

Giới thiệu Thủ Hộ

Truyện Thủ Hộ của tác giả ND là câu chuyện xuyên không bắt nguồn từ cậu bé năm tuổi. Cuộc sống vốn rất yên bình và hạnh phúc đã tan biến khi một lần cậu cùng gia đình du lịch đảo Hawaii.

Tai nạn máy bay đã làm cho cậu kẹt lại ở một hồ đen.

Tại thế giới mới, cậu gặp Lancelot, hắn muốn cậu trở thành một vũ khí bí mật cho hắn để cuốn đi mọi vật cản đường vua Arthur. Nhiệm vụ này đã chọn cậu để thành kẻ máu lạnh. ...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thế Giới xa lạ

Thực Tập kỹ sĩ

-AAAA!....

Lạc Hạ hét to và bật người thoát khỏi cơn ác mộng. Cậu hít thở đầy mệt nhọc và nặng nề, đã là lần thứ năm trong tuần cậu mơ thấy cơn ác mộng khủng khiếp ấy. Trong giấc mơ Lạc Hạ thấy cha mẹ bị hàng chục con zombie xé xác, máu chảy thành suối, còn bản thân cậu tuyệt vọng, bất lực, gào thét nhưng tất cả chỉ là vô vọng. Lạc Hạ ôm đầu thống khổ, nước mắt không ngừng tràn ra từ khóe mắt nhưng cậu không thể làm bất kỳ điều gì, giờ đây cậu đang sống ở thế giới hoàn toàn khác với cha mẹ.

Lạc Hạ vốn là một cậu bé 5 tuổi sống tại thế kỷ 20, cậu có được một cuộc sống hạnh phúc được cha mẹ yêu thương, ông bà cưng chiều, nhưng tất cả đã mất đi trong một lần cả gia đình du lịch đến Hawaid. Chiếc máy bay du lịch giữa cơn giông tố khủng khiếp đã khiến tất cả hành khách phải nhảy ra ngoài nhưng duy chỉ có Lạc Hạ bị kẹt lại sau đó cậu cùng với chiếc máy bay lao vào một hồ đen giữa bầu trời. Khi tỉnh lại thì Lạc Hạ phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường được trải ga trắng tinh, âm áp hương nồng.

Lạc Hạ vốn định thăm hỏi hoàn cảnh xung quanh nhưng cậu rất nhanh tuyệt vọng khi phát hiện cậu không thể trao đổi với những người nơi đây. Lạc Hạ ngơ ngác, bất lực đánh giá thế giới chung quanh, không cha mẹ, không có ông bà thương yêu cưng chiều,... cậu không có bất kỳ điều gì, những hạnh phúc từ khi sinh ra đến khi cậu tỉnh dậy cứ như một giấc mơ, chân thật đến như vậy nhưng cũng tan biến nhanh chóng như vậy. Những con người xa lạ không hiểu được lời cậu nói.

Lancelot nghe được tiếng thét từ trong phòng phát ra thì anh vội vã bước vào, nhìn đứa bé trước mắt đang ôm đầu khóc một cách đau đớn, Lancelot lắc đầu thương cảm. Cách đây 2 tháng, trên đường thảo phạt Viking từ biển Bắc trở về thì anh bắt gặp một đứa bé nằm trên một vật thể hình tròn màu trắng trôi nổi trên mặt biển, thằng bé cũng chỉ mới tỉnh lại cách đây gần 1 tuần. Lancelot cứu vớt cậu bé này chỉ vì bản năng của một kỹ sĩ, nhưng sau khi phát hiện đứa bé này không còn thân nhân và còn là ngoại tộc thì anh nảy ra một quyết định mới.

Lancelot muốn đào tạo thằng bé trước mắt thành một thanh kiếm bóng tối cho đức vua, thanh kiếm này sẽ gánh nhận tất cả tội lỗi, máu tươi trên vai, thanh trừng tất cả chủng loại cho vua Arthur vĩ đại, thằng bé này rất thích hợp cho điều đó.

Thằng bé như một người không thuộc thế giới này vậy, điều này là trực giác của anh, nó không có thân nhân và ký ức thì mơ hồ. Tính cách của một kỹ sĩ phản đối anh làm việc này nhưng lòng trung thành của Lancelot lại thúc đẩy anh nên vì vua Arthur mà tạo ra một thanh kiếm như vậy, đã dẫn vật nhiều ngày nhưng anh vẫn tin theo lòng trung thành của mình và đưa ra quyết định.

-Đi theo ta.

Anh nói và ra hiệu cho Lạc Hạ.

Nghe được tiếng nói quen thuộc Lạc Hạ ngẩng đầu, cậu biết đây là người đã cứu mình về và là chủ nhân của nơi này, tuy không hiểu anh ta nói gì nhưng Lạc Hạ hiểu thoáng được ý từ người thanh niên trước mắt. Lau đi nước mắt, cậu khập khiễng bước xuống giường và đi theo người thanh niên ra ngoài.

-Là nó đấy.

-Thằng dị tộc được Hầu tước cứu về.

-Quân sức sinh man rợ, xem màu tóc của nó đi, giống hệt bọn ấy.

-Đúng vậy, giống hệt bọn Viking đến từ hướng Đông.

Những tiếng xì xào, nguyên rủa vang lên, Lancelot nghe thấy nhưng không ngăn cản, anh muốn đứa bé này cảm nhận những điều này, thứ anh muốn rèn

ra là một thanh kiếm bóng tối anh cần nó cảm nhận được tất cả sự hắc ám của thế giới.

Lạc Hạ tuy rằng không hiểu những gì người khác nói nhưng cậu có thể nhận ra ánh mắt sợ hãi, và đầy bài xích của những người bên đường. Lạc Hạ trở nên run rẩy vì sợ hãi và nước mắt lại trào ra từ khóe mắt cậu.

Chỉ trong 5 ngày qua, Lạc Hạ đã trải qua tuyệt vọng và thống khổ tận cùng khi chứng kiến cha mẹ chết thảm khốc trong con ác mộng cậu không biết điều đó có thực sự xảy ra hay không bởi giấc mơ quá chân thật lạc Hạ bị sự sợ hãi nhấn chìm trong 5 ngày thêm vào đó sự ghê lạnh của người đời đối với một đứa bé 5 tuổi, tất cả làm tâm tính vốn ngây thơ, hồn nhiên dần bị vỡ nát, cậu chỉ có thể khóc, nước mắt làm cậu thấy thoải mái, nước mắt làm mờ đi những hình ảnh đáng sợ chung quanh.

Lancelot nhìn cậu bé tóc đen đang run rẩy, bắt lực sau lưng thì lòng anh hơi thất lại nhưng anh lại cất tiếng quát:

-Không được khóc, nhanh lên

Lạc Hạ thút thít nín non và đuổi theo Lancelot.

Theo chân Lancelot đến nhà của Griedor-một vị thầy giáo trong thành, Lạc Hạ được Lancelot ủy thác cho người này dạy cậu biết chữ và những kiến thức nơi đây.

Griedor là một thầy giáo đồng thời còn là một nhà tư tưởng mới, một nhà thông thái, ông không bài xích chủng tộc, trong mắt ông tất cả chủng tộc vốn nên sống hòa bình, ông không bài xích dân tộc bởi các dân tộc đều có đặc điểm riêng của mình. Griedor dắt Lạc Hạ vào lớp và cho cậu ngồi vào vị trí gần mình nhất trong lớp học.

Những đứa trẻ chung quanh nhanh chóng di chuyển tránh xa Lạc Hạ như sợ phải đụng chạm một thứ tởm lợm gì đó. Griedor thấy được nhưng chỉ có thể thờ dài, ông biết đây là do cha mẹ bọn chúng dạy thành như vậy, xét cho cùng thì chiến tranh giữa các dân tộc vốn là do truyền miệng.

Nhìn cậu bé đang ngược đôi mắt màu đen lóng lánh nước mắt nhìn mình, ông thờ dài, Griedor hiểu được mục đích của Lancelot muốn đào tạo Lạc Hạ thành cái gì, tuy cảm thấy tàn nhẫn nhưng ông vẫn phải trợ giúp Lancelot vì anh đã từng giúp Griedor cứu lại con gái từ tay phản quân vùng Ciss, và có lẽ vương quốc đúng là cần phải có một thứ như thế.

Bước xuống bậc giảng, Griedor bước đến cạnh Lạc Hạ và xoa nhẹ đầu cậu, thấy cậu co người hoảng sợ ông nở một nụ cười hiền từ rồi Griedor lấy khăn tay lau đi nước mắt trên mặt cậu.

Tiếp đó 1 năm, Lạc Hạ được Griedor dạy chữ viết, phát âm, cậu nhanh chóng có thể giao tiếp đơn giản. Vì con gái đã lấy chồng ở xa nên Griedor rất thương yêu Lạc Hạ, ông chăm sóc cậu bé như con trai của mình, ông thường dẫn cậu đi du lịch ở các vùng gần đó, và chỉ cho cậu các cảnh đẹp của vương quốc.

Sau khi Lạc Hạ đã thông thạo ngôn ngữ và chữ viết thì ông bắt đầu truyền thụ các kiến thức về lịch sử, địa lý, các loại tư tưởng, một số điều về y học, thường thức,... Griedor thường xuyên dẫn Lạc Hạ đến thư viện trong thành và giúp cậu tham khảo các cuốn sách cổ.

Đã 3 năm trôi qua kể từ khi Lạc Hạ được Lancelot giao cho Griedor giáo dục.

Lancelot sau khi bình định đội quân phản loạn do Công tước Isenia ở vùng Cajin trở về thì anh được phong làm 5 sao Hầu tước và cấp cho lãnh địa, Lancelot quyết định dẫn Lạc Hạ theo mình và bắt đầu bồi dưỡng cậu bé. Khi đến ngoài gian nhà gỗ anh nghe được âm thanh.

-Hôm nay Hầu tước sẽ đến đón con, con đã chuẩn bị hết thấy rồi chứ Lakjhal.

Bên trong căn nhà bỗng nhiên trầm mặc đi một lúc.

-Vâng... Cảm ơn người đã chăm sóc con trong suốt thời gian qua...

Lancelot biết Lạc Hạ đã học tập thành công thì mỉm cười sau đó gõ cửa. Griedor dẫn theo Lạc Hạ mở cửa, trò chuyện với Lancelot được một khoảng thời gian thì hai người nói lời tạm biệt, nhìn dáng người nhỏ bé gầy yếu khuất dần sau con đường, một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt Griedor, ông thì thào:

-Bảo trọng, con trai...

Lạc Hạ bỗng nhiên dừng bước, Lancelot nghi hoặc hỏi:

-Sao thế?.

Lạc Hạ lắc đầu, cả hai tiếp tục, trước khi đi khóe miệng cậu nở nụ cười nhẹ, tuy chỉ yếu ớt như đóa hoa cuối thu nhưng lại mang theo tất cả cảm tình của cậu bé 8 tuổi.

-Cảm ơn... Cha...

Sau đó cả hai biến mất ở cuối con đường.

Lạc Hạ được Lancelot dẫn đến lãnh địa mới đã qua 1 tháng, sau khi biết Lancelot muốn bồi dưỡng mình trở thành thanh kiếm bóng tối của vua Arthur thì cậu khiếp sợ, mặc dù đã từng nghe Griedor đề cập đến chuyện này nhưng khi nghe chính ân nhân của mình nói ra thì cậu cảm thấy trong lòng rất đau nhức, một lần nữa cậu cảm nhận được sự lạnh lẽo của lòng người, quả nhiên chỉ có cha nuôi mới thật sự quan tâm đến mình.

Bịch!...

-Đứng dậy, nếu còn suy nghĩ miên man như thế thì ngày sau ngươi sẽ chỉ chết một cách vô dụng trên chiến trường.

Lancelot vung thanh kiếm gỗ lên và quát lớn, cách đó không xa là một cậu bé 8 tuổi nằm trên mặt đất, cả người cậu đầy rẫy vết thương, cậu run rẩy vươn người đứng dậy.

-Lau những giọt nước mắt ủy mị ấy ngay cho ta, ta đã nói với ngươi thế nào, thứ dư thừa nhất của ngươi chính là nước mắt.

Lạc Hạ đưa tay áo chùi đi nước mắt sau đó khập khiễng cầm thanh kiếm sắt còn cao hơn cả cậu lết về hướng Lancelot. Lancelot quát ngã cậu sau đó nói:

-Ta đã dạy ngươi di chuyển như thế nào, cái bộ dáng đàn bà ấy ta có dạy cho ngươi sao?, đứng lên ngay lập tức....

4 năm nhanh chóng trôi qua, Lạc Hạ đã 12 tuổi.

Hôm nay Lancelot gọi Lạc Hạ đến thao trường để kiểm tra thành tích của cậu lần cuối.

Cậu bé dễ nước mắt nay đã không còn, trước mắt anh là một thiếu niên cao gầy so với cùng lứa, gương mặt thanh tú, ánh mắt đậm đặc, hờ hững tràn ngập trí tuệ. Trong 4 năm huấn luyện, Lạc Hạ đã dần chinh phục được vị Kỵ sĩ trưởng của vương quốc, tính cách yếu đuối của cậu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một tính cách mà anh cần - đậm đặc, lạnh lùng với sinh mệnh.

Lạc Hạ đã rèn luyện được sự kiên trì, sự bền bỉ, tính cẩn thận, cậu còn có được sức sáng tạo và khả năng lĩnh ngộ siêu cường tất cả đều tụ tập vào Lạc Hạ khiến cậu mạnh mẽ liên tiếp đột phá giới hạn của bản thân. Chỉ trong 4 năm luyện tập Lạc Hạ đã từ một người bình thường biến thành một vị chuẩn Tín Ngưỡng kỵ sĩ.

Lúc này hai người đứng cách nhau 20 mét, trong thao trường cắm hơn 100 thanh các loại vũ khí và 10 con chiến mã được thả để làm một chiến trường giả định. Lancelot không mang giáp trụ chắc tay sau lưng quan sát Lạc Hạ.

Lạc Hạ hiện tại chỉ mang giáp tay, chân và ngực, tư thế thủ thế rất vững vàng, góc độ đứng cũng được lựa chọn và cân nhắc rất hoàn hảo, Lancelot không nhìn được gât đầu khen ngợi, anh nhắc bước xông mạnh đến, trên đường đi anh giẫm vào một thanh kiếm ngắn khiến nó bay về hướng Lạc Hạ, thân thể theo đó lướt đến.

Vụt!...

Lạc Hạ hạ người né đi rồi với lấy một cây giáo gần đó và quét vào chân Lancelot.

-Phản ứng tốt.

Lancelot dứt lời nhảy lui về sau và ném thanh đoản kiếm vào ngực Lạc Hạ.

Keng.

Lạc Hạ đảo chiều cây giáo gạt phẳng thanh kiếm đi sau đó dùng kỹ thuật Đột Kích áp sát về Lancelot

Trong thao trường vang lên từng hồi binh khí chạm nhau, sau một hồi quyết đấu, Lancelot lúc này đang chia thương và yết hầu Lạc Hạ.

Trận đấu này, Lạc Hạ đã vượt qua khảo nghiệm hơn nữa ngoài dự đoán của Lancelot là Lạc Hạ đã cầm cự với anh hơn 30 phút, tuy rằng Lancelot chỉ dùng chưa tới một phần trăm lực lượng, không có Noble Phantasm hỗ trợ nhưng anh chính là Đệ nhất kỵ sĩ của vương quốc và Lạc Hạ chỉ mới 12 tuổi, thời gian cậu bé tập luyện ngắn ngủi 4 năm. Lancelot khó có thể tưởng tượng trong 8 năm nữa cậu bé tóc đen trước mắt có thể phát triển đến mức nào, điều này khiến anh sinh ra một cỗ lạnh người.

Vì dễ dàng không chế, anh quyết định phải nhanh chóng đem Lạc Hạ đến kinh đô để cậu bé cùng Vua Arthur ký khế ước trung thành.

Lạc Hạ lúc này đang trầm ngâm suy nghĩ và phân tích trận chiến vừa rồi, những thiếu sót trong lối đánh, các động tác và bước di chuyển dư thừa. Đây là thói quen được cậu rèn luyện trong quá trình tập luyện. Lúc này Lancelot lên tiếng:

-Ngươi có biết nhiệm vụ của mình sau này?.

Lạc Hạ hơi khó hiểu tại sao Lancelot lại hỏi như thế vào lúc này nhưng cậu vẫn thản nhiên trả lời:

-Từ trong bóng tối thanh tẩy tất cả các chương ngại cho đức vua.

Lancelot gật đầu sau đó tiếp lời:

- Thanh tẩy tất cả chướng ngại cho đức vua yêu cầu người phải có sự trung thành, công bằng, của một kỵ sĩ, sự lạnh lùng, quyết đoán của một sát thủ và trí tuệ, tư tưởng của một nhà thông thái, mong người hãy nhớ kỹ điều này nhất là lòng trung thành với nhà vua, hãy luôn đặt nó lên hàng đầu.

Nhận được Lạc Hạ đã tiếp nhận, Lancelot tiếp lời:

- Mỗi một người sẽ có một phong cách chiến đấu riêng cho mình, nhưng chung quy được chia làm 4 trường phái, đa vũ khí đa kỹ năng còn gọi là Nolly, đơn vũ khí đơn kỹ năng gọi là Rainor, đa vũ khí đơn kỹ năng Atical và đơn vũ khí đa kỹ năng được gọi là Rudion, mỗi trường phái sẽ có đặc điểm, phong cách, ưu điểm, nhược điểm riêng, không có trường phái mạnh nhất, chỉ có người mạnh hơn. Ta đã dạy người tất cả kiến thức cơ bản, bây giờ người sẽ lựa chọn hướng đi cho mình.

- Rainor.

Lancelot vừa dứt lời thì Lạc Hạ đã ngay lập tức đưa ra câu trả lời, điều này khiến Lancelot sửng sốt, vì sự quyết đoán và lựa chọn quá đổi hiếm hoi. Không kìm được sự tò mò, anh hỏi:

- Tại sao?.

- Vì thích hợp.

Đúng vậy, chỉ đơn giản là thích hợp, nhưng không có câu trả lời nào chính xác hơn. Lancelot lắc đầu cười khỏ, anh tiếp tục nói:

- Rainor là một trường phái cực kì khó phát triển gần như chỉ có 1 trong 10000 kỵ sĩ chọn trường phái này, tất cả vì không ai nhận thấy được tương lai của nó, nhưng ta biết Rainor là trường phái mạnh nhất, nếu nó được phát triển đến tận cùng, ta nghĩ với trí tuệ của mình thì người cũng đã thấy được điều này nên mới đưa ra lựa chọn như thế. Hơn 500000 kỵ sĩ của vương quốc hiện tại chỉ có duy nhất 2 Rainor là người và vua Arthur, và mặc dù đã tập luyện hơn 8 năm nhưng đức vua cũng chỉ đạt đến Tín Ngưỡng kỵ sĩ.

Lạc Hạ trầm ngâm suy nghĩ về những điều Lancelot nói nhưng cậu quyết định không thay đổi lựa chọn, Lancelot thấy thế thì tiếp tục nói:

- Vừa rồi là về phong cách chiến đấu, còn về cách thức chiến đấu thì được chia làm 2 là Thủ Hộ kỵ sĩ và Chiến Tranh kỵ sĩ, người muốn lựa chọn như thế nào?.

- Cả hai.

Lại một lần nữa Lancelot tròn mắt, dĩ nhiên anh đã nghĩ đến việc hướng Lạc Hạ về hướng lựa chọn cả hai nhưng Lancelot không ngờ Lạc Hạ lại đưa ra đáp án ngay như thế, cố gắng bình tĩnh anh hỏi:

- Tại sao?.

- Bởi vì người muốn.

Lancelot thiếu chút nữa thì phun ra cả bữa sáng, không phải đâu, thằng bé không phải có ma thuật đọc suy nghĩ đấy chứ.

- Không có thừa ngại.

Lancelot mặt tái nhợt đem một cuộn giấy giao cho Lạc Hạ rồi lao đảo đi ra thao trường trong ánh mắt vui vẻ của binh lính, hiển nhiên những người này đã ăn quả đắng từ Lạc Hạ rất nhiều.

Trong thao trường Lạc Hạ mở cuộn giấy, không có chữ, là một thư. Lạc Hạ đưa mặt giấy về hướng mặt trời, các dòng chữ dần hiện ra.

[Toàn quyền tiêu diệt băng cướp trên tuyến đường đến vùng Mahatan.]

Lạc Hạ hơi suy nghĩ sau đó gấp cuộn giấy bỏ vào ngực rồi nhanh chóng cất bước khỏi thao trường.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: For the King!

Trên con đường nông thôn vắng vẻ, hai bên là những cánh đồng màu vàng mênh mông, một thiếu niên non nớt, không nhanh không chậm cất bước. Thân hình cậu khá mảnh khảnh, bên dưới mái tóc đen tuyền là khuôn mặt thanh tú với đôi mắt đậm mực, hờ hững. Lạc Hạ hôm nay đã đến vùng đất giáp ranh Mahatan-lãnh địa của Hầu tước Kavia.D.Pero để chấp hành nhiệm vụ.

Sau khi thông qua các thương đoàn trong thành Merin của Lancelot, Lạc Hạ đã biết băng cướp trên tuyến đường đến Mahatan tên là Ngọn Cờ Đỏ, vốn

là những cư dân ngoại ô thành Mahatan, sau vì chế độ bóc lột nặng nề của lãnh chúa Pero đã phản kháng và thành lập nhóm nổi dậy với hy vọng được vua Arthur chú ý và phân xử. Sau thời gian lâu không được nhà vua đáp lại đã chuyển qua cướp bóc, giết người.

Biết được đối tượng của nhiệm vụ, trải qua cân nhắc thì Lạc Hạ cho rằng Lancelot muốn kiểm tra tâm tính của bản thân Lạc Hạ có thích hợp để trở thành thanh kiếm bóng tối của vua Arthur. Vì trong mật thư nêu là “toàn quyền tiêu diệt” đồng nghĩa với có thể tiêu diệt, tha thứ, giải tán,...

Khi cậu đang suy nghĩ về nhiệm vụ thì đã đi đến trước khu rừng lúc nào chẳng hay, Lạc Hạ chậm rãi cất bước vào khu rừng thì nghe được loáng thoáng một số giọng nói.

-Hôm nay thủ lĩnh cho chúng ta đi tuần tra tìm mồi, nhưng từ sáng đến giờ vẫn chẳng thấy con dê nào cả.

-Có lẽ chúng ta về thôi, lúc sáng sớm ta nghe nói Răng Khảnh và nhóm của hắn săn được 3 con hươu, tối nay chắc sẽ có tiệc rượu.

Một giọng nói khác vang lên.

-Ta nghĩ chúng ta nên đi tuần thêm chốc nữa, giờ đi về chỉ phải ngồi làm thịt, nhóm lửa một chút.

-Thằng heo lười này, cả ngày chỉ biết long ngong là giỏi, ha ha ha... nhưng ta thích.

-Ha ha ha.

Lạc Hạ nghe được thì biết đây là một nhóm của băng cướp đồng thời cậu cũng lắc đầu, ít nhất cũng phải ẩn nấp thật kỹ sau đó nhảy sỏ ra làm con mồi bất ngờ chứ, quá hớ hênh. Lạc Hạ nhanh chóng leo lên một thân cây gần đó rồi quan sát.

Nhóm này gồm 14 tên, 3 tên cung thủ, 5 tên cầm giáo và 6 tên cầm kiếm trong đó có 4 tên sử dụng kiếm khiên và 2 tên dùng cự kiếm. Xem ra tên thủ lĩnh của băng cướp cũng là một nhân vật tương đối am hiểu chiến trận, với đội hình thế này thì đã có thể đối phó với một vị sơ cấp Thực Tập kỵ sĩ, dùng để cướp các thương đoàn cỡ nhỏ đã đủ. Tên cầm cung cao nhất bên hông có dụng cụ châm lửa và bột khói, Lạc Hạ biết nếu nhóm này gặp thương đoàn cỡ trung hoặc gặp rắc rối thì tên này sẽ bắn khói hiệu.

Lạc Hạ ẩn mình lặng lẽ tiếp cận 3 tên cung thủ, cậu lựa chọn một góc thích hợp sau đó rút ra hai thanh kiếm.

Vụt!...

-Có nguy hiểm...

Phập!.

Tên cầm cự kiếm lúc này đang đối diện 3 tên cung thủ, bỗng thấy có bóng đen từ một thân cây lao xuống thì hắn chỉ kịp hét lên một tiếng báo động nhưng một con dao đã cắm vào yết hầu khiến hắn nghẹn giữa chừng. Cả nhóm cướp tập trung tầm nhìn về phía đồng đội bị giết thì lúc này một bóng đen đã dùng tốc độ cực nhanh áp sát 3 tên cung thủ.

Xoẹt!. Xoẹt!. Xoẹt!.

Một vòng sáng màu trắng sáng lướt qua 3 tên cung thủ sau đó biến mất trong một bụi rậm. 3 tên cung thủ lúc này cả người đã bị hàng chục vết chém khảm sâu và mất mạng, những tên còn lại lập tức tựa lưng vào nhau và cảnh giác. Trên một thân cây gần đó, Lạc Hạ đăm đăm liếc nhìn hai thanh kiếm trong tay đang nhuộm máu, tuy là lần đầu tiên giết người nhưng tâm tính cậu cũng không có nhiều chấn động Cậu rút một cây lao được cây thuận tiện làm khi đến nơi này và ném vào một tên cầm giáo.

Phập!.

-AAAAA....

Tên này chỉ kịp hét thảm lên sau đó gục xuống. 9 tên còn lại liếc nhau hoảng sợ, cứ đà này thì bọn họ sẽ bị kẻ địch mài chết từng người một. Tất cả không nói lời nào mà thực mạng chạy về các hướng. Lạc Hạ hơi nhú mày sau đó lao xuống nhặt lên một cây cung bắn ra 5 phát liên tục. 5 tên còn lại bị chết ngay lập tức. Lạc Hạ lúc này truy tung theo một tên trong số đó.

Claro chạy thật lâu, trong suy nghĩ của hắn lúc này chỉ có sống sót, sống sót, cha mẹ đang ở nhà đợi hắn, hai đứa con trai chỉ vừa mới hai tuổi đang đợi hắn ở cửa nhà và gọi hắn, hắn phải sống. Claro chạy mà không hề hay tử thần cũng đang theo sau hắn, theo hắn về nhà và đưa tất xuống địa ngục.

Lạc Hạ theo chân Claro và thấy được hang ổ của băng cướp, nhưng chứng kiến hết thấy khiến cậu sững sờ.

Giữa khu rừng là một thôn trang nhỏ, tiếng trao đổi nhộn nhịp, những mái nhà chắc chắn được xây dựng tỉ mỉ, những đứa trẻ tung tăng khắp nơi, những cụ già ngồi dưới hiên nhà hiền lành nhìn con cháu vui vẻ, bầu không khí nơi đây vô cùng yên bình, tươi sáng, tràn ngập hạnh phúc.

Lạc Hạ Lần đầu tiên cảm thấy mình khó đưa ra quyết định thế, đây chính là cuộc sống mà thầy Griedor mong muốn nhân dân có được và bất kỳ vị minh quân nào cũng mong muốn được thấy. Lạc Hạ nhắm mắt lại và chìm vào dòng suy nghĩ của mình, những lời nói của Lancelot lại vang lên trong tai cậu:

“Người là thanh kiếm bóng tối, mang tất cả máu tươi, tội nghiệt và nguyên rủa trên lưng để giải quyết hết thảy trở ngại của đức vua.... Hãy đặt lòng trung

thành của người đối với nhà vua lên hàng đầu...”.

Lạc Hạ âm thầm cười, lần đầu tiên cậu cảm thấy cuộc sống của mình về sau sẽ tẻ nhạt như thế nào, giết người, giết người và cũng chỉ có giết người, hạnh phúc của bọn họ có liên quan gì đến cậu, tư tưởng suy nghĩ của những người trên thế giới này có liên quan gì đến cậu, tất cả những gì Lạc Hạ cần làm chỉ là suy nghĩ cho lợi ích của vương quốc và vua Arthur.

Cuộc sống của những người này ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự thống trị của vua Arthur, nếu ai cũng có suy nghĩ lập nên những thôn làng như thế này để sinh hoạt hạnh phúc thì đất nước này chẳng mấy chốc sẽ tan vỡ vì người dân nổi dậy, cho nên cuộc sống hạnh phúc của những người này phải biến mất mà không được để ai biết.

Lạc Hạ nhợt nhạt mỉm cười rồi ẩn thân, biến mất sau cánh rừng.

2 ngày sau.

Một thiếu niên lặng lẽ xuất hiện bên cạnh chiếc giếng của thôn trang trong khu rừng, lúc này một cô bé tầm 4 tuổi rụt theo cún con vấp té gần cậu, thiếu niên nhẹ nhàng đỡ cô bé dậy rồi phủi bụi bẩn trên người cô, cô bé nở nụ cười trong sáng như ánh nắng ban mai rồi lễ phép cảm ơn sau đó cô chạy về với các bạn. Lạc Hạ nhìn cô bé biến mất cuối góc đường sau đó lấy ra một gói thuốc rồi bỏ tất cả xuống giếng, hoàn tất công việc cậu nhẹ nhàng rời đi nơi đây.

Guineso từ khi lập thôn trang này và tạo ra cuộc sống cho mọi người thì hẳn luôn cảm thấy hài lòng, nhưng kể từ khi nghe tin nhóm tuần tra chết cách đây 2 tuần thì chưa khi nào hắn hết thấp thỏm, đến tận nay đối phương vẫn chưa có động thái gì bất thường khiến hắn hơi yên lòng, Guineso nghĩ rằng đó có thể là họ trạm chán với một kỵ sĩ độc hành nào đó.

Nhưng lúc này Guineso lại cảm nhận được sự bất thường khác, bây giờ đã là gần trưa nhưng thôn trang vẫn quá yên tĩnh, đang muốn đứng lên đi kiểm tra thì một con chó vàng, bần rùn dân lên trong người hắn.

“Chất độc”. Hai từ này vừa dâng lên thì một thanh kiếm từ trong bóng tối xò xuyên qua tim khiến Guineso mất đi ý thức ngay lập tức. Lạc Hạ từ trong bóng tối hiện thân, bên ngoài gian phòng ánh lửa dâng lên mỗi lúc một lớn. Lạc Hạ vừa muốn cất bước thì một giọng nói non nớt lọt vào tai cậu.

-Cha ơi,... Cha ơi, người tỉnh dậy đi, bên ngoài nóng lắm,... người dậy đi,...

Lạc Hạ nhận ra đây là cô bé cậu gặp khi bỏ thuốc độc vào giếng, Lạc Hạ ngồi trước người cô bé, ôm cô vào lòng và nhẹ nói:

-Cha em ngủ say lắm, đừng đánh thức ông ấy dậy nhé, em cùng phải ngủ thật ngoan.

Trong lòng Lạc Hạ cô bé đã tắt thở từ bao giờ, vẻ mặt của cô bé rất an tường không đau đớn, tất cả đối với cô chỉ như một giấc ngủ.

Lạc Hạ lặng yên đặt cô bé vào lòng cha cô. Đối với sự thống trị yên ổn của một vị vua thì một sinh mệnh, mười sinh mệnh, hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn sinh mệnh mất đi đều là có ý nghĩa và cũng là vô nghĩa.

Bên ngoài thôn trang đang bốc cháy ngàn ngút, Lạc Hạ âm thầm cười và nhẹ giọng thì thào:

-For the King, for the Kingdom...

Sau đó bóng dáng mảnh khảnh của tử thần khuất dần vào bóng tối của khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Arthur. Arturia. Pendoragon

Lancelot lúc này đang đọc toàn bộ báo cáo của Lạc Hạ về nhiệm vụ, bên cạnh đó là một bản báo cáo của thám báo theo dõi Lạc Hạ. Xếp lại báo cáo, Lancelot trầm tư suy nghĩ thật lâu, không thể không nói anh đã bị chấn động sâu sắc.

Lancelot không ngờ rằng nhiệm vụ nhỏ này lại có thể ảnh hưởng đến vương quốc lớn như thế nếu không ngăn chặn kịp thời, trên hết là anh rất hài lòng về cách thức xử lý cũng như quá trình tiến hành của cậu bé chỉ mới 12 tuổi này, tất cả đều đúng như mong đợi của Lancelot. Hiện tại anh đã có thể chính thức đưa Lạc Hạ đến diện kiến nhà vua.

Buổi chiều trong phòng làm việc của Lancelot.

Nhìn cậu bé trải qua một lần tẩy lễ bằng máu và sinh mệnh đã trở nên sắc bén hơn trước, Lancelot hài lòng gật đầu. Anh nghiêm mặt nói:

-Nhiệm vụ lần này người làm quá thất bại, người hoàn toàn có thể trở về báo cáo sau đó nhà vua sẽ ban xuống chỉ lệnh ân xá đồng thời cho họ an cư lạc

ngiệp khiến tất cả mọi người cảm nhận được sự nhân từ của đức vua. Nhưng người lại đem bọn họ giết sạch, quá tàn bạo, hãy cho ta một giải thích phù hợp.

Lạc Hạ lãnh đạm rút kiếm sau đó thành kính đặt trước mặt làm ra một lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn sau đó lãnh liệt nói:

-For the King!...

Theo từng lời Lạc Hạ nói đến cuối thì sát khí và khí thế của cậu đã dâng đến tận cùng, trải qua một lần tẩy lễ đã giúp Lạc Hạ trở nên kiên định và mạnh mẽ hơn. Lancelot sững sờ, anh không ngờ rằng mình lại được một cậu bé nhắc nhở về tín ngưỡng và lòng trung thành của kỵ sĩ.

Đúng vậy, nếu ai cũng lập ra những thôn trang như thế thì đất nước này sụp đổ chỉ là sớm chiều, vua Arthur cần có một thanh kiếm quét sạch những trở ngại như thế và gánh chịu lấy tội nghiệt, không phải anh đã đào tạo cậu bé cho những hành động đầy máu tanh như thế hay sao, Lạc Hạ làm không sai, hơn nữa làm rất tốt.

-For the King!....

Lancelot mỉm cười và rút kiếm đáp lễ.

Lạc Hạ nhìn Lancelot, cậu biết anh đang thử mình nhưng không nói, Lancelot đi đến kệ sách và làm điều gì đó khiến kệ sách dịch chuyển sang một bên lộ ra một đường hầm, Lancelot ra hiệu cho Lạc Hạ đi theo sau đó đưa kệ sách về vị trí cũ. Dưới này có một chuồng ngựa lớn, Lancelot và Lạc Hạ mang theo hai con ngựa và phi nhanh dưới đường hầm, sau một thời gian rất lâu hai người dừng trước một chuồng khác, nơi này còn có một cánh cửa mạ bạc cao hơn 5 mét.

Lancelot lúc này mới giải thích nghi vấn của Lạc Hạ.

-Nếu người đã đọc qua những văn thư cổ tại nơi của Griedor thì cũng nên biết, vương quốc chúng ta được xây dựng dưới sự trợ giúp của các Thiên thần, cả vương quốc được bao phủ trong một lòng năng lượng khổng lồ, lòng năng lượng này được tạo ra từ một ngôi sao 5 cánh với kinh thành Pendora làm trung tâm và 5 thành trì Merin, Khall, Moss, Lindra, Capitus là 5 điểm của 5 cánh sao.

Hài lòng với vẻ mặt đầy kinh dị của Lạc Hạ anh tiếp tục nói:

-Đây là một ma pháp trận khổng lồ, con đường chúng ta đi là một nét của ma pháp trận nối liền thành Merin và kinh thành Pendora. Điều này chỉ có nhà vua và 5 vị thành chủ của các tòa thành chủ quản ma pháp trận mới được biết, vì người sắp trở thành người quản lý trong bóng tối của vương quốc nên cũng có quyền được biết điều này.

Lancelot và Lạc Hạ thông qua cánh cửa đi đến một nơi rất sâu dưới lòng đất, nơi này hiện ra một không gian khá lớn, có cả vườn cây, con suối nhỏ, ánh sáng được dẫn từ mặt đất đến nơi này một cách tinh vi khiến cho nơi đây không hề u ám.

Không để ý đến vẻ ngạc nhiên của Lạc Hạ, Lancelot mang theo cậu đi đến trước một căn biệt thự sang trọng làm từ cẩm thạch trắng. Quy xuống một chân, Lancelot bày ra lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn sau đó cất giọng.

-Hầu tước 5 sao, lãnh chúa vùng Meringa thành Merin, kỵ sĩ bàn tròn Lancelot đã mang đến thanh kiếm mong được gặp mặt đức vua.

Lạc Hạ lúc này đã biết Lancelot muốn mang mình gặp ai, cậu cũng hành lễ kỵ sĩ nhưng yên lặng không lên tiếng. Từ trong ngôi biệt thự vang lên tiếng bước chân thanh thoát. Cửa mở ra và một giọng nói trong trẻo nhưng tràn đầy uy nghiêm vang lên:

-Ta cho người đứng lên Lancelot- kỵ sĩ của ta và cả người nữa, người trẻ tuổi.

Lạc Hạ lúc này ngẩng đầu đối diện vị Vua Kỵ Sĩ truyền kì Arthur. Arutoria. Pendragon, cậu hơi sững lại một chút bởi người trước mặt là một thiếu nữ chỉ khoảng 14 tuổi, đây là Vua Kỵ Sĩ?!. Tuy vậy cậu cũng không nói nhiều mà chỉ lắng lắng quan sát vị Vua Arthur đầy truyền kỳ này.

Không thể dùng bất kỳ ngôn từ nào để miêu tả sự mỹ lệ và xinh đẹp của nàng, không chỉ vì hình dáng và dung nhan mà còn vì khí chất uy nghiêm, thần thánh, trí tuệ.

Trên người nàng như bất cứ lúc nào cũng khoác lên một tầng hào quang sáng chói khiến người không dám nhìn thẳng, khi nhìn thấy nàng người chung quanh sẽ quên đi vẻ đẹp của nàng, vầng hào quang nguy nga của một vị vua truyền thuyết che lấp đi tất cả. Mỗi một động tác, hành động của nàng đều như hội tụ cả tinh hoa của đất trời, Arthur như tiêu điểm của cả mảnh trời đất nơi nàng đặt chân.

Trong khi Lạc Hạ đánh giá Arthur thì Vua Kỵ Sĩ cũng đánh giá người sẽ là thanh kiếm bóng tối của mình về sau, đáng người cao gầy so với tuổi, khuôn mặt thanh tú, sắc sảo.

Cậu đứng nơi đó nhưng luôn làm cho mọi người cảm thấy Lạc Hạ không tồn tại, cậu hoàn toàn trái ngược với vua Arthur. Lạc Hạ cho vua Arthur cảm giác cậu luôn hòa quyện với vạn vật chung quanh và gần như sẽ tan biến bất kỳ lúc nào, khi nhìn vào đôi mắt của thiếu niên trước mắt nàng hơi chấn động. Điều gì đã tạo ra một đôi mắt như thế, thuần khiết, lạnh lùng, tĩnh mịch, không mang bất kỳ sinh mệnh để trong mắt.

Lancelot nhìn cả hai người lùn trước mắt đang đánh giá nhau thì hơi muốn bật cười nhưng anh không thể cười, cả hai người tương lai sẽ quyết định vận mệnh và hướng đi của vương quốc, cuộc gặp mặt này mang ý nghĩa cả hai có chấp nhận được nhau hay không, một kỵ sĩ nếu không tin tưởng vào vị vua mình đã thề nguyện trung thành thì tất cả sẽ vô nghĩa và điều đó cũng ngược lại.

Arthur lúc này bỗng nở nụ cười nhẹ, cả nơi này như được ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng, nàng nhẹ giọng nói:

-Người có muốn trở thành kỵ sĩ của ta không, người thiếu niên.

-Rất hân hạnh được trở thành kỵ sĩ của người, ta trở thành kỵ sĩ của đức vua Arthur. Arutoria. Pendoragon thì sẽ lấy trung thành đối với đức vua là tín ngưỡng, thì lấy sinh mệnh để bảo vệ sự trung thành này.

Arthur rút Thánh kiếm Excalibur đặt lên vai Lạc Hạ để hoàn thành nghi thức, Lạc Hạ lúc này đã trở thành kỵ sĩ của vua Arthur, nàng nhìn cậu bé trước mắt sau đó nói:

-Nghe nói người là người đến từ bên ngoài vương quốc, có thể cho ta biết tên không?.

-Lạc Hạ. nếu như phát âm theo ngôn ngữ của vương quốc thì phải là Lakjhal.

-Ồ Lakjhal – Đêm tối vĩnh hằng, ta sẽ ban cho người họ là Alvia Zioragon, từ nay tên người sẽ là Lakjhal Alvia Zioragon, được không?.

Lạc Hạ sững người hồi lâu, vì khi rời xa cha mẹ cậu cũng chỉ mới 5 tuổi, cậu không hiểu tầm quan trọng của tên, khi được Arthur ban cho tên mới thì một cổ cảm xúc khác thường dâng lên trong lòng cậu, chính lúc này cậu đã chấp nhận thế giới mình đang sinh sống. Lạc Hạ, không là Lakjhal bắt đầu từ giờ sẽ hướng đến tương lai tại thế giới này, những kỷ niệm ngày xưa tất cả đã trở thành hồi ức trong lòng cậu. Hai dòng nước mắt khẽ lăn dài trên gương mặt cậu.

Lancelot kinh ngạc đến trợn mắt, vua Arthur cũng hơi bối rối, Lakjhal biết mình đã hơi thất thố nên nghiêng người:

-Thứ lỗi, ta cảm động vì được đức vua ban cho tên nên không khống chế được cảm xúc, ta sẽ trân trọng tên và dòng họ được người ban cho bằng cả sinh mệnh này.

Lời nói của Lakjhal lúc này chấn động mạnh đến Arthur bởi lúc này nàng cảm nhận được sự kiên định mạnh mẽ như đâm thấu bầu trời toát ra từ ánh mắt Lakjhal. Mắt thấy Lancelot muốn lấy ra khế ước trung thành, Arthur đưa tay ngăn lại, sau đó nói:

- Lakjhal, người có biết trên vương quốc không chỉ có riêng con người sinh sống.

Lakjhal sau khi bình phục cảm xúc đã trở lại thái độ đăm đăm, cậu đáp lời:

-Ta biết thưa đức vua, Griedor từng nói trên vương quốc còn có, Tinh Linh, Titan, Rồng, Ác quỷ, Thiên thần, Hồn ma, Người cá, Người thú, Vampire và vô số chủng tộc khác nhưng tất cả đều sinh sống trong các vùng đất bị thần phong ấn không thể đi ra, nói chính xác thì hiện tại trên mảnh lục địa này nhìn như chỉ có con người nhưng thật ra là hàng trăm chủng tộc cùng sinh sống.

Arthur cũng gật đầu, nói tiếp.

-Không mấy người có thể biết được điều này, thần để lại lời trong các văn thư cổ nói rằng, bản thân vốn là nhân loại thuần túy mà cũng hoàn toàn không phải là nhân loại, thần phong ấn các chủng tộc khác vì thần chỉ định nhân loại làm chúa tể của mặt đất. Vương quốc chúng ta trước đây vốn chủ yếu là lãnh thổ của Thiên thần và Ác quỷ, sau khi bị phong ấn thì các đời vua trị vì sẽ ký kết khế ước với tộc Thiên thần, Ác quỷ rồi được trao cho sức mạnh - Noble Phantasm, mỗi kỵ sĩ dù là bình thường nhất được trao tặng Noble Phantasm từ đức vua sẽ có sức mạnh tương đương với 1000 quân tinh nhuệ, họ là những cỗ máy hủy diệt có thể thay đổi cục diện chiến tranh trong chớp mắt.

Arthur dừng một chút rồi lấy ra một chiếc hộp tinh xảo khảm bảo thạch, nàng dùng con dao cắt trên ngón tay và nhỏ máu vào chiếc hộp. Chiếc hộp phát ra ánh sáng cầu vồng rồi từ từ mở ra. Arthur nói với Lakjhal:

-Hãy nhỏ một giọt máu vào trong hộp, sau đó Noble Phantasm phù hợp cho người sẽ xuất hiện.

Lakjhal cắt một chút trên đầu ngón tay sau đó nhỏ vào trong hộp. Bầu trời cả vương quốc Anh bỗng nhiên tối sầm bởi mây đen kéo đến, giữa bầu trời đen thăm thẳm bỗng mở ra một hố đen khổng lồ, một cột sáng vàng chói mang theo đủ các âm thanh uy nghiêm, thần thánh từ trong hố đen đâm xuyên qua mặt đất chiếu rọi vào chiếc hộp.

Trước mắt Lakjhal xuất hiện một ma pháp trận khắc các ngôn ngữ tối nghĩa, sấm sét màu đen trắng chập chòn trên mặt ma pháp trận, một vật thể được bao bọc trong quả cầu ánh sáng đen trắng từ từ nổi lên khỏi ma pháp trận.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ý nghĩa của Tín Ngưỡng kỵ sĩ

Cả ba người dưới không gian trong lòng đất không hề hay rằng cả đất nước đang xao động vì hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời.

Xa xăm phía đông vùng Aspario.

Trong một hang động cực lớn nằm cheo leo trên vách núi vang lên từng tràng gầm thét có quy luật, từ trong hang đi ra một người thanh niên tuấn kiện, trên đầu hấn là cặp sừng rồng vàng kim, sau lưng mang đôi cánh dơi rộng hơn 5 mét màu vàng trắng. Ngẩng đầu nhìn hiện tượng trên bầu trời, hấn thì thào:

-“Ngày ta trở về các ngươi có thể thoát khỏi phong ấn”, người đã trở về đứng không “Thần”?.

Vươn hai tay lên bầu trời, hất gầm nhẹ:

-Thời điểm tộc chúng ta thoát khỏi nơi này đã sắp đến, các thần dân, hãy mở ra đôi cánh của các ngươi để chờ đợi ngày chúng ta lại lần nữa tung bay trên bầu trời. TỰ DO VĨNH HẰNG!.....

GRÀOOOOO!.....

Sau lưng thanh niên là hàng chục nghìn con rồng đang hưng phấn gào thét. Nhìn các thần dân của mình toát ra các cảm xúc tích cực hấn hài lòng gật đầu, họ đã ở nơi này gần 10000 năm rồi, tuy rằng đối với tuổi thọ của loài rồng thì cũng là một quãng thời gian cực dài, đôi cánh và thân thể của họ gần như sắp mục nát. Hấn cất giọng nói:

-Sempirus, con trai của ta, hãy chinh hợp các bộ tộc và chuẩn bị cho ngày phong ấn bị phá vỡ, ta sẽ cố gắng liên lạc với các tộc đồng minh, ngày phong ấn bị phá vỡ thì cuộc chiến tranh giữa các tộc chắc chắn sẽ lần nữa tái diễn. Tất cả đã bị kiềm chế hơn 10000 năm rồi.

-Vâng, thưa cha.

Trên các vùng đất xa xưa của vương quốc, dưới đại dương, trong lòng đất,... những điều kì dị tương tự liên tục xảy ra.

-Thần đã trở về... Ma tộc bắt diệt...

-Thần quay về với chúng ta,... Tinh Linh tộc lại lần nữa sắp thấy thế giới bên ngoài,...

-...

Bầu không khí căng thẳng trên khắp vương quốc diễn ra nhưng tất cả đều không ảnh hưởng đến nghi thức trao tặng Noble Phantasm của Vua Arthur và Lakjhal. Lúc này trong tay Lakjhal đang cầm hai thanh kiếm, một có màu trắng, hình dáng thanh thoát, trên có đính một đôi cánh thiên sứ, thanh còn lại thì hình dáng hoàn toàn tương tự nhưng có màu đen và đính đôi cánh dơi.

Hai dòng thông tin chảy nhẹ vào đầu Lakjhal, cậu thì thào:

-Thánh kiếm Platonic - Tinh khiết kiếm, Ma kiếm Deviance – Đọa lạc kiếm, thật sự rất có ý nghĩa.

Lancelot há mồm nhìn hai thanh kiếm trong tay Lakjhal, anh biết truyền thuyết về hai thanh kiếm này, Platonic là thanh kiếm tối cao của Thiên thần tộc, không có bất kỳ thiên sứ nào dám chạm vào nó kể cả thống lĩnh thiên thần Metatron. Về Deviance lại càng khủng khiếp bởi khi Lucifer chạm tay vào Deviance, hấn đã đánh mất đi một nửa ma tộc và bị Thiên thần tộc đè ép trong suốt 3000 năm.

Lancelot trăm lần không ngờ tới Noble Phantasm của Lakjhal lại là hai thanh kiếm này bởi Noble Phantasm được quyết định bởi tính cách nguyên thủy của mỗi người, điều này quá nguy hiểm cho đức vua nếu một ngày nào đó Lakjhal không còn trung thành với ngài. Anh lấy ra thư khế ước nhưng Arthur lắc đầu, ngài mỉm cười với Lakjhal và nói:

-Ngươi có hài lòng với món quà này không?.

Lakjhal hơi nghiêng người và nói:

-Cảm tạ người thừa đức vua, hai thanh kiếm sẽ vĩnh viễn thủ hộ người khi nào nó còn trên tay ta.

Arthur nhìn được sự chân thành không chút dối trá từ ánh mắt Lakjhal, ngài gật đầu rồi nói:

-Tạm thời trong thời gian tiếp theo ngươi sẽ theo bên người ta trong thân phận người hầu.

Quan sát không thấy có bất kỳ chấp chôn trong ánh mắt Lakjhal, ngài tiếp tục.

-Ngươi sẽ học được các kinh nghiệm chính trị khi theo ta. Tiếp theo, vì chúng ta đều là Rainor, nên ngươi sẽ cùng ta huấn luyện, đến khi ngươi đủ 12 tuổi thì ta sẽ phong tước vị và lãnh địa để ngươi có thể tự do từ trong bóng tối thanh trừng phản loạn và những kẻ có ý đồ bất chính.

Lancelot và Lakjhal sau khi trở lại phòng làm việc của Lancelot trong thành Merin thì trời đã tối, hiện tượng kỳ dị trên bầu trời đã tàn đi từ lâu. Lancelot đã đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác trong ngày hôm nay, từ xuất hiện Noble Phantasm của Lakjhal cho đến việc đức vua vốn thường ngày rất cẩn thận nay lại dễ dàng tin người, hơn nữa vua Arthur lại để Lakjhal hai ngày sau tiến vào kinh thành để bắt đầu rèn luyện bên cạnh ngài... điều này...

Lancelot cảm thấy đầu mình không đủ dùng, anh ra hiệu cho Lakjhal ra khỏi phòng, còn bản thân thì ngồi xuống và suy nghĩ, xấp xếp lại tất cả những gì đã xảy ra.

Lakjhal đi đến thao trường và gọi ra hai thanh kiếm Platonic và Deviance, cậu chém vào không khí, rất vừa tay, sử dụng rất tự nhiên, ngoài tính chất cực kỳ sắc bén ra thì chúng không còn gì nổi trội cả.

Khoan đã, có gì đó khác biệt so với khi chưa có Noble Phantasm.

Lakjhal nhún nhẹ người về phía trước.

Vụt!.

Hơn 15 mét!!!.

Người bình thường nhún nhẹ thì di chuyển 1 mét, cho dù lúc trước trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhưng cậu tối đa cũng chỉ di chuyển tối đa 4 mét, còn hiện tại cậu gần như dịch chuyển 15 mét. Lakjhal cầm một thanh giáo trong thao trường và nghiêm túc vung về trước

Xoạt!...

Một con lốc nhỏ bốc lên khiến thao trường mù mịt trong bụi đất.

Trải nghiệm xong thì Lakjhal biết mình đã đạt đến Tín Ngưỡng kỵ sĩ – gấp 10 người lần người bình thường hay được gọi là 10 Pestro, Chiến Thắng kỵ sĩ thì phải có 100 Pestro, Vinh Quang kỵ sĩ là 10000 Peostro, trong truyền thuyết Thần Thánh kỵ sĩ có lực lượng đạt đến 1 triệu Peostro tương đương với lực lượng 1 con rồng trưởng thành hay 1 Drastro. Theo những cuốn sách phủ đầy bụi bặm được Griedor sưu tầm thì “Thần” có lực lượng 1 triệu Drastro nên được đổi thành 1 Godstro.

Thu lại những hồi tưởng của mình, Lakjhal biết mình đạt đến cấp độ Tín Ngưỡng kỵ sĩ chỉ nhờ vào Noble Phantasm, cho nên có thể gọi là giả Tín Ngưỡng kỵ sĩ, chân chính Tín Ngưỡng kỵ sĩ khi tiến vào chiến đấu sẽ tỏa ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ, sự kiên định vào tín ngưỡng của bản thân càng cao thì ý chí chiến đấu càng mạnh.

Ý chí chiến đấu giúp Tín Ngưỡng kỵ sĩ đề cao sức chiến đấu gấp đôi, gấp ba, đặc biệt là những người có tín ngưỡng tinh khiết sẽ tăng sức chiến đấu đến gấp mười, khi đó ý chí sẽ ngưng tụ thành Tín Ngưỡng chiến trường giúp kỵ sĩ thi triển ra các kỹ năng riêng biệt.

Lúc này, sau lưng Lakjhal vang lên tiếng bước chân, cậu biết đó là Lancelot. Lancelot rút một thanh kiếm từ gài vũ khí của thao trường rồi chĩa nó vào Lakjhal.

Àm!...

Không khí trong thao trường như nén lại, Lakjhal cảm thấy khó thở, trên thân thể Lancelot và xung quanh anh bán kính 5 mét toát ra nhè nhẹ ánh sáng màu đen. Ánh mắt Lakjhal co lại, là Tín Ngưỡng chiến trường, Lakjhal nghiêm túc cầm lên Platonic và Deviance, sau đó từ từ di chuyển để chọn góc độ thích hợp để tấn công.

Vụt!...

Một luồng ánh sáng trắng nhá lên, chém vào sườn phải của Lancelot, anh vùng cây thương gạt đi nhưng liền sau ánh sáng trắng là ánh sáng đen vẫn chém vào sườn phải. Lancelot xoay tròn cây thương gạt phăng đi sau đó trở thương đập vào Lakjhal.

Àm!...

Lakjhal bị đập bay về sau hơn 10 mét, tuy rằng không bị thương nhưng trận đấu này Lakjhal đã thua. Lancelot đã đề lực lượng của mình ngang với cậu, kỹ năng của Lakjhal có thể kém Lancelot nhưng lúc trước Lakjhal có thể cầm cự hơn 30 phút, cuối cùng là bằng vào độ sắc bén của Platonic và Deviance vẫn không thể chặt đứt được cây thương trong tay Lancelot.

-Là ý chí chiến đấu, người phải biết rằng vũ khí cũng có linh hồn, chúng cảm nhận được trái tim của chúng ta, ý chí chiến đấu trong tim của ta ảnh hưởng đến chúng, hai thanh kiếm của người tuy rằng sắc bén nhưng chúng không cảm nhận được ý chí chiến đấu của người truyền vào.

Nói dứt lời Lancelot xoay người đi ra thao trường để lại Lakjhal đắm chiêu suy nghĩ. Bày ra tư thế chiến đấu, Lakjhal nhắm mắt lại và tập trung tinh thần.

Lakjhal cảm nhận được, Lancelot khi vùng thương thì toát ra một luồng khí chất khác thường, đó là tín niệm, điều Lancelot tin tưởng là phải chiến đấu để tiêu diệt mọi chương ngại vì đức vua, đó là Tín Ngưỡng của Lancelot.

Tín Ngưỡng của cậu là gì?. Chiến đấu vì điều gì?. Khi vùng kiếm cậu mong muốn gì?.

Những câu hỏi liên tục xuất hiện trong đầu Lakjhal.

5 tuổi cậu đến nơi này, thống khổ, tuyệt vọng vì mất đi gia đình hạnh phúc.

Tủi nhục, lạnh lẽo vì bị cho rằng là con cháu của Viking hướng đông.

4 năm huấn luyện trong địa ngục, bị các binh lính đánh đập, hành hạ tàn nhẫn.

Đau đớn khi phải phá tan đi hạnh phúc của hàng trăm người.

Cảm động, hạnh phúc vì từng có một người cha, người thầy hiền từ.

Có được sự tin tưởng vào cuộc sống mới khi vua Arthur ban cho tên gọi.

Lakjhal muốn bảo vệ hạnh phúc đó dù những điều nhỏ nhoi ấy chỉ có thể tồn tại ngắn ngủi, Lakjhal muốn thủ hộ những người mang lại cho mình những cảm xúc hạnh phúc bằng hai thanh kiếm trên tay, dù phải nhuộm máu, dùng bị nguyên rửa, dù mãi chìm sâu trong bóng tối như tên gọi Lakjhal – Bóng tối vĩnh hằng. Lakjhal CHIẾN ĐẤU CHỈ VÌ MONG MUỐN THỦ HỘ HẠNH PHÚC CỦA CHÍNH MÌNH.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vua Kỵ Sĩ huấn luyện

ẦM!...

Ánh sáng đen trắng hòa quyện vào nhau và bốc lên từ thân thể Lakjhal khiến mặt đất trong thao trường rạn nứt, áp lực nơi đây gia tăng khiến các giàn vũ khí run lên bần bật.

Bụi đất tán đi, hai thanh kiếm trong tay Lakjhal lúc này đã chuyển thành màu trắng xen kẽ đen, ngoại hình biến đổi trở nên giống hệt nhau, Lakjhal chém về trước.

Xoẹt!.

Một luồng khí lưu màu vàng nhá lên chém nát giàn vũ khí phía trước, sau khi trở thành Tín Ngưỡng kỵ sĩ Lakjhal đã có được Tín Ngưỡng chiến trường, tuy rằng còn nhột nhạt nhưng cậu tin rằng mình sẽ khiến nó trở nên vững mạnh hơn nữa. Lúc này Lakjhal cảm thấy thân thể chỉ cần rèn luyện một đoạn thời gian ngắn là có thể có được 10 Pestro, thân thể cậu lúc này giống như một dòng suối được đào rộng ra nhưng chưa đổ đầy nước vậy.

Lakjhal thu hồi Noble Phantasm sau đó quay về nơi ở chuẩn bị hành lý để 2 ngày sau đến kinh thành và bắt đầu cuộc sống mới.

3 năm trôi qua từ khi Lakjhal đến phụng sự bên cạnh Arthur.

Kinh đô của vương quốc, kinh thành Pendora.

Lakjhal hiện tại đang đứng một bên Arthur, nàng lúc này đang xử lý công văn. Lúc này Lakjhal sẽ được nàng trích dẫn một số điều từ công văn và từ tôn giáo, những sơ hở trong công văn, sự thâm lạm ngân sách, các chủ đề mang ý nghĩa sâu sắc có thể ảnh hưởng đến bộ cục quốc gia. Từ sau khi Lancelot rời đi và giao Lakjhal cho Arthur thì nàng như có thêm sức sống, nàng chăm sóc, chỉ dạy cho Lakjhal giống như một người chị đối với em trai của mình, điều này làm nàng rất có cảm giác thành tựu.

Lakjhal tiếp thu cực kỳ nhanh và sự sâu sắc trong tư duy của cậu khiến Arthur đôi lúc phải trầm trồ khen ngợi.

Trong lúc rèn luyện bên cạnh Arthur, Lakjhal phát hiện Arthur có một số tật xấu, ăn nhiều, ăn cực kỳ nhiều, một bữa nàng ăn tương đương với ba ngày của Lakjhal, khi nàng ngủ thì phải có người bên cạnh, có lẽ Arthur sợ bóng tối, chắc vậy, khi trước nàng ngủ với người bảo mẫu, từ khi đến đây thì Lakjhal trở thành gối ôm của nàng. Arthur còn rất lười biếng vào lúc sáng sớm, có lần người quản gia phải đánh thức nàng đến 9 lần, thì nàng mới chịu trườn người xuống giường.

Lakjhal nhìn được những khuyết điểm này nhưng cậu không cảm thấy chán ghét, Lakjhal chỉ cảm thấy một Arthur như thế mới chân thật, chỉ có những lúc nàng thả mình như thế cậu mới thấy được sự mệt mỏi của nàng, hoặc có lẽ Arthur cho Lakjhal bóng dáng của một người chị nghịch ngợm nhưng luôn quan tâm chăm sóc cậu em trai.

Lúc này là giấc chiều.

Trên thao trường của hoàng gia, Lakjhal đang đối chiến Arthur, vì cùng là Rainor nên khi tập luyện cùng nhau cả hai đều có những cảm ngộ rất lớn.

Arthur hiện tại đã đặt chân vào cánh cửa Chiến Thắng kỵ sĩ, từ trong quá trình giao đấu với Lakjhal, nàng luôn thấy được những thiếu sót của mình và nhanh chóng bù đắp nó. Nhưng để nàng kinh ngạc hơn hết là thiếu niên đối diện lại luôn khiến nàng nhìn thấy sơ hở của mình, điều này đồng nghĩa với việc ý thức chiến đấu của Lakjhal luôn rèn luyện và bù đắp kể cả trong lúc chiến đấu.

Ý thức chiến đấu là thứ không dễ dàng đề cao bởi nó liên quan đến bản năng, độ nhạy cảm, sức quan sát chiến trận,... những phương diện mơ hồ này rất khó để nâng cao bởi chúng đều là bẩm sinh. Nhưng trong 2 tháng vừa qua, ý thức chiến đấu của Arthur đã liên tục được nâng lên tầm cao mới nhờ trao đổi với Lakjhal.

Àm!...

Tia lửa lóe lên và cả hai cùng bật người ra sau, sau đó thu hồi Noble Phantasm rồi đi vào trong nghỉ ngơi. Đến đến giờ thì hai người đã đánh với nhau hơn 500 trận, tuy Lakjhal chưa thắng một trận nào nhưng Arthur càng lúc càng cảm nhận được áp lực.

Nàng biết rằng Lakjhal luôn duy trì lực lượng ở mức 10 Pestro để rèn luyện kỹ năng và thực chiến, nàng không biết sức mạnh chân chính của Lakjhal là bao nhiêu Pestro cũng như kỹ năng cậu có được khi đạt đến Tin Ngưỡng kỵ sĩ, mỗi lần Arthur hỏi thì Lakjhal luôn mỉm cười thần bí và nói sẽ dành cho nàng bất ngờ. Mỗi lần như thế Arthur luôn bực bội mà dùng sức gõ đầu Lakjhal.

Lấy ra một chiếc khăn nàng lau mồ hôi cho Lakjhal, nhìn thiếu niên hơi nhũn mày nhăn nhó như một đứa em trai đang giận dỗi, Arthur cảm thấy thú vị nên ra sức dùng tay vỗ đầu cậu làm tóc cậu rối tung lên.

-Đừng.

-Hi hi hi... tại mèo này,... ha ha ha, dễ thương quá,...

-Đừng mà.

Nhưng ai đó vẫn mặc kệ mà tiếp tục biến người còn lại thành các loại động vật.

Lúc này có tiếng bước chân vang lên, Arthur dừng lại trò chơi với tóc Lakjhal thì một giọng nói nghiêm nghị bên ngoài vang lên.

-Hầu tước 3 sao, thành chủ thành Lindra, kỵ sĩ bàn tròn, Glahal mong được gặp đức vua.

Arthur bước ra ngoài thì hình tượng vừa rồi hoàn toàn biến mất, hào quang thần thánh trang nghiêm tràn đầy trên người nàng, Lakjhal vô lực không nói, tốc độ thay đổi của nàng còn nhanh hơn tên bắn.

-Hãy trình bày đi.

-Sáng nay đã nhận được thám báo, Công tước Amigo vùng Roole đã tập hợp 1000 kỵ sĩ và 50000 quân tinh nhuệ xuôi về hướng tây nam, mục tiêu là được xác định là lãnh địa của Hầu tước Simic vùng Coper.

Arthur trầm mặt lại:

-Không phải cách đây 3 tháng, kỵ sĩ Grindal đã đánh tan đội quân của Amigo rồi sao?. Hắn không thể nào nhanh như vậy tập hợp được một đội quân như thế. Có phải còn điều gì người chưa nói?.

Glahal dẫn đầu, sau đó rút ra một phong thư được niêm phong kỹ rồi giao cho Arthur. Arthur rút ra phong thư và bắt đầu đọc, càng đọc về cuối thì sắc mặt nàng càng trắng. Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh Arthur nói:

-Thật không ngờ Morgause lại lớn gan đến vậy, dám lên đưa binh lính cho Amigo, nàng nghĩ với bấy nhiêu quân lực thì có thể khiến ta lung lay được sao, lần này đích thân ta sẽ thân chinh ra trận, tối nay tập hợp tất cả các tướng chỉ huy để bàn về chiến dịch lần này.

Nhìn Glahal khuất bóng, Lakjhal từ trong góc tối hiện thân, hai người nhìn nhau và mỉm cười. Glahal có vấn đề mà chính xác là hắn đã phản bội hoặc bị ép phản bội. Arthur rất thâm ý hỏi Lakjhal:

-Em nghĩ sao về thái độ của Glahal.

Lakjhal hơi nhũn mày, cậu nhắc nhở:

-Lúc nói chính sự thì không được xưng hô như thể thừa đức vua.

Cốp!...

Arthur gõ vào trán Lakjhal, sau đó xoa đầu cậu.

-Chính sự, chính sự, chính sự, thẳng nhóc em nhằm chán chết đi được.

Lakjhal tỏ vẻ nhận thua sau đó lạnh mặt nhìn về hướng Glahal rồi đi.

-Hắn bị ép buộc, nếu em đoán không lầm. Nếu như chị đã có kế hoạch thì em sẽ hoãn lại án tử hình dành cho hắn. Nhưng, đã phản bội là có tội, nếu chị muốn tha thứ cho hắn thì em cũng sẽ ra tay giải quyết, không thể tiếp tục dùng người như hắn bởi khi đã phản bội một lần thì sẽ tiếp tục có lần hai, cho dù hắn có quyết tâm trung thành với chị bao nhiêu đi nữa nhưng vẫn có nhưng kẻ sẽ tìm ra nhược điểm và tiếp tục lợi dụng hắn.

Nhìn Arthur muốn lên tiếng, Lakjhal không do dự cắt ngang.

-Nếu lưu đây thì em lại càng không chấp nhận, không có gì nguy hiểm bằng việc lưu đây một vị kỵ sĩ có Noble Phantasm.

Arthur thờ dài không nói, trông nàng lúc này vô cùng mệt mỏi và tiều tụy, Glahal dù sao cũng là một trong những kỵ sĩ thân cận nhất với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xuất chinh

Đêm tối buông xuống kinh thành, trong một cung điện cao lớn thênh thang, những ngọn nến được thắp sáng khiến căn phòng trở nên ấm áp. Arthur ngồi trên vương tọa và nhìn xuống các vị tướng của mình, sau khi an bài chỗ ngồi cho tất cả thì nàng và mọi người bắt đầu thảo luận những vấn đề cần thiết cho cuộc xuất chinh lần này.

Lakjhal đứng tựa lưng vào một góc tối rồi quan sát mọi cử chỉ hành vi của những người có trong điện, trên tay cậu là một cuốn sổ nhỏ, Lakjhal ghi chép lại những điều cần chú ý của những người nơi đây, từ lời nói, hành động, ánh mắt.

Cuộc họp kết thúc, Lakjhal từ trong bóng tối hiện thân bên cạnh Arthur, nàng nhận cuốn sổ từ tay Lakjhal và xem xét. Lakjhal ghi chép rất đầy đủ thời gian, hành động, cử chỉ, ánh mắt, ám hiệu của từng người. Tất cả những người theo như miêu tả trong bản ghi chép của Lakjhal đều có vấn đề, Arthur hơi nhíu mày sau đó nói với Lakjhal.

-Chị sẽ ra chiến trường, em hãy ở lại trấn thủ kinh thành, hãy giữ vững kinh thành, nhất định phải.

Nói rồi Arthur nhìn thẳng vào Lakjhal để chờ câu trả lời từ cậu. Hai người đều biết rằng phản quân và những kẻ có ý đồ bất chính đã dòc hết tất cả cho hành động lần này.

Có hai khả năng sẽ xảy ra là vua Arthur sẽ thân chinh ra chiến trường và bị ám hại, khả năng thứ hai là bọn họ dẫn vua Arthur đi xa và chiếm đóng kinh thành, từ đó lật đổ sự trị vì của nàng.

Lần này Vua Kỵ Sĩ đã bị dồn vào góc, nàng bắt buộc phải thân chinh bởi người khiêu khích hành động lần này là Morgause - chị của nàng, nếu Arthur không đi thì sẽ mang tiếng hèn nhất và danh vọng của nàng trong tim dân chúng sẽ sụp đổ. Phe chống đối có thể nói đã trù bị rất lâu trong chuyện này.

-Được rồi, em sẽ ở lại.

Lakjhal thờ dài nói, Arthur mỉm cười vui vẻ, nàng đưa tay xoa đầu cậu.

-Ngoan lắm,...

-Chị phải cẩn thận với Mordred, em cảm thấy hắn là người nguy hiểm nhất, trong những người em đã gặp thì Mordred luôn khiến em liên tưởng đến hình ảnh của một con sói đang rình mồi. Hãy luôn mang Lancelot bên người.

Arthur mỉm cười nhìn Lakjhal đang lo lắng nhắc nhở cho mình, nàng rất thích cảm giác được quan tâm này, rất ấm áp. Nàng nói:

-Nhất định chị sẽ chiến thắng trở về, đến lúc đó chúng ta sẽ lại trốn đi ngoại ô nữa nhé, hi hi....

Nhìn Arthur trở về phòng mình Lakjhal có cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, cảm giác bất an đó đã xuất hiện kể từ khi Glahal đến báo cáo về động thái bất thường của các lãnh chúa phương bắc. Cảm giác khó chịu khiến tính tình cậu vốn đậm mực, bình tĩnh trở nên nôn nóng nhiều ngày này. Mặc dù đã áp chế nhưng nó vẫn làm lòng cậu dậy sóng dữ dội.

Ngày xuất chinh.

Quân kỵ màu đỏ kéo dài từ lâu đài đến cổng thành, các kỵ sĩ mặc giáp bạc cưỡi ngựa sắt oai hùng hành quân, hai bên đường là người dân đến đưa hoa và cầu chúc cho đội quân giành được thắng lợi. Vua Arthur mang giáp bạc, khoác áo choàng màu xanh biển, đỉnh đầu mang vương miện. Tay nàng nâng cao thánh kiếm Excalibur, mọi người như ngừng thở chờ đợi nàng nói.

-QUÉT SẠCH PHẢN LOẠN, HÒA BÌNH CHO VƯƠNG QUỐC!...

Nói rồi Vua Kỵ Sĩ cưỡi chiến mã lao ra khỏi thành, hàng trăm nghìn kỵ sĩ phía sau cưỡi ngựa đuổi theo bóng lưng vĩ đại của vua Arthur.

Không ai hay biết trên tường thành có một bóng dáng thon gầy mang áo choàng có mũ trùm che kín đầu đang nhìn theo hướng đội quân, dưới chiếc mũ trùm là một đôi mắt tỏa ánh sáng lạnh buốt. Lakjhal quyết định sẽ đuổi theo Arthur nếu trong 5 ngày tới không có bất kỳ động thái nào của phản quân hướng về kinh thành.

Quân đội dưới sự dẫn dắt của Arthur đã nhanh chóng tiến vào lãnh địa vùng Coper chặn đường tiến quân của Công tước Amigo, hai đội quân đụng doanh trại cách nhau 100 dặm, Vua Kỵ Sĩ Arthur lúc này đang đối diện với Công tước Amigor, nàng lên tiếng:

-Hãy cho ta một lý do Amigor.

Đối diện nàng là một người trung niên mang giáp vàng, ông có ánh mắt sắc bén của loài chim ưng, lúc này Amigor không hề mang ánh mắt né tránh của một người phản bội mà ông nhìn thẳng vào Arthur và nói:

-Gần đây người ngày càng trở nên thiếu quyết đoán và nhân từ, chúng ta làm tất cả điều này để đưa người trở lại thành Arthur Aturia Pendragon ngày xưa, xin người hãy hiểu cho.

Arthur bỗng nhiên hiểu rõ lý do vì sao những kỵ sĩ vốn trung thành nhất đối với mình lại quay ra đối nghịch. Nàng cười lên, rút kiếm chỉ vào Amigo và nghiêm nghị nói:

-Buồn cười, sự lãnh huyết sát phạt chỉ dùng cho thời chiến, đối đãi với thời hòa bình ta cần có một thái độ từ ái, khoan dung. Thời đại chinh chiến của ta cùng các người khi xưa đã qua rồi, sao người vẫn chưa hiểu, Amigo. Ta cho người cơ hội cuối cùng để trở lại bên ta, ta sẽ tha thứ tất cả, Hãy lại trở thành những kỵ sĩ trung thành của ta - Amigo Hiver Agoria.

Amigo nghe được những lời này thì khuôn mặt chỉ thêm phần nhợt nhạt, hấn lắc đầu nói:

-Nếu là người ngày xưa thì đã không ngần ngại rút kiếm chém đầu kẻ phản bội mà không phải gọi hàng, bây giờ nói gì cũng vô dụng. Sau ngày mai người sẽ rõ ràng.

Amigo nói xong cưỡi ngựa cùng tùy tùng quay về doanh trại. Arthur, và các kỵ sĩ của mình vẫn đứng tại chỗ, mọi người nhìn bóng lưng gầy yếu và đầy cô độc của nàng mà không nói nên lời.

Lancelot hơi thở nhẹ, chỉ duy nhất mình anh biết được lý do vì sao Arthur trở nên như thế, hay nói chính xác là nàng như tìm lại được chính mình, anh biết nhưng lại không thể nói, chỉ cần qua lần này thì tất cả sẽ trở lại bình lặng và phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Kinh thành Pendora.

Đã 5 ngày kể từ khi Vua kỵ sĩ xuất chinh, vẫn không có bất kỳ động thái bất thường nào từ phe đối lập, Lakjhal biết mục tiêu của âm mưu lần này là nhằm vào Arthur. Sau khi gửi chim truyền tin, cậu cấp tốc cưỡi ngựa đuổi theo nhưng cảm giác bất an trong lòng Lakjhal mỗi lúc một nóng cháy.

Nhanh, nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa, Lakjhal trong tâm trí lúc này đang bị thiêu đốt, cậu giục ngựa ngày đêm không nghỉ hướng về quân đoàn viễn chinh. Một điều gì đó vô cùng quan trọng đối với Lakjhal sắp tuột khỏi tầm tay cậu, mãi mãi.

Đồng bằng Dunrim thuộc vùng Coper.

Trước bình minh, khi trời đất còn mờ mịt trong làn sương sớm, Arthur cưỡi ngựa trắng đứng trước hàng trăm nghìn quân lính, nhìn về hướng doanh trại địch. Hướng đối diện, Amigo đứng đã tập hợp trận hình chuẩn bị nghênh chiến.

Arthur rút ra thánh kiếm Excaliber, chỉ về hướng quân thù nàng hét lên.

GIẾTTTTTT!.....

Đáp lại lời của nàng là tiếng gầm lên của tất cả binh sĩ.

-XÔNG LÊN!.....

-VÌ ĐỨC VUA, VÌ VƯƠNG QUỐC!.....

Hai đội quân nhanh chóng áp sát vào nhau. Cuộc chiến mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hạnh phúc tan biến

Vó ngựa của Arthur đạp lên thi thể của quân thù bị nàng chém gục, máu tươi vung lên, quân đội của nàng vượt qua trận mưa tên và nhanh chóng áp sát tường phòng thủ của Amigo.

Amigo vẫn điềm tĩnh ra lệnh bắn tên, sau đó cho đội tinh binh cầm thương đi lên để đối phó với kỵ binh của Vua Kỵ Sĩ đang ngày một đến gần.

Arthur nhìn bức tường khiên cao gần 2 mét phía trước thì nhảy xuống ngựa, từng bước chân của nàng tiến đến thì ánh sáng màu vàng từ trên người nàng ngày càng mãnh liệt. Nàng cao thanh kiếm trong tay, Vua Kỵ Sĩ gầm lên:

-EXCARLIBUR!....

ẦM!.....

Một cột ánh sáng vàng kim bốc cháy dữ dội bỏ đổi bức tường chắn trước mặt nàng. Nàng và các kỵ binh xông vào trận doanh kẻ địch nhưng lúc này Arthur bỗng nhúu mày nhìn về sau lưng.

Chỉ có đội quân của nàng và Lancelot đi vào, quân của Glahal, Rivie, Spanca, và các tướng lĩnh còn lại vẫn ở ngoài. Nàng, Lancelot và hơn 10000 kỵ binh bị vây vào giữa quân thù, không những thế còn bị vây bởi chính đội quân mình mang theo.

Arthur thật sự trăm nghìn lần không ngờ đến nàng lại bị phản bội bởi cả vương quốc, hay nói đúng hơn là tất cả những người đã theo mình suốt 8 năm. Từ khi 9 tuổi nàng đã dẫn dắt họ vào chiến trường, lập nên hàng hà chiến tích, và giờ đây thì tất cả lại chĩa kiếm về hướng nàng.

Arthur và Lakjhal đã thảo luận danh sách những người sẽ chống lại nàng trong lần xuất chinh này, nhưng cả hai đã sai lầm, số người chống đối đã lên đến gần 100 người và đa số trong số họ lại là những kỵ sĩ thân cận nhất với nàng.

Lancelot rút thanh kiếm bên hông và chỉ vào mặt tất cả những kẻ phản bội, anh lạnh lùng nói:

-Tất cả các người phải chết, chỉ cần ta còn một hơi thở, không cho dù ta chết đi thì thanh kiếm của vương quốc vẫn sẽ đưa các người xuống địa ngục.

Amigo nhúu mày, Lancelot vừa nói đến “thanh kiếm của vương quốc”, điều này làm hấn cảnh giác lên, Amigo cao giọng đáp trả:

-Lancelot, người quá trung thành, trung thành đến mức ngu xuẩn, sự trung thành của người đã khiến đức vua vĩ đại trở nên yếu đuối, thiếu quyết đoán, sát phạt, người...

Lancelot cười lạnh ngắt lời:

-Ngu dốt,...

Arthur lặng im nhìn những thuộc hạ cũ, sáu đó xoay lưng nói với những binh sĩ còn lại:

-Hỡi những kỵ sĩ của ta, hãy cùng ta tử chiến, nếu thoát được nơi đây thì từ nay các người chính là hiệp sĩ bàn tròn của vương quốc.

Các binh sĩ lập tức xuống ngựa sau đó hành lễ và hét lớn:

NGUYỆN ĐƯỢC TỬ CHIẾN CÙNG ĐỨC VUA...

Sát khí trên chiến trường ngay lập tức bị kéo đến đỉnh điểm. Amigo phát tay ra lệnh.

-Giết hết tất cả, bắt sống nhà vua.

Quân lính bắt đầu khép lại vòng vây, cuộc chém giết diễn ra khốc liệt, máu tươi nhuộm đỏ cả một góc trời.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn.

Từng người lính ngã xuống bên cạnh Arthur, dòng máu đỏ tươi của họ vì bảo vệ nàng khiến áo của Arthur dần biến thành màu đỏ. Nàng và Lancelot dẫn theo binh lính lui về hướng kinh thành mở đường máu.

Suốt một ngày chiến đấu khiến cánh tay Arthur cảm thấy nặng trĩu. Bên người nàng giờ phút này chỉ còn lại Lancelot và 32 kỵ sĩ khác, trên người họ chồng chất vết thương, hơi thở họ nặng nề do sức lực đã mất đi gần hết.

Arthur cười khô, nàng biết hôm nay mình đã không xong, mình đã quá chủ quan, mình đã suy xét thiếu cẩn thận. Nhưng, nàng không hối hận, nàng không hề nhu nhược, nàng không sai. Nàng mỉm cười rực rỡ sau đó bước ra khỏi nhóm người còn lại, phát tay ra hiệu cho tất cả không cần theo nàng.

Arthur đứng giữa vòng vây của lớp lớp quân thù, nàng chỉ thánh kiếm Excalibur lên bầu trời và cao giọng nói:

-Ta, Arthur Arturia Pendoragon, 8 tuổi ra chiến trường, đánh hơn 200 trận đánh, không một lần thất bại, đất nước hòa bình ta dùng sự nhân từ để trị vì vương quốc, dân chúng người người đều hạnh phúc. Ta không hối hận, ta không sai, hôm nay chỉ có Vua Arthur chết trận, không có Arthur đầu hàng và bị thay đổi, không ai có tư cách khiến ta thay đổi.... Các người ai dám tiến đến.

Hàng trăm nghìn quân lính khựng lại sau đó lập tức quỳ xuống, tất cả kỵ sĩ cuối đầu, họ bỗng dưng có ý nghĩ muốn lui lại, họ đã sai lầm. Đúng vậy, nếu đức vua thay đổi hay không thay đổi thì chỉ bằng khí phách này người vẫn luôn là Arthur Arturia Pendoragon của ngày xưa.

Amigo đứng nơi đó sững sờ, hốc mắt hần bỗng nhiên cay lên. Nhà vua không thay đổi, chỉ có sự trung thành của họ thay đổi, họ mới chính kẻ mù quáng. Amigo đưa tay ra ra hiệu cho quân lính lui về sau đó giả tán cuộc phản loạn, bản thân hần sẽ tự sát để chuộc tội...

-Người không nên làm thế đâu Công tước, chúng ta đã đi được một quãng đường dài đến thế cơ mà... mà ngài thì đã đi lâu rồi,.. yên nghỉ nhé...

Một giọng nói trong trẻo nhưng âm trầm vang lên cạnh tai Amigo. Hần dùng sức nhìn vào ngực mình, vị trí trái tim của Amigo chẳng biết từ lúc nào đã mọc ra một lưỡi kiếm màu đen.

Mor...r.dr.e.d...d...

Nói xong thì Amigo cũng đã gục xuống đất tắt thở. Mordred cất bước về hướng Arthur và nói:

-Ta mong muốn một trận chiến với người, thừa đức vua vĩ đại.

-Mordred?. Đã biết người chính kẻ nguy hiểm nhất, quả nhiên là thế...

Arthur đậm mặt nhìn kẻ mang giáp che kín người, sau đó chìa kiếm về Mordred nói:

-Đến đây đi.

Keng!...

Một tia sáng màu đen chém vào cổ Arthur, nàng vung kiếm gạt đi. Sau đó xoay người chém ngược lại. Sau khi phản đòn thất bại thì nàng cũng đã mất đi chút sức lực cuối cùng trong thân thể, Avalon đã không thể giúp nàng phục hồi được nữa.

Vụt!....

Mordred nhảy lui về sau, và nhìn vào vết xước trên áo giáp.

-Ý thức chiến đấu thật tuyệt vời, nếu người đầy đủ sức lực thì ta chắc phải chết trong nhát kiếm vừa rồi.

Nghe Mordred nói đến ý thức chiến đấu, Arthur hơi giật mình, nàng bỗng nhiên nhớ lại Lakjhal và lời hứa của mình với người thiếu niên “Chỉ nhất định sẽ chiến thắng trở về”, đúng vậy, nàng không thể ngã xuống, nàng không thể để cậu buồn, thiếu niên ấy là người khiến nàng trở nên mạnh mẽ và tìm lại được chính mình, nàng phải trở về với cậu em trai đáng yêu của mình, nàng không muốn nhìn thấy ánh mắt cô độc của Lakjhal... Phải sống, ta phải sống...

TA PHẢI SỐNG!...

Một ngọn lửa màu vàng rực bốc cháy từ hai mắt của Arthur, nàng nâng lên thánh kiếm và chém đến Mordred. Một dòng suối ánh sáng đổ về hướng Mordred.

Nhanh quá... đẹp quá...

Đó là điều cuối cùng Mordred thấy được và suy nghĩ được. Đến khi ánh sáng tán đi thì giữa bãi chiến trường chỉ còn lại Vua Arthur, Mordred như tiêu biến trong không khí.

ĐỨC VUA VĨ ĐẠI...

Các binh sĩ bất kể địch ta đều gầm lên vang dội nhưng đức vua của họ vẫn đứng yên bất động.

Lancelot trong lòng nhảy mạnh, anh vừa muốn tiến đến thì một bóng đen đã vượt qua anh và tiến đến Arthur. Lancelot vung kiếm muốn ngăn cản nhưng bóng đen đã như làn khói, quý dị tan đi khỏi tầm khiến nhát kiếm chém vào không khí, bóng đen xuất hiện cạnh Arthur và đỡ lấy nàng.

Là Lakjhal, Lancelot nhìn được bóng người thì ngay lập tức kinh hãi bởi tốc độ vừa rồi đã tiếp cận 100 Pestro - chuẩn Chiến Thắng kỵ sĩ, không thể nào Lakjhal lại nhanh chóng thăng lên đẳng cấp như vậy được.

Tất cả binh lính muốn đứng lên ngăn cản nhưng Lancelot lại ra hiệu cho họ dừng lại.

Vua Arthur lúc này đã suy yếu đến cực điểm, đòn đánh cuối nàng đã dùng linh hồn và ý chí để thiêu đốt, giờ khắc này thân thể và linh hồn nàng sắp tan biến trong trời đất, cảm nhận được người ôm lấy mình, nàng thì thảo yếu ớt:

-Ma.y... mà... đ.ượ.c... nhìn thấ...y... em..., chi...vui lắm..., xi.n... lỗi... vì...

-Đừng nói nữa...

Lakjhal cắt ngang lời Arthur sau đó thì thảo vào tai nàng:

-Chị hãy ngủ đi nhé, hãy mơ một giấc mộng thật đẹp và khi mở mắt em sẽ là người đầu tiên chị nhìn thấy, hãy ngủ đi...

Arthur nở nụ cười nhưng nước mắt vẫn lăn dài trên gương mặt nàng:

-Vậy ... tạ..m... biệt.t...

Nói rồi thân thể nàng dần biến thành những điểm sáng màu vàng và tan vào trời đất, trên tay Lakjhal chỉ còn lại sợi dây buộc tóc màu xanh biển của Arthur và thánh kiếm Excalibur. Lakjhal ngẩng đầu nhìn bầu trời nơi nàng tan biến, không ai thấy được dưới chiếc mũ trùm là một gương mặt đang có cảm xúc như thế nào nhưng không khí âm u, lạnh lẽo len lỏi vào tim phổi của hàng trăm nghìn người nơi đây.

Lakjhal lẳng lặng đem sợi dây buộc tóc của Arthur cột vào cổ tay, đem thánh kiếm Excalibur mang trên lưng sau đó thả giọng nói.

-Nàng đã đến thiên đường, vậy các ngươi hãy chờ đợi địa ngục mở cửa đón chào, hãy chờ đợi ta trở về, đừng vội chết, hãy nhớ lấy... ngày thanh kiếm bóng tối trở lại là ngày tất cả những người có mặt nơi đây sẽ vào địa ngục, kể cả gia đình, cha mẹ, con cháu, dòng họ các ngươi...

Nói rồi thân hình Lakjhal như làn khói dần tan biến. Lancelot đứng lên hét lớn.

-Đứng lại Lakjhal, ngươi đứng lại cho ta,...

Nhưng đáp lại anh chỉ là những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn dần biến mất, bóng đêm phủ xuống mặt đất và cả trái tim của những người trên chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Snodom

Sau khi cuộc phản loạn thành công thì cả vương quốc cũng mất đi những ngày tháng hòa bình, chiến loạn liên tục xảy ra, các lãnh chúa xây dựng lãnh quân đội, chiêu mộ binh lính, dẫn phát chiến tranh để tranh giành lãnh địa, khói lửa nổi lên khắp nơi, người chịu đựng tất cả những điều này không ngoài nhân dân, đói rét, dịch bệnh, chiến loạn,... cả vương quốc chìm trong một màu u ám.

Lancelot trong trận chiến trở về đã từ đi tước vị và biến mất, chỉ có những người trong trận chiến ấy mới biết mục đích của Lancelot là đi tìm và ngăn cản người có tên thanh kiếm bóng tối có những hành động điên rồ.

Đã 5 năm trôi qua từ khi Vua Ky Sĩ Arthur mất đi.

Trong một cánh rừng âm u bạt ngàn phía Nam vùng Hill Sepogon.

Bên dưới một thác nước cao hơn 200 mét là một thanh niên tầm 20 tuổi đang vung kiếm trong dòng nước đổ xuống dữ dội, cậu có dáng người cao gầy, gương mặt thanh tú, mái tóc đen tuyền dài quá vai và đặc biệt là một đôi mắt trong vắt luôn mang theo cái nhìn lạnh nhạt, hờ hững.

Sau khi mất đi Arthur, Lakjhal đã theo hướng phương đông để đến với vùng đất của những khu rừng cổ đầy bí ẩn – Hill Sepogon, theo các ghi chép cổ xưa thì nơi đây từng là chỗ cư ngụ của tinh linh, một giống loài có các khả năng kỳ diệu về sinh mệnh và tự nhiên. Lakjhal đến đây với hy vọng có được manh mối về cách làm sống lại Arthur.

Sau khi thăm dò được 1 năm thì cậu không thể tiếp tục bởi vì vào càng sâu thì những loài thú dữ mạnh mẽ thường xuyên xuất hiện. Có lần Lakjhal đã chạm mặt một con Griffin, giống loài đã tuyệt chủng trong sử sách – những con vật có thân sư tử, đầu và cánh của đại bàng. Mặc dù đã là Chiến Thắng kỳ sĩ có 500 Pestro, nhận chúc phúc từ Noble Phantasm và Tín Ngưỡng chiến trường đạt đến 10000 Pestro – giả Vinh Quang kỳ sĩ nhưng cậu cũng chỉ có thể chật vật lui ra.

Kể từ lần đó Lakjhal đã hành động thận trọng hơn, cậu sẽ rèn luyện bên ngoài và lựa chọn đối chiến với những con mãnh thú xứng tầm, khi đã đủ khả năng cậu sẽ từ từ tiến sâu dần vào trung tâm khu rừng.

Cho đến hôm nay, trải qua 5 năm tự huấn luyện bản thân trong địa ngục thì cậu đã đạt đến 5000 Pestro, nhận chúc phúc từ Noble Phantasm và Tín Ngưỡng chiến trường Lakjhal có thể đạt tới 100000 Pestro, đã là một phần mười lực lượng của một con rồng trưởng thành.

Để có được thành quả ngày hôm nay thì Lakjhal đã phải bồi hồi ở biên giới cái chết hơn 600 lần do đối chiến với những con mãnh thú trong khu rừng, đối thủ thời gian gần đây của cậu là một con Phượng Hoàng màu trắng, có lẽ do huyết thống không thuần khiết nên nó không có khả năng kỳ diệu như trong sách cổ ghi chép nhưng nó là đối thủ khiến Lakjhal thiếu chút đã mất đi một nửa tính mạng và khu rừng sau trận chiến của cả hai đã bị san bằng một khoảng trống bán kính gần 3 dặm.

Trong trận đấu đó, Lakjhal bị ngọn lửa màu trắng của con Phượng Hoàng đốt cháy một nửa trái tim, nếu không nhờ Noble Phantasm Avalon của Arthur thì có lẽ Lakjhal đã chết, tuy còn sống nhưng nỗi thống khổ đó thì chẳng khác gì luyện ngục, cậu phải tĩnh dưỡng hơn 2 tháng mặc dù được Avalon chữa trị.

Lakjhal hiện tại đang đứng dưới thác nước gần nơi ở của con Phượng Hoàng để luyện tập, mỗi nhát kiếm cậu vung lên thì khí lưu màu đen hòa quyện màu trắng chung quanh thân thể Lakjhal lại xoay động theo một quỹ tích kì ảo.

Khi đạt đến đẳng cấp Tín Ngưỡng kỵ sĩ thì Lakjhal đã có một kỹ năng đặc biệt cho mình nhưng cậu chưa bao giờ thi triển ra nên ngay cả Arthur cũng không biết nó như thế nào. Lakjhal đặt tên cho kỹ năng này là Limit of Death – giới hạn của cái chết. Khi thi triển kỹ năng, các hạt năng lượng ánh sáng và bóng tối sẽ được quyện lại thành khí lưu và di chuyển theo các nhát chém của Lakjhal cậu gọi khí lưu này là Snodom.

Snodom có thể bùng nổ gây sát thương, ngưng tụ thành các loại hình dạng để phòng thủ và cắt chém đối tượng, thay đổi tính chất giúp nguy trang, chúng di chuyển theo ý muốn của Lakjhal nên gần như không bao giờ dùng hết, một khi đánh càng lâu thì Snodom ngưng tụ càng không lỗ, cậu vẫn chưa biết giới hạn của nó có thể ngưng tụ đến đâu bởi bản thân cậu chỉ có thể chịu tải một lượng Snodom trong bán kính 10 mét.

Sau khi mất Arthur và đột phá giới hạn trở thành Chiến Thắng kỵ sĩ, Lakjhal học được cách hấp thụ năng lượng vào thân thể để hình thành giáp năng lượng, nó có tác dụng tăng cường lực lượng của bản thân và tạo một lá chắn giúp tiêu tán các sát thương cơ thể nhận vào, năng lượng càng lớn thì lực lượng được tăng cường càng cao và lá chắn càng khó phá vỡ, thứ này được gọi là áo choàng Chiến Thắng.

Với tính chất của Snodom, Lakjhal đã tạo ra một chiếc áo choàng Chiến Thắng khủng khiếp, một khi sử dụng nó thì trừ khi là các kiểu sát thương bỏ qua giáp năng lượng nếu không thì Lakjhal đã đứng ở thế bất bại bởi Snodom liên tục được bổ sung, không thể hao hụt, lớn mạnh. Và một trong những thứ sát thương có thể bỏ qua khiến năng lượng chính là ngọn lửa trắng của con Phượng Hoàng.

Lakjhal kết thúc luyện tập, cậu thu hồi Noble Phantasm và mặc áo vào, từ khi đạt đến 5000 Pestro thì cậu đã rất khó khăn để tăng lên nữa, Lakjhal cần có một cuộc quyết đấu sinh tử để đột phá giới hạn và con Phượng Hoàng chính là nơi tốt để cậu có thể đặt chân tại công địa ngục.

Sau hơn nửa giờ đi bộ, Lakjhal kiếm được một ít thực vật và 2 con gà rừng, cậu dừng trước một gian nhà gỗ. Đây là ngôi nhà do cậu dựng lên trong khu rừng, vì nơi đây thuộc khu vực nguy hiểm nên không có người nào tiến vào, bấy mảnh thú ở quanh khu vực này đa số đều có lực lượng hơn 1000 Pestro nhưng đều bị cậu đánh cho ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài.

Bước vào căn nhà, Lakjhal nhìn thanh kiếm Excalibur được treo trên tường, trên chuôi kiếm có một sợi dây buộc tóc màu xanh biển đang nhẹ nhàng đung đưa, Lakjhal hơi ngẩng người, những kí ức khi bên cạnh Arthur lại ùa về và tràn đầy tâm trí cậu, mỗi lần như thế trong lòng cậu lại hiện lên rất nhiều cảm xúc, thống khổ, hạnh phúc, đau đớn, vui vẻ tất cả hòa lại khiến cậu rất bối rối.

Leng keng,...

Thanh kiếm run nhẹ như hiểu được nỗi lòng của Lakjhal, cậu đưa tay vuốt nhẹ thân kiếm và nhỏ giọng thì thào:

-Em về rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tìm kiếm đột phá

Hôm nay Lakjhal như thường lệ thức dậy từ rất sớm, cậu vào bếp và chuẩn bị bữa sáng, sau một lúc bận rộn thì một nồi cháo nắm rừng thơm phức được Lakjhal bày lên bàn, cậu múc ra hai chén, một cho mình và một thì lại đặt ở hường đối diện, Lakjhal mỉm cười nói:

-Chúc chị một buổi sáng tốt lành.

Sau đó cậu ăn một cách hạnh phúc, kết thúc bữa sáng Lakjhal mang theo Avalon và đến trước thanh kiếm, cậu nhẹ nhàng nâng lên sợi dây buộc tóc và nói:

-Hãy chúc em sẽ đột phá vào hôm nay nhé... Em đi đây...

Nói rồi cậu cất bước hướng về nơi ở của con phượng hoàng.

Bên ngoài cánh rừng

Một đoàn kỵ sĩ hơn 50 người đang tùy tùng một cô gái trẻ tuổi, cô mang trên người trang phục thợ săn của quý tộc rất sang trọng. Cô là Slierya, con gái của lãnh chúa vùng Hill Sepogon, cha Sliverya rất thương yêu cô và hai ngày nữa sẽ đến sinh nhật người nên cô muốn vào rừng bắt một con Hạc Vàng để làm lễ vật, đội kỵ sĩ hộ tống cô đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ được cha Sliverya dùng riêng để bảo vệ cô.

Một người kỵ sĩ cười ngửa đi đến gần cô và nói:

-Một chốc nữa chúng tôi sẽ dẫn con Hạc Vàng lại và người sẽ bắn nó, tin rằng với kỹ thuật bắn cung của người thì chỉ làm nó bị thương là điều không khó.

Sliverya gật đầu:

-Được rồi bắt đầu đi.

Đội săn dồn dập tiến vào khu rừng, chỉ trong chớp lát vang lên tiếng tù và dọa nạt ở các hướng khác nhau. Sliverya giương cung và cẩn thận quan sát chung quanh.

Vụt!...

Một bóng vàng lóe lên, đó là một con hạc màu vàng tuyệt đẹp, bộ lông lấp lánh long lanh khiến người say mê, Sliverya giương lên một mũi tên nhỏ, và bắn vào đuôi con hạc.

Xà... xà... xà...

Chính ngay lúc này xuất hiện một con rắn cực lớn màu đỏ, trên đầu có một chiếc hoàng quan, thân nó thô to đến 2 người ôm, mục tiêu của nó đúng là con hạc vàng.

Con hạc bị giật mình nên nhảy qua một bên.

Phập!.

RÍTTTTTT....

Mũi tên bắn vào mắt con rắn khổng lồ khiến nó rít lên quằn quại, quan sát được kẻ bắn mù một mắt của mình, nó nhanh chóng trườn đến để xé xác kẻ thù. Con ngựa của Sliverya hoảng sợ lồng lên sau đó bắt đầu co vỏ chạy mà không biết phương hướng.

Sliverya nằm trên lưng ngựa vô cùng kinh hãi, cả hai chẳng mấy chốc lao đến một sườn dốc, do không thể ghìm cương, Sliverya và con ngựa cùng té xuống.

Lúc Sliverya tỉnh dậy thì trời đã gần tối, con ngựa cùng té xuống với cô đã chết, còn cô may mắn té trên người nó nên ngoài bị xây sát thì không có vết thương nghiêm trọng. Nhìn sắc trời mỗi lúc một u ám và trong khu rừng thỉnh thoảng vọng lại tiếng gầm thét kinh khủng của mãnh thú, Sliverya vội vàng đi về hướng có ánh sáng le lói.

Được một lúc thì cô dừng chân trước một gian nhà bằng gỗ trông khá ấm áp, Sliverya nhẹ nhàng lên tiếng hỏi thăm:

-Xin hỏi có ai nơi đây không...

Chờ đợi hồi lâu vẫn không có âm thanh trả lời cô mạnh dạn đẩy cửa bước vào, cả căn nhà rất gọn gàng, và ngăn nắp, lò sưởi vẫn hơi ấm chứng tỏ chủ nhân nơi đây chưa về, ánh sáng dẫn dắt Sliverya đến nơi này chính là phát ra từ thanh kiếm treo trên tường.

-Excalibur, không thể nào!...

Sliverya khi nhìn được hình dáng của thanh kiếm thì bật thốt lên đầy kinh hãi. Cha cô là một trong những người tử trận chiến năm đó trở về, ông đã từng kể cho Sliverya câu chuyện về Thanh Kiếm Bóng Tối mang theo thánh kiếm Excalibur biến mất và thề sẽ quay lại trả thù họ, họ có thể không sợ hãi cái chết nhưng họ còn có gia đình, sự day dứt, ăn năn vì tội lỗi và nỗi sợ hãi cái chết của người thân luôn ám ảnh cha cô suốt 5 năm nay.

Sliverya ôm lấy ngực mình để kiềm chế nỗi sợ hãi, nếu như đúng theo suy nghĩ của cô thì đây là nơi ở của Thanh Kiếm Bóng Tối. Nghĩ về sự dấn vật của người cha đáng kính, cô lấy hết dũng khí và quyết định đối Thanh Kiếm Bóng Tối trở về đề khuyên nhủ, cầu xin được hãn tha thứ. Nếu không Sliverya sẽ dùng tính mạng của mình để thay thế cho cha cô.

Bước đến trước thánh kiếm cô thành kính quỳ xuống và cầu nguyện:

-Xin người hãy để Thanh Kiếm Bóng Tối thoát khỏi sự thù hận, xin hãy tha thứ cho những lỗi lầm của các kỵ sĩ. Cầu xin người, đức vua vĩ đại.

Thanh kiếm khẽ rung lên như đáp lời của Sliverya.

Cách đó 300 dặm, trên một khoảng đất bừa bộn rộng gần 4 dặm giữa khu rừng.

Lakjhal trên người đã có hơn 6 vết thương, nhưng cậu lại để Avalon tại hang ổ của con phượng hoàng rồi cùng nó ra đây quyết đấu. Con phượng hoàng cũng không tốt đẹp gì hơn, trên bộ lông vũ màu bạc đã chi chít vết thương. Lakjhal lên tiếng khiêu khích:

-Hôm nay người bị sao thế gà ngốc, đến và ban cho ta cái chết đi,...

Khiéttttt!.....

Như hiểu lời Lakjhal, con phượng hoàng rít lên đầy giận dữ sau đó quạt ra một dải lửa màu trắng đánh tới Lakjhal, cậu vung Platonic và chém mạnh vào luồng lửa khiến nó bị khí lưu từ nhất chém bay ngược lại., nhún chân áp sát đến con phượng hoàng trên bầu trời, cậu chanh chóng vung kiếm chém liên

tục 16 lần vào đôi cánh màu trắng khiến con phượng hoàng phải bùng cháy ngọn lửa trắng trên khắp cơ thể để đẩy lui Lakjhal về.

Khiếtttt!....

ẦM!....

Ngọn lửa trắng toát ra từ con phượng hoàng tạo thành một cột ánh sáng cực cao. Lakjhal nhìn thấy điều này thì hơi ngưng lại ánh mắt, cậu thì thào:

-Chịu sử dụng tuyệt kỹ rồi à...

Cột lửa tán đi lộ ra con phượng hoàng, chỉ thấy thân thể nó chớp động ánh lửa màu trắng, kích thước cũng thu lại chỉ bằng người bình thường, nhưng sự nguy hiểm nó mang lại cho Lakjhal lại tăng hơn mười lần. Lakjhal chăm chú thủ thế chờ đợi công kích của nó.

Vụt!...

Con phượng hoàng hiện ra sau lưng Lakjhal và đưa chân móc vào gáy cậu.

Keng

Tia lửa nhá lên, nhanh quá, con phượng hoàng gần như đạt đến mức độ dịch chuyển tức thời, khi nó xuất hiện sau lưng Lakjhal thì cậu vẫn còn thấy được thân hình của nó tại chỗ cũ.

-Limit of Death....

Lakjhal vừa di chuyển vừa thi triển kỹ năng, các điểm sáng màu đen và trắng nhanh chóng bị hút về hướng cậu, một dòng suối Gnodom hình thành và uốn lượn quanh người Lakjhal. Lúc này lực lượng của Lakjhal đạt đến hơn 100000 Pestro, cậu dùng tốc độ không thua gì con phượng hoàng tiến hành áp sát, cận chiến.

ẦM!.... ẦM!.... ẦM!....

-Ha ha ha, mạnh hơn nữa, mạnh hơn nữa, nếu nguoi như thế thì vẫn chỉ là một con gà ngốc thôi, ha ha ha....

Không khí bị ép nén rồi nổ tung bởi các đòn đánh đến từ cả hai.

Cả hai đều điên cuồng tấn công nhau, Lakjhal cảm thấy mình đã sắp đến giới hạn, trên người cậu xuất hiện mỗi lúc một nhiều vết thương nhưng cậu giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của chúng, cánh cửa đột phá đến Vinh Quang Kỳ sẽ đã sắp mở ra trước mắt Lakjhal.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Phương Đông huyền bí

Vẫn còn thiếu, chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa,... Lakjhal trên thân thể đã xuất hiện những vết thương nghiêm trọng, hai mắt cậu dần mờ hồ, áo choàng Chiến Thắng không hề có sức phòng ngự trước ngọn lửa màu trắng của phượng hoàng, tuy rằng có được một nguồn năng lượng nhìn như vô tận nhưng thân thể cậu không thể chịu tải được nguồn năng lượng mỗi lúc một gia tăng. Thân thể Lakjhal đã đến giới hạn, cánh cửa đặt chân vào thánh điện của Chiến Thắng kỳ sẽ đã ở trước mắt nhưng cậu lại không thể mở ra.

Phập!...

Móng vuốt của phượng hoàng đâm vào bụng Lakjhal, thanh kiếm của cậu cũng cùng lúc xuyên qua trái tim của nó, cả hai cùng nhau rớt trên mặt đất. Dù đã gần mất đi ý thức nhưng Lakjhal vẫn cố lết về nơi cậu cất Avalon, cậu nhất định phải sống, sống và báo thù cho Arthur, sống để đợi nàng tình giặc và được nàng xoa đầu yêu thương...

Lakjhal cảm nhận được Avalon và muốn triệu hồi nó nhưng thân thể cậu không cho phép.

Bịch!...

Lakjhal ngất đi trên mặt đất.

Ấm áp, có gì đó ấm áp trên môi, Lakjhal rất khát và cậu tham lam uống hết cái thứ ấm áp đang chảy trên môi. Ý thức Lakjhal dần khôi phục, trước mắt cậu là thân ảnh mờ hồ màu trắng của con phượng hoàng, nó đang cho cậu uống thứ gì đó, cậu không biết,... sự mệt mỏi và thoải mái bao trùm lấy cậu, Lakjhal lại nhắm mắt và ngủ say sưa.

Ánh sáng chói lóa soi vào mắt khiến Lakjhal bừng tỉnh, lúc này mặt trời đang ở đỉnh, con phượng hoàng không có ở đây, có lẽ đã về tổ. Lakjhal triệu hồi Avalon và bắt đầu chữa trị bản thân, không đúng. Các vết thương đã hoàn toàn biến mất, vết thương nơi bụng của cậu do đòn đánh cuối cùng của con phượng hoàng vẫn còn nhưng lại đang cháy nhẹ một ngọn lửa màu trắng và bắt đầu khép lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Sự chữa trị này nhanh chóng không thua kém gì Avalon... đây là...

AAAA!....

Lakjhal bỗng dưng ôm đầu thống khổ, một cổ thông tin mạnh mẽ đâm vào đầu khiến Lakjhal đau đớn thét lên, tuy nhiều lần bồi hồi tại địa ngục nhưng không thể so với cơn đau như muốn cắt não ra làm trăm phần này.

Khi cơn đau dần biến mất thì Lakjhal cũng nhận được một lớn tin tức.

Đêm hôm đó, sau khi trận chiến kết thúc thì phượng hoàng biết mình không thể sống được nữa, nó đã sử dụng tuyệt chiêu cấm kỵ để biến thân và phải trả giá nghiêm trọng, nó không cam lòng chết đi như thế nên hiến dâng ra dòng máu tinh khiết nhất của cơ thể trao tặng cho người đánh bại mình là Lakjhal, nó mong muốn Lakjhal có thể tìm được cách phục sinh cho mình.

Trong dòng máu của nó còn ẩn chứa ký ức của phượng hoàng, cha mẹ nó vốn đến từ phương Đông, vì trốn tránh kẻ thù truy sát, họ vượt qua đại lục cùng biển rộng để đến nơi này, sau cùng để hấp dẫn kẻ thù nên cha mẹ của nó đã rời đi không rõ còn sống hay đã chết. Trước khi đi thì họ dùng cách tương tự để đưa cho nó ký ức, họ mong muốn sau khi trưởng thành thì nó có thể quay về quê hương, nơi có đồng loại của mình.

Tiếp đó là một luồng thông tin khổng lồ về phương Đông, các dân tộc, các quốc gia, các chủng tộc huyền bí, các loại tiên thuật, vu thuật, nhẫn thuật, âm dương thuật, linh hồn thuật được miêu tả vô cùng mới mẻ, kỳ lạ. Lakjhal nghĩ đến lục địa phía Đông thì hơi ngắc ngứ, đã bao lâu rồi, có lẽ đã gần 8 năm cậu đã quên đi nơi mình sinh ra.

-Phương Đông sao?. Có lẽ một ngày nào đó,...

Lakjhal nhẹ giọng tự nhủ sau đó thu hồi Noble Phantasm, khoác lại chiếc áo choàng rồi quay về nhà.

Dừng trước cửa nhà, Lakjhal lạnh lùng hẳn, có người đến. Cậu lặng lẽ rút thanh đoản kiếm giấu dưới áo choàng, kéo kín chiếc mũ trùm rồi đẩy cửa bước vào.

-Ngài... ngài đã về rồi,...

Lakjhal ngẩng người, trước mắt cậu là một cô gái khoảng chừng 17 tuổi, cô thấp hơn Lakjhal đến nửa cái đầu, cô mang bộ trang bị thợ săn sang trọng nhưng lúc này đã bị lấm lem. Lakjhal hồ hững hờ:

-Hãy tự giở thiệu đi.

-Sliverya, Sliverya Amos Gideric, con gái của lãnh chúa vùng Hill Sepogon Alatos Amos Gideric. Cho phép được hỏi, ngài có phải là Thanh Kiếm Bóng Tối.

Sliverya hơi bị kinh ngạc bởi người có thể Thanh Kiếm Bóng Tối, tuy thế Sliverya vẫn cảm nhận được áp lực trầm trọng phát ra từ người đang giấu mình dưới áo choàng.

-Alatos, một cái tên đầy hoài niệm, hiệp sĩ bàn tròn thứ 6, được nhà vua ban cho tước vị Công tước và lãnh địa trù phú, hưởng hết mọi thú vui trên đời. Và rồi, việc hắn làm có ý nghĩa nhất trong cuộc sống của mình ắt hẳn là chĩa kiếm vào người đã ban cho hắn tất cả.

Lakjhal giấu mình dưới áo choàng nói bằng âm thanh lạnh lùng đầy châm chọc, khi nghe được cô gái trước mắt là con gái của kẻ thù thì ý nghĩ đầu tiên của cậu là rút kiếm chém phăng đầu kẻ trước mặt. Nhưng Arthur vẫn còn ở đây, Lakjhal không muốn máu kẻ thù làm ô uế nơi năng sinh hoạt.

Phịch!...

Sliverya, quỳ xuống và nói:

-Xin người hãy bỏ qua cho cha ta và các kỵ sĩ khác, họ đã sống trong dằn vặt suốt 5 năm, họ đã bị trừng phạt đủ rồi...

Lakjhal âm lãnh cắt ngang lời của Sliverya:

-Bọn chúng sống trong dằn vặt còn ta thì sống trong địa ngục, và người đang làm bản danh tiếng của cha mình, một kỵ sĩ sẽ lấy cái chết để được sự tha thứ mà không phải nhờ con cháu của họ cầu xin, người hãy trở về nói cho hắn và tất cả những kẻ còn lại, 1 năm sau ta sẽ đến và giải thoát cho chúng.

-Nhưng vua Arthur không hy vọng người làm thế vì nhà vua... xin hãy buông xuống hận thù,...

-Ngu xuẩn, tự cho là thông minh, ta làm thế vì chính mình, không vì ai cả... rút ra khỏi đây... thật buồn nôn...

Nói rồi Lakjhal vung tay ném Sliverya ra ngoài rồi đóng cửa lại. Sliverya ngơ ngác nhìn người áo choàng đen đóng cửa, cô không ngờ đến đối phương lại làm tất cả chỉ vì bản thân, quả nhiên tự cho là mình thông minh sao?.

Ngay lúc này tiếng tù và nổi lên, đoàn kỵ sĩ hộ vệ của Sliverya đang tìm kiếm cô. Cô lấy ra một chiếc tù và và bắt đầu thổi đáp lại, một lúc sau một nhóm 7 người kỵ sĩ đã tiến đến. Họ nhìn thấy Sliverya hoàn toàn lạnh lẽo thì thở dài nhẹ nhõm, cô tiểu thư này là kho báu của lãnh chúa, nếu bảo hộ không cẩn thận thì cả nhà của họ có khả năng bị xử tử.

Các kỵ sĩ hướng về căn nhà gỗ muốn gặp mặt và cảm ơn người đã giúp đỡ nhưng Sliverya đã ngăn lại và ra hiệu cho mọi người yên lặng trở về, tuy tất cả đều cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn làm theo.

Qua khe sáng của cửa sổ, Lakjhal có thể trông thấy đoàn người đang dần biến mất trong khu rừng, cậu đi về hướng thanh kiếm Excalibur, vuốt nhẹ thân kiếm cậu mỉm cười nói:

-Làm chị bị quấy rầy rồi, có lẽ chúng ta nên di chuyển vào sâu bên trong hơn.

Sau đó Lakjhal cất bước đi thu dọn một số vật dụng, kể từ khi chiến thắng phượng hoàng và được nó ban tặng cho dòng máu tinh khiết nhất của bản thân thì Lakjhal đã tăng lực lượng lên tới 8000 Pestro, từ trong ký ức của con phượng hoàng thì nó đã từng bắt gặp được một vài tinh linh đi hái trái cây trong khu vực gần thác nước phía bắc.

Mang theo thanh kiếm Excalibur ra ngoài, Lakjhal rút kiếm chém vào căn nhà gỗ khiến nó bị chệch làm đôi và bắt đầu bốc cháy một ngọn lửa màu trắng. Nhìn nơi mình và chị đã cùng sống trong một thời gian khá dài, Lakjhal ánh mắt hơi chớp động sau đó lại khôi phục vẻ đăm đăm như cũ. Bóng người cậu dần biến mất trong khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: KHÔNG BAO GIỜ GỤC NGÃ!...

Đêm tối bao phủ xuống khu rừng, Lakjhal đến khu vực nơi mà con phượng hoàng bắt gặp tinh linh, cậu dựng một ngôi nhà gỗ đơn giản và bắt chờ đợi tại đây.

Ngồi trên nóc nhà, Lakjhal ngẩng đầu nhìn bầu trời. đêm nay trời không mây, cả bầu trời giăng kín các vì sao sáng lung linh, quanh cảnh đẹp một cách kỳ ảo.

Lakjhal nhớ đến khi Arthur, nàng lúc ấy thường dắt tay cậu trốn khỏi kinh thành Pendora và ra ngoại ô ngắm sao trời. Arthur thích nhất chính là một vì sao ở tận cùng phương bắc, nàng nói nó tuy rất sáng nhưng lại cũng rất cô độc, nàng như thấy được hình ảnh của mình trong nó.

Vươn bàn tay mảnh khảnh về hướng ngôi sao Arthur thích nhất, cậu nhẹ nhàng vuốt ve như thể bàn tay ấy có thể chạm đến vì sao của nàng, cậu thì thầm với thanh kiếm bên cạnh.

-Em có thể chạm được vào cả vì sao chị thích nhất... chị thấy không?.

Lakjhal bỗng nhớ lại lời Arthur từng nói:

“-Khi thần còn tồn tại, người đó dạy cho con người một loại thuật gọi là chiêm tinh thuật, có thể dựa vào chuyển động và độ sáng yếu của các vì sao trên trời mà nhìn thấy được dòng chảy vận mệnh, mỗi người sẽ có một dòng chảy vận mệnh gắn liền với 7 ngôi sao bất kỳ trên bầu trời. Cho dù người đó có chết đi nhưng chỉ cần linh hồn còn tồn tại thì 7 ngôi sao vẫn sẽ hiện lên dòng chảy vận mệnh của người đó.”

Lakjhal đứng bật dậy, cậu nhớ rõ Arthur từng được một thầy tiên tri chỉ cho thấy 7 ngôi sao của cuộc đời mình, Lakjhal cố gắng vận dụng hết mọi khả năng để tìm tòi lại trong ký ức của mình về cái đêm Arthur chỉ cho cậu về 7 ngôi sao mang theo dòng chảy vận mệnh của nàng.

Cậu nhớ được rồi, là nó và...

Gương mặt Lakjhal tái nhợt, tại sao chỉ có một ngôi sao, tại sao, tại sao.... Cậu không hề nhớ nhầm,... nhưng... tại sao chỉ có một ngôi sao,... Những ngôi sao còn lại đâu,... chẳng lẽ, linh hồn nàng đã hoàn toàn tan biến, không thể nào có chuyện đó,... vẫn còn một ngôi sao.

Lakjhal ngồi xuống và hít thở thật sâu để kiềm chế nỗi lòng. Cậu trầm ngâm suy tư, Lakjhal vốn muốn đi gặp chiêm tinh sư để tìm các ngôi sao vận mệnh của Arthur nhưng cậu không có bất kỳ manh mối gì về họ, có lẽ cậu có thể có câu trả lời nếu gặp được tộc Tinh Linh, trực giác trong xa xăm mách bảo với cậu như vậy.

Sáng sớm mang theo ánh nắng ấm áp xua tan sương mù trong khu rừng.

Lakjhal trước khi ra khỏi căn nhà mỉm cười rạng rỡ nói:

-Em đi nhé, hôm nay em nhất định sẽ gặp được Tinh Linh.

Lakjhal dựa theo ký ức của phượng hoàng đến chính xác địa điểm nó trông thấy Tinh Linh và bắt đầu chờ đợi.

Đến giữa trưa thì có tiếng sột soạt từ sau một thân cây vang lên, hai bóng người xinh xắn, thon gọn từ sau thân cây đi ra. Trên một thân cây khác cách đó không xa, Lakjhal quan sát hai sinh vật này.

Hệt như trong sách cổ miêu tả, cực kỳ mỹ lệ, tai nhọn, sau lưng có cánh ve trong suốt, trên thân thể luôn ẩn hiện khí tức của tự nhiên,...

Lakjhal từ trên thân cây nhảy xuống đối diện với hai Tinh Linh. Cả hai thấy có một sinh vật đột ngột xuất hiện thì nhanh nhẹn nhảy lui về sau, lấy ra cung tên vào nói bằng một ngôn ngữ tối nghĩa:

-Labea asmaa. (Con người!).

Lakjhal lắc đầu tỏ vẻ không hiểu sau đó cậu dùng hai tay để diễn tả mình muốn nói một cách dễ hiểu nhất:

-Mong được gặp người đứng đầu của các bạn, ta có một số vấn đề muốn được giải đáp.

Một trong hai Tinh Linh kinh ngạc đánh giá Lakjhal sau đó nói với Tinh Linh khác:

-Ange wnof dmac qpowq. (VẬY RA HẮN LÀ NGƯỜI NỮ HOÀNG NÓI ĐẾN?.)

-Cdask adanl masd asdam sfkmb ca. (Chúng ta dẫn hắN ĐẾN PHONG ẮN THÔI.)

Tinh Linh còn lại gật đầu đồng ý sau đó nói.

Hai Tinh Linh sau khi trao đổi xong thì mỉm cười thân thiện sau đó ra hiệu cho Lakjhal đi theo họ. Cả hai đi được 3 giờ thì đến một hồ nước xanh biếc phẳng lặng không gợn sóng đến kỳ dị, giữa hồ nước là một hòn đảo nhỏ, trên hòn đảo chỉ có một tầng đá cổ xưa cao 20 mét.

Hai Tinh Linh ra hiệu cho Lakjhal dừng lại sau đó đi vào hồ nước, cậu rất kinh ngạc khi nhìn thấy hai tinh linh đi xuyên qua mặt nước mà không làm nổi lên một gợn sóng.

Lakjhal hiếu kỳ bước đến nhìn vào mặt nước thì lúc này mặt hồ phản chiếu hình ảnh của một cây cổ thụ cao chọc trời, tán lá của nó rộng hơn trăm dặm, bên trong cổ thụ có thể thấy được một quần thể kiến trúc tinh tế. Lakjhal ngẩng đầu nhìn bầu trời nhưng chẳng chẳng có gì khác, đến đây thì cậu đoán được cái hồ này có lẽ là lối vào nơi ở của tộc Tinh Linh.

Một chốc sau, trên mặt hồ phản chiếu hình ảnh của gần trăm nghìn Tinh Linh đang dần hội tụ bên trong phong ấn, một nhóm gồm 10 người đi xuyên qua qua mặt hồ và tiến đến trước mặt Lakjhal, một Tinh Linh trẻ tuổi lấy ra một chai thủy tinh đưa cho Lakjhal sau đó ra dấu ý bảo cậu mở nắp.

Lakjhal mở nắp chai ra và một đoàn ánh sáng tím lung linh bay đến trước mặt cậu. Lakjhal đưa tay chạm vào đoàn ánh sáng. Thế giới chung quanh cậu trở bỗng quay cuồng thay đổi, lúc mọi thứ bình tĩnh thì Lakjhal đã đứng trước những bậc thang dẫn đến một chiếc vương tọa, những bậc thang kéo quá dài nên cậu chỉ có thể thấy trên vương tọa là một bóng người mơ hồ.

“Đến đây... hãy tiến bước đến đây người trẻ tuổi...”

Lakjhal bỗng nhiên nghe một âm thanh truyền đến lòng mình, cậu nhắc bước đặt chân vào bậc thang thứ nhất.

Ầm!...

Áp lực nặng nề đè lên vai Lakjhal khiến cậu hơi khom người, Lakjhal sử dụng toàn bộ lực lượng trên thân thể nhưng không hề có chút tác dụng.

“Hãy dùng tất cả ý chí để chống lại nó, con trai...”

Âm thanh lại lần nữa vang lên, Lakjhal hít một hơi thật sâu, ánh mắt cậu trở nên đầy kiên định, và áp lực giảm hẳn đi, cậu bước lên bậc thang thứ hai, áp lực tăng lên gấp đôi, nhưng Lakjhal vẫn cắn chặt răng chịu đựng và cố gắng vượt qua.

...

Lakjhal không biết mình đã đi được bao lâu, cả cơ thể cậu đã nhuộm đầy máu, thân kinh Lakjhal đã không thể chịu đựng hơn nữa, tại sao, tại sao cậu phải chịu đựng những điều này, tại sao...

“Đến đây và con sẽ có được câu trả lời mình cần tìm, cố lên, chỉ một chút nữa thôi...”

AAAAA

Lakjhal gào lên sau đó đặt chân đến bậc thang cuối cùng.

UỶNH!....

Áp lực to lớn như cả bầu trời đổ xuống người Lakjhal, cậu quy xuống, máu tươi từ mắt và tai cậu chảy ra, thân thể Lakjhal gần như tan vỡ nhưng một

ngọn lửa trắng cháy lên và vết thương khép lại, vỡ rồi lại khép,...

Không gian trở nên trắng xóa trong mắt Lakjhal, kết thúc rồi sao,... cậu tự nhủ.

Nhưng một giọng nói quen thuộc vọng vào tâm trí Lakjhal.

“Đừng bao giờ gục ngã nhé Lakjhal, em là em trai của Arthur Aturia Pendoragon, là niềm kiêu ngạo của chị, hãy luôn đứng thẳng lưng và ngẩng đầu kiêu hãnh, đừng bao giờ gục ngã...”

-KHÔNG BAO GIỜ GỤC NGÃ!...

Lakjhal từ từ thẳng người đứng dậy. Ý chí cậu ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ màu vàng chói đăm ngược về hướng bầu trời và xé đôi luồng áp lực đang đổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chiếc chìa khóa định mệnh

“Hiện thực hóa ý chí, thật tuyệt vời, giỏi lắm con trai, không uống là người ta chờ đợi xuất 10000 năm”.

Các vết thương trên người Lakjhal nhanh chóng khép lại nhờ ngọn lửa màu trắng. Lakjhal lặng nhìn người ngồi trên vương tọa đối diện, thân hình bình thường của con người, gương mặt mơ hồ không thể thấy rõ, nhưng cậu có thể cảm giác được nụ cười từ ái toát ra từ người phía trước. Lakjhal cất tiếng nói:

-Người là ai?

Người hướng đối diện trầm ngâm, tựa như câu hỏi của Lakjhal làm hấn hơi ngẩn người, đã quá lâu rồi hấn không nhớ đến tên của mình, lâu đến nỗi hấn không biết thời gian bản thân tồn tại trên thế giới này là bao lâu nữa...

“Ta là ai?... Vì ta làm những điều phi thường mà các sinh vật ở thế giới này không thể tưởng tượng được nên tất cả bọn họ gọi ta là “Thần”. Có lẽ ta thực sự là thần, cũng có thể không”

Lakjhal mặc dù đã suy đoán được đa phần nhưng cậu vẫn chưa thể tin tưởng được mình lại gặp được “Thần”, cậu hơi cẩn thận hỏi:

-Tại sao người lại đợi ta?

“Vì chúng ta là những kẻ mang trong người sứ mệnh, sứ mệnh khiến chúng ta lạc vào thế giới này”.

Lakjhal trợn mắt.

-Vậy người cũng là...

“Ta và con đều là người đến từ thế giới khác, nhưng thế giới của ta khác thế giới của con, con trai”.

Lakjhal thu hồi đi biểu hiện kinh ngạc và bắt đầu trầm trọng suy nghĩ, sau đó cậu tiếp tục hỏi:

-Sứ mệnh của chúng ta là gì?

“Không ngừng mạnh mẽ, chỉ có không ngừng mạnh mẽ mới thấy được được sứ mệnh của bản thân hoặc là của tất cả chúng ta”.

-Vậy người...

“Ta đã chết, vì không đủ mạnh mẽ nên đã bị sứ mệnh gạt bỏ, và con là người tiếp tục sứ mệnh đó, một sứ mệnh mà chúng ta không biết, 98 bậc tổ tiên đi trước cũng giống như chúng ta đáp xuống thế giới này, họ đã cố gắng trở nên mạnh mẽ nhưng vẫn chưa thay đổi được kết quả và đã ngã xuống, người thứ 99 là ta, con là người thứ 100, và có thể còn nhiều người nữa”.

“Thần” không đủ mạnh, “Thần” bị gạt bỏ, trên thế giới còn có chuyện gì điên cuồng hơn chuyện này.

Lakjhal bỗng cảm thấy có một bóng ma áp trên đầu mình, nhưng cậu không hoảng sợ, cậu chỉ có một tín niệm duy nhất đó là làm sống lại Arthur và thủ hộ nàng có được một sinh hoạt hạnh phúc, âm mưu, sứ mệnh, bị điều khiển thao túng thì có làm sao. Gạt bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, Lakjhal đưa ra câu hỏi mà cậu muốn có đáp án nhất:

-Người có thể giúp ta làm sống lại Arthur không?.

“Tại sao con muốn làm nàng sống lại, rồi một ngày con sẽ trở nên giống như ta, có được sinh mệnh dài đằng đẵng, nhưng nàng thì không, nàng sẽ chết đi và chuyển sang kiếp sống khác. Điều đó chỉ khiến con thêm đau khổ”.

-Nếu nàng sống một đời, con sẽ ở bên, bảo vệ nàng một đời, nếu nàng sống trăm, nghìn, vạn cuộc đời con sẽ thủ hộ nàng trăm, nghìn, vạn cuộc đời.

“Con thật khác biệt, con trai. Có lẽ con sẽ là người kết thúc sứ mệnh đáng nguyên rủa này, có lẽ năm đó ta cũng nên thủ hộ nàng như con, có lẽ ta quá yếu đuối,...”.

“Thần” lâm vào dòng hồi ức xa xưa của mình và trầm tư không nói, Lakjhal cũng yên lặng chờ đợi. Một lúc lâu sau "Thần" lên tiếng nói.

“Nàng chết vì chính con”.

ẦM!...

Lakjhal như bị sét đánh, cậu ngỡ ngàng, Arthur vì mình nên bị chết, không, không thể nào, không phải là sự thật.....

Thần đưa tay điểm ra một tia sáng vào trán Lakjhal khiến cậu thanh tỉnh rồi thở dài nói:

“Đây là sự thật, con hãy bình tĩnh nghe ta nói hết. Sứ mệnh tạo ra một chiếc chìa khóa định mệnh dành cho con, nhưng người sẽ chọn chiếc chìa khóa là con, và con đã chọn Arthur, chiếc chìa khóa là người quan trọng nhất đối với con ở thế giới này, trong vô thức con đã chọn Arthur, con hiểu chưa, nàng chết vì con nhưng không phải do con”.

Lakjhal hít thật sâu để kiềm chế cơn giận dữ đang bốc cháy ngùn ngụt trong cơ thể, cậu thâm trầm hỏi:

-Xin người hãy nói chi tiết hơn.

“Chiếc chìa khóa định mệnh được tạo ra nhằm mục đích thúc đẩy con nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn, và cách để thực hiện điều đó là người mang chiếc chìa khóa định mệnh phải chết, còn con sẽ vì làm người đó phục sinh mà tăng cường sức mạnh, quyền năng của mình. Nhưng con làm nàng phục sinh thì "Sứ Mệnh" sẽ khiến nàng mất đi sau đó để nàng chuyển sinh và sống một cuộc đời khác, đến lúc đó sứ mệnh sẽ lại khiến nàng chết đi bằng cách này hay cách khác và con, vì càng có đủ sức mạnh bảo vệ nàng con phải không ngừng mạnh mẽ hơn nữa, và vòng tuần hoàn đó sẽ lặp đi lặp lại chừng nào nàng vẫn còn là người quan trọng nhất đối với con”.

Rắc... rắc...

Lakjhal nắm chặt hai tay, tay cậu chảy máu như muốn nứt ra. Chết tiệt sứ mệnh, khốn kiếp vận mệnh. Cậu cắn chặt răng hỏi:

-Vậy nếu con không quan tâm đến Arthur thì sẽ ra sao?.

“Thì nàng không thể chuyển sinh để có một cuộc sống khác và sẽ cô độc trong thế giới gọi là linh hồn mãi mãi”.

Lakjhal nhắm mắt lại và ngẩng mặt lên thiên không, cậu cay đắng nhận ra rằng nếu muốn Arthur được sống thì không còn cách nào khác.

HA HA HA... HA HA HA....

Lakjhal cười như điên dại sau đó chỉ vào bầu trời cao vợi vợi và nói:

-Ta chấp nhận “Sứ Mệnh”, ta sẽ làm như người mong muốn, chỉ cần Arthur được sống thì chuyện này có gì khó khăn, ha ha ha....

Lakjhal cười nhưng nước mắt lại không ngừng chảy ra từ khóe mắt.

Sau khi ổn định tâm tình, Lakjhal nói với “Thần”:

-Vậy bây giờ con phải làm gì?.

“Con hãy thuận theo mọi việc thì sẽ xuất hiện cách phục sinh nàng, nhưng chỉ cần nàng còn sống thì đối thủ của con sẽ không ngừng xuất hiện và mỗi lúc một mạnh mẽ đáng sợ hoặc là đông vô số kẻ, chắc hẳn con cũng đã gặp những kẻ như thế đúng không”.

Lời của “Thần” nhắc nhở Lakjhal nhớ đến con phượng hoàng màu trắng đến từ phương đông, đúng là cậu đã phải bồi hồi bên bờ địa ngục nhiều lần khi đấu với nó để tiến sâu hơn vào khu rừng.

Thì ra “Sứ Mệnh” lại tàn khốc và kỳ diệu như vậy, tại sao một con phượng hoàng từ phương đông lại đến đây?, vì cha mẹ chạy trốn kẻ thù mang đến, kẻ thù từ đâu?... tại sao nó lại trao cho Lakjhal dòng máu của mình mà không để Lakjhal-kẻ thù của mình chết?, vì sao lại đặt hy vọng mờ mịt rằng Lakjhal có thể hồi sinh nó, vì mong muốn được nhìn thấy quê hương mảnh liệt hả?. Tại sao nó lại mong muốn nhìn thấy quê hương đến thế?.

Không biết... Có lẽ là trùng hợp,... có lẽ,...có lẽ và có lẽ... sự xếp đặt của “Sứ Mệnh” thật tàn khốc cũng thật kỳ diệu khiến Lakjhal khó mà tin tưởng. Cái gọi là vận may, vận khí, số mệnh bất quá cũng chỉ vậy.

Lakjhal mỉm cười đầy tự tin, nhưng như thế thì đã làm sao, bất kỳ điều gì ngăn cản Vua Arthur thì Lakjhal sẽ chém nát chúng để vì nàng mở đường, sẽ dùng sinh mạng này để thủ hộ nàng dù cho hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn kiếp đều sẽ mãi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Illyse Genegid - Suối nguồn tri thức

“Thần” nhìn thấy nụ cười tự tin xuất hiện trên gương mặt thanh tú của Lakjhal thì hơi kinh ngạc sau đó nói:

“Con đã vượt qua khảo nghiệm của ta thì hãy tiến đến để nhận lấy truyền thừa từ 99 đời 'người truy tìm Sứ Mệnh'”.

Lakjhal tiến đến gần “Thần”, người lấy từ trán của chính mình ra một điểm sáng màu đỏ sậm và dẫn dắt nó tiến vào trán Lakjhal. Nhìn cậu đã hấp thụ nó, “Thần” nói:

“Đây là tất cả ký ức của chúng ta. Nó bao gồm kiến thức, trải nghiệm, kinh nghiệm của 99 thế hệ 'người truy tìm Sứ Mệnh' nên lượng tri thức trong đó to lớn đến mức có thể nhồi nát cả không gian nơi này. Chúng ta gọi nó là ‘Illyse Genegid – suối nguồn tri thức’, con phải hấp thụ từng chút một, đừng quá nôn nóng sẽ rất nguy hiểm. Cuối cùng là con thể lựa chọn giải thoát các chủng tộc bằng cách ngồi lên vương tọa.”.

“Chúng ta chỉ có thể trợ giúp con đến đây, còn lại thì con phải tự đi lên con đường của chính mình, mạnh mẽ lên, con trai”.

Nói rồi thân ảnh của “Thần” hóa thành triệu triệu điểm sáng và dần tan biến trên vương tọa. Chính lúc này Lakjhal có thể thấy được gương mặt của "Thần", đó là một gương mặt của một thanh niên bồng bồng đầy phần chấn, đôi mắt luôn toát ra sự tự tin khiến những ai nhìn vào đều muốn cảm phục và muốn bước theo sau bóng lưng của Người. Trong ánh mắt của "Thần" lúc này khiến Lakjhal thấy được sự thanh thản, giải thoát, ánh mắt của người dần khép lại đầy an bình.

Lakjhal nhìn chiếc vương tọa được đúc từ cẩm thạch trắng và vàng ròng, cậu biết khi mình ngồi lên thì cả thế giới sẽ không thể nào yên bình được nữa.

Đối với các chủng tộc khác thì con người chẳng khác nào loài kiến nhưng lại được một con rồng bảo vệ, không những thế con kiến ấy ngồi lên đầu họ, 10000 nghìn năm thù hận thì cho dù vẫn còn ám ảnh bởi sự sợ hãi “Thần” thì các chủng vẫn sẽ là tai họa đối với loài người.

Ánh mắt dịu dàng của Arthur lúc này lại hiện lên trong tâm trí Lakjhal, ánh mắt ấy không những là Lakjhal dịu òng lại mà làm cậu càng thêm lạnh lùng.

Loài người ích kỷ, hèn nhát, độc ác, tàn nhẫn, tham lam, dục vọng, dơ bẩn,... chính bọn chúng đã cướp đi Arthur khỏi tầm tay Lakjhal thì tại sao cậu phải cho bọn chúng được hạnh phúc, tất cả cút xuống địa ngục mà hạnh phúc với quý dữ đi... con người.

Lakjhal bước đến trước vương tọa và xoay người ngồi xuống, cậu nhắm lại ánh mắt đậm đặc hờ hững không để bất kỳ sinh mạng nào trong mắt, Lakjhal nhẹ nhàng đẩy lạnh lẽo nói:

- Tận hưởng những ngày tháng yên bình cuối cùng đi nhân loại.

ẦM!...

Không gian chung quanh vương tọa rung lên mãnh liệt, các bậc thang, các kiến trúc, các bức họa khổng lồ chung quanh nhanh chóng vỡ nát và ầm ầm sụp đổ.

Lakjhal hiện đang dùng ý chí của mình tiếp xúc với Illyse Genegid, ý chí của cậu vừa chạm vào nhẹ vào điểm sáng thì một lượng tri thức đậm mạnh và bùng nổ như muốn phá tan đầu Lakjhal. Cậu dùng ý chí của mình ngưng tụ lại sau đó cố nén đau nhức để hấp thụ lượng tri thức đó.

Không gian tiếp tục sụp đổ, trên vương tọa cô độc có một thân ảnh đang nhắm mắt hờ hững với tất cả mọi thứ đang xảy ra chung quanh.

Thời gian trôi qua, Lakjhal mở mắt, cậu không biết mình đã trải qua bao lâu nữa, có lẽ là hơn 1000 năm, có lẽ chỉ là một cái chớp mắt. Lakjhal vừa rồi hấp thụ 1000 năm ký ức của “người truy tìm Sứ Mệnh” đời thứ 1 tên là Khall Girihal, chỉ một 1000 năm ký ức trong cuộc sống dài gần như vô tận của Người nhưng những kinh nghiệm, tri thức, tình cảm chất chứa trong đó khiến Lakjhal cảm giác mình đã trải qua hàng mấy mươi kiếp sống.

Bây giờ cậu đã thấm thía được một chút lời “Thần” nói, đối với những người như họ thì càng nhiều tình cảm thì chỉ càng đau đớn, thống khổ, cô đơn.

Lakjhal nhớ lại từng ngày tháng bên cạnh Arthur, cứ ngỡ đó chỉ là tình cảm của người em trai dành cho người chị mình thương yêu, nhưng từ lâu cậu đã biết đó không đơn thuần chỉ như thế, nó là cảm xúc mãnh liệt hơn thế được gọi là "yêu".

Cho đến thời khắc này cậu chợt nhận ra mình không yêu Arthur, 1000 năm chìm đắm trong ký ức khiến cậu hiểu ra rằng từ yêu không diễn tả được hết tình cảm của mình dành cho nàng, không có bất kỳ từ ngữ nào diễn tả được nỗi lòng của Lakjhal mỗi khi nhớ đến Arthur. Tình cảm này như thứ thuốc

độc đầy ngọt ngào, càng uống thì chỉ càng làm mình đau đớn nhưng lại khiến cho bản thân không thể kiềm chế mà tiếp tục uống vào và nhận càng nhiều thống khổ.

Lakjhal hơi lắc đầu mỉm cười tự giễu, cậu đứng khỏi vương tọa và quan sát nơi đây một lần nữa, không gian chung quanh cậu lúc này là một màu đen thăm thẳm chỉ có Lakjhal và chiếc vương tọa cao ngạo, cô độc, đằng sau vương tọa cắm một thanh kiếm khổng lồ, cao ngút ngàn không nhìn thấy chuỗi – Thánh kiếm Excalibur của Arthur.

Từ trong ký ức của Khall và kiến thức đến từ Illyse Genegid thì cậu biết đây là một không gian do các đời “người truy tìm Sứ Mệnh” xây dựng, nó sẽ dựa vào tâm trí của người sở hữu mà biến hóa ra không gian chung quanh, chiếc vương tọa là chìa khóa để nắm giữ không gian này.

Hiện tại Lakjhal vẫn chưa thể thực sự làm chủ được chiếc vương tọa nên sau ra khỏi nơi đây cậu không thể tiến vào mà chỉ có thể câu thông với vương tọa để gửi những vật phẩm cần thiết. Cho nên công năng hiện tại của nó chỉ như một kho chứa đồ nhỏ gọn thôi.

...

Lakjhal thoát khỏi không gian của chiếc vương tọa và xuất hiện bên cạnh hồ nước, cậu nhìn các Tinh Linh và nói bằng thứ tiếng của họ:

-Ta sẽ giúp các ngươi phá vỡ phong ấn nhưng các ngươi phải đáp ứng hoàn thành cho ta một điều kiện.

Các Tinh Linh hơi kinh ngạc khi chỉ cách đây không đến nửa ngày người trước mắt chỉ có thể dùng động tác để biểu đạt điều muốn nói, bây giờ đã có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ, một Tinh Linh nam hơi nghiêng người cung kính nói:

-Chúng ta đã được Nữ Hoàng dặn dò phải đáp ứng tất cả yêu cầu của người thừa “hậu duệ của thần linh vĩ đại”.

-Tin rằng các ngươi sẽ giữ lời.

Lakjhal nói rồi đi chậm rãi cất bước trên mặt hồ đi đến cạnh tảng đá cổ xưa, cậu đưa dấu ấn có hình vương tọa trên mu bàn tay phải áp vào dấu ấn trên tảng đá, các luồng ánh sáng màu xanh lục bốc lên từ tảng đá sau đó nhẹ hòa quyện lại và từ từ bay lên cao hình thành một cột ánh sáng nối liền bầu trời.

Lakjhal bước vào cột ánh sáng trong tầm mắt của hàng trăm nghìn Tinh Linh, cậu rút hai thanh kiếm Platonic và Deviance, dồn sức chém mạnh vào tảng đá khổng lồ trước mắt.

YAAA!...

ẦM!...

Crack!

Một vết nứt chạy dọc và chẻ tảng đá cao hơn 20 mét ra làm đôi.

Cả khu rừng rộng mênh mông trở nên nuan rẫy, chao đảo khiến chim chóc và thú rừng bạo loạn, những mảnh thú sống trong rừng gào lên đầy sợ hãi.

Tất cả người dân trên vùng Hill Sepogon đều được thấy một cảnh tượng mà cả đời này họ sẽ không bao giờ quên. Một cây đại thụ khổng lồ từ trên bầu trời dần hạ xuống khu rừng, cây đại thụ cao hàng chục dặm như muốn nối liền bầu trời và mặt đất, bóng của nó như che kín cả bầu trời của khu rừng.

Cây cối trong khu rừng như được tiếp thêm sinh mệnh, tất cả phát triển mạnh mẽ và cao hơn so với trước đây hàng chục lần, diện tích khu rừng nhanh chóng lan rộng như muốn nuốt trọn cả vùng Hill Sepogon, những ngôi làng, các tòa thành bị rừng rậm bao phủ và che lấp, vô số người bị lạc vào rừng và rất nhanh trở thành mồi cho thú dữ...

Trong một tòa thành nguy nga tráng lệ. Lãnh chúa vùng Hill Sepogon - Công tước Alatos Amos Gideric hoảng sợ nhìn một mảnh rừng nhanh chóng tiếp cận và sắp phủ lên thành trì của mình. Bên cạnh ông là một người thanh niên đầy phong trần và mệt mỏi nhưng tất cả không thể che dấu khí thế mạnh mẽ của anh. Alatos kinh hoàng hỏi người thanh niên:

-Ngươi có biết chuyện gì đang diễn ra không Lancelot,...

Lancelot nhún mày người trước mắt, kể khi xưa từng là một kỵ sĩ mang đầy huy hoàng trên chiến trường giờ đang run rẩy trước cảnh tượng trước mắt. Nhưng anh thờ dài, không riêng gì Alatos mà tất cả những người sau cuộc phản loạn đều trở nên như thế, họ đã mất đi niềm tin và tín ngưỡng khi phản bội nhà vua, do đó họ đã trở nên yếu đuối trước sự ám ảnh của Thanh Kiếm Bóng Tối trong suốt 5 năm.

-Tinh Linh đã được thoát khỏi phong ấn, “Thần” đã trở về,...

Lancelot nhìn cảnh tượng trước mắt và trầm trọng nói. Sau đó quay người bỏ đi, trực giác nói cho anh biết chuyện này có liên quan đến Lakjhal, và có lẽ cậu ta đang ở trong lãnh địa của Tinh Linh, anh phải đến đó.

-Ngươi đi đâu thế Lancelot, ngươi hãy ở lại cùng ta bảo vệ thành trì này,...

Nghe giọng của Alatos sau lưng khiến Lancelot hơi phiền muộn, anh cất giọng nói:

-Người là một kỵ sĩ đã mất đi tín ngưỡng chứ không phải là một kỵ sĩ mất đi can đảm, hãy luôn nhớ rằng mình một kỵ sĩ mà không phải một tên hèn đã mất đi tất cả nhân tính.

Lancelot biến mất trong căn phòng để lại Alatos đứng nơi đó sững sờ, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thư viện của tộc Tinh Linh

Lakjhal đang ngồi trong một căn phòng có kiến trúc kỳ lạ, những chiếc bàn do các thân gỗ tạo thành, chung quanh được trồng đủ loại hoa tỏa hương thơm dịu nhẹ, đóm đóm đủ màu bay lượn trong căn phòng tạo cảm giác kỳ ảo, dòng suối mang theo các loài cá sặc sỡ bơi lội khiến không gian trong căn phòng trở nên rộng rãi hẳn, tất cả tuy rất kỳ lạ nhưng cũng rất hòa hợp và tạo cảm giác thoải mái như được hòa với thiên nhiên.

Đối diện Lakjhal là một thiếu nữ Tinh Linh mang trên người trang phục lộng lẫy, cô là tộc trưởng của dòng tộc Tinh Linh Ánh Trăng và đồng thời Nữ Hoàng của tộc Tinh Linh – Vilia Sempire Adoron. Lúc này cô đang giới thiệu cho Lakjhal về tộc Tinh Linh.

Tộc Tinh Linh có tất cả 50 dòng tộc Tinh Linh nhưng tất cả đều chịu hai dòng tộc Tinh Linh Ánh Trăng và Tinh Linh Mặt Trời dẫn dắt, Tinh Linh Ánh Trăng thì do nữ giới đứng đầu, Tinh Linh Mặt Trời thì do nam giới đứng đầu, cả hai dòng tộc sẽ thay phiên nhau dẫn dắt tộc Tinh Linh, trước nàng thì Tinh Linh được Vua Tinh Linh Minus dẫn dắt.

Tinh Linh tộc am hiểu các phép thuật tự nhiên, mọi người đều cho rằng Tinh Linh chỉ am hiểu cung tiễn nhưng hoàn không phải, họ am hiểu nhất là về phép thuật tự nhiên và kết bạn với động vật, số người hiện tại của toàn bộ tộc Tinh Linh là hơn 3 triệu, nhìn thì có vẻ rất ít nhưng đây là họ đã được tự nhiên ban ân, Tinh Linh có tuổi thọ trung bình từ 500 đến 700 tuổi, họ gặp vấn đề trong sinh sản nhưng hoàn toàn không đến mức quá khó khăn như tộc Rồng hay tộc Phượng Hoàng.

Nơi họ đang sinh sống được gọi là cây Thế Giới - Hall Ametius, hàng năm cây Thế Giới sẽ sinh ra một dòng nước có sức mạnh tự nhiên khổng lồ, tất cả Tinh Linh đều vô cùng trân quý và gọi dòng nước này là Nước mắt của thần Tự Nhiên – Ametis Lyvian, dòng nước có khả năng chữa trị hoàn hảo tất cả mọi thương tổn trên thế gian, thậm chí là khiến người chết không lâu sống lại.

Vừa giới thiệu cho Lakjhal về chủng tộc của mình, Vilia của căn thận quan sát người được “Thần” truyền lại rằng là kẻ sẽ thay thế Người trả lại tự do cho tộc Tinh Linh.

Dáng người cao ngất nhưng hơi gầy yếu, gương mặt trắng trẻo và vô cùng thanh tú, ánh mắt trong suốt và tinh khiết nhưng lại lạnh nhạt và hờ hững. Vilia không thể cảm nhận được Lakjhal muốn yêu cầu tộc Tinh Linh điều gì, “Thần” đã dặn dò tộc Tinh Linh phải đáp ứng người phá phong ấn 3 yêu cầu, chỉ cần không phải làm nô lệ và đi tự sát thì tất cả nhất định phải đáp ứng.

Lakjhal lắng nghe Vilia giới thiệu về tộc Tinh Linh, mặc dù có được kiến thức hơn 1000 năm của Khall nhưng thời đại của Khall cách đây đã quá xa, cậu cần biết một số điều. Sau khi nghe hết thì Lakjhal chỉ thấy những thay đổi nhỏ trong dòng tộc dẫn dắt, cách sử dụng năng lượng, thói quen ngoài ra tất cả đều giống hệt Tinh Linh ở thời đại của Khall.

Cậu hít thở một ngụm trà thảo mộc được Tinh Linh đặc chế, hương thơm tươi mát, ấm áp và hơi đắng truyền đến đầu lưỡi Lakjhal, cảm nhận được tinh tế bên trong đó cậu nhẹ giọng khen:

-Tách trà thật tuyệt vời, cảm ơn người thừa Nữ Hoàng.

-Ngài cũng có phẩm vị rất tuyệt.

-Như lúc trước đã đề nghị, ta có một vấn đề cần sự trợ giúp của tộc Tinh Linh.

Vilia điềm tĩnh hỏi:

-Xin người hãy nói, chúng ta sẽ tận hết sức mình để trợ giúp.

Lakjhal lấy từ trong không gian một thanh kiếm và đặt nó trên bàn. Nữ Hoàng Vilia nhìn thanh kiếm sau đó kinh hãi thốt lên:

-Thánh Ma kiếm Excencal,... không đúng, khí tức vô cùng thanh khiết và chỉ tràn đầy chính nghĩa, tại sao có thể vậy....

Lakjhal hơi nghi hoặc nhưng cũng không tiếp tục hỏi, Excalibur là kiếm của Arthur nên cậu không cần biết nó ra sao, cậu nói:

-Thánh kiếm Excalibur, được vua của nhân loại Arthur Arturia Pendoragon rút ra khỏi bệ đá cách đây 14 năm, nàng mang theo nó từng bước leo lên vương tọa của vương quốc. Sau khi bị phản quân sát hại cách đây 5 năm, một phần linh hồn còn nằm lại trong Thánh kiếm, ta muốn biết Tinh Linh tộc có thể phục sinh được nàng không.

Vilia nhìn Lakjhal đang nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm đầy dịu dàng như đối với người mình yêu thì đầy sùng sốt, cô nhẹ giọng nói:

-Hắn ngài rất yêu nàng.

Lakjhal lắc đầu không nói khiến Vilia khó hiểu, không đi sâu hơn nữa cô nhủ mảy thật sâu. “Nước mắt của thần Tự Nhiên” chỉ có khả năng phục sinh người mới chết trong khi trường hợp của Vua Arthur thì chỉ còn lại linh hồn, hơn nữa là một linh hồn không trọn vẹn.

Lakjhal nhìn ánh mắt của Nữ Hoàng Tinh Linh thì biết không được nhưng có thể nàng biết phương hướng thích hợp, cậu nói:

-Nếu không thì người hãy cho ta biết còn cách nào khác để phục sinh nàng?.

Vilia tỏ vẻ có lỗi sau đó nói:

-Ta không nhớ rõ ràng lắm nhưng thư viện của tộc chúng ta có thể có điều ngài muốn.

Lakjhal lắc đầu ra vẻ không sao, cậu nói:

-Vậy xin làm phiền ngài cho phép ta trú lại Tinh Linh tộc một thời gian.

Vilia đứng lên thì lễ sau đó mỉm cười nói:

-Chào mừng ngài đến với Tinh Linh tộc.

Sáng hôm sau, Lakjhal được mang đến thư viện của Tinh Linh, nơi đây được xây trên một nhánh của cây Thế Giới, khi bước vào thư viện thì không gian bên trong rộng rãi hoàn toàn không giống với khi nhìn từ bên ngoài.

Trong không gian hình tròn bán kính đến 50 mét là một chiếc cầu thang xoắn ốc khổng lồ cao hơn 200 mét, chiếc cầu thang dẫn đến đỉnh của thư viện, các kệ sách được bày trên vách thư viện dọc theo cầu thang, trần của thư viện được mở ra dẫn ánh sáng chiếu vào khiến nơi đây không u ám, giữa đại sảnh là một cây cổ thụ mọc vượt khỏi trần thư viện tạo không khí tự nhiên tươi mát, số lượng sách nơi đây nhiều đến choáng ngợp,

Trong thư viện gần là hàng nghìn Tinh Linh đang bay lượn qua lại để tìm kiếm thư tịch, số còn lại thì ngồi trên những chiếc lá to lớn của cây cổ thụ khổng lồ để đọc sách rất chuyên chú.

Lakjhal đắm mặc nhìn tất cả sau đó bước đến một kệ sách tầng dưới cùng, cậu muốn bổ sung thêm kiến thức của mình và thư viện của Tinh Linh đủ để đáp ứng điều đó. Cậu muốn chuẩn bị cho mình sức mạnh và tri thức để có thể tiến bước vững mạnh bảo vệ Arthur, đối thủ của cậu sẽ không chỉ yêu cầu cậu có lực lượng áp đảo mà còn phải có một học thức uyên thâm.

Tiếp đó hơn 3 tháng, buổi sáng cậu sẽ đến thao trường của tộc Tinh Linh để thách đấu với các Tinh Linh trẻ tuổi, tuy không phải chiến đấu sống chết nhưng các Tinh Linh trẻ tuổi nơi đây đều có lực lượng từ 10000 đến 30000 Pestro, kỹ thuật giao đấu và tính biến ảo phức tạp của phép thuật khiến Lakjhal nâng sức mạnh của mình lên một đoạn dài.

Sau khi đi thao trường tập luyện, Lakjhal đến thư viện để đọc sách đến chiều thì cậu quay về thao trường để tiếp tục rèn luyện, buổi tối Lakjhal sẽ hấp thụ ký ức từ Illyse Genegid, mỗi lần cậu sẽ hấp thụ 1000 đến 2000 năm ký ức.

Hôm nay khi Lakjhal vừa muốn đi ra ngoài thì một Tinh Linh đã đứng đợi bên ngoài và thông báo có nhân loại muốn gặp cậu. Lakjhal thoáng suy nghĩ thì đã biết người muốn gặp mình là Lancelot.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tinh thần của một Kỵ Sĩ

Lancelot nhìn người thanh niên trước mắt, đã 15 năm kể từ khi anh mang theo Lakjhal từ trên biển về. 15 năm đã quá nhiều biến động, cậu bé hay khóc thút thít khi xưa nay đã trở thành một chàng trai đầy thân nhiên và lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh, chàng trai đem đến nỗi ám ảnh cho gần 1 triệu kỵ sĩ trên vương quốc với cái tên gọi Thanh Kiếm Bóng Tối.

-Người đã trưởng thành và đầy mạnh mẽ Lakjhal, hẳn người đã sắp đột phá giới hạn và trở thành Vinh Quan kỵ sĩ.

Lakjhal lạnh nhạt không lên tiếng, Lancelot thở dài:

-Thật khó để có thể giao tiếp với người, lúc trước người chỉ có thể chuyện với nhà vua, người vẫn hay nói với ta rằng tính cách của người rất nhàm chán, quả nhiên không sai.

-Nói vấn đề chính.

Lancelot nhìn thẳng vào Lakjhal và nói:

-Hãy chấm dứt hành động trả thù. Người thừa hiểu rằng điều mình làm hoàn toàn không có ý nghĩa.

-Nó khiến ta cảm thấy dễ chịu, lý do đó đã đầy đủ?.

Lancelot rút kiếm và nói:

-Đẹp cái lý do ích kỷ của người đi, hãy suy nghĩ cho vương quốc này, cho dù nó có làm gì sai trái đi nữa thì chính nó đã nuôi dưỡng người lớn lên Lakjhal.

Lakjhal lấy ra Deviance và hờ hững nói:

-Đúng thế, vương quốc này đã nuôi ta lớn lên trong địa ngục, nó còn cướp đi thiên đường của ta, người cũng không thể thắng được ta Lancelot, ta tôn trọng người vì lòng trung thành của người đối với Arthur, quay về đi... nếu không hôm nay người phải chết.

Ầm!...

Khi thể mạnh mẽ bốc lên từ thân thể Lakjhal, một khí trảng màu đen trắng lượn lờ chung quanh cậu và ép lui Lancelot. Lancelot nghiêm trọng nhìn vào Lakjhal, lúc này Lakjhal và anh đã không một đẳng cấp, chênh lệch quá lớn, nhưng anh vẫn không lùi bước mà càng chăm chú quan sát từng động tác của Lakjhal.

Vụt!...

Nhanh quá!... Khi suy nghĩ của Lancelot vừa chuyển động thì một lưỡi kiếm màu đen đã gác lên cổ anh. Quả nhiên, Lakjhal hiện giờ đã không phải ai trên vương quốc có thể ngăn cản. Anh đối diện với ánh mắt của Lakjhal và nói:

-Cho dù người ích kỷ, cho dù vì trả thù nhưng thứ người muốn tàn phá chính là thứ được xây dựng bởi hai tay của Arthur, nếu người vẫn còn muốn làm như thế thì ta sẽ không ngăn cản.

Sau đó anh lấy tay gạt đi thanh kiếm đang gác trên cổ và cắt kiếm vào vỏ, Lancelot xoay người bước đi không hề do dự, anh đã làm hết sức có thể, nếu Lakjhal vẫn quyết định tàn phá vương quốc thì anh sẽ dùng sinh mệnh của mình để mai táng cùng nó.

Lakjhal đứng nơi đó ngẩn ngơ, lời của Lancelot làm cậu nhớ đến một sự thực mà cậu đã cố vùi lấp đi, vương quốc là tất cả tâm huyết, là sự phấn đấu và ký thác của cả cuộc đời Arthur, Lakjhal biết Arthur bị phản bội nhưng nàng hoàn toàn không oán hận, nàng luôn yêu thương mỗi nhánh cây, ngọn cỏ của vùng đất này, nhìn thấy con người nơi đây hạnh phúc thì nàng sẽ là người hạnh phúc nhất, nhìn nhân dân đau thương nàng càng lại là người đau thương hơn hết thảy.

Vì thế nàng mới là vị vua vĩ đại Arthur Arturia Pendragon, bởi vì nàng là người khiến vương quốc được hạnh phúc hòa bình và thịnh vượng nhất mà không phải vì nàng là thần chiến tranh, không phải là Arthur bất tử, không phải là điều gì khác...

Sau khi Lancelot đi được gần mười bước, thì một giọng nói trong trẻo vang lên.

-Người nói đúng, cho dù nó cướp đi tính mệnh của nàng, nhưng chỉ cần nàng còn yêu quý nó thì ta sẽ còn bảo vệ nó.

Nói rồi Lakjhal lấy ra một sợi chỉ bạc rồi ném nó cho Lancelot, gương mặt cậu lúc này đầy bình tĩnh nhưng anh lại thấy được bên trong ánh mắt Lakjhal là sự mâu thuẫn cực độ, vô số cảm xúc đan xen trong ánh mắt trong suốt ấy, nhìn sợi chỉ bạc trong tay anh hỏi:

-Đây là?.

-Khi vương quốc gặp thời khắc gian nan nhất hãy cắt đứt sợi chỉ và ta sẽ trở về. Hãy nói với bọn phản loạn rằng, cái mạng chúng lại được Arthur cứu mặc dù nàng bị chúng hại chết, hãy dùng nó để vương quốc có thể phát triển như mong ước của nàng, nếu không thì ta sẽ phanh xác chúng thành nghìn mảnh và cho con cháu bọn chúng ăn thứ thịt thối nát ấy.

Lancelot sửng sốt, anh còn chưa nói được lời tiếp theo thì Lakjhal đã quay bước đi vào lãnh địa của tộc Tinh Linh.

Lancelot cảm xúc ngổn ngang bởi câu nói cuối cùng của Lakjhal, vậy là từ nay về sau vương quốc sẽ lại nằm dưới sự bảo hộ của Thanh Kiếm Bóng Tối mà không phải chờ đợi sự trả thù, mặc dù vương quốc đã làm nhiều điều không thể tha thứ, mặc dù cả vương quốc đã quay lưng với người bảo hộ của mình.

Lancelot nghiêng người hành lễ kỵ sĩ trang trọng đối với Lakjhal, cậu mới là một kỵ sĩ chân chính, mặc dù chính tay anh đã dạy dỗ cậu nhưng đến cuối, chính Lakjhal lại dạy cho Lancelot về tinh thần và ý nghĩa chân chính của một kỵ sĩ. Lakjhal xứng đáng nhận được sự kính trọng của bất kỳ một kỵ sĩ trên đời bởi vì cậu cũng như vua Arthur, họ chính là những Vua của tất cả các Kỵ Sĩ.

Villa ngồi trên vương tọa và mở mắt, cô dùng tinh thần kết hợp với cây Thế giới nên mọi động tĩnh trong lãnh địa đều không ngoài sự quan sát của cô,

cuộc đối thoại vừa rồi của Lakjhal và Lancelot cô cũng đã biết từ đầu đến cuối.

Câu chuyện của Lakjhal cô đã tìm hiểu và biết từ đầu đến cuối nhờ thuật chiêm tinh của tộc Tinh Linh và những người trở về từ lãnh địa của con người báo lại. Cuộc đời 15 năm của Lakjhal khiến cô xúc động mạnh mẽ, nhưng sau khi chứng kiến cuộc nói chuyện của Lakjhal và người thầy dẫn dắt mình thì Vilja bị chấn động mạnh mẽ, cô đặt tay lên ngực rồi tự hỏi mình có thể vì Arthur và làm như thế hay không, đáp án là trăm nghìn không thể.

Nếu cô là Lakjhal thì cho dù là một Tinh Linh thiện lương thì cô cũng sẽ xé xác kẻ đã hại chết Arthur, cô sẽ giết sạch gia đình và người thân của kẻ thù, cô sẽ hủy diệt đất nước bản thù này để nó mai táng cùng người mình yêu...

Lakjhal đã phải chịu đựng nỗi đau lớn đến chừng nào, không ai biết, không ai đủ tư cách biết... Vilja bỗng nhiên lần đầu tiên trong 100 năm kể từ khi ra đời đến nay tò mò về người đến thế, cô muốn biết thêm nữa về Lakjhal, cô muốn cảm nhận được nỗi đau của Lakjhal, có lẽ sâu trong lòng cô muốn xoa dịu nỗi đau của cậu... cô không biết...

Sáng nay Lakjhal lại như thường lệ đến thao trường, trong thao trường rộng lớn lúc này đang đứng một bóng người, chỉ thấy người nọ vẫy tay hướng Lakjhal khiến cậu hơi nhú mảy. Thường thì đợi cậu đưa ra lời thách đấu thì mới có người tiến đến, hôm nay lại có người chủ tiến đến, chẳng lẽ muốn gây chuyện.

Lakjhal lắc đầu, cậu cũng không ngại rắc rối, hiện tại cậu đã tham khảo được một phần bốn thư viện rồi, Lakjhal dự tính sau 9 tháng nữa thì rời đi, dù có rắc rối thì đó cũng chỉ là một bài tập nhỏ nhỏ đối với cậu thôi. Đứng trước Lakjhal là một thanh niên Tinh Linh xinh đẹp vô cùng, mái tóc màu bạch kim dài, dáng người thon dài, ánh mắt người phía trước nhìn về cậu mang đầy khiêu khích và khinh thường.

Lakjhal thanh kiếm trong thao trường và thủ thế, ánh mắt cậu chột ngưng lại một chút. Thanh niên trước mắt cũng cầm lên một thanh kiếm và tiến và thủ thế giống hệt cậu, là hoàn mỹ giống hệt, lựa chọn góc độ, thế đứng, ánh mắt, tất cả đều không kém gì Lakjhal.

Lakjhal lạnh nhạt nhìn sau đó bắt đầu di chuyển, người đối diện cũng di chuyển thao hướng ngược lại, người đối diện như bản sao của bản thân cậu. Lakjhal lật kiếm đâm đến, thanh niên hướng đối diện làm một động tác tương tự trong cùng thời gian.

Cả hai bóng người nhanh chóng áp sát đến nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Liavi

Ánh sáng nhá lên chiếu vào mắt thanh niên khiến cậu ta nhú mảy, nhưng chỉ cần bấy nhiêu thì thanh kiếm của Lakjhal đã gác lên vai người thanh niên.

- Gian trá.

Người thanh niên không phục nói, vừa rồi động tác lật kiếm của Lakjhal nhằm phản chiếu ánh sáng vào mắt cậu ta khiến cậu ta bị thua.

- Bất chúc một cách máy móc thì người thua là không có gì đáng oán trách.

Thanh niên bĩu môi nhưng cũng không phản đối, cậu ta tự giới thiệu:

- Ta tên là Liavi, đệ nhất dũng sĩ của các Tinh Linh trẻ, chúng ta lần nữa đấu một cách nghiêm túc nào.

Liavi nói rồi cầm một thanh trường thương rồi thủ thế. Bên trong thao trường vang lên tiếng cười chế nhạo của những Tinh Linh đến xem, lại có Tinh Linh đi cận chiến, hơn nữa còn là cận chiến với một kỵ sĩ, nhưng ngay sau đó tất cả lập tức im bật tiếng cười.

Chỉ thấy Lakjhal chăm chú rút hai thanh kiếm và tiến vào thủ thế, từ trước đến giờ khi đấu với Tinh Linh thì chỉ thấy cậu dùng một tay một kiếm nhưng hôm nay lại nghiêm túc đến thế.

Àm!...

Hai luồng ánh sáng từ người Lakjhal và Liavi bốc lên sau đó thổi tung thao trường lên, các Tinh Linh vội vã thiết lập lồng bảo hộ cho thao trường sau đó nhìn chăm chú vào Liavi rồi kinh hãi thốt lên:

- Phép thuật chúc phúc cấp cao. Nhìn xem...

- Thật đáng ngạc nhiên, cậu ta có thể sử dụng "lời cầu chúc của thần Tự Nhiên- Mediva Sepiture" lên chính bản thân...

- Thi triển phép thuật cấp cao không cần ngâm chú, thiên tài, thật thiên tài...

Giữa chiến trường, Lakjhal có thể cảm nhận được chiến ý của Liavi bốc lên ngàn ngút, thanh thương của cậu ta lúc nào cũng tập trung vào các góc chết của Lakjhal.

Vụt!... Vụt!...

Hai bóng người đồng thời chuyển động, tất cả nhanh đến nỗi tại chỗ họ đứng vẫn còn hình bóng mờ nhạt.

Keng!...

Lakjhal đâm vào vai trái của Liavi nhưng cậu ta lại chặn được, Lakjhal đảo kiếm, xoay người chém vào thắt lưng Liavi.

Keng!.

Liavi trở thương đâm đến chân Lakjhal khiến cậu phải trở kiếm lại phòng thủ và lui về phòng thủ.

Ý thức chiến đấu thật tuyệt vời, Tinh Linh trước mắt cậu quả nhiên sinh ra để trở thành một người cận chiến. Lakjhal đổi chiến thuật, cậu di chuyển với tốc độ cao khiến trong thao trường chỉ có thể thấy được thân hình Lakjhal lúc ẩn lúc hiện.

Vụt!... Vụt!... Vụt!...

Thân ảnh chớp chòem của Lakjhal khiến Liavi không thể nào nắm bắt được, cậu trở thương về thế phòng thủ và nhắm mắt lại để cảm nhận dòng chảy của không khí.

-Nói đó...

Xoẹt!...

Liavi lật thương đâm ra cực nhanh, một ánh chớp lóe lên nhưng về mặt Liavi tức thì trở nên kinh hãi, bị lừa. Cậu ngay lập tức trở thương đâm ngược lại sau lưng mà không cần suy nghĩ.

Keng!...

Cả hai cùng lui ngược ra sau, tim Liavi đập thật nhanh khi nghĩ lại khoảnh khắc vừa rồi, quá nguy hiểm, không nhờ phản ứng của bản năng thì cậu đã thua rồi. Nếu thật sự chiến đấu sinh tử thì người trước mắt quả là một đối thủ thật vô cùng khủng bố, thanh niên đó như đọc được suy nghĩ của đối thủ và dẫn dắt đối thủ theo ý muốn của mình vậy.

-Người là người đầu tiên ép ta đến mức đó, rất tuyệt vời, và vì đáp lễ ta sẽ cho người chứng kiến một trạng thái chiến đấu khác do ta tự mình sáng tạo.

Lakjhal lạnh nhạt nói:

-Mong người có thể khiến ta ngạc nhiên.

Wivel Degiton!...

Dòng khí lưu trong khí từ bốn hướng lấy Liavi làm trung tâm nhanh chóng tụ tập đến, cả thân hình cậu mỗi lúc một mờ hồ sau đó biến mất.

Àm!...

Một luồng ánh sáng trắng bốc lên từ nơi Liavi đứng, sau khi ánh sáng dần tán đi và lộ ra chân diện của cậu. Cả người cậu đều hóa thành năng lượng màu trắng, một chiếc áo choàng dài có những hoa văn tối nghĩa màu vàng được kết từ năng lượng được Liavi khoác trên người, cậu cầm lên thanh thương và khiến nó bốc cháy ánh sáng màu vàng trắng.

Từ những gì Lakjhal đọc được từ thư viện của Tinh Linh thì cậu biết đây là một phép thuật triệu hồi nguyên tố linh hồn để hỗ trợ chiến đấu, Lakjhal không ngờ Liavi lại đem nguyên tố linh hồn dung nhập vào thân thể, hơn thế còn đạt đến độ hài hòa rất cao, Liavi ở trạng thái hiện tại có thể tùy ý thi triển phép thuật một cách hoàn hảo theo ý muốn của mình chỉ với một suy nghĩ.

Lakjhal nhếch miệng nói nhẹ:

-Có ý nghĩa.

Lakjhal bỏ đi hai thanh kiếm và rút ra một thanh cự kiếm, cậu chĩa kiếm về hướng Liavi và nói:

Limit of Death!...

Một khí trắng màu đen và trắng bùng nổ sau đó lượn lờ chung quanh Lakjhal. Cậu giẫm mạnh chân và đâm về hướng Liavi cực nhanh.

Liavi chỉ nhẹ nhàng gẩy ngón tay.

Ruỳnh!...

Một bức tường đất ngay lập tức dựng lên chắn đường tiến đến của Lakjhal, cậu lập tức xoay người chém một luồng kiếm khí đen trắng phá vỡ bức tường, luồng kiếm khí không dừng tại đó mà đâm thẳng về hướng Liavi.

Liavi đưa ngón tay điểm về trước.

ẦM!...

Một cột sấm sét đánh thẳng vào luồng kiếm khí và cùng nhau phát nổ.

Nhưng sau đó là một cảnh khiến Liavi khó tưởng tượng, luồng kiếm khí vốn bị nổ tung lại tụ tập với nhau tạo thành hàng trăm thanh kiếm màu đen trắng trong suốt và tiếp tục đâm đến trước Liavi.

Cái này có khác gì phép thuật, một kị sĩ dùng phép thuật vốn đã lạ nhưng một kị sĩ dùng được phép thuật không những thế còn thông thạo và mạnh hơn cả một pháp sư thì đúng là từ trước đến nay chưa hề có. Liavi dùng ngón tay vẽ nhẹ một vòng.

Vụt!...

Một dòng nước nhanh chóng bay đến và trôi chặt các thanh kiếm.

Bỗng dưng mặt Liavi tái nhợt. Cậu gian nan quay đầu nhìn về sau và nở nụ cười khổ. Một thanh kiếm đã dúi vào lưng Liavi kể từ lúc nào cậu không hay biết.

-Người quá chủ quan và ý lại vào trạng thái Wivel Digiton của mình, người thậm chí còn yếu hơn trước khi thi triển ra nó, lúc đó ít nhất người còn phát hiện ra và đỡ được đòn đánh của ta, thật sự rất thất vọng.

Nói rồi Lakjhal thu hồi thanh kiếm và ném nó một cách chuẩn xác vào giàn vũ khí của thao trường sau đó xoay người đi ra.

Nhìn bóng lưng Lakjhal khuất sau cánh cửa, Liavi nở một nụ cười quái dị và nhẹ giọng nói:

-Thật quá vui vẻ, quá thú vị.

Nói rồi cậu nhanh chóng đuổi theo Lakjhal.

Đã 1 tuần trôi qua kể từ trận chiến với Liavi

Sau khi trở về từ thao trường và tẩy mình sạch sẽ, Lakjhal lập tức muốn đi đến thư viện. Cậu mở cửa ra thì trông thấy một Tinh Linh tuần mỵ đang nở nụ cười với mình, cậu ta nói:

-Cùng đi chứ Lakjhal

Một tuần rồi, ngày nào tên này cũng đến tìm phiền phức với Lakjhal, sáng sớm hắn ta gõ cửa nhà cậu và lôi kéo cậu đến thao trường để cùng luyện tập. Tiếp đó hắn sẽ dẫn cậu đến thư viện, hắn chẳng đọc sách, mà chỉ bay qua bay lại chọc phá các Tinh Linh khác khiến cả thư viện trở nên ầm ĩ, đến chiều hắn lại mang đến cho Lakjhal một giỏ trái cây cùng mật ong sau đó mặt dày muốn ở lại phòng của cậu đến giữa đêm mới chịu về.

-Chào buổi sáng Liavi.

Lakjhal lạnh nhạt nói.

-Thật là một tên nhảm chán mà, ít nhất cũng phải thêm câu “rất vui vì được gặp cậu”, hay là cả “đêm mình đều mơ được gặp Liavi và buổi sáng”, hay ...

-Hay là ta sẽ đem người trôi thành con nhộng và treo trước thư viện 3 ngày để mọi người cùng thấy.

Lakjhal cất giọng đầy dè dặt nói.

-Được rồi.

Liavi xụ mặt nói sau đó lôi kéo Lakjhal đi đến thư viện. Nhìn bàn tay của Tinh Linh đang kéo mình đi, trong lòng Lakjhal dâng lên một cổ cảm giác kỳ lạ, nó vừa khiến cậu thấy khó chịu vừa khiến cậu thích thú, có lẽ đây tình cảm mà mọi người gọi là tình bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lễ hội Igia

4 năm trôi qua.

Lakjhal đã ở tại cây Thế Giới cho đến nay gần 4 năm rưỡi, cậu đọc được hơn tám phần mười thư viện của Tinh Linh nhưng vẫn chưa có câu trả lời cho vấn đề phục sinh Arthur, nhưng cậu không nản lòng.

Lakjhal dự tính sau khi tham khảo hết sách trong thư viện nơi đây thì cậu sẽ vượt qua eo biển để đến vùng Asparo nằm ở phía nam vùng Hill Sepogon.

Theo kiến thức cậu tìm được thì tộc RỒNG sinh sống trên các vách đá cao chót vót tại vùng đất được bao phủ bởi những dãy núi cổ xưa và đầy thần bí. Tộc RỒNG là một chủng tộc đầy quyền năng và trí tuệ, cậu có dự cảm là mình sẽ tìm được câu trả lời tại nơi đó.

Trong 4 năm tại đây, lực lượng của Lakjhal không ngừng được rèn luyện và cậu đã đạt đến 9999 Pestro, thế nhưng cánh cửa đột phá đến Vinh Quang kỳ sĩ vẫn chưa mở ra đối với cậu. Với việc hấp thụ được 700000 năm ký ức của các thế hệ “Người truy tìm Sứ Mệnh”, Lakjhal đã biết thêm rất nhiều bí mật của thế giới.

Thế giới này gồm một vũ trụ có nhiều dạng sinh mệnh được phân bố rải rác ở nhiều tinh cầu cách nhau vô cùng xa xôi, hành tinh mà Lakjhal và các thế hệ trước được gửi đến là hành tinh trung tâm của vũ trụ này, tất cả các dạng sinh mệnh trong vũ trụ đều có mặt tại hành tinh này, hành tinh này có 1 đại dương duy nhất và 4 đại lục là Đông đại lục, Tây đại lục, Nam đại lục và Bắc đại lục, mỗi đại lục lại có một nét văn hóa, đặc điểm, các loại khoa học,... và rất nhiều những điểm riêng biệt và độc đáo của mình.

Thần mà tất cả chủng tộc luôn kính thờ chính là các đời “Người truy tìm Sứ Mệnh”.

Đời thứ nhất được các chủng tộc gọi là Thần Chiến Tranh, vào thời đại của người là lúc thế giới hỗn loạn bởi chiến tranh giữa các chủng tộc vừa đặt chân đến thế giới này, trải qua hàng chục nghìn cuộc chiến mà không có bất kỳ thất bại. Người chinh phục tất cả chủng tộc và mang lại hòa bình cho thế giới nên các chủng tộc đã tôn sùng người làm thần Chiến Tranh, thần Chiến Thắng, thần Hòa Bình.

Đời thứ hai được Tinh Linh tộc tôn làm thần Tự Nhiên bởi người đã tạo ra cây Thế Giới và bảo vệ Tinh Linh tộc khỏi các chủng tộc hùng mạnh khác.

Đời thứ ba được con người tôn sùng là Thần Sáng Thế bởi người đã tạo ra con người và bảo hộ cho loài người phát triển trên khắp thế giới.

Những đặc điểm của thế giới này có phần giống với thế trước cậu và những thế hệ “Người truy tìm Sứ Mệnh” bởi họ dùng khả năng của mình để bề cong thế giới theo ý mình muốn.

Tất cả đều vì những luyến tiếc đối với thế giới cũ khiến họ làm vậy, họ sẽ thay đổi hình dạng của một số đại lục cho giống với quê hương cũ của mình, tạo ra những chủng tộc trong thế giới cũ họ rồi đặt vào đấy.

Cho nên toàn bộ thế giới hiện tại có thể xem như là do 99 vị thần khai sáng tạo thành.

Lakjhal từ từ mở mắt thoát khỏi trạng thái hấp thụ ký ức từ Illyse Genegid, cậu đứng dậy mở cửa để hít thở không khí trong lành của buổi sáng, sau đó đôi chân mày cậu nhu lại hơi bất đắc dĩ.

-Chào b....u....ỏ....i sáng..... Lakjhal.

-Ngày mới tốt lành Liavi.

Liavi nhẹ nhàng từ ngoài sổ bay vào trong phòng, sau đó cậu thả mình ngồi vào một chiếc lá thật lớn cạnh giường của Lakjhal.

Lakjhal như đã quen thuộc với việc này, cậu bước xuống bếp, mang vào tạp dề và chuẩn bị bữa sáng.

Hít... hít... ngủi... ngủi...

-Thơm quá, nắm Jimi chiên giòn của Lakjhal là nhất, hi hi...

Liavi hai mắt ngập nước nhìn chiếc chảo nắm thơm phức trong tay Lakjhal, sao đó bụng cậu vang lên tiếng đòi ăn dữ dội. Lakjhal cười ra tạp dề, và bắt đầu dọn bữa sáng lên bàn.

Sau khi dùng xong bữa sáng thì Liavi xoay người trên ghế và thỏa mãn vỗ bụng, vẻ mặt hạnh phúc của cậu khiến Lakjhal liên tưởng đến anh nông dân được mùa lớn, cậu lắc đầu và bắt đầu dọn dẹp chén đĩa.

Liavi nhìn bóng lưng của Lakjhal thì trong mắt lộ ra sự đau đớn khó tả, sẽ ra sao nếu ngày đó đến, cậu đã quá nông nổi và thiếu suy nghĩ khi tiếp cận Lakjhal, có lẽ cậu phải nhanh làm rõ mọi việc.

Lakjhal cũng đã cảm nhận được điều gì đó nơi Liavi, hơn 4 năm bên nhau sáng chiều khiến cậu rất hiểu người bạn hiếm hoi này, tuy rằng vẫn rất ít nói chuyện với Liavi nhưng Lakjhal luôn để ý tới từng động tác dù cho là nhỏ nhất của Liavi.

Đúng lúc này, Liavi đứng dậy và nói với Lakjhal.

-5 ngày nữa thì lễ hội Igia – lễ mừng tuổi cây Thế Giới của Tinh Linh tộc sẽ diễn ra, mình phải về để chuẩn bị cho ngày lễ cùng mọi người, 5 ngày sau mình sẽ chờ Lakjhal tại trước cổng Thư viện vào đúng hoàng hôn, nhớ đấy.

Nói rồi cậu bay ra khỏi căn nhà để lại Lakjhal trầm tư khó hiểu về động thái kỳ lạ của Liavi ngày hôm nay.

Igia – lễ mừng tuổi cây Thế Giới là một trong 3 ngày lễ lớn nhất trong một năm của tộc Tinh Linh, vào những ngày này tất cả Tinh Linh sẽ cùng nhau trang trí cho cây ánh sáng và tổ chức các trò chơi, đúng giữa đêm thì họ sẽ bắn pháo hoa phép thuật và bắt đầu ca múa đến tận sáng.

Lakjhal trong những ngày này không đi thao trường hay đến thư viện, cậu hay ngồi bên cửa sổ lẳng lặng đọc sách và thưởng thức trà.

Cậu không muốn nhìn sự tấp nập và không khí náo nhiệt đang diễn ra trong tộc Tinh Linh, những điều này làm cậu nhớ đến những ngày bên cạnh gia đình tham dự các lễ hội ở quê hương, cậu không thích cảm giác đầy hoài niệm, đau đóm và ảm áp đó,... không thích một chút nào,... có lẽ...

Hôm nay là ngày lễ hội diễn ra, tất cả Tinh Linh trẻ tuổi đều háo hức mang vào những bộ trang phục đẹp nhất của mình để khoe với bạn bè và nhất là với người mình thích, tất cả Tinh Linh hôm nay sẽ không ở nhà mà đều đổ ra đường và đi dạo với người thân hoặc bạn bè.

Cây thế giới được trang trí bằng những phép thuật rực rỡ của tất cả Tinh Linh khiến nó trở nên lung linh, kỳ ảo mặc dù trời vẫn còn nắng.

Những đàn bướm, đom đóm được phủ lên phép thuật phát sáng đầy màu, chúng tụ tập với nhau thành những dòng sông ánh sáng bay lượn quanh cây Thế Giới. Những trò chơi truyền thống của tộc Tinh Linh được tổ chức khắp nơi trên cây Thế Giới.

Không khí của cả tộc tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc, những ngày lễ gần đây của họ rất đặc biệt vì họ đã được thoát khỏi phong ấn hơn 10000 năm của “Thần”.

Họ đã mời Lakjhal đến để nhảy điệu nhảy đầu của lễ hội để tỏ lòng biết ơn của họ đến cậu nhưng Lakjhal mọi năm đều từ chối. Đây là vinh dự rất lớn bởi cả tộc Tinh Linh đều tin rằng cặp đôi nhảy vũ điệu đầu tiên sẽ được thần Tự Nhiên phù hộ có được hạnh phúc vĩnh viễn.

Lakjhal lặng nhìn người trong gương, đã không biết bao lâu, có lẽ từ khi Arthur mất đi đến giờ cậu chưa từng nhìn lại bản thân trong gương.

Trong gương là một thanh niên cao ngất, dáng người thon gầy, gương mặt vô cùng thanh tú, trắng trẻo, mái tóc đen dài đến thắt lưng được cậu cột lên cao, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh nhạt. Thanh niên trong gương mang một bộ lễ phục màu đen tuyền, cả người cậu toát ra khí chất thần bí và mờ ảo khiến khó người có thể nắm bắt.

-Chị thấy không, em đã trưởng thành rồi, không biết tự lúc nào, có lẽ thân thể đã lớn lên, nhưng linh hồn em vẫn sẽ mãi dừng lại ở tuổi 15, dừng ngay tại thời điểm chị bước lên thiên đường, có lẽ là dừng lại hoặc em đã chết đi vào ngày hôm đó,...

Lakjhal nhẹ giọng thì thào và lâm hồi ức của mình, một lúc khá lâu sau, cậu dần thanh tỉnh và bước đến trước thánh kiếm Excalibur, Lakjhal gỡ sợi dây buộc tóc màu xanh biển khỏi chuỗi kiếm và nhẹ nhàng, cẩn thận buộc nó và cổ tay mình, cậu mỉm cười và nói:

-Hôm nay chúng ta sẽ cùng đi dự lễ hội của tộc Tinh Linh nhé, có lẽ em đã để Liavi đợi lâu, thật chờ mong được nhìn vẻ mặt của cậu ta lúc giận dữ.

Nói rồi Lakjhal bước ra căn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình cảm bị kiềm chế.

Lakjhal bước trên đường con đường đến thư viện, cảnh vật chung quanh đẹp một cách huyền ảo, vô số Tinh Linh qua lại, tiếng cười nói, âm thanh sôi nổi, vui vẻ, ánh sáng sắc sảo dần thay thế ánh sáng của mặt trời đang khuất dần ở đường chân trời, thế nhưng tất cả như đối lập với Lakjhal.

Cậu như đứng ở một thế giới tách biệt với mọi người, một thế giới mênh mông, trống vắng, lạnh tỉnh và cô độc...

Phát phơ,...

Sợi dây buộc tóc nhẹ nhàng lay động và chạm vào ngón tay khiến cậu giật mình thoát khỏi tâm trạng của mình.

Cậu lắc nhẹ đầu và khẽ vuốt lên sợi dây buộc tóc rồi hòa mình vào bầu không khí chung quanh.

Đến trước Thư viện nhưng vẫn chưa thấy Liavi, quả thật không giống cậu ta chút nào. Lakjhal tựa người vào cửa thư viện sau đó ngẩng đầu nhìn cây Thế Giới đã được trang hoàng. Lakjhal thì thầm tự nói:

-Chị có thấy không?. Thật đẹp.

Đúng lúc này giọng nói quen thuộc vang lên:

-Minh... mình đến rồi...

Lakjhal quay đầu lại và cậu sững sờ. Đó là một thiếu nữ Tinh Linh mỹ lệ đến mức làm cho màu sắc chung quanh nàng ảm đạm nhạt màu, nhưng cậu không sững sờ bởi vẻ đẹp của cô mà vì cô là Nữ Hoàng Vilia của Tinh Linh tộc, và cũng là người bạn hiếm hoi đã ở bên cậu hơn 4 năm của Lakjhal – Liavi.

-Liavi, Vilia,... ha ha ha.... Hôm nay là ngày cậu làm mình thấy bất ngờ nhất trong hơn 4 năm đấy quý ngài Liavi, hay gọi đúng hơn là quý cô Vilia, ha ha ha...

Lakjhal bỗng dừng cười nhẹ nói. Vilia đứng đó sững sờ, cô đã nghĩ đến hàng trăm trường hợp, mình sẽ xin lỗi, mình sẽ bị Lakjhal giận và chấm dứt mọi quan hệ vì lừa dối, Vilia đã suy nghĩ rất nhiều nhưng không có cảnh tượng này trong đầu. Về mặt cô đồ lên đầy bối rối, cô hơi cúi gắt nói:

-Cười gì nhiều vậy, chỉ,... chỉ,... vì mình không muốn gạt cậu nữa thôi,...

Lakjhal nghiêng đầu, cậu nhìn Vilia càng thêm chăm chú khiến mặt cô hồng như quả táo chín:

-G..gì... ch..ch....chứ.....

-Ha ha ha,... bộ dạng lúc này của cậu thật quá tốt, cái tính bừa bãi và quậy phá thường ngày của cậu đâu mất rồi.

Vilia trên trán nổi gân xanh, cô không ngờ Lakjhal lại có một mặt như thế, cô phùng má lên rồi quay người đi. Lakjhal đưa tay vỗ nhẹ đầu cô đầy dịu dàng và nói:

-Đừng sợ, mình sẽ không bao giờ giận cậu chỉ vì bấy nhiêu đó, chúng ta sẽ mãi là bạn của nhau.

Vilia cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Lakjhal thì hai dòng nước mắt trong suốt lặng lẽ lăn dài trên gương mặt tinh xảo của cô.

-Cảm ơn..

-Không, người phải cảm ơn là mình,... Cậu đã cho mình cảm nhận được tình cảm của một người bạn,... cảm ơn cậu Vilia... có lẽ Arthur mong được nhìn thấy mình như thế mà không phải chỉ có bóng tối và cô độc.

Vilia lúc đầu rất vui mừng nhưng sau đó ánh mắt cô hơi ảm đạm, cô nhỏ giọng thì thào:

-Chỉ là bạn... thôi sao...

Vilia mang theo Lakjhal đi dạo chung quanh và bắt đầu giới thiệu cho cậu về những trò chơi truyền thống của Tinh Linh, cô ép cậu tham gia vào một trò chơi tên là Dimessa.

Luật chơi rất đơn giản, người chơi mang theo một chiếc áo, sao đó các vòng tròn được điều khiển phép thuật sẽ thay phiên nhau bay tới, lúc trên lúc dưới, bên trái hoặc bên phải, nhiệm vụ của người chơi là phải nhảy xuyên qua tất cả những vòng tròn bay đến. Nhìn thì có vẻ rất đơn giản nhưng việc mang theo chiếc áo có thể hút các chiếc vòng khiến mọi thứ trở nên khó khăn.

Cả hai cùng chơi các trò chơi trong sự bất đắc dĩ của Lakjhal, cậu không quen được với bầu không khí như thế, nó hoàn toàn trái ngược với cuộc sống từ trước đến nay của Lakjhal.

Vilia cảm thấy hôm nay là ngày vui vẻ nhất trong hơn 100 năm từ khi cô sinh ra đến nay, vui hơn cả khi cô bước lên vương tọa của tộc Tinh Linh, vui hơn cả khi cô tiên đoán được ngày Tinh Linh sẽ thoát khỏi phong ấn, vui hơn cả ngày ngày cô hít thở được không khí bên ngoài.

Chỉ ngày hôm nay, cô không phải là Nữ Hoàng Vilia của tộc Tinh Linh mà chỉ là một Tinh Linh hồn nhiên vui vẻ bên cạnh người mình thích.

Vilia biết rất nhiều phép thuật nhưng chưa khi nào cô cảm thấy chúng vô dụng như lúc này, phép thuật chẳng thể khiến cô kéo dài khoảnh khắc này mãi mãi, bởi sau hôm nay cô lại phải trở về với vương tọa lạnh băng.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, bây giờ đã gần giữa đêm, pháo hoa phép thuật sắp được phóng. Lakjhal và Vilia hiện đang đứng trên đỉnh của cây Thế Giới, nơi đây gần như có thể chạm đến những đám mây trên bầu trời. Tầm mắt của Lakjhal có thể lờ mờ thấy được ánh sáng từ những thành trì và làng mạc cách đó gần nghìn dặm.

Cậu vươn bàn tay lên bầu trời có cảm giác mình như sắp bay lên, cảm giác thật tuyệt diệu. Vilia nhìn Lakjhal một cách say sưa và đầy phức tạp.

Cảm nhận được Vilia đang nhìn mình, Lakjhal quay sang và hỏi:

-Sao thế?.

-Kh...ông có... có gì.

Nói rồi cô bối rối quay người đi, không khí giữa hai người trở trầm mặc và xấu hổ.

- Lakjhal.

-?.

Đừng!...

-...

Tiếng pháo hoa phép thuật vang lên che đi những lời tiếp theo của Vilia, nhưng Lakjhal đã biết cô muốn nói điều gì.

Trên bầu trời pháo hoa tung bay và tỏa ra màu sắc, hình thù sắc sỡ, ánh sáng chiếu rọi lên cây Thế Giới và khiến góc trời bừng sáng.

Hơn nửa giờ thì pháo hoa kết thúc, Lakjhal và Vilia vẫn còn đứng tại chỗ, hai ánh mắt trong trẻo chiếu vào tâm hồn của nhau. Lakjhal bỗng lui lại sau đó cậu lắc đầu:

-Xin lỗi!.

Sắc mặt Vilia tái đi, thân hình cô lung lay, cố gắng nở một nụ cười và nói:

-Minh biết, mình luôn biết rằng cậu sẽ không chấp nhận, mình đã biết điều đó từ cách đây 4 năm rồi, quả nhiên mình vẫn không thể hơn được Arthur, như thế cũng tốt, tốt hơn là như thế.

Vilia vỗ cánh bay khỏi nơi đây để lại những giọt nước mắt lấp lánh vương trên không trung. Một trong số chúng đáp lên bàn tay Lakjhal khiến cậu giật mình, Lakjhal cảm giác như mình vừa đánh mất điều gì đó, cậu không biết...

Ánh sáng từ tràng pháo hoa đã tắt, bóng đêm lại bao phủ vạn vật chung quanh, bóng người cô độc trên đỉnh cây Thế Giới lại lần nữa chìm vào bóng vô tận.

Sáng hôm sau ngày lễ hội.

Lakjhal khoác trên mình một chiếc áo choàng đen như ngày cậu mới đến nơi này và đối diện với Nữ Hoàng Tinh Linh Vilia, cậu hơi nghiêng người và nói:

-Cảm người đã giúp đỡ trong suốt thời gian qua thưa Nữ Hoàng, ta đã có được hướng đi kế tiếp nên đến để cáo biệt với người.

Gương mặt Vilia trắng bệch, cô cố giữ cho mắt mình không rơi lệ nhưng sống mũi lại cay sè. Vậy là mọi việc sắp kết thúc, có lẽ như thế sẽ tốt nhất cho cả hai, có lẽ,... nhưng sao trái tim đau quá,... Vilia miễn cưỡng nở nụ cười đáp lễ sau đó nói:

-Vậy xin chúc người lên đường bình an... chúng ta có một món quà nhỏ dành cho người...

Lakjhal đưa tay ngăn cản sau đó nói:

-Xin người đừng làm ta áy náy, thưa Nữ Hoàng.

-Hãy xem như...

-Đã đủ rồi thưa Nữ Hoàng...

Lakjhal lãnh đạm lên tiếng khiến Vilia sửng người lại. Cậu xoay người bước ra cung điện để lại Vilia vô lực ngồi lại trên vương tọa.

Khi đi đến cửa Lakjhal bỗng dừng lại và nói:

-Cảm ơn vì tất cả Liavi, tạm biệt.

Vilia muốn đứng dậy và đuổi theo nhưng trách nhiệm, trọng trách, lời thề, dân tộc, địa vị giữ chặt lấy cô trên vương tọa.

Để lại tất cả những cảm tình của mình tại tộc Tinh Linh, Lakjhal tiến bước hướng về vùng Aspario nơi cư trú của loài Rồng huyền thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lần đầu gặp Erza

Sau khi vượt ra khỏi phạm vi vùng rừng rậm thì bờ biển Amil của vùng Hill Sepogon đã hiện ra trước mắt Lakjhal, từ đây cậu thể đón thuyền từ thành phố cảng Amive để vượt biển tiến đến lãnh thổ của loài Rồng - vùng Aspario.

Tiến vào vào thành phố thì Lakjhal bắt gặp một đám đông đang tụ tập, có tiếng xô sát và cãi vã. Cậu định tránh ra nhưng phiên phức lại nhằm về hướng cậu, một bóng đen bay về hướng cậu mang theo hơi thở nóng bỏng.

Lakjhal nhìn kỹ thấy đó là một thiếu niên tóc hồng tầm 15 tuổi, cậu ta chỉ mặc một chiếc áo choàng và để trần lồng ngực rắn chắc, trên cổ cậu là một chiếc khăn choàng caro có sự dao động của nguyên tố phép thuật, nguyên tố lửa vây quanh cậu ta rất nồng nặc. Một pháp sư chuyên về lửa.

Lakjhal đưa tay đỡ lấy lưng cậu ta, cậu ta lập tức nhảy dựng lên rồi hét lên vào đám đông:

-Thằng khốn, không cho mi thành gà quay thì hôm nay ta tự cởi quần bơi qua biển để về Hội.

Bên trong lại vang lên một giọng nói khác đầy ngang ngược:

-Nhào vào đây rồi ta cũng sẽ cho mi thành món cá ướp lạnh, dám chắc Mirana sẽ rất vui vì bớt đi một tên phá của.

Tiếp đó là những ánh lửa, cột băng va vào nhau và bạo tạc. Lakjhal vốn không quan tâm và định bỏ đi nhưng cậu lại chú ý đến câu nói của thiếu niên tóc hồng “bơi qua biển về Hội”.

Lakjhal nghĩ có lẽ cậu ta là người đến từ vùng Aspario, cần quan sát thêm để biết rõ hơn về tình hình vùng đất bên kia biển, thêm nữa cậu ta là một pháp sư nên có lẽ sẽ biết thêm gì đó về tộc Rồng.

Lakjhal ẩn mình vào dòng người để tìm cơ hội tiếp cận và làm quen để dễ điều tra thêm thông tin.

Một người khác đang quần nhau với thiếu niên tóc hồng lại là một thiếu niên tóc xanh, trên người toát ra hơi thở băng giá đậm đặc.

Cả hai sử dụng phép thuật một cách rất thuần túy, ma lực sẽ truyền đến tay và các bộ phận cơ thể mà họ muốn sau đó họ phóng thích nó ra mà không phải niệm chú, phong cách chiến đấu của họ rất đa dạng nhưng như thế lại khiến họ không thể thi triển các ma pháp thuật có phạm vi khổng lồ và tối nghĩa.

Nếu trong thời đại của Thần Sáng Thế thì họ được gọi là các ma đấu sĩ hoặc chiến sĩ phép thuật, những người sử dụng phép thuật nhưng chuyên về cận thân chiến đấu.

Cả hai thiếu niên trước mắt tuy là ma pháp chiến sĩ nhưng kỹ thuật của họ chỉ có một chữ để nhận xét “TỆ HẠI”. Cả hai dùng phép thuật để phòng thủ bản thân sau đó toàn lực tấn công mà không hề phòng bị.

Trận đấu của họ nhìn rất khốc liệt nhưng trên thực tế thì cũng không thể tạo thương tổn nghiêm trọng cho nhau bởi họ không hề ý có sát ý mà giống như nhìn nhau giừa mắt nên tấn nhau thôi.

Nhìn hai người vừa tách ra, Lakjhal muốn tiến đến để ngăn cản và tiếp cận thì bỗng nhiên cậu dừng bước, một cô gái với mái tóc đỏ rực mở ra đám đông bằng một xe hành lý khổng lồ, cô mang trên người một bộ giáp sắt có điểm tương tự với Arthur, cô gọi to:

-Natsu, Grey, nếu các người vẫn tiếp tục gây chuyện thì...

Răng rắc...

Vừa nói cô vừa bẻ tay khiến cả hai người thiếu niên rụt đầu lại.

Thật mạnh, cô gái tóc đỏ này có một luồng ma lực rất lớn, tuy không thuần khiết như hai thiếu niên nhưng được cô khống chế vô cùng hoàn hảo. Bỗng dưng cô gái thâm ý liếc về hướng Lakjhal.

Cô nhận ra người trong chiếc áo choàng có ý đồ với nhóm bọn họ, người này đã quan sát từ lâu nhưng lại chọn rất đúng thời điểm để tiến đến ngăn cản. Quan trọng hơn là cô cảm thấy sự nguy hiểm từ người này,...

Cô ngăn cản Natsu và Grey sau đó dẫn họ ra thuyền, họ đã hoàn nhiệm vụ và cần trở về, cô nghe nói Hội Grimoire Heart đang có những hành động bất thường nhằm vào Fairy Tail. Đúng lúc này Grey lên tiếng:

-Erza, cô có thể đi chậm hơn không, hành lý cô mang theo quá nhiều.

-Hử?...

Erza mỉm cười hỏi lại nhưng vẻ mặt cô đầy nguy hiểm khiến Grey túa mồ hôi như tắm và lắp bắp nói:

-Không... kh... ông có gì...

Sau khi tìm được một con thuyền chở hàng đang có dự định đến Aspario, 3 người cất hành lý và khoang. Nhìn Natsu đang uể oải như một con cá mắc cạn vì say tàu và Grey đang ngồi một bên chăm chọc, Erza bước ra mạn thuyền rồi tìm kiếm thân ảnh người áo choàng đen, cô muốn giải quyết dứt điểm việc này.

-Ta ở trước mũi thuyền.

Một âm thanh truyền vào tai Erza khiến sắc mặt cô trầm trọng, không hề có bất kỳ ma pháp dao động nhưng vẫn truyền âm rõ ràng đến cô, đến Hội trưởng Macorov cũng không làm được thế, nói đúng ra là cô chưa từng thấy ai có thể làm như thế.

Cô đi đến mũi thuyền và thấy một bóng người đứng nơi đó, gió biển thổi mạnh khiến chiếc áo choàng tung bay.

Erza thận trọng hỏi:

-Ngươi là ai?.

-Có nói thì ngươi cũng không biết, tên của ta trên đời chỉ có 5 người biết, mà cô thì không phải ai trong số đó, nhưng nếu là danh hiệu thì ta khá nổi tiếng.

Erza có thể nghe ra sự tự giấu trong giọng nói của người dưới áo choàng. Cô truy vấn:

-Vậy hãy cho ta biết danh hiệu của ngươi.

-Thanh Kiếm Bóng Tối.

-Không thể nào,... thanh kiếm...

Suyt!....

Bóng người đưa lên một ngón tay mảnh khảnh ra hiệu nhỏ giọng, Erza cố gắng kiềm nén lại cảm xúc sau đó nói:

-Thanh kiếm bóng tối, kẻ 9 năm về trước sẽ giết tất cả kỵ sĩ có mặt trong cuộc phản loạn để trả thù cho nhà vua?... làm sao ngươi có thể chứng minh điều đó?.

Lakjhal lấy ra một thanh kiếm khiến Erza kinh ngạc:

-Thánh kiếm Excalibur,... quả nhiên là ngươi, ngươi theo chân chúng ta có việc gì?.

-Ta muốn biết tất cả thông tin các ngươi có về tộc Rồng.

Erza hơi kinh ngạc, cô không ngờ đối phương lại chỉ tiếp cận bọn họ chỉ vì điều này. Cô lắc đầu và nói:

-Loài rồng đột nhiên biến mất không tung tích cách đây 12 năm, hiện tại không biết chúng đang ở nơi nào.

-Vậy ngươi có thể cho ta biết một số thông tin về vùng Aspario được chứ.

Erza cảm thấy cũng không có gì nghiêm trọng nên bắt đầu thuật lại cho người áo choàng một số thường thức về vùng Aspario. Lakjhal nghe và có thể biết được được bộ cục tổng thể.

Trên vương quốc vốn có rất nhiều pháp sư, phù thủy, triệu hồi sư,... nhưng các đời hoàng tộc cảm thấy họ quá khó khống chế nên dồn tất những người có ma lực trong cơ thể về một các vùng lãnh thổ bên kia bờ biển của vương quốc.

Những người này sau khi đến đây được 100 năm thì bắt đầu xây dựng các Hội pháp sư, thành lập các thành phố phép thuật, gây dựng các ủy ban tự trị và có một cuộc sống hoàn toàn bất đồng với vương quốc.

Công hội của họ là Fairy Tail, Hội trưởng Makarov - một trong 10 ma pháp sư cấp độ huyền thoại trong cả thế giới phép thuật.

...

Lakjhal lắng nghe chăm chú sau đó phân tích kỹ lưỡng từng điều Erza nói. Sau khi nghe hết toàn bộ, Lakjhal lên tiếng:

-Cảm ơn đã cung cấp thông tin.

-Không có gì. Ta... ta có thể mượn xem thánh kiếm được chứ.

Lakjhal cảm thấy kỳ hoặc nhưng không nói, cậu đưa Excalibur cho Erza và nhìn cô say sưa đánh giá nó. Bỗng dưng Erza nhú mày, cô nghi hoặc nói:

-Thanh kiếm này rất đặc biệt, không phải ý ta là nói về kiếm, có cảm giác như bên trong nó còn tồn tại cái gì đó, tựa như..., đúng vậy là linh hồn... nhưng sao...

Lakjhal thu hồi thánh kiếm và đậm mạc nói:

-Người không cần quan tâm đến thế.

-Được rồi, khó tính.

Erza nhún vai nói.

-Người có biết rằng trong các công hội đều dán lệnh truy nã người với cấp độ SSS và tiền thưởng lên đến 1 tỷ đồng vàng không?.

Lakjhal hơi kinh ngạc nhưng sau đó cậu đã hiểu ra, là phản quân muốn truy tìm cậu nên đã tìm đến các Hội pháp sư. Cậu cũng không cảm thấy có gì không đúng nói:

-Thế sao cô không bắt ta.

-Ta không mạnh bằng người, người luôn khiến cho ta có cảm giác chênh lệch rất lớn.

-Nhưng ta lại cảm thấy rất hứng thú với cách sử dụng phép thuật của các người. Xem như ta bồi luyện cho cô,... được không?.

Lakjhal nói một cách hồ hững nhưng Erza có thể cảm thấy áp lực đè nặng lên mình, với những gì cô nghe được về Thanh Kiếm Bóng tối thì nếu không cho hắn đáp án vừa lòng thì sẽ không biết có chuyện gì xảy ra. Cô chỉ vào một hòn đảo cách đó hơn 100 dặm và nói:

-Chúng ta đến đó.

Lakjhal nhún chân nhảy khỏi con thuyền và đáp xuống mặt biển, dưới bàn chân cậu lập tức xuất hiện khí lưu màu đen trắng, cậu đứng vững trên mặt biển và nhanh như chớp lướt trên mặt biển về hướng hòn đảo. Lakjhal liếc nhìn Erza, cô biến ra một bộ giáp màu bạc có đôi cánh sau lưng và bay theo cậu.

-Triệu hồi sư?. Không phải có lẽ là sự kết hợp của Triệu hồi sư và Giả kim thuật sư... thật thú vị.

Hai người nhanh chóng đáp chân lên hòn đảo nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bồi dưỡng đối thủ

Lakjhal lấy ra một con dao găm nhỏ sau đó nói:

-Đến đây.

Erza cảm thấy bị xúc phạm nhưng cô biết nếu muốn đối phương rút kiếm thì phải làm điều đó bằng sức mạnh của mình. Erza triệu hồi một thanh thương hình dáng tinh mỹ màu bạc. Đôi cánh kim loại sau lưng vô mạnh, Erza lập tức đã xuất hiện sau lưng Lakjhal sau đó dùng thương đâm vào cổ Lakjhal.

Lakjhal vẫn đứng đó không động, khi mũi thương cách cổ Lakjhal trong gang tấc thì một ngón tay đã xuất hiện và điểm vào mũi thương khiến nó chệch đi.

Erza vừa muốn trở thương chém đứt cánh tay Lakjhal thì một con dao dùng tốc độ nhanh chóng đâm đến mặt Erza. Vì không thể phòng thủ nên cô đành thả xuống cây thương trong tay và lui về sau, cô tiếp tục triệu hồi ra một thanh kiếm.

Lần này cô không chủ động tấn công mà phòng thủ chờ đợi, người áo choàng quả nhiên không phải khinh thường cô.

Đối với hắn, thắng cô là điều dĩ nhiên và bình thường tựa như đói bụng ăn cơm, mua đồ phải trả tiền, rất dĩ nhiên và bình thường. Cách di chuyển, chọn thời điểm, phản ứng chiến trận quá hoàn hảo. Đối với một đối thủ như thế thì cô không thể tấn công mà phải chờ đối phương tấn công và lộ ra sơ hở.

-Suy nghĩ rất tốt.

Lakjhal nhẹ giọng nói rồi khẽ cười sau đó cậu từng bước bước đến trước Erza, điều này khiến Erza bối rối, đối thủ di chuyển không nhanh không chậm khiến cô biết phải phòng thủ như thế nào, nếu để đối phương tới gần thì quá nguy hiểm. Cô liên tục lui về sau và triệu hồi hơn 36 thanh kiếm.

-Thật nhiều...

Lakjhal lên tiếng đậm mạc nói, đúng vậy đối với cậu thì chỉ là thật nhiều không hơn. Nhìn 36 thanh kiếm tạo thành 36 kỹ năng khác nhau công kích về

phía mình, Lakjhal chỉ lắc đầu sau đó nhẹ nhàng tiến về hướng Erza.

Erza tròn mắt khó tin, chỉ thấy người áo choàng chỉ cần điểm nhẹ khiến đòn tấn công trật hướng, khẽ nhích người để né tránh, mỗi bước di chuyển, mỗi động tác không một chỗ dư thừa, tất cả đều hoàn hảo và chính xác.

36 thanh kiếm với 36 kỹ năng nhìn như dữ dội, bao trùm và không thể né tránh nhưng đối với người áo choàng lại hoàn toàn là vô dụng, thùng rỗng kêu to.

-Tung hết khả năng đi, hay là cô chưa có đủ kích thích, ví dụ như nếu cô không thắng thì ta sẽ đánh chìm con thuyền có hai người bạn của cô nhé.

Âm thanh lạnh lẽo dưới lớp áo choàng truyền đến khiến Erza rung mình mạnh mẽ. Cô đổi một bộ áo giáp đen, sau đó nắm lấy một thanh thương kỵ sĩ đen bóng và xông về phía Lakjhal.

Lực lượng cực lớn và sát khí dữ dội từ hướng đối diện đập đến khiến áo choàng của Lakjhal tung bay mãnh liệt, cậu khẽ nhíu mày.

-Phải thế chứ, Triệu rồi sự kết hợp Giả kim thuật sư lại còn mang theo tính chất của chiến sĩ cận chiến, nhìn như có vẻ hỗn tạp nhưng lại là một sự hòa quyện đầy sáng tạo và có tiềm năng phát triển rất lớn.

Vừa né tránh công kích của Erza, Lakjhal vừa cất tiếng đánh giá.

Ầm!... Ầm!... Ầm!...

Bờ biển của hòn đảo nhỏ đã bị các đòn công kích của Erza xói tung lên thành một cái hồ cực lớn, nước biển đang nhanh chóng tràn vào.

Erza đứng trên miệng hồ thở hổn hển, cô đã đổi hơn 15 bộ trang phục chiến đấu nhưng vẫn chưa chạm vào dù là góc áo của người áo choàng, mà lực cô đã gần cạn kiệt dù cho cô có là một pháp sư cấp S.

Áo giáp trên người Erza đã vỡ nát gần hết, cô không thể tạo ra và triệu hồi trang bị được nữa, trên tay cô lúc này chỉ còn một thanh kiếm bình thường. Người áo choàng bỗng hồ hững nói:

-Hết rồi sao, thật nhàm chán, hay là giết hai tên đồng bạn để cô có thêm kích thích nhỉ.

-DỪNG LẠIIIIIIIIIII!...

Erza hét lên sau đó vùng kiếm xông đến, chưa bao giờ cô có một cảm giác kỳ diệu như vậy, mọi chuyển động hiện tại và một khắc sắp đến của người áo choàng như hiện ra trong mắt cô, tất cả đều chậm và rõ ràng như vậy... cảm giác này là gì...

Erza không biết nhưng trong đầu cô chỉ có một ý niệm duy nhất đó là ngăn cản người này, bảo vệ Natsu và Grey.

Xoẹt.

Sau khi tung nhất kiếm cuối cùng thì Erza cũng ngất đi. Áo choàng bị thổi bay, trên má Lakjhal là một vết máu nhỏ, cậu liếc vết máu trên gò má đang nhanh chóng biến mất bởi một ngọn lửa màu trắng. Đã hơn 4 năm rồi, từ sau khi giao đấu với Phượng Hoàng cậu chưa từng lãng phí bất kì một giọt máu.

Lakjhal nở nụ cười nhẹ, đó là nụ cười của một người khi phát hiện một điều mới lạ.

...

Erza mở mắt bởi ánh mặt trời ban trưa chiếu vào mắt, tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát, làn gió mang theo hơi mặn, tất cả đều chân thực, cô muốn ngồi dậy nhưng đầu cô đau như búa bổ, những hình ảnh về trận đấu tràn vào trong đầu Erza.

-Natsu, Grey,.. không. ...

-Ta không làm gì họ cả, chỉ dọa cô để cô đánh hết sức thôi,...

-Người. ...

Erza kinh ngạc liếc người ngồi trên một tảng đá cách đó không xa, một thanh niên mái tóc đen dài đen tuyền được búi cao, gương mặt trắng trẻo thanh tú, đôi mắt cực kỳ lạnh nhạt đang đánh giá cô như đánh giá một vật thể kỳ dị.

Trẻ quá, đây là Thanh Kiếm Bóng Tối của vương quốc, người được treo lệnh truy nã SSS có giá 1 tỷ đồng vàng, người đã vờn cô như vờn một đứa bé, trẻ quá, có vẻ chỉ hơn cô vài tuổi.

Thanh niên bỗng nhiên nói.

-Muốn tìm lại cảm giác lúc đó không, cái cảm giác tuyệt diệu khi thấy đối thủ chậm chạp, khi từng bước di chuyển và động tác kế tiếp đều nằm trong mắt cô.

Erza dẫn đo nói:

-Người muốn ta làm gì?.

Lakjhal nở nụ cười hờ hững:

-Không có gì, ta muốn người mạnh mẽ và làm đối thủ của mình, ta cần một cái bao cát khiến mình đột phá thôi.

-Người,... người...

-Cảm thấy điều kiện chưa đủ hấp dẫn à?. Vậy nếu ta nói có thể khiến cô mạnh như ta thì cô thấy thế nào?.

Erza há miệng khó trả lời, lại có kẻ như thế, bồi dưỡng đối thủ chỉ để tìm kiếm chiến đấu và đột phá.

-Ha ha ha,....

Erza cười lên sau đó cô gượng người đứng lên và nói:

-Mong được chỉ bảo, ta chắc chắn sẽ đánh bại người.

Nhìn ánh mắt tự tin của Erza thì Lakjhal hơi ngạc nhiên, nếu là người khác thì trận đấu vừa rồi đã khiến họ đánh mất ý chí chiến đấu nhưng cô gái tóc đỏ này lại càng trở nên mạnh mẽ và tự tin hơn trước. Lakjhal mỉm cười nhợt nhạt:

-Hi vọng cô có thể giết ta chứ không phải đánh bại ta.

Erza hơi ngẩn ra nhưng ngay sau đó cô hiểu ra, hai người có lập trường trái nhau, thợ săn và người bị truy nã.

Lakjhal nói tiếp:

-Trở về đi, có thể hai người kia đang lo lắng cho cô đấy.

-Còn người.

-Không cần cô quan tâm, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại và bắt đầu tập luyện.

Nói rồi Lakjhal bóng người biến mất. Erza hơi bồi hồi bởi ánh mắt vừa rồi của người thanh niên mang theo sự tịch mịch và lạnh lẽo, chẳng lẽ có người trên thế giới này sinh ra chỉ để chiến đấu và chiến đấu thôi sao.

...

Sáng hôm sau, Erza thức dậy và rời giường khi bầu trời vừa hừng đông, đây đã trở thành thói quen của cô.

Cô bước ra ngoài và muốn hít thở không khí buổi sáng nhưng một hương thơm đã truyền vào mũi, là mùi cá nướng, thơm quá,... là ai đang chuẩn bị bữa sáng vào giờ này. Cô tò mò lần theo hương thơm và đi đến phòng bếp của con thuyền.

Một dáng người mang tạp dề khiến Erza thiếu chút nữa phải phun ra, là thanh niên áo choàng hôm qua. Giờ này làm gì còn thái độ lạnh lùng, hờ hững và sự nguy hiểm, Erza có thể thấy một nụ cười dịu dàng của người thanh niên, nụ cười ấy thật đẹp, lý do gì khiến người như cậu ta lại có thể cười dịu dàng và ấm áp đến thế.

Qt... qt....

Erza quả thật muốn cong người bỏ chạy vì xấu hổ, hương thơm của bữa sáng khiến cô trở nên đói bụng. Một âm thanh truyền đến tai cô.

-Vào đi.

Erza đẩy cửa bước vào với gương mặt hơi hồng, Lakjhal hờ hững nói:

-Lần sau khi truy tung, ẩn nấp thì hãy lấp đầy cái bụng của mình trước.

Mặt Erza càng hồng hơn và cô hét lên:

-Im đi,... ta tự biết.

Lakjhal tiếp tục chuyên chú nấu bữa sáng.

Qt.....

Erza thề rằng cô quả thật muốn lao ra khỏi cửa và đâm đầu xuống biển cho xong, quá xấu hổ.

Một đĩa cá nướng được đẩy đến trước mặt cô, một âm thanh hờ hững vang lên:

-Tạm dừng đi, đừng để bụng của mình lên tiếng phản đối nữa.

-Cảm... ơn.

Lakjhal nhếch miệng lạnh nhạt nói:

-Ta chỉ nuôi dưỡng đối thủ cho mình thôi, cô sẽ sớm nhận ra mình sai lầm đến mức nào khi cảm ơn ta

-Người,... người không thể lịch sự hơn được à.

Nói rồi cô bắt đầu cắn con cá nướng như để phát tiết sự bực mình.

Một lúc sau, Lakjhal dọn lên bữa sáng khá thịnh soạn, gian bếp này đã được cậu trả tiền riêng nên không có ai đến làm phiền. Lakjhal rút thanh kiếm Excalibur và để tựa vào chiếc ghế đối diện, Erza chưa hết ngạc nhiên về hành động kỳ lạ của Lakjhal thì đã thấy cậu khẽ vuốt nhẹ thân kiếm và nói:

-Chúc chị buổi sáng tốt lành.

Erza bỗng nhớ lại linh hồn mình đã từng cảm nhận được, chẳng lẽ... Erza nhìn thanh niên trước mắt, có lẽ cậu ta không xấu, cô bật thốt lên:

-Người không phải người xấu!.

Lakjhal xém phun ra bữa sáng, đây là lần đầu tiên trong thế giới này cậu nghe có một nhận xét lạ lùng như thế về mình.

Lakjhal liếc mắt một cách thú vị về Erza khiến mặt cô đỏ lên, cô không biết tại sao mình lại thốt lên như thế nữa.

-Cô sẽ rất hối hận, rất rất rất hối hận về điều mình vừa nói.

Lakjhal nở nụ cười âm u và nói khiến sống lưng Erza dựng đứng lên, cô có cảm giác không tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cảm giác của cái chết

Trên một hoang đảo cách thuyền chờ hàng 200 dặm.

Lakjhal đứng đối diện với Erza, cậu mỉm cười hòa ái nói:

-Bước đầu tiên để đạt đến trạng thái ngày hôm qua rất đơn giản, cô phải có ý thức chiến đấu mạnh hơn nữa, ý thức chiến đấu của cô chỉ xếp ở tầm trung bình trong tất cả những người ta đã gặp

Lakjhal hờ hững liếc về hướng Erza nói:

-Cô muốn chọn cách nhanh chóng đầy khó khăn hay cách chậm chạp nhưng dễ dàng?.

Erza thận trọng hỏi:

-Cho hỏi như cách thế nào là nhanh chóng, như thế nào là chậm chạp?.

Lakjhal nở nụ cười âm u nói:

-Hỏi hay lắm!... nhanh chóng là ta sẽ dồn cô vào bờ vực cái chết để cô có thể tự mình đột phá, còn dễ dàng thì ta sẽ dẫn cô đến bờ vực cái chết khiến cô đột phá.

-Phụt!...

Erza phun ra một ngụm nước. Điều này có khác nhau sao?. Kiểu nào cũng phải chết thế thì chọn cái chết thoải mái,... không đúng,... có dụng ý khác. Như hiểu được tâm ý của Erza, Lakjhal nhẹ giọng nói:

-Thông minh lắm, dồn cô vào bờ vực của cái chết là ta sẽ tung ra toàn bộ sát ý, sức mạnh của mình tấn công cô đến khi cô chỉ còn nửa hơi thở, cô sẽ

cảm thụ cái chết một cách chân thực. Dẫn cô đến bờ vực của cái chết thì ta sẽ huấn luyện cô ở mức cô có thể nhòm ngó quang cảnh địa ngục một thoáng mà thôi.

Erza trầm tư, không phải cô sợ hãi cái chết, nhưng hấp tấp luyện tập thì sẽ có hậu quả không thể biết trước. Erza ngừng đầu nói:

-Ta muốn tiến hành cả hai phương án được chứ?.

-Thú vị, quả nhiên làm ra được đáp án chính xác nhất. Được rồi, đây là lịch huấn luyện cho cô, hãy tự tiến hành và đến chiều chúng ta sẽ gặp lại.

Erza xem tí thì bất tỉnh, thì ra người này đã có quyết định cho mình lại vẫn còn hỏi vòng vèo. Bỗng nhiên một âm thanh từ đâu đó truyền vào tai Erza:

-Nhưng nếu cô không làm ra lựa chọn chính xác thì chúng ta cũng chẳng cần gặp lại, ta không cần một đối thủ ngu ngốc chỉ có gan xông lên chịu chết hoặc một tên thông minh nhưng hèn nhất trốn nặng tim nhẹ.

Erza nghe được lời này thì hơi run lập cập, không phải tên đó có khả năng đọc suy nghĩ đấy chứ, quá đáng sợ.

-Ta không đọc được suy nghĩ đâu.

-AAAAA!... không suy nghĩ,... không suy nghĩ,... không suy nghĩ...

Nhìn Erza đang lăm bắm thì Lakjhal đang đứng cách đó khá xa hơi nhếch môi, cùng một loại bấy thì người duy nhất không mắc phải chí có Arthur.

Erza nhìn vào bài huấn luyện đầu tiên, “Cầm một chiếc chùy sắt, lặn xuống biển 100 mét vung 100 lần, mỗi lần lặn không sử dụng phép thuật, thực hiện 100 lần liên tục không nghỉ”. Cô cởi ra áo giáp, sau đó thoát đi y phục, trên người chỉ còn lại bộ áo tắm sau đó đi xuống biển.

Lakjhal đứng quan sát thấy thế thì hơi ngẩn người, cậu xấu hổ quay mặt đi nơi khác, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy thân thể của thiếu nữ.

Arthur từng nói rằng nhìn thân thể của các cô gái là một điều đáng xấu hổ nhất trên đời, Lakjhal luôn lấy nhưng điều Arthur nói làm chân lý sống của mình... nhưng cô gái kia thật đẹp, lần đầu tiên Lakjhal nghĩ như thế về Erza trong suốt thời gian gặp mặt.

(Tác giả: con gái đẹp nhất khi chỉ mang hai mảnh đấy chú).

Erza cầm lấy chiếc chùy sắt nặng nề và vung rất nhẹ nhàng trong nước, nhưng, đến lần vung thứ 40 trở đi thì mọi việc lại không như thế, hơi thở bị đè nén, chiếc chùy trở nên nặng trĩu, hai mắt cô hoa lên.

58...

59...

60...

Ý thức cô đã dần mơ hồ. Cố giữ lại tỉnh táo, Erza tiếp tục.

81...

82...

Bản năng đã khiến cô muốn bơi lên để thở. Cô vùng vẫy khỏi ràng buộc của bản năng và tiếp tục.

93...

94...

...

99...

Chỉ 1 lần nữa thôi,... 1 lần nữa thì cô có thể thoát khỏi nơi này,... nhưng sao lại chiếc chùy lại như nặng đến mấy trăm lần, hô hấp như ngưng đọng, nước biển lại ép nặng đến thế,... cô phải bơi lên thôi,...

Chính ngay lúc Erza muốn buông chiếc chùy thì một luồng sát khí dữ dội từ phía trước ập đến và ghim chặt cô tại chỗ, cách đó 10 mét là một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm vào Erza, nước biển như hóa thành máu tươi, khiến cô không thể nhúc nhích...

Không thở được nữa, không còn sức lực nữa,... muốn sống,... cô muốn sống,... cô phải vung chùy lần cuối cùng thì mới thoát khỏi nơi đây,...

YAAAA!....

Erza như bộc phát hết sức mạnh, cô vung chùy... chiếc chùy bỗng nhẹ tênh trong tay cô, hơi thở đã không còn ngột ngạt,

Uỳnh!...

Một con xoáy nhỏ bị cú vung của Erza tạo ra. Sau đó trong mắt cô tất cả đều là màu trắng...

Nhìn Erza đã mất đi ý thức và trôi nổi trong dòng nước, Lakjhal vung tay làm dòng xoáy tán đi sau đó tiến đến bế Erza thoát khỏi mặt nước.

...

Erza bị một dòng nước mận chất tạt vào khiến cô choáng tỉnh, tên Ác Ma đang ngồi cạnh Erza và liên tục vốc nước biển tướt vào mặt cô, đúng vậy là Ác Ma, đây là cách cô gọi người này chỉ ngay trong lần tập đầu tiên... nhưng khoan đã,... bây giờ không phải là lúc nói chuyện này,... hân vẫn còn tạt nước biển vào mặt cô.

-Đủ rồi!...

Erza ngồi dậy và hét lên, nhưng tên Ác ma chỉ lãnh đạm hỏi một câu khiến cô muốn phun máu ba mét.

-Tỉnh?.

Đúng vậy sau tất cả những gì đã làm hân chỉ nói một câu như thế hay đúng hơn là chỉ một từ như thế, không thể nhìn ra bất kỳ sự tình cảm nào cho dù chỉ là thương hại trong mắt tên này.

Erza còn chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy thân thể bay đi, sau lưng cô vang lại giọng nói trong trẻo kia:

-Thế thì tiếp tục thôi, thật phí thời gian.

Erza cùng chiếc chùy sắt bị Lakjhal quăng xuống biển, cô thề rằng mình sẽ giết chết hân, chắc định, nhất định sẽ giết hân – tên Ác Ma.

Buổi chiều nhanh chóng đến, sau một ngày lặn lội và dầy dụa trong địa ngục, giờ đây Erza đã lê bước đến địa điểm hẹn trước. Tên Ác ma đang ngồi trên một tảng đá cách đó không xa, trông mặt hân có vẻ rất nhàn nhã, trên tay là một cuốn sách khá cổ xưa, bên cạnh là một tách trà.

Bỗng nhiên tên Ác Ma nghiêng mặt và mỉm cười nói với Erza.

-Sống sót nhé!...

-Hả?...

Erza ngỡ ngàng,... sống sót,... có ý gì?... Nhưng cô lập tức cảm giác được nguy hiểm từ sau cổ truyền đến, phản ứng của Erza còn nhanh hơn suy nghĩ của cô, nó khiến cô nhảy về phía trước.

Vụt.

Một con dao găm đã cắt vào vị trí mà gáy của Erza còn ở đó cách đây không đến một phần mười giây. Không đợi cô có suy nghĩ tiếp theo thì thân thể cô đã làm ra động tác cúi người.

Xoẹt.

Một đám tóc của Erza bị gạt đi và bay lên, nhanh quá,... nhanh quá... Erza cố gắng nhảy đi thật xa nhưng thân thể lại không nghe theo sự điều khiển của ý chí mà chỉ tuân theo bản năng né tránh các đòn đánh chết chóc, đến giờ cô vẫn chưa nhìn thấy được đối phương ra sao, tấn công như thế nào.

Không có sát ý nhưng còn đáng sợ hơn sát ý bởi cái chết liên tiếp đến với cô, đối thủ không hề cho cô cơ hội thở dốc.

Vùn vụt!...

Nhưng tiếng chém vang lên tạo thành một khí quyển, Erza chỉ có lặn lội, dựa vào bản năng né tránh, cô đã cảm thấy thấy nào là cái chết thật sự. Cô không thể thoát khỏi cơn bão tấn công của đối thủ.

Xoẹt!... Xoẹt!... Xoẹt!...

Erza lập tức trúng liền 3 nhát chém và một trong số đó đã tạo thành vết thương trên cổ của cô, cảm giác tử vong xông lên não đồng thời Erza cũng đã cảm nhận được điều gì đó rất mờ mịt và quen thuộc,... đúng rồi,... chính là cảm giác của đòn đánh cuối cùng ngày hôm qua,... chỉ một chút nữa,... một chút nữa là cô có thể thấy lại cảm giác đó,... một chút thôi nhưng sao quá xa vời...

Phập,...

Con dao găm đã đâm vào vị trí gần trái tim Erza, cùng lúc đó thời gian như dừng lại, cô đã thấy được nó, mọi động tác của đối thủ tất cả như tua chậm và chiếu đi chiếu lại trong đầu,... nhưng cô sắp chết sao?... Cô muốn tận hưởng cảm giác này thêm nữa...

Phịch!...

Erza té xuống bất tỉnh.

Lakjhal vẩy máu của Erza khỏi con dao găm sau đó dùng dòng khí lưu màu đen trắng lau chùi nó sạch sẽ, cậu không hề quan tâm đến cô gái đang nằm trên mặt đất, tất cả đều trong tính toán của cậu.

Vụt!...

Lakjhal nghiêng người né tránh, sau đó bắt đầu giao đấu với bóng đen đang tấn công mình.

Ầm!...

Bóng đen bị hất tung và bay ngược về sau, là Erza nhưng giờ này hai mắt cô đã chỉ thấp thoáng ánh sáng yếu ớt, cô đang ở một nửa trong trạng thái chiến đấu vô thức.

Erza đang ở trong một hoàn cảnh rất đặc biệt, cô như đứng một bên và nhìn bản thân mình đánh nhau với tên Ác Ma, cô có thể cảm nhận sâu sắc trạng thái tuyệt vời của cơ thể nhưng lại không thể điều khiển nó, cô lúc này đang chiến đấu bằng bản năng... đây là mình sao?... quá tuyệt vời... quá mạnh, ...

QUÁ TUYỆT!....

Ầm!....

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: NHẤT ĐỊNH SẼ TÌM ĐƯỢC NGƯỜI

Trên bờ biển liên tục vang lên tiếng vũ khí giao nhau, chúng vang lên nhanh đến nỗi nói liền với nhau tạo thành một bản giao hưởng nhẹ nhàng nhưng không ai biết được trong đó lại ẩn chứa biết bao nguy hiểm chết chóc.

Đánh nhau đã hơn 30 phút, trên thân thể Erza giăng kín các vết thương nhưng cô không hề dừng lại mà như một con thú hoang liên tục xông đến, nhờ có trạng thái chiến đấu đặc biệt khiến cô cảm nhận được hướng tấn công và động tác của Lakjhal nên cô mới có thể cầm cự đến lúc này.

Ầm!...

Cả hai cùng tách ra, Lakjhal nhận thấy thân thể của Erza đã đến biên giới sụp đổ nên cậu nhún chân và lập tức đến cạnh người cô.

Nhanh quá.

Bên trong ý thức, Erza kinh hãi, thì ra từ đầu đến giờ tên Ác Ma vẫn chưa tung hết toàn lực.

Bốp!...

Lakjhal đánh vào gáy Erza khiến cô bất tỉnh, đưa tay bế lên Erza, cậu mang theo cô về thuyền chở hàng và kết thúc một ngày luyện tập trong bờ vực chết của Erza.

...

Khi Erza tỉnh lại thì trời đã tối hẳn, trên chiếc bàn cạnh giường nơi cô nằm có một mảnh giấy, cô nhặt lên xem:

“Sau khi tỉnh dậy thì đến chỗ ta”.

Erza biết đó là nơi phòng bếp cầu con thuyền, cô khập khiễng bước xuống giường, bỗng nhiên cô nhận ra là mình đã được mặc vào một bộ quần áo tinh tươm... mặt Erza hồng lên...

Khi cô bước ra thì một thiếu niên tóc xanh chặn đường và nghiêm giọng hỏi:

-Cô đã đi đâu suốt một ngày thể Erza.

-Ta đi lên một hòn đảo cách đây không xa để thám hiểm thôi... Natsu sao rồi?.

-ha ha ha, hần đang như một con thằn lằn bị xấy khô trên giường... ta thấy hần có thể sẽ ngòm trước khi về đến hội, thật đáng thương. ...

Erza thâm ý nhìn về Grey đang cười hô hố và nói:

-Vậy ra cậu đã ở bên chăm sóc cậu ta suốt từ sáng đến giờ.

-Nói... nói... gì?... ai quan tâm hần. ...

Erza vỗ vai Grey mang ý tứ thông cảm sau đó bỏ đi để lại Grey đang lầu bầu, cau có. Bỗng dưng Grey nhận thấy trên cổ Erza có vết máu, cậu lo lắng nói:

-Cô bị vết thương trên cổ Erza?.

-Không...có gì. Chỉ là bị cây trên đảo cào xước thôi, không quan trọng đâu.

Sau đó vội vàng trốn đi, Grey đứng tại chỗ nhíu mày có điều suy nghĩ.

...

Erza đi đến trước phòng bếp thì từ bên trong đã truyền ra hương thơm của thức ăn khiến bụng cô kêu réo rất.

-Vào đi.

Bên trong truyền ra âm thanh trong trẻo. Erza cũng không còn xấu hổ mà tự chiến bước vào. Thanh niên trẻ tuổi đang tất bật nấu thức ăn, cậu ta vừa cắt thịt vừa nói:

-Xem ra cô đã luyện tập tốt một gương mặt khá dày, hết xấu hổ là tốt đấy.

Tên chết bầm này, khi cô xấu hổ thì hần càng chọc cho cô thêm đỏ mặt, khi cô không xấu hổ thì hần lại chọc cho cô xấu hổ... chết tiệt,... chết bầm... trời đánh thánh đấm hần.

-Nhưng ta vẫn không chết đúng không?. Muốn làm điều đó hãy cố gắng luyện tập đi.

Nhìn tên Ác Ma đang mỉm cười đầy thâm ý về hướng mình, Erza cuối đầu lằm bằm không suy nghĩ,... không suy nghĩ,... không suy nghĩ.

-Được rồi, dùng bữa đi.

Một mâm thức ăn thịnh soạn được đẩy đến trước mặt cô khiến Erza khiến lòng cô ấm áp, dù cho có như thế nào thì hần vẫn đối xử với cô rất tốt.

Erza cầm cúi ăn trong cái nhìn chăm chú của Lakjhal, cô đỏ mặt nói:

-Nhìn gì...?.

-Thật muốn biết?. (ai đó tỏ ra quái dị hỏi.)

-Ừm... (ai đó hơi ngượng ngùng.)

-Đang nhìn con heo mình nuôi dưỡng, chờ ngày nó đủ béo rồi làm thịt. (ai đó thành thật nói.)

Phụt!...

Erza phun thức ăn trong miệng qua một bên và ho sặc sụa. Gân xanh nổi lên chẳng chịt trên trán cô, tên khốn này không lúc nào nói được lời tốt lành. Cô nhắm mắt làm ngơ và tiếp tục chăm chú ăn uống, hần nấu ăn thật sự rất tuyệt, nếu... cô không muốn nghĩ đến gương mặt đáng giận ấy nữa.

Sau khi dùng bữa xong, Lakjhal dọn chén đĩa, Erza cũng tiến đến và giành lấy chiếc đĩa trong tay cậu nói:

-Ta cũng giúp?.

-Không cần đâu.

-Ta không thích mắc nợ người khác.

-Ta cũng không thích cô tiếp tục nợ ta.

-???

Erza nghiêng đầu nghi hoặc, sau đó không quan tâm mà vẫn tiếp tục cầm lấy chiếc đĩa và lau chùi.

Xoảng...

-Cô làm bể rồi,...

-Chỉ... chỉ tại tron quá...

Loảng xoảng...

-Bể tiếp kia...

-Chỉ tại... tại...

...

Sau khi rửa xong chỗ chén đĩa thì Erza thờ ra khó nhọc, công việc nhà đối với cô quả là một gánh nặng.

-3 chiếc đĩa, 4 chiếc chén, 2 chiếc ly, ngài mai bớt đi hai phần ba khẩu phần ăn của cô, thưa quý cô vụng về.

-Ngươi,... ngươi không thể... làm thế.

Càng nói về cuối thì câu nói thì giọng của Erza càng nhỏ. Lakjhal nghiêng đầu đầy nghi hoặc nói:

-Ồ! Thật lạ lùng thưa quý cô, người đã ăn của ta, uống của ta, làm vỡ chén đĩa của ta, không một câu khen ngợi món ăn ngon, không cảm ơn vì bữa ăn, không xin lỗi vì làm vỡ đồ đạc, vậy người nói ta phải làm sao để trừng phạt đây.

-Ta,... ta,... ta,...

-Ta?.

-NGON LẮM, CẢM ƠN, XIN LỖI!.... AAAAA!....

Erza hét lên sau đó chạy vụt khỏi phòng bếp. Lakjhal đứng nơi đó vuốt nhẹ sợi dây buộc tóc màu xanh biển và nói:

-Em đã thay đổi nhiều lắm đúng không chị, từ khi có Liavi làm bạn thì em nhận ra mình đã dần thay đổi, em sợ hãi, em sợ hãi ngày sẽ đánh mất tất cả những điều này như đánh mất chị, em sợ mình sẽ sụp đổ.

Nhìn sóng biển ban đêm vỗ vào con thuyền bên ngoài cửa sổ, ánh mắt cậu trở nên xa xăm, xa hơn cả vùng biển đêm mênh mông đầy sóng, có lẽ lòng cậu cũng chấp chôn như sóng biển bên ngoài.

-Em phải làm sao đây?...

Lakjhal thì thảo nhẹ nhàng trong căn phòng chìm dần vào bóng tối.

...

Erza trở lại phòng mình và nằm lăn ra giường, cô không hiểu, không thể hiểu được,... thường ngày cô rất bình tĩnh và hào hứng với mọi thứ chung quanh, nhưng cô đã luôn không chế được mình trước mặt người thanh niên tóc đen kia, cô bộc lộ tất cả cảm xúc của mình trước mặt cậu ta.

Giận, xấu hổ, căm tức, quan tâm, dịu dàng,... cô không thể giấu mình trước mặt tên Ác Ma, cô thấy thấy được điều gì đó của mình từ nơi hần. Hần rất giống mình, cô độc, bài xích thế giới chung quanh, rất khó tin tưởng người khác, cô tin rằng tên Ác Ma cũng có cảm giác như cô, có lẽ hần chỉ cố ra vẻ lạnh lùng với cô thôi.

Erza trằn trọc khó ngủ bởi nhiều luồng suy nghĩ quấy phá.

...

Sáng hôm sau trên mặt biển, Lakjhal hơi nghi hoặc hỏi:

-Sao mắt lại thâm quầng thế kia?.

Erza hơi ảm áp vì được quan tâm, cô nhẹ giọng nói:

-Chỉ hơi khó ngủ thôi, không có gì đâu.

-Ồ, đừng làm mình chết sớm, ta nuôi dưỡng cô rất công sức và thời gian đấy, nếu cô chết thì ta sẽ cảm thấy rất đáng tiếc.

Nghe giọng nói như thể cô chết đi thì cũng không sao cả của Lakjhal khiến trán Erza nổi lên rậm rạp gân xanh.

He he he... yên tâm ta sẽ không chết trước người đầu tên Ác Ma. Erza cười một cách âm trầm đáng sợ

-Được rồi, đây là lịch trình tập luyện ngày hôm nay, đến chiều chúng ta sẽ gặp lại.

Lakjhal ném cho Erza một cuộn giấy sau đó biến mất. Erza hơi bĩu môi sau đó bắt đầu quá trình huấn luyện của mình.

...

Một tháng trôi qua.

Hành trình trên biển cũng đã sắp kết thúc.

Erza trải qua khóa huấn luyện khủng khiếp của Lakjhal thì đã có thể tự do sử dụng trong trạng thái chiến đấu đặc biệt, Lakjhal gọi loại trạng thái này Untime, sức mạnh, phản ứng, kỹ năng, cách di chuyển,... Erza đã nâng tất cả lên hơn mười lần so với cách đây một tháng.

Nhưng càng như thế cô càng cảm nhận được sự đáng sợ và bí ẩn của Lakjhal, cho dù cô có mạnh đến bao nhiêu đi chăng nữa thì Lakjhal vẫn luôn áp đảo được cô mà không tốn nhiều công sức

Hôm nay là ngày thuyền chở hàng cập bến thành phố cảng Istaria, cũng là địa bàn của hội Fairy Tail. Erza nhìn bóng người khoác áo choàng đứng ở mũi thuyền, bóng dáng của thanh niên như ngăn cách và cao ngạo đối với vạn vật chung quanh,

Nỗi cô độc mênh mông ấy Erza đã rất nhiều lần chứng kiến, mỗi lần như thế cô muốn tiến đến bên cạnh Lakjhal nhưng Erza lại không biết phải làm gì khi đứng cạnh cậu.

Erza từng hỏi tên Lakjhal nhưng cậu không trả lời, những ngày gần đây Lakjhal luôn đối xử rất lạnh lùng với Erza, các bài huấn luyện cũng tàn khốc hơn bao giờ hết, nhưng cô không oán trách, càng như thế cô càng cảm nhận sâu sắc sự quan tâm của thanh niên dành cho mình, cậu ta có lẽ biết được cảm xúc của Erza nên muốn xua đuổi cô ra khỏi thế giới cậu.

Nhưng Erza muốn bước vào thế giới của thanh niên ấy, thế giới chỉ có sự cô độc, cô muốn làm thế giới ấy trở nên bùng sáng, cô muốn làm thế giới mênh mông lạnh lẽo ấy hòa vào thế giới chung quanh, cô muốn nói với tên Ác Ma rằng cậu không cô đơn, cậu cũng người quan tâm, cho dù chỉ có một người duy nhất thì chắc chắn người đó sẽ là cô.

Erza nhìn chiếc thuyền đang cập bến, mỗi lúc cảm xúc trong cô càng bốc cháy mãnh liệt. Khi nhìn chiếc neo thả xuống vịnh thì cô chạy vụt về trước, cô chạy về hướng người mang chiếc áo choàng trong sự ngạc nhiên của Natsu và Grey, thế giới lui lại trong mắt cô, chỉ một chút nữa thì tay cô sẽ chạm vào được bóng dáng ấy,... chỉ một chút thôi,... và cô sẽ nói ... hãy ở lại với cô,... đừng bỏ đi... một khoảng cách ngắn ngủi nhưng lại xa như khoảng cách giữa bầu trời và mặt đất.

Không có gì...

Bóng người trước mắt đã tan biến khỏi tầm tay cô...

Erza sững sờ vươn tay tại nơi đó, nước mắt lăn dài trên gương mặt, cô hét lên.

-TA SẼ TÌM ĐƯỢC NGƯỜI, NHẤT ĐỊNH SẼ TÌM ĐƯỢC NGƯỜI!...

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Laxus gặp xui

Lakjhal đứng trên đỉnh tháp chuông của thành phố, cậu liếc nhìn về bến thuyền và mỉm cười nhợt nhạt:

-Mong ngày đó sẽ đến, có lẽ...

Sau đó cậu nhún mình lướt đi về hướng ngoại thành.

Ngoại ô thành phố Istaria,

Một ông già rất lùn, hói đầu và gầy yếu đang chăm chú qua sát thanh niên tóc đen trước mắt.

Hôm nay là ngày nhóm Natsu trở về nên Makarov muốn đi mua một ít rượu ngon về để chúc tiệc chào mừng, trên đường đi thì ông bắt gặp một bóng dáng trên tháp đồng hồ đang lướt đi thật nhanh. Makarov vốn muốn giấu mình theo dõi nhưng đối phương quá nhanh khiến ông phải trực tiếp hiện thân đuổi theo.

Đến ngoại ô thành phố thì đối phương đã đứng đây bình tĩnh chờ Makarov, điều này khiến ông phải thận trọng, kinh nghiệm của một pháp sư già dặn nói cho ông người trước mắt đã đạt đến độ nguy hiểm của một con rồng, đây không phải là đối thủ ông có khả năng đương đầu. Makarov cất tiếng:

-Tại sao ngươi lại xuất hiện trong địa bàn của Fairy Tail.

-Ta có một số thắc mắc muốn được giả đáp, đây sẽ là thù lao.

Thanh niên tóc đen nói rồi ném đến một cuộn giấy. Makarov cẩn thận mở ra xem, ông trợn mắt lên sau đó:

-Nói vấn đề của ngươi trước.

-Tung tích của loài rồng.

Makarov sững sờ, ông chính xác biết được tung tích của loài rồng thậm chí còn nắm giữ phương thức liên lạc với họ, chỉ có 10 vị pháp sư vĩ đại của giới pháp thuật được quyền làm điều này, đây là điều bí mật, làm sao người này biết được. Nhìn vào cuộn giấy trong tay thì Makarov hơi phân vân.

Trong cuộn giấy được khắc các phép thuật cổ xưa và hùng mạnh, đối phương đưa cho ông mà không sợ ông sẽ lấy đi hiển nhiên là rất tự tin vào thực lực của mình, nếu ông không có câu trả lời hợp lý thì sẽ không biết được hậu quả như thế nào.

-Ta hiện đang giữ liên lạc với một con Hỏa Long tên Ignel, nếu cậu muốn biết thêm điều gì thì ta cho cậu cách liên lạc với nó.

-Như thế đã đủ.

Makarov lấy ra một chiếc bình thủy tinh, bên trong có ngọn lửa xanh đang nhấp nháy, ông chỉ cho Lakjhal cách sử dụng sau đó cẩn thận nhắc nhở:

-Hãy cẩn thận khi giao tiếp, Rồng không phải là loài thân thiện.

Lakjhal gật đầu và quay người đi, bất chợt cậu dừng lại rồi nói:

-Mong ngươi nhắn lại với Erza rằng, cố gắng mạnh mẽ hơn nữa nếu không muốn bị ta giết chết, một ngày nào đó ta sẽ đến tìm cô ta, bảo cô ta chăm chỉ tập luyện không cần tốn công tìm ta.

Makarov sững sờ, ông không ngờ người thanh niên thần bí và khủng bố này lại có liên quan đến một trong những đứa con của hội, biết hỏi nữa là thất lễ nên ông nói lời từ biệt và quay trở về.

Lakjhal đi đến một ngọn núi cách thành phố Istaria hơn 500 dặm, cậu mở chiếc lọ thủy tinh và bắt đầu niệm chú:

-Udjsb asdn adda agog nivs nedc.

Ngọn lửa màu xanh trong chiếc lọ phụt lên sau đó dần ngưng tụ thành ảo ảnh một chiếc đầu rồng cao hơn cả người Lakjhal. Nó lạnh nhạt mở mắt và nói:

-Tại sao ngươi lại có phương thức liên lạc với ta của Makarov trong tay.

-Ta đã mua nó bằng các phép thuật cổ xưa, không cần quan tâm đến vấn đề này. Ta có thể tháo bỏ phong ấn cho tộc Rồng, Vua của các ngươi hẳn đã nhắc rất nhiều về điều này trong những năm gần đây.

-Là ngươi!. Hậu duệ của thần linh vĩ đại,

Ignel bùng tỉnh và mở to đôi mắt, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng sức đề kháng của ma lực khổng lồ được truyền đến vẫn khiến Lakjhal cảm thấy khó chịu.

-Thứ lỗi cho sự thất lễ của ta.

-Ngươi không cần thử ta Ignel, hãy nói địa điểm ngươi đang ở và ta sẽ đến.

Xa xôi tại phía Nam vùng Aspario.

Trong một vùng đất nhấp nhô vô số dãy núi hùng vĩ, tại hang động của mình, Ignel nói lên địa điểm nó đang trú ngụ rồi chuyển thân đứng lên. Các nguyên tố lửa chung quanh nó bùng cháy mạnh mẽ bởi tâm tình hưng phấn của Ignel, nó phải báo lại chuyện này Cho Vua rồng Fladen vĩ đại, ngày này cuối cùng cũng đã tới, tộc rồng lại lần nữa sẽ xuất hiện trên thế giới.

...

Trải qua hơn 1 tuần lận lộn, hiện tại Lakjhal đang đứng trước lối vào một khu rừng, cậu đã hỏi thăm các tiểu phu quanh vùng và được họ chỉ cho địa điểm của hang động. Đang muốn tiến vào rừng thì cách đó không xa vang lên tiếng nổ lớn, một tia chớp từ bầu trời đêm xuống mặt đất khiến khói bụi bốc lên thật cao.

Lakjhal nhanh chóng di chuyển về nơi đang có ma pháp dao động, chính giữa bãi đất bị cây cối là một nhóm người được cầm đầu bởi thanh niên tóc

vàng tuần vĩ, tai hắn đeo một đồ vật giống như tai nghe ở thế giới Lakjhal sống, ánh mắt ngạo mạn, ngang ngược không để bất kỳ ai vào mắt.

Lakjhal thấy được quanh thân thể hắn chớp động nguyên tố điện, sấm sét khá mạnh, 3 người còn lại theo phía sau hắn trông khá kỳ dị nhưng Lakjhal cũng không quan tâm, 3 kẻ đó quá yếu.

Thanh niên tóc vàng hấp dẫn ánh mắt Lakjhal bởi vì trên người hắn có ẩn chứa hơi thở khá giống Igneel tựa như Natsu nhưng lại không tinh khiết và đầy tạp chất.

Chung quanh cả nhóm bọn họ là hàng trăm người bị đốt bởi sấm sét vẫn còn bốc khói và tỏa ra mùi thịt nướng khét nhẹt. Bỗng dưng thanh niên tóc dài màu xanh lên tiếng:

-Lexus, có con chuột đang ẩn nấp theo dõi.

-Cút xuống đây cho ta.

Không nói hai lời, Lexus gầm nhẹ rồi phóng thích sấm sét vào tất cả phạm vi chung quanh bán kính 100 mét.

-Tìm ta?.

Một âm thanh vang lên sau lưng Lexus, trên cổ hắn đã gác một con dao găm.

-Thằng khốn, sao mày dám.

3 người còn lại hoảng hốt găm lên sau đó tung phép thuật về hướng người áo choàng.

Phịch!... Phịch!... Phịch!...

Ngay sau đó là ánh chớp nhá lên, cả ba người gần như cùng một lúc ngã xuống đất bất tỉnh. Tròng mắt Lexus co rụt lại, tên này mạnh quá, mạnh đến mức khiến tay chân hắn run lên vì sợ hãi và hưng phấn, đây chính là đối thủ hắn cần, chỉ có kẻ mạnh như vậy mới xứng đáng để hắn tung hết sức mạnh.

Ầm!...

Lexus bị hất tung ra ngoài, kèm theo đó là một âm thanh hờ hững.

-Nhưng ta không có hứng thú với người, sâu bọ... vì ngươi là pháp sư của Fairy Tail nên ngươi mới có thể sống sót đấy, nhấn lại với Makarov, hắn nợ ta một lần.

Nói rồi thân hình Lakjhal dần nhạt nhòa, Lexus muốn dừng dậy đuổi theo nhưng một luồng sát khí khủng bố đè mạnh đến khiến hắn nằm rạp trên mặt đất, hắn tung hết ma lực để đứng dậy nhưng vô ích, hắn bị đè nặng về tinh thần mà không phải sức mạnh hay ma lực.

Lexus muốn gầm lên hỏi tên người kia nhưng thân thể hắn run rẩy sợ hãi và hoàn toàn không nghe lời hắn.

Âm thanh trong trẻo kia lại vang lên:

-Muốn biết tên ta thì hãy mạnh lên, ta chỉ hứng thú với kẻ mạnh thôi... tạm biệt...

Lakjhal liếc nhìn 4 người nằm bò trên mặt đất và thân nhiên bỏ đi, cậu không sợ tạo ra đối thủ cho mình, Lakjhal chỉ mong sao đối thủ cậu càng nhiều càng tốt, tất cả đều sẽ trở thành hòn đá đập chân khiến Lakjhal nhanh chóng mạnh mẽ hơn nữa mà thôi, tới một tên dọn tên một tới trăm tên Lakjhal cũng sẽ quét sạch.

...

Dựa theo chỉ dẫn của những người tiều phu, Lakjhal đã tìm được đến một hang động có lối vào cao đến gần 50 mét. Bên trong hang động ẩn chứa các nguyên tố hệ lửa dày đặc vô cùng, nhiệt độ từ trong hang tỏa ra khiến khu vực quanh đó bán kính hơn 5 dặm đều là một vùng hoang mạc.

Lakjhal hơi nhíu mày lại và bước vào hang của Igneel.

Sau khi đi được hơn 30 phút thì trước mặt cậu bùng sáng hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vua Rồng Fladen

Lakjhal nhìn về sinh vật huyền thoại được gọi là Rồng trước mắt.

Cao hơn 30 mét, dài gần 70 mét, đôi cánh dài rộng đến 100 mét, lân giáp màu đỏ rực bao trùm toàn thân tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy, toàn thân trắng kiện và không một chút thịt dư thừa, thân thể nó toát ra sự cường tráng cùng cực.

Ma lực màu hồng gần như muốn đốt cháy bất cứ thứ gì trong phạm vi nó đứng. Một sinh vật tuyệt đẹp, cả về sức mạnh lẫn thể hình.

Igneel đánh giá sinh vật nhỏ bé trong mắt.

Đối với thẩm mỹ của loài rồng về sức mạnh thì nó phải cất tiếng khen là tuyệt vời. Khí tức của sinh vật này nguy hiểm đến khủng bố mặc dù đối với một con Rồng như nó.

Igneel có thể xem như một con rồng trẻ tuổi, từ khi sinh ra đến nay nó đã sống hơn 20000 năm, lực lượng và ma lực thì trong cả tộc Hỏa Long, Igneel được xem như thiên tài có một không hai, nó đạt đến gần 5 Drastro tương đương gần 5 triệu Pestro. Sinh vật được xưng là “hậu duệ của thần linh này” thì chỉ có sức mạnh không đến một phần nghìn của Igneel nhưng vẫn khiến nó cả giác được nguy hiểm.

Đây là trực giác nhưng loài Rồng đều sẽ lựa chọn tin tưởng vào trực giác của mình. Nhìn sinh vật đang bị ma lực của mình đè ép nhưng vẫn lạnh nhạt đánh giá nó thì chính Igneel cũng phải trở nên kính trọng, nó quay đầu về sau và gọi:

-Ra đi Acnologia, Ferveri gọi những tên khác cũng đến đây đi.

Chỉ trong chớp lát, dưới vòm hang động khổng lồ đã hiện ra hơn 8 con rồng khác, chúng có hình dạng và màu sắc khác nhau, nguyên tố ma lực cũng khác nhau nhưng tất cả chúng đều có một đặc điểm, mạnh, mạnh đến khủng khiếp, mạnh đến khiến bất kỳ nhân loại nào đứng nơi đây cũng sẽ bị tan vỡ linh hồn vì áp lực.

Chúng chăm chú dùng ánh mắt khổng lồ của mình đánh giá “hậu duệ của thần linh”, Lakjhal có cảm giác như mình đang bị 9 ngọn đuốc khổng lồ với các màu sắc khác nhau chiếu vào mình. Cậu nhướng mày.

ẦM!...

Khí quyển màu đen trắng khổng lồ bốc lên từ người Lakjhal, Gnodom uốn lượn với khí tức đầy nguy hiểm khiến cả 9 con rồng hơi ngửa người. Một con rồng màu trắng kinh ngạc thốt lên:

-Nguyên tố sáng thế Ilusion!... thật khó tin là nó tồn tại trên đời.

-Câm đi Eucliffé, đạo này ngươi nói hơi nhiều đấy.

-Không cần ngươi chỉ bảo Acnologia,...

-Khốn nạn ta nhắc nhở ngươi là tổ tiên ngươi có phúc, không mau quỳ xuống liếm chân ta để xin tha thứ.

-Ta sẽ xé cái mồm thói hoặc của ngươi ra Acnologia...

Hai con rồng bắt đầu gầm hè và chửi bới nhau, nguyên tố ánh sáng và bóng tối kịch liệt va chạm khiến không khí bị đè nén lại.

Các con rồng khác thì hơi quay đầu đi tò mò về không quen biết hai tên này, hiển nhiên họ cũng đã quen với những chuyện như thế.

Lakjhal nhú mày lạnh nhạt nói:

-Ta đến đây để phá bỏ phong ấn mà không phải nghe các người cãi nhau.

Igneel lên tiếng đe dọa Acnologia và Eucliffé sau đó cất giọng nói:

-Thứ lỗi, chúng ta sẽ đưa ngươi đến phong ấn và gặp gỡ vua Rồng Fladen ngay lập tức.

Nói rồi Igneel ra hiệu cho tất cả cùng tiến đến. Chín con rồng đứng vây thành vòng tròn sau đó bắt đầu dùng ngôn ngữ của tộc Rồng để ngâm tụng ma chú. Một tế đàn khổng lồ lấy cả nhóm làm trung tâm nổi lên giữa hang động, các ký hiệu phép thuật tối nghĩa dần hiện lên và phát ra ánh sáng màu tím. Một cổng ánh sáng hình tròn cao hơn 100 mét dần được mở ra. Igneel tiến đến và giới thiệu:

-Đây là không gian tự do được Vua của chúng ta xây dựng, nó giúp 9 người ưu tú nhất trong các tộc có thể thông qua đó ra ngoài phong ấn. Qua cánh cửa này ngươi sẽ đến phong ấn của tộc Rồng, Gloria Danisius – Nhà tù không thời gian, Vua Fladen đang đợi người bên kia cánh cổng.

Lakjhal gật đầu rồi bước vào cổng ánh sáng.

Bên kia cánh cổng là một vùng không gian màu xám, đối diện Lakjhal một người thanh niên tuấn kiệt, trên đầu hắn có một cặp sừng vàng kim, sau lưng là đôi cánh màu vàng trắng. Ánh mắt của hắn thâm thúy, đầy trí tuệ như biển cả.

Không giống như những con rồng bên ngoài, Vua Rồng Fladen không hề có bất kỳ dao động ma lực trên người, trừ hình thái khác với loài người thì hắn

hoàn toàn bình thường vô hại. Ánh mắt hân hoan và hiếu khách, nhưng Lakjhal lại cảm nhận được sự đối trả từ trên nụ cười của kẻ đối diện.

Lakjhal cũng mỉm cười nhẹ nhàng đáp lễ, sau đó cùng Vua Ròng tiến về phong ấn. Lúc vừa chạm mặt thì một tia sát khí mỏng manh từ người Fladen phát ra đã bị Lakjhal nắm bắt, tia sát khí này mong manh đến mức gần như không thể cảm nhận được.

Lakjhal lại hoàn toàn khác, cậu có được một giác quan siêu cường nhờ tôi luyện từ trong địa ngục ra, cậu cũng không khó hiểu lý do vì sao Fladen lại nổi lên sát khí với mình. Bất kỳ kẻ nào bị nhốt hơn 10000 năm sau đó bị kẻ thù cho con cháu đến yêu cầu 3 điều kiện thì mới thả ra cũng sẽ nổi lên sát khí như Fladen.

Lakjhal không sợ hãi, hiện giờ cậu đang cần rất nhiều kẻ thù xứng tầm để bồi luyện, loài rồng có vẻ vượt quá chỉ tiêu nhưng đối với Lakjhal mà nói như thế càng có thể kích phát cậu mạnh mẽ nhanh chóng hơn. Cậu mỉm cười đậm đậm rồi lên tiếng:

-Nếu người đã giao ước với “Thần” thì ta cũng nói thẳng 3 yêu cầu của mình. Giúp ta phục sinh một người chỉ còn lại một phần linh hồn, cho phép ta tham khảo thư viện của tộc Ròng, cho phép ta thách đấu với bất kỳ kẻ nào trong tộc Ròng, kể cả ngài.

Fladen hơi sững sốt, không phải yêu cầu châu báu, không yêu cầu trường sinh, không yêu cầu sức mạnh,...

Phục sinh người chỉ còn lại một phần linh hồn thì Fladen không thể giúp nhưng hẳn biết cách thức chính xác để làm điều đó, điều này đối với hẳn cũng không phải là điều gì bí mật. Cho nên yêu cầu thứ nhất chỉ cần hẳn nói một câu thì đã hoàn thành.

Tham khảo thư viện của tộc Ròng?, Trong thư viện khổng lồ chứa hơn 30 triệu cuốn sách thì tên trước mắt có thể đọc được bao nhiêu, tuy sách trong thư viện cũng quý giá nhưng nếu chỉ cho đọc thì cũng chẳng mất mát gì cả.

Được quyền thách đấu với bất kỳ kẻ nào?. Chuyện buồn cười nhất hẳn từng nghe, con người thách đấu với Rồng, từ xưa đến nay chỉ có “Thần” mới có thể giết rồng, nhân loại thì chẳng bao giờ, những kẻ nhân loại giết được rồng vốn không phải là nhân loại thuần túy. Tên trước mắt cho dù có lẽ là “Thần” trong tương lai nhưng hiện tại hẳn vẫn là con người.

Fladen nghĩ đến đây thì cũng hiểu được, có lẽ người thanh niên trước mắt thấy được khúc mắc trong lòng hẳn nên mới nói như vậy để hòa hoãn quan hệ của đôi bên.

-Nếu ta lỡ tay giết đi vài chục con rồng có lẽ ngài sẽ không suy nghĩ như vậy đâu thưa đức vua.

Fladen quả thật muốn phun ra một ngụm máu tươi, nghĩ đến thân phận của đối phương hẳn chỉ hừ một tiếng.

Cả hai sau khi đi được rất lâu thì đến trước một bệ đá cổ xưa phủ đầy rêu, trên bệ đã có một cuốn sách cũ kỹ bị khép lại. Fladen lên tiếng nói.

-“Thần” nói cách phá giải phong ấn là phải mở ra cuốn sách này.

Lakjhal bước đến trước bệ đá sau đó đưa dấu ấn vương tọa áp lên bề mặt cuốn sách. Cuốn sách phát ra ánh sáng vàng nhạt nhưng lại ẩn chứa các ký tự thâm ảo tối nghĩa, tất cả chúng hợp lại với nhau tạo thành một dòng nước chảy vào trán Lakjhal. Bệ đã hóa thành bụi và phiêu tán vào không khí.

Lakjhal nhắm mắt cảm nhận những ký tự xuất hiện trong đầu.

Chúng tách ra, hợp lại, tan rã, nối liền, dịch chuyển và hoán đổi vị trí bằng một quy luật kỳ ảo trong đầu Lakjhal, cậu nhắm mắt nhưng miệng vẫn thì thầm một thứ ngôn ngữ mà đến Fladen cũng chưa từng nghe thấy.

Trên người Lakjhal phát ra thứ ánh sáng đen trắng, chúng hóa thành vô số hình dạng sau bay lượn chung quanh cậu. Lakjhal lúc này như một vị thần cổ xưa đang đứng trang nghiêm giữa vạn vật và trời đất vậy.

ẦM!...

Ánh sáng đen trắng bùng nổ dữ dội sau đó hút vào thân thể Lakjhal và biến mất, cậu cũng từ từ mở mắt.

Fladen kinh hãi nhìn vào ánh mắt của Lakjhal.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thần

Ánh mắt Lakjhal lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đen thuần khiết, trông mắt cậu biến thành màu trắng có ẩn hiện các ký tự tối nghĩa.

Lakjhal nhìn chung quanh và hơi kinh ngạc khi thấy được các dòng chuyển động của vật chất, các dòng chảy sinh mệnh màu trắng sáng, dòng chảy từ

vong màu đen huyền... cả thế giới chân thực bày ra trong mắt cậu.

Lakjhal đưa mắt nhìn về hương Vua Ròng, các dòng chảy của ma lực, sức mạnh, dòng chảy sinh mệnh, tử vong của Vua Ròng hiện ra rõ ràng. Fladen trong người dâng lên một cổ cảm giác sợ hãi khó hiểu khi bị ánh mắt của Lakjhal liếc qua, ánh mắt của người này như xuyên thấu hết thầy bí mật của hắn, nhìn được sinh mệnh và tử vong của hắn.

Lakjhal chuyển đi ánh mắt và nhìn vào cuốn sách trong tay, nó trông không khác gì một cuốn sách bình thường, cũ kỹ, nhưng một điều vô cùng kỳ dị là ánh mắt của Lakjhal hoàn toàn không thấy được bất kì dòng chảy nào của nó, dưới ánh mắt của cậu thì cuốn sách này mang theo đủ thứ màu sắc, lúc sáng, lúc tối,... hoàn toàn không thể nắm bắt.

Lakjhal mở ra cuốn sách trong ánh mắt nóng cháy của Fladen, hắn đã đợi thời khắc này 10000 năm rồi, 10000 năm đằng đẳng thời khắc thoát khỏi phong ấn cuối cùng cũng đến.

ẦM!...

Cả vùng Aspario bị rung động mãnh liệt bởi địa chấn truyền đến từ phương nam.

Các Hội trưởng của tất cả công hội đều nhú mảy mãnh liệt bởi trong rung động này mang theo một biến ma lực mệnh mông tuôn trào ra khắp mọi ngõ ngách của vùng Aspario. Làm sao trên thế giới lại có thể xuất hiện ma lực kinh khủng như thế.

Một cuộc họp giữa các Hội đã được diễn ra sau đó họ quyết định phái đi các hội viên trẻ trong hội về phương nam để điều tra, thám thính tình hình.

Phương nam vùng Aspario.

Một khe không gian màu đen dài đến hơn 400 dặm hiện ra trên bầu trời khu rừng nơi Lakjhal đi vào. Khe không gian mỗi lúc một mở rộng, và dần để lộ ra một hòn đảo bay hùng vĩ, đảo Ròng Salamon – nơi sinh sống trước đây của tất cả loài rồng trên Tây đại lục.

Fladen vùng tay vẽ nên một hồ nước, trong hồ là hình ảnh đảo Ròng Salamon đang dần bay ra khỏi khe không gian, hai mắt hắn trở nên cuồng nhiệt. Cho dù căm ghét “Thần” thế nào đi nữa thì Fladen vẫn nghiêng người cảm ơn Lakjhal, hắn đưa cho cậu một lọ thủy tinh, và dặn cậu cách sử dụng nó để tiến đến đảo Salamon.

-Mong sớm được gặp lại trên đảo.

Nói rồi Fladen biến mất trong không gian nơi này đang bắt đầu sụp đổ.

Lakjhal không quan tâm đến cảnh tượng chung quanh mà đứng lặng nơi đó và đọc cuốn sách trong tay.

Cuốn sách này được gọi là “Trí tuệ của Thần” - Garial, thần được ám chỉ trong cuốn sách không phải là thần được các chủng tộc tôn thờ mà là vị kẻ quản lý thế giới này. Kẻ điều khiển thế giới này hoạt động theo quy luật hoàn mỹ, kẻ đã đặt ra các quy tắc, kẻ đã sáng tạo Tinh cầu nơi trung tâm thế giới và nhét tất cả chủng tộc đến nơi này và cũng là kẻ đã tạo ra “Sứ Mệnh”.

Lakjhal khi biết đến đây thì tâm tình duy nhất của cậu cũng chỉ là lạnh nhạt, không hơn, khi được kể về sứ mệnh của mình thì cậu đã có lực miễn nhiễm với những chuyện như thế.

“Hắn” đã chết, hắn đã chết sau khi khiến thế giới vận động theo quy luật hoàn mỹ, chết sau khi tạo ra hết thảy. Thế giới hắn tạo ra, quy luật vận động và kẻ cả “Sứ Mệnh” tất cả đều vận hành theo đúng quỹ tích dù cho “Hắn” đã chết. Sau khi “Hắn” chết thì bị thế giới này chia làm bốn phần Trí Tuệ, Sức Mạnh, Linh Hồn và Thân Thể, bốn phần này sẽ được hòa vào thế giới để tạo thành gốc rễ cho thế giới này.

Cuốn sách trong tay Lakjhal là mảnh vỡ của phần Trí Tuệ, nó không bị hòa tan vào thế giới mà trôi nổi thất lạc sau đó được các đời “người truy tìm Sứ Mệnh” tìm thấy, nhưng không ai trong bọn họ có thể mở được cuốn sách này, không ai biết lí do vì sao.

Ánh mắt hiện tại Lakjhal có được là nhờ một mảnh vỡ khác của Trí Tuệ tên là “hiểu biết của thần” – Mieris, nó không phải là Mieris chân chính nên tác dụng của nó chỉ có một đó là nhìn rõ dòng chảy của vạn vật chung quanh, không hơn, nếu muốn có được khả năng tác động đến dòng chảy này thì cậu phải sở hữu một trong bốn phần một cách trọn vẹn.

Lakjhal đọc thêm cho đến hết cuốn sách nhưng hoàn toàn không có bất cứ điều gì ghi lại về “Sứ Mệnh” cả.

Bỗng nhiên một điều khác ở cuốn sách hấp dẫn sự chú ý của Lakjhal, mỗi trang sách sau khi cậu lật lại một lần nữa thì nội dung trên đó đã đổi mới.

Lakjhal đứng trong không gian phong ấn đang sụp đổ và lẳng lặng nghiên cứu tri thức trong sách, hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn không ảnh hưởng đến cậu.

...

Fairy Tail lần này cử nhóm Erza, Natsu, Grey, Lucy đi về phương Nam để điều tra tình hình. Họ đã gặp mặt các hội viên tài năng đến từ các công hội ánh sáng khác và kết bạn cùng lên đường. Sau khi đến gần trung tâm vụ địa chấn thì bọn họ chạm mặt với công hội bóng tối. Một cuộc chiến khốc liệt diễn ra.

Erza hiện đang rất chật vật khi đối thủ của cô là một tên pháp sư hệ tự nhiên đến từ hội bóng tối Endes Miner, các kỹ năng của hắn gây cho cô rất nhiều bất lợi, môi trường nơi đây khiến hắn gần như vô địch.

Năng lực của hắn là hòa mình vào một mảng thực vật và điều khiển chúng theo ý muốn bản thân, không thể chém trúng, cho dù chém trúng thì cũng không khiến hắn chết hoặc bị thương, khi cả người hắn hòa vào mảng rừng này thì Erza có cảm tưởng như đang bị cả khu rừng chống lại.

Vụt! Vụt!....

Một lượng lớn mũi tên bằng gỗ bắn về hướng Erza từ một thân cây cách đó không xa. Erza lập tức tuốt kiếm và chém rụng tất cả. Một đầu người dị hom mọc ra trên thân cây và cất tiếng cười khùng khục:

-Phản ứng tốt đấy, thế nhiều hơn nữa nhé.

Hàng nghìn mũi tên từ các thân cây bắn về Erza và bao vây cô lại. Trong mắt của Erza nhẹ chiếu ra thứ ánh sáng xanh biếc, cô tiến vào trạng thái Untime, hướng đi của các mũi tên, tốc độ của chúng đều hiện ra và trở nên chậm chạp trong mắt Erza.

Kia rồi.

Erza di chuyển về hướng chỗ trống trong loạt tên không lồ.

Rào! Rào!...

Vô số mũi tên cắm đen cả mặt đất nhưng không cái nào chạm và được người Erza.

-Không thể nào... làm thế nào.

-Không có gì là không thể nào, chúng ta dừng tại đây, ta không giết được người nhưng người cũng đừng hòng.

Erza chỉ kiếm và khuôn mặt trên thân cây và nói. Tên kia cũng trầm mặc hẳn đi.

-Ha ha ha,... Dừng tưởng bỏ con điếm, cho mày né tránh thứ này thử xem. Chết đi!...

Trên đầu Erza bỗng nhiên bị bóng tối bao phủ, một tảng lớn đất đá rộng hơn 40 mét bị các rễ cây nhấc lên và ném vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Gặp lại và nước mắt

Lakjhal, khi thoát khỏi sự chìm đắm trong cuốn sách Garial thì không gian phong ấn đã hoàn toàn tan biến, hiện tại cậu đang đứng trong hang động lúc trước cậu gặp mặt Igneel và những con rồng khác.

Lakjhal, bước ra khỏi hang động và nhìn lên đảo rồng Salamon, cậu vừa muốn dùng chiếc lọ thủy tinh được Fladen giao cho thì hơi nhượng mảy nhìn về hướng đồng.

Lakjhal cảm nhận được Erza đang ở hướng đó, cậu đã từng lấy một sợi tóc của Erza và sử dụng một số chú thuật cảm ứng.

Nhìn sợi tóc đỏ rực được buột ở ngón út cậu bỗng nhớ lại gương mặt kiên cường đầy nước mắt của cô gái từng thề nhất định sẽ tìm thấy mình. Có lẽ... quan sát một chút thì cũng không sao

Lakjhal nhếch môi sau đó biến mất tại chỗ.

...

Ầm!... Ầm!... Ầm!....

Những khối đất đá khổng lồ liên tục ném về hướng Erza, cô không thể né tránh mà chỉ có thể trực diện phá vỡ, đối phương cũng lợi dụng lúc cô phá vỡ chúng để phóng tên, trên người Erza lúc này đã đầy các vết thương.

Đối với những vết thương này thì Erza chỉ hờ hững, chúng chẳng thấm thía gì so với lúc được tên Ác Ma huấn luyện, nhớ lại tên Ác Ma trên mặt xuất hiện vô số biểu cảm phong phú oán hận, mong nhớ, vui vẻ, đau khổ,...

Erza lắc đầu xua đi những cảm xúc đó, cô phải tập trung chiến đấu và nhanh chóng mạnh mẽ để chờ đến ngày hắn tìm đến.

-Ha ha ha, chết đi, chết đi, chết... sao mày không chết,... chết đi...

Đối thủ của cô bây giờ đang cười đầy bệnh hoạn, hắn đã bắt đầu hoảng loạn và điên cuồng, sau khi tấn công Erza dữ dội hơn 40 phút thì ma lực trong cơ thể hắn đang xói mòn.

Ầm!... Ầm!... Ầm!...

Erza vững vàng phòng thủ và lãnh tĩnh nhìn đối thủ đang dần suy yếu. Cô biết khi đến giới hạn thì đối thủ sẽ hiện thân bỏ chạy, cơ hội của Erza chỉ có ngay vào thời khắc đó, bằng không nếu để đối phương trốn thoát thì sau khi hắn khôi phục ma lực cô chắc chắn sẽ chết, bởi cô cũng đã sắp kiệt sức.

Các mảng đất đá vẫn ầm ầm nện đến Erza nhưng cường độ đã yếu đi rõ rệt. Mặc dù ánh mắt đã mờ hồ vì máu tươi và mồ hôi nhưng Erza vẫn tập trung cao độ vào động tĩnh chung quanh.

Vụt!...

Một bóng đen nhảy ra khỏi một thân cây cách đó không xa và bắt đầu bỏ chạy cực nhanh.

Erza thu hồi tất cả áo giáp và vũ khí chỉ để lại một thanh kiếm nhằm nâng tốc độ đến tối đa.

-Demon Slash!....

Một ánh chớp hình tròn cắt chuẩn xác qua eo kẻ trốn chạy khiến hắn nằm gục xuống đất bất động.

Erza cũng đã mất hết sức lực và ngất đi trên thảm cỏ.

Bỗng dung tên chạy trốn lại gượng người đứng lên, trên bụng hắn là một vết chém khủng bố khiến máu chảy ra như suối, hắn cười lên như điên:

-HA HA HA... ta thắng... ta thắng... ha ha ha...

Hắn dùng chút ma pháp còn lại nâng đỡ thân thể tiến đến trước Erza và nhặt lên thanh kiếm của cô, hắn vung thanh kiếm chém vào đầu Erza.

Vụt!...

UYỄNH!....

Một cột khói bụi khổng lồ bốc lên hơn 100 mét, từ nơi Erza nằm trở về trước 200 mét tất cả đều bị san phẳng, tên cầm kiếm đã biến mất trong không khí vì bị sức ép thổi tan thành tro bụi.

Một bóng người mang áo choàng xuất hiện bên cạnh Erza và bế cô lên mang đi.

Lakjhal vừa rồi đã cảm giác được sự hoảng sợ, chỉ chậm một chút nữa thôi, chỉ một chút thôi thì cậu đã mất đi một người quan trọng với mình. Cảm xúc đó bóp nghẹt trái tim Lakjhal khiến cậu khó thở vô cùng.

Đặt Erza bên cạnh, Lakjhal ngã ngồi xuống và tựa lưng một thân cây, cậu ôm trái tim mình và hít thở thõng thoải, đã từng như thế, cậu đã từng cảm thấy như thế khi nhìn người quan trọng ra đi mà không thể giữ lại, lần này cậu đã làm được, cậu bảo vệ được điều quan trọng của mình, cảm giác khó thở dần tan đi, sự thoải mái, vui vẻ, và hạnh phúc hiện ra trên gương mặt luôn lạnh nhạt và hờ hững của Lakjhal.

Lakjhal từ từ nhắm mắt và chìm dần vào giấc ngủ, cậu đã quá mệt mỏi, mệt mỏi trong thời gian quá lâu, cậu cần nghỉ ngơi. Lakjhal ngủ an lành như một đứa bé, trên môi cậu nở nụ cười nhẹ làm cả góc rừng như bừng sáng lên.

...

Erza tỉnh giấc, thân thể cô như rã ra vì trận chiến, cô chỉ nhớ sau khi tung ra chiêu thức cuối cùng thì cô ngất đi, trong lúc đó vang lên tiếng cười điên loạn, dù ton sau đó là tiếng nổ chói tai, cuối cùng là cảm giác ấm áp, dễ chịu và hình như rất quen thuộc.

Erza cố gắng ngồi dậy, cô ôm đầu vẫn còn đang quay cuồng. Cô nhìn hoàn cảnh chung quanh, có vẻ cô được cứu bởi ai đó.

Ánh mắt Erza bỗng dung mở lớn, nước mắt không ngừng trào ra khi nhìn vào một dáng người đang tựa vào thân cây gần đó và ngủ say xưa.

Là hắn, là tên Ác Ma.

Tại sao lại khóc.

Vì nhớ?.

Không phải, cô không nhớ hắn, nhưng sao nước mắt lại không chịu dừng lại thế này...

Cô đã từng căm ghét tên Ác Ma rất nhiều, cô từng muốn giết hắn,... nhưng sao lại rơi nước mắt khi gặp được hắn.

Tại sao lại cảm thấy vui mừng khi gặp lại?... cô không biết.

Tại sao hạnh phúc khi biết hắn cứu mình?... cô không biết.

Tại sao cảm giác ấm áp khi nhìn thấy gương mặt đó?... cô không biết.

Erza không biết, không cần biết và cũng không muốn biết... được gặp lại tên Ác Ma đối với cô như thế đã đủ.

Erza run rẩy vươn tay muốn chạm vào gương mặt đang ngủ say xưa như một thiên thần yên giấc của Lakjhal, tay cô vươn đến nhưng dừng lại. Cô sợ hãi, tất cả chỉ là giấc mơ, chạm vào là tan biến, cô muốn nhìn hắn thêm một chút nữa thôi, nếu hắn thức dậy, cô sợ lúc đó là lúc hai người lại phải xa nhau rất lâu, rất lâu...

Cứ như thế, trong góc rừng, hai bóng người yên lặng và trầm mặc, vạn vật chung quanh cũng yên tĩnh đến kỳ lạ như sợ ảnh hưởng đến thế giới của hai người.

...

Lakjhal dần mở mắt, lúc này mặt trời đã sắp lặn xuống phía cuối khu rừng, những tia nắng yếu ớt chiếu lên gương mặt đầy vết thương của một cô gái tóc đỏ đang ngồi nhìn cậu cách đó không xa.

Nhìn gương mặt của Erza lúc này khiến Lakjhal liên tưởng đến một con mèo ra ngoài lăn lộn đầy bụi đất sau đó về ngồi trước cậu chủ chờ ăn. Lakjhal nhếch miệng nở nụ cười nhẹ.

Tiếng cười của Lakjhal khiến Erza bừng tỉnh, cô nhìn người trước thì trong lòng có trăm nghìn lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Một bàn tay mảnh khảnh từ phía trước vươn đến, và xoa đầu cô, chỉ thế thôi nhưng cảm giác ấm áp khiến Erza cả người run lên, cô bắt đầu cất tiếng khóc, cô khóc rất to, khóc rất thoải mái và không hề kìm nén.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đảo Rồng Salamon

Giữa khu rừng được phủ bởi màn đêm, một đám lửa được nhóm lên và tỏa ra ánh sáng ấm áp, bếp lửa phát ra tiếng nổ tí tách vui tai.

Erza và Lakjhal ngồi bên nhóm lửa, Erza lẳng lặng nhìn Lakjhal nướng con gà rừng mà cậu vừa được, cô cảm giác được thì ra hạnh phúc lại gần như thế.

Lakjhal cũng cố gắng bỏ đi vẻ lãnh đạm hằng ngày và tươi cười trò chuyện với Erza, cậu kể cho cô nghe về những khoảnh khắc hạnh phúc của cuộc đời mình, Erza cũng kể lại cho cậu những câu chuyện vui về khi ở Fairy Tail, cả hai người trò chuyện với nhau như những người bạn thân.

Sau khi dùng bữa, cả hai lại trò chuyện đầy hào hứng đến tận sáng.

Nhìn mặt trời đang dần ló dạng ở bên kia khu rừng, Erza trong lòng mỗi lúc một sợ hãi, Lakjhal lại sắp rời đi.

Cô muốn nói rằng đừng đi, hãy ở lại,... nhưng không thể, như thế quá ích kỷ, bởi vì cô cảm giác người trong tất cả câu chuyện của Lakjhal là duy nhất, quan trọng nhất đối với cậu, cuộc đời cậu như tồn tại chỉ vì người ấy.

Cô gái đó thật hạnh phúc, Erza bỗng cảm thấy hơi ghen tỵ với tình cảm của Lakjhal dành cho cô gái đó. Cô cũng muốn được Lakjhal đối xử tốt như vậy hoặc chỉ một chút thôi...

Lakjhal chuyển thân đứng lên, cậu kéo chiếc mũ trùm che kín gương mặt và nói:

-Tạm biệt Erza.

Dứt lời thì Lakjhal nhanh chóng biến mất không để Erza kịp nói lời từ biệt. Erza đứng sững nơi đó, cô không thể nhúc nhích bởi lý trí đè nặng đôi chân cô. Bỗng nhiên Erza nở nụ cười rưng rưng nói:

-Tạm biệt Lakjhal.

Nói rồi Erza cũng nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Trên một ngọn cây cách đó không xa, Lakjhal nhìn bóng dáng Erza khuất sau khu rừng thì cậu mới rời đi, cậu không muốn nói nhiều với Erza, cậu sợ

mình luyện tức cảm giác vui vẻ, hạnh phúc kia và ở lại với cô.

...

Đảo Ròng Salamon.

Trong một cung điện mái vòm khổng lồ được xây dựng trên đỉnh núi bằng vàng ròng, Lakjhal hiện thân dưới cái nhìn của hơn 50 con rồng.

Sau khi sử dụng ngọn lửa trong chiếc lọ được Fladen đưa thì cậu đã trực tiếp được dịch chuyển đến nơi này.

những con rồng nơi đây phát ra các dòng chảy ma lực khổng lồ và không kiêng nể lướt qua Lakjhal khiến cậu hơi nhúm mày.

Fladen phát tay ra hiệu cho tất cả dừng lại rồi nói:

-Chào mừng đến với Thánh điện của tộc Ròng.

-Rất cảm ơn người đã tiếp đón thừa đức vua.

Lakjhal hơi nghiêng người đáp lễ rồi tiếp lời.

-Ta có thể nhận được câu trả lời từ ba điều kiện trước đó chưa thừa đức vua?.

Fladen gật đầu rồi nói:

-Về điều thứ nhất là phục sinh người chỉ còn lại một mảnh vỡ linh hồn, đầu tiên là phải tập hợp lại tất cả các mảnh linh hồn của người đó, điều này thì thông thạo nhất chính là các Âm dương sư và Linh tộc ở Đông đại lục hoặc Hồn tộc ở Bắc đại lục, đáp nặn thân thể để thân thể đó đủ điều kiện tiếp nhận linh hồn được triệu hồi thì nó phải được đắp từ máu của 5 loại thần thú của Đông đại lục.

Lakjhal hơi trầm tư, tất cả phương thức thực hiện quá trình phục sinh đều được thực hiện tại Đông đại lục, như vậy cậu bắt buộc phải vượt biển để đến đó. Lúc này Fladen lại tiếp tục nói:

-Năm con thần thú này mạnh đến khủng bố, chúng được Thần phương Đông đặt làm Thần thú thủ hộ của đất nước tên là Hạ, chúng là Thánh giác mã, Thần long, Tổ phượng, Chân quy, Cực hồ, loài người nơi đó gọi chúng là Kì lân, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ và Bạch Hổ. Chỉ có dòng máu của chúng kết hợp lại và đắp thành thân xác thì thân xác ấy mới có thể tiếp nhận linh hồn và được phục sinh.

Nói đến đây thì Fladen dừng lại để cho Lakjhal tự suy nghĩ cân nhắc.

Từ ký ức trong suối nguồn tri thức – Illyse Genegid thì Lakjhal có được một số thông tin về năm con thần thú thú này.

Đúng như tên gọi thần thú, chúng là sủng vật của thần, mỗi con có được sức mạnh hơn 100 Drastro, chúng có vô số phép thuật kỳ diệu và mạnh mẽ. Chúng được con người nơi đó tôn thờ và kính ngưỡng. Lấy được máu của chúng đối với Lakjhal hiện giờ là điều quá sức tưởng tượng.

Lakjhal xem ra “Sứ Mệnh” sắp xếp đối thủ sắp tới cho cậu khá khủng bố, như vậy trước tiên cậu cần không ngừng nâng cao sức mạnh của bản thân đến khi đủ khả năng đối đầu với năm con thần thú kia.

Trong đầu Lakjhal vẽ ra hành trình sắp đến cho bản thân, cả cung điện cũng yên lặng để chờ xem quyết định của cậu.

-Vậy đức vua có thể thực hiện hai yêu cầu còn lại là cho ta được phép đọc sách trong thư viện của ngài và được quyền khiêu chiến bất kì ai trong tộc Ròng.

-Ta chấp thuận, chào mừng đến với đảo rồng Salamon.

-Đã làm phiền người thừa đức vua.

...

Sáng hôm sau.

Lakjhal sau khi dùng bữa sáng thì cậu tiến về đấu trường của Ròng.

Đấu trường có tổng diện tích lên đến 10 dặm, chung quanh đấu trường là gần 30000 cột đá khổng lồ cao ngất được dùng làm chỗ quan sát, một chiếc cột được bằng vàng ròng to đến hơn 20 người ôm và cao gần 300 mét là nơi quan sát của Vua Ròng. Sân đấu được làm bằng bạc có khắc rất nhiều chú ngữ để gia tăng sức chịu đựng cho các trận quần nhau của loài Ròng.

Khi Lakjhal đến đấu trường thì trên các cột đã có vô số con Ròng đứng đầy trên các cột đá và nhìn vào cậu. Ma lực mệnh mông như biển đổ vào đấu trường khiến cho sân đấu run lên bần bật và xuất hiện các vết nứt nhỏ.

Fladen đứng trên vị trí của mình, hần uy nghiêm vẫy tay ra hiệu cho tất cả trật tự rồi nói.

-Người hãy chọn một trong những con rồng nơi đây để làm đối thủ.

Tất cả những con rồng nơi đây nhìn nhân loại trong sân đấu với ánh mắt rực cháy, chủng tộc của họ là chủng tộc hiếu chiến, vì nhân loại mà họ đã bị giam cầm trong hơn 10000 năm, họ cần đối tượng để phát tiết và tên nhân loại trong sân đang làm điều ngu xuẩn đó.

Tuy phải chịu hơn 30000 ánh mắt đầy chiến ý rọi vào người nhưng Lakjhal chỉ hờ hững nhắm mắt lại, sau khi cậu mở mắt thì ánh mắt đã biến thành màu đen tuyền, tròng mắt Lakjhal đổi sang màu trắng có ẩn hiện các ký tự tối nghĩa, là “hiếu biết của thần” – ánh mắt Mieris, cậu liếc nhìn các dòng chảy ma lực của tất cả những con rồng trong đấu trường, chúng có kích thước, màu sắc, cường độ,... hoàn toàn riêng biệt và đặc hữu.

Lakjhal đưa tay chỉ về một hướng rồi nhẹ nhàng nói:

-Ta mong muốn có một trận đấu với người.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Rồng Bảo Tố

Cả đấu trường hướng nhìn theo ngón tay Lakjhal, chỉ thấy cậu chỉ vào một con rồng màu xanh nhạt khá ốm yếu thuộc tộc Rồng Gió, ma lực trên người cũng không được tính là mạnh mẽ, thậm chí có thể xem như phế thải trong loài Rồng.

Cả đấu trường ồ lên tiếng cười đầy chế nhạo khiến con rồng cúi đầu, rồng bóng tối Acnologia nói với một con rồng cách đó không xa:

-Dulasia, người xem tộc người có một tên phế vật đến mức con người cũng chọn nó để đấu đây, xem cái cách nó rụt đầu kìa, ta hoài nghi nó không phải là rồng mà là rùa đây, ha ha ha....

Con rồng tên Dulasia chỉ khẽ hừ mạnh một tiếng rồi cũng không để ý nữa, hiển nhiên cũng đồng ý với điều này.

Đấu trường vang lên tiếng giễu cợt, con rồng đáng thương run rẩy đi lên đấu trường trong tiếng chửi rủa và chế nhạo của đồng loại. Lakjhal thấy thế thì chỉ lạnh nhạt nói một câu:

-Ta cảm thấy người chính là đối thủ xứng tầm nhất, người còn che dấu đến bao giờ nữa, vẫn chấp nhận bị lũ phế tài kia chửi rủa, găm đạp sao?.

Con rồng co người và liên tục lắc đầu với ánh mắt đáng thương.

Lakjhal lấy ra hai thanh kiếm Platonic và Deviance, khí quyền đen trắng bốc lên ngàn ngút từ người cậu và ngưng tụ thành năng lượng Gnodom, khí thế Lakjhal dâng lên, hoàn toàn áp đảo con rồng trong sân đấu.

Cậu đậm mặt liếc nhìn con rồng như đang nhìn loài sâu bọ không đáng kể, cậu lạnh giọng nói:

-Xem ra ta đã đánh giá người quá cao, ta không biết lý do nào khiến người che dấu thực lực, nhưng ngay cả lúc này người vẫn không dám chứng minh sự tồn tại của mình thì người sẽ vĩnh viễn là loài sâu bọ, mà sâu bọ... thì sẽ phải chết.

Lakjhal ngưng tụ ý chí và sát khí lại sau đó đâm thẳng vào con rồng đang run rẩy, tất cả những con rồng trên đài cao đều kinh hãi bởi sát khí quá tinh khiết và nồng đậm, chúng có thể cảm giác được áp lực con rồng trong đấu trường phải gánh chịu.

Lakjhal lại lần nữa nhẹ giọng nói:

-Tiến đến xé xác ta để chứng minh mình đi nào, hoặc,... người sẽ chết...

GRÀOOO!.....

Lakjhal vừa dứt lời thì con rồng đang run rẩy bỗng nhiên đứng thẳng lên sau đó cất tiếng gầm dữ dội, cả đấu trường run lên, sấm sét va gió lốc từ trên trời bổ thẳng xuống người nó khiến cả thân hình con rồng chìm trong cơn bão sấm sét chỉ lộ ra một đôi mắt màu vàng chóc.

Ánh mắt ẩn chứa sự thịnh nộ dữ dội, ánh mắt của sự đè nén và bị chà đạp trong thời gian rất dài, ánh mắt ẩn chứa sự thù hận khủng khiếp.

-Không thể nào, Rồng Bảo Tố, làm sao có thể, chết tiệt, làm sao có thể.... Không phải tất cả chúng đều đã chết...

Khu vực của tộc Rồng Gió trở nên hỗn loạn, một con rồng cao tuổi gầm lên đầy phẫn nộ và oán hận.

Trên vị trí của mình, Vua Rồng Fladen cũng nhú mảy nhìn vào con rồng đang bùng nổ sức mạnh giữa đấu trường, Rồng Bảo Tố chủng loại được xếp thứ

10 trong cả tộc Rồng, cách đây 11000 năm đã bị tuyệt diệt trong cuộc chiến giữa các tộc, thù phạm hãm hại tộc Rồng Bảo Tổ không ai khác ngoài tộc Rồng Gió.

Lakjhal đậm mặt nhìn con rồng đang tích tụ năng lượng và chuẩn bị tấn công, cậu cần đột phá cánh cửa Vinh Quang kỳ sĩ nên cậu không muốn trốn tránh mà cậu muốn đấu một cách trực diện và đã mạn nhất có thể.

Lakjhal cầm hai thanh kiếm và đi thẳng về hướng con rồng sấm sét, Lakjhal hiện tại rất khó để có được một trận chiến cân bằng và đột phá giới hạn sinh tử bởi cậu quá mạnh.

Khiến năng lượng Gnodom gần như có thể xem là một chiếc lá chắn bất tử, dòng máu phượng hoàng trắng giúp cậu hồi phục trong chớp mắt, ánh mắt Mieris khiến cậu chứng kiến tất cả yếu điểm, hướng di chuyển của đối thủ, ý thức chiến đấu hoàn hảo, vô khuyết làm cậu không thể bị tập kích và luôn ở thế chủ động trong chiến trận.

Tất cả những thứ đó về sau lại trở thành chướng ngại khiến Lakjhal khó khăn trong việc tìm kiếm đột phá, việc cậu chọn con rồng này bởi nó vừa đủ mạnh để có thể khiến bản thân đi đến giới hạn, sức tàn phá khủng khiếp từ tính chất ma lực của con rồng được cậu nhìn ra nhờ Mieris.

Ầm!....

Một con rồng mang theo sấm sét được con rồng phun về hướng Lakjhal, cậu sử dụng toàn bộ sức mạnh tập trung vào hai thanh kiếm và chém ngược vào con rồng.

UỖNH!...

Năng lượng Gnodom không thể sánh bằng con rồng sấm sét, cậu phải nhờ tính chất liên tục bổ xung và lớn mạnh của Gnodom mới có thể khiến Lakjhal trụ lại được chiêu này của con rồng.

Bão năng lượng được tạo ra từ va chạm khiến cả đấu trường rung động dữ dội, con rồng không ngừng lại, nó dùng tất cả ma lực trong cơ thể và phóng thích chiêu thức vào đối thủ trước mắt.

Ầm!... Ầm!... Ầm!...

Lakjhal đã xuất hiện những vết thương trên khắp thân thể, khiến năng lượng Gnodom tuy nhanh chóng bổ xung nhưng ma lực của con rồng thuộc về bão tố và sấm sét, đều những dạng có sức hủy diệt cực lớn.

Lakjhal đã biết được cách thức tiến vào ngưỡng cửa Vinh Quang kỳ sĩ đó là dùng cảm tiến lên, không dùng bước trước bất kể đối thủ nào, luôn đứng thẳng và khiến kẻ thù khiếp sợ trước ý chí kiên cường của bản thân.

Cách thức đột phá của Vinh Quang kỳ sĩ hoàn toàn không hợp với phong cách chiến đấu của Lakjhal. Sau khi đọc rất nhiều sách, hấp thụ ký ức từ suối nguồn tri thức, và tự thân trải nghiệm hàng nghìn trận chiến Lakjhal cũng nhận ra đó là chính là khuyết điểm của mình.

Phong cách chiến đấu của Lakjhal là sự kết hợp của một kỳ sĩ và sát thủ, cậu lãnh tĩnh quan sát đối thủ và tìm kiếm sơ hở để ra đòn dứt điểm trong một chiêu như một sát thủ, nhưng khi tìm được nhược điểm thì cậu lại sử dụng phong cách tấn công của kỳ sĩ, nó hoàn toàn không hợp với những sơ hở cậu tìm được.

Khuyết điểm của cậu là tách chúng ra trong chiến đấu, khe hở duy nhất này chỉ có thể khắc phục được khi cậu đột phá đến Vinh Quang kỳ sĩ và hợp hai trường phái chiến đấu thành một.

GRAO!.....

Con rồng như muốn nổi điên, sinh vật bé nhỏ trong mắt này kiên cường chống cự mọi đợt tấn công của nó mà không hề lùi bước, nó há mồm tụ tập tập các nguyên tố sấm sét và bão tố thành một điểm sáng trong miệng, nó muốn tung đòn dứt điểm.

Ríttttt!...

Áp lực trong đấu trường bị hấp thụ vào miệng con rồng và tạo thành tiếng rít gió dữ dội. Lakjhal lúc này cách con rồng 30 mét, cậu kiên định nhìn vào quả cầu năng lượng khủng khiếp đang được con rồng ngưng tụ.

Lý trí của một sát thủ nói cho cậu phải tránh đi, nhưng bản năng một kỳ sĩ lại muốn cậu phải vượt qua lý trí và dùng cảm đương đầu với chướng ngại.

Uỳnh!....

Một luồng sấm sét hòa với rồng xoáy thổi tung sàn đấu trường và ầm ầm đập đến trước Lakjhal.

Nhưng trước mắt Lakjhal lại không phải là tử vong đang tiếp cận, trong mắt cậu thì tất cả chỉ là một luồng năng lượng dễ dàng tan vỡ, chỉ cần cậu chạm vào thì nó sẽ vỡ ra.

ẦM!....

Một cột ánh sáng đen trắng bán kính hơn 10 mét bốc lên cao, luồng năng lượng của con rồng tan vỡ như bọt nước trước cột ánh sáng ấy.

Đột phá.

Lakjhal đã đột phá đến Vinh Quang kỳ sĩ, hai phong cách chiến đấu của kỳ sĩ và sát thủ hòa làm một, sức mạnh của Lakjhal bị áp chế nhiều năm ở ngưỡng 9999 Pestro do cậu không thể đột phá giờ khắc này đã bùng nổ lên đến 50000 Pestro.

Cột ánh sáng dần tiêu tán, Lakjhal đậm mặt mở mắt liếc nhìn con rồng

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đột phá

Vinh Quang kỳ sĩ không có kỹ năng, tác dụng của việc đột phá Vinh Quang chỉ là hợp lại tất cả kỹ năng, sức mạnh, ma lực, các loại thể chất, máu thịt, tất cả thành một. Điều này khiến sức mạnh, ý chí, cơ thể và tinh thần của kỳ sĩ trở nên thuần nhất không còn tạp chất.

Vinh Quang kỳ sĩ là chứng minh cho việc đã tìm kiếm được con đường của bản thân mỗi kỳ sĩ.

Lakjhal sau khi mở mắt thì cậu dùng Mieris để quan sát thân thể của chính mình, dòng chảy sinh mệnh dài hơn trước gấp trăm lần, các dòng chảy từ vong trên cơ thể cậu được thu gọn và mờ nhạt, máu phượng hoàng trắng hòa hợp với dòng máu con người trong cậu thành một.

Lakjhal vận động nhẹ nhàng cơ thể sau đó đậm mặt liếc về hướng con rồng vẫn đang trong trạng thái cuồng bạo. Trong mắt cậu giờ phút này thì khí thế áp đảo của con rồng đã không còn choáng ngợp, khủng bố như trước mà chỉ như một con vật nhỏ đang nổi cáu mà thôi.

Lakjhal vẫn chưa muốn giết con rồng trước mắt, nó vẫn còn tiềm năng phát triển mạnh mẽ, cậu luôn muốn có những đối thủ áp đảo được mình như hôm nay, áp lực lớn và cảm giác từ vong luôn là cách thức đột phá tốt nhất. Cậu thu hồi hai Noble Phantasm và lấy ra một thanh kiếm to lớn từ không gian của vương tọa.

Keng!...

Ầm!....

Mặt đất trường hơn 50 mét chung quanh nơi Lakjhal đứng lấy cậu làm trung tâm bị nén xuống hơn 1 mét và nứt ra. Lakjhal sử dụng kỹ năng tăng phúc được hợp lại từ Tín Ngưỡng chiến trường và áo choàng Chiến Thắng, lực lượng của cậu nhân lên hơn 50 lần và đạt đến gần 3 triệu Pestro hay 3 Drastro.

Vụt!...

Lakjhal nhún chân lướt về hướng con rồng, không chờ nó kịp ngưng tụ năng lượng, cậu chém đôi ma lực cuồng bạo chung quanh nó và hất tung con rồng ra xa hơn 100 mét.

-Không thể nào!...

-Sao có thể?....

Cả đấu trường xôn xao đầy kinh ngạc, hành động vừa rồi của Lakjhal yêu cầu phải có lực lượng hơn 4 Drastro mới có thể chém đôi khí tràng và hất tung con Rồng Bảo Tổ đi như thế.

Chỉ mới khoảnh khắc trước, cậu vừa bị đè ép nặng nề, đó không phải là giả vờ, không ai có thể giả vờ dưới ánh mắt của hơn 30000 con rồng nhìn chăm chăm. Vậy chỉ có một đáp án – Đột phá trong chiến đấu.

Quá khó tin tưởng, một người lại có thể đột phá trong khoảnh khắc sinh tử, sau đó lập tức phản kích đối thủ một cách nhẹ nhàng.

Kiến thức thường thức rằng sau khi đột phá thân thể sẽ rơi vào trạng thái yếu ớt và khó thích nghi. Thanh niên giữa đấu trường lại phá vỡ quy tắc đó.

Fladen nhíu mày và nói với thanh niên sau lưng mình:

-Con cảm thấy người này thế nào Sempirus?.

Thanh niên nghe cha hỏi thì nhíu mày rồi nói ngắn gọn:

-Rất nhiều bí mật, rất nguy hiểm.

Ánh mắt thanh niên bốc cháy nhẹ một ngọn lửa màu vàng và nói thêm:

-Con muốn được đánh với hấn một trận.

Những con rồng chung quanh nghe thế thì vô cùng kinh ngạc, Hoàng tử Sempirus lại có hứng thú với một con người, thanh niên bên dưới tuy mạnh hơn lúc trước nhưng trong mắt họ thì như thế cũng chỉ là đáng ngạc nhiên mà thôi, nhưng Sempirus hứng thú lại là một chuyện khác.

Sempirus là con rồng mạnh nhất trong những con rồng trẻ tuổi, 10000 tuổi và Sempirus đã có lực lượng đạt đến 30 Drastro, cậu có chiến lực chỉ đứng sau tộc trưởng của 5 bộ tộc đứng đầu tộc rồng và vua rồng Fladen.

Sempirus là ánh mặt trời được tất cả thế hệ trẻ của tộc rồng ngưỡng mộ và sùng kính như thần. Và người đó bây giờ lại có hứng thú muốn đấu với một con người.

Fladen thấy thế chỉ mỉm cười nhợt nhạt nói:

-Rất tiếc ta không thể giúp con chuyện này, chỉ có hấn được quyền khiêu chiến còn nếu con khiêu chiến thì hấn có thể tiếp chiến hay không lại là chuyện khác.

-Con đã hiểu thưa người.

Sempirus mỉm cười rực rỡ và tự tin nói:

-Con tin tưởng hấn sẽ chấp nhận nếu con đưa ra lời thách đấu. Hấn giống con, đều là những kẻ theo đuổi cực hạn của bản thân và tìm kiếm sức mạnh.

...

Bên trong đấu trường, Lakjhal đang chính diện quần nhau với con rồng, cậu hoàn toàn đè nặng nó để đánh, tăng phúc hơn 50 lần và các kỹ năng cậu tung ra sẽ tăng uy lực hơn gấp hai lần khiến lực lượng mỗi nhát chém của Lakjhal có lực lượng hơn 5 Drastro.

Ầm!...

Con rồng bị đập xuống sàn đấu trường, nhưng ánh mắt lại không hề có bất kỳ sự khuất phục nào, nó vẫn đứng lên mặc dù thân thể của nó đã tàn tạ, ma lực đã hầu như cạn kiệt.

Fladen, muốn ngăn cản nhưng hấn không thể làm điều đó nên chỉ thở dài:

-Một mầm giống rất tốt đáng để bồi dưỡng, nhưng rất tiếc vận mệnh lại không có chỗ cho nó.

Những tộc trưởng của các tộc rồng quanh đó cũng gật gù tán đồng, hiểu được giao ước với “Thần” nên họ chỉ có thể tiếc hận một mầm giống tốt của tộc Rồng sắp bị nghiền nát.

Lakjhal lúc này cảm thấy đã đủ nên đập xuống đầu con Rồng. Cậu dùng lực đè đầu nó trên mặt đất, mặc cho nó vùng vẫy và gào thét nhưng không thể thoát.

Ầm... Uỳnh...

Những âm thanh vùng vẫy yếu dần, con rồng lúc này đã tuyệt vọng nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự không cam lòng, mối thù của bộ tộc vẫn chưa trả được, 7000 năm sống ân nhân để làm gì, tại sao nó lại trở thành đá đập chân cho kẻ khác,... nó không cam lòng...

GRÀOOO!....

Tiếng gầm của con rồng sắp chết mang theo đầy bi thương, tuyệt vọng và không cam lòng chấn động cả đảo Salamon khổng lồ, giết một con rồng ngay giữa ánh mắt của hàng chục nghìn con rồng là một sự sỉ nhục to lớn nhất.

Nhưng, chúng lại làm bất kì điều gì, đây là khiêu chiến một cách công bằng và thanh niên giữa sân có sức mạnh đáng để nhận sự kính trọng của tộc Rồng.

Mây đen nhanh chóng kéo đến, bầu trời đổ mưa như hiểu được tiếng gầm của con rồng.

Sắc trời âm ảm đi dưới cơn mưa, thanh niên lúc này đăm đăm nói:

-Cam chịu rồi à, muốn giả thoát rồi à?. Muốn được chết như loài sâu bọ hèn mạt hả?. Không muốn báo thù à?. Không muốn trả lại sự sỉ nhục hôm nay à?.

Grừ!....

Con rồng gầm gừ nhẹ với ánh mắt đã trống rỗng của kẻ đã mất đi mục đích và ý chí sống sót, Lakjhal bình thản nói:

-Giết người thật sự là nhục nhã thanh kiếm này. Cút!...

Nói rồi cậu hất bay thân hình to lớn của con rồng rồi xoay người đi ra khỏi đấu trường.

Sempirus đứng trên cao nhìn bóng lưng Lakjhal và con rồng đang trọng thương giữa đấu trường, bỗng nhiên cậu nở nụ cười nói nhẹ:

-Lại dám bôi dường kẻ thù cho mình, thú vị lắm...

Sempirus nói rồi biến thành một con rồng trắng có sừng và cánh màu vàng kim, cậu vỗ cánh bay mất để lại Fladen và các tộc trưởng tiến đến xem xét con rồng đang nằm giữa đấu trường.

...

Lakjhal đến nơi ở của mình thì đã thấy một thanh niên tóc trắng tuấn mĩ đang tựa người vào một bên cửa ra vào. Ma lực của thanh niên này ẩn nấp rất kín đáo nhưng cậu có thể nhìn thấy được. Dòng chảy ma lực tinh khiết và cao đến khủng bố - gần 30 Drastro. Lakjhal đã từng thấy hắn trên đấu trường, hắn đứng cạnh vua Rồng Fladen.

Người này biến thành hình người còn hoàn mỹ hơn cả vua Rồng, khả năng ẩn nấp ma lực và hơi thở cũng hoàn hảo. Nếu nhìn bên ngoài thì hắn chỉ như một thanh niên quý tộc đầy tao nhã với nụ cười ấm áp trên môi.

-Tìm ta có chuyện gì?

-Thách đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Lời hẹn

-Ta đánh không thắng người.

Lakjhal thoải mái thừa nhận. Thanh niên tóc trắng mỉm cười đầy ý vị nói:

-Chính vì thế ta mới thách đấu người.

-Vì sao?

-Vì người giống ta.

Cả hai ánh mắt chiếu thẳng vào nhau. Một người mang theo sự lạnh nhạt, hồ hững người kia thì lại mang theo ấm áp, tràn ngập trí tuệ. Lakjhal lên tiếng trước:

-Ta chấp nhận, nhưng người không định thách đấu với ta trong tình trạng như thế này chứ?

-Vậy ta có thể vào trong để uống tách trà không?

Lakjhal không đáp lời mà chỉ đẩy cửa bước vào.

Hai người thiếu niên ngồi đối diện với nhau và điềm nhiên thưởng thức tách trà trong tay, cả căn phòng như bị hai cảnh sắc sáng tối bao phủ. Thanh niên tóc trắng như hiện thân của ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, Lakjhal lại như vàng trắng lãnh tĩnh, cô độc trong bầu trời đêm.

Thanh niên tóc trắng cất lời nói:

-Không ngờ người lại có thú vui tao nhã như thế, ta cứ ngỡ người là một kẻ nhàm chán cuồng chiến đấu thôi chứ?

-Còn một người có vẻ lịch sự như người thì cho đến tận bây giờ vẫn chưa báo ra tên của mình.

-Ha ha ha,... Xin lỗi, tên ta là Sempirus Karo Dluxex, con trai duy nhất của Vua Rồng Fladen Karo Dluxex và cũng là Hoàng tử duy nhất của tộc Rồng.

Lakjhal hơi kinh ngạc, thuật biến hình người, thuật ẩn nấp hơi thở và ma lực của người này còn hoàn mỹ hơn cả vua Rồng nhưng lại là một vị Hoàng tử. Cậu lạnh nhạt giới thiệu:

-Lakjhal Alvia Zioragon, hiệp sĩ hội bàn tròn của vương quốc Inotus,...

Lakjhal nói đến đây thì bỗng nhếch miệng khẽ cười nói:

- Và hiện tại đang là kẻ bị truy giá với giá 1 tỷ đồng vàng vì tội phản bội vương quốc và sát hại nhà vua.

Sempirus nghe thì hơi ngắc đầu hứng thú, lại có vương quốc ngu ngốc đến mức truy nã một người như thế, hơi suy nghĩ một chút thì cậu ta chỉ hơi nhún vai tỏ vẻ không quan tâm đến chuyện này lắm.

Đối với Sempirus và Lakjhal thì những chuyện như thế chỉ là rác rưởi không đáng tiền, những người đạt đến trình độ của họ không còn quan tâm đến những chuyện khác ngoài việc theo đuổi giới hạn sức mạnh.

Tiếp theo đó cả hai người thảo luận về những quan niệm về ma lực, kỹ năng, lực lượng.... Kiến thức uyên bác của Lakjhal hoàn toàn chinh phục được Sempirus và kinh nghiệm chiến đấu suốt 11000 năm của Sempirus cũng khiến Lakjhal rất khâm phục.

Cả hai thảo luận hăng say hoàn toàn quên đi thời gian, khi hai người dừng lại thì sắc trời đã hơi âm đạm, Sempirus đứng lên và nói:

- Ta sẽ cho ngươi thời gian 3 năm để nâng lên sức mạnh của mình, sau 3 năm chúng ta gặp lại và đánh một trận thỏa sức, trong một năm này ta sẽ không có mặt trên đảo. Đã hơn 10000 năm chưa ra khỏi phong ấn nên ta sẽ đi du lịch khắp vương quốc.

Sempirus nói rồi xoay người bước đi. Lakjhal nhìn bóng lưng của thanh niên tóc trắng đang biến mất ở cuối con đường thì hơi nhột nhạt cười, thật đáng để mong đợi trận chiến 1 năm sau.

...

Lakjhal bắt đầu quá trình nâng cao sức mạnh và tri thức của bản thân một cách đều đặn.

Cậu đến đầu trường từ sáng sớm và khiêu chiến những con rồng có lực lượng và ma lực đạt hơn 10 Drastro trở lên.

Tiếp đó cậu sẽ tiến vào thư viện của loài rồng, số lượng sách trên đảo Salamon chỉ bằng một phần ba ở cây Thế Giới nhưng những cuốn sách nơi đây đều chứa đựng những tri thức tinh túy.

Đến tối Lakjhal sẽ trở về và tìm hiểu tri thức trong cuốn sách “trí tuệ của Thần” – Garial, đọc sách đến giữa đêm thì cậu tiến vào trạng thái hấp thụ ký ức của “suối nguồn tri thức” – Illyse Genegid.

Dạo gần đây, Lakjhal cảm thấy đầu của mình có triệu chứng đau nhức dữ dội khi cậu hấp thụ ký ức trong Illyse Genegid, Lakjhal biết mình đã quá nôn nóng trong việc hấp thụ ký ức, cậu đã hấp thụ gần 1 triệu năm ký ức, quá nhiều tri thức và thông tin được ẩn chứa trong đó.

Lakjhal dừng lại việc hấp thụ ký ức và sử dụng ánh mắt Mieris để quan sát các dòng chảy tri thức của bản thân. Cậu xếp chúng có trình tự và hệ thống để dễ dàng cho việc hấp thụ và sử dụng lượng tri thức khổng lồ này, tuy công việc này đòi hỏi thời gian, sự tập trung cao độ và sự khống chế não bộ nhưng Lakjhal không hề nản chí, việc này là vô cùng cần thiết.

...

Đã hơn 3 tháng trôi qua.

Hôm nay Lakjhal không đến đầu trường mà cậu mang lên chiếc áo choàng đen và đến gặp vua Rồng Fladen để xin phép ra khỏi đảo Salamon.

Lakjhal từng dùng Mieris quan sát dòng chảy vận mệnh của Erza và thấy được nó sẽ dừng lại sau 4 tháng nữa điều đó đồng nghĩa với việc cô phải chết sau 4 tháng nữa. Cậu phải vệ cho dòng chảy vận mệnh của Erza tiếp tục tồn tại.

Sau khi ra khỏi đảo Rồng thì Lakjhal hướng về thành phố cảng Istaria, nơi Hội Fairy Tail đặt trụ sở.

Trên đường đi cậu đã hỏi thăm được một số tin tức.

Đầu tiên là sau vụ chấn động ma lực ở khu rừng phương Nam vùng Aspario, các công hội gửi các hội viên tài năng đi tìm kiếm thông tin để có thêm kinh nghiệm.

Một trận chiến khốc liệt giữa các công hội ánh sáng và các công hội bóng tối đã diễn ra, và một ngôi sao trẻ đã tỏa ra ánh sáng chói mắt của mình trong trận chiến này là Erza Scarlet – kiếm sĩ triệu hồi của công hội ánh sáng Fairy Tail.

Trong chiến dịch này cô đã đánh bại hơn 15 thành viên trong tổng số 50 thành viên của tất cả các công hội bóng tối. Trong đó đặc biệt nhất là việc cô đánh bại pháp sư cấp SS Eduras Jinevor – hội trưởng đời tiếp theo của hội bóng tối Accentral.

Tin tức tiếp theo là trận đấu quy mô lớn giữa hai công hội là Phantom Lord và Fairy Tail, địa điểm là ngay tại chính thành phố cảng Istaria – địa bàn của hội Fairy Tail.

Trận chiến này đã hủy đi trụ sở của công hội Fairy Tail và pháo đài chiến tranh di động của hội Phantom Lord, công hội Fairy Tail đã dành thắng lợi nhờ phép thuật tối cao được thi triển bởi hội trưởng Makarov.

Tiếp đó là các thông tin về những vụ mất tích kỳ bí của các con thuyền trên vùng biển phía Đông.

...

Thanh niên mang áo choàng có mũ trùm ngồi trong một góc của quán rượu lẳng lẳng nghe các pháp sư trong quán trò chuyện và bàn tán.

Cậu nâng ly nước trong tay và nhấp nhẹ một ngụm. Bỗng nhiên một người bước vào quán rượu khiến cả quán chợt im phăng phắc, thanh niên trong góc tối liếc người mới đến rồi nở một nụ cười hờ hững:

-Lại là người quen à. Thú vị!...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Gia nhập Fairy Tail

Lakjhal đẩy mũ trùm lên và nhìn vào người mới đến, là Laxus của hội Fairy Tail, vẫn cái thái độ ngạo mạn và không để ai vào trong mắt ấy, sau lưng hắn là 3 người khác. Cả ba bước vào quán rượu và đến ngồi vào một cái bàn cách chỗ Lakjhal không xa.

-Là Laxus của hội Fairy Tail đấy.

-Nghe nói hắn vừa dọn sạch hội bóng tối Leruhi.

-Đúng vậy chỉ với bốn người bọn hắn.

-Xùy, có gì ghê gớm Erza Scarlet của hội bọn hắn còn mạnh hơn nhiều, dọn một cái công hội nhãi nhép thì có gì đáng tự hào.

...

Nhìn 3 người thuộc hạ chuẩn bị động thủ thì Laxus đưa tay ngăn cản và điềm nhiên uống rượu, tâm tính hắn tuy vẫn cao ngạo như trước nhưng hắn không để tâm đến những con ruồi muỗi đang vo ve về hắn.

Laxus từ sau khi bị người áo choàng bí ẩn đánh bại thì hắn đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn với thế giới.

Mục tiêu của hắn là theo đuổi những kẻ có sức mạnh như vậy, gặp lại và chính diện đánh bại tên kia, tầm nhìn hắn đã rộng mở và không bị gò bó trong thế giới trước đây.

Hành động của Laxus khiến Lakjhal trong góc tối cũng phải âm thầm gật đầu, một kẻ mạnh phải luôn có thái độ như vậy, gục ngã, đứng lên, mở rộng thế giới quan, tiến về phía trước... Laxus hội tụ đủ những đức tính đó.

Lakjhal dùng Mieris quan sát dòng chảy ma lực của Laxus, chúng đã thuần nhất hơn, không còn bị ô nhiễm như trước, dòng máu của loài rồng trong cơ thể Laxus đã dần hòa quyện vào dòng máu con người trong hắn. Hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Bỗng nhiên Laxus quay đầu nhìn vào trong góc quán rượu.

Ánh mắt hắn tỏa ra từng tia sấm sét, và bắn vào góc tối.

Chẳng có ai cả, chẳng lẽ hắn đã lầm. Laxus rõ ràng mình có cảm giác bị một kẻ ở hướng đó quan sát, cảm giác của hắn rất mạnh, Laxus ra hiệu cho thanh niên tóc xanh sau lưng.

Thanh niên tóc xanh gật đầu rồi mở ra một cuốn sách và bắt đầu niệm chú, các chữ số phép thuật nhanh chóng thiết lập và khóa kín cả quán rượu.

Àm!...

Laxus phóng ra sấm sét và dò la khắp cả quán rượu khiến cả quán rượu nhanh chóng sụp đổ thành một bãi phế tích, những người trong quán rượu bị thương nhưng Laxus không quan tâm.

-Người mạnh hơn rồi.

Giọng nói trong trẻo vang lên và một thanh kiếm ngắn gác lên cổ của Laxus, ba người còn lại hoảng hốt nhưng họ nhận ra kẻ này nên chỉ có thể bất đắc dĩ đứng yên chờ đợi.

-Còn người vẫn có thói quen khôn khéo đó.

Lakjhal hơi trầm mặc, cậu đứng là thường có thói quen xuất hiện sau lưng đối thủ và kẻ kiếm vào cổ để không chế cục diện. Nhếch nhẹ môi, Lakjhal nói:

-Người đã tìm được ta thì người định sẽ làm gì?.

-Dĩ nhiên là đâm vỡ mồm tên khốn người.

Một nắm đấm mang theo sấm sét màu vàng đập đến sau gáy Lakjhal. Kẻ Lakjhal đang gác kiếm vào cổ chỉ là một phân thân sấm sét của Laxus.

ẦM!...

Vị trí nơi Lakjhal và Laxus đứng mặt đất bị lõm xuống một vòng lớn. Lakjhal dùng một ngón tay mảnh khảnh đỡ lấy nắm đấm của Laxus khiến hắn trợn mắt kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc bởi sấm sét và lực lượng trên nắm đấm của mình đang bị một dòng khí lưu xoay tròn và truyền xuống đất, dòng khí lưu đó xuất phát từ trên ngón tay kia.

Bịch!

Lakjhal nện vào bụng Laxus khiến hắn ngay lập tức gục trên mặt đất. Cậu nhẹ giọng nói:

-Ta có việc phải đến Fairy Tail, có vẻ người cũng đang trên đường trở về nhỉ?.

Laxus khó khăn chống người đứng lên, liếc nhìn kẻ trước mắt, hắn gật đầu rồi nói:

-Thì sao?.

-À ta có dự định đồng hành với người và nhân tiện sẽ dạy một bài học nhỏ về cái thái độ ngạo mạn trước mặt kẻ mạnh hơn mình của người. Không phản đối chứ?.

Khốn khéo, hắn phản đối thì đối phương có chịu bỏ qua?.. Laxus ngạo mạn liếc Lakjhal và nói:

-Tùy.

Ầm!...

Laxus lập tức bị hất bay hơn 30 mét và đập người vào một bức tường. Lakjhal nhìn vào đồng hồ nát hường đó và nhẹ giọng nói:

-Bài học thứ nhất, luôn có một thái độ ôn hòa và lịch sự. Đúng chứ cả ba người.

Ba người trong nhóm Laxus run lên cầm cập nhìn về hướng Laxus bị hất bay sau đó máy móc gật đầu.

Đúng vậy, nên lịch sự và ôn hòa giống như cách tên này đối đãi với Laxus vậy. Cả ba người trong lòng mặc niệm cho Laxus có thể sống sót và về đến hội.

...

Trong một khu rừng hoang vu.

Một thanh niên tóc vàng đang mồ hôi nhễ nhại hít đất với một tảng đá cao hơn 2 mét trên lưng, cơ bắp hắn vòng lên và nổi gân dữ dội.

-457...

-458...

Thanh niên tóc vàng vừa đếm vừa hít đất với cả thân thể run rẩy vì đến giới hạn, ngồi trên tảng đá là một người áo choàng đang đọc sách. Cách đó không xa là 3 người trang phục khá kỳ lạ đang nhìn hướng này với ánh mắt đầy thương cảm.

Nhóm người này không ai khác ngoài nhóm Lakjhal và Laxus đang trên đường trở về.

Lakjhal dùng các bài tập có thể kích phát tiềm năng và khiến cho ma lực cũng như lực lượng của Laxus hòa quyện.

Laxus cũng cảm giác được bản thân mạnh lên một cách nhanh chóng nên mặc dù phải chịu đựng sự tàn khốc của tên này nhưng chỉ cần không chết thì đối với hắn không sao, thế là Laxus cắn răng chịu đựng địa ngục do tên áo choàng này bày ra.

Bỗng nhiên, Lakjhal từ trên tảng đá đứng lên và gia tăng sức nặng khiến gân xanh trên trán Laxus nổi dữ dội. Lakjhal chỉ nói một cách đầy thân thiện:

- Tiếp tục, người vẫn chưa hoàn thành bài học “hãy hít đất như một quý ông”. Hãy nhớ luôn tao nhã, lịch sự dù đang “hít đất”.

Lần này thì Laxus nổi gân xanh càng dày đặc hơn, không phải bởi sức nặng được gia tăng mà vì tức giận, hắn quả thật muốn phun hết máu trong cơ thể vào mặt tên khốn bên trên.

...

2 tuần đã trôi qua.

Nhìn bóng dáng thành phố cảng Istaria hiện ra khiến cả bốn người nhóm Laxus như thấy được cảm giác của sự sống, cả bốn người không hẹn cùng thở ra nhẹ nhõm và thì thào với giọng mệt mỏi:

- Còn sống thật tốt.

Nhắc đến đây thì cả bốn người đồng thời rùng mình nhớ lại hai tuần tập luyện và lăn lộn trong địa ngục, tên Ác Quỷ kia lúc đầu cảm thấy dần vất vả mỗi Laxus thì không thú vị nên bắt đầu dời mục tiêu sang cả ba người còn lại.

Ba người từ sự sợ hãi lúc mới gặp chuyển quan cảm thù những bài huấn luyện tàn khốc của tên này, sau đó họ lại trở nên sợ hãi bởi sự tàn bạo của mỗi bài huấn luyện mang lại, sau đó họ lại chuyển từ sợ hãi sang chết lặng vì mất đi cảm giác do bị dồn trong địa ngục quá lâu.

Nhìn bóng người mang áo choàng đang đi xa khiến bốn người thở dài nhẹ nhõm. Thoát rồi.

- Cảm ơn vì những ngày vui vẻ vừa qua, rất mong được gặp lại.

Ba người nghe được lời này truyền lại thì xém nữa té xỉu, họ chỉ mong tên Ác Quỷ này rút đi càng xa càng tốt.

Laxus thì chỉ nheo mắt, hắn đã nhận được rất nhiều sự chỉ dạy trong lần tập luyện này, hắn đã có rất nhiều những bài học bổ ích. Laxus cười thú vị nói:

- Hẹn ngày gặp lại.

...

Lakjhal tìm đến gặp hội trưởng hội Fairy Tail là Makarov, cậu nói mình cần một số thông tin nên muốn gia nhập công hội trong một thời gian ngắn.

Makarov đắn đo suy nghĩ rất nhiều cho đến khi Lakjhal đưa cho ông một cuộn giấy có khắc hơn 20 phép thuật cổ đại.

Buổi sáng hôm sau.

Makarov triệu tập toàn thể hội viên trong hội Fairy Tail với lý do giới thiệu thành viên mới.

- Hôm nay mọi người tập trung tại đây để đón chào...

Ầm!...

Cánh cửa của hội bị thổi bay, tiếp đó là một thiếu niên tóc hồng nhảy vào đây hơn hờ nói:

- Lính mới à... khá khá khá...

Cốp!...

Thiếu niên chưa dứt lời thì một nắm tay giáng thật mạnh vào đầu khiến cậu ta khiến cậu ta lăn quay trên mặt đất, một cô gái tóc đỏ xinh đẹp giẫm qua người thiếu niên tóc hồng để bước vào công hội, cô hồ hững nói:

- Phạt người cái tội làm gãy cánh cửa thứ 84 của hội và chấn động, gây mất trật tự công cộng đây Natsu.

Bỗng nhiên một bóng người gầy còm mở rộng vòng tay, chu môi lên bay về hướng cô gái tóc đỏ và nói:

- A... Erza về rồi à... cho hôn cái... Chuuuuuuuu

Bốp!...

- Chào thì được, hôn thì miễn nhé Camidi.

Erza vừa nói vừa tung một cú đấm không thương tiếc, tên dê già méo miệng sùi bọt mép bay về hướng quầy rượu.

Tiếng đồ nát vang lên và cả ghế bay, bàn bay, ly bay, chén đĩa, người,... tất cả cùng bay tứ tung trong đại sảnh hội, Makarov hai mắt nhắm lệ gào lên:

- AAAAA, tiền của ta, tiền của ta, hội của ta,....aaaaaa....

Một cái đĩa bay tới và tọng vào miệng Makarov.

Ha ha ha...

Tiếng cười vui vẻ vang lên trong hội. Makarov nổi gân xanh chẳng chịt và gầm lớn:

-TRẬT TỰ!....

Âm thanh chấn động màn nhĩ tất cả mọi người và khiến cả tòa nhà hội rung lên dữ dội.

Thấy tất cả đã bình tĩnh thì Makarov mới hắng giọng và chỉ qua một thiếu niên có tóc vàng ngắn, gương mặt khá nghịch ngợm bên cạnh mình rồi nói:

-Đây là thành viên thứ 65 của đại gia đình chúng ta Albe Miset... mọi người cùng tổ chức tiệc chúc mừng người mới nào...

Natsu và Grey đồng thời đứng lên một cái bàn rồi cùng hét:

-Quầy lên nào mọi người...

Hai chiếc ghế đập vào mặt khiến cả hai bất tỉnh kèm theo tiếng nói:

-Đừng tạo ấn tượng xấu cho người mới.

Tất cả mọi người bủi môi nói thầm, vào hội rồi sẽ xấu thôi, còn cái gì mà ấn tượng hay không tốt đẹp nữa.

Thiếu niên tóc vàng nở nụ cười tinh nghịch nói:

-Mong được mọi người giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Albe Miset

Mọi người cùng đánh giá thiếu niên tên Albe Miset, vóc người tương đương với Natsu, không tính là đẹp trai nhưng dễ nhìn và dễ tạo thiện cảm, ánh mắt khá tinh quái, chắc chắn đây là một tên tiểu quỷ đáng yêu.

Erza hơi nghi hoặc nhìn về thiếu niên, một cảm giác khác lạ dâng lên trong cô khiến cô hơi bối rối và khó hiểu, có lẽ phải điều tra thêm về tên nhóc này.

Bỗng nhiên Albe hai mắt tỏa sáng nhảy xuống đại sảnh, cậu ta nhanh như chớp chạy đến trước Erza và nhìn cô với đôi mắt tỏa sáng.

-Chị tóc đỏ thật xinh đẹp. Chị có thể chào mừng em vào hội bằng một cái ôm được chứ.

Vừa nói Albe vừa nhìn Erza bằng đôi mắt ngập nước đầy đáng yêu.

Mọi người trong hội ồ lên trong khi Makarov che mặt.

-Không ngờ lại là một tiểu quỷ háo sắc...

-Hú hú hú... tốt lắm chàng trai trẻ...

-Chúng tôi ủng hộ sự dũng cảm của cậu đấy.

-Ha ha ha, già ngu mà ầm heo vàng... khá lắm...

Những tiếng reo đầy vui vẻ và hèn mọn vang lên trong hội. Erza càng nghi hoặc hơn nữa, thằng nhóc này như nhắm vào cô, ngay từ khi cô bước vào đại sảnh thì đã có cảm giác bị quán sát, bây giờ tên tiểu quỷ này lại có hành động như thế càng làm Erza cẩn thận.

Erza ôm Albe trước những cái miệng đang đang rớt xuống đất vì kinh ngạc, cô thì thầm vào tai cậu ta vừa đủ hai người nghe.

-Không cần biết người có mục đích gì nhưng chỉ cần người dám làm tổn thương Fairy Tail thì ta sẽ không ngần ngại cứa cổ người đâu.

Sát khí của Erza đâm vào tai Albe nhưng cậu ta chỉ lui lại và dùng đôi mắt đáng yêu như cún con nói:

-Chị nói gì em không hiểu. Hi hi hi...

Erza lạnh nhạt liếc Albe sau đó xoay người đi lên lầu tìm nhiệm vụ. Albe cũng bắt đầu lần la đến gần nhóm Natsu và Gray, chỉ chưa đến mười nhịp thở thì hai ông tổ quậy phá đã có thêm một đàn em, cả hai đều cười hô hô rất vui vẻ nhưng sau đó lại bắt đầu cãi nhau về việc ai sẽ là anh cả trong nhóm ba người.

...

Trên đỉnh tháp đồng hồ.

Một ông lão gầy ốm và thấp bé đang ngồi cạnh một thiếu niên tóc vàng, hai người này chính là Makarov và Albe Miset. Chỉ thấy Albe giờ phút không còn vẻ tinh nghịch, thân thiện mà trên gương mặt cậu là nét lạnh nhạt, hờ hững, Albe cất giọng:

-Dao động nguyên tố ma pháp tử vong rất lớn đang có xu hướng hội tụ, dòng chảy sinh mệnh của tất cả sinh vật sống trên vùng Aspario đang bị hút về phương đông.

Makarov nghe thấy thế thì trầm trọng hẳn, ông thăm dò nói:

-Người dự tính như thế nào?.

Albe nhắm mắt lại sau đó dần mở ra. Ánh mắt chuyển sang màu đen thâm thúy như bầu trời đêm, trong con ngươi màu trắng vàng có ẩn hiện các ký tự thâm ảo, tối nghĩa.

Makarov kinh hoàng nhìn ánh mắt của thiếu niên, thật khủng khiếp, ánh mắt như xuyên thấu vạn vật trời đất, ông cũng biết mỗi người có một bí mật nên chỉ lặng lẽ quan sát:

Albe nhìn về hướng dòng chảy sinh mệnh bị hút về. Dòng chảy vận mệnh của Erza cũng bị kéo về hướng đông và biến mất trong đó. Albe thu hồi ánh mắt và nói nhẹ:

-Ta sẽ tham gia nhóm với Erza, nhờ người sắp xếp. Sau khi việc này kết thúc ta sẽ trả lại phần thù lao còn lại.

-Được rồi, mặc dù không biết người làm gì nhưng mong hãy cẩn trọng đừng làm tổn hại đến Fairy Tail, nếu không ta sẽ sinh mệnh này để diệt trừ người bằng được.

Albe đậm mặt nhìn Makarov sau đó hờ hững nói:

-Cho dù người tự sát thì triển tuyệt chiêu cấm kỵ thì cũng không diệt được ta. Người cũng không nên lo lắng quá nhiều như thế.

Makarov đứng dậy và muốn bỏ đi, bỗng ông hơi khựng người lại và hỏi:

-Đây chính là bộ mặt thật của người đúng không?.

Albe trầm mặc trước câu hỏi này. Cậu lạnh nhạt đáp:

-Đây là bộ mặt khi ta gặp Fairy Tail.

Nhìn bóng lưng đi xa của Makarov, Albe nằm xuống và gối đầu lên hai tay ngẩng nhìn bầu trời trong vắt, cao vút của thành phố. Cậu thì thầm:

-Con người được tự do dưới bầu trời trong xanh?. Tại sao đã có “tự do” lại còn có “dưới”, con người vốn chẳng tự do. Họ chỉ tự thỏa mãn với cái “tự do” hư ảo của bản thân đặt ra mà thôi...

-Con người sống bằng niềm tin “tự do” hư ảo người nói và càng trở nên mạnh mẽ, để đến một ngày họ đạt được “tự do” chân chính.

Albe cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, cậu mỉm cười ảm áp nói:

-Chị đến rồi à, đến đây ngồi đi, nơi này mát lắm, gió thổi vấy tung bay đấy...

Erza nhìn thiếu niên tóc vàng đang mỉm cười rực rỡ như ánh mặt trời, cô không hiểu phải là người như thế nào mới có thể diễn xuất chân thật như tên nhóc này. Cô lạnh nhạt nói:

-Bỏ mặt nạ của người ra và nói cho ta biết người nhắm vào ta có mục đích gì?.

-Thấy một cô gái đẹp và muốn tiếp cận có gì sai sao?.

Erza liếc Albe sau đó nói:

-Ta tin tưởng hội trưởng, ông ấy là người cha thứ hai của chúng ta, một người cha sẽ không bán đi con mình.

-Ồ...

Albe đưa tay lên vân về nhẹ mái tóc, cậu khá bất ngờ về sự tin tưởng lẫn nhau của các thành viên Fairy Tail. Erza nhìn động tác này thì hơi giật mình sững sờ, động tác quen thuộc này cô đã từng thấy đâu đó. Erza không nhớ nhưng cô không cho là quan trọng và lắc đầu quên đi.

Erza nhún người biến mất khỏi tháp đồng hồ, Albe ở lại này vâng ngắm nhìn bầu trời, không ai có thể thấy được điều gì từ trong đôi mắt cậu.

...

Albe chính là Lakjhal giả trang, khi còn nằm dưới sự huấn luyện của Lancelot thì cậu được một bậc thầy sát thủ chỉ điểm qua một khóa khá nghiêm khắc về thay đổi nhân dạng, thêm vào đó là những kiến thức, phép thuật về nguy trang, chỉnh hình, thay đổi tính cách, phép thuật ẩn giấu, phép biến hình,... tất cả khiến Lakjhal có thể che dấu trước một người rất quen thuộc cậu như Erza.

Những ngày tiếp sau đó, Albe được Natsu và Gray dẫn đi lẩn lộn khắp nơi trong thành phố cảng, họ giới thiệu cậu với những thành viên khác của hội.

Albe muốn chung nhóm với Natsu mà không đi theo Erza bởi cậu thấy được sợi dây sinh mệnh của họ gắn chặt với nhau, cùng hội tụ về một chỗ và cùng kết thúc.

Mọi việc khá bình thường cho đến khi nhóm Natsu nhận được vé du lịch bãi biển từ Loki – một Tinh linh triệu hồi mà Lucy vừa cứu được.

Erza cũng cảm thấy rất hứng thú với chuyến đi này, cô bắt đầu sắp xếp một xe hành lý bự chảng và hào hứng bùng bùng dẫn đầu mọi người.

...

Sau 3 ngày, họ đã tới được khu vui chơi giải trí.

Trên một ngọn đồi cách khu giải trí 4 dặm, Albe ngồi đọc sách bên cạnh một hồ nước, sau lưng cậu là một biệt thự xa hoa sang trọng.

Lakjhal luôn tạo điều kiện hưởng thụ tốt nhất cho mình, cậu không thích gò bó mình trong khổ luyện, mỗi khi nhàn rỗi thì cậu luôn tạo cho mình bầu không khí thoải mái nhất, cậu tự tin mình sẽ không bị chìm đắm vào đó. Chung quanh Lakjhal là hơn 30 mặt kính có hình ảnh của cả khu giải trí.

Đây là “ánh mắt chim ưng” - một phép thuật điều tra của Tinh Linh, Lakjhal đã cải tiến khiến nó khá giống với tivi trong thế giới cũ của cậu. Trong một chiếc gương to nhất ở hướng đối diện Lakjhal đang chiếu lên hình ảnh Erza trong căn phòng của chính mình.

Lakjhal nhìn thấy những cảm xúc sợ hãi, sự bối rối của Erza, cậu biết đây là nỗi ám ảnh trong quá khứ mà Erza từng kể với cậu khi hai người gặp nhau trong khu rừng. Lakjhal dùng Mieris quan sát dòng chảy quá khứ và dòng chảy vận mệnh của Erza.

Quả nhiên chúng có liên quan đến nhau.

Đến lúc trời tối thì đã có đợt biến. Trong khu giải trí, khu sông bài vang lên tiếng đánh nhau, âm thanh đồ ỏi.

Lakjhal lập tức dịch chuyển và xuất hiện tại bờ biển. Cậu nhìn thấy một nhóm người kỳ dị đang mang theo Erza bị đánh ngất lên một con thuyền và bơi ra biển. Ánh mắt Lakjhal lạnh lùng, khí lưu Gnodom xuất hiện dưới chân cậu và nâng đỡ cậu lướt trên mặt biển cách con thuyền chỉ hơn 10 mét.

Nhóm người trên thuyền hoàn toàn không hay biết rằng cách đó hơn 10 mét là một thiếu niên đang lạnh lùng nhìn vào họ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tháp Thiên Đường

3 ngày trời dạt trên biển.

Erza như trước vẫn hôn mê chưa tỉnh, có lẽ cô bị sốc nặng về tinh thần khi gặp lại người quen trong ký ức.

Một tòa tháp chọc trời cao gần 5000 mét – Tháp Thiên Đường đã hiện ra trong tầm mắt nhóm người trên thuyền.

Tháp Thiên Đường – ngọn tháp khổng lồ được xây dựng bởi một tổ chức cổ xưa sùng bái Zeref, họ xây ngọn tháp này với mục tiêu phục sinh Zeref. Sau khi bị hội đồng phép thuật tối cao can thiệp thì tổ chức đã bị diệt sạch và nơi đây trở nên hoang vắng.

Một người mặc trang phục khá ngẫu, Lakjhal cố gắng tìm tòi trong ký ức ít ỏi của mình về thế giới cũ, trang phục này hình như được gọi là Vest,... người này lên tiếng:

-Gerard chắc đã chờ chúng ta rất lâu.... Shimon!.

-Sao thế Worly?.

Một người vạm vỡ với chiếc khăn quấn trên đầu và một chiếc hàm sắt trả lời Worly.

-Câu mang theo Erza đến ngục, tôi sẽ trở về báo cáo mọi chuyện với Gerard, có lẽ chúng ta sẽ phải đón tiếp những người bạn mới của Erza.

Worly dứt lời thì thân thể biến thành vô số khối vuông nhỏ và biến mất.

Lakjhal nhìn hướng đỉnh ngọn tháp Thiên Đường, ma lực bóng tối đang tụ tập về nơi này và trên đỉnh ngọn tháp có một dòng chảy ma lực khá mạnh, hẳn đó là ma lực của thủ lĩnh nhóm người này.

Lakjhal từng nghe Erza kể về người này – Jellal Fernandes, hiện tại được gọi là Gerard.

Cậu ta từng là người Erza vô cùng ngưỡng mộ bởi tính cách mạnh mẽ, giàu tình cảm tinh thần hăng hái, đầy nhiệt huyết, Gerard là người đã dẫn dắt Erza thấy được ánh sáng tươi đẹp của sinh mệnh, cô luôn xem cậu ta như người anh trai cho đến cái ngày đó.

Ngày các nô lệ nổi dậy, Gerard bị bắt đi và sau khi gặp lại thì tính tình cậu ta hoàn toàn thay đổi. Tàn bạo, khát máu, điên cuồng, tôn sùng Zeref...

Lakjhal quyết định sẽ đợi đến thời khắc nguy cấp nhất, ngay khi dòng chảy vận mệnh của Erza đi đến điểm cuối, lúc đó cậu sẽ ra tay.

Trong thời gian chờ đợi cậu sẽ quan sát tòa tháp này, cậu muốn tìm hiểu về tòa tháp này, trong mắt cậu thì nó là một kho tri thức và thông tin khá quý giá. Có cậu bên cạnh thì Lakjhal tin rằng trong tòa tháp này chưa ai có đủ khả năng làm hại đến Erza.

...

1 tuần sau đó.

Nhóm Natsu đã đến tháp Thiên Đường.

Bọn họ bị buộc phải tham gia vào trò chơi của Gerard bày ra và phải giao đấu với nhóm của Gerard.

Các trận đấu diễn ra khốc liệt thảm thiết.

Lakjhal lặng nhìn tất cả trong mắt. Tình bạn, tình đồng đội, sự tin tưởng, sự khoan dung trước kẻ thù nhưng không hề mềm yếu, sự mạnh mẽ, tự tin, những giọt nước mắt, những nụ cười,...

Lakjhal chợt giật mình nhận ra thì ra thế giới của Erza và thế giới của mình lại khác nhau đến thế.

Erza sống trong một thế tràn ngập sắc màu tươi sáng, bên cô luôn có những người bạn, có lẽ sẽ có đau thương nhưng tình cảm của những người bạn sẽ luôn giúp cô đứng lên. Có lẽ làm bạn với Erza và để cô đi vào thế giới của mình là một điều sai lầm...

Thế giới của Lakjhal quá hắc ám, những đối thủ khủng bố luôn chờ đợi cậu, Lakjhal gần như có thể thấy được chúng, kẻ thù đông vô số kẻ, máu tươi, xương cốt chất thành núi trên đường cậu đi.

Chỉ có chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu... chiến đấu không ngừng nghỉ, chiến đấu trong biển máu, trong núi xương... thế giới đó hoàn toàn không thích hợp với Erza. Cậu đang kéo cô vào cái thế giới chỉ có một màu đen...

Lakjhal mỉm cười nhợt nhạt, có lẽ đây cũng là lúc tách Erza khỏi thế giới của mình, cô nên nhận được những gì mình xứng đáng được nhận.

ẦM!...

Một cột sáng khổng lồ từ trên đập thẳng xuống tháp Thiên Đường. Một quả cầu ánh sáng rộng hơn 10 dặm xuất hiện giữa biển cả mệnh mông chiếu rọi khắp trời đất, sức ép từ vụ nổ thổi quét cả vùng biển tạo thành bão tố và sóng thần. Khi cột sáng tan đi thì tháp Thiên Đường lộ ra bộ mặt thật.

Đó là một tòa tháp cao 5000 mét được làm hoàn toàn từ thủy tinh đẹp lộng lẫy và lung linh. Ma lực của vụ nổ chỉ phá tan lớp ngoài và bị thủy tinh phép thuật hấp thụ sức mạnh trong cả vụ nổ. Ma lực mệnh mông truyền đi khắp tòa tháp.

Lakjhal sau khi điều tra thì đã hiểu được tòa tháp này sẽ hoạt động như thế nào. Hiện tại là lúc cần vật tể để khởi động nghi thức phục sinh, và vật tể đó chính là Erza.

-HA HA HA!... thành công mỹ mãn.

Gerard mỉm cười đầy điên cuồng, hẳn đã chờ đợi thời khắc này bao lâu,... chính hắn cũng không biết,... cuối cùng cũng đến giờ phút này,. Gerard dùng ma pháp điều tra và nhận thấy Erza đang đến đây, hẳn nở ra một nụ cười đáng sợ và thì thào:

-Thật thất lễ, phải lịch sự đón tiếp người quen chứ nhỉ?.

Lakjhal đứng trong góc lạnh nhạt nhìn Gerard, thời khắc vẫn chưa đến, cậu đã xấp xếp một kế hoạch riêng. Lúc này thì một bóng người đỏ rực tiến vào, là Erza. Cô hét lên:

-JELLAL!...

-A!... chào Erza, trông cậu vẫn khỏe mạnh nhỉ, mình rất vui mừng... vì vật tể rất khỏe mạnh...

-Cậu điên rồi Jellal, dừng lại đi trước khi quá muộn.

Erza gần giọng nói, cô rất bối rối khi đứng trước người đã cứu giúp mình khi xưa, người đó giờ phút này đã hoàn toàn lạc lối và chìm đắm sự điên cuồng và ảo tưởng. Gerard nghe Erza nói thế thì mỉm cười thanh lịch:

-Jellal, cái tên đầy hoài niệm làm sao?... Nhưng... những lời cô nói thật buồn nôn... là ai đã bỏ tất cả đồng đội lại, nghe nói bây giờ cô đang rất vui vẻ bên cái lũ Fairy Tail ấy nhỉ?.

Erza nghe thế thì cắn chặt răng, cô nói:

-Cho nên mình sẽ dùng sinh mạng của bản thân để ngăn cậu lại.

-Không... không... không... Cậu không cần làm thế, muốn chuộc lỗi thì hãy ... LÀM VẬT TỂ ĐI ERZA!....

Àm!...

Gerard dứt lời thì nhanh như chớp tung phép thuật về hướng Erza.

Erza né tránh rất chặt vật bởi trận đấu trước đó cô đã hao tổn rất nhiều sức lực. Lakjhal trong bóng tối dùng Gnodom giúp Erza cầm cự lại, cậu đang chờ đợi một mắt xích vận mệnh nữa đang hướng về phía này.

Sau một lúc thì Erza bị Gerard bắt trời và chuẩn bị đem lên hiến tế.

Àm!...

Natsu đâm vào mắt Gerard khiến hắn bị quáng đi, cậu kéo Erza khỏi đài hiến tế. Sau khi chặt vật vượt qua các hành cầu thang thì giờ đây cậu đã đến kịp lúc.

Gerard đứng lên từ đồng đồ nát và cười dữ tợn:

Còn kém lắm... SAO BĂNG!....

Ánh sáng đen từ trên thân thể Gerard bộc phát và khiến hắn bộc phát tốc độ nhanh như chớp đánh văng Natsu đi. Cuộc đấu nghiêng hẳn về một bên.

Lakjhal từ trong bóng tối dẫn dắt chiều hướng của cuộc chiến mà không người hay biết.

Tiếp đó Natsu ăn thủy tinh của tòa tháp và đánh bại được Gerard nhờ sự hi sinh của Shimon, cậu cứu Erza nhưng tòa tháp do mất đi người khống chế là Gerard nên ma lực chấn động và mất kiểm soát.

Erza tiến vào đài hiến tế để có thể ổn định ma lực xung động và cứu Natsu.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hai thế giới

Trong không gian hiến tế, cô gặp lại một người mà cô không ngờ đến, là Albe. Sắc mặt Erza trầm trọng hẳn lên, quả nhiên những nghi ngờ và bất an của cô đã thành hiện thực, bên cạnh Albe là thân thể Gerard đang trời nổi, Erza cảnh giác hỏi:

-Là người đứng đằng sau tất cả mọi việc, là người điều khiển Gerard.

-Đúng vậy!. Là ta đã làm tất cả. Còn tên đầy tớ này thì đã chết. Thời khắc Zeref phục sinh đã sắp đến và nhân loại sắp tiến đến với trang lịch sử mới, thời đại của pháp thuật trị vì.

Erza hiện tại đã mất tất cả sức lực, cô chỉ có thể đứng nhìn. Bỗng dung một luồng ma lực thần thánh và vĩ đại truyền đến bàn tay Erza.

Àm!....

Không gian bên trong đài hiển tế chấn động kịch liệt.

Trên tay Erza lúc này hiện ra một thanh kiếm màu trắng có đính một đôi cánh thiên sứ. Ma lực khổng lồ và thánh khiết trong thanh kiếm lan tỏa toàn thân Erza, cô ngưng mắt nhìn về trước và vùng kiếm chém vào Albe đang sừng sốt bởi hình ảnh trước mắt.

Uỳnh!...

-AAAAA!... ta không cam lòng, đây là thứ chết tiệt gì... AAAAA!....

Albe gào thét điên cuồng và biến mất trong cột ánh sáng chói mắt. Thanh kiếm trong tay Erza tan biến, cô mất hết sức lực và ngã xuống bất tỉnh.

...

Một thiếu niên tóc vàng với ánh mắt tinh nghịch từ trong cột sáng bước ra, là Albe. Cậu nhìn vào vết thương trên ngực đang khép lại bởi ngọn lửa màu trắng, cậu ngồi xuống trước Erza và mỉm cười ấm áp nói:

-Cậu chém đau lắm đấy!.

Sau đó Albe xóa đi hóa trang, một thanh niên tóc đen vô cùng thanh tú hiện ra.

Lakjhal ngồi xoa đầu Erza và nhớ lại những kỷ niệm giữa hai người. Cậu cứ như thể mỉm cười hiền hòa và dịu dàng xoa đầu Erza.

Một lúc sau, Lakjhal kéo ra một đoàn ánh sáng màu trắng từ trán Erza. Đây chính là dòng chảy tình cảm và ký ức của Erza về Lakjhal, cậu thấp giọng đọc ma ngữ:

-Sra sjh asau a dabd utngd. (chuyển dời tinh thần.)

Đoàn ánh sáng vốn hướng đến Lakjhal đã bay sang gắn liền vào Gerard. Lakjhal chuyển dời tất cả tình cảm của Erza dành cho mình vào Gerard, ký ức của cô về cậu thì được Lakjhal xóa bỏ.

Trong cuộc đời Erza Scarlet từ nay sẽ hoàn toàn không tồn tại người tên Lakjhal nữa.

Tiếp đó Lakjhal bước đến trước Gerard, cậu cắt ngón tay ra một giọt máu và nhỏ vào miệng Gerard.

Sức mạnh chữa trị của giọt máu làm Gerard nhanh chóng khép lại các vết thương, vì Gerard chỉ vừa mới chết nên cậu sử dụng “Nước mắt của thần Tự Nhiên”, giúp hồi sinh lại Gerard.

Hoàn thành mọi việc, Lakjhal lấy ra một quả cầu thủy tinh ma pháp và ghi chép lại tất cả hành động của Albe. Đây sẽ là bằng chứng cho sự trong sạch của Gerard.

Cậu sử dụng Gnodom đưa Natsu và Erza ra khỏi tòa tháp, còn Gerard thì được Lakjhal truyền tống đến một bờ biển cách đó không xa.

Tòa tháp Thiên Đường khổng lồ nổ tung và thổi bay tất cả trên biển.

Erza được Natsu bế ra khỏi vụ nổ. Cô tỉnh lại và cảm thấy tìm lại được sự sống, cô thật sự rất hạnh phúc vì có những người bạn bên cạnh. Một thứ gì đó hơi hụt hẫng trong Erza nhưng nó nhanh chóng bị hạnh phúc vùi lấp.

...

Trên tầng mây thật cao.

Một thanh niên đứng cao ngạo và cô độc giữa trời đêm, các vì tinh tú soi sáng bóng dáng thanh niên, cậu lạnh lùng và uy nghiêm tựa như một vị thần bóng tối.

Trước mặt thanh niên là một con quái vật cao hơn nghìn mét, nó run rẩy nhìn thanh niên trước mắt. Đây là kẻ đã phá hoại kế hoạch phục sinh của nó trong hơn 100 năm, nó phần nộ oán hận, nó không cam lòng, nhưng kẻ trước mắt có sức mạnh khủng khiếp.

Sát khí và ma lực tinh khiết, mệnh mông như biển cả bao trùm lấy nó. Sức mạnh này làm nó nhớ đến chủ nhân vĩ đại của mình Pháp sư hắc ám Zeref.

Thanh niên này chính là kẻ đã hấp thu hơn chín phần mười ma lực tỏa ra trong vụ nổ bên dưới. Hắn là người đã ném nó lên đây. Nó muốn chạy trốn nhưng không dám, nó sợ một khi quay lưng thì cái chết sẽ tiếp cận. Nó chờ đợi người thanh niên trước mắt lên tiếng.

-Cút!...

Thanh niên đậm mặt nói và lạnh lùng nhìn vào nó khiến con quái vật không nói hai lời xoay người bay đi.

Lakjhal nhìn bóng dáng con quái vật đã thật sự biến mất.

Phụt!....

Một ngum máu tươi phun ra từ miệng Lakjhal, cậu ôm ngực và khụy xuống trên tầng mây.

Lakjhal vì cường chế xâm phạm dòng chảy vận mệnh để cứu Erza nên bị trả giá, cái giá là vận mệnh cậu bị chia đôi, và một nửa ấy sẽ được trao cho Erza, tiếp đó cậu lại hấp thụ lượng ma lực đạt đến gần 20 Drastro trong vụ nổ của tòa tháp khiến cơ thể cậu bị quá tải. Cuối cùng là Lakjhal lại cường ép nâng cao sức mạnh lên 15 Drastro để hù dọa con quái vật kia.

Tất cả làm cơ thể và linh hồn của Lakjhal bị căng nứt. Ánh mắt Lakjhal mờ đi, trước khi ngất đi cậu liếc nhìn xuống dưới tầng mây nơi Erza và các bạn của mình đang tụ hội vui vẻ, Lakjhal nhẹ giọng nói:

-Hạnh phúc nhé, Erza....

Lakjhal ngất đi và rơi khỏi đám mây xuống vùng biển mênh mông.

Erza như cảm nhận được gì đó và hơi nghi hoặc nhìn vào cả vùng biển lạnh lẽo đang trập trùng vô vàn con sóng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Sinh vật kỳ lạ

Sau khi nhóm Erza trở về thì phải chịu sự thẩm vấn của hội đồng phép thuật tối cao, đến khi Erza đưa ra quả cầu thủy tinh có ghi lại tất cả những hành vi của Albe thì tất cả mọi người mới được thả về.

Gerard cũng được phóng thích và chứng minh được sự vô tội của mình, cậu gia nhập Fairy Tail khiến Erza vô cùng hạnh phúc, cô nói với Gerard rằng mình yêu cậu ta nhưng Gerard lại trốn tránh vì một lý do đó khiến Erza rất thất vọng, nhưng cô không từ bỏ mà tiếp tục quan tâm chăm sóc Gerard.

Albe bị hội đồng phép thuật truy nã với giá 1 tỷ đồng vàng, mức giá cao ngang với giá truy nã Thanh Kiếm Bóng Tối.

...

Gerard ngồi bên quầy rượu của hội Fairy Tail với đầy những suy nghĩ, cậu nhớ tất cả những điều mình làm, những tổn thương mình đã gây ra cho Erza. Đó không phải là cậu bị điều khiển mà cậu bị mê hoặc và theo đuổi nó, cái tên Albe hoàn toàn vô tội, hẳn gánh chịu tất cả tội danh.

Hắn đã nhắc nhở với cậu trước khi truyền tống cậu đi rằng đừng để cho Erza biết chuyện này. Gerard hối hận về tất cả những sai lầm của mình nhưng cậu càng dẫn vật hơn khi nhận lấy tất cả từ người khác, kể cả tình cảm của người đó.

Gerard không dám đón nhận tình yêu của Erza bởi cậu biết mình không xứng đáng với điều đó, và trên hết người mà Erza yêu cũng không phải là cậu.

Gerard quyết định sẽ ở lại Fairy Tail và bảo vệ chăm sóc Erza như một người em gái, chăm sóc cô như trước khi cô rời đi bọn họ. Trong thời gian đó cậu quyết tâm phải tìm được người tên Albe thần bí kia và trả lại tất cả.

Makarov nhìn Gerard và thờ dài thật sâu. Ông nhận được một lá thư được gửi đến bởi một người hầu trong biệt thự của Albe, cậu tặng lại cho Fairy Tail tất cả tài sản của mình, hơn 500 phép thuật cổ đại và dặn dò ông nhất định không được cho Erza biết tất cả mọi chuyện.

Nhìn mọi người trong hội đang chửi rủa về sự phản bội của Albe khiến Makarov cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ông nhớ đến gương mặt tươi cười như ánh nắng sớm đầy tình nghịch của thiếu niên tóc vàng khi cậu nói “Gương mặt này chỉ xuất hiện đối với Fairy Tail”. Tim Makarov thắt lại quặn đau, đây là lần đầu tiên ông không thể bảo vệ được một trong những đứa con mình.

...

Rào rạt...

Sóng biển vỗ nhẹ vào mặt Lakjhal, cậu khó khăn mở ra ánh mắt.

Một bờ biển hoang vu, Lakjhal không biết mình đã ngất đi bao lâu nữa. Ma lực khổng lồ đang hoành hành dữ dội trong cơ thể Lakjhal khiến cậu vô cùng suy yếu.

Lakjhal lết vào bờ và bắt đầu thi triển các phép thuật phong ấn, chúng sẽ giúp cơ thể cậu không chế được lượng ma lực đã đạt đến gần 20 Drastro, chúng đang cuồng bạo khiến thân thể cậu như muốn nứt ra.

Tiếp đó cậu sẽ từ từ hấp thụ lượng ma lực này, cậu dự tính khi mình hấp thụ hết lượng ma lực đang hoành hành trong cơ thể và tiến hành tịnh hóa, ép nén chúng lại cho phù hợp với ma lực và sức mạnh trong cơ thể thì cậu sẽ đạt đến 5 Drastro.

Nếu không phải thân thể Lakjhal có được dòng máu phượng hoàng thì cậu đã chết vì thân thể liên tục bị ma lực khủng bố bạo tạc. Lần này sống sót đối với Lakjhal có thể xem như đây là kỳ tích.

Các chú ấn phép thuật hình thành những sợi xích màu đen quấn trên người Lakjhal và phong ấn, không chế ma lực khiến chúng không còn hỗn loạn nữa.

Giờ đây Lakjhal cũng chỉ có sức mạnh như một người bình thường, cậu sẽ chỉ có thể dần hồi phục lại sức mạnh của mình cho đến ngày hấp thụ hết ma lực dư thừa trong cơ thể.

...

Lakjhal đánh giá hoàn cảnh chung quanh, bờ biển dài tít tắp không thấy cuối nên đây chỉ có thể bờ lục địa. Lakjhal đứng lên và thử hoạt động thân thể.

Hoàn toàn chỉ đạt trạng thái của một người bình thường, nhờ vào kỹ xảo dùng lực thì tối đa cũng chỉ đạt đến giới hạn cao nhất của loài người.

Áo choàng của Lakjhal bị ma lực cuồng bạo thổi nát, trên người cậu hiện giờ chỉ còn một bộ quần áo màu đen, do không thể vận dụng sức mạnh nên cậu không thể lấy được các vật dụng gửi trong không gian vương tọa.

Bỗng dưng, một bóng đen lao đến Lakjhal.

CÀNH!...

Một tiếng vang của hai hàm răng đập vào nhau. Lakjhal chỉ khẽ lách người tránh sang một đoạn ngắn. Cậu lạnh nhạt đánh giá thứ tấn công mình.

Thân hình y hệt của con người nhưng không có bộ phận sinh dục, hoàn toàn trần truồng, cao đến 10 mét. Là người khổng lồ?...

Lakjhal hơi lắc đầu và né tránh bàn tay to lớn đang đập đến của sinh vật trước mắt.

Titan là giống loài có trí tuệ cực cao, thậm chí họ còn được xếp ngang hàng với tộc rồng về cả trí tuệ và sức mạnh.

Sinh vật trước mắt đúng là khổng lồ nhưng lại giống như bọn xác sống, chỉ có bản năng săn mồi và bản năng ăn thịt hay nói chính xác là chúng chỉ muốn xé xác đối thủ.

ẦM!...

Sinh vật trước mắt dùng chân dẫm vào Lakjhal nhưng cậu lại nhún người nhẹ nhàng tránh quá.

Không có vũ khí hạng nặng nên cậu không thể tấn công nó khi ở dưới này. Nếu là bình thường thì cậu hoàn toàn có thể dùng Gnodom để cắt nhỏ sinh vật này ra. Hoặc chỉ dùng tay không cũng có thể đè chết nó

Vụt...

Lakjhal rút ra một mũi tên ngắn và phóng vào mắt sinh vật này, đây là ám khí được cậu đặc chế.

GRAOOO!....

Sinh vật gầm thét đau đớn, nó có tiếng kêu khá giống của con người. Lakjhal nhân cơ hội này nhún người nhảy lên thân thể của nó, cậu chỉ có thể nhảy đến 4 mét, đây là cực hạn của thân thể cậu hiện nay.

Lakjhal chạy dọc theo lưng của sinh vật và tiếp cận đầu của nó.

Phập!....

Cậu rút ra một mũi tên và đâm vào vị trí thái dương sau đó nhảy xuống.

Con vật gầm thét đau đớn nhưng không chết khiến Lakjhal thấy kỳ quái, cậu cẩn thận quan sát và thấy các vết thương tại hai vị trí cậu gây thương tích đã sắp lành hẳn.

Chỉ còn 17 mũi tên.

Lakjhal không tin có sinh mệnh cấp thấp nào lại có khả năng hồi phục khủng bố như thế, cậu biết yếu điểm của nó nằm ở đâu đó.

Vụt!... Vụt!... Vụt!...

Lakjhal vừa di chuyển né tránh cơn cuồng bạo của sinh vật này và ném các mũi tên trong tay vào các vị trí mà cậu cho là có khả năng sẽ là yếu điểm của nó.

Phập!....

GRÉEEEE!.....

Sinh vật kêu lên thảm thiết, hành động của nó chậm chạp hẳn.

Là sau gáy!...

Lakjhal phát hiện được điểm yếu của sinh vật này và cậu dồn tất cả sức mạnh vào mũi tên cuối cùng trong tay rồi ném vào gáy sinh vật này.

ONG!....

Một lỗ máu to tướng đâm xuyên qua gáy sinh vật và bay khỏi cổ nó. Sinh vật ầm ầm ngã xuống và hoàn toàn bất động.

Lakjhal cũng quy xuống, mũi tên cuối cùng cậu đã dùng kỹ xảo tụ lực và ném đi, nó đã ngốn hết sức mạnh trong cơ thể Lakjhal. Cậu cố gắng nhắc người đi vào khu rừng ven bờ biển, không thể nào biết trước nó còn đồng bọn hay không, nếu đồng bọn của nó đến mà cậu vẫn chưa thoát đi nơi này thì Lakjhal chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Giết chết

Sau khi Lakjhal rời đi được một thoáng thì xác của sinh vật cũng nhanh chóng bốc hơi và tan biến trong không khí. Tiếp đó là tiếng bước chân vang lên, từ hai bên bờ biển tràn ra gần trăm sinh vật tương tự nhưng chiều cao, hình dạng và gương mặt khác hẳn nhau. Trận chiến vừa rồi đã ảnh hưởng đến chúng.

Lakjhal leo lên một thân cây và quan sát bầy sinh vật đông lúc nhúc bên dưới.

Chúng rất ngu. Rất vụng về. Rất hiền hòa.

Đây là kết luận của Lakjhal sau khi quan sát chuyển động của lũ khổng lồ này. Chúng sử dụng bản năng để điều khiển cơ thể và bản năng ấy chỉ có một mục đích duy nhất đó là xé xác con người, chúng hoàn toàn lơ là với những con vật chung quanh. Lakjhal thậm chí cảm thấy chúng rất hòa hợp với thiên nhiên.

Lũ khổng lồ tựa như một chủng loại toàn những đứa trẻ ngây thơ thích vui chơi giữa thiên nhiên. Điều nghịch lý duy nhất chính là chúng rất căm thù con người, từ khi phát hiện Lakjhal trên cây thì chúng bắt đầu lao nhao bên dưới gốc cây hàng mấy tiếng đồng hồ mà vẫn chưa chịu rời đi.

Lakjhal sau khi đã hiểu biết sơ bộ về lũ khổng lồ này thì hoàn toàn không còn hứng thú nữa.

Vụt!...

Lakjhal nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn lũ khổng lồ khiến chúng mất đi mục tiêu và trở về với trạng thái dờ dẫm vốn có.

Cậu leo lên một thân cây cao hơn 80 mét và ngồi lại nghỉ ngơi. Cậu chỉ cần tập trung được một chút ma lực là có thể lấy ra các vật dụng cần thiết, bỗng nhiên một xác người không nguyên vẹn được Lakjhal thoáng thấy dưới khoảng đất trống cách đó không xa. Bên cạnh xác chết có một thanh kiếm.

Bên cạnh xác người là 8 con khổng lồ đang di chuyển một cách đần độn, địa hình nơi đó khá trống trải nên không thể ẩn nấp. Lakjhal cẩn thận quan sát lại thì phát hiện bên trong các bụi rậm và góc khuất chung quanh có đến 5 con khác đang di chuyển.

Nếu không cẩn thận bị vây quanh thì trận chiến với 13 con khổng lồ này có thể lấy đi tánh mạng của Lakjhal. Cậu leo lên xuống thấp hơn để tìm dây leo chắc chắn, và cẩn thận bố trí.

Lakjhal đi ra cách đó thật xa rồi tạo ra âm thanh tập trung sự chú ý của lũ khổng lồ, trong lúc chúng di chuyển về hướng này thì cậu lặng lẽ đi về hướng bãi đất trống, chỉ còn lại 3 con, một con 16 mét và hai con 9 mét.

Nhanh chóng tiếp cận vị trí xác chết để lấy thanh kiếm.

Khi tay cậu vừa chạm vào thanh kiếm thì con khổng lồ 16 mét bỗng qua đầu về hướng cậu, gương mặt của nó cười một cách đần độn làm lộ ra hàm răng trắng tinh rợn người.

Lakjhal mỉm cười gật đầu với nó và nhanh chóng lao về hướng sợi dây leo cậu đã bố trí sẵn.

GỒ!.....

Con khổng lồ lao nhanh về hướng Lakjhal, khi bàn tay nó sắp chạm vào cậu thì cậu đã cầm lấy được sợi dây leo và thoát đi khỏi tầm với của nó.

Tiếng kêu của con khổng lồ kinh động đến những con bị Lakjhal đánh lạc hướng. Chúng mất đầu quay đầu trở về nơi này.

Lakjhal cũng không cho rằng việc này quan trọng, theo cách cậu quan sát tập tính của lũ khổng lồ thì lúc này chúng chỉ có thể bắt lực nhìn cậu leo lên mỗi lúc một cao.

CANH!.....

Một tiếng cấn thật mạnh vang lên. Lakjhal đã thoát khỏi vị trí đó nhưng sợi dây leo của cậu lại bị nhát cấn của con khổng lồ làm đứt.

Lakjhal cũng không có thời gian suy nghĩ về việc tại sao con khổng lồ lại nhảy lên được tới đây, có lẽ là biến dị trong đám khổng lồ. Bầy khổng lồ đã bắt đầu bu lại bên dưới chờ cậu rơi xuống. Một khi rơi xuống đất thì với tốc độ hiện nay cậu không thể nào chạy thoát được bọn chúng.

Không thể trốn được thì giết thôi!.

Lakjhal rút thanh kiếm nhấc được và tập trung quan sát từng động tác của mỗi con trong bầy khổng lồ và đưa ra những trường hợp xử lý tốt nhất, cậu đã xấp rơi vào tầm với của chúng.

10 mét.

Một con 15 mét đang chuẩn bị vuron tay lên chop cậu.

9 mét.

Con 7 mét đang ở tư thế nhảy lên đón mồi.

8 mét.

Ba con 8 mét bắt đầu vuron tay lên.

7 mét.

6 mét.

...

2 mét.

1 mét...

Vụt!.

Lakjhal xoay người trên không trung và trượt qua cú chop của con 15 mét, sau đó cậu điểm chân vào bàn tay của nó để búng người lao ra tầm cấn của con 7 mét.

Lakjhal dùng đoạn dây leo trong tay và vung nó về hướng cổ con 7 mét đã cấn hụt. Sợi dây trong tay cậu quấn chặt cổ con khổng lồ và kéo cậu bay về yếu điểm sau gáy của nó.

Xoẹt!....

Máu tươi từ gáy con khổng lồ tóe lên, chết ngay lập tức.

Lakjhal đứng trên thân thể con khổng lồ đã bị giết và đang rơi xuống.

Ầm!...

Con khổng lồ vừa rơi xuống đất thì Lakjhal lập tức vung sợi dây leo trong tay về hướng cổ con 8 mét gần nhất.

Vụt!...

Cậu kéo mạnh sợi dây leo và lao ra khỏi vị trí của mình, cùng lúc đó hai con 8 mét khác đã nhào tới vị trí Lakjhal vừa đứng. Cậu phóng vút về hướng con 8 mét với thanh kiếm đang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

CANH!....

Sợi dây leo trong tay Lakjhal lại bị cắn đứt bởi con khổng lồ biến dị. Lakjhal rơi xuống đất, đoạn dây leo trong tay cậu chỉ còn lại 5 mét.

Con khổng lồ sau khi tấp huyệt thì trượt một đoạn trên mặt đất sau đó âm ỉ xoay người phóng về hướng Lakjhal. Ba con 8 mét khác cũng nhanh chóng chạy về hướng cậu.

Lakjhal di chuyển né tránh cú vồ của con khổng lồ có tốc độ cao này và phóng đoạn dây leo ngắn ngắn trong tay trời vào vai nó.

Vút!...

Lakjhal bị tốc độ của con khổng lồ biến dị kéo bay về hướng con 15 mét, và vị trí không khác gì ngoài cổ con khổng lồ. Tất cả đều được cậu tính toán khi con khổng lồ biến dị cắn đứt sợi dây leo trong tay Lakjhal lần thứ hai.

Xoẹt!...

Một ánh sáng trắng nhá lên sau cổ con 15 mét, máu tươi bay lên và nó âm ỉ đổ xuống mặt đất, nó có lẽ cũng chẳng nghĩ được rằng mình chết nhờ đồng loại quảng kẻ thù về hướng này.

Lakjhal từ trên người con 15 mét xoay người nhảy xuống con 8 mét gần nhất và chém vào mắt nó.

Graooooo!....

Con khổng lồ gào lên và cuồng loạn di chuyển xô ngã hai con 8 mét bên cạnh.

Lakjhal nhún người tránh khỏi cú tấp của con biến dị và chớp lấy sợi dây leo vẫn còn quấn trên vai nó.

Cậu cắm thanh kiếm vào người con khổng lồ biến dị để giữ lại thân thể trước tốc độ di động khủng khiếp của nó. Cậu nhích người về gáy con con khổng lồ biến dị sau đó mỉm cười nhẹ và nói:

-Cám ơn vì sự trợ giúp, vĩnh biệt!...

Phập!....

Con khổng lồ trượt trên mặt đất một đoạn bởi quán tính sau đó bất động. Lakjhal di chuyển về hướng thân cây gần đó, cậu nhún người nhảy lên hơn 3 mét và bật ngược người về sau.

Canh!...

Ầm!...

Một con 7 mét tấp thẳng vào vị trí vừa đứng và đâm sầm vào gốc cây. Lakjhal rút xuống sau lưng nó, cậu thả bước trên cơ thể con khổng lồ và lạnh nhạt rút kiếm chém vào gáy nó.

Phụt!....

Dòng máu đỏ bắn lên, con khổng lồ chết ngay tức thì. Lakjhal nhanh chóng di chuyển vào sâu trong rừng và phóng người lên các thân cây.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đối đầu khổng lồ nữ

Sau khi lặn lội trong khu rừng hơn bốn tháng thì cuối cùng Lakjhal cũng đã nhìn thấy được một vùng bình nguyên rộng lớn bát ngát, hương cỏ tươi mát, những làn gió thổi nhẹ vào mũi Lakjhal khiến cả cơ thể cậu trở nên khoan khoái.

Cậu nhắc bước đi về hướng khu làng đồ nát gần đó.

Ánh mặt trời trên cao chiếu xuyên qua tán lá rậm rạp của khu rừng sau lưng Lakjhal. Xác chết của hơn 20 con khổng lồ vừa mới bị giết chết nằm la liệt trong khu rừng, máu tươi lênh láng khắp nơi và bốc hơi mù mịt.

Sau hơn bốn tháng thì Lakjhal có cảm giác cậu sắp mở được phong ấn thứ nhất trong 20 tầng phong ấn do chính cậu đặt ra để phong ấn ma lực trong cơ thể.

Đến khi cậu giải phóng hết 20 phong ấn thì cũng là lúc ma lực trong cơ thể Lakjhal đạt đến 5 Drastro.

Hiện tại Lakjhal vẫn chỉ có thể sử dụng sức lực như người bình thường nhưng cơ thể sẽ không rơi vào tình trạng kiệt sức, thêm vào đó cậu có thể vận dụng một chút ma thuật để gửi và lấy đồ từ trong không gian vương tọa.

Lakjhal trong bốn tháng này, Lakjhal cũng đã mổ xẻ và tìm hiểu hơn 40 con khổng lồ tiêu biểu, nhưng tất cả những gì cậu biết được về chúng sinh vật này vẫn hoàn toàn hạn chế.

Chúng không cần ăn, cấu tạo cơ thể hết như con người, không có cơ quan sinh dục, sau khi chết thì cơ thể bị phân rã vào không khí. Thân thể chúng được tổ hợp từ một thứ gì đó rất nhẹ, một khối thịt to bằng cơ thể người của bọn chúng chỉ nặng tầm 5 kilogam.

Chúng giống như phiên bản tiến hóa thành con người nhưng thất bại, có cảm tình nhưng quá đơn giản, lý trí vẫn có nhưng lại chịu bản năng lấn áp...

Nhược điểm là sau gáy, hay nói chính xác thì ngay trên xương sống, cậu từng cố tìm hiểu nơi đó có gì nhưng khi mở ra chỗ đó thì con khổng lồ lập tức chết. và chỗ đó biến thành một bãi máu thịt.

Ma lực hiện tại của Lakjhal quá ít ỏi để cậu có thể tìm hiểu thêm nhiều. Cậu cũng không quá quan trọng vấn đề này, nó chỉ là một thú vui và sự ưa thích tìm hiểu điều mới lạ của cậu thôi, một khi cậu hồi phục toàn bộ sức mạnh thì đón tiếp Lakjhal là những chiến trường khủng bố hơn rất nhiều.

...

Đi vào ngôi làng đổ nát, Lakjhal lại không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của người chết, chỉ có vết máu đã khô được khoảng 4 ngày, chung quanh không hề có xương cốt hay thịt vụn. Lakjhal đi chung quanh và tìm được một chuồng ngựa.

Cậu lựa một con ngựa khỏe mạnh nhất sau đó thả tất cả những con còn lại cho chúng tìm kiếm cuộc sống tự do của mình.

Rời khỏi ngôi làng một đoạn khá xa, để lại lưng ngôi làng đang bốc cháy trong ngọn lửa, Lakjhal phi ngựa trên bình nguyên bao la.

Những kỷ niệm khi cùng Arthur cưỡi ngựa hành quân ulla vào tâm trí Lakjhal, khoe miệng Lakjhal nở nụ cười dịu dàng với những ký ức đang tràn đầy trái tim cậu.

Cậu thúc ngựa thật phi nhanh hơn nữa để những con gió thổi vào đây vào nỗi lòng cô đơn của mình.

Àm!... Âm!....

Tiếng bước chân chạy vang lên mỗi lúc một gần.

Là khổng lồ.

Lakjhal lắng nghe tiếng bước chân của con khổng lồ đang tiếp cận mình.

Con này hoàn toàn khác. Nhịp chạy của nó rất ổn định và có tiết tấu, quy luật, đây là bước chân của một kẻ đã được đào tạo trong quân đội. Lần đầu tiên Lakjhal lại cảm thấy hứng thú với loài khổng lồ, cậu quay đầu ngoái nhìn về sau

18 mét, tóc vàng, thân hình của phụ nữ, cơ bắp săn chắc thon gọn. Một vẻ đẹp đầy sức mạnh và dẻo dai.

Trên người con khổng lồ nữ này có một số cơ bắp nổi ra ngoài bảo vệ một số bộ phận trọng yếu. Nó lúc này cũng đang quan sát Lakjhal. Ánh mắt đầy lý trí của một chiến binh được huấn luyện chuyên nghiệp. Ánh mắt của một con người.

Lakjhal nhếch môi nở nụ cười, cậu thả người khỏi ngựa và tung cuộn dây thừng được cậu bện từ vỏ cây trong rừng.

Vụt!...

Cuộn dây quấn đến cổ con khổng lồ nữ.

Con khổng lồ nữ vung tay gạt đi sợi dây đang bay đến, nhưng nó gạt hụt, đó chỉ là đòn nhử của Lakjhal. Lakjhal muốn xem thử con khổng lồ nữ có gì khác với những con khổng lồ khác.

Cả hai đứng đối diện cách nhau 40 mét. Trên bình nguyên diễn ra một cảnh tượng kỳ quái, một con người cao 1.8 mét và một con khổng lồ cao 18 mét đang đánh giá nhau chăm chú.

Vụt!...

Lakjhal ném sợi dây thừng quấn chặt vào cổ chân con khổng lồ nữ khiến nó hơi bất ngờ. Cậu giật mạnh sợi dây khiến bản thân lao về hướng con khổng

lò nhanh như chớp.

Con không lò vung chân khiến Lakjhal bị giật đi ra ngoài.

Vụt!...

Lakjhal nói lỏng sợi dây và thu lại vào trong tay sau đó vung nó về cổ tay con không lò.

Con không lò nữ vung tay tát vào Lakjhal nhưng cậu ngay lập tức xoay tròn người lướt qua bàn tay nó sau đó rút kiếm cắt sâu vào khớp tay con không lò nữ.

Một cánh tay, con không lò nữ đã mất đi lực hành động của một cánh tay.

Vụt!...

Lakjhal tiếp tục thu lại sợi dây và quán về cổ con không lò.

Con không lò muốn chop lấy sợi dây trên cổ nhưng Lakjhal đã buông sợi dây và thả người tiếp cận xuống dưới bắp chân nó.

Xoẹt!...

Chân trái con không lò bị Lakjhal phé bỏ.

Lakjhal tung người nhảy ngược ra sau và hứng thú muốn nhìn con không lò nữ sẽ làm như thế nào.

Ánh mắt con không lò toát ra vẻ kinh ngạc sâu sắc, nó nhìn thanh niên cách đó không xa đang hứng thú quan sát mình.

Lại có người như thế trên đời, hành hạ một con không lò chỉ với một sợi dây và một thanh kiếm.

Con không lò nữ biết rằng hôm nay nếu không tung hết sức mình thì có khả năng nó phải nằm lại nơi đây.

Đúng lúc này thanh niên đối diện lại hơi nghiêng người và lên tiếng:

-Xin chào vị tiểu thư xinh đẹp, mong người hãy cho ta biết tên.

Con không lò nữ tròn to ánh mắt. Lakjhal nhướn mày, cậu nói nhẹ:

-Quả nhiên là có trí tuệ cao, lại hiểu được những điều ta nói và kinh ngạc trước điều đó.

Mắc lừa. Con không lò nữ biết ngay mình bị lừa, câu nói vừa rồi chỉ là cái bẫy dễ thủ, vì quá đột ngột nên nó đã để lộ một số thông tin quan trọng. Lakjhal mỉm cười và nói tiếp:

-Ngươi cứ từ từ mà khôi phục, ta không vội vàng. Ta chỉ muốn biết một số thông tin thôi.

Lakjhal thâm trầm cười nhẹ khiến con không lò nữ rung mình và trầm giọng nhắc nhở:

Ngươi chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu là được, nếu ngươi không trả lời trong 10 nhịp thở thì ta không chắc sẽ mạnh tay khiến ngươi chịu thêm tí đau đớn nào đâu. Tin tưởng điều ta nói đi.

Con không lò nữ im lặng ngồi đó, Lakjhal bước đến gần không chút hoang mang vạu vung kiếm phé bỏ chân còn lại của con không lò và nói:

-Đầu tiên, ngươi là con người đúng không ?.

Lakjhal không nghe được câu trả lời.

Xoẹt!...

Một mũi tên đâm xuyên qua yết hầu con không lò nữ và găm vào vị trí kẻ sát yếu điểm của nó. Con không lò nữ gào thét muốn vùng đứng lên nhưng lại bị Lakjhal phé đi tứ chi khiến nó ngã ngửa ra mặt đất.

-Xin lỗi, vừa rồi hơi quá tay. Ngươi có vẻ rất tự tin nhì, thật ra ta biết ngươi là con người, chỉ là hỏi cho chắc chắn thôi. Giết ngươi thì hơi phí, một mẫu vật tốt như thế này mà giết đi... chắc chắc... ta vẫn rất tò mò về các ngươi.

CANH!...

Con không lò nữ há mồm tấp vào Lakjhal đang đứng trên cầm nó nhưng cậu chỉ nhẹ nhàng nhún người tránh thoát. Cậu dùng kiếm cắt đi cơ hàm của con không lò và nói:

-Thật không ngoan ngoãn tí nào.

Con khổng lồ nữ đã hoàn toàn tuyệt vọng, thanh niên trước mắt như đọc được suy nghĩ của nó, thấy trước động tác của nó, sức phản xạ, người trước mắt này đã không thuộc về phạm trù con người.

Lakjhal nhảy xuống và lui ra xa. Cậu lên tiếng nói:

-Người khôi phục lại đi, bắt đầu từ bây giờ thì người sẽ trở thành phương tiện di chuyển của ta thay cho con ngựa bị người hù chạy mất.

Lakjhal nói rồi đưa lưng về hướng con khổng lồ nữ và nhìn ngắm bình nguyên bao la, lồng gió.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Annie

Con khổng lồ nữ sau khi khôi phục thì nhanh như chớp nhún người bật lui ra sau và bắt đầu bỏ chạy.

GRAOOOO!....

Con khổng lồ nữ vừa chạy vừa gặm lên dữ dội khiến Lakjhal hơi khó hiểu, bỗng nhiên một chấn động sóng âm đặc biệt vang vào tai cậu. Chẳng lẽ nó có khả năng kêu gọi những con khổng lồ khác. Cậu không nói một lời mà vung sợi dây quấn vào chân con khổng lồ nữ.

Vụt!...

Cậu bị kéo bay đi, và đập người xuống gáy con khổng lồ nữ.

Bốp!...

Con khổng lồ nữ đập chuẩn xác vào gáy mình nhưng một cây kiếm theo cú đập của con khổng lồ đã cắm sâu vào gáy khiến nó gặm lên đau đớn và ngã lộn trên đất.

-Cảm giác tự đóng đinh vào gáy thú vị chứ.

Lakjhal ngã xuống trước mặt con khổng lồ và nhẹ nhàng hỏi.

Con khổng lồ nữ phát cuồng và tấn công loạn xạ, bụi đất tung bay mù mịt, cả một mảng bình nguyên bị con khổng lồ nữ xới tung lên.

Rầm rập!...

Trên bình vang lên rất nhiều tiếng bước chân của những con khổng lồ, tất cả chúng đều hồi hả chạy về hướng này. Lakjhal lặng im đứng nhìn con khổng lồ nữ đang vùng vẫy vì đau đớn và những con khổng lồ đang chạy đến.

Chúng chạy đến và cắn xé con khổng lồ nữ.

Đúng vậy!. Chính là cắn xé con khổng lồ nữ.

Chúng không hề để ý đến Lakjhal mà lướt qua cậu và nhào vào con khổng lồ nữ, con khổng lồ nữ dần bị hàng trăm con khổng lồ bu vào ngấu nghiến, phanh thây. Máy tui hòa với bụi đất bốc lên một góc bình nguyên.

Lakjhal khó hiểu nhìn cảnh tượng này. Là tự sát để giữ thông tin, điều này không đúng. Lakjhal rất thông thạo trong việc đọc suy nghĩ của đối phương qua ánh mắt. Trong ánh mắt con khổng lồ nữ là khát vọng sinh tồn mãnh liệt.

Nó muốn làm gì?.

Bụi đất, máu tươi, sự hỗn loạn,... Tất cả chuỗi sự kiện nhanh như chớp diễn biến trong đầu Lakjhal, cậu nhếch môi nở nụ cười.

Vụt!...

Lakjhal xoay người lướt nhanh về hướng khu rừng. Quả nhiên có một bóng đen đang dùng thứ gì đó lướt đi với tốc độ cực cao. Cậu phóng sợi dây trong tay vào một cành cây và nhún người đuổi theo.

Chẳng mấy chốc Lakjhal đã áp sát bóng người.

Là con gái, đây là một thiếu nữ trẻ tuổi có trang phục gọn nhẹ, bên hông cô ta là hai hộp sắt, từ trong đó bắn ra những sợi dây sắt có móc cây đâm vào các thân cây và cô được kéo đi nhờ vào bộ trang bị đó.

Vụt!... Vụt!... Vụt!...

Cả hai bóng người lướt đi với tốc độ rất cao trong khu rừng. Lakjhal đã phải sử dụng đến cả hai sợi dây mới có thể bắt kịp được cô gái tóc vàng. Cô gái phía trước lại không hề hay biết gì về người phía sau.

...

Sau hơn một tiếng đồng hồ di chuyển trong rừng, cô đáp xuống một gốc cây, nơi đó có một con chiến mã được buộc lại.

Cô vừa muốn nhảy lên lưng ngựa thì một thanh kiếm ngắn đã kề vào cổ, một giọng nói đầy giả lạnh vang vào tai cô:

-Sao quý cô đây lại vội vã đi đâu thế?.

Cô gái vừa muốn có động tác thì người sau lưng đã đánh vào gáy khiến cho cô ngất đi.

Lakjhal sau khi đánh ngất cô gái thì triển một chú thuật định thân đơn giản. Một con rắn màu vàng quấn từ trên ngón tay lên cổ cô gái và biến thành một hình xăm.

Lakjhal mang theo cô gái treo lên trên thân cây cách mặt đất hơn 60 mét để phòng ngừa khổng lồ và bắt đầu đi tìm thức ăn.

...

Cô gái dần mở mắt, đầu cô khá đau nhức vì bị một kẻ không biết mặt đánh vào gáy. Cô cố gắng động dậy thân thể nhưng cả thân thể cô cứng đờ như bị đông lạnh.

Hương thơm của thịt nướng lan vào mũi khiến cô hơi hít lấy, cô liếc mắt về nơi phát ra hương thơm.

Bên một bếp lửa là một thanh niên tóc đen đang chăm chú nướng thịt một con thỏ rừng, thanh niên rất chuyên chú vào đó như thể đây là một việc rất thần thánh.

Là hân!...

Tên thanh niên khủng bố đã hành hạ cô trong lốt khổng lồ, sự khủng bố và áp đảo về kỹ năng, phản ứng, sự biến hóa... Sắc mặt cô trở nên tái nhợt. Sự tà ác của thanh niên đã khắc vào đầu cô sau trận chiến đó. Không ngờ hân lại tìm được đến mình, bây giờ thân thể không thể có bất kỳ hoạt động nào nên cô không thể biến thành khổng lồ được.

-Tĩnh rồi à?.

Giọng nói lạnh nhạt của thanh niên truyền đến, bỗng nhiên cậu ta lại hơi khựng lại, và ra vẻ áy náy nói tiếp:

-Thứ lỗi.

Thanh niên tiến đến rồi điểm vào cổ cô, một dòng chảy âm áp từ trên cổ cô được rút đi. Cô lập tức muốn có động tác biến thành khổng lồ.

Uych!....

Thanh niên dùng một tay bóp cổ cô, nhấc cô lên và ấn mạnh thân cây. Cậu ta dùng giọng nói hờ hững:

-Đừng hành động ngu xuẩn, bên ngoài bình nguyên cô đánh không lại ta thì cô nghĩ rằng trong khu rừng này cô sẽ thêm được phần thắng hay sao.

Ánh mắt trong suốt tràn ngập sát khí tinh khiết của thanh niên áp đảo tinh thần cô, cô dùng sức gật đầu khó khăn. Thanh niên thả cô xuống và nói:

-Thế mới ngoan, đến đây ăn chút gì đi, sau đó chúng ta có rất nhiều chuyện để nói.

Lần này thì cô không có hành động khác mà hoàn toàn nghe theo lời người này.

Món thịt nướng hân làm quả nhiên rất ngon, cô cũng không ngại ngần mà ngấu nghiến ăn rất nhanh. Lakjhal thấy vậy thì nói:

-Quả nhiên có phong cách của quân đội.

Cô gái vẫn cầm cúi ăn xem như chấp nhận lời của Lakjhal. Cậu tiếp tục hỏi:

-Bao nhiêu tuổi?.

-15.

-Tên gì?.

-Annie.

-Đã biến thành khổng lồ bao nhiêu lần?.

-Lần đầu tiên.

Lakjhal lộ ra gương mặt quả nhiên là thế. Cách di chuyển của con khổng lồ do Annie biến thành tuy rất tốt nhưng vẫn còn điểm cứng nhắc, Lakjhal nhìn về hương Annie như phát hiện một món đồ chơi mới, ánh mắt cậu hoàn toàn giống với lúc cậu nhìn về con rồng Bảo Tố, nhìn về Laxus, nhìn về Erza.

Annie bị ánh mắt của Lakjhal hù cho tóc gáy dựng ngược lên. Cô có linh cảm chẳng lành về ánh mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bức tường khổng lồ

Mặt trời đã lên cao, hai mắt Annie thâm quầng vì suốt một đêm không ngủ. Cô liếc nhìn người thanh niên cách đó không xa đang ngồi nhắm mắt.

Cô trong đêm vừa rồi đã dùng mọi biện pháp có thể trốn khỏi người này, nhưng không thể, cho dù cô biến thành khổng lồ thì thanh niên vẫn ung dung phớt bỏ khả năng hoạt động của cô.

Annie vừa nhận được khả năng này không lâu nên cô vẫn chưa sử dụng thuần thục, đây là lần đầu tiên cô chạy ra khỏi thành để thử nghiệm và rất xui xẻo là cô đã bị bắt làm tù binh.

Thanh niên tóc đen có một khả năng cô chưa từng được chứng kiến, hẳn có thể dễ dàng hạ gục một con khổng lồ bình thường nào chỉ với một thanh kiếm, không cần có động cơ hỗ trợ. Cô chưa từng nghe nói về bất cứ ai trong thành có khả năng này, so với khổng lồ thì tên này mới đúng là quái vật.

Annie đã từng thử bắt ngờ biến hình và va đập kích thanh niên nhưng hẳn giống như đọc trước được tương lai và suy nghĩ của cô vậy, dễ dàng tránh đi và hạ gục cô.

...

Lakjhal thoát khỏi trạng thái hấp thụ ma lực phong ấn và đứng lên, cậu liếc và hướng Annie rồi nói:

-Được rồi, vì sự bất lịch sự của ngươi suốt đêm nên cần phải trả giá.

-Làm gì?.

-Biến hình đi.

???

Annie hơi ngẩn người, tại sao biến hình.

Bịch!...

Lakjhal đá Annie bay ra hơn 4 mét rồi hờ hững nói:

-Đừng để ta lặp lại, biến hình đi.

ẦM!....

Một tia chớp vàng từ trên trời giáng xuống người Annie, một khung xương khổng lồ hiện ra tiếp theo đó là các bắp thịt quấn lấy khung xương rồi làn da xuất hiện.

Một con khổng lồ nữ cao 18 mét hiện ra, Lakjhal hơi nhíu mày, cậu nhớ lại tia chớp vàng giáng xuống, bên trong tia chớp có ẩn chứa ma lực nhưng không phải dùng để biến ra con khổng lồ, tia ma lực này rất đậm đặc và ẩn chứa tính chất rất kỳ dị.

Lakjhal xem ra loài khổng lồ này không phải là một chủng sinh vật được phát triển và tiến hóa bình thường mà có sự can thiệp của một thế lực nào đó.

Cậu ngẩng đầu và nói:

-Được rồi hãy sử dụng các động tác chiến đấu nguoi đi.

Con khổng lồ nữ tung chân đá, thủ thế, di chuyển nhưng lại té rất nhiều lần vì không giữ được thăng bằng, nó chỉ có thể sử dụng các động tác cơ bản nhất của con người. Lakjhal lên tiếng:

-Đóng tâm mắt, đừng suy nghĩ rằng mình đang điều khiển con khổng lồ, hãy tưởng tượng mình đang đứng trên mặt đất và thực hiện các động tác mong muốn.

Annie khép lại ánh mắt của con khổng lồ và làm theo lời Lakjhal.

Vụt!...

Con khổng lồ nhảy lên và lộn một vòng sau đó tiếp đất rất ổn định. Tiếp đó nó thực hiện một chuỗi động tác tấn công, phòng thủ mà không bị mất thăng bằng. Annie mở mắt kinh ngạc, quả nhiên làm theo lời tên kia nói rất hiệu quả, làm sao hắn biết được.

Lakjhal biết được điều này bởi vì cậu từng được trải nghiệm cảm giác điều khiển Seikishi khổng lồ thông qua ký ức trong “suối nguồn tri thức”. Lakjhal tiếp tục cho Annie trong lót khổng lồ thực hiện những điều mình nói, cậu như phát hiện một lục địa mới, cậu thử nghiệm rất hăng say.

Đến giữa trưa.

Lakjhal cho Annie dừng lại và cậu leo lên người con khổng lồ nữ rồi bắt đầu mổ xẻ xem xét từng bộ phận trừ vùng gáy.

Annie cũng không có hành động gì khác vì sợ chọc giận thanh niên này, linh cảm nhắc nhở cô không nên làm điều ngu xuẩn đó, việc mổ xẻ các bộ phận cũng không ảnh hưởng đến cô nên cô thả lỏng tâm trí và nghỉ ngơi chờ đợi.

Lakjhal chăm chú giải phẫu từng phần một, cậu xem xét rất chuyên chú và nghiền ngẫm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bây giờ đã là lúc bầu trời về chiều. Lakjhal nhảy xuống đất gọi Annie thoát khỏi trạng thái biến hình, Annie trở về bình thường và uốn người thoải mái, cô đã ngủ một giấc trong thể xác con khổng lồ.

Lakjhal nhíu mày thật sâu, cậu đã xem xét tất cả bộ phận nhưng lại không có bất cứ điều gì khác thường. Dòng ma lực đậm đặc trong tia chớp vàng hoàn toàn không thấy.

Chỉ còn một vùng duy nhất mà cậu chưa đụng chạm đến là vùng gáy. Nhưng cậu không biết sẽ ảnh hưởng thế nào nếu cậu có tác động quá mức đến nơi đó, Annie mà chết thì một vật thử nghiệm hiếm hoi có thể tuột mất.

Lakjhal nhếch miệng cười nhẹ, xem ra cậu cần phải tốn thời gian khá nhiều.

...

Đã ba tháng trôi qua.

Lakjhal đã biết được nơi mình trôi dạt vào là lục địa Krisander, thuộc Tây đại lục, điều này cậu biết được thông qua những miêu tả của Annie. Cô cũng không biết nhiều lắm về vùng đất này, thậm chí là cô còn chưa từng thấy được biển cả.

Lục địa Krisander vào khoảng hơn 100 năm về trước bỗng nhiên xuất hiện một chủng loại gọi là titan hay được Lakjhal gọi là khổng lồ, con người trên lục địa bắt đầu rút sâu vào trong và dựng nên một đất nước nhỏ được bao bọc trong 3 lớp tường thành cực cao.

Cuộc sống của con người trong 3 lớp tường thành sau 100 năm đã ổn định và họ hoàn toàn quên đi thế giới bên ngoài mà sống rất hạnh phúc.

Annie được cha của mình tiêm vào một loại thuốc có thể khiến cô biến thành titan vào cách thời điểm gặp Lakjhal 1 tháng, sau đó Annie được gửi ra bên ngoài tường thành để quen với năng lực mới.

Lakjhal sau khi gỡ bỏ phong ấn tầng thứ nhất thì đã có lại lực lượng 1000 Pestro. Với sức mạnh này thì cậu có thể giết chết một con khổng lồ với một cú đấm, Lakjhal cũng đã có thể tập trung, chịu tải và sử dụng được Gnodom trong bán kính hai mét.

...

Sau khi nghiên cứu hơn ba tháng thì Lakjhal đã có được một manh mối rất lớn về chủng sinh vật khổng lồ được những người của vùng đất này gọi là titan. Chủng chất chứa được một loại thuật chú cổ đại truyền nhiễm.

Chú thuật này chỉ có tác dụng với người đã chết, sau khi chết linh hồn người đó sẽ bị chú thuật tụ tập lại những cảm xúc mãnh liệt nhất.

Thông qua ma lực của người thi triển chú thuật lần đầu tiên làm xúc tác, cảm xúc của người chết sẽ được khuếch đại và tụ tập các nguyên tố trong không khí thành một thân thể mới.

Thân thể này sẽ chất chứa tình cảm mãnh liệt nhất của người chết và thể hiện nó qua bản năng, và bản năng đó đa phần đều nhắm vào loài người, nguyên nhân không ngoài việc loài người có tình cảm, những người bị titan giết sẽ nhiễm một ít thuật chú và linh hồn cũng sẽ có khả năng biến thành titan.

Lakjhal nghiên cứu và so sánh sự khác nhau giữa Annie và những titan khác, cô giống như là con lai giữa con người và titan, có được sự tiến hóa vượt trội, thừa hưởng những ưu điểm của con người, có suy trí tuệ, tình cảm, sự phán đoán và những ưu điểm của titan sức mạnh khủng khiếp, một số năng lực đặc biệt.

Annie là con lai giữa hai giống loài là một sự ví von của Lakjhal, cậu đã từng dùng Mieris quan sát dòng chảy sinh mệnh của Annie và phát hiện trên trái tim cô có bám một mảng máu thịt màu trắng lỏng lẻo. Đó là phần titan trong cơ thể Annie.

Lakjhal ngồi trên vai titan nữ và ngắm nhìn bầu trời.

Cậu cảm giác được một kế hoạch khổng lồ đang diễn ra dưới sự dẫn dắt của một bàn tay nào đó, và kẻ đằng sau mọi chuyện có khả năng là kẻ cậu phải đối đầu trong hành trình lần này.

...

Annie thoát khỏi trạng thái titan và đứng bên cạnh Lakjhal, trước mặt họ là một bức tường, một bức tường khổng lồ cao hơn 50 mét.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cướp đoạt cảm xúc.

Loài người sau khi phát hiện loài titan đã dần lui sâu vào đất liền và dựng nên một đất nước nhỏ được bao bọc bởi 3 lớp tường thành khổng lồ tạo ra một nơi mà con người có thể tránh khỏi nỗi ám ảnh khủng khiếp do titan mang đến.

Ba bức tường này được đặt theo tên gọi ba vị nữ thần trong tín ngưỡng của con người nơi đây lần lượt là tường Maria, tường Rose và tường Sina.

Hiện tại Lakjhal và Annie đang đứng trước tường thành ngoài cùng – tường Maria, cao 50 mét dày hơn 6 mét.

Lakjhal kinh ngạc đánh giá bức tường này, đây là thứ con người có khả năng xây dựng ư?. Nực cười, trên bức tường mang theo hơi thở của loài titan nặng nề.

Lakjhal mở ra Mieris và nhìn vào các dòng chảy trên bức tường.

Cảm xúc u ám, oán hận, sự đen tối và khí tức xa đọa phát ra từ trong bức tường. Dòng chảy hắc ám và đen ngòm của cảm xúc bao phủ cả bầu trời dưới ánh mắt Lakjhal.

Lakjhal lắc đầu, cậu biết loài titan đang ngày một tiến hóa, sẽ đến một ngày bức tường không còn khả năng bảo vệ thì những kẻ trong bức tường sẽ trở thành bầy gia súc được nuôi nhốt và chờ đợi bị làm thịt.

Lúc hai người đi vào trong thành thì Lakjhal lướt nhẹ ngón tay trên bức tường và cậu khẽ giật mình.

Một lượng mỏng manh ma lực lan tỏa từ bức tường. Ma lực này giống hệt với ma lực cậu bắt gặp lúc Annie biến hình, chúng là ma lực nhưng theo cách nói của Lakjhal thì cậu gọi chúng là lực lượng cảm xúc.

Lakjhal nghiêng đầu nhìn quang cảnh hạnh phúc bên trong bức tường, cậu và Annie đã đi thám hiểm hơn bốn tháng trên những vùng đất bên ngoài bức tường, những nơi đó chỉ còn lại titan và những phế tích bám đầy rêu xanh.

Tiếng buôn bán tấp nập rộn ràng, tiếng trẻ con vui đùa, những người lính an nhàn ngồi tán gẫu, những người nông dân hối hả đi làm... Ánh sáng hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt mỗi người.

Lakjhal bật lên tiếng cười khê khiến Annie sững sờ, cô chưa bao giờ nghe người thanh niên bí ẩn này cười thành tiếng bao giờ, hần nhiều nhất chỉ lộ ra cái nhếch miệng nhợt nhạt để chứng minh mình đang hứng thú với điều gì đó.

Lakjhal như biết được những suy nghĩ của Annie nên cậu vươn ra một ngón tay mảnh khảnh chỉ vào mọi thứ chung quanh và nói:

-Cô không thấy rằng tất cả bọn họ giống bầy lợn ư?.

Lakjhal bỗng nhiên lạnh nhạt hẳn và tiếp tục nói:

-Không những thế bọn họ còn là một bầy lợn hạnh phúc, không có ước mơ, không hy vọng, bị nhốt trong cái chuồng này để rồi một ngày nào đó sẽ bị

titan xé xác, thế nhưng họ vẫn cười nói và sống buông thả.

Annie trầm mặc, cô không thể nói được điều gì, hơn bốn tháng đi cùng Lakjhal đã khiến cô biết rất nhiều điều mới lạ, sự rộng lớn của bầu trời bên ngoài.

Những bức tường bảo vệ cả tuổi thơ của cô hiện tại trong mắt cô như một cái nhà tù tối tăm và bẩn thỉu.

Thế giới bên ngoài đầy rẫy chết chóc nhưng cảm giác của sự tự do lại không gì tốt đẹp bằng, cô biết cái ngày mà những bức tường sẽ vô dụng trước titan sẽ không còn xa, cô đã nhìn thấy sự tiến hóa của chúng, và chính bản thân cô là một minh chứng cụ thể.

Annie liếc nhìn thanh niên và nói:

-Hiện tại ngươi định làm gì với ta.

-Thả cô đi thôi, ta hiện tại muốn tham quan nơi đây một thời gian.

Annie kinh ngạc nhìn thanh niên, hẳn lại thả mình đi đơn giản như thế, cô không nghĩ nhiều mà vội vàng cất bước, ngay lúc này giọng nói trong trẻo lại vọng đến:

-À nhắc cô lần cuối, không nên nhắc về ta với bất cứ ai, nếu để ta phát hiện phiền toái thì ta đảm bảo cô có thể sống trong tuyệt vọng đến cuối đời đấy.

Annie quay người nhìn lại nhưng thân ảnh người thanh niên đã biến mất.

...

Trong một căn nhà khá sang trọng ở gần tường Maria.

Một thanh niên ngồi bên cạnh cửa sổ đọc cuốn sách cổ xưa trong tay, ánh nắng hoàng hôn xuyên thấu qua dàn thiên lý và lấp lánh chiếu sáng mái tóc đen tuyền đang rũ trước gương mặt thanh tú.

Lakjhal lúc này đang đọc được một điều thú vị. Tung tích về phần thứ năm của thế giới – “cảm xúc của thần” Femetis.

Ngoài bốn phần được hòa quyện vào thế giới này là Trí Tuệ, Sức Mạnh, Linh Hồn và Thân Thể thì vẫn còn một phần nữa không bị thế giới này hấp thụ, đó là Cảm Xúc. Femetis có sức mạnh ngang với bốn phần còn lại, vì vậy nên nó bị thần chia ra và phân tán khắp nơi trong thế giới.

Chúng là những cảm giác và tình cảm của thần đã nảy sinh trong quá trình người sáng tạo thế giới. Phần thánh khiết hóa thành thánh kiếm Platonic với mong ước bảo vệ những điều tốt đẹp của thế giới, phần đọa lạc hóa thành ma kiếm Deviance với mong muốn xóa bỏ cái thế giới nhơ nhuốc.

Ngoài ra còn bảy đức tính tốt lành và bảy đại tội đã hóa thành mười bốn đồ vật.

Nếu Lakjhal có thể tập hợp được mười bốn đồ vật tượng trưng cho mười bốn đức tính và kết hợp chúng với hai thanh kiếm Platonic, Deviance thì cậu sẽ sở hữu được trọn vẹn “cảm xúc của thần” Femetis.

Lakjhal triệu hồi ra hai Noble Phantasm của mình và lặng lẽ ngắm nhìn chúng.

Lakjhal đã biết các Noble Phantasm không phải là vũ khí được thiên thần và ác quỷ ban cho, chúng chỉ là linh hồn của vũ khí được triệu hồi. Hai thanh kiếm thực sự hiện vẫn đang nằm trong lãnh địa của tộc thiên thần và tộc ác quỷ.

Lakjhal từ cuốn sách Garial biết được cách để hợp Platonic và Deviance lại làm một, thu thập cảm xúc của tất cả mọi sinh vật để làm lực xúc tác và kết nối giữa hai phần là thánh khiết và đọa lạc.

Hiện tại cậu đang ở một nơi không thể nào thích hợp hơn nữa cho việc này. Những cảm xúc của con người sống trong bức tường Maria có lẽ đủ cho việc này. Lakjhal nhếch miệng cười.

Cậu tìm kiếm những phép thuật cổ đại có khả năng dẫn dắt, điều khiển, hấp thụ tình cảm, từ trong “suối nguồn tri thức” Illyse Genegid có một số phép thuật cổ đại làm được việc này nhưng hiệu quả không cao.

Bỗng nhiên cậu nhớ đến một cuốn sách rách nát mình đọc được trong thư viện trên đảo Ròng Salamon.

Cuốn sách có ghi chép chi tiết về một ma pháp trận của tộc Titan về cách tụ tập những cảm xúc tên là Vollyga Semotion. Chúng tụ tập các cảm xúc tích cực của những sinh vật trong một phạm vi khổng lồ rồi đưa nó vào một vật chứa.

Tộc Titan sáng tạo ra ma pháp trận này để hấp thụ cảm xúc bổ xung cho sự thiếu khuyết tình cảm của họ.

Titan là một chủng tộc vĩ đại, họ có sức mạnh ngang ngửa với tộc Ròng, trí tuệ siêu phàm, tuổi thọ dài đằng đẳng nhưng thế giới luôn công bình với mọi vật, họ bị mất đi khả năng cảm nhận cảm xúc.

Titan đã bắt đầu cho rằng họ không mạnh được như các vị thần chính vì bản thân không có tình cảm, sự không hoàn mỹ đó đã khiến họ nghiên cứu và tạo ra ma pháp trận này.

Tuy nhiên nó đã bị Thần cấm sử dụng vì nó tác động đến con người quá mạnh mẽ, những nhười bị ma pháp trận này hấp thu cảm xúc sẽ dần trở nên vô cảm và dần biến thành một cái xác không hồn.

Lakjhal lại không nghĩ nhiều đến thế, chỉ cần đạt được mục đích thì hy sinh một quốc gia đối với cậu chẳng là gì. Mục tiêu duy nhất trong cuộc đời Lakjhal chỉ là không ngừng mạnh lên để có thể bảo vệ Arthur khi nàng được phục sinh, giết trăm, nghìn, triệu triệu người thì Lakjhal cũng sẽ không chớp mắt.

...

Trong một căn hầm tối chật chội ánh nến, một thanh niên đang dùng một loại bột có màu sắc xanh xám để vẽ ma pháp trận trên sàn căn hầm.

Lakjhal dựa theo trí nhớ và bắt đầu khắc các biểu tượng, ký hiệu tối nghĩa.

Đây đã là bước cuối cùng, sau một tuần khắc cấu tạo của ma pháp trận thì giờ đây là công đoạn quan trọng nhất, khắc phép thuật, chỉ một sai lầm trong công đoạn này có thể dẫn đến hậu quả khủng bố.

Lakjhal bình tĩnh khắc ký hiệu cuối cùng lên trung tâm ma pháp trận. Cậu lấy ra hai thanh kiếm Platonic và Deviance rồi đặt nó vào trung tâm, cắt một chút trên đầu ngón tay và nhỏ dòng máu màu trắng bạc rơi vào ma pháp trận trên sàn. Cậu nhẹ giọng đọc chú ngữ:

-Bóng tối lạnh lẽo...

Dòng máu của cậu nhanh chóng chảy dọc theo các đường khắc.

-Ánh sáng ấm áp... Linh hồn bị trói buộc... Cảm xúc nguyên thủy... Hấp thụ!...

Ma pháp trận sáng lên sắc màu đỏ rực.

Một dòng chảy kỳ dị từ căn hầm phát ra và nhanh chóng phát tán bao phủ toàn bộ đất nước. Mỗi sinh vật đều có cảm giác rung mình mạnh mẽ nhưng không ai có cảm giác được điều gì đặc biệt nên lại hoạt động bình thường.

Lakjhal dùng Mieris quan sát dòng chảy cảm xúc rồi mỉm cười hài lòng khi thấy chúng đang tụ tập về hướng ma pháp trận. Bỗng nhiên cậu nhăn mày.

Có kẻ đang tranh giành dòng chảy cảm xúc với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lời hứa của Ác Ma.

Bên trong bức tường thứ ba – Sina.

Quang cảnh bên trong bức tường cuối cùng của đất là quang cảnh xa hoa, tráng lệ. Những kiến trúc lộng lẫy được xây dựng làm nơi ở cho tầng lớp thống trị của đất nước.

Nổi bật khỏi những kiến trúc chung quanh là một tòa lâu đài, nơi ở của đức vua.

Không một ai ở nơi này biết được có một căn phòng cao hơn 200 mét được xây dựng bên dưới lòng đất. Nơi đây là khu vực tuyệt mật của vương quốc, chỉ có nhà vua mới được đi vào.

Trong căn phòng lúc này đang có ba bóng người mờ ảo không thấy rõ hình dáng, diện mạo. Họ đứng vây quanh một ma pháp trận cổ xưa, một trong số ba người lên tiếng.

-Lực lượng cảm xúc được hấp thụ đang giảm xuống đáng kể.

-Chuyện gì có thể khiến cảm xúc của nhân loại nơi đây được ổn định lại?.

Một giọng nói đậm đặc khác hơi nghi vấn lên tiếng hỏi, bầu không khí trong căn phòng ngưng lại, bóng đen cuối cùng lên tiếng:

-Nhân loại có khả năng đã tìm được vũ khí chống lại rồi không lẽ, nhân loại tìm được phương hướng cảm xúc bình yên vì một lí do nào đó, có kẻ nhận biết việc chúng ta làm và ngăn cản quá trình này bằng một cách nào đó,...

Bóng đen cuối cùng nói ra một loạt khả năng có thể xảy ra với giọng điềm nhiên không có giận dữ, phẫn nộ. Bóng đen đầu tiên suy nghĩ một chốc rồi lên

tiếng:

-Cứ mặc kệ mọi việc. Chỉ cần 10 năm nữa là mọi việc hoàn thành, theo mức lực lượng cảm xúc giảm xuống thì việc này phải tăng thành 20 năm, không cho là lâu. Chúng ta không cần có động tác mạnh khiến cho các tộc khác biết được.

-Đồng ý.

-Đồng ý.

Hai bóng đen còn lại lên tiếng chấp nhận và căn phòng nhanh chóng chìm vào bóng đêm yên tĩnh.

...

Lakjhal từ trong căn hầm đi ra và đắm mắt nhìn các dòng chảy cảm xúc bị chia làm hai, một nửa chảy vào ma pháp trận của cậu, nửa còn lại tụ tập về hướng trung tâm của đất nước bên trong tường Sina.

Với xu hướng thế này thì phải mất đến 10 năm cậu mới có thể tụ tập đủ lực lượng cảm xúc để tiến hành hợp nhất hai thanh kiếm.

Sức mạnh bị phong ấn khiến cậu không có khả năng đánh thẳng vào sào huyệt của đối phương, Lakjhal vẫn chưa có bất kỳ thông tin gì về đối thủ. Phương án thứ nhất, mạnh mẽ chiếm đoạt là không thể.

Vậy thì chỉ còn cách thứ hai đó là khiến cảm xúc của con người sống trong bức tường bùng nổ mãnh liệt. Lakjhal cất bước đi vào một căn phòng thí nghiệm của mình.

Trong căn phòng là rất nhiều lọ thủy tinh chứa đựng các mẫu thí nghiệm đang được ngâm trong dung dịch sủi bọt khí. Chúng là sự kết hợp của nhiều loại không lồ với nhau vật dẫn chính là máu của titan nữ do Annie biến thành, chỉ cần ghép mẫu thí nghiệm vào trái tim người bình thường thì có thể khiến họ biến thành titan.

Lakjhal tạo ra chúng nhằm mục đích cải tạo cường độ thân thể, thân thể cậu quá yếu so với lực lượng của bản thân, việc này khiến Lakjhal không thể nào tung hết sức mạnh.

Cậu có ý định nghiên cứu phương pháp biến hình của loài titan và kết hợp với một số phương pháp gia tăng cường độ thân thể trong các thu tịch cổ đại để cải tạo lại thân thể của mình.

Thí nghiệm này đã được cậu bắt đầu từ khi còn trong tộc Tinh Linh, thế nhưng mãi cho đến tận gần đây khi cậu phát hiện ra sự tồn tại của titan mới khiến phương hướng nghiên cứu của Lakjhal có đột phá

Lakjhal từ một giá thí nghiệm bên tường lấy ra hai bình thủy tinh, một bình bên trong có một khối huyết nhục không ngừng phồng ra thu vào, bình còn lại thì lúc ẩn lúc hiện các mảnh kính loại màu vàng.

Việc tiếp theo là tìm người thích hợp để cấy hai mẫu thí nghiệm. Mỗi loại titan sẽ thích hợp với một số ít người, nếu cậu có động tác lớn để tìm người phù hợp thì có khả năng đánh động đối phương trong kinh thành.

...

Hôm nay Reiner và Bertholt theo xe ngựa của một thương đoàn để tiến vào thành Rose. Hai người vốn là người sống ngoài bức tường, quê hương của họ đã bị lũ titan hủy diệt, họ lưu lạc đến nơi này gần một năm nhưng vẫn hoang mang chưa tìm được hướng đi cho mình.

Cả hai người có ý định muốn vào tường Rose để có thể gây dựng cuộc sống mới khá hơn.

Reiner và Bertholt đang quay người vào hẻm để khuôn hàng phụ thương đoàn thì bỗng nhiên một bóng đen đánh ngất hai người sua đó túm lấy cổ áo cả nhẹ nhàng nhảy lên một mái nhà gần đó và biến mất.

Đợi đến lúc tỉnh lại thì Reiner và Bertholt phát hiện mình ngất trên một chiếc ghế khá sang trọng trong một căn phòng rất rộng. Căn phòng màu trắng lạnh lẽo được trang trí đơn giản nhưng toát lên vẻ thanh nhã.

Trong lúc hai người đang đánh giá chung quanh đây để phòng thì một thanh niên đẩy cửa bước vào. Thanh niên có vóc người cao gầy, mái tóc dài đen tuyền được vấn lên cao, gương mặt vô cùng trắng trẻo và thanh tú, ánh mắt lạnh lẽo và thâm uyên như bầu trời đêm.

Từ trên người thanh niên cả hai cảm nhận được một nỗi sợ hãi khó hiểu, nó tựa như cảm giác của một con thỏ khi đối diện với con sói nhưng khủng bố hơn rất nhiều. Reiner lên tiếng trước:

-Người muốn gì ở chúng ta.

Thanh niên đối diện không lên tiếng mà ngồi xuống chiếc ghế đối diện và nâng tách trà nhấp một ngụm nhỏ, hắn lấy ra một hai cuộn giấy rồi đẩy đến trước mặt Reiner và Bertholt.

Hai người cẩn thận cầm lên hai cuộn giấy và bắt đầu đọc, càng đọc về sau thì cả hai người hô hấp càng dồn dập, Reiner mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về

thanh niên và lên tiếng:

-Người có thể thực sự làm được như thế?.

-Chọn hay không là quyền của các người...

Thanh niên hơi dừng lại nhấp nhẹ một hớp trà rồi điềm nhiên nói tiếp:

-Mà các người có thể an toàn ra khỏi nơi này hay không lại là quyền của ta.

Reiner và Bertholt nắm chặt nắm đấm, chọn rồi thì sẽ có được sức mạnh, tiền bạc, không chọn thì chết nhưng điều kiện của đối phương cũng không dễ dàng tí nào – bán đi linh hồn của mình.

Reiner và Bertholt có lẽ không tin và mấy thứ huyền hoặc đó nhưng chẳng lẽ đối phương lại ngu ngốc đến độ cho một cái điều kiện hoang đường như thế. Cả hai người đều cảm thấy sự nguy hiểm đang rình rập nhưng không thể làm gì khác hơn là đặt bút ký tên vào cuộn giấy.

Cả hai vừa ký xong thì những sợi dây leo màu đen từ cuộn giấy mọc lên vào đâm vào bàn tay của hai người, chúng nhanh chóng hòa nhập vào làn da của Reiner và Bertholt. Cả hai kinh hoàng, mạnh mẽ ngẩng nhìn thanh niên đối diện, chỉ thấy hân lạnh nhạt giải thích.

-Linh hồn của các người giờ đã nằm trong tay ta, tuy vậy cũng không phải là nô lệ, các người có thể tự do làm những gì mình muốn, chỉ khi ta có việc cần nhờ đến và đã thực hiện đầy đủ hứa hẹn mà các người không thực hiện hoặc có ý định bất chính đối với ta kẻ ước trong cơ thể các người sẽ tự động xé bỏ linh hồn các người.

Reiner và Bertholt hít thở nặng nề, chuyện này đã vượt quá sức tưởng tượng của họ, tuy vậy điều thần kỳ của thanh niên này mang đến khiến họ tin tưởng những hứa hẹn của người này.

...

Lakjhal sau khi để Reiner và Bertholt ký kết hợp đồng lời hứa của Ác ma - một phép thuật giao ước hắc ám của tộc Ác quỷ thì thực hiện đầy đủ các hứa hẹn về tiền bạc, cậu đem cả hai người đến phòng thí nghiệm và cấy ghép hai mẫu vật vào tim của Reiner và Bertholt.

Reiner nhận được khả năng biến thành titan và thiết giáp hóa cho titan, Bertholt thì nhận được khả năng biến titan và khổng lồ hóa titan. Sau khi thức hiện tất cả hứa hẹn của mình thì Lakjhal đưa ra yêu cầu.

Một yêu cầu khiến gương mặt cả hai người tái nhợt đi vì sợ hãi, giờ họ đã biết được tại sao cuộn giấy kia lại có tên là “lời hứa của Ác ma”.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Misaka Ackerman

Lakjhal hôm nay như thường lệ sẽ đến hồ nước giữa khu rừng trong thành Maria tập luyện, cậu cần sự yên tĩnh của nơi đây để có thể tập trung tinh thần hiệu quả nhất.

Khi cậu đến ngoài cánh rừng thì bắt gặp một cô bé tầm 7 tuổi đang đuổi theo một con thỏ gần đó.

Rất hiếm có điều gì có thể hấp dẫn Lakjhal, nhưng cô bé này thì đặc biệt, tóc đen tuyền, mắt đen tuyền, đặc điểm của người phương Đông, đang chú ý hơn là trên người cô bé có một luồng khí chất đặc dị nhưng lại bị điều gì đó che dấu.

Lakjhal dùng Mieris để quan sát các dòng chảy trên người cô bé.

Sát khí tinh khiết nhưng không thuộc về bản thân cô bé và bị phong ấn trong cơ thể cô, dòng máu tỏa ra hơi thở chiến tranh nồng đậm nhưng lại bị pha loãng bởi các cảm xúc ngây thơ trong của cô.

Lakjhal càng nhìn thì càng cảm thấy mới lạ. Trong thư viện của tộc Tinh Linh cậu từng đọc về những người như cô bé.

Chiến tranh thánh huyết là tên gọi của dòng máu này, nó là dòng máu của Thần Chiến tranh - “kẻ truy tìm Sứ Mệnh” đời thứ nhất Khall Wives.

Sau khi Người mất thì dòng máu của Người không biến mất mà một phần hòa vào trời đất phần còn lại bị phân tán trên thế giới, chúng sẽ xuất hiện một cách ngẫu nhiên trên người của một đứa trẻ sơ sinh nào đó.

Đứa trẻ sở hữu dòng máu này khi đến tuổi 15 thì sẽ thức tỉnh và có được khả năng chiến đấu vô cùng tuyệt vời, do bị pha loãng nên Chiến Tranh thánh huyết chỉ mang lại thiên phú chiến đấu mà không hề có khả năng nào khác.

Đối với Lakjhal thì như thế là đủ, lực lượng có thể bồi dưỡng được nhưng thiên phú chiến đấu lại hoàn toàn là bẩm sinh. Lakjhal nhìn về hướng cô bé, cậu đang suy nghĩ mình có nên hay không bồi dưỡng một đối thủ như thế.

Bịch!...

Cô bé vấp té trên mặt cỏ, nước mắt chảy ra từ đôi mắt đen tròn đáng yêu.

Một đôi tay mảnh khảnh nâng cô bé đứng lên khiến cô hơi nghi hoặc nhìn lại.

Đó là một người có mái tóc và ánh mắt giống hệt mẹ cô và cô, đều là màu đen, điều này làm cô bé cảm thấy hơi thân cận, cô cất giọng non nớt:

-Cảm ơn.

Lakjhal dùng tay xoa nhẹ đầu của cô bé và cất giọng dịu dàng:

-Có thể cho anh biết tên em được không, cô nhóc.

Cô bé hơi phùng má biểu hiện sự bất mãn của mình với từ cô nhóc. Cô nói:

-Misaka, Misaka Ackerman.

-Ừm, để anh cho em xem một trò chơi rất thú vị.

-???

Cô bé nghe thế thì nghiêng đầu đầy dấu hỏi, Lakjhal cười nhẹ rồi bế cô bé phóng vụt đi.

-Oa... Nhanh quá, nhanh quá... ha ha ha...

Cô bé thích thú kêu lên với cảm giác lạ lùng này. Lakjhal nhanh chóng mang Misaka đến cạnh bức tường Maria trong ánh mắt khó hiểu của cô bé, cậu nhún người đập chân trên bức tường và lướt thẳng lên.

-Bay rồi... chúng ta bay lên rồi...

Misaka kinh ngạc thốt lên đầy thú vị, chẳng mấy chốc cả hai người đã vượt qua tường thành và nhảy ra ngoài. Misaka cảm giác như một cánh chim thoát khỏi chiếc lồng và bay lượn tự do trên bầu trời.

Lakjhal mang theo cô bé trong ngực và nhẹ nhàng đáp người xuống đất, từ sau khi mở phong ấn thứ nhất thì những việc này đối với cậu rất dễ dàng. Lakjhal dắt bàn tay nhỏ bé của Misaka và dẫn cô bé đến trước một con khổng lồ cao 15 mét, con mắt cô bé mở lớn lên và nói:

-Oa... ông chú này to lớn quá, lại không mặc gì trên người cả, mẹ nói như thế là rất xấu hổ... Anh ơi, anh ơi...

Misaka thấy người khổng lồ đang nện bước hướng mình đi đến nên hơi hoảng sợ kêu lên với Lakjhal nhưng cậu đã biến đi mất. Dù còn là một bé gái 8 tuổi nhưng Misaka vẫn cảm giác được tử vong đến sát mình nhờ Chiến Tranh thánh huyết, cơ người bất lực kêu lên nhưng anh trai khi nãy đã đi mất.

Tiếng kêu cứu bất lực vang lên nhưng đáp lại cô bé chỉ có tiếng bước chân của con titan đang tiến đến gần.

Cô bé khóc lên thật to vì sợ hãi, cô xoay người bỏ chạy nhưng bước chân nhỏ bé của cô không thể bằng được con khổng lồ. Từ thân cách Misaka mỗi lúc một gần.

Thình thịch!...

Trái tim cô bé đập mạnh lên, dòng máu trong cơ thể nhỏ bé cũng sôi trào và chảy nhanh hẳn...

Misaka nhảy qua một bên mà hoàn toàn không điều khiển được thân thể mình, việc cô làm tựa như bản năng của bản thân, cô vẫn khóc, cô vẫn sợ hãi nhưng thân thể lại tự do hoạt động.

Ầm!...

Một bàn tay đập vào nơi Misaka mới vừa đứng. Cô bé tuy đã tránh được nhưng vẫn bị hất văng đi một đoạn...

Hu...hu...hu...

Misaka khóc một cách đáng thương vì đau đớn và sợ hãi.

Thình thịch!...

Có điều gì đó đang thức tỉnh trong người nhưng cô bé không hề hay biết.

Rầm rập!...

Hai con khổng lồ khác cũng đang đi về hướng này. Misaka ôm đầu nức nở... Đợi một lúc thật lâu nhưng vẫn không thấy có gì xảy đến với mình cô bé mới mở ra đôi mắt to ngập nước.

Chung quanh cô là ba người khổng lồ lúc này đã ngã ra mặt đất và cựa quậy khó khăn với một cơ thể bị vụn bẻ một cách quái dị khủng bố.

Một đôi tai ấm áp nâng Misaka lên và ôm cô vào lòng, một âm thanh nhẹ nhàng truyền vào tai cô:

-Làm em sợ rồi, chúng ta về thôi...

Misaka nhắm lại đôi mắt và ngủ thiếp đi vì sợ hãi và mệt mỏi.

...

Lúc Misaka thức giấc thì bầu trời đã nhuộm màu của hoàng hôn, cô bé ngơ ngác nhìn quanh, bản thân cô đang nằm trên một thảm cỏ xanh non, mềm nhẹ, cách bãi cỏ không xa là một hồ nước khá lớn.

Hồ nước có màu xanh trong vắt không một gợn sóng, khung cảnh nơi đây đẹp và yên tĩnh tựa như thiên đường khiến Misaka hơi mê say.

Giữa hồ nước là một người thanh niên đang đứng lặng yên, hai chân người thanh niên thoải mái đạp trên mặt nước tựa như đất bằng, ánh mắt nhắm lại một cách yên bình, mái tóc dài đen tuyền buông đến tận eo.

Misaka nhận ra đó là anh trai đã mang cô ra khỏi bức tường, cô lúng túng không biết phải làm sao thì người thanh niên giữa hồ nhẹ nhàng mở mắt và cất bước đi về hướng cô.

-Em tỉnh rồi, có muốn về nhà chưa?.

Misaka nghe được giọng nói ấm áp của Lakjhal thì hơi ngượng ngùng đáp:

-Vâng.

-Vậy để anh mang em về.

Lakjhal nói rồi dắt tay Misaka đi ra khỏi khu rừng trong sự luyến tiếc của cô bé, cậu cười nói:

-Nếu em thích thì cứ đến chỗ chúng ta gặp nhau lúc đầu và gọi thật lớn "Em muốn đi chơi", lúc đó anh sẽ đến, được chứ?.

-Vâng!...

Misaka tràn ngập vui vẻ đáp lời.

Lakjhal mang cô bé đến nơi lúc cả hai vừa gặp nhau sau đó nói:

-Được rồi, anh mang em đến nơi này thôi, cha mẹ em đang lo lắng lắm đấy, mau về đi.

Misaka chạy về hướng nhà của mình, bỗng nhiên cô quay đầu ngoái nhìn lại nhưng nói đó chẳng có ai cả, tất cả như một giấc mơ.

...

Lakjhal về đến nhà và ngồi bên cạnh cửa sổ uống trà, hôm nay cậu đã tận mắt thấy được tiềm lực khủng khiếp của người mang Chiến Tranh thánh huyết. Chưa được đào tạo, tâm lý non nớt, chưa trải qua nguy hiểm, sợ hãi, chết chóc thế nhưng bản năng chiến đấu vẫn phát huy vô cùng tốt.

Nếu Misaka được đào tạo bởi cậu thì chắc chắn đó sẽ là một chiến binh xuất chúng, cậu có kế hoạch với vương quốc này nên cần một người thừa kế mình tại đây.

Người thừa kế cần có sức mạnh đủ để giải quyết mọi tình hình nảy sinh và đáng được Lakjhal tin tưởng, cậu đã dùng Mieris quán sát Misaka rất kỹ nên đã quyết định người đó chính là cô bé.

Lakjhal không có nhiều thời gian để ở lại nơi này, cậu còn một cuộc quyết đấu trong hơn 2 năm nữa với hoàng tử tộc Ròng Sempirus, sau đó là hành trình đến tộc Ác Quỷ và tộc Thiên Thần để lấy hai thanh kiếm Platonic và Deviance, tiếp đó là vượt biển để đến phương Đông chuẩn bị cho việc phục sinh Arthur.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Vua Chiến Tranh.

Đã hơn một năm nhanh chóng trôi qua.

Kể từ khi mở ra phong ấn thứ nhất thì Lakjhal nhẹ nhàng mở ra 11 phong ấn tiếp theo, lực lượng cậu sau khi khai phá 12 phong ấn đã đạt đến 200000 Pestro, đây cũng giới hạn mà cơ thể Lakjhal có thể chịu đựng.

Lực lượng cậu phát triển quá nhanh hoàn toàn không cân bằng với cường độ cơ thể, mặc dù đã trải qua các phương pháp cải tạo nhưng đây đã là giới hạn hiện tại.

Khoảng cách đến trận chiến với Sempirus còn 1 năm, hiện giờ cho dù cậu thi triển Tín Ngưỡng chiến trường và Chiến Thắng áo choàng thì cũng chỉ có thể tăng phúc 50 lần đạt đến 10 triệu Pestro hay 10 Drastro, Sempirus thì đã đạt đến gần 30 Drastro.

Chênh lệch gấp 3 lần, trong khi đó, Sempirus không phải là một con rồng bình thường, Sempirus là Bạch Kim thánh long, chủng tộc có chiến lực xếp thứ ba trong tộc rồng chỉ xếp sau Sáng Tạo thánh long và Hủy Diệt ma long, nhưng hiện nay hai chủng loài này chỉ còn là truyền thuyết.

Lựa chọn duy nhất của Lakjhal là sử dụng mẫu thí nghiệm đã được cậu sáng tạo hoàn mỹ.

Thí nghiệm này đã được Lakjhal bắt đầu từ khi cậu có được suối nguồn tri thức, khi đó Lakjhal đã nhận ra vấn đề cường độ thân thể và lực lượng của bản thân. Mãi cho đến khi đến nơi này thì loài khổng lồ đã cho cậu một đột phá lớn, sau gần 2 năm nghiên cứu thì cuối cùng Lakjhal đã thành công.

Mẫu thí nghiệm được cậu đặt tên là Vua Chiến Tranh, đây là sự kết hợp tinh chất của hơn 900 con titan, bên trong ẩn chứa gần 100 tầng năng lực đặc biệt khủng bố, kết hợp với thuật giả kim, thuật sinh mệnh, phép thuật cổ đại, các chú ngữ tối cao từ tộc Rồng, tộc Tinh Linh, tộc Titan, tộc Thiên Thần, tộc Ác Quỷ,...

Vua Chiến Tranh là kết tinh toàn bộ tri thức Lakjhal có được từ “suối nguồn tri thức” Illyse Genegid, “trí tuệ của thần” Garial, các tư liệu tham khảo được trong thư viện Tinh Linh và thư viện Rồng. Nó có khả năng tiến hóa vô hạn.

Sau khi sử dụng thành công thì Lakjhal sẽ có tổ chất thân thể tương đương với một con Bạch Kim thánh long trưởng thành, cậu sẽ có được chiến lực khủng khiếp với mỗi một tầng năng lực được giải phóng, lực lượng của cậu sẽ được phát huy tối đa, nếu Vua Chiến Tranh tiến hóa đến tốt cùng thì cậu cũng không thể tưởng tượng được uy năng của nó.

Còn sử dụng thất bại. Kết quả duy nhất là biến thành một con quái vật mất đi linh hồn chỉ biết hủy diệt mọi thứ trong tầm mắt.

Khả năng thành công là năm phần, thất bại là năm phần. Nhìn thấy tỉ lệ thành công có vẻ cao và không có gì nguy hiểm nhưng thành bại chỉ trong một đường ranh giới là điều nguy hiểm nhất.

Cầm trong tay bình thủy tinh chứa dòng chất lỏng liên tục thay đổi vô số màu sắc đẹp một cách huyền lệ, Lakjhal không thể quyết định không sử dụng.

Sử dụng thành công tương đương với từ nay cậu đã thoát xác con người và bước một bước vĩ đại trên con đường thành thần, thứ sức mạnh giúp cậu bảo vệ được điều quan trọng với mình.

Lakjhal trước khi sử dụng Vua Chiến Tranh thì cậu cần phải hoàn thành một số bàn giao, cậu gọi Reiner và Bertholt và giao nhiệm vụ tiếp theo.

Trong hai năm này, Reiner và Bertholt được Lakjhal giao cho việc tụ tập một lượng khổng lồ titan về khu vực quanh bức tường, tiếp đó là đi gây kích động trong người dân về việc titan đang chuẩn bị có động tác lớn.

Việc này khiến không khí căng thẳng trong các bức tường dâng lên, sự hoảng loạn, sự sợ hãi, các mặt trái của cảm xúc khiến tình hình trở nên khá tồi tệ. Nhờ vậy lực lượng cảm xúc được tụ tập cũng tăng lên gấp 3 lần.

Sau khi gọi Reiner và Bertholt và thì cậu chỉ nói một câu đơn giản.

-Công phá tương Maria và lừa titan vào.

Một câu nói khiến cả hai người gương mặt tái nhợt, đây là tội lỗi khủng khiếp khiến cả hai người sẽ phải sống trong địa ngục dẫn vật cả phần đời còn lại. Lúc này người thanh niên mà họ vẫn luôn coi là Ma Quỷ này lại lên tiếng thờ dài:

-Là ta điều khiển các ngươi, lỗi không phải các ngươi, lui ra đi.

Reiner và Bertholt sững người sau đó lui ra khỏi căn phòng, trong mắt họ bóng dáng của thanh niên trở nên cao lớn và vĩ đại nhưng tràn ngập cô độc.

Cả hai người không phải là kẻ thiếu suy nghĩ, họ hiểu được lý do phải làm như thế, con người bên trong những bức tường đã quá mục nát, họ cần thay đổi dòng máu, linh hồn của mình.

Thanh niên kia làm việc này có thể không phải vì con người nơi đây nhưng kết quả đúng là điều họ cần, sự đổi mới, một liều thuốc mạnh. Hai người cuối đầu trước bóng lưng của thanh niên và lui ra, đây là lần đầu tiên Reiner và Bertholt thực sự kính trọng con người đó.

Lakjhal lặng lẽ nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, bao nhiêu người sẽ chết, bao nhiêu gia đình sẽ bị tàn phá, bao nhiêu hạnh phúc sẽ bị hủy diệt, ... cậu không biết, cậu không cần biết, vì mục đích của mình thì cho dù tự tay giết chết cả đất nước này thì cậu cũng không chần chờ do dự.

Tội nghiệt cậu sẽ nhận lấy bởi vì nó không là gì đối với Lakjhal, trên người cậu đã mang quá nhiều tội nghiệt, chúng nhiều đến nỗi Lakjhal không còn cảm giác nữa...

...

Lakjhal và Misaka đang đứng trên tường thành Maria, cả hai phóng tầm mắt ra vùng trời đất bao la bát ngát phấp phới. Misaka qua hai năm được Lakjhal dạy dỗ thì đã cứng cáp hẳn lên, trông cô hoàn toàn trưởng thành so với những đứa trẻ cùng tuổi.

Lakjhal dạy cho Misaka chiến đấu với titan mà không cần bộ cơ động 3D, dạy cô các kiến thức về đất nước này, cậu chỉ cho cô cách giao tiếp với các tầng lớp trong xã hội, chỉ cô những âm mưu tranh đoạt, ...

Cậu còn chỉ cho Misaka biết về những điều huyền bí của thế giới, phép thuật, các chủng tộc, bí mật về vương quốc này và bí mật về loài titan, ...

Lakjhal chỉ dạy cho cách hấp thụ ma lực, tu tập lực lượng, một số phép thuật, ma thuật, giả kim thuật, ...

Misaka hiện tại hoàn toàn có được tư tưởng của một nhà lãnh đạo, cô có được sự lãnh đạm với mọi thứ chung quanh, cô bé ngày thơ hay cười cách đây hai năm đã hoàn toàn thay đổi thành một con người khác.

Lakjhal nhìn cô bé bên cạnh và nói nhẹ:

-Chúng ta kiểm tra lần cuối chứ.

-Vâng.

Misaka nở nụ cười dịu dàng, thanh niên này như một người anh trai, rất nghiêm khắc khi chỉ dạy cô nhưng cũng rất cưng chiều cô khi cả hai có thời gian thư giãn, bóng lưng trước mắt vừa là người cô kính trọng và thương yêu nhất.

Người đã thay đổi hoàn cảnh khó khăn của gia đình cô, người đã cứu cô khi gia đình cô bị lũ buôn người tấn công, người cho gia đình cô ánh sáng hy vọng vào cuộc sống.

Cả hai người nhẹ nhàng nhún người rời khỏi tường thành, Misaka thoải mái đáp xuống đất từ độ cao hơn 50 mét mà không cần sự hỗ trợ nào. Lakjhal chỉ vào bầy khổng lồ gần 20 con cách đó không xa rồi nói:

-Giao lại cho em.

-Vâng.

...

Trong ngôi nhà mới rất sang trọng của Misaka trong thành Sina, đây là ngôi nhà Misaka mua được nhờ chính sự kinh doanh của bản thân. Thân phận của cô hiện tại là thương hội trưởng thương đoàn thứ hai trong vương quốc. Đây là một trong những sản nghiệp của Lakjhal giao cho cô nhằm đào tạo cô.

Lakjhal và Misaka ngồi trên hai chiếc ghế đối diện với nhau, không khí trong căn phòng hơi lẩn động, Lakjhal lên tiếng trước:

-Anh phải đi xa trong một thời gian khá dài, mọi sản nghiệp và công việc được anh để trong hầm ngầm của căn nhà ở gần tường Maria. Tất cả hãy thay anh quản lý, được chứ?.

-Vâng.

Misaka hơi khó khăn gạt đầu. Lakjhal nhìn cô bé chỉ mới mười tuổi này đang ra vẻ kiên cường thì cậu mỉm cười tiến đến và xoa đầu cô nói:

-Em đã không còn là cô bé ham chơi khi xưa, anh luôn tin tưởng vào ánh mắt của mình, quả nhiên em đã làm rất tốt, nhóc con.

-Vâng...

Misaka vẫn lặp lại một từ duy nhất, tuy nhiên trong giọng nói đã hơi run run.

-Nếu sau hai năm mà anh vẫn không trở về thì tất cả đều thuộc về em.

-V...vâng...

-EM KHÔNG CẦN!....

Misaka bật người đứng lên và nói với hai dòng cước mắt lần trên gương mặt nhưng bóng người thanh niên đã tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: sử dụng Vua Chiến Tranh.

Sau khi rời khỏi tường Maria thì Lakjhal đi xuyên qua vùng bình nguyên phía tây nam và đến khu rừng nơi cậu đã lạc đến khi rơi xuống biển từ trong trận chiến tại tháp Thiên Đường.

Lakjhal dùng một phép thuật mô phỏng để dụ tất cả titan trong khu rừng ra ngoài khu rừng, nhìn bên dưới hàng mấy nghìn con titan đang lúc nhúc hướng đến thì Lakjhal chỉ cười nhẹ.

Khí quyển Gnodom màu đen trắng tụ tập chung quanh Lakjhal trong vòng 50 mét, chúng ngưng tụ thành hàng trăm thanh kiếm che kín một mảng bầu trời. Lakjhal vung tay.

Rào rào rào!.....

Con mưa kiếm bắn về phía bầy titan đang ngu ngơ đi đến. Máu tươi bắn lên đỏ cả một góc trời, nhìn bãi máu thịt bên dưới đang bốc khói thì Lakjhal chỉ hờ hững đi vào khu rừng.

Lakjhal lấy ra bình thủy tinh có chứa Vua Chiến Tranh, sau đó mở nắp và uống tất cả.

UỶNH!...

Một cột ánh sáng đen trắng từ người Lakjhal bốc lên và xuyên thủng qua bầu trời. Mây đen nhanh chóng kéo đến và bao phủ tất cả trong màu u ám. Cột sáng đen trắng trở thành tiêu điểm trong vùng trời đất nơi đây.

Hàng hà những pháp trận xuất hiện chung quanh cột sáng và chuyển động theo quỹ tích kỳ dị. trong không trung vang vọng thứ âm thanh huyền ảo và thần thánh.

...

Cơ thể Lakjhal lúc này đang bị khắc lên hàng nghìn những ký tự tối nghĩa, đây là lần đầu tiên cậu mới biết cảm giác đau đớn đến mức chỉ mong muốn được chết đi là như thế nào.

Cả cơ thể có cảm giác như bị vặn xoắn trong một chiếc bao chứa đầy đinh nhọn, bộ não tưởng chừng bị hàng triệu con kiến cắn xé, xương cốt vỡ ra rồi hợp lại rồi lại vỡ ra.

Linh hồn và thân xác Lakjhal bị tra tấn khủng khiếp nhưng cậu vẫn cắn chặt răng giữ chặt tinh thần không cho mình ngất đi. Một khi ngất đi thì cũng xem như thất bại.

...

Đã qua rất lâu, Lakjhal không biết mình đã chịu tra tấn trong thời gian bao lâu nữa, một năm, mười năm, trăm năm,....

Tín niệm và ý chí giữ cho tinh thần cậu vẫn tỉnh táo nhưng tất cả cũng có giới hạn của nó, hiện tại giới hạn đó hiện ra trước mắt nhưng quá trình hấp thụ và đồng nhất với Vua Chiến Tranh vẫn chưa xong.

Đã thất bại, Lakjhal đã tạo ra một thứ quá mạnh, mạnh đến nghịch lý đối với thế giới này, để rồi cậu hoàn toàn thất bại trong việc dung hợp với nó.

Lakjhal lắc đầu từ bỏ việc hấp thụ, không phải tuyệt vọng chỉ đơn giản là cậu biết mình không thành công, hoàn toàn không thể thành công cho dù là một phần tỷ tỷ tỷ.

Nếu có cho dù chỉ là một phần tỷ tỷ tỷ khả năng thành công thì cậu sẽ tiếp tục cố gắng nhưng đang tiếc là không có, Lakjhal đã đến giới hạn cuối cùng.

Cậu bình thần mỉm cười và lấy từ không gian vương tọa ra một thanh kiếm tuyệt đẹp – thánh kiếm Excalibur, nhẹ nhàng vuốt ve sợi dây buộc tóc nơi chuôi kiếm.

Lakjhal muốn dùng đoạn thời gian cuối cùng để ở bên những kỷ niệm về Arthur. Dòng chảy của ký ức ủa về trong tim cậu và tràn đầy, những giây phút vui vẻ, hạnh phúc nhất cuộc đời Lakjhal, nụ cười của nàng, giọt nước mắt của nàng, cùng nàng trốn ra ngoài kinh thành ngắm sao trời,...

Có lẽ cậu nên kết thúc bản thân để tránh phải biến thành một con quái vật chỉ biết hủy diệt mọi thứ. Lakjhal nhắm mắt lại và nhẹ giọng thì thào:

- Xin lỗi vì không thấy được lúc chị tỉnh giấc...

Nói rồi cậu lấy thánh kiếm Excalibur đâm vào tim

...

Đã 30 mười năm trôi qua kể từ khi vua Arthur mất đi, vương quốc đã xảy ra nhiều biến động nhưng cuối cùng đã được các lãnh chúa thể trung thành với nhà vua khi xưa ổn định.

Vương quốc hiện tại được chia thành mười quốc gia nhỏ và chung sống hòa bình với nhau.

Lancelot đã thành lập Kỵ Sĩ viện nhằm giải quyết các vấn đề giữa các quốc gia và trở thành thế lực mạnh nhất trong vương quốc.

Tinh Linh tộc sau khi được thoát khỏi phong ấn được 10 năm thì cũng bắt đầu tiến hành giao lưu trao đổi với con người. Hai nền văn hóa nhanh chóng sáp lại và hòa nhập với nhau một cách hòa thuận.

Từ sau khi “hậu duệ của thần linh” rời đi được được 15 năm thì nữ hoàng của bọn họ là Tinh Linh Mặt Trăng Vilia cũng đã nhường lại ngôi vị cho vua tinh linh hiện tại – Fredic, sau đó nữ hoàng Vilia đã biến mất một cách thần bí trong tộc Tinh Linh.

Các quốc gia pháp thuật phương nam đã được trở về với vương quốc, Hội đồng pháp thuật tối cao nay do Công hội Fairy Tail nắm giữ quyền chủ đạo, Laxus trở thành hội trưởng mới của hội Fairy Tail.

Kỵ Sĩ viện và Hội đồng pháp thuật tối cao đã liên hợp lại với nhau và lập nên học viện đào tạo ma pháp sư, kiếm sĩ, giả kim thuật sư,... tại kinh thành Pendora, học viện được vinh dự mang tên nguyên gốc của Vua Kỵ Sĩ vĩ đại - Arturia.

Tộc Rồng vẫn như trước giữ thái độ không đếm xỉa tới loài người và mọi chuyện chung quanh, họ đi chu du khắp nơi trên vương quốc, trên cả vương quốc hiện tại rất dễ bắt gặp sinh vật huyền thoại này.

Sempirus sau khi trở về để thực hiện hẹn ước cuộc chiến 3 năm với Lakjhal nhưng chờ đợi 3 ngày thì hắn tiếp tục hành trình chu du của mình và để lại câu nói.

“Hắn đã chết, người như hắn hoặc chết hoặc thực hiện đúng lời hứa, hắn không bao giờ hèn nhát trốn chạy”.

...

Bên kia bờ đại dương xa xăm là đất nước được bao bọc trong ba bức tường thành khổng lồ.

Đã qua 12 năm kể từ ngày tường Maria bị công phá, con người từ trong tuyệt vọng nhanh chóng đứng lên và tìm ra con đường mới cho mình. Rất nhiều chuyện đã xảy ra trong 12 năm.

Trong đó khủng khiếp nhất là vụ tấn công của titan ngay tại trong thành Sina, chính quyền che dấu sự việc xảy ra là do hai con titan do người biến thành tấn công lẫn nhau, nhưng vì một lý do nào đó mà tin tức lại lộ ra.

Hai con titan đánh nhau trong tường Sina một do một thiếu niên của quân Trinh Sát tên Eren và một còn lại là do thành viên của quân Thủ Vệ tên Annie biến thành. Dân chúng vô cùng xôn xao và bàng hoàng trước tin tức này.

Từ đó một hướng đi mới cho con người được phát hiện, dùng titan chống titan.

Và vụ việc tiếp theo là việc cách đây 1 năm, hội trưởng thương đoàn quốc gia – Misaka Ackerman trong một cuộc tấn công quy mô lớn của titan vào tường Rose đã tự thân mình giải quyết hơn 100 con titan mà không cần bất kỳ trang bị hỗ trợ hay biến thân thành titan.

Sau vụ việc thì Misaka đã được dân chúng xưng là Nữ thần Chiến Tranh – Misa.

...

Trung tâm thành Sina.

Trong một tòa nhà nguy nga giữa trung tâm. Misaka ngồi bên bàn làm việc nghe Reiner, Bertholt và Annie báo cáo lại mọi chuyện xảy ra.

Misaka dưới sân nghiệp do Lakjhal để lại đã nhanh chóng nắm trong tay nền thương nghiệp của cả quốc gia ở tuổi 16, trong 6 năm đó cô cũng gây dựng nên một tổ chức bí mật đặt tên “bầu trời tự do” và tiến hành các hoạt động trong bóng tối để khống chế chính quyền.

Cách đây 3 năm thì cô được nhà vua gọi vào và dẫn đi gặp ba bóng người thần bí dưới lòng đất của lâu đài.

Cô Lakjhal đã biết sẽ có ngày này nên cũng đoán được ba người là kẻ đã tranh giành lực lượng cảm xúc với Lakjhal.

Ba người không phải ai khác chính là ba nữ thần mà đất nước này thờ phụng Maria, Rose, Sina. Ba người họ vốn thuộc tộc titan nhưng bị tộc quân trụ xuất vì theo đuổi sức mạnh hắc ám quá chuyên sâu.

Ba người họ chính là kẻ đã tạo ra loài titan, là kẻ đã xây dựng các bức tường để đôn con người vào trong và chăn nuôi như gia súc để lấy lực lượng cảm xúc.

Ba người cũng không thủ tiêu Misaka vì không muốn làm kinh động đến người đứng sau lưng cô, họ cũng không muốn phiền toái.

Ba người gọi Misaka đến đây là vì trao đổi một số vấn đề, họ đã có đủ lực lượng tin ngưỡng nên sẽ đi ra khỏi vương quốc này.

Sau khi ba vị nữ thần đi khỏi thì Misaka không còn kiêng dè mà trực tiếp thẳng tay cướp đoạt chính quyền và xóa bỏ chế độ quân chủ của đất nước và thay bằng chế độ bầu cử chính trị, đây là điều cô được học từ Lakjhal.

Cách đây 1 năm cô để cho Reiner dẫn theo lượng lớn titan tấn công thành Rose và tự thân ra trận để tranh thủ danh vọng trong lòng dân chúng.

Sau vụ việc thì Misaka thành công lên làm tổng thống dưới sự ủng hộ của đa số người dân, cô có rất nhiều việc, theo nhấn nhủ của Lakjhal từng để lại thì có ba người cô có thể tin tưởng là Reiner, Bertholt và Annie nên cô hoàn toàn tự tin tin nhiệm ba người.

Sau khi giải quyết và bàn giao công việc cho 3 người. Misaka đứng khỏi ghế và đến bên cửa sổ, trên chiếc bàn gần đó có một bộ ấm trà và tách trà tinh xảo. Đây là chiếc tách trà Lakjhal hay dùng, Misaka rất quý trọng chúng.

Đã 13 năm kể từ khi Lakjhal rời đi, Misaka sau khi đợi hai năm mà vẫn chưa có bất kỳ tin tức của Lakjhal thì đã hoàn toàn tuyệt vọng, mục tiêu sống duy nhất của cô lúc này chỉ là mang lại hạnh phúc cho dân chúng mà thôi.

Misaka nhấp một ngụm nhỏ từ tách trà và cô đơn nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

-Bây giờ em đã có được tự do, nhưng sao cái cảm giác tự do đó lại không mang theo bất kỳ hạnh phúc nào như anh nói.

Cô tự thì thỏa và chìm vào hồi ức khi còn nằm dưới vòng tay che chở của người anh trai vĩ đại ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Levi và Eren.

Hôm nay là ngày Eren theo quân trinh sát do Levi dẫn đầu tiến đến dọn dẹp vùng rừng phía tây nam.

Đã 9 năm trôi qua kể từ ngày cậu thức tỉnh năng lực biến thân thành titan, cậu đã hoàn toàn làm quen được với sức mạnh này, sức mạnh của cậu không bị xã hội bài xích mà còn trở thành biểu tượng cho sức mạnh quân đội của quốc gia.

Cậu rất lấy tự hào về điều này và luôn phấn đấu hết sức mình mỗi ngày để có thể thuần thục được sức mạnh này. Hiện nay cậu thể sử dụng trạng thái biến thân 4 lần mỗi ngày, mỗi lần biến thân, Eren tự tin có thể giải quyết 40 con titan bình thường.

Eren cười ngượng và nhìn vào bóng người trước mình, thống lĩnh hiện tại của quân Trinh Sát, sau khi thống lĩnh cũ tiến vào vòng tròn quốc hội thì Levi hiện tại đã trở thành thống lĩnh mới.

Eren trong cuộc đời mình khâm phục và sùng bái nhất hai người. Người đầu tiên là vị thống lĩnh này, anh ta có sức mạnh đủ để hạ gục Eren trong trạng thái titan, cho dù là bây giờ thì vẫn luôn như thế.

Người còn lại chính là tổng thống hiện tại của đất nước Misaka, cậu đã từng đứng trên tường thành và quan sát trận chiến kinh động đó, hoàn toàn áp đảo, kỹ thuật chiến đấu như thần, cảm xúc từ trận chiến đó đến hiện tại vẫn thiêu đốt dòng máu trong người Eren, Levi cũng từng nhận xét về Misaka.

“Không hổ thẹn danh hiệu nữ thần Chiến Tranh Misa”.

...

Đoàn người dừng lại trước cửa rừng và xuống ngựa. Levi nhíu mày đánh giá chung quanh rồi nói:

-Mọi người không cảm thấy điều gì kỳ quái sao?.

Eren cũng chăm chú quan sát và nói:

-Lũ titan chỉ đi vòn quanh khu vực này và không tiến vào khu rừng nửa bước, kỳ lạ, có ý gì nhi?.

Các thành viên khác của quân trinh sát cũng gật gù, Levi thấy thế thì phát tay ra hiệu dừng trại trên các thân cây khổng lồ để đề phòng. Bản thân anh và Eren thì dùng động cơ 3D nhanh chóng nhảy vào rừng.

Càng đi vào sâu thì tâm tình Levi và Eren càng nặng nề, khu rừng quá tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đáng sợ. Không một tiếng động vật cho dù là côn trùng vo ve cũng không có, hay nói chính xác thì cả khu rừng không có bất kỳ động vật nào ngoài cây cối.

Sự u ám trong khu rừng khiến tâm tình hai người bị đè nặng đến khó thở. Levi Nhìn hướng Eren, Eren hiểu ý và biến thân thành một con titan cả người rực lửa, Eren gầm lên dữ dội chấn động cả góc rừng nhưng không có bất kỳ âm thanh đáp lời.

Sự tĩnh lặng chết chóc vẫn bao phủ khu rừng khiến Levi cũng phải cảm thấy sở tóc gáy.

Cả hai người nhanh chóng quay về và hội họp cùng quân Trinh Sát để nói lại mọi việc.

Buổi tối, Levi lấy ra một phong thư buộc vào chân con chim ưng và thả nó bay về hướng kinh thành.

...

Misaka nhận phong thư báo cáo tình hình khu rừng phía tây nam từ tay Bertholt và bắt đầu đọc.

Càng đọc về sau cô càng cảm thấy sự việc không ổn. Misaka gọi Annie và Reiner lên và hỏi họ cách nhìn đối với vấn đề lần này. Bỗng nhiên Annie lên tiếng:

-Lần đầu tiên tôi gặp Người cũng là ở khu rừng tây nam

Ba người còn lại ồ lên “Người” là cách họ xưng hô của Annie, Reiner và Bertholt đối với thanh niên thần bí kia. Misaka trầm tư suy nghĩ sau đó nói:

-Xem ra ta phải đích thân đi đến nơi đó, ta nghĩ có lẽ sẽ có manh mối gì đó về tung tích của anh trai tại nơi đó.

Reiner nghe thế thì lên tiếng:

-Vậy tôi và Bertholt sẽ ở lại đây để ổn định tình hình.

Misaka quay ngời nói với Annie.

-Được rồi, vậy làm phiền cô chuẩn bị cho chuyến đi nhé Annie.

...

Trong khi Misaka chuẩn bị tiến về vùng rừng tây nam thì quân Trinh Sát dưới sự dẫn dắt của Leli và Eren đang tiến sâu vào khu rừng một cách thận trọng.

Một quân nhân trẻ tuổi rừng mình nói:

-Sao lại quý dị như thế chứ. Có cảm giác cái chết đang lượn lơ quanh người vậy.

Eren mỉm cười nói:

-Tiếp tục đi chàng trai, nếu cậu làm tốt thì tối nay thống lĩnh sẽ đích thân xuống bếp.

-Thật chứ phó thống lĩnh!...

Eren vỗ ngực đảm bảo trong cái gườm của Levi. Phía trước có ánh sáng, một cô gái trẻ bay về hướng này và nói:

Báo cáo, phát hiện phía trước phát ra ánh sáng trắng kỳ lạ, xin nhận chỉ thị tiếp theo.

Levi thì thảo:

-Hơn 2 tuần cuối cùng cũng có chút manh mối.

Dứt lời Levi điều khiển bộ cơ động nhanh chóng bay qua, Eren lớn tiếng nói:

-Mọi người đóng quân tại đây đợi tôi và thống trở về, tối nay chúng ta mở tiệc nhé.

Sau đó cậu đuổi theo Levi với những tiếng hoan hô sau lưng.

...

Cả hai người theo hướng ánh sáng đi rất lâu, ánh sáng mỗi lúc một chói mắt.

Khi hai người đến nơi thì ánh mắt dần thích hợp với ánh sáng và trong mắt họ hiện ra một hình ảnh khó tin.

Một con titan, cao 27 mét, toàn thân hoàn mỹ cân xứng tuyệt vời, trên người nó là một bộ giáp màu đen tuyền che kín toàn thân trừ phần đầu, có một mái tóc bạch kim tỏa sáng dài đến chân, trên gương mặt thanh tú vô cùng là ánh mắt đang nhắm của đây vẻ yên bình thanh tĩnh.

Thật đẹp, thật hoàn mỹ, như một sáng tạo cực hạn của tạo hóa.

Đây là suy nghĩ của Eren và Levi khi lần đầu nhìn vào con titan, trong khi hai người đang thất thần thì con titan mở mắt và nhìn về hướng hai người. Ánh mắt màu đen tuyền không tạp chất, bên trong ánh mắt như chứa đựng tinh tú của cả bầu trời, con titan cất giọng nói:

- Lại có sinh vật sống tìm đến.

Levi và Eren giật mình tỉnh lại và nhanh chóng ở trong tư thế sẵn sàng ứng biến. Con titan bỗng nhiên nhẹ giọng thở ra:

- Ra khỏi đây đi.

ỦYNH!....

Cả khu rừng bị lật tung, tất cả bốc thẳng lên trời và văng ra ngoài, sức mạnh khủng khiếp truyền đi hơn 10 dặm mới dừng lại.

Con titan lúc này mới nhìn về phía cánh rừng bị tàn phá, nó nhẹ nhàng gảy ngón tay, khí lưu không lồ màu đen trắng dài hơn 30 dặm quán lên khu rừng bị nó lật tung.

Cây cối, đất đai như bị đảo ngược thời gian và quay về chỗ cũ, cả khu rừng lại hoàn hảo như lúc đầu, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tất cả quân Trình Sát đứng lên ngơ ngác, vừa rồi họ bỗng nhiên bị hất tung lên và văng đi, sau đó mất đi ý thức. Trong trí nhớ của tất cả thì cả khu bị lật tung nay lại như chưa từng có chuyện gì. Tất cả giống như 2 tuần trong khu rừng chỉ là giấc mơ vậy.

Vụt!... Vụt!...

Levi và Eren đáp xuống bên cạnh mọi người với sắc mặt nghiêm trọng chưa từng thấy.

Vừa rồi Eren biến thành titan mới có thể khiến hai người bị hất lên nhưng vẫn an toàn, cũng vì thế nên hai người mới chứng kiến hết thấy.

Quá khủng khiếp, chỉ một câu nói của con titan tóc trắng đã khiến cho cả khu rừng hơn 10 dặm bị thổi bay, nhưng sự việc sau đó lại càng khiến họ kinh hãi hơn, tất cả mọi vật như được đảo ngược thời gian, khu rừng lại hoàn hảo như lúc đầu.

“Thần”.

Đúng vậy, đó không phải sức mạnh của titan hay nhân loại mà là thần. Levi hôm qua nhận được thư được tổng thống gửi qua chim ưng, họ sẽ đến nơi trong 3 ngày nữa, xem ra phải chờ Misaka đến để quyết định mọi việc.

Levi và Eren bắt đầu đi trấn định tư tưởng cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thức giấc

Misaka sau hai tuần liên tục cưỡi ngựa đã đến được bên ngoài khu rừng tây nam, sau khi gặp được Levi, Eren và nghe báo cáo của họ về tình hình khi đó thì cô trầm tư suy nghĩ.

Cô lục lại trong trí óc về những điều Lakjhal từng dạy nhưng không có bất kỳ thông tin gì về sinh vật được Levi miêu tả.

Nếu nói đó là titan chính thức thì lại không đúng, tuy rằng titan chính thức có sức mạnh như thế là bình thường nhưng họ đều cao 50 mét trở lên và không có ngoại lệ.

Nếu là titan giả thì lại càng không phải, sức mạnh đó hoàn toàn là có ma lực, titan giả không có ma lực cho dù là do người biến thành.

Misaka trầm tư một lúc sau đó nói:

-Tự ta sẽ đi xem xét, thống lĩnh Levi, phó thống lĩnh Eren, mong hai người dẫn đường.

Annie lên tiếng ngăn cản:

-Đề người vào đó quá nguy hiểm thừa tổng thống.

-Nhưng nếu không biết chút gì về sinh vật này thì có khả năng đất nước sẽ bị hủy diệt nếu nó ra khỏi khu rừng.

Misaka kiên quyết nói. rất cả đành miễn cưỡng gật đầu, nhóm bốn người nhanh chóng đi sâu vào trong rừng.

Ánh sáng chói lọi mau chóng hiện ra, đã có kinh nghiệm nên Levi và Eren lấy ra bốn chiếc kính đen mang lên, Misaka và Annie cũng nhận lấy và mang lên.

Sau khi bốn người đến nơi thì con titan hiện ra, ngay cả Misaka cũng phải thốt lên kinh thán.

“Đẹp quá!..”

Con titan mở ánh mắt đen tuyền nhìn vào nhóm người. Lần này nó không xua đuôi mà duỗi một ngón tay và khẽ nói:

-Đến đây.

Misaka như bị hút lại và từ từ trôi nổi bay về hướng con titan, ba người còn lại vội vàng đứng lên và hét:

-Misaka!...

Con titan lạnh nhạt liếc về hướng ba người và nói:

-Đứng yên.

Khí lưu đen trắng khóa chặt ba người, Eren và Annie muốn biến thân nhưng hoàn toàn không thể, dòng máu titan trong cơ thể như đang run rẩy vì sợ hãi.

Misaka đáp xuống bàn tay của con titan, cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt con titan mà không chút né tránh. Con titan đánh giá Misaka một lúc rất lâu, bỗng nhiên nó cất tiếng:

-Người là gì?.

-Con người, Misaka.

Con titan như suy tư điều gì một lúc, nó lại nói tiếp:

-Misaka, tên người làm ta cảm giác rất kỳ lạ.

Ba người bên ngoài ngạc nhiên, một con titan lại bị tên của một người làm cho hiếu kỳ, ba người nín thở quan sát tình hình. Misaka ngẫm nghĩ rồi nói:

-Người muốn làm gì?.

-Không biết, chỉ muốn yên tĩnh.

-Vì sao lại muốn yên tĩnh?.

-Tìm lại ký ức.

Nghe con titan nói đến đây thì Misaka đã hơi hiểu được, cô chỉ vào nhóm ba người rồi hỏi thăm:

-Có thể thả họ ra chứ?.

Con titan gật đầu sau đó nói:

-Thả.

Khí lưu đen trắng trên thân thể ba người tan đi. Sau đó nó bỗng nhiên nói với Misaka.

-Gương mặt của người khiến ta nhớ đến điều gì đó rất mơ hồ. Người ở lại, bọn họ đi.

Con titan nói đơn giản nhưng ngôn ngữ không thể cự tuyệt. Misaka ra hiệu cho ba người kia trở về còn bản thân ở lại, cô luôn có cảm giác con titan biết điều đó về Lakjhal.

Đợi cho ba người đi thật xa, Misaka mạnh dạn lấy ra một bức tranh chân dung và nói:

-Người nhận ra người này.

Con titan nhìn vào bức chân dung bỗng như bị sét đánh, ánh mắt đó trở nên lớn lên, nó buông Misaka và ôm đầu thống khổ miệng con titan không ngừng thì thào:

-Ai vậy, đó là ai, đó là ai?....

Đây là bức tranh Misaka vẽ Lakjhal dựa theo trí nhớ, Misaka nhìn thấy con khổng lồ như thế thì biết là có manh mối nên tiếp tục nói:

-Người có nhớ được điều gì về người này không?.

Grr.....

Theo tiếng gầm gừ của con titan thì cả khu rừng cũng rung lên mãnh liệt, cây cối chung quanh bắt đầu bị nhổ bật khỏi mặt đất và bay ngược lên, áp lực trong không khí gia tăng trầm trọng như biển sâu.

Misaka ôm ngực khó thở, cô cắn răng chịu đựng nhưng mồ hôi trên trán vẫn túa ra giữ dội.

Con titan nhìn thấy vẻ thống khổ của Mikasa bỗng nhiên giật mình mạnh mẽ, một điều gì đó trong nó vọng lên, áp lực trong không khí tan biến, cây cối và đất đá trong khu rừng lắng xuống.

Con titan vươn ngón tay khổng lồ nhẹ nhàng chạm vào đầu Misaka và khẽ làm động tác vuốt ve.

Misaka sửng sốt nhìn hành động này của con titan, không phải vì một con titan làm như thế mà vì động tác này quá giống ký ức hiện về trong cô.

...

Trên cánh đồng là một thanh niên đang chỉ dạy cho một bé gái vùng kiếm, thanh niên ngồi xuống trước bé gái đang run rẩy đôi tay vì thanh kiếm. Thanh niên nhẹ nhàng vươn bàn tay mảnh khảnh xoa đầu cô bé và nói:

-Em làm tốt lắm, làm tốt lắm, ngoan lắm,...

...

Misaka kết thúc dòng hồi ức nhưng nước mắt lại lăn dài trên gương mặt, cô nỉ non gọi nhỏ:

-Anh ơi!...

Con titan nghe thấy tiếng gọi này thì bỗng nhiên nở một nụ cười ấm áp như ánh nắng sớm.

Àm!...

Một cột ánh sáng bốc lên từ thân thể con titan, thân thể con titan rút đi nhanh chóng, một thân hình hiện ra từ giữa ngực con titan.

Misaka không nghĩ nhiều mà lao lên ôm lấy thân kia và òa khóc.

Cô khóc như chưa từng được khóc, khóc để thả ra 12 năm đau buồn, cô khóc để giải phóng tất cả nỗi nhớ nhưng.

Thanh niên trong ánh sáng đã hiện ra thân hình. Mái tóc đen dài đến tận eo, thân hình cao gầy, gương mặt thanh tú, ánh mắt đen sâu thẳm. Misaka vừa khóc vừa cười khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc ấy.

...

Lakjhal có cảm giác thoát khỏi một giấc ngủ thật dài. Cậu biết mình đã thành công dung hợp với Vua Chiến Tranh và tiến bước trở thành một sinh mệnh mới.

Hiện tại Lakjhal biết vì sao mình lại thành công khi đã hoàn toàn cho rằng bản thân thất bại. Đơn giản vì cậu chưa chết, nói đúng ra là cậu thất bại do chưa chết.

Muốn lột xác biến thành sinh mệnh mới thì phải loại bỏ thân xác cũ, đây là nguyên tắc cơ bản mà cậu đã quên.

Để dung hợp với Vua Chiến Tranh thì trước tiên Lakjhal phải đẩy giới hạn sinh mạng của mình lên tới đỉnh điểm sau đó phá kén hóa bướm.

Cậu đã trải qua quá trình đẩy sinh mạng lên đỉnh điểm nhưng lại không chịu phá kén, nếu lúc đó chỉ chậm một chút thì Lakjhal chắc chắn sẽ thất bại và nổ tung linh hồn, thân xác cậu sẽ bị cảm xúc trái ngược điều khiển và biến thành quái vật.

Rất may mắn cho Lakjhal cậu lại muốn dành thời khắc cuối cùng bên Arthur và rồi lại bị ký ức đó kích phát tình yêu mãnh liệt dành cho Arthur khiến cậu thả tự hy sinh chính bản thân cũng không muốn biến thành quái vật.

Cậu tự giết chết bản thân cho nên đã lột xác thành công.

Sau khi lột xác thành công thì ma lực trong phong ấn bị giải phóng và khiến cậu chìm vào giấc ngủ sâu, thân thể hành động theo bản năng tự nhiên nên có biểu hiện như mất ký ức.

Misaka đã đánh thức Lakjhal khỏi giấc ngủ và khiến cho quá trình dung hợp Vua Chiến Tranh kết thúc hoàn mỹ.

Hiện tại Lakjhal có lực lượng đạt đến 5 Drastro, nếu sử dụng trạng thái biến thân Vua Chiến Tranh và tăng phúc toàn lực thì cậu có thể nâng sức mạnh lên 50 Drastro, hơn nữa Lakjhal hoàn toàn có thể sử dụng lực lượng này thoải mái, không gượng ép.

Phạm vi chịu tải Gnodom cả Lakjhal cũng tăng lên đến 10 dặm.

Điều Lakjhal còn thiếu duy nhất đó là đột phá cánh của Thần Thánh kỵ sĩ, theo thư tịch ghi chép thì đó là sự lột xác về linh hồn, tinh thần, ý chí, thân xác, lực lượng.

Nói đúng nghĩa là khi đột phá Thần Thánh kỵ sĩ thì đã thoát khỏi phạm trù con người và loài người gọi đó là “thần”. Tuy nhiên, cũng chỉ là thần trong suy nghĩ của loài người.

Lakjhal hiện tại có thể xem như bán Thần Thánh kỵ sĩ bởi lực lượng của cậu đã đột phá 1 Drastro và đạt đến 5 Drastro, thân thể của cậu đã lột xác một cách khủng khiếp.

Nếu nói Thần Thánh kỵ sĩ lột xác sau sẽ có thân thể của một rồng bình thường thì Lakjhal hiện tại có cơ thể tương đương với Bạch Kim thánh long.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hạnh phúc như một giấc mơ

Lakjhal nhìn Misaka đang khóc trong ngực mình, cậu vỗ nhẹ đầu cô và nói:

-Em đã lớn lắm rồi, đã kiên cường rất nhiều, tốt lắm, tốt lắm...

Misaka chìm dần vào giấc ngủ nhưng bàn tay cô vẫn nắm chặt áo của Lakjhal như sợ cậu biến mất.

Lakjhal dùng Mieris quan sát các dòng chảy chung quanh, Mieris cũng đã biến hóa rất nhiều, theo thực lực Lakjhal bạo tăng thì cậu cũng thấy được nhiều điều hơn, dòng chảy tương lai, dòng chảy quá khứ, dòng chảy không gian, dòng chảy định mệnh,...

Cậu nhìn vào dòng chảy quá khứ và biết được mình đã ngủ say 12 năm, các vùng đất cậu đã đặt chân qua có vô vàn biến động. Nhưng tất cả đều đi theo hướng rất tích cực. Lakjhal nhìn vào dòng chảy tương lai, tuy còn mờ nhạt và ngắn ngủi nhưng đủ để cậu thấy được rất nhiều, rất nhiều.

Lakjhal khẽ thở dài rồi cậu điểm nhẹ vào dòng chảy ký ức của Misaka, cậu xóa bỏ toàn bộ những gì có liên quan đến mình.

Cậu muốn Misaka kế thừa sản nghiệp của mình để cô có thể giữ gìn ma pháp trận hấp thụ lực lượng cảm xúc, nay đã tích tụ đủ thì có lẽ hai người không nên liên qua đến nhau nữa mới tốt.

Lakjhal viết lại ký ức liên quan đến cậu, từ nay Lakjhal sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Misaka, trong ký ức của Misaka thì người đã để lại gia sản cho cô là cha của mình, người đã dạy cô tập luyện là mẹ mình.

Lakjhal vươn tay lên trời và dẫn đường từ trong hư không lấy ra ký ức của cha và mẹ Misaka rồi bẻ cong chúng.

Cậu cũng làm tương tự với tất cả những người đã gặp mình. Đất nước này đã có được con đường hướng tới tương lai hạnh phúc và Misaka sẽ là người làm điều đó.

Lakjhal lấy một giọt máu của mình và nhỏ vào miệng Misaka, một giọt máu của Lakjhal sau khi lột xác tương đương với một vị thuốc trường sinh bất tử công hiệu dài, nhìn dòng chảy sinh mệnh của Misaka đã kéo dài hơn trăm lần cậu mới thả cô xuống thâm cỏ xanh tươi.

Lakjhal phun nhẹ một ngụm máu qua một bên, cậu sẽ phải trả cái giá tương đương cho mỗi lượng sinh mạng cậu vì người khác kéo dài. Tuy nhiên lần này Lakjhal vì đã lột xác thành công nên trả giá đối với cậu không đáng kể.

...

Lakjhal hóa thân thành Vua Chiến Tranh cao 27 mét, cậu mở tung ba đôi cánh bạch kim rộng hơn 100 mét sau lưng và phóng vút lên bầu trời, Lakjhal đưa tay về hướng căn hầm trong thành Maria.

Hai luồng ánh sáng đen trắng phá tung căn nhà rồi bay lên bầu trời biến mất để cho vô số người dân chứng kiến và xôn xao bàn tán.

Hai thanh kiếm bay vào tay Vua Chiến Tranh, Lakjhal gia tăng lực lượng lên đến 50 Drastro và ép hai thanh kiếm lại với nhau.

ẦM!.....

Ánh sáng đen trắng cuồng loạn hòa quyện và chống trả lẫn nhau khiến bầu trời trên cao âm ảm. . .

Một lúc thật lâu sau, hai thanh kiếm dần hóa thành hai đoàn ánh sáng đen trắng và quyện vào nhau. Ánh sáng trên bầu trời cũng trở lại yên hòa.

Thanh kiếm trong tay Lakjhal lúc này cũng hoàn toàn biến đổi, chỉ có duy nhất lưỡi kiếm và chuôi kiếm nhưng ngoại hình tao nhã tuyệt đẹp, toàn thân một màu bạch kim huyền lệ, trên lưỡi kiếm khắc 14 văn tự tối nghĩa nhấp nháy ánh sáng cầu vồng.

Lakjhal đưa nó ra ngoài để Vua Chiến Tranh nắm lấy, thanh kiếm phóng đại hàng chục lần để hợp với tầm tay Vua Chiến Tranh, cậu vung thanh kiếm cắt ngang bầu trời.

Hơn 100 dặm bầu trời bị nhát chém quét sạch không còn một chút mây. Lakjhal hài lòng thu hồi thanh kiếm vào trong và nói:

-Đặt tên cho người là “niềm tin thù hộ” – Radefal.

Vua Chiến Tranh vung lên 3 đôi cánh bạch kim rộng lớn và hóa thành một dải sáng trắng biến mất ở chân trời.

...

Misaka tỉnh dậy giữa khu rừng và ngơ ngác nhìn chung quanh, cô vừa có một giấc mơ kỳ lạ.

Trong giấc mơ cô có một người anh trai, chính người đó đã cho cô tất cả, cô và người anh trai đó đã trải qua rất nhiều chuyện, cuối cùng cô hạnh phúc ngủ say trong lòng người đó.

Khi tỉnh dậy thì cô mới biết mình chỉ mơ thôi, hiện giờ cô đang là tổng thống của đất nước, cô sống vô cùng hạnh phúc từ nhỏ đến lớn mà không xuất hiện bất kỳ người anh trai nào cả.

Cô nhớ được mình đến đây vì nhận được thông báo có tín hiệu lạ trong khu rừng tây nam, sau khi điều tra thì cô bị lạc và ngủ quên ở nơi đây. Misaka lắc đầu mỉm cười, và xoay người bước ra, một giấc mơ thật hạnh phúc, tất cả cũng chỉ thế thôi, có lẽ cô sẽ chóng quên.

Bỗng nhiên cô quệt khóe miệng mình, nơi đó có vết máu vương lại, đây không phải là máu của cô, cô không hề có vết thương cả, Misaka hơi nghi hoặc nhưng điều gì đó thúc đẩy cô quên đi chuyện này.

Trong mảnh đất trống giữa rừng nhanh chóng chìm vào yên tĩnh, tất cả như chưa từng có gì xảy ra, tất cả đúng chỉ như một giấc mơ. . .

...

Lakjhal vượt qua biển cả và xuyên qua phong ấn giữa các đại lục, sau hai tháng bay trên biển thì cuối cùng cậu cùng nhìn thấy đất liền, Lakjhal dùng Mieris để quan sát dòng chảy lịch sử của vùng đất trước mắt, là bờ biển phía đông vùng Aspario.

Lakjhal còn nhớ lời hứa của mình với Sempirus nên bay đến đảo rồng.

Khi lướt qua thành phố cảng Istaria, cậu khẽ quan sát dòng chảy vận mệnh của những người trong Fairy Tail và thấy mọi thứ vẫn đang phát triển tốt đẹp nên cậu khẽ mỉm cười.

Lakjhal bay đến đảo Rồng Salamon đang trôi nổi giữa tầng mây và đáp xuống. trên đảo hiện tại khá vắng vẻ bởi các thành viên trong tộc rồng đang đi chu du khắp nơi trên vương quốc.

Fladen khi gặp được Lakjhal thì không khỏi sửng sốt một chút, thanh niên này phát triển với tốc độ khủng bố không khỏi khiến hắn nhìn thẳng.

Chỉ mới 15 năm mà thanh niên đã tăng lên lực lượng đến 5 Drastro, không những thế còn gây cho hắn cảm giác nguy hiểm, điều này chứng tỏ đây chỉ là sức mạnh tạm thời, thanh niên này vẫn còn cất giấu thực lực.

Lakjhal sau khi biết Sempirus nói về mình như thế thì nói:

-Vậy ta sẽ đấu với hắn ngay hiện tại.

Nói rồi cậu biến thân Vua Chiến Tranh, lực lượng của Lakjhal lập tức tăng lên 10 Drastro, cậu sử dụng Tín Ngưỡng chiến trường và áo choàng Chiến Thắng lực lượng được tăng phúc 5 lần và lực lượng Lakjhal tiếp tục dâng lên 50 Drastro.

Fladen thấy thế thì chỉ hơi kinh ngạc, Sempirus trạng thái bình thường thì cũng đã đạt 30 Drastro, nếu tăng phúc thì vượt qua 100 Drastro là bình thường. Fladen từng chứng kiến trạng thái toàn lực của Sempirus, 300 Drastro. Chính bản thân hắn, thân là vua rồng nên sử dụng toàn lực cũng đạt đến 900 Drastro.

Lakjhal phải phóng tầng thứ nhất của Vua Chiến Tranh.

Lực lượng bay lên 60 Drastro

Tầng thứ hai.

80 Drastro

Tầng thứ ba.

120 Drastro

Mí mắt Fladen hơi giật giật, nhưng hắn lại trợn mắt nhìn ánh mắt khi Lakjhal không dừng lại mà tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Giải phóng tầng năng lực thứ năm

Giải phóng năng lực của Vua Chiến Tranh có thể khiến cho lực lượng cơ bản của Lakjhal được nhân đôi theo mỗi tầng, có hết thấy 100 tầng năng lực.

Lakjhal tập trung tiếp tục giải phóng tầng thứ bốn.

200 Drastro.

Tầng cuối cùng cậu có thể giải phóng, tầng năm.

ẦM!...

Mặc dù không gian chung quanh đã được Fladen dùng sức mạnh của mình để trấn giữ ổn định nhưng lực lượng đang tăng lên vùn vụt của Lakjhal vẫn khiến nó rung động dữ dội.

Sau khi Lakjhal giả phóng đến tầng thứ năm thì Vua Chiến Tranh đã lớn thêm một vòng đạt đến 35 mét, sau lưng lại bung ra thêm một đôi cánh, mái tóc bạch kim cũng dài ra và tung bay uy vũ trong gió, bộ giáp màu đen huyền ảo càng trở nên trắng lẹ và hoành tráng.

360 Drastro là lực lượng lúc này của Lakjhal, đây cũng đã là giới hạn hiện tại của cậu.

Lakjhal rút ra “Niềm tin thủ hộ” – Radefal và chém vào bầu trời.

Không một tiếng động vang lên, đến không khí cũng không có một dư chấn nhỏ nào.

Thế nhưng đây mới là điều khiến Fladen ngoác mồm thật to vì kinh hãi.

Bầu trời xuất hiện một vết cắt khủng khiếp kéo dài hơn 100 dặm và không hề bị khép lại, thời gian, không gian, vật chất như bị nhát chém đông lại, ánh mây lượn qua chất chém trên bầu trời và bị cắt đôi sau đó dừng lại như bị mất đi thời gian.

Khủng khiếp!...

Nhát chém ảnh hưởng đến thời gian, không gian, sự tồn tại của bất kể thứ gì bị nó cắt qua, linh hồn, thể xác, năng lượng, ma lực,... chỉ cần nó xác định là có tồn tại thì sẽ bị cắt trũng và hủy diệt mất thời gian, không gian sự tồn tại.

Quá khủng khiếp!...

Fladen cảm giác mình chỉ có thể né tránh chứ không có bất kỳ cách gì đỡ lại được nhát chém này.

Crack!....

Vua Chiến Tranh nứt vỡ sau đó biến mất.

Lakjhal hờ hững roi xuống đất nhưng gương mặt cậu hơi tái nhợt. Giải phóng tầng thứ năm và tập trung phóng thích nhất chém kia khiến cậu không thể duy trì trạng thái Vua Chiến Tranh được nữa.

Một ngọn lửa bạch kim bốc cháy trên người Lakjhal giúp cậu nhanh chóng hồi phục lại.

Fladen quán sát ngọn lửa bạch kim và hơi có điều suy nghĩ. Sau hơn nửa tiếng nghỉ ngơi và hồi phục, Lakjhal đã đạt lại trạng thái hoàn hảo. Fladen cũng phải trầm trở về năng lực hồi phục siêu cường của cậu.

Fladen giương mắt về vết cắt vẫn còn đọng lại trên bầu trời và nói:

-Tin tưởng Sempirus sẽ rất vui mừng khi chứng kiến điều này. Nhưng ta lại không thể biết được khi nào nó trở về, nếu nhất kiếm biến mất trước khi nó về thì sao?.

-Thì ta nhận thua.

Nghe Lakjhal nói dứt khoát khiến Fladen hơi kinh dị, bỗng nhiên hấn kinh hãi nói:

-Chẳng lẽ nhất chém sẽ vĩnh viễn đọng trên bầu trời.

-Cho đến ngày có người phá được nó.

Lakjhal gật đầu đáp lời và thần nhiên hóa thân thành Vua Chiến Tranh bay ra khỏi đảo Ròng Salamon.

...

Mục tiêu tiếp theo là đầm lầy Hắc Ám thuộc vùng Dak.

Từ nơi này có thể đi thông đến Địa Ngục, lãnh địa của tộc Ác Quỷ. Lakjhal muốn đến nơi đó để lấy thanh kiếm Deviance, hiện tại trong tay cậu chỉ là linh hồn của thanh ma kiếm Deviance hay được người trong vương quốc gọi là Noble Phantasm.

Vượt qua nơi ở của Tinh Linh – cây Thế Giới thuộc vùng Hill Seporgon, lãnh địa của tộc Ghost – hoang mạc Âm Lãnh thuộc vùng Amatius, vùng đất của các Vampire – Lâu đài Ác Mộng thuộc vùng Bandgid.

Sau hơn 1 tuần bay ngược lên phương bắc, cuối cùng Lakjhal cũng đặt chân đến đầm lầy Hắc Ám, nơi có cánh cửa đi thông đến Địa Ngục – lãnh địa của tộc Ác Quỷ.

Lakjhal giải trừ Vua Chiến Tranh và đi vào vùng đầm lầy âm u, tối đen như mực.

Trên đường đi cậu gặp rất nhiều sinh vật hắc ám như cây ăn thịt Demozius, Chim tám mắt Fuber, doi nuốt tùy Faffel,...

Khu rừng nơi đây tràn ngập các màu sắc âm u đến rợn người, các đầm lầy nổi bọt đen lênh bênh, những sương mù đầy độc tố có thể giết chết một con voi dễ dàng, nhưng ánh mắt lấp lóe đầy khát máu.

Lakjhal cũng không chán ghét hay ghê tởm đối với cảnh vật chung quanh, mỗi vùng đất đều mang lại cho cậu một cảm nhận riêng, mỗi nơi có một đặc trưng và độc đáo của mình, đây là sự khác nhau về tầm nhìn về quan điểm và về hiểu biết.

Lakjhal không vội vã mà chậm rãi hướng theo dòng chảy lịch sử và dòng chảy không gian để đến với cổng Địa Ngục. trên đường đi cậu tăng cường thêm kiến thức của mình về sinh vật nơi đây, tìm hiểu điều mới lạ và ưa thích thám hiểm là một sở thích nhỏ của Lakjhal.

Có một lần Lakjhal đã bắt được một con thỏ bốn mắt – trong ký ức từ Illyse Genegid thì đây là một trong những món thịt hảo hạng bậc nhất của các cư dân Địa Ngục, thậm chí trong các bữa tiệc của Hoàng tộc cũng rất khó khăn để thấy được thịt của loại thỏ này.

Sau hai ngày trong đầm lầy Hắc Ám, Lakjhal đã đến trước một tế đàn cao lớn nằm giữa một cái hồ đen ngòm, chung quanh tế đàn là xương cốt của vô số lại sinh vật, con người, thiên thần, tinh linh, rồng... vô số bộ xương đắp chung quanh tế đàn tạo thành một ngọn núi nho nhỏ.

Lakjhal cũng chỉ hơi cười nhẹ, đây như là một sở thích quái dị của tộc Ác Quỷ, theo trong ký ức của “kẻ truy tìm sứ mệnh” đời thứ 51 thì hẳn chính là người đã khai sáng trào lưu trang trí bằng xương cốt và máu cho tộc Ác Quỷ, hẳn cũng chính là người mà tộc Ác quỷ tôn thờ làm thần linh – Ma Thần Satan.

Lý do Satan làm như thế chỉ có một, hẳn cảm thấy làm như thế thì rất “ngầu”.

Lakjhal điểm nhẹ bàn chân và lập tức xuất hiện giữa tế đàn. Cậu sử dụng máu của mình nhỏ vào các rãnh trên mặt tế đàn khiến chúng sáng lên.

Một bức cấm kiếm xuất dần nổi lên từ trên tế đàn. Giữa bức cấm kiếm là một thanh kiếm tỏa ra ma khí ngập trời, sự hiện hữu của nó từ trong tế đàn khiến cả vùng đầm lầy rung động và mất đi ánh sáng.

Lakjhal đưa biểu tượng vương tọa trên mu bàn tay phải chạm vào thanh kiếm khiến thanh kiếm sáng lên những tia màu xám mang khí tức mực nát.

Lakjhal rút thanh kiếm ra khỏi bọc cấm.

ẦM!....

Tổ đàn lập tức đổ nát và một cánh cửa hùng vĩ cao hơn 300 mét, chiều ngang hơn một dặm trời lên mặt đất.

Trên cánh cửa điêu khắc hình dáng của 3000 chủng sinh vật hùng mạnh nhất Địa Ngục, khí tức hủy diệt, thối rữa, mục nát, u ám... từ bên trong khe hở đang dần mở của cánh cửa nhanh chóng bao phủ lấy vùng đầm lầy mênh mông u tối.

Lộp bộp!....

Mưa từ trên những đám mây xám xịt rơi xuống, chúng không phải là mưa bình thường mà là mưa máu, đây là sự chào đón của thế giới dành cho sự trở lại của tộc Ác Quỷ.

Các kiến trúc màu đen đầy gai góc trời lên trong đầm lầy, những hồ nước biến thành hồ dung nham, các vùng sương độc bay lên trời và biến thành những đám mây đầy màu sắc nguy hiểm.

Cho đến khi cánh cửa hoang toàn mở ra thì khu đầm lầy Hắc Ám đã trở thành Địa ngục.

Tiếng gầm thét rừng rợn từ trong cánh cổng vang lên:

-Câm miệng.

Một giọng nói uy nghiêm mang theo sóng ma lực khủng bố vang lên đè lại tất cả âm thanh. Từ bên trong đằng sau cánh cửa biển lửa đi ra một người thanh niên tóc bạc rất anh tuấn, hân hoan nghiêng người lên tiếng:

-Cảm tạ người đã giải phóng cho chúng ta khỏi phong ấn hồi “hậu duệ thần linh”, tự giới thiệu ta là Chúa tể địa ngục đời thứ 39 của dòng họ Lucifer - Minoa Lucifer.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Địa Ngục. Biển tình tú

Lakjhal hơi suy tư một chút rồi cậu lên tiếng:

-Nếu ta nhớ không lầm thì chúa tể của Địa Ngục hẳn là dòng họ Satan mới phải?.

Minoa mỉm cười đầy tao nhã đáp lời:

-Dòng họ Satan là dòng họ đầu tiên cai quản Địa Ngục, trải qua 416 thế hệ chúa tể thì dòng họ Satan đã xuống dốc và thôi lui nhường lại quyền trông trị cho dòng họ Kríma, tiếp đó là dòng họ Frede, dòng họ Xullix,... đến khi Địa ngục nằm trong tay dòng họ Lucifer thì đã trải qua hết thảy 46 thời đại của các dòng họ.

-Vậy cũng là một thời gian khá dài.

Nghe Lakjhal nhẹ giọng nói như vậy thì Minoa chỉ hơi nhếch môi nói:

-Đúng vậy, đối với các vị “thần” mà nói thì cũng chỉ là khá dài.

Lakjhal cũng không để ý đến lời giễu cợt của Minoa mà nói:

-Nếu đã giải được phong ấn thì ta cũng muốn thực hiện 3 điều kiện.

Minoa mỉm cười tự nhiên và nói:

-Rất vui lòng vì sự thẳng thắn của người.

-Điều kiện đầu tiên, ta muốn lấy đi ma kiếm Deviance, thứ hai là đọc sách trong thư viện của các dòng họ bất kể thời gian, cuối cùng là được khiêu chiến với bất kỳ ai trong Địa Ngục.

Minoa hơi nhíu mày suy nghĩ, hai điều kiện sau thì hẳn có thể đáp ứng thoải mái nhưng điều kiện đầu tiên,... ma kiếm Deviance không phải là thứ mà ai cũng có thể chạm vào.

Druas Lucifer – chúa tể địa ngục đời thứ 13 của dòng họ Lucifer, người được cho là mạnh nhất trong tất cả chúa tể họ Lucifer đã chạm vào thanh kiếm sau đó phát cuồng và hủy diệt một phần ba sinh vật trong địa ngục.

Druas Lucifer bị cả địa ngục xem là nỗi ô nhục và đặt cho cái danh hiệu “thằng hề điên”.

Sau khi thoát khỏi sự không chế của ma kiếm thì Druas cũng đã để lại một câu nói cho tất cả những ai muốn chạm vào thanh kiếm sau đó ẩn cư trong địa ngục.

“không có trong người cái ác tinh khiết mà chạm vào Deviance mà không phải thằng hề thì cũng là thằng điên.”

Cái ác tinh khiết nhất là gì?. Tất cả những người đứng ở đỉnh kim tự tháp của Địa ngục đến từ 47 dòng họ đã hội họp về vấn đề này và ra một kết luận.

Các ác tinh khiết nhất chính là sự thánh thiện bị đọa lạc. Nhưng như thế nào là thánh thiện thì ngay cả tộc thiên thần cũng chưa thể định nghĩa được.

Minoa chìm vào trầm tư, Lakjhal cũng thông thả đứng một bên chờ đợi đáp án. Một lúc sau, Minoa ngẩng đầu nói:

-Mong người hãy suy nghĩ lại điều kiện đầu tiên, Deviance không phải là thanh kiếm mà ai cũng có thể chạm vào. Điều này không tốt cho tộc chúng ta và cho cả người.

Lakjhal mỉm cười lắc đầu:

-Chỉ cần mang ta đến nơi đó là người sẽ hiểu vì sao ta lại muốn như thế.

Minoa thở dài nói:

-Chỉ mong là như vậy.

Minoa mang theo Lakjhal xuyên qua bức tường lửa của cánh cổng Địa Ngục, cảnh vật đằng sau cánh cổng còn khủng bố hơn so với đầm lầy Hắc Ám đã bị biến đổi bên ngoài.

Đứng đợi họ là hàng hà sa số những sinh vật của Địa Ngục, xếp trước tiên chính là 3000 Sinh vật hùng mạnh bậc nhất của Địa Ngục, Rồng Ma, Ác Ma, Quỷ Dữ, Hắc Ám tinh linh, Tà Ác nhân mã, Titan xa đọa, Đọa Lạc Thiên Thần. ...

Minoa và Lakjhal đi đến trước một nhóm hơn 200 người, họ là những người đứng đầu của 47 dòng họ. Đa số trong bọn họ đều thuộc về 100 chủng sinh vật bậc nhất Địa Ngục. Lakjhal đậm mặt lướt mắt nhìn qua các tộc trưởng của các dòng họ, sau đó cậu không để ý đến nữa.

Theo như ước tính của Lakjhal thì chỉ có 10 vị tộc trưởng thêm vào Minoa là có khả năng tiếp nhận khiêu chiến của cậu, những người còn lại đều ở dưới mức 20 Drastro. Cậu xoay người hỏi Minoa:

-Đây chính là tất cả những người mạnh nhất của Địa Ngục?.

Minia và những người chung quanh khẽ cười, Minoa cất tiếng:

-Ngài cũng quá xem thường Địa Ngục chúng ta. Họ chỉ là đại diện cho dòng họ thôi, các tổ tiên hùng mạnh mới là người ẩn sau màn, mỗi dòng tộc ít nhất tồn tại từ mười đến hai mươi vị cấp chúa tể.

-Ồ!. Người không sợ ta biết được những bí mật và loan truyền ra ngoài sao chúa tể Minoa?.

Minoa lắc đầu cười một cách thoải mái.

-Các vị tổ tiên đã sử dụng huyết đoán thuật để biết được về người sẽ đến giải phong ấn cho Địa Ngục từ cách đây 100 năm, chúng ta tin tưởng trong mắt người thì tất cả các tộc đều bình đẳng, người cũng giống như “thần” trước đây, đều có thái độ cân bằng và đậm mặt với thế giới.

Khi nói đến “thần” thì ánh mắt Minoa nhấp nháy ánh sáng khó hiểu. Lakjhal truy vấn:

-Huyết đoán thuật có thể nhìn được tương lai đến 100 năm sao?.

Minoa lắc đầu nói:

-Cũng không đơn giản như người nghĩ, cái giá để sử dụng Huyết đoán thuật là vô cùng lớn. Sinh mệnh của 1000 sinh vật địa ngục được vùi vào để tính tương lai của 1 năm, 100 năm tương lai tương đương với 100000 sinh mạng, thêm vào đó là 100 năm sinh mạng của mỗi người trong 500 vị chúa tể tổ tiên tham gia tế thuật.

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng tựa như việc trăm nghìn sinh mạng chỉ là số ít tiền bạc không đáng kể. Lakjhal cũng gật đầu, cái giá đó quả nhiên là rất lớn nhưng đối với Địa Ngục thì cũng không vào đâu.

Minoa thấy ánh mắt Lakjhal rất thân thiện khi nghe hắn nói về cái giá phải trả thì cũng hơi giật mình.

Lúc này một đoàn xe do 18 con hắc mã cao đến 10 mét toàn thân bốc cháy ngọn lửa màu tím đã đáp đến trước mặt.

Minoa và Lakjhal bước lên cỗ xe, các vị tộc trưởng các dòng họ cũng tiến vào theo, sau khi 18 con hắc mã kéo theo đoàn xe bay lên bầu trời thì tất cả những người còn lại cũng gọi ra phương tiện di chuyển của mình hoặc là tự bay lên theo sau.

Trên bầu trời là một dải màu đen hùng vĩ do đoàn người tạo thành kéo dài đến tận chân trời của Địa Ngục.

...

Minoa thông báo cho tất cả các vị chúa tể ẩn cư trong Địa Ngục về việc Lakjhal sẽ đến lấy ma kiếm Deviance, sau đó hắn mang theo Lakjhal đến nơi đặt kiếm.

Đây là một biển cả mênh mông màu đen tuyền, một màu đen tuyệt đẹp, huyền ảo,... mặt biển không một gợn sóng, chỉ có màu đen lạnh lẽo và mênh mông như tinh không. Lakjhal hơi ca thán:

-Thật đẹp!.

Minoa mỉm cười nói:

-Đây chính là Độ Nhất kỳ quan của Địa Ngục – Biển tinh tú, nơi đây sẽ phản chiếu cả tinh tú của bầu trời vào những đêm ánh trăng dừng trên đỉnh Địa Ngục.

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện 10 bóng dáng, họ xuất hiện một cách quý dị tựa như họ tồn tại ở đó rất lâu mà không người hay biết vậy. Minoa nhìn được người đến thì hơi nghiêng người sau đó giới thiệu với Lakjhal:

-Đây là mười vị chúa tể tối cao của Địa Ngục đến từ mười dòng họ bậc nhất là Satan, Minus, Karas, Bezebu, Mammun, Drago, Emivil, Lixil, Amadeus và Lucifer.

Lakjhal nhận ra khí tức những người này còn thâm ảo và huyền bí hơn cả vua rồng Fladen rất nhiều, cậu cũng không vận dụng Mieris mà chỉ khẽ nghiêng người một cách lịch sự:

-Hân hạnh được gặp mặt các vị.

Chúa tể của dòng họ Bezebu – Jias Bezebu phun một bãi nước bọt sang một bên và nói rất thô lỗ:

-Ghét nhất mấy thằng cứ cựa người là hành lễ... Nhìn giả tạo tận xương...

Chúa tể của dòng họ Lucifer – Adas Lucifer lạnh lẽo liếc Jias thật sâu thẳng đến khi tóc gáy hắn dựng ngược lên mới buông tha, Adas lạnh nhạt nói với Lakjhal:

-Người không nên đụng chạm đến ma kiếm Deviance, người vẫn còn quá xem thường sự tà ác của nó, nó có thể khống chế và đàn áp cả tinh thần của một vị chúa tể như chúng ta một cách dễ dàng.

Minoa lên tiếng:

-Người có thể lui lại điều kiện thứ nhất và chúng ta sẽ đáp ứng người ba yêu cầu khác.

Lakjhal nhẹ cười và nói:

-Không phải ta đã nói rồi sao?. Ta chỉ muốn ở Địa Ngục một vật duy nhất là Ma kiếm Deviance, làm phiền các vị đưa ta đến đó.

Adas nhăn mày lại sau đó thở dài:

-Người quá nông nổi người trẻ tuổi, nhưng có điều đó lại làm người rất giống với “thần”, cũng chính điều đó làm chúng ta cảm phục trước Người.

Tất cả các vị Chúa tể nghe đến “thần” thì trong ánh mắt luôn hờ hững cũng lóe lên một tia phức tạp, vừa có sự thù hận nhưng nhiều hơn là kính phục, sùng bái...

Adas và 9 vị chúa tể khác mang theo Lakjhal dịch chuyển đến giữa biển cả mênh mông.

Họ đánh xuống mặt biển một cột ánh sáng màu tím, kỳ lạ thay là mặt biển dưới sức mạnh của họ vẫn không hề có bất kỳ dao động...

Một quả cầu khổng lồ mang màu đen thâm uyen trời lên khỏi mặt biển, Adas nói:

-Ma kiếm Deviance ở bên trong, vào đi chàng trai trẻ.

Lakjhal gạt đầu rồi tiến vào...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Mười bước, mười lần phá kén hóa bướm

Giết!... Giết!... Giết!... Giết!... Giết!... Giết!... Giết!... Giết!... Giết!...

Hủy diệt!... Hủy diệt!.. Hủy diệt!.. Hủy diệt!.. Hủy diệt!.. Hủy diệt!..

...

Khi Lakjhal vừa bước vào bên trong quả cầu thì hàng loạt âm thanh mang theo sát ý sục sôi, mang theo vô tận điên cuồng, oán độc, mang theo sự thù hận khủng khiếp xoắn vào tai Lakjhal, cậu hồ hững với những âm thanh này và đi thẳng về nơi có điểm sáng le lói.

Theo mỗi bước Lakjhal đi đến gần điểm sáng thì âm thanh mỗi lúc một lúc một ít đi nhưng mang theo âm điệu kỳ dị, huyền diệu như mê hoặc, như sai khiến.

Lakjhal nhú mày lại và mồ hôi từ trên trán cậu chảy xuống, lúc này những quỹ tích kỳ dị của âm thanh truyền đến làm tâm trí cậu bị vẩn vơ đáng sợ, hai mắt Lakjhal lúc thì tràn ngập sự giết chóc và máu tươi, khi lại yên hòa bình thản.

Lakjhal tiếp tục cất bước tiến đến.

Một bước. Thế giới chung quanh ảm đạm màu xám.

Hai bước. Thế giới đỏ lên màu sắc của máu tươi.

Ba bước. Xương chất thành núi, da thịt trải thành đường.

Bốn bước. Vạn vật mục nát, thối rữa...

...

Bước cuối cùng. Lakjhal đã biết được bước cuối cùng mình sẽ chứng kiến điều gì, cậu dừng lại mà không đặt chân đến bước cuối cùng.

Sau lưng là hàng hà sa số núi xương cốt, máu tươi chảy thành sông thành biển, sự hư thối, mục nát, mặt tối của cả thế giới bày ra sau lưng Lakjhal, cậu vẫn thản nhiên đối mặt với tất cả nhưng cậu không muốn bước ra bước thứ mười.

Chín bước hoàn mỹ, vạn vật lấy số chín làm hoàn mỹ nhưng muốn thoát khỏi giới hạn và trói buộc thì biểu tượng chính là số mười.

Lakjhal nhìn vào thanh ma kiếm Deviance đang nằm cách đó không xa, một bước nữa, bước cuối cùng, bước thứ mười là cậu đã có thể có nó, nhưng có điều quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên này thế giới, cậu không muốn mất đi điều đó chỉ để lấy thanh kiếm này.

Sau chín bước đi thì tâm hồn Lakjhal đã trải qua chín lần lột xác.

Cái gì là tâm tính của một vị “thần” nói đúng ra chính là cảm xúc cân bằng, khi thiện chính là thánh thần, khi ác chính là ma quỷ.

“Thần” chính là vô cảm, “thần” nhìn thế giới với ánh mắt lạnh lùng nhất và cũng là người nhìn thế giới với ánh mắt tràn đầy tình cảm nhất.

Chín bước đi của Lakjhal tương đương với việc cậu lột bỏ cảm xúc mặt trái, trong Lakjhal lúc này đã không còn sát khí, sự điên cuồng, sự thù hận, không còn bất kỳ cảm xúc mặt trái nào.

Ma kiếm Deviance là hiện thân cảm xúc xa đọa của “thần”, mục đích của nó làm con người xa đọa đến cùng cực để rồi không còn bất kỳ tình cảm mặt trái nào.

Lakjhal cất bước cuối cùng!...

Và cậu đã thấy điều gì...

Chính bản thân mình đang chém giết người thầy đầu tiên, người cha nuôi của cậu ở thế giới này – Griedor trong ánh mắt điên cuồng, cậu tự tay đâm chết Arthur với tiếng cười đầy khoái cảm, cậu xé xác Erza với nụ cười đầy máu tươi, cậu phanh thây và chém giết tất cả những người quan trọng đối với bản

thần.

Lakjhal đưa lên hai bàn tay đầy máu tươi, máu của những điều Lakjhal đã giữ vững tín niệm phải thủ hộ, giờ đây chính bản thân cậu lại hủy diệt đi niềm tin và động lực sống của mình.

Lakjhal lạc mình trong bước chân thứ mười.

Cậu đắm chìm trong giết chóc để giải tỏa và phát tiết, tất cả sinh vật sống trong mắt cậu đều là thứ dơ bẩn, ghê tởm. .

Giết sạch!...

Hủy diệt tất cả!...

Phá nát, đập đổ!...

Tận diệt!...

Các cảm xúc mặt trái trong người Lakjhal phát huy đến tận cùng, giải phóng đến chí cực. . .

Cậu không biết mình đã chém giết bao nhiêu sinh mạng, đã tàn phá bao nhiêu hạnh phúc, đã hủy diệt bao nhiêu thế giới nữa, không nhớ nỗi nữa. . .

Chung quanh Lakjhal lúc này chỉ có tĩnh không rộng lớn, bầu trời không còn tinh tú, không còn mặt trăng, không có mặt trời, . . . trống rỗng, cô độc, và sâu thẳm nhưng cậu cũng chẳng cảm thấy lạnh lẽo hay âm áp, tất cả đối với Lakjhal chỉ bình thường, chỉ có vậy mà thôi.

Không hối hận vì những gì đã làm, không tuyệt vọng vì mất đi tất cả, không căm thù vì sứ mệnh, không đau khổ vì mất đi điều quan trọng nhất.

Tâm tình Lakjhal đạt tới một trạng thái bình thản và tự nhiên đến đáng sợ, cậu nhẹ giọng nói:

-Ra đây chính là cảm xúc của“thần”.

Giọng nói của cậu mang theo một sức hấp dẫn mãnh liệt và có âm tiết kỳ dị, hòa hợp với tĩnh không, âm thanh cậu phát ra tới nghĩa như thần linh.

Crack!...

Thế giới chung quanh vỡ tan, Lakjhal đã bước qua bước cuối cùng và nắm được thanh kiếm Deviance trong tay.

Lakjhal lấy ra Radefal để nó hợp lại với Deviance. Sau đó cậu khẽ động thanh kiếm trong tay.

Mười một vị chúa tể bên ngoài bỗng nhiên phát hiện quả cầu đen khổng lồ trên mặt biển đang co rút với tốc độ nhanh chóng.

Sau khi quả cầu biến mất thì thân ảnh người thanh niên lộ ra bên ngoài, mười một vị chúa tể cẩn thận đánh giá thanh niên nhưng chỉ thấy bóng người đó như trước đứng yên bất động.

Minoa nhẹ giọng nói:

-Chẳng lẽ đã thành công.

Mười người khác cũng tỏ ra nghi hoặc về hành động kỳ dị của Lakjhal, nhưng họ chỉ có thể đợi.

Lakjhal thả người đứng trên mặt biển đen tuyền và thả thanh Radefal đã hấp thụ Deviance vào trong biển, cả vùng biển cả mệnh mông bị hút thành một vùng xoáy, và trung tâm vùng xoáy chính là thanh kiếm “niềm tin thủ hộ” Radefal.

Chỉ trong hơn một ngày thì vùng biển cả nghìn dặm đã biến mất lộ ra một mặt gương khổng lồ dưới đáy biển.

Mười một vị chúa tể kinh hãi nhìn vào mặt gương và cùng kinh ngạc lên tiếng:

-Gương Tinh Lọc của Ma Thần Satan!...

-Đúng vậy, Ma Thần làm ra nó để giảm thiểu tác hại của Biển tinh tú đối với Địa Ngục, Biển tinh tú vốn dĩ là do Ma kiếm Deviance thả ra khí tức xa đọa mà hình thành, nếu không có gương Tinh Lọc của Satan thì Địa Ngục đã bị nó nuốt chửng từ lâu.

Lakjhal nhẹ giọng giải thích nhưng âm thanh của cậu lại khiến các vị chúa tể rùng mình kinh hãi.

Âm thanh mang theo sự tối nghĩa và dẫn dắt tâm hồn người nghe dọa lạc trong các cảm xúc mặt trái.

Khùng bố!....

Jias Bezebu cất tiếng:

-Người đã thành công?.

Lakjhal gật đầu sau đó nói:

-Trải qua sự tẩy lễ của ma kiếm thì hiện tại giọng nói của ta mang theo tính chất này, không thể khống chế được.

Các vị chúa tể gật đầu, từ khi Ma thần Satan sáng tạo ra Địa Ngục và tộc Ác Quỷ thì thanh ma kiếm đã tồn tại nơi đây.

Các vị thần khác cũng đã từng thử lấy nó nhưng tất cả đều không thành công, họ không ngờ rằng thanh niên trẻ tuổi này lại lấy được nó, điều này quả là kỳ tích.

Lakjhal nhìn trong tay thanh kiếm Radefal, sau khi hấp thu Deviance thì ngoại hình vẫn như cũ. Nhưng cậu lại cảm nhận được một loại sức mạnh kỳ lạ trong thanh kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mười năm

Lực lượng mục nát, hủy diệt, tàn phá đậm đặc trong lưỡi kiếm, Lakjhal không thể tưởng tượng được nếu mình vung thanh kiếm thì sẽ có hiệu quả gì nữa. Cậu thu hồi thanh kiếm vào không gian vương tọa và đi đến trước 11 vị chúa tể rồi nói:

-Hiện tại sức mạnh của ta rất bất ổn nên không thể trả lời được điều gì nhiều, mong chúa tể hãy sắp xếp cho một nơi yên tĩnh để ta tập trung ổn định sức mạnh.

Minoa gật đầu, sau đó các vị chúa tể cũng gửi lời mời làm khách đến Lakjhal rồi biến mất.

...

Lakjhal ngồi trên một tảng đá của một u cốc xinh đẹp, tĩnh lặng.

Nơi đây là vùng đất của dòng họ Gremory, dòng họ Gremory thích sự tao nhã và tĩnh lặng, đây là thói quen chung của cả dòng họ bởi vì họ là con lai giữa quý tộc loài người và Ác Quỷ.

Dòng họ Gremory có thể chất và sức mạnh tương đối yếu so với các dòng họ khác nhưng họ lại có trí tuệ vượt trội, sức ảnh hưởng của dòng họ Gremory đối với Địa Ngục là không thể thiếu, họ thống lĩnh và chỉ huy quân đội trong các trận chiến với tộc Thiên Thần, các chiến lược và kế hoạch của họ giúp Địa Ngục phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Vì tìm được một nơi tu luyện yên tĩnh nên Lakjhal được Minoa giới thiệu đến nơi này.

Cậu đã tập luyện hơn một tháng mà vẫn chưa thể nắm giữ hoàn toàn khả năng mới.

Âm thanh cậu bị ảnh hưởng khí tức đọa lạc khủng khiếp của Deviance, thêm vào đó là cậu đã trải qua mười bước lột xác nên âm thanh này hoàn toàn là tự nhiên.

Hiện tại mỗi lời nói của Lakjhal sẽ khiến khí tức, cảm xúc, linh hồn của mọi sinh vật sống chung quanh thay đổi theo.

-Nếu không thể ổn định được điều này thì khi đến tộc Thiên Thần để lấy Platonic chắc chắn sẽ bị rất nhiều phiền toái.

Lakjhal tự suy nghĩ sau đó cậu tìm trong trí thức mình có về các phương pháp.

Tộc Nhân Ngư có một phương pháp đặc biệt nhưng nó lại chỉ dùng để phong ấn tiếng nói ẩn chứa ma lực tự nhiên của họ.

Tộc Succubus cũng có khóa linh hồn để không chế năng lực mị hoặc bẩm sinh.

...

Cuối cùng Lakjhal đành phải gác lại việc tập luyện và chuyển qua nghiên cứu, cậu đã xác định hướng đi cho lần nghiên cứu này.

Cậu sẽ tạo ra một chiếc chìa khóa có khả năng tích tụ khí tức xa đọa mỗi khi cậu phát tán và dẫn nó chuyển thành lực lượng cảm xúc để bồi dưỡng thanh kiếm Radefal.

Cậu cần thêm tư liệu về giả kim thuật, tộc Nhân Ngư, tộc Succubus, tộc Lilith,...

Lakjhal đến gặp tộc trưởng tộc Gremory – Kras Gremory để mượn một căn phòng làm thí nghiệm.

Cậu đi vào một gian phòng làm việc được bố trí ngăn nắp và sang trọng, chỉ có một bé gái tóc đỏ tầm 6 tuổi đang ngồi chơi búp bê.

Lakjhal lấy làm kỳ lạ về việc Kras không có ở nơi đây, nên cất tiếng gọi người hầu đến và hỏi, sau đó cậu mới biết được là chúa tể Minoa Lucifer mở một cuộc hội nghị lớn nên tất cả tộc trưởng các dòng họ phải đến tham dự.

Lakjhal muốn được xấp xếp một phòng thí nghiệm và vào tham khảo tư liệu trong thư viện của tộc Gremory nhưng không được đáp ứng. Lúc trước cậu đã quên chưa thông báo trước với Kras nên hiện tại phải chờ ông ta trở về.

Cậu ngồi lên chiếc ghế bành êm ái và nhắm mắt chờ đợi.

...

Một bàn tay nhỏ bé kéo lấy góc áo Lakjhal khiến cậu mở mắt. Cô bé tóc đỏ khi nãy hiện giờ đang cầm góc áo của cậu và giật nhẹ một cách đáng thương.

Trong tay cô bé là con búp bê cầm dao hiện giờ đã bị rơi mất cái đầu và hai chân, Lakjhal nói:

-Muốn ta nối chúng lại?.

Cô bé giật đầu khiến Lakjhal hơi ngạc nhiên, cậu dùng Mieris quan sát các dòng chảy trong cơ thể cô bé và phát hiện nó rất thuần túy, tinh khiết.

Cô bé là con lai giữa Đọa Lạc thiên thần và Thiên Thần. Các dòng chảy huyết mạch của cô bé hiện rõ điều đó, sự thuần túy và tinh khiết khiến cô bé không chịu ảnh hưởng từ giọng nói của Lakjhal.

Cậu cầm lên con búp bê và bắt đầu dùng ma lực để đảo ngược thời gian, con búp bê nhanh chóng hoàn hảo như lúc đầu, với sức mạnh hiện thời thì Lakjhal chỉ có thể đảo ngược thời gian của 1 giờ đồng hồ.

Cô bé nhận lại con búp bê và vui mừng nói bằng giọng non nớt:

-Cả..m on...

Lakjhal mỉm cười rồi nói:

-Em tên gì?.

-Rias...

Lakjhal tiếp tục hỏi:

-Dras có phải là cha em không?.

-Ừm...

Sau đó cô bé hơi cúi đầu nói:

-Dras chỉ là cha nuôi của Rias, Rias được cha mẹ gửi đến đây,... họ nói Rias phải nghe lời Dras.

Lakjhal nghe vậy thì đã hiểu được, Đọa Lạc thiên thần và Thiên thần không thể cùng chung sống, hai người kia đã vi phạm quy định của hai tộc nên phải chạy trốn khỏi sự truy sát đến từ hai tộc.

Lakjhal quan sát dòng chảy vận mệnh của Rias và phát hiện nó quán đến phương Đông xa xăm.

Cậu vỗ nhẹ đầu cô bé và nói:

-Nếu Rias muốn tìm được cha mẹ thì hãy hướng về phương Đông.

-???

Rias nghiêng đầu đầy thắc mắc nhưng Lakjhal lại không giải thích thêm mà chỉ nói:

-Em chỉ cần nhớ như thế là đủ.

Nói rồi Lakjhal đứng lên và đi ra căn phòng, cậu thấy được sợi dây vận mệnh của Rias có liên quan đến một mảnh vỡ linh hồn thuộc về Arthur, Lakjhal muốn dẫn hướng nó về phương Đông để có thể tập hợp lại linh hồn cho Arthur một cách trọn vẹn.

Lakjhal liếc nhìn cô bé đang chơi búp bê một cách hồn nhiên, trong đáy mắt cậu lóe lên ánh sáng lạnh lùng:

-Có lỗi rồi.

...

Lakjhal sau khi được Dras sắp xếp cho phòng thí nghiệm thì cậu miệt mài và chìm đắm trong nghiên cứu.

Tuy vậy Lakjhal vẫn giữ thói quen như tu luyện như khi ở tộc Tinh Linh và tộc Rồng, buổi sáng cậu sẽ đến khu vực đấu trường để khiêu chiến, tiếp đó là đi thư viện, phần thời gian còn lại cậu dành cho việc tập trung nghiên cứu.

Mười năm thời gian nhanh chóng trôi qua.

Hôm nay là ngày cuối cùng cậu ở Địa Ngục, Lakjhal sau khi chế tạo được chiếc khóa hấp thụ khí tức xa đọa của bản thân thì cậu bắt đầu đi thăm thú các nơi trong Địa Ngục, tìm hiểu về các dòng họ, nghiên cứu các chủng loại sinh vật,...

Lực lượng được cậu rèn luyện nhưng không hề tăng lên mà chỉ hòa quyện và chịu sự khống chế của dễ dàng hơn Lakjhal. Cánh cửa Thần Thánh kỳ vĩ chỉ cần chờ Lakjhal lột xác linh hồn thì sẽ hoàn toàn mở rộng trước mắt cậu.

Lakjhal đến chào từ biệt chúa tể Minoa Lucifer và các vị chúa tể đã làm đối thủ của cậu trong mười năm qua, có thể nói trong vòng mười năm Lakjhal đã thách đấu gần 500 vị chúa tể của 47 dòng họ, trong đó có hơn 50 vị là đề ép được Lakjhal, những người còn lại chỉ có thể đánh ngang tay.

Nghe được tin Lakjhal sẽ rời đi Địa Ngục thì tất cả đều mừng rỡ, tên ôn thần này đã dẫn dắt bọn họ gần mười năm rồi, những trận thách đấu mỗi ngày khiến Địa Ngục không lúc yên bình, những trận đấu ở cấp độ bọn họ có sức ảnh hưởng rất lớn, sau mỗi trận đấu họ đều phải trở về hàng tháng trời để hồi phục.

Lakjhal mỉm cười nói với tất cả các chúa tể:

-Mọi người đừng lưu luyến, ta sẽ trở lại, Địa Ngục quả là nơi tốt.

Mọi người nghe thế thì khuôn mặt nhăn nhúm lại, thế có Ma Thần trên cao là bọn họ mỗi ngày đều cầu nguyện với lũ Thiên Thần cho tên này biến đi, ngày này đã đến thì hẳn lại lưu luyến muốn trở về lần nữa.

Lakjhal hóa thân thành Vua Chiến Tranh và bật tung ba đôi cánh phóng vút đi trong ánh mắt phức tạp của các cư dân địa ngục.

Có lẽ họ thực sự luyện tiếu thanh niên này, cậu ta không chán ghét họ, cậu ta luôn hòa đồng với mọi sinh vật nơi đây, cậu ta đã mang đến cho Địa Ngục một bầu không khí mới,...

Các vị chúa tể nhìn hướng Lakjhal biến mất và nói nhẹ:

-Hẹn ngày gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vấn đề mới

Lãnh địa của tộc Thiên Thần – Thiên Đường nằm trên một ngọn núi cao đến 500 dặm và được bao phủ trong chín tầng mây vô cùng hùng vĩ – Núi Garael.

Núi Garael nằm ở vùng cực nam của vương quốc – vùng Lamien.

Trên đường đi thì cậu bay ngang qua vùng Pendora, nơi này xưa kia từng là kinh thành Pendora của vương quốc cũ, tòa kinh thành vẫn còn đó, mọi vật đã thay đổi khá nhiều, cậu đã rời khỏi nơi đây hơn 40 năm.

Bên cạnh kinh thành Pendora là Học viện Vua Arturia do Hội đồng phép thuật tối cao và Viện Kỳ Sĩ liên hợp thành lập. Lancelot hiện đang làm Hiệu trưởng của trường, Laxus là phó hiệu trưởng.

Còn có một người quen của cậu là Erza đang là giáo viên bộ môn Kiếm thuật triệu hồi, các thành viên của Fairy Tail đã có rất nhiều biến đổi sau hơn 30 năm gặp lại nhưng đa số họ đều chịu trách nhiệm giảng dạy các bộ môn trong học viện.

Lakjhal thu hồi Vua Chiến Tranh và đáp xuống trước cửa học viện, cậu muốn nhìn xem một chút người quen, lần này Lakjhal sau khi tới tộc Thiên Thần

và lấy thánh kiếm Platonic xong cậu sẽ thẳng bước về phía Đông. Có lẽ trăm năm, có lẽ nghìn năm, có lẽ rất lâu sau cậu mới trở về.

Trong học viện đang có vô số thiếu nam, thiếu nữ vận đồng phục thanh thoát tấp nập qua lại trong chu vi hơn 5 dặm vuông của quảng trường học viện.

Học viện Vua Arturia có có năm tòa lâu đài nguy nga dành cho năm cấp học tập, các khu vực tập luyện, khu nghiên cứu, khu nghệ thuật, khu năng khiếu, khu ký túc xá,... cũng được vương quốc đầu tư rất kỹ lưỡng. Tổng diện tích của học viện lên đến gần 100 dặm vuông.

Học viện nhận tất cả học viên của các chủng tộc có trên vương quốc, con người, tinh linh, rồng, nhân ngư,...

Đang lúc Lakjhal ngắm nhìn học viện thì một âm thanh trong trẻo vang lên sau lưng cậu.

-Người đến học viện có mục đích gì, ta đã quan sát người hơn 3 giờ rồi mà chỉ thấy người nhìn vào học viện.

Lakjhal xoay người và mỉm cười tao nhã đối với cô gái tóc đỏ đứng cách mình không xa, cậu lên tiếng:

-Hân hạnh được biết người – Giáo viên bộ môn Kiếm thuật triệu hồi Erza Scarlet, ta chỉ là một người quen cũ của nơi này nên ngắm nhìn cảnh vật chung quanh. Đã làm phiền nhiều.

Lakjhal dứt lời thì tan biến trước mặt Erza khiến cô rùng mình hãi liệt, người vừa rồi tựa như chưa một bóng ma vậy, sự tồn tại của hắn mờ nhạt đến khó tin cho dù cô đã là một pháp sư cấp độ huyền thoại, thế nhưng đó chính là điều làm Erza cảm thấy nguy hiểm, cô nhanh chóng đi về phòng hiệu trưởng để báo lại việc.

...

Erza đứng trước một người đàn ông trung niên, khuôn mặt ông ta được khắc đậm nét của thời gian, ánh mắt tang thương nhưng sắc bén như loài chim ưng, trên người ông không toát ra một tia lực lượng dao động, ông là Hiệu trưởng của học viện Vua Arturia – Lancelot.

Lancelot năm nay đã gần 70 tuổi nhưng cơ thể và tinh thần của ông vẫn còn trong thời kỳ đỉnh cao, ông lắng nghe những điều Erza nói và nhớ đến một người – Thanh Kiếm Bóng Tối Lakjhal.

Cái tên vốn đã chìm sâu trong ký ức xa xưa của ông, cái tên mà đến chính ông là người đã dẫn dắt hắn trưởng thành cũng phải nghiêng mình cúi chào trước tinh thần Kỵ sĩ của người đó. Lancelot thần nhiên nói:

-Là người quen thôi, mọi chuyện không có gì nghiêm trọng.

-Vâng, nhưng người đó là ai thế?.

Erza tò mò hỏi. Lancelot cũng không dấu diếm mà kể tất cả những gì ông biết về Lakjhal cho Erza nghe, cô nghe câu chuyện một cách say sưa, câu chuyện làm trong lòng cô xao động một phần hoài ức và tình cảm nào đó.

...

Lakjhal bay trên bầu trời hướng về vùng Lamien, cậu đã ghé qua thăm mộ của cha nuôi của mình - Griedor ở vùng Merin, người đã có một cuộc sống hạnh phúc và ra đi trong thanh thản, điều người mong ước cuối cùng là được gặp mặt Lakjhal lần cuối.

Cậu đã đứng trước một câu cha nuôi hơn 3 ngày để nói lời vĩnh biệt với Người.

Tâm tình Lakjhal không có nhiều chấn động, không đau khổ khi nghe cha nuôi mất đi, không ưu thương khi bị Erza lãng quên và để phòng.

Đây là hậu quả sau mười lần lột xác tâm tình, tất cả tình cảm của Lakjhal hiện tại đã bị dung hòa và tan biến trong lòng cậu, đó là lý do vì sao cậu lại không muốn bước ra bước lột xác thứ mười.

Chỉ có một tình cảm đủ lớn, lớn đến mức không thể bị hòa tan mới có thể khiến cho cảm xúc của Lakjhal dao động.

Và tình cảm không thể bị hòa tan trong lòng Lakjhal chính là Arthur, hiện giờ tất cả cảm xúc mà cậu còn lại chỉ hướng về Arthur.

...

Lakjhal hiện tại đang đứng dưới chân núi Garael, bên ngoài nhìn vào nó chỉ như một ngọn núi bình thường cao không đến 1000 mét, nhưng tất cả chỉ là một góc của ngọn núi.

Nói chính xác thì cả ngọn núi cao hơn 500000 mét bị “thần” nhấn chìm vào lòng đất chỉ để lộ ra một góc nhỏ dùng để trang trí.

Cậu đứng nơi đây nhưng lại không vội vàng phá bỏ phong ấn, khi cậu dùng Mieris nhìn vào dòng chảy thời gian và phát hiện một chuyện, tộc Thiên Thần từng đáp ứng với “thần” sẽ thực hiện ba điều kiện của người phá bỏ phong ấn trừ việc lấy đi thánh kiếm Platonic.

Mạnh mẽ cướp đoạt, đó là hành động ngu ngốc nhất mà Lakjhal có thể làm lúc này, tộc Thiên Thần luôn vững vàng tranh đấu với tộc Ác Quỷ trong suốt 50 thời đại của thần linh trên khắp thế giới.

Tuy trên vương quốc chỉ là một trong những nhánh của hai tộc nhưng hơn mười năm tại Địa Ngục vẫn có hơn 50 vị chúa tể áp chế được Lakjhal, cậu không cho rằng tộc Thiên Thần sẽ kém hơn.

Lakjhal lặng người đứng trước phong ấn trầm ngâm.

Không như tộc Ác Quỷ, tộc Thiên Thần rất tuân thủ các quy tắc, chuẩn mực và nghiêm khắc với cả chính bản thân mình, họ lấy sự trong sạch và thánh khiết làm tín ngưỡng...

Phải làm sao để mang đi thánh kiếm Platonic?.

Nguyên nhân gì khiến họ phải kháng kháng giữ lại thánh kiếm, Lakjhal bỗng nhiên nhớ đến quá trình cậu lấy đi ma kiếm Deviance ở Địa Ngục, nếu như trường hợp này ngược lại thì quả là Platonic chính là nguồn sống của tộc Thiên Thần.

Sự tinh lọc, thánh khiết của thanh kiếm Platonic chính là căn nguyên gốc rễ của Thiên Đường. Mọi chuyện đã trở nên khá rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thánh khiết và hạnh phúc

Lakjhal bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, cậu dùng Mieris quan sát thật kỹ dòng chảy lịch sử của núi Garael, cậu chăm chú từng chút một.

Quả nhiên, có vấn đề.

Các thiên thần thuở ban đầu được sáng tạo bởi Thánh Thần Jehovah là những sinh vật tràn ngập màu sắc và hạnh phúc, họ có cảm tình, có cảm xúc tươi sáng.

Nhưng đến ngày nay thì họ đã mất đi tất cả màu sắc cảm xúc, chỉ còn một màu trắng, tinh khiết nhưng cũng rất lạnh lùng.

Platonic tinh lọc và mang đến sự thánh khiết và Thiên Đường, nhưng vấn đề cũng chính nằm ở chỗ này.

Thánh Thần Jehovah sáng tạo các thiên thần và bao bọc họ trong vòng tay yêu thương của mình, Người mong họ có một cuộc sống hạnh phúc chứ không mong muốn họ sống như những cỗ máy lạnh lẽo.

Thánh khiết là một tình cảm quan trọng nhất được giữ lại, tất cả cảm xúc khác sẽ mất đi, đấy chính là thánh khiết.

Các cảm xúc khác như rơi nước mắt khi đau buồn, mỉm cười khi hạnh phúc,... tất cả đều bị Platonic tinh lọc và giữ lại tình cảm lớn nhất của các thiên thần đó là sự sùng kính đối với Thánh Thần Jehovah.

Platonic đã biến các Thiên Thần trên núi Garael thành những cỗ máy thánh khiết nhưng lạnh lẽo.

Đây không phải là lỗi của nó, đây là bản nguyên của sự việc, thánh khiết đồng nghĩa với trong lòng chỉ thuần khiết duy nhất một tình cảm, không chấp chứa bất kỳ tình cảm nào khác.

Hiểu được gốc gác của sự việc thì mọi chuyện cũng rất dễ dàng giải quyết. Lakjhal dùng phép thuật mô phỏng để mô phỏng lại một đoạn ký ức của Thánh Thần Jehovah khi sáng tạo tộc Thiên Thần.

Chuẩn bị xong mọi thứ thì Lakjhal cũng bắt đầu phá giải phong ấn.

Lakjhal đi lên trên đỉnh ngọn núi, trên này có một bức tượng Thiên Thần 12 cánh làm từ bạch ngọc sáng chói cao gần 10 mét, thiên thần một tay cầm kiếm một tay cầm khiên.

Lakjhal đưa lên biểu tượng vương tọa trên mu bàn tay phải, cậu để nó đối diện với biểu tượng vương tọa trên vị trí trái tim của thiên thần bạch ngọc.

Ánh sáng trắng kết nối hai biểu tượng với nhau, thiên thần bạch ngọc bỗng nhiên mở mắt và vỗ đôi cánh bay lên bầu trời.

Quanh thân của thiên thần là vô số xích màu trắng nối liền thiên thần với ngọn núi.

Thiên thần vẫn miệt mài bay lên cao không hề để ý. Ngọn núi nứt vỡ, thiên thần càng bay lên cao càng kéo theo nhiều xích.

Từ dưới ngọn núi nứt vỡ theo đà bay lên của thiên thần 12 cánh là một ngọn núi như bao phủ bởi bạch kim sáng lóa được kéo lên khỏi mặt đất.

ÂM!... ÂM!... ÂM!...

Sau khi thiên thần biến mất trong tầng mây thì ngọn núi vẫn tiếp tục được kéo lên,...

1 dặm,... 10 dặm,... 100 dặm,...

Đến khi Ngọn núi được kéo lên hơn 500 dặm mới dừng lại.

Chỉ là chân núi đã nằm trong sự bao phủ của một tầng mây, sự to lớn, hùng vĩ và choáng ngợp nó mang đến đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của con người.

Trên bầu trời khắp vùng Lamien kéo đến từng dải mây lạnh, ánh sáng ảm áp của mặt trời chiếu sáng rực rỡ. Núi Garael như chìm trong trong ánh sáng và mây lạnh.

Trong không trung vang lên từng tiếng nhạc lạnh huyền diệu, chim chóc và các sinh vật thuộc tính ánh sáng lương thiện kết đoàn kéo nhau về hướng thánh sơn Garael hình thành một kỳ cảnh tuyệt đẹp.

Từ trong tầng mây bay xuống hàng trăm nghìn thiên thần trong đó nhóm dẫn đầu là những thiên thần sau lưng có 6 đôi cánh.

Một thiên thần 7 đôi cánh mang theo nụ cười lạnh nhạt tiến đến trước Lakjhal và nói:

-Xin hãy nhận lời cảm ơn chân thành của tộc Thiên Thần. Chúng ta sẽ thực hiện ba giao ước, mong người hãy cho chúng ta biết mong muốn của người.

Giọng nói rất bình thản không có bất kỳ chân động tâm tình nào, lạnh nhạt với mọi thứ, không cảm xúc. Lakjhal cũng chỉ mỉm cười nói:

-Chỉ một yêu cầu. Ta muốn lấy đi thánh kiếm Platonic.

Trong ánh mắt của thiên thần trước mắt bỗng nhiên hơi nhấp nháy, sau đó hần lại lạnh nhạt nói:

-Điều này không được chấp nhận, chúng ta đã giao ước điều này với “thần” và được quyền từ chối điều kiện này.

Lakjhal thờ dài, cậu nói:

Các người còn nhớ nguyện vọng của Thánh Thần Jehovah chứ?.

Thiên thần hơi nhíu mày, nhưng vẫn nói:

-Mong ước của Người là “thiên thần là biểu tượng cho sự hạnh phúc của cả thế giới”.

Lakjhal lại lạnh nhạt hỏi tiếp:

-Thế các người đã hạnh phúc chưa?.

Thiên thần đối diện thì nhăn mày lại sau đó bỗng nhiên ngơ ngác, toàn thể thiên thần nơi đây nghe được câu hỏi của Lakjhal thì cũng trở nên ngơ ngác.

Đúng vậy, họ có hạnh phúc hay không?. Hạnh phúc là cảm giác như thế nào thì họ đã quên mất nó từ rất lâu.

Họ từ lâu đã quên đi nguyện vọng của Thánh Thần, vậy tín ngưỡng bấy lâu của họ chẳng qua chỉ là sự tự mãn của bản thân sao?.

Các thiên thần nơi đây ngơ ngác, họ đã nhận thức được sai lầm tín ngưỡng của mình, họ hoang mang và phân vân,...

Thiên thần đối diện với Lakjhal ngẩng đầu lên và hỏi cậu:

-Như thế nào là hạnh phúc?.

Lakjhal nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của thiên thần một lúc lâu và nói:

-Không thánh khiết chính là hạnh phúc.

Thiên thần không đáp lời Lakjhal mà trầm tư suy nghĩ thật lâu, các thiên thần khác cũng thế. Bầu không khí lắng đọng, ánh sáng ảm áp chiếu xuống những gương mặt mỹ lệ của các thiên thần.

-Đúng vậy, hạnh phúc chính là không thánh khiết...

Thiên thần nói với giọng nói tràn ngập sự giải thoát và bi thương.

-Nhưng chúng ta đã không thể nào có lại hạnh phúc, một thiên thần làm trái nguyện vọng của người đã sáng tạo ra mình thì cũng chỉ có một kết cục – sự giải thoát của cái chết.

Lakjhal hờ hững nói:

-Lỗi không phải của các người, lỗi là của Jehovah. . .

-Người nếu còn nếu xúc phạm Thánh Thần thì chúng ta sẽ đem người thanh tẩy khỏi thế giới mặc dù chúng ta đã là kẻ phản bội.

Giọng nói của thiên thần vẫn cứ bình thản, hắn không hề tức giận trước sự sỉ nhục Jehovah của Lakjhal, cảm xúc tức giận trong hắn đã bị Platonic tịnh hóa.

Lakjhal lập tức chịu lực áp bức khổng lồ mà thiên thần trước mắt mang đến, cậu nhún xuống sự khó khăn trước áp lực khủng bố này và bình thản nói:

-Jehovah có lỗi nhưng Người lại vô tội, Jehovah đã mang các người đến nơi này vì cảm thấy nơi đây tràn đầy sự tươi sáng, thích hợp với các người, Người làm thế vì các người, nên Người vô tội.

-Vậy xin hãy cho biết nguyên nhân ở đâu?.

Thiên thần lập tức thả ra áp lực và hỏi Lakjhal.

-Ồ thánh kiếm Platonic, sức mạnh tinh lọc và sự thánh khiết của nó đã khiến các người mất đi tất cả tình cảm.

Tộc thiên thần lập tức yên lặng suy nghĩ, họ không phản đối điều này, sức mạnh tinh lọc và sự thánh khiết của Platonic thì tất cả người trong tộc đề đã được chứng kiến.

Mọi vật đứng trước nó đều phải cúi đầu xấu hổ trước sự thánh khiết của thánh kiếm, bất kể sinh vật hoặc đồ vật nào chìm trong ánh sáng của Platonic đều sẽ bị thanh lọc, không ngoại lệ.

Họ cũng không cho rằng thanh niên trước mắt sẽ lấy thanh kiếm đi vì họ, nhưng những điều thanh niên nói hoàn toàn chính xác. Thiên Thần đối diện nói với Lakjhal:

-Ta sẽ dẫn người đến chỗ của thánh kiếm Platonic.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nước mắt

Lakjhal và thiên thần vượt qua những tầng mây hướng lên đỉnh núi Garael, trong ngọn núi ẩn hiện các kiến trúc màu trắng, tất cả chìm đắm trong ánh sáng thần thánh phát ra từ ngọn núi.

Cả lãnh địa của tộc Thiên Thần trở nên lung linh và thần thánh, Lakjhal cất giọng khen ngợi:

-Tuyệt đẹp.

Thiên thần liếc nhìn Lakjhal và bình thản nói:

-Tất cả đều được ban tặng bởi thánh kiếm Platonic.

Lakjhal bỗng dừng hỏi thiên thần:

-Người tên gì?.

Thiên thần chìm đắm trong hồi ức.

-Đã rất lâu rồi mới nhớ lại tên mình, tộc thiên thần đã từ lâu quên mất tên của bản thân mỗi người, người có thể gọi ta là Metatron.

-Có một cách khiến các người lấy lại tình cảm.

Metatron hơi chần chừ, Lakjhal nói tiếp:

-Hòa nhập vào loài người và quan sát cuộc sống của họ.

Metatron lắc đầu:

-Con người là loài sinh vật với linh hồn đã bị vấy bẩn, chúng ta thà rằng không có tình cảm chứ không muốn bị nhơ nhuốc như bọn chúng.

-Đúng vậy, con người là loài sinh vật có linh hồn đã bị vấy bẩn.

Cậu nhẹ nhàng lắc đầu tiếp tục nói:

-Nhưng do các người chưa thấy được mặt khác lương thiện, và hạnh phúc của họ, các người vì bị Platonic thanh lọc nên trong suy nghĩ chỉ có sự trong sạch và không trong sạch. Vạn vật đều có hai mặt của mình, loài người cũng thế, họ có mặt xấu nhưng cũng có mặt tốt.

Lakjhal mỉm cười nói với Metatron:

-Nếu các người muốn tìm lại tình cảm thì hãy quan sát cuộc sống của họ, họ là sinh vật có nhiều tình cảm nhất trên thế giới này.

-Cảm ơn đã cho lời khuyên, chúng ta sẽ cân nhắc việc này.

Hơi cân nhắc một chút, Metatron lên tiếng:

-Thế còn người, người muốn mất đi tình cảm của mình sao?. Nếu người rút lên thánh kiếm thì đồng nghĩa với việc người sẽ trở nên giống như chúng ta.

Lakjhal nở một nụ cười rực rỡ và nói:

-Nếu rút lên thánh kiếm thì ta sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian.

Lời nói đầy tự tin, nụ cười như tỏa ra ánh sáng ấm áp chiếu khắp trời đất của Lakjhal khiến Metatron thất thần.

Lakjhal tự biết chính bản thân cần gì, sau khi mười bước lột xác tâm tính thì trong cậu giờ chỉ còn duy nhất tình cảm cho Arthur, không còn bất kỳ gì trong lòng cậu nên cậu đã trở nên thánh khiết, Platonic không thể nào tinh lọc được Lakjhal nữa.

Cậu đau khổ sao?. Dành tình cảm duy nhất cho người mình yêu nhất thì có gì đau khổ, một khi rút lên thánh kiếm thì tình cảm của Lakjhal dành cho Arthur sẽ được nhân lên hàng triệu lần và thuần khiết hoàn toàn, không nghi ngờ đó chính là khoảnh khắc cậu hạnh phúc nhất thế giới.

...

Hai người bay đến đỉnh núi.

Ánh sáng trắng chói lòa quét đến cơ thể Lakjhal nhưng nó lại chẳng có tác dụng gì đối với cậu khiến Metatron kinh ngạc. Chỉ có một người hoàn toàn thuần khiết mới không chịu ảnh hưởng của sự tinh lọc từ thánh kiếm Platonic.

Lakjhal lấy ra “niềm tin thủ hộ” Radefal ra, ánh sáng của Platonic trở nên cường liệt thêm khi nhận ra sự hiện diện của Deviance.

Trên đỉnh núi bốc lên một một quang sáng màu đen trắng chói mắt.

Metatron nhận ra khí tức xa đọa nặng nề phát ra từ thanh kiếm Lakjhal vừa lấy ra, tuy chán ghét khí tức này nhưng hắn cũng chỉ hờ hững nhìn, Platonic đã xóa sạch cảm xúc của tộc Thiên Thần nên hắn cũng chẳng còn kính trọng với thánh kiếm như trước.

Khi bàn tay Lakjhal chạm vào Platonic thì một trận ánh sáng trắng cường lực quét ngang cơ thể cậu, nhưng cậu không có cảm giác gì đặc biệt bởi tâm tính Lakjhal hoàn toàn trong sáng. Cảm xúc của Lakjhal đối với Arthur sau khi được ánh sáng quét trở nên trong suốt và đặc biệt rõ ràng.

Platonic bỗng nhiên hút đi tất cả ánh sáng trong bầu trời, thanh Radefal cũng trở nên yên lặng. Lakjhal biết đã đến bước cuối cùng để Radefal dung hợp thánh kiếm Platonic.

Thanh Platonic bay đến và đâm thẳng vào trí tim Lakjhal, cậu không cảm thấy đau đớn.

Vô vàn cảm giác tốt đẹp truyền đến tâm trí Lakjhal, tâm trí của Lakjhal như chìm trong ánh sáng của hạnh phúc, các cảm giác tốt lành, đẹp đẽ.

Lakjhal đi trên một con đường được lót bằng mây lành, trong tay cậu là bàn tay của Arthur, những người Lakjhal quý trọng đứng quanh mỉm cười hạnh phúc nhìn Lakjhal.

Trước mắt Lakjhal xuất hiện một cánh cửa hoàng kim

Lakjhal đứng nơi đó nhưng không bước vào, cậu bước vào thì tất cả tình cảm của bản thân sẽ chỉ còn dành cho Arthur, tất cả những người cậu đã từng quen sẽ trở nên bình thường trong cuộc đời Lakjhal.

Một giọt nước mắt lấp lánh lăn trên gương mặt thanh tú của Lakjhal, cậu mỉm cười nói:

-Vĩnh biệt mọi người.

Nói rồi cậu dắt lấy bàn tay của Arthur và kéo nàng bước qua cánh cửa hoàng kim.

Khung cảnh chung quanh Lakjhal trở nên bình lặng, cậu từ từ mở mắt.

Chung quang là đồng cỏ rộng mênh mông dưới bầu trời đêm đầy sao tuyệt đẹp, Lakjhal sửng sò, cậu không thể nào quên được khung cảnh này.

Đây là nơi Arthur hay mang cậu trốn ra khỏi kinh thành để ngắm sao.

Bờ vai Lakjhal run rẩy, cậu xoay nhẹ người lại như sợ rằng tất cả chỉ là giấc mơ.

Nụ cười lấp lánh đó, ánh mắt dịu dàng đó, gương mặt quen thuộc đó,...

-Arthur...

Lakjhal cất tiếng thì thầm gọi nhẹ, cậu sợ rằng mình lớn giọng sẽ khiến cô tan biến. Arthur bật cười nhìn đáng vẻ run rẩy và sợ sệt của Lakjhal, cô vươn tay xoa đầu cậu nói:

-Ngốc, ngốc, ngốc,... chuyện gì làm em sợ thế?.

Lakjhal run rẩy vươn bàn tay lên giữ lại hơi ấm truyền đến mái tóc của mình, đã hơn 40 năm rồi, đã hơn 40 năm xa cách.

Lakjhal kéo Arthur vào lòng và ôm lấy cô thật chặt, ôm đến nỗi làm cho Arthur cảm thấy hơi đau. Cô muốn kêu lên nhưng lại cảm thấy sự cô đơn, nỗi nhớ nhung và tình cảm mãnh liệt vô bờ của Lakjhal truyền đến từ bờ vai đang run rẩy ôm cô.

Arthur đưa tay ôm lấy Lakjhal dịu dàng, cô vỗ nhẹ vào lưng cậu và nói:

-Đừng sợ, đừng sợ, có chị ở đây rồi, em cứ khóc đi,...

Lakjhal không kìm nén mà thả ra một yếu đuối chôn sâu trong tim, cậu khóc như một đứa bé... cậu rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi với hành trình hơn 40 năm, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu lần đứng bên bờ vực của cái chết, cậu đã không đếm được nữa.

Lakjhal an bình ngủ thiếp đi trong lòng Arthur, ngủ thiếp với giọng hát mềm nhẹ của Arthur vang bên tai.

...

Lakjhal mở mắt, và nhìn quang cảnh trên đỉnh núi một cách ngỡ ngàng.

Vậy ra cậu đã mơ một giấc mơ tuyệt đẹp, giấc mơ đẹp đến nỗi Lakjhal không muốn thức dậy nữa.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt Lakjhal, cậu nhẹ giọng thì thầm:

-Chúng ta sẽ gặp lại, em muốn được nghe chị xoa đầu như lúc đó, em muốn được nghe giọng hát của chị một lần nữa, tạm biệt Arthur.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Seikishi và Seikijin

Lakjhal đứng dậy và lấy ra thanh kiếm Radefal, sau khi hấp thụ hai thanh kiếm Deviance và Platonic thì nó đã hoàn thiện hình thức của mình.

Toàn thân chỉ có lưỡi kiếm và chuôi kiếm, nhưng ngoại hình hoàn mỹ tuyệt đẹp, chỉ cần thêm bất kỳ chi tiết nào thì sẽ phá hư sự cân bằng của vẻ đẹp đó, chung quanh thân kiếm có lượn lờ ánh sáng đen và trắng tinh khiết và thuần túy nhất.

Hiện tại Radefal có thể can thiệp trực tiếp vào sự tồn tại, nó có thể hủy diệt hoặc khôi phục bất kỳ loại sinh mệnh nào.

Nó có thể ỗ nhiễm thứ thánh khiết nhất cũng có thể tịnh hóa thứ đọa lạc nhất.

Lakjhal bình thần nhìn thanh kiếm trong tay và thu hồi nó vào không gian vương tọa nhưng lại không được. Suy nghĩ một chút thì cậu đã hiểu được nguyên nhân.

Sự tồn tại của Radefal đã trở thành một sự nghịch lý của thế giới, vượt qua sự hiểu biết và chịu đựng của không gian vương tọa.

Lakjhal dùng Gnodom biến thành một chiếc hộp và cho thanh kiếm vào trong, cậu mang thanh kiếm và đi tìm Metatron để nói lời từ biệt.

Trên đường đi cậu cảm thấy tộc Thiên Thần sống trên núi Garael vắng đi hẳn. Metatron cảm giác được Lakjhal đã đi ra nên hiện thân trước mặt cậu và nói:

-Vậy là ngươi đã thành công?.

Lakjhal gật đầu, Metatron nhìn sâu vào ánh mắt thanh niên và hỏi:

-Ngươi hạnh phúc?.

Lakjhal tự nhiên gật đầu và mỉm cười ấm áp khiến Metatron kinh ngạc, sau đó hắn bỗng nhiên cười nhẹ và nói:

-Ta cảm thấy yên tâm, có lẽ đây là cảm xúc lo lắng.

-Ngươi xem ta là bạn?.

Metatron ngẩn người trước câu hỏi của Lakjhal sau đó đáp lời:

-Có lẽ...

-Ngươi không nên làm thế, ta đã không cảm nhận được hạnh phúc khi ngươi xem ta là bạn.

Metatron nhú mày nói:

-Chẳng lẽ...

Lakjhal gật đầu thân nhiên nói:

-Đúng vậy, ta đã mất đi tất cả mọi tình cảm đối với mọi thứ trên thế giới, trong lòng ta chỉ còn một tình cảm duy nhất, đó là tình yêu cho người quan trọng nhất.

-Ngươi sẽ không hạnh phúc, chắc chắn.

Lakjhal mỉm cười ấm áp nói:

-Không. Hiện tại ta là người hạnh phúc nhất thế giới.

-Mong rằng như vậy, bạn của ta.

Metatron thở dài nói, sau đó hắn mỉm cười tự nhiên không còn lạnh lùng như trước. Lakjhal nói:

-Cũng đã đến lúc ta rời đi nên đến để thông báo với ngươi.

-Lên đường bảo trọng.

Lakjhal không đáp lời mà biến thân thành Vua Chiến Tranh và dứt khoát bay vút đi, Metatron nhìn bóng dáng đã xa và nhếch miệng cười thú vị nói thầm:

-Ngươi không xem ta là bạn, nhưng xem ngươi là bạn hay không lại là quyền của ta, hẹn ngày gặp lại.

...

Lakjhal sau khi lột xác về tinh thần, cảm xúc, linh hồn và thân xác thì cảm thấy thế giới trở nên rõ ràng trong mắt cậu hàng nghìn lần so với trước.

Lực lượng trong người Lakjhal nhờ hấp thụ phần dư thừa được tích tụ của hai thanh kiếm Deviance và Platonic còn lại nên đã đột phá mức 10 Drastro.

Lakjhal dùng Mieris quan sát dòng chảy của thời gian, đã lại 10 năm nữa trôi qua kể từ khi cậu rút ra thanh Platonic.

Trong thời gian đó cậu chìm vào giấc ngủ trong chiếc kén năng lượng do hai thanh kiếm bị Radefal hấp thụ tỏa ra.

Vậy là cậu đã 60 tuổi, cũng khá già, Lakjhal tự bật cười với suy nghĩ của mình. Đối với người đã mang trong thân thể dòng máu phượng hoàng, và lột xác hoàn mỹ thì 60 tuổi cũng chẳng khác gì đứa bé sơ sinh.

Năm tuổi cậu đến thế giới này với cái tên Lạc Hạ.

Ba năm theo học kiến thức từ cha nuôi.

Tám tuổi theo Lancelot huấn luyện suốt 4 năm.

Mười hai tuổi gặp Arthur, được nàng ban cho tên Lakjhal và sống bên cạnh nàng 3 năm hạnh phúc nhất cuộc đời.

Mười lăm tuổi, mất đi điều quan trọng nhất là nàng và điên cuồng tu luyện nhằm báo thù và phục sinh Arthur.

Hai mươi tuổi thì tìm được tộc Tinh Linh và biết về sứ mệnh của mình.

Hai lăm tuổi rời đi tộc Tinh Linh và đến tộc rồng. Trải qua hành trình phiêu lưu thì lưu lạc đến phương bắc 2 năm.

Mười ba năm sống chìm vào giấc ngủ trong lốt Vua Chiến Tranh.

Trở về vương quốc là đã 40 tuổi, mười năm rèn luyện tại Địa Ngục, mười năm ngủ say trong chiếc kén năng lượng tại Thiên Đường.

Lakjhal nhìn lại quãng đường xuất 60 năm của mình và mỉm cười như tỉnh giấc sau một giấc mơ.

Lakjhal đứng trên vùng biển ngoài khơi phía cực đông của vương quốc và thu tất cả vào tầm mắt. Cậu nhẹ nhàng nói:

-Tạm biệt!...

Sau đó vỗ 3 đôi cánh và bay ra khỏi kết giới lục địa.

...

Cậu bay vào buổi sáng còn buổi tối thì lấy từ không gian vương tọa ra một chiếc thuyền và nghỉ ngơi trên đó, bản thân dùng khí lưu Gnodom để điều khiển chiếc thuyền.

Sau hơn 6 tháng bay trên biển theo hướng đông, cuối cùng Lakjhal cũng đã thấy được đất liền.

Theo lịch trình của Lakjhal thì nơi cậu đang đến là eo biển Xipi thuộc vương quốc Crimous.

Crimous có hơn sáu phần mười lãnh thổ tiếp xúc với biển, phía bắc giáp với nước vương quốc Timeson hiện nay đã đổi thành nước cộng hòa Timeson do nữ tổng thống Misaka Ackerman đứng đầu.

Phía nam giáp với vương quốc Rusdia do vua Adamad đứng đầu.

Crimous có vô số thành phố cảng sầm uất, và nền thương nghiệp chủ yếu dựa vào hàng hải.

Crimous sử dụng một dạng năng lượng tên là Hal, nó có rất nhiều ứng dụng đối với quốc gia này nhưng chủ yếu được dùng trong mục đích quân sự.

Crimous cũng có rất nhiều chủng tộc cùng chung sống nhưng chủ yếu là Tinh Linh hắc ám - Dark Elf, các chủng tộc còn lại hiện vẫn còn nằm trong các vùng đất tách biệt với thế giới loài người.

Lakjhal chú ý đến một đặc điểm của quốc gia này đó là họ đã phát hiện một dạng vũ khí chiến tranh tên Seikijin, đó là một sản phẩm được con người phát hiện cách đây 1000 năm của nền văn minh cũ.

Chúng là các sinh vật khổng lồ sống trong dạng trứng, khi người có khả năng điều khiển chúng kết hợp với Seikijin thì chúng sẽ thoát ra khỏi quả trứng và trở thành hình dạng dựa theo tính cách của người điều khiển.

Những người điều khiển được loại vũ khí chiến tranh này được gọi là Seikishi.

Các Seikishi và Seikijin chính là quân bài chiến đấu chủ lực của các lãnh chúa trong vương quốc Crimous.

Lakjhal từ trong tri thức của mình và dòng chảy lịch sử của vương quốc Crimous thì mỉm cười thì thầm:

-Thú vị.

Cậu biết rằng Seikijin cũng không phải là sản phẩm của nền văn minh trước mà là các bộ phận của một con quái vật của tộc Undead thoát khỏi phong ấn.

Con quái vật đã bị Anh hùng của nền văn minh cách đây 6000 năm – Levis D’Cosgas tiêu diệt. Levis đã chia con quái vật thành nhiều phần và chôn giấu ở khắp nơi trên vương quốc.

Tiếp đó là nền văn minh cách đây 2000 năm, họ phát hiện ra các bộ phận của con quái vật và cho rằng đó là một thành tựu chiến tranh vượt trội của nền văn minh trước để lại.

Họ nghiên cứu, phát triển để rồi thành công khiến con quái vật lấy lại một phần sức mạnh. Nền văn minh của họ bị hủy diệt.

Đến thời đại này thì con người lại lần nữa phát hiện ra thứ vũ khí này và đặt tên nó là Seikijin.

Lakjhal thân nhiên cười, cậu có lẽ nên nghiên cứu một chút về thứ vũ khí tên Seikijin này, cậu cảm thấy Vua Chiến Tranh có thể sẽ tiến thêm một bước tiến hóa nữa nếu cậu thành công.

Sau khi trải qua tẩy lễ và lột xác hoàn mỹ thì Lakjhal đã có thể nhìn được các dòng chảy vốn mờ mịt như số mệnh, thời gian,... Việc lần này cũng đã trải qua sự quan sát của cậu.

Chiếc thuyền của Lakjhal cập vào bến cảng sầm uất của thành phố cảng Udd.

Lakjhal bước lên bến thuyền rồi cất bước tiến vào thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Nữ Hoàng Lashara

Hôm nay là một ngày quan trọng của cả vương quốc Crimous, công chúa Lashara sẽ được sẽ được đích thân Giáo hoàng sắc phong làm Nữ Hoàng.

Nghi lễ sẽ được diễn ra tại di tích cổ đại nằm thành phố cảng Udd ở eo biển Xipi.

Cờ hoa được trang trí đầy màu sắc cho dù là trong những con hẻm nhỏ nhất.

Trong dòng người tấp nập xuất hiện một dáng người cao gầy, người này mang một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu, sau lưng là một chiếc hộp màu đen rất dài.

Bỗng nhiên người áo đen bị một dáng người nhỏ bé có mái tóc vàng bỗng bènht đưng vào.

Cô gái đưng phải bóng người áo choàng đen thì bật người té ra sau. Cô vướ vướ bờ mông ề ầm vì té đau.

Cô là công chúa Lashara Demius Kahalpa, người hôm nay sẽ được sắc phong làm nữ hoàng của vương quốc vào chiều nay.

Cô đã hóa trang khuôn mặt rồi trốn ra ngoài để thăm thú thành phố cảng này mà không ai hay biết.

Lashara đứng lên chống nạnh và phùng má nói:

-Này!... Người không thể cần thận hơn sao?.

-Xin lỗi.

Người áo choàng cất tiếng nói ầm ập. Lashara ánh mắt nhấp nháy như đang tính toán điều gì, cô lắc đầu nói:

-Nếu ai làm sai rồi xin lỗi cho xong chuyện thì cũng đâu cần quân đội và pháp luật.

-Vậy người muốn thế nào thưa tiểu thư.

-Khà... khà... khà. E hèm... .

Lashara cười thâm hiểm khi ý đồ thực hiện được, nhận ra mình thất thố nên cô háng giọng.

-Hôm nay ta muốn đi dạo ở nơi này, người mang theo ta đi.

-Được.

Người áo choàng đáp ứng, Lashara reo lên vui vẻ và tung tăng cất bước, người áo choàng hờ hững theo sau.

...

Người áo choàng chính là Lakjhal, cậu nhìn được dòng chảy tương lai ngắn nên biết về cô công chúa thú vị này.

Lakjhal quyết định sẽ tiếp xúc với Nữ Hoàng tương lai của Crimous để có thể thuận tiện tiến vào thánh đường của vương quốc và tìm hiểu thêm về Seikijin.

Lần gặp mặt này chỉ là hệ quả của việc Lakjhal can thiệp vào dòng chảy vận mệnh.

Đây chính là sự đáng sợ của các cường giả thuộc tầng trên trong kim tự tháp sức mạnh, họ có thể tùy ý thao túng cuộc sống của những kẻ yếu hơn như quay một con rối.

Lakjhal có thể thao túng vận mệnh của quốc gia này trong bàn tay tựa như vận mệnh của cậu đang bị “Sứ Mệnh” điều khiển.

...

Hai người đi dạo khắp các khu phố buôn bán tấp nập, Lashara thích thú ghé thăm từng cửa hàng, Lakjhal thì bị trở thành người khuôn vác và người trả tiền cho tất cả những món đồ cô mua.

Đến giữa trưa thì hai người đi vào một nhà hàng để ăn trưa. Lashara tạo nhã dùng bữa dưới ánh mắt của Lakjhal, cậu lên tiếng:

-Người làm cho người khác rất dễ nhận ra đây thừa Nữ Hoàng, thuật giả trang cũng quá kém.

Lashara cũng không kinh hoàng khi có người nhận ra mình mà nói:

-Cũng chỉ có mỗi người biết, không phải ai cũng như người.

-Ồ!... Người không sợ?.

Lashara chìm vào dòng ký ức của mình rồi thán nhên nói:

-Ta đã quen với những việc này từ khi lên 8 tuổi. Thế nói đi, người muốn điều gì ở ta.

-Tiến và thánh đường và tìm hiểu về Seikjin.

Lashara trầm tư suy nghĩ, cô không tin đối phương chỉ có bấy nhiêu mục đích, cô tự tin mình có ánh mắt nhìn người rất tinh tường, nhưng kẻ trước mắt luôn dấu người trong áo choàng, do đó kể từ lúc hấn đáp ứng dẫn cô đi dạo thành phố cảng thì Lashara đã hoài nghi.

Hoài nghi nhưng cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thuận theo, cô không biết hấn sẽ làm gì nếu mình có động tác khác thường, Lashara cất tiếng:

-Ta có thể thấy được gương mặt người không?.

-Có quan trọng đến thế không?.

Ừm...

Lakjhal thoải mái lấy ra chiếc mũ trùm lộ ra một gương mặt vô cùng thanh tú với nụ cười trong sáng, ấm áp như ánh nắng sớm.

Lashara ngẩn người, ánh mắt lương thiện hơi hồn nhiên và đầy chân thật này không hề giống như những gì cô nghĩ khi giao tiếp với người này.

Lakjhal trong lòng mỉm cười, cậu muốn cho cô công chúa này thấy bản thân như thế nào thì chính là như thế, tất cả biểu hiện của cậu đều có thật và hoàn toàn không giả dối, nhưng những điều này cũng vốn dĩ không tồn tại.

Cậu có tất cả tình cảm của thế giới một cách sâu sắc nhất nhưng cũng người là người vô cảm nhất thế giới.

Lashara nhìn gương mặt chân thật và ánh mắt tinh khiết này nhưng đôi chân mày cô vẫn hơi nhíu, một linh cảm trong cô mách bảo rằng đây chỉ là biểu hiện giả dối nhưng lý trí lại nói với cô tất cả đều chân thật.

-Được rồi, ta sẽ mang người đến thánh đường với danh nghĩa giáo sư riêng, hãy cho ta biết tên người.

-Lavah, Lavah Deperos.

-Mong được chỉ dạy nhiều hơn thừa giáo sư Lavah.

Lashara vươn bàn tay nhỏ bé đến. Lakjhal mỉm cười gật đầu và bắt tay cô. Như nghĩ đến điều gì, ánh mắt Lashara chớp động nhấp nháy, cô nói:

-Giáo sư!... người cũng biết đây tài chính riêng của ta đang rất khó khăn, người có thể... khả khả khả....

Lakjhal gật đầu, tiền bạc đối với Lakjhal không phải là điều gì to tát, cậu có thể dùng thuật giả kim để tạo ra vàng và giữ cho lượng vàng đó tồn tại trong vòng 100 năm mà không trở về tính chất ban đầu.

-Ta sẽ tham dự buổi lễ đăng quang của Nữ Hoàng vào buổi chiều, bây giờ ta có một số việc nên phải tạm chào từ biệt.

-Chờ... chờ đã giáo sư.

Lashara đuổi theo bóng dáng người thanh niên nhưng Lavah đã biến giữa đám đông.

Mặt Lashara xám đi, ai sẽ trả tiền cho bữa ăn, trong túi cô không đủ chi trả, cô len lén vớt lại tất cả những món đồ trong quán ăn và chuẩn bị đi.

Người chủ quán nhìn thấy Lashara len lút bỏ đi thì trên đầu đầy dấu hỏi, người thanh niên khi nãy đã chi trả cho bữa ăn, vì sao vị tiểu thư này lại len lút chuẩn bị đi, ông vội vàng mang theo các túi đồ và đuổi theo gọi Lashara để trả lại.

Lashara nghe được tiếng của người chủ quán thì cô chân dùng hết sức bú sữa mà chạy, trên đường phố diễn ra một màn hài hước, một người chạy trốn vì nghĩ mình nợ tiền ăn, một người đuổi theo vì trả lại đồ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Seikijin kỳ lạ

Lakjhal vừa thấy được một dòng chảy vận mệnh và không gian rất hỗn loạn, không những thế nó còn nối liền với Lashara, cậu truy theo dòng chảy hỗn loạn và tìm đến khu vực ngoài thành phố.

Trên gò núi gần biển có đứng một nhóm người mang áo choàng không đồng nhất.

Dòng chảy hỗn loạn quán vào trên người một thân hình nhỏ bé.

Lakjhal thấy được bên dưới áo choàng là một cậu bé tầm 13 tuổi có mái tóc đen được buộc đuôi gà. Trên người cậu mang hơi thở của người phương Đông nồng đậm.

Lakjhal cảm thấy rất thú vị là vận mệnh của cả vương quốc này lại quán chặt vào người cậu bé.

Nhóm người trên gò núi vẫn bàn tán về kế hoạch ám sát Lashara vào đêm nay mà không hay biết một bóng dáng đang đứng cách họ không đến 10 mét đang chăm chú quan sát.

Bỗng nhiên cậu bé tóc đen quay phắt người lại và nhìn chăm chăm vào một hướng, nhóm người thấy thế thì vội vàng đề cao cảnh giác, một trong số họ lên tiếng:

-Có chuyện gì thế Kenshi.

Thiếu niên phát ra tiếng thở nặng nhọc và nói hơi khó khăn:

-Có cảm giác bị quan sát từ hướng đó.

Lakjhal đứng cách đó không xa hơi ngạc nhiên, bản năng và độ nhạy cảm của cậu bé này không thua kém chút nào so với Misaka, nhưng từ trên người Kenshi, Lakjhal hoàn toàn không phát hiện được dấu vết của bất kì loại huyết thống khác lạ nào.

Nhóm người chăm chú quan sát nhưng vẫn không thấy có động thái khác từ hướng đối diện nên thở nhẹ ra, một người hừ nặng và nói:

-Mất mùi.

Kenshi cũng không bận tâm, cậu vẫn có cảm giác đang bị ánh mắt ấy tập trung nên toàn thân Kenshi căng cứng lên.

Lakjhal hồ hững xoay người bỏ đi, dòng chảy vận mệnh sẽ khiến thiếu niên tên Kenshi này gặp được Lashara, đến lúc đó Lakjhal sẽ có nhiều thời gian hơn để quan sát thiếu niên kì bí này.

...

Buổi tối trên lâu đài không trung Swan, Lashara đang phải giải thích cho mọi người trong lâu đài về người thanh niên đang đứng bên cạnh mình.

Một cô gái có mái tóc hồng sẫm lên tiếng chất vấn:

-Người là nói người là thành phố cảng Udd, nhưng quân gia đã tra mọi tư liệu của người và hoàn toàn không có xuất hiện bất cứ người nào tên Lavah Deperos.

-Tiểu thư Chiaia nghi vấn hoàn toàn chính xác, tuy rằng bất lịch sự nhưng chúng ta cần có biết thông tin của người để có thể tin tưởng vào đồng bạn mới.

Một thanh niên tóc vàng tuấn nhã lên tiếng tiếp lời Chiaia. Lashara lên tiếng:

-Được rồi Chiaia, Ulyate, chẳng lẽ các người không tin tưởng ánh mắt của ta?.

-Thứ lỗi cho chúng thần thừa Nữ Hoàng. Nhưng người này quá đáng nghi.

Lakjhal lấy trong ngực ra một cuộn giấy và nói.

-Ta vốn là cô nhi sống tại thành phố sau nhiều năm cố gắng mới trở thành một thương gia sống ẩn dật trong thành phố Udd. Đây là toàn bộ sản nghiệp của ta, các người có thể điều tra. Ta tình cờ gặp được Nữ Hoàng và nàng đã nhận ta làm giáo sư riêng.

Chiaia tiếp nhận cuộn giấy và tròn mắt lên khi đọc.

Sản nghiệp của người này hầu như bao trọn một phần ba thành phố cảng Udd, Ulyate cũng nhũn mày thật sâu, anh không ngờ lại có những thương gia ngầm như thế trong đế quốc.

Lashara thấy được biểu tình kinh hãi của hai người nên cũng lần la đến xem, sau đó hai mắt cô bốc lên vô số đồng vàng lấp lánh. Lashara ngược mắt lên nhìn về Lakjhal như nhìn về một núi vàng cao ngất.

Ulyate tiến đưa tay ra và nói:

-Chào mừng đã đến với lâu đài không trung Swan. Xin hãy thứ lỗi vì sự lỗ mãng khi nãy.

Lakjhal nhìn người thanh niên tuấn nhã đang mỉm cười ấm áp thì trong lòng cũng phải âm thầm khen ngợi. Ứng biến với tình huống rất kịp thời và luôn được thiện cảm của người chung quanh.

Kri!.... Kri!...

Đúng lúc này vang lên rất nhiều tiếng kêu của những con Koro trên Swan, Chiaia vội vàng đi ra đài quan sát, cô kêu lên với mọi người:

-Có một Seikijin trắng đang tiếp cận Swan, mọi người mau đưa Lashara đến nói trú ẩn an toàn, tôi sẽ tiêu diệt hắn.

Nói rồi cô xoay người đến kho quân sự của Swan.

Ulyate đưa Lashara đi đến một căn hầm trong lâu đài. Bỗng nhiên anh nghi hoặc hỏi:

-Giáo sư Lavah đâu rồi?.

Lashara nhũn mày lo lắng, vị giáo sư này của họ lại chơi trò gì mà không đến nơi trú ẩn. Cô nói:

-Ta phải đi tìm giáo sư, người cứ ở nơi đây nhé Ulyate.

Nói rồi cô quay người chạy lên trên. Ulyate cũng phải thở dài đuổi theo.

...

Lakjhal đứng trong bóng tối và quan sát quá trình hòa làm một của Chiaia với Seikijin. Các dòng chảy ma lực trong quả trứng khổng lồ nối liền với cơ thể Chiaia và kéo cô vào bên trong.

Lakjhal chứng kiến sinh vật trong quả trứng trong suốt cao gần mười mét vươn người đứng lên, quả trứng quần lấy sinh vật và biến thành bộ áo ngoài của nó.

Cao 15 mét, hình dáng của con người, toàn thân khoác một lớp giáp màu đỏ, di chuyển linh hoạt không kém với trạng thái biến titan của Annie. Trong thân thể Seikijin ẩn chứa ma lực tương đối khá.

Quả nhiên là một vũ khí chiến tranh tuyệt hảo.

Trong lúc Chiaia xông ra ngoài thì Lakjhal lại trầm tư tìm kiếm những đặc điểm nào của Seikijin có thể sử dụng để tiến hóa Vua Chiến Tranh.

Bỗng nhiên chân cậu hơi nhấc lại. Một nhóm 9 con Seikijin đang tấn công về hướng phía bên dưới Swan.

Đến rồi!...

Là dòng chảy hỗn loạn, khi Lakjhal can thiệp vào dòng chảy số mệnh thì nó sẽ phát sinh ra một số sự hỗn loạn, tựa như đặt một tảng đá to giữa dòng suối, nước trong dòng suối sẽ chệch hướng, hỗn loạn để có thể đi qua vật cản là tảng đá.

9 con Seikijin này xuất hiện chính vì sự can thiệp của Lakjhal vào dòng chảy số mệnh của Lashara.

Lakjhal đi ra khỏi Swan và nhảy xuống bên dưới. Cậu biến thân Vua Chiến Tranh và bay vút về hướng 9 con Seikijin đang mai phục.

Lakjhal thực chất chỉ cần nhấn ngón tay là cả dãy núi nơi 9 con Seikijin ẩn nấp sẽ biến thành bụi bặm, nhưng cậu không có ý định làm việc ngu xuẩn đó,

nó sẽ gây ra rất nhiều hệ quả không tưởng về sau.

Can thiệp mạnh mẽ vào dòng chảy số mệnh sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến rất nhiều dòng chảy khác đặc biệt là tương lai, tựa như khi bạn mạnh mẽ đổ nước vào chiếc cốc nhỏ sẽ khiến nước bắn tung tóe, nó sẽ văng lên tất cả những vật chung quanh, nước tràn ra sẽ làm lộn xộn rất nhiều thứ.

Lakjhal hạn chế sức mạnh của Vua Chiến Tranh đến tối thiểu.

...

9 con Seikijin đang ẩn nấp trong các khe của dãy núi bỗng dưng phát hiện có tín hiệu đến gần.

Những Seishiki bên trong buồng điều khiển quán sát được đối phương. Con Seikijin trước mắt hoàn toàn phá vỡ cảm quan của họ.

Tuyệt đẹp!...

Nó có gương mặt hoàn mỹ của con người, màu da như bạch ngọc, áo giáp đen tuyền lộng lẫy, mái tóc bạch kim tung bay như ngân hà.

Nhưng thứ đáng chú ý nhất là nó cao đến 28 mét, cao gần như gấp đôi so với tất cả Seikijin, trong tay con Seikijin lạ mặt là một thanh trường thương màu bạc dài đến 30 mét đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Vụt!...

Vua Chiến tranh lợi dụng sự thất thần của các Seikishi và lao đến như chớp. Cây thương khổng lồ đâm đến như điện giật và xuyên thủng con Seikijin lẫn Seikishi.

Lakjhal vung vẩy cây thương để vớt con Seikijin bị đâm chết sang một bên.

8 Seikijin còn lại hồi tỉnh và lập tức bố trí trận hình bao vây lấy Vua Chiến Tranh.

Ầm!...

Cây thương hơn 30 mét mang theo một con Seikijin màu vàng đóng đinh vào vách núi, Vua Chiến Tranh đảo người về hướng con Seikijin màu nâu gần đó rồi vung lên cạnh bàn tay.

Xoẹt!....

Đầu con Seikijin bay lên trời, Vua Chiến Tranh lập tức rời đi và thoát ầm thoát hiện trong chiến trường.

Quá nhanh!. Quá áp đảo!.

Người chỉ huy của nhóm Seikishi quyết đoán lên tiếng với những người còn lại.

-Rút lui!...

Lakjhal cũng không đuổi theo mà thả người xuống đất, đã đến lúc cậu đi lấy thành quả chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Kenshi

Lakjhal đi đến nơi những con Seikijin bị cậu hạ gục và rơi xuống.

Tất cả chúng đều trở về dạng trứng, các Seikishi thì bị đẩy ra ngoài.

Lakjhal nhìn sinh vật bên trong quả trứng và có điều suy ngẫm, chúng bị cậu tàn phá và trở về hình dạng ban đầu nhưng màu sắc lại tái nhợt, chúng không thể tự khôi phục.

Có vẻ chúng cần rất nhiều sinh mệnh lực để khôi phục như lúc đầu.

Lakjhal nhìn vào Seikishi đang bất tỉnh trên mặt đất, cậu đưa tay rút đi toàn bộ sinh mệnh có trong cơ thể kẻ đáng thương và truyền nó vào Seikijin.

Quả nhiên quả cầu sáng lên ánh sáng màu xanh lam rồi trở nên rõ ràng hơn trước một chút.

Lakjhal nhếch môi rồi thu quả trứng khổng lồ vào không gian vương tọa. Cậu nhẹ nhàng nhún chân biến mất trong dãy núi.

...

Trong lâu đài không trung Swan, mọi người đang vây quanh quan sát tù binh bắt được sau trận chiến.

Thân hình gầy ốm, nhỏ nhắn, tóc đen, mắt đen, gương mặt hơi tái nhợt, đôi mắt trong suốt đang nhìn mọi người đầy cảnh giác. Cậu ta không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào mọi người đưa ra.

Lakjhal đứng ngoài xa không nói lời nào mà quay trở về phòng mình.

Các dòng chảy trên người thiếu niên này rất hỗn loạn và khó đọc được. Cậu không nhìn được bất cứ điều gì về quá khứ, nguồn gốc, cảm xúc, tri thức,... của thiếu niên. Đây không phải bị che giấu mà là hỗn loạn đến rối tung.

...

Lakjhal trở về căn phòng của mình và vẽ lên không trung một ma pháp trận phức tạp.

Một cánh cửa không gian hiện lên và cậu bước vào trong.

Bên kia cánh cửa không gian là một gian phòng màu trắng rộng gần hơn 2 dặm vuông cao đến 400 mét, trong phòng bố trí vô vàn những vật dụng thí nghiệm lớn nhỏ.

Đây là căn phòng mà Lakjhal phải mất đến 1 năm trời để tạo ra khi cậu còn ở Địa Ngục, căn phòng chỉ có một mục đích – thực hiện các thí nghiệm.

Căn phòng này là một không gian trung gian giữa không gian vương tọa và thế giới bên ngoài.

Hiện tại Lakjhal chưa thể tiến vào không gian vương tọa nên cậu đã sử dụng các ma thuật để mượn một phần nhỏ không gian của vương tọa và thành lập căn phòng này.

Lakjhal đắm mình vào trong các thí nghiệm và quên đi thời gian bên ngoài.

...

Sau hơn 3 tháng bay trên bầu trời thì mọi thành viên trên Swan cũng đã thấy được Holy land.

Một kiến trúc màu trắng tinh khiết hình hai bàn tay khép vào nhau được dựng cao đến 2000 mét, quang cảnh đồ sộ, hùng vĩ của thánh địa được trang hoàng bằng vô số chiến hạm, phi thuyền, đảo bay,...

Kenshi đứng trên nóc tòa lâu đài và vờn tầm mắt nhìn khắp thánh địa đầy hứng thú. Quang cảnh như thế này không không có ở thế giới cũ của cậu, Kenshi lên tiếng:

- Thật tráng lệ....

- Đúng vậy.

Kenshi nghe được tiếng nói sau lưng thì vui mừng quay lại, cậu gật đầu chào:

- Người đến rồi thưa giáo sư.

Lakjhal đưa tay vỗ nhẹ đầu của Kenshi và nói:

- Ta đã tìm được một số manh mối có thể giúp em quay về thế giới của mình.

- Thật chứ!?...

Kenshi vui vẻ lên tiếng sau hoan hô sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của Lakjhal.

Khi cậu lên Swan được một tuần thì Kenshi bắt gặp người thanh niên này trong lúc đang đào thủy tinh tím.

Người thanh niên nói với Kenshi rằng anh ta là giáo sư của công chúa và có khá nhiều nghiên cứu liên quan đến thế giới khác, sau đó người thanh niên mong được hợp tác với cậu về vấn đề này.

Lúc đầu Kenshi rất nghi ngờ nhưng sau hơn một tháng hợp tác thì cậu đã hoàn toàn tin tưởng, lần gần đây nhất thì Kenshi đã được chứng kiến hình ảnh mơ hồ của thế giới cũ trong một hồ nước màu trắng do người thanh niên này chế tạo.

Lakjhal lên tiếng nói với Kenshi:

-Hôm nay là ngày Swan sẽ vào thánh địa, có thể chúng ta rất lâu nữa mới gặp lại, em theo ta làm thí nghiệm lần cuối nhé.

-Vâng...

Lakjhal mang theo Kenshi vào phòng thí nghiệm của mình và tiêm các mũi kim vào cơ thể cậu.

Các mũi tiêm nối liền với một chiếc bình khổng lồ có cấu tạo tinh vi, bên trong là dung dịch pháp thuật màu xanh biển đang sủi bọt.

Lakjhal chăm chú chỉnh sửa các pháp trận tinh tế trên một bảng điều khiển khiến dung dịch xanh biển trong bình phát sáng. Một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

-Kết nối vật chất... thành công.

-Kết nối thông tin... thành công.

-Định hướng không gian... thành công

...

...

-Định vị vật dẫn... thất bại... thông tin vật dẫn... thất bại.

Lakjhal đưa tay về một hướng và kéo đến một ma pháp trận tối nghĩa, cậu dùng ma lực để khắc lại các ký hiệu và điều chỉnh rất nhiều thứ bên trong ma pháp trận.

-Định vị vật dẫn... thành công.

-Gán thông tin và tầm nhìn... hoàn tất.

Bình dung dịch phát sáng mạnh mẽ rồi hiển thị ra khung cảnh của một khu đô thị sầm uất.

Lakjhal từ khu đô thị này có thể nhìn ra được một chút ký ức của mình, thế giới được hiển thị trong bình dung dịch rất giống với thế giới cũ của Lakjhal.

Cậu tháo các mũi tiêm trên người Kenshi và gọi thiếu niên thức dậy để cùng quan sát với mình.

Kenshi sau khi nhìn thấy thế giới trong bình dung dịch thì mừng rỡ kêu lên:

-Đây chính là khu phố em từng sống trước đây, người đã thành công rồi đúng không giáo sư?.

Lakjhal lắc đầu nói:

-Ta chỉ sử dụng một đồ vật em mang đến từ thế giới cũ làm vật dẫn để định vị không gian sau đó truyền tống một công cụ quan sát ma pháp đến thế giới của em. Công cụ quan sát đó hiện giờ đang được gắn trên người một con mèo nơi em đã từng sống tại thế giới cũ.

-Vậy là...

Kenshi cúi đầu ủ rũ nhưng Lakjhal chỉ xoa nhẹ đầu thiếu niên và nói:

-Đúng là chúng ta chỉ truyền tống được đồ vật nhưng không phải đã có manh mối rất lớn sao, em chờ thêm một thời gian nữa nhé.

-Vâng, thế nhưng người nói sau khi vào thánh đường thì người sẽ đi đâu?.

Lakjhal nháy mắt cười nói:

-Bí mật,... chờ ngày sứ mệnh của em khi được triệu hồi đến thế giới này kết thúc thì chúng ta sẽ gặp lại. Được rồi em vào thánh địa cùng với Nữ Hoàng đi. Tạm biệt nhé, cậu nhóc.

Lakjhal nói rồi bước vào một cổng ánh sáng và biến mất trong căn phòng, Kenshi nở nụ cười nói:

-Hẹn nhày gặp lại, giáo sư Lavah.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chỉ dạy cho Kenshi

Lakjhal đứng trong phòng thí nghiệm của mình, gương mặt cậu bình thản không hiện lên bất kỳ cảm xúc nào cả.

Lakjhal đưa sờ vào vị trí trái tim của mình.

Mọi cảm xúc vừa rồi hoàn toàn biến mất, khi tiếp xúc với vạn vật chung quanh thì Lakjhal có thể thể hiện cảm xúc của mình một cách tự nhiên, những cảm xúc vui, buồn, cảm động, phấn nộ, hạnh phúc,...

Tất cả đều chân thật nhưng khi chỉ còn lại một mình thì tất cả những thứ đó biến mất trong tim cậu, chúng tồn tại chân thật mà cũng hoàn toàn không tồn tại.

Lạnh lùng, vô cảm nhất nhưng cũng nồng nàn, đa cảm nhất.

Lakjhal tiến đến trước một quả trứng khổng lồ, đây là thành quả nghiên cứu suốt 3 tháng vừa qua của cậu.

Quả trứng chứa đựng tinh túy của hơn 100 Seikijin, và số lượng Seikijin này cậu thu thập được từ các cuộc đi săn của mình.

Quả trứng được kết hợp với thuật cường hóa thân thể của tộc Titan và thuật cuồng nộ ma lực của tộc Rồng.

Hệ thống 3000 trận chú giả kim cổ đại được Lakjhal khắc vào từng bộ phận của Seikijin.

Máu của hơn 999 loài sinh vật hùng mạnh được cậu thu thập khi còn ở Địa ngục được Lakjhal cấy vào khung xương của con Seikijin này.

Nhưng đây chỉ là trạng thái cơ bản nhất của con Seikijin, nếu nó muốn chống đỡ được ma lực hơn 10 Drastro của Lakjhal hiện giờ thì nó vẫn chưa đủ.

Mục tiêu của Lakjhal là ghép nó vào Vua Chiến Tranh để tạo ra hình thái thứ hai của Vua Chiến Tranh.

Từ khi ánh mắt Mieris có thể nhìn được dòng chảy lịch sử thì cậu đã cố gắng quan sát dòng chảy lịch sử của năm con thần thú ở nước Hạ.

Cách đây 6 năm Lakjhal đã nhìn được điều mình muốn và từ đó đã thay đổi suy nghĩ rằng mình có thể lấy được máu của chúng với sức mạnh hiện tại của Vua Chiến Tranh.

Thánh mã, Thần long, Tổ phượng, Chân quy, Cực hổ có lực lượng cơ bản 100 Drastro, đây chỉ là thời điểm chúng vừa được Lực Thần Bàn Cổ sáng tạo.

Hiện giờ thì cả năm con thần thú này đã có lực lượng cơ bản đạt mốc 500 Drastro.

Nếu chúng sử dụng phép thuật, tăng phúc, dị thuật, tiên thuật, cấm kỹ,... thì Lakjhal đoán lực lượng đó có thể ít nhất đạt đến 10000 Drastro.

So với chúng thì Lakjhal chỉ có thể toàn lực tăng đến 700 Drastro,

Nếu muốn nhanh chóng tăng lên nữa thì cách thứ nhất là cậu phải giải phóng được tầng năng lực thứ 10 của Vua Chiến Tranh để lực lượng đạt mốc 10000 Drastro, nhưng tầng năng lực thứ năm đã là giới hạn của cậu.

Cách thứ hai là tăng lên lực lượng của chính bản thân.

Dựa theo khả năng nhân đôi lực lượng cơ bản mỗi tầng năng lực thì để đạt lực lượng 10000 Drastro chỉ với năm tầng giải phóng, Lakjhal phải có lực lượng cơ bản hơn 300 Drastro. Mà hiện tại cậu chỉ vừa mới hơn 10 Drastro, phương pháp này quá tốn thời gian.

Cuối cùng là dùng một phương pháp để tăng cường Vua Chiến Tranh khiến nó có thể cường hóa lên hơn 10 lần so với hiện tại.

Lakjhal đang đi theo phương hướng này. Nếu cậu thành công trong việc kết hợp Vua Chiến Tranh và con Seikijin này, Vua Chiến Tranh có thể đạt một bước tiến hóa cực lớn.

...

Thời gian trôi qua đã hơn 2 năm.

Trong thời gian này Lakjhal vẫn luôn ở trong trung tâm khu rừng của thánh địa để tiện việc nghiên cứu con Seikijin màu đen được đặt trong quảng trường, thêm vào đó cậu thường xuyên tham khảo các tư liệu trong thư viện của thánh địa.

Cậu cũng quan sát cuộc sống của Kenshi để hiểu thêm về phong tục, tập quán ở thế giới cũ của thiếu niên.

Lakjhal cải trang thành một ông lão sống trong khu rừng của thánh địa để chỉ dạy cho Kenshi kỹ năng chiến đấu, học thức về thế giới này.

Mỗi khi thiếu niên trốn khỏi học viện vào rừng dạo chơi và đào thủy tinh tím thì cậu luôn đến nơi đây, cậu rất thích ông cụ này.

...

Đã một tuần này Mexiah cảm thấy Kenshi trở nên khác thường hơn mọi khi, thiếu niên có vẻ rất nôn nóng và hưng phấn.

Cô là người chịu trách nhiệm giám sát Kenshi, nếu có gì sai lầm thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của tổ chức.

Cô theo Kenshi vào rừng, mọi khi cô không quan tâm đến việc Kenshi bỏ vào rừng cho lắm, em gái cô - Chiaia nói rằng Kenshi chỉ đi vào rừng tìm lương thực và đào thủy tinh thôi, nhưng Mexiah hôm nay lại cẩn thận lần theo Kenshi vào rừng.

Kenshi tuy rằng rất cẩn thận nhưng vẫn không thoát được sự truy tung của Mexiah, cậu đến bên bờ hồ thật giữa khu rừng, nơi đây có một gian nhà gỗ khá tươm tất.

Từ trong căn nhà đi ra một ông lão khá gầy còm chống gậy, râu tóc bạc trắng của ông dài đến ngực, ánh mắt đã rất mờ vì tuổi tác. Ông nói với Kenshi:

-Đến rồi sao chàng trai.

-Chào ông.

Kenshi đầy hưng phấn nói, ông cụ đã hứa là sẽ dạy cho cậu bài học quan trọng nhất vào ngày hôm nay. Ông lão vuốt nhẹ bộ râu và mỉm cười nói:

-Hôm nay ta sẽ dạy cho con cách cảm nhận và hòa hợp với tự nhiên, hãy quan sát thật kỹ nhé.

Kenshi thu hồi biểu tình hưng phấn và tập trung tinh thần quan sát ông lão.

Chỉ thấy ông chống gậy cất bước đi ra giữa hồ, mỗi bước chân, mỗi lần cây gậy trong tay ông chống vào mặt nước đều không gây ra một tia gợn sóng, không có ma lực phát ra ông lão thản nhiên bước trên mặt hồ.

Sự tồn tại của ông lão hòa làm một với hồ nước.

Ông lão đứng giữa hồ một cách tĩnh lặng sau đó biến mất.

Kenshi sửng sốt, cậu biết ông lão vẫn còn tại đó nhưng lại hoàn toàn biến mất thân hình. Một giọng nói vọng đến tai Kenshi:

-Con thấy được ta?

-Con không thấy.

Ông lão đợi một lúc rồi lại nói:

-Con thấy được ta?.

Kenshi tĩnh tâm lại một lúc và nói:

-Con thấy.

Kenshi lại như thấy được điều gì đó, cậu nhắm mắt lại và cảm nhận, một lúc rất lâu sau đó, ông lão nói:

-Con thấy được ta?.

Kenshi mỉm cười tự nhiên cất tiếng:

-Con thấy cả thế giới.

Ông lão bước đến trước mặt Kenshi và mỉm cười nói:

-Cái con thấy được từ này đến giờ chỉ là ta, ta mà con không thấy, ta mà con thấy và cả thế giới mà con thấy, tất cả đều chỉ là một.

Kenshi trầm tư thật sâu về những lời nói của ông lão và lắng lắng ngồi bên hồ nước.

Thân hình cậu chợt chùng lúc ẩn lúc hiện. Ông lão nhìn thấy thế thì mỉm cười chống gậy đứng một bên.

Thế giới trong tâm trí Kenshi trở nên rõ ràng, mỗi ngọn gió tựa như hơi thở của cậu, hồ nước, rừng cây, mặt đất tựa như máu thịt của cậu.

Cậu nhắm mắt nhưng thế giới trong tâm trí Kenshi chính là cả thế giới bên ngoài.

Kenshi mở ra ánh mắt của mình và hít một hơi thật sâu, cảm giác như được sinh ra lần thứ hai khiến thiếu niên không kìm được hét lớn một tiếng. Sau khi phát tiết thoải mái thì Kenshi quay người muốn nói gì đó với ông lão nhưng ông chỉ nói:

-Ta đã dạy cho con tất cả những gì cần thiết, hành trình về sau thì con phải tự bản thân bước đi. Con cũng không cần trở về đây nữa chàng trai trẻ.

Kenshi hai mắt ngập nước đáng thương nhìn ông lão, nhưng ông chỉ cười hòa ái xoa đầu cậu và nói:

-Đi thôi con trai.

-Con sẽ rất nhớ Người.

Kenshi nói rồi bước biến mất trong khu rừng. Ông lão đứng cạnh bờ hồ một lúc lâu vẫn không có động tác gì, bỗng nhiên ông lên tiếng:

-Để cho người cao tuổi phải chờ đợi không phải là thói quen tốt đâu cô bé.

Mexiah nấp trên một thân cây rất xa đang dùng kính viễn vọng quan sát giết nãy cả mình, giọng nói vừa rồi truyền thẳng đến tai cô tựa như hai người chỉ cách nhau không đến 2 mét.

Cô không do dự mà phóng người đi về hướng thánh địa.

-Trở lại đi cô bé, ta không đủ sức để chơi trò đuổi bắt với lứa trẻ các nơi đâu.

Mexiah đột nhiên thấy trời đất quay cuồng dữ dội đến khi định thân lại thì bản thân cô đã đứng sau lưng ông lão bên cạnh hồ.

Cô không lỡ mồm nửa mà lễ phép nói:

-Xin hỏi ngài là?...

-Là người cô theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Vua Chiến Tranh ra trận

Mexiah cắn chặt môi, cô kiên nhẫn hỏi lại:

-Không biết tên của người là?.

-Tên của ta?. Iservo (Không Biết).

Gân xanh đã nổi lên trán của Mexiah. Cô hơi gượng gạo nói:

-Xin người đừng dùng thân phận để đùa giỡn.

Ông lão nhẹ giọng thờ dài và nói:

-Người trẻ tuổi thì luôn nóng nảy, ta đã trả lời rằng "Không Biết" sao ngươi vẫn nóng giận?. thật khó hiểu, khó hiểu....

-Vậy tên người là Không Biết?.

Ông lão dùng một giọng bình thản nói:

-Không Biết.

Mexiah biết rằng nếu còn dây dưa với lão già này về tên của lão thì chỉ tổn hại bộ não nên lên tiếng chuyển chủ đề:

-Xin hỏi người và Kenshi có quan hệ thế nào?. Ta là giáo viên của cậu bé nên mong muốn được biết cụ thể.

-Đừng làm phiền đến ta bất kỳ lần nào nữa.

Ông lão bỗng nhiên nói một câu khiến Mexiah sửng sò không biết phải làm thế nào.

Đây là ý gì?... đuổi đi?.

Ông lão cảm thấy nói như thế vẫn khiến Mexiah chưa hiểu nên nói thêm:

-Đi đi, hướng về thánh địa và đi.

-???

Lại có người như thế, lúc trò chuyện thì đùa giỡn, đùa giỡn thoải mái rồi thì đuổi khách. Mexiah kìm nén cơn giận như núi lửa sắp phun trào của mình và xoay người nhảy vào rừng. Một giọng nói lại vang lên bên tai cô:

-Vì sự thất lễ khi nãy nên để ta đưa cô đi cho nhanh, tạm biệt cô nhé.

Mexiah cảm thấy trời đất lại lần nữa quay cuồng dữ dội, đến khi đứng vững thì bản thân cô đã đứng trong khuôn viên học viện.

Khủng bố!...

Sợ hãi!...

Ông lão đó đã làm gì để đưa cô trở về học viện cách khu rừng hơn 10 dặm. Mexiah không biết, cô cảm thấy tính chất nghiêm trọng của sự việc lần này cô quay về phòng của mình để báo cáo cho tổ chức.

...

Ông lão sau khi truyền tống Mexiah đi thì thân hình biến đổi, chỉ trong chớp mắt đã hiện ra nguyên hình một thanh niên đáng người thon dài, mái tóc đen tuyền dài đến eo, gương mặt vô cùng trắng trẻo tinh xảo.

Ông lão chính là do Lakjhal hóa trang thành, cậu chỉ bảo cho Kenshi để có thể bù lại sự hỗn loạn của dòng chảy vận mệnh do mình can thiệp vào.

Hôm nay khi cậu gặp Mexiah thì đã phát hiện một việc thú vị.

Cô có hai linh hồn cùng song song tồn tại trong cơ thể, cả hai đều tự phát triển ý thức, hình dạng, tích cách hoàn toàn riêng biệt.

Lakjhal nhìn các dòng chảy chung quanh mình bằng Mieris, cậu thấy được những phiền phức đang hướng về mình.

Lakjhal không muốn tạo ra động tĩnh quá lớn, nhưng nếu phiền phức vẫn áp đến thì Lakjhal cũng không ngần ngại.

...

Tể tướng Babalun sau khi nghe được báo cáo của Mexiah về sự việc xảy ra trong khu rừng thì đã phái rất nhiều Seikishi tiến vào điều tra nhưng tất cả đều mất đi tăm tích.

Hắn có linh cảm không tốt lành về việc này, nhưng Babalun không dám phái Doll đi điều tra.

Cho đến thời điểm hiện tại Babalun vẫn không có một thông tin gì về kẻ địch, quân đội gửi đến mất tích, Mexiah tiến vào lại bị gửi trả về khó hiểu. Đối phương tỏ ra thần bí đến khủng bố khi Babalun sử dụng mọi biện pháp và tất cả đều như chìm vào biển rộng.

Babalun đành phải dừng các động tác của mình nhằm hướng khu rừng và tập trung vào kế hoạch đối với thánh địa.

Hắn hiện giờ chỉ có thể cầu khẩn cho đối phương đừng tham dự vào việc lần này.

...

Sáng hôm nay, Lakjhal đứng trên bầu trời và quan sát trận chiến giữa hai pháo đài chiến tranh khổng lồ của Tể tướng Babalun và nữ Công tước Flora. Trận chiến diễn ra trên chiến tuyến gần 500 dặm.

Pháo đài bay của Babalun vẫn trên đường áp sát trung tâm quảng trường của thánh địa.

Bên trong học viện đang diễn ra cuộc chiến khốc liệt giữa các học viên và các Seikishi của Babalun.

Kenshi sau khi điều khiển được Seikijin trắng thì hoàn toàn áp đảo 30 Seikijin của đối phương.

Trên bầu trời, Lakjhal nhíu mày nhìn pháo đài bay của Babalun.

Các dòng chảy tương lai bị Lakjhal làm hỗn loạn nên rất khó có thể thấy được tình huống kế tiếp, mặc dù đã bù đắp phần nào nhưng vẫn không đủ để khiến Lakjhal có thể nhìn được tương lai của sự việc lần này.

Cậu chỉ đơn giản cảm thấy là nó sẽ ảnh hưởng điều gì đó đến bản thân, đây là cảm quan của Lakjhal nhắc nhở cậu.

Pháo đài bay của Babalun đã tiến đến trung tâm quảng trường, từ bên dưới pháo đài hiện ra một pháp trận khổng lồ chiếu ra ánh sáng làm âm ỉ cả bầu trời.

Lakjhal ngưng mắt nhìn vào pháp trận sau đó cậu biến thân thành Vua Chiến Tranh và bay đến trước pháo đài của Babalun cách đó 50 dặm và lạnh lẽo nói.

-CÚT NGAY!...

Âm thanh như sóng biển tràn lan khắp trời đất khiến cả thánh địa rung lên bần bật.

Cùng lúc đó Vua Chiến Tranh vận sức ném đi thanh trường thương dài 30 mét trong tay vào pháo đài bay của Babalun.

Một tia sáng màu trắng chói lòa kéo ngang qua bầu trời bắn thẳng về hướng pháo đài bay khổng lồ.

Babalun huy động toàn bộ hệ thống phòng ngự tập trung dồn đờ tia sáng kéo đến như tất cả đều bị xuyên thủng như giấy mỏng.

ẦMMMMMM!....

Cả pháo đài dưới lực ném của Vua Chiến Tranh bị đánh văng đi hơn 20 dặm và rơi xuống đất sau đó nổ tung thành một cột mây nấm khổng lồ.

Tất cả mọi người chứng kiến vẫn ngỡ ngàng trước sự việc diễn ra không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Doll

Lakjhal đứng trên bầu trời hờ hững liếc nhìn một chiến hạm nhỏ bay ra từ vù nổ.

Vua Chiến Tranh thả người đến trước pháp trận khổng lồ và bắt đầu chỉnh sửa nó.

Bên dưới quảng trường của thánh địa vốn là nơi Lakjhal bố trí một ma pháp trận để hấp thụ sinh mệnh lực cỡ lớn. Nguồn sinh mệnh lực này dùng để nuôi dưỡng con Seikijin cậu đang nghiên cứu.

Babalun vì muốn lấy đi khiên Gaia bên dưới quảng trường nên đã làm loạn thứ tự ma thuật của ma pháp trận Lakjhal bố trí, một nửa sinh mệnh lực bị thoát ra ngoài tương đương với 2 năm tích tích lũy của Lakjhal đã bị tên này phá hỏng.

Lakjhal sửa chữa ma pháp trận nhưng chỉ có thể lấy lại một phần nhỏ.

Cậu không giết Babalun chỉ vì đây vốn do lỗi của cậu, can thiệp vào dòng chảy vận mệnh và đây là một trong những hậu quả của nó.

...

Mọi ánh mắt đều tập trung lên Seikijin ở trung tâm quảng trường, tất cả họ ngỡ ngàng.

Sức mạnh vừa rồi đã vượt quá tầm hiểu biết của loài người, áp lực nặng nề đè nặng trong lòng mỗi người nơi đây.

Babalun thất thần nhìn con Seikijin ở trung tâm quảng trường, hấn phẫn nộ nhưng hấn chỉ dám thăm cẩn rằng, hấn có thể làm gì đối phương.

Sự chênh lệch giữa hai bên quá lớn, nếu phục sinh được Gaia, nếu phục sinh được Gaia thì tên khốn kia phải chết, chất định phải băm xác hấn.

Babalun chuyển mắt về hướng học viện, Doll có vẻ đã điều khiển được con Sikijin cổ đại, hấn ra hiệu cho Doll đi đến nơi này.

Sau một chốc thì một con Seikijin màu đen cao gần 30 mét xuất hiện trước Babalun, Doll ngồi trong buồng điều khiển lên tiếng:

-Người có gì dặn dò thưa chủ nhân.

-Đi lấy khiên Gaia ở đằng kia, bằng mọi giá phải lấy được khiên Gaia, nếu không thì ngươi cũng vô dụng, rõ chưa.

-Vâng, chủ nhân.

Doll nói rồi điều khiển con Seikijin bay đến gần trung tâm thánh địa, khi còn cách Vua Chiến Tranh 100 mét thì cô dừng lại và cẩn thận nói:

-Người có phải là Isevor, vị lão già sống bên trong khu rừng, ta cảm giác được sự quen thuộc.

-Gặp lại rồi cô bé.

Babalun bên trong chiến hạm của mình nghe thấy đối phương nói thế thì tròng mắt dữ tợn, quả nhiên là tên đó. Hắn truyền đạt thông tin đến Doll:

-Bằng mọi cách tiếp cận đối phương và lấy khiên Gaia, nếu được thì giết luôn hắn. Hắn có vẻ có thiện cảm với người.

Đúng lúc này một giọng nói từ Vua Chiến Tranh truyền đến:

-Ta có thể giúp hai người có được cuộc sống riêng của bản thân. Thậm chí là giải phóng hai người khỏi sự nô lệ của hắn.

Babalun bỗng dưng cảm thấy sự khống chế của mình với Doll chịu sự rung động kịch liệt, hắn cắn răng:

-Chết tiệt!... Làm ngay lập tức hoặc ta sẽ cho hai người tự sát... Làm ngay đi Doll...

ẦM!....

Áp lực như cả bầu trời sụp đổ đâm về hướng chiến hạm của Babalun khiến nó nhanh chóng chìm xuống và vang lên tiếng bị vụn vỡ.

Babalun và tất cả mọi người trên chiến hạm học máu từ thất khiếu và nằm bò trên mặt đất không thể thở nổi.

Vua Chiến Tranh cất giọng hờ hững:

-Con kiến cũng dám nhao nhao khiêu chiến trước mặt con rồng. Còn nói một lời nào thì ta giết ngay.

Doll ngỡ ngác nhìn cảnh này bỗng dưng cô lên tiếng:

-Người thực sự làm được?.

Vua Chiến Tranh gật đầu và nói:

-Đứng một bên đợi ta.

Doll gật đầu và điều khiển Seikijin bay sang một bên, cô chăm chú chìn vào bóng lưng vĩ đại trước mắt có hơi thất thần.

Lakjhal sau khi chỉnh sửa ma pháp trận hoàn tất thì rút ra một chiếc khiên đen bóng – khiên Gaia, cậu vút nó đến trước chiến hạm của Babalun và nói:

-Cầm lấy vật người cần và rút đi... Còn để ta bắt gặp thì kết quả chỉ có một – CHẾT!...

Babalun tràn đầy nhục nhã điều khiển chiến hạm mang theo khiên Gaia và biến mất ở chân trời. Một đoàn Seikijin bay đến trước Vua Chiến Tranh, một con Seikijin màu vàng lên tiếng:

-Cảm tạ người đã giúp đỡ thánh địa vượt qua khó khăn... Xin được mời người vào để...

Lakjhal lạnh nhạt liếc mắt tất cả, sau đó không nói một lời và mang theo con Seikijin do Doll điều khiển bay vút đi.

Từ khi hoàn toàn được tinh lọc tình cảm thì Lakjhal không những có thể hiểu rõ bản thân mà còn có thể đọc được cảm xúc của những người chung quanh đối với mình.

Bọn người vừa rời trong đầu chỉ toàn một đám ý nghĩ thân cận, mượn nhờ lực lượng của Lakjhal và cuối cùng lợi dụng thậm chí là không chế cậu.

Nói thêm từ nào với bọn chúng chỉ phí thời gian.

Lakjhal không giận dữ trước suy nghĩ của bọn chúng, điều bọn chúng suy nghĩ cũng chỉ là điều tất nhiên, và lại cậu cũng không thể giận dữ, cảm xúc của Lakjhal đã được tinh lọc hoàn toàn trong suốt.

Doll nhìn con Seikijin tóc bạc đang kéo theo mình mà di chuyển như điện giật, mỗi hơi thở của thì cả hai người vượt đi hơn 100 dặm.

Cô hơi rùng mình, không có bất kỳ thông tin nào về con Seikijin này trong lịch sử. Lần nó xuất hiện đầu tiên là vào cách đây 3 năm trong vụ ám sát Nữ Hoàng vừa đăng quang Lashara.

Sau khi nó biến mất kì bí thì đã trở thành thông tin tuyệt mật của tổ chức.

Cô không ngờ người lái con Seikijin lại là ông lão trong khu rừng. Nhưng khi nhớ lại sự thần kỳ của ông lão thì cô cũng thấy có gì ngạc nhiên.

Hai người nhanh chóng bay ra khỏi thánh địa trong sự nghi hoặc của Doll. Lakjhal bên trong Vua Chiến Tranh mở giọng giải thích:

-Chúng ta sẽ đến phòng thí nghiệm của ta. Mà trước tiên phải khóa lại sự khổng chế của Babalun với người đã.

Vua Chiến Tranh nắm con Seikiji đáp xuống một ngọn núi. Sau khi đến nơi cậu giải trừ Vua Chiến Tranh trong ánh mắt mở lớn của Doll.

Đây đâu phải là ông lão gầy còm, hiền lành và vui tính bên bờ hồ.

Trước mắt Doll là một thanh niên tuấn mỹ với mái tóc dài đen tuyền tung bay phiêu dạt trong gió.

Nhất là khí chất của thanh niên vô cùng đặc sắc và hấp dẫn, sự bình thản đến lạnh lẽo cực độ từ mỗi cử chỉ nhỏ, ánh mắt trong suốt và không có bất kỳ cảm xúc đọng lại bên trong.

Thanh niên bước đến trước Doll và vung tay thả ra hơn 18 pháp trận sau đó đưa chúng vào người cô.

Doll cảm thấy được sự ràng buộc của mình và Babalun biến mất, một cảm giác tự do tuôn ra trong lòng khiến cô hít một hơi thật sâu và mỉm cười tự nhiên.

-Cảm ơn.

-Vậy hãy trở thành thực nghiệm phẩm của ta thay cho lời cảm ơn.

Doll há hốc mồm, cô có cảm giác mình vừa thoát hang sói lại vào hang gấu. Lakjhal mở miệng nói:

-Nhắm mắt lại.

-???...

Muốn làm gì?...

Cô còn chưa suy nghĩ hết thì đã thấy thân thể bị kéo đi thật mạnh, trời đất quay cuồng, Doll vội vàng bám vào thứ gì đó gần nhất.

Sau khi ổn định thân hình thì cô thấy được mình đang nằm trong lòng của thanh niên và thân mật quàng tay lên cổ cậu. Doll không đỏ mặt mà mỉm cười quyến rũ sau đó liếm môi cười nói:

-Muốn đi thêm một vòng nữa.

Lakjhal hồ hững nói:

-Tốc độ vừa rồi chỉ là một phần mười, nếu cô thích cảm giác mạnh thì ta rất vui lòng.

Doll nhớ đến cảm giác vừa nãy được nhân mười lần thì mặt mũi trắng bệch, Lakjhal lại lên tiếng:

-Buông tay đi.

Doll lúng túng thu hồi hai tay đang thân mật ôm cổ Lakjhal và nhảy xuống đất. Lakjhal bình thản đi vào một căn nhà gần đó, Doll bĩu môi nói:

-Không thú vị...

Sau đó cô quan sát khung cảnh nơi mình đến.

Đây là một bình nguyên mênh mông, thảm cỏ xanh biếc trải dài đến tận chân trời, từng cơn gió tươi mát thổi đến làm Doll cảm giác được sự bình yên và tự do.

Tất cả trong tầm nhìn của Doll chỉ có thảm cỏ và chân trời, hoàn toàn không có bất kỳ cây cối hoặc ngọn núi hoặc cho dù là một mỏm đá, Doll phát hiện sự bất thường và nghịch lý của nơi này nhưng kìm lại sự tò mò và bước vào ngôi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Cảm xúc của Doll

Lakjhal ngồi trên một chiếc ghế bành và nói:

-Ngồi xuống và uống một tách trà đi, rất ngon đấy.

Doll ngồi xuống và nâng lên tách trà nhấp một hơi, sau đó cô thất thần, cô nhớ lại thiếu niên tóc đen tên Kenshi cũng đã từng cho mình uống thứ tương tự.

Kenshi là người em trai đáng yêu mà cô rất vui vẻ mỗi khi ở bên.

-Nhớ đến Kenshi?.

Doll gật đầu, Lakjhal mỉm cười nói:

-Sẽ gặp lại thôi, đừng nghi ngờ ta như thế, dù sao Kenshi cũng xem như học trò của ta.

-Nhưng tất cả biểu hiện đó của người đều là giả dối, không phải đây là mối con người thật của người sao?.

Lakjhal lắc đầu nói:

-Cô sẽ không hiểu được đâu cô bé.

Doll hơi khinh thường nói:

-Người cũng có già cả gì mà cứ ưa thích gọi ta cô bé.

-Ta đã hơn 60 tuổi.

-Xùy mới hơn 6... 60... 60?.

Lakjhal nhìn gương mặt khắc hai chữ “không tin” của Doll thì chỉ lắc đầu mỉm cười không nói. Cậu lên tiếng:

-Ta cần cô làm thí nghiệm phẩm, sẽ không có bất kỳ tổn thất nào đối với cô cả. Sau khi thí nghiệm kết thúc thì cô và Mexiah mỗi người sẽ có được một cơ thể riêng biệt. Cuối cùng là ta có thể đáp ứng một yêu cầu của cô chỉ cần nó không quá đáng.

Doll nghe thế thì dò hỏi:

-Giàu có nhất đế quốc?.

-Được.

-Xinh đẹp nhất đế quốc?.

-Được.

-Trẻ mãi không già?.

-Được.

Doll tròn mắt khi nhìn vào ánh mắt của Lakjhal, chẳng lẽ hắn có thể làm được. Lakjhal mỉm cười nói:

-Cô vẫn chưa thấy được quyền năng của ta. Có nhìn thấy quang cảnh bên ngoài không?.

Doll gật đầu nghi hoặc, cô cảm thấy có điều gì đó rất nghịch lý nhưng không giải thích được. Lakjhal lấy từ trong đầu mình một đoàn ký ức và ném nó cho Doll, cô cầm lên xem.

...

Những dãy núi cao ngất, hồ nước rộng lớn, thung lũng, rừng cây.

Cô thấy bản thân mình đưa tay lên và bắt đầu san bằng tất cả trong bán kính 10 dặm, quét sạch tất cả sau đó thả xuống nơi đây khí thể màu trắng, những thảm cỏ xanh mướt nhanh chóng trôi lên mặt đất.

Vùng đất vốn trước đó có đủ các cảnh sắc thiên nhiên nay chỉ còn lại duy một biển cỏ kéo đến chân trời.

Doll thoát khỏi ký ức và kinh khủng nhìn thanh niên trước mắt. Lakjhal nhấp một ngụm trà và lên tiếng:

-Đã tin?...

Doll máy móc gật đầu.

-Nếu thí nghiệm của ta hoàn thành thì cô có thể mong muốn được một điều mà ta cho là có thể trong phạm vi chấp nhận. Chấp nhận chứ?.

Doll trầm ngâm suy nghĩ, cô tuy đã thấy được quyền năng như thần của người thanh niên nhưng cô vẫn nghi ngờ, chỉ cần là con người và còn tình cảm thì luôn nghi ngờ. Lakjhal hơi mỉm cười đầy lạnh lẽo khi nhìn được cảm xúc của Doll, cậu nói:

-Vẫn còn một cách khác đấy!... ta chắc rằng cô sẽ không thích cách đó tí nào đâu.

Doll rung mình mạnh mẽ, cô đã đoán được cách còn lại – Nuôi nhốt như gia súc. Doll gật đầu chấp nhận, Lakjhal đứng khỏi ghế bành và nói:

-Được rồi đi thôi.

Nói rồi cậu mở ra cánh cửa không gian dẫn đến phòng thí nghiệm của mình.

...

Đã 7 năm trôi qua trên đế quốc Crimous.

Lakjhal sống trên đế quốc Crimous trọn vẹn 10 năm. Lakjhal đã thành công sáng tạo ra Seikjin mới và dùng nó để tiến hóa Vua Chiến Tranh lên trạng thái thứ hai.

Vẫn chỉ giải phóng tới tầng thứ năm năng lực, mức lực lượng cơ bản vẫn 10 Drastro nhưng Vua Chiến Tranh đã có thể tăng lực lượng gấp ba lần mỗi tầng năng lực, lực lượng của Lakjhal sau khi biến thân Vua Chiến Tranh và giải phóng năm tầng năng lực đạt đến gần 2500 Drastro.

Chiều cao của Vua Chiến Tranh từ 28 mét đã tăng đến 49 mét, cường độ cơ thể đã mạnh gấp 10 lần một con Bạch Kim thánh long.

Ba đôi cánh được gắn thêm một lớp giáp vàng kim rực rỡ chống đỡ.

Trên đỉnh đầu xuất hiện một vương miện màu vàng kim tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Bộ giáp màu đen vốn trắng lè nhưng cũng khá cồng kềnh nay đã bó gọn toàn thân làm hiện ra dáng người hoàn mỹ tràn ngập lực lượng của Vua Chiến Tranh.

...

Hôm nay Lakjhal gọi Doll đến để bàn giao thành quả thí nghiệm.

Cậu dẫn Doll đến một chiếc giường kim loại khá lớn đủ để hai người nằm, một bên giường là thân xác của Mexiah, Lakjhal cho Doll nằm lên bên còn lại.

Cậu thao tác cực nhanh trên các bảng điều khiển ma thuật.

Xác định thân thể... thành công.

Xác định linh hồn... thành công.

Xác định độ phù hợp thân thể... 98/100... chấp nhận.

Xác định độ phù hợp linh hồn... 93/100... chấp nhận.

Kết nối...thành công.

Bắt đầu truyền tải...

...

...

Một chuỗi âm thanh lạnh lẽo vang lên từ bảng điều khiển và Lakjhal liên tục thao tác không ngừng.

Một ma pháp trận xuất hiện phía trên hai cơ thể và một đoàn ánh sáng màu xám được kéo ra khỏi Doll. Sau đó nó được dẫn dắt tiến vào thân xác của Mesxiah.

Sau một lúc rất lâu âm thanh của bảng điều khiển lại vang lên.

Dung hợp hoàn tất... Kiểm tra hệ số dung hợp... 988/1000... Đánh giá... Tốt... Quá trình kết thúc.

Lakjhal bước đến cạnh giường và đánh thức hai người.

Doll mở mắt ra và vội vàng nhìn vào cô gái bên cạnh, Mexiah sau khi mở mắt thì cũng lâm vào trầm lặng nhìn Doll. Lakjhal lên tiếng nói:

-Giao ước giữa chúng ta đã thành công, cô có thể nói ra một mong ước của mình, Doll.

Doll xoay đi không nhìn vào Mexiah nữa, ai người mặc dù cùng chung thân thể trong thời gian rất dài nhưng cũng không có bao nhiêu tình cảm, chẳng qua là vẫn chưa thích ứng được với cơ thể mới.

Doll nhìn vào thanh niên trước mắt, cô cảm thấy mình cũng chẳng có mong ước gì cả.

Giàu có nhất?. Doll vốn chẳng quan tâm đến tiền bạc hay những thứ tương tự.

Xinh đẹp nhất?. Cô vốn được sinh ra với tính cách của một chiến binh, sắc đẹp với cô là vô dụng, cho dù đến bây giờ thì cô vẫn như thế.

Trường sinh bất tử?. Doll cảm thấy mình sống lâu hơn nữa để làm gì, sống một năm hay một nghìn năm đối với người đã không còn mục đích như cô cũng không khác nhau.

Cô mong muốn điều gì đâu này?.

Lakjhal nhìn Doll mê mẩn và hiểu được cảm xúc của cô.

Doll lúc này tựa như một cánh chim tự do nhưng lại không tìm được phương hướng để bay đến.

Lakjhal không nói mà lặng người chờ đợi, đây chính là vấn đề của cô, cậu không thể giúp được gì cả.

Doll nhắm mắt lại và nhớ lại tất cả những gì trong cuộc sống, cuối cùng thì gương mặt của Lakjhal là hình ảnh duy nhất quan trọng trong lòng cô.

Kỉ niệm hơn 7 năm sống cạnh nhau, sự ân cần, sự nghiêm khắc, sự ấm áp, sự lạnh lẽo của người thanh niên thần bí.

Doll mở mắt và mỉm cười và nói:

-Ta mong muốn được cất bước theo người.

Lakjhal sững sờ trước câu nói của Doll, cậu nhẹ giọng hỏi.

-Vì sao?.

-Vì yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đồng bạn mới

Lakjhal nghe được lời nói đầy kiên định của Doll thì trầm mặc. Cậu nói với Doll:

-Cô và Mexiah có điều gì muốn nói nữa hay không?.

Doll lắc đầu. Mexiah ánh mắt phức tạp nhìn cô gái tóc xanh này, dù sao hai người cũng ở chung một thân thể trong một thời gia rất dài. Mexiah xoay người về hướng Lakjhal và nói:

-Hãy chăm sóc Doll thật tốt.

Lakjhal không nói mà phát tay đưa Mexiah ra khỏi nơi này cùng với một con Seikijin.

Trong không gian phòng thí nghiệm chỉ còn lại Lakjhal và Doll, bầu không khí xấu hổ khiến cho Doll vốn thường ngày rất tinh quái cũng trở nên đỏ mặt. Lakjhal nói:

-Cô không nên làm thế Doll.

Gương mặt Doll vẫn đầy kiên định, cô bình thản nói:

-Ta biết. Nhưng ta đã không còn mục đích nào khác, ngươi là người duy nhất để ta có thể tìm được phương hướng của mình.

Lakjhal làm ra quyết định và nói với Doll:

-Theo ta.

Cậu dẫn cô đi vào góc cuối cùng của phòng thí nghiệm, nơi đây có một tấm gương khá cũ kỹ được dựng thẳng. Lakjhal nói:

-Gương Quá Khứ, sau khi ta chạm vào nó thì quá khứ của ta sẽ hiện ra trong gương, sau khi xem hết thì hãy quyết định lại lần nữa.

Lakjhal nói rồi đưa tay chạm vào mặt gương. Thời gian chung quanh như dừng lại và Doll chìm vào những hình ảnh trong gương.

Cuộc sống của Lakjhal, tình cảm của Lakjhal, sự mất mát, đau thương của cậu, những gian khổ trong cuộc đời cậu.

Doll cảm giác như mình sống cạnh Lakjhal trong hơn 60 năm.

Cô thấy được thế giới đen tối trong cuộc sống của Lakjhal, thế giới đó như được làm từ máu và xương cốt chất thành.

Doll bùng tỉnh khi quá khứ của Lakjhal kết thúc. Lakjhal lạnh nhạt đứng một bên hỏi:

-Đã hiểu?.

Doll không nói lời nào mà lao đến ôm chặt lấy Lakjhal, cô có cảm giác như mình đã yêu người thanh niên này càng sâu đậm sau khi xem quá khứ của cậu. Cô dịu dàng nói:

-Em không hiểu, em chỉ biết rằng em yêu anh nhiều hơn mà thôi.

Nhìn mái tóc xanh của Doll đang chìm trong lòng mình, Lakjhal lắc đầu:

-Cô đã thấy được kể từ cách đây 10 năm thì ta đã mất đi tất cả tình cảm của mình, ta cảm nhận được tình yêu của cô, cảm động trước tình yêu đó, quan tâm đến cô,...

Lakjhal hơi dừng lại, sau đó thản nhiên nói tiếp:

-Nhưng chỉ cần một khi đến thời khắc máu chốt thì chúng sẽ biến mất, tất cả tình cảm đến với ta đều tựa như hạt cát chìm vào biển vậy.

Doll vẫn ôm lấy Lakjhal và nói nhẹ:

-Em biết.

-Thế giới của ta không có ánh sáng.

-Em sẽ mang lại ánh sáng.

-Không có tương lai.

-Em sẽ tìm kiếm tương lai.

-Tìm ta không có chỗ cho cô.

-Em sẽ làm cho trái tim anh có một phần thuộc về em.

-Cô không thể.

-Em có thể, cho dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa thì em cũng có thể, cho đến ngày em mất đi, em vẫn tin mình có thể.

Lakjhal mỉm cười ảm áp và nói:

-Chỉ cần không đến thời điểm máu chốt thì khi bên cạnh ta cô không thể chết được.

-Vâng.

Doll biết Lakjhal đã chấp nhận mong ước của mình nên hạnh phúc ôm cậu càng chặt hơn.

Lakjhal cũng cảm nhận được tình cảm của Doll nên không đẩy cô ra cũng không ôm cô lại, cậu chỉ bình thản nhìn vào gương quá khứ.

Lakjhal không yêu Doll nhưng vẫn chấp nhận để Doll bên mình, không chỉ vì mong muốn của cô mà cậu muốn tìm lại phần tình cảm đã mất.

Trước đây cậu cũng đã tự hỏi, “thần” sau khi mất đi tất cả tình cảm, người sẽ làm gì.

Đáp án chỉ có thể là đưa thế giới đến hướng hủy diệt, đây chính là quy luật, thế giới được sáng tạo ra rồi sẽ đến ngày tàn lụi. Người sẽ phải bố trí các

hướng đi để thế giới phải đến lúc chung kết.

Nhưng Lakjhal lại không quan sát được bất kỳ điều gì có thể hủy diệt thế giới, tất cả những gì “thần” để lại sau khi sáng tạo ra nó đó là khiến thế giới ngày càng phát triển tốt đẹp hơn.

Do đó cậu kết luận rằng “thần” sau khi mất đi tình cảm đã lần nữa tìm lại nó.

Người làm thế để lột xác cảm xúc của mình, mất đi sau đó tìm lại để cảm xúc càng tinh khiết và mạnh mẽ hơn, thậm chí Lakjhal còn suy đoán rằng “thần” đã thực hiện quá trình này rất nhiều lần.

Làm thế nào để tìm lại cảm xúc bị đánh mất, Lakjhal không biết vì vậy cậu chấp nhận cho Doll ở bên mình mặc dù không có bất kỳ tình cảm nào với cô.

...

Trên không trung cách Thánh địa 1000 dặm.

Một chiếc phi thuyền màu bạc tuyệt đẹp đang bay về hướng thánh địa.

Trên mũi phi thuyền là một đôi nam nữ hoàn mỹ tựa hai thiên thần đang ngồi cạnh nhau.

Cô gái vô cùng vui vẻ ôm lấy cánh tay của thanh niên và tựa đầu vào vai cậu, thanh niên thì lại chỉ mỉm cười âm áp và bình thản, trong đáy mắt cậu ta không hề có ba động của cảm tình.

Hai người chính là Doll và Lakjhal.

Cách đây 3 ngày thì Lakjhal quan sát được dòng chảy vận mệnh của đất nước này đang hội tụ và chung kết về hướng thánh địa.

Cậu nhớ đến lời hẹn sẽ đưa Kenshi về thế giới của mình khi sứ mệnh của thiếu niên kết thúc.

Lakjhal mang theo Doll sau ba ngày hành trình đã đến gần thánh địa.

Lúc này một dinh thự sang trọng nằm trên một hòn đảo bay nhỏ đã đi đến cạnh phi thuyền của cậu – chính là Swan, lâu đài không trung của Nữ Hoàng Lashara.

Đã hơn 7 năm không gặp khiến Lakjhal hơi thờ ơ nhẹ, Doll nghe thấy thế thì hỏi:

-Sao anh lại thờ ơ dài thế?.

-Ta chỉ hơi cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh.

-Có quan trọng sao?.

-Đúng là không quan trọng.

Doll bĩu môi nghịch ngợm nói:

-Thế mà vẫn cảm thán như ông già... hi hi hi... hay là anh vẫn còn bị ám bởi lần đóng vai ông lão suốt hai năm trong khu rừng.

Lakjhal lắc đầu cười, trên thế giới có thể có người bị ám ảnh nhưng không bao giờ có cậu trong số đó, không có điều gì có thể ám ảnh người đã trải qua mười lần lột xác các cảm xúc mặt trái.

Doll thấy Lakjhal có biểu hiện như thế thì đứng lên và hơi khom lưng giả giọng nói:

-Tên ta?. Isevor.

Sau đó cô đổi gương mặt của Mexiah và đổi giọng nói:

-Xin người đừng đùa giỡn con gái nhà lành.

Doll tiếp tục đổi thành giọng điệu và bộ dáng ông lão:

-Khà khà khà... cô bé đến đây để lão đùa giỡn nào....

Lakjhal thấy thế thì bật cười nhẹ, lúc đó mình nào có nói như thế. Cậu đứng lên gõ vào trán Doll và nói:

-Đừng đùa nữa, chúng ta sắp có người quen.

Doll hơi chưa chắc nói thầm:

-Rõ ràng lúc đó anh cố tình đùa giỡn Mexiah. Bây giờ lại đánh người ta.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Trận chiến của Kenshi

Buổi tối trên Swan.

Một bữa tiệc nhỏ dùng để mời khách được diễn ra. Lashara rất vui mừng khi gặp lại giáo sư Lavah nên đã mời tất cả mọi người cùng tham dự.

Lakjhal và Doll mặc một bộ trang phục quý tộc màu đen nhưng không làm giảm đi sự chú ý của những người chung quanh mà càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn thần bí của hai người.

Kenshi vẫn luôn quán quýt một bên Lakjhal đề hỏi rất nhiều điều.

Lakjhal cũng vui vẻ giải đáp tất cả, cậu cũng rất tao nhã đáp lời của tất cả những người chung quanh.

Doll gương mặt hạnh phúc quàng lấy cánh tay Lakjhal trong ánh mắt hâm mộ của các cô gái, cô nhìn lên bờ vai có vẻ mảnh khảnh nhưng rất ấm áp của Lakjhal thì hơi buồn.

Chỉ có cô là người duy nhất thấy được cảm xúc của Lakjhal những lúc không còn ai bên cạnh.

Vô cùng trống trải và lạnh lẽo.

Cô đã dùng rất nhiều cách để có thể khiến Lakjhal cảm nhận được tình cảm rõ ràng hơn nhưng đều vô dụng, Doll biết rằng chỉ có người con gái kia mới có thể khiến lòng của Lakjhal bừng sáng ấm áp.

Doll cũng không ghen tỵ với cô gái đó, Arthur có thể khiến cho bất kỳ ai gặp được đều phải nghiêng mình kính trọng.

Doll luôn hy vọng được gặp vị Vua Kỳ Sĩ truyền kỳ kia cho dù đến lúc đó có thể cô sẽ mất đi những thời gian bên Lakjhal, Doll mong muốn được nhìn thấy Lakjhal thực sự hạnh phúc.

Lúc này Lakjhal đang trò chuyện với Kenshi rất nhiều điều nên cô lẳng lặng đứng một bên.

-Nếu như giáo sư nói rằng em có thể trở về sau khi hoàn thành sứ mệnh, vậy sứ mệnh của em là gì?.

Nghe câu hỏi của Kenshi thì Lakjhal mỉm cười:

-Ta cũng chỉ biết nó đang chờ đợi em tại thánh địa. Đã đến lúc ta trở về rồi, hẹn gặp lại Kenshi.

-Hẹn gặp lại giáo sư.

Lakjhal mang Doll đi về phi thuyền của mình trong sự luyến tiếc của Lashara, cô vẫn chưa đào được hết mỏ vàng của ông giáo sư nhật được này.

Doll sau khi về phi thuyền thì cất tiếng hỏi:

-Vì sao lại phải đưa Kenshi trở về. Cậu bé có rất nhiều những người quan tâm ở nơi này cơ mà.

Lakjhal lạnh lùng nói:

-Những người ở thế giới cũ của Kenshi đang dùng cậu ta làm vật định vị để biết thêm về thế giới này, ta nghi ngờ một nào đó lũ ngu đó sẽ đến được đây và làm đảo lộn các dòng chảy của thế giới này.

-Dù sao Kenshi cũng từ xem như học trò của anh, chẳng lẽ không còn cách nào khác.

Lakjhal mỉm cười nói:

-Cô thay đổi rất nhiều rồi Doll.

Doll lắc đầu nói:

-Em chỉ suy nghĩ vì anh thôi, chỉ sợ anh sẽ không được vui vẻ khi làm như thế.

Lakjhal bình thân nói:

-Cô cứ sống như chính mình muốn, đây là mong ước của cô nên đừng ép mình phải vì ta.

-Vâng.

Doll gật đầu mỉm cười sau đó xay người về phòng, Lakjhal có thể cảm nhận được cảm xúc phức tạp của Doll lúc này.

...

Buổi sáng trên thánh địa.

Kenshi và các Seikishi khác nhờ sự trợ giúp của chiến hạm mặt đất do nữ Công tước Florra điều khiển đã phát động lớp phòng thủ bên ngoài thánh địa.

Những loạt pháo tung bay mù mịt giữa hai bên.

Chiến tuyến kéo dài 300 dặm bị cây xói bừa bãi.

Kenshi sau khi đi vào quảng trường trung tâm thì gặp Babalun đang ở trong hình dạng một con Seikijin khổng lồ màu đen cực độ tà ác.

Kenshi sử dụng thanh kiếm to bản, thô cộc trong tay và giao chiến với con Seikijin đen lớn hơn mình gấp 3 lần mà vẫn hoàn toàn áp đảo.

Roẹt!...

ẦM!...

Tia điện từ màu tím từ trong miệng con Seikijin quét ngang hơn 100 dặm làm tất cả bị thổi tung lên. Chiến hạm mặt đất của nữ Công tước Florra bị cuốn đi và nổ tung.

Con Seikijin quét dòng điện từ về hướng Kenshi nhưng cậu lại hoàn toàn tránh được một cách thoải mái nhờ sự linh hoạt của con Seikijin màu trắng mình đang điều khiển.

Càng đấu thì sức lực của Kenshi càng xuống thấp, con Seikijin đen vẫn sừng sững như ngọn núi...

-Ha ha ha.... Ngươi không thắng được ta Kenshi, ngươi và cho dù là tên Isevor, các ngươi đều chỉ là sâu kiến trước sức mạnh này,... ha ha ha...

Babalun cười lên đầy điên cuồng, hắn đã mất đi lí trí khi bị con Seikijin đen điều khiển ngược lại, trong lòng Babalun chỉ còn lại sự điên cuồng và oán hận với thế giới.

Trên phi thuyền màu bạc, Doll khẽ huých Lakjhal và nói:

-Hắn nói anh là sâu kiến kìa.

Lakjhal chỉ mỉm cười lắc đầu, Babalun giờ đã không phải Babalun tràn đầy trí tuệ, đã tâm và có thể nhìn nhận nữa, nói đúng ra thì Babalun đã chết, kẻ bên trong con Seikijin thì là một cái xác chỉ còn bản năng.

Vụt!...

Bỗng nhiên một đốm sáng nhỏ nhưng tụ tập nguồn năng lượng khổng lồ được ném về phía hắn. Babalun đưa tay lên đỡ lấy đốm sáng...

Không gian chung quanh bị vặn vẹo nuốt vào trong đốm sáng sau đó bùng nổ.

UỶNH!.....

Một cột mây nấm khổng lồ bốc lên dữ dội, không khí cuồng bạo thổi tung tất cả những gì có trong bán kính 50 dặm.

Lakjhal biến thân thành Vua Chiến Tranh sau đó dùng khí lưu Gnodom bao bọc tất cả để giảm thiểu thiệt hại gây ra của dư chấn.

Doll đứng trên vai Vua Chiến Tranh và nói:

-Sao anh không giết chết hắn, như vậy có phải đơn giản hơn hay không?.

-Ta sẽ giải thích với cô sau, việc này rất phức tạp.

Babalun chật vật hiện ra từ trong vụn nổ, cơ thể con Seikijin đen đã bị tàn phá hơn nửa người. Tất cả mọi người hoan hô lớn tiếng:

Thành công. . .

Kenshi ngưng mắt nhìn về con Seikijin khổng lồ và lên tiếng trầm trọng:

- Vẫn chưa.

Con Seikijin như đáp lại lời của Kenshi và nhanh chóng hồi phục các bộ phận tổn thương. Chẳng mấy chốc nó lại hoàn hảo như lúc đầu.

Tất cả mọi người lập tức chìm vào tuyệt vọng.

Kenshi dùng tất cả khí lực còn lại của mình để quân nhau nhưng chẳng mấy chốc cậu bị nó áp chế mạnh mẽ.

Ầm!...

Con Seikijin trắng bị con Seikijin đen nắm trong móng vuốt to lớn, Babalun cười khùng khục nói:

- Chết đi, chết đi, chết đi!.... ha ha ha. . .

Bỗng nhiên một giọng nói vang đến bên tai Kenshi.

- Hãy hòa hợp với thanh kiếm trong tay tựa như khi con hòa hợp với thiên nhiên.

Kenshi bỗng nhớ đến bài học cuối cùng ông lão trong rừng dạy cậu. Kenshi nhắm mắt và chìm vào thế giới của riêng mình.

Babalun mỗi lúc một siết chặt con Seikijin trong tay với gương mặt đầy khoái cảm giết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trận chiến của Lakjhal

Ầm!...

Kenshi phá tan bàn tay đang siết lấy mình bằng một thanh kiếm ánh sáng dài hơn 50 mét.

- Chuyện gì!...

Babalun chưa hết bất ngờ thì thanh kiếm trong tay Seikijin được Kenshi điều khiển lại vẽ một vòng chặt đứt hai chân hắn. Babalun ngỡ ngác.

Sao có thể!...

Xoẹt!.... một cánh tay của hắn lại bị thanh kiếm trong tay Seikijin màu trắng quét bay.

AAA!... Khốn nạn!....

Babalun gầm lên và phun ra một tia tử điện đến nhưng bị Seikijin của Kenshi chém làm đôi và tiêu tán.

Thân thể con Seikijin màu đen tự hồi phục sau mỗi lúc bị thương. Kenshi quan sát thấy chiếc khiên Gaia chính là căn nguyên của mọi việc nên vùng kiếm chém về mặt của Seikijin.

Cong!...

Chiếc khiên Gaia trên gương mặt con Seikijin vững vàng chặn lại thanh kiếm. Kenshi tập trung tất cả cường độ cơ thể có về nhát chém.

Xoẹt!....

Lưỡi kiếm gọn gàng cắt đôi khiên Gaia và cả ngọn núi phải sau con Seikijin đen.

Một tiếng gào tràn đầy oán độc thoát lên từ vết chém và biến mất trong bầu trời.

Mọi người chứng kiến cảnh này đều reo mừng thắng lợi.

Vua Chiến Tranh ở trên bầu trời trên cao phát ra tiếng nói nhẹ:

- Và bây giờ chính là trận chiến của ta.

Trong khi Doll nghỉ hoặc thì Lakjhal đã vung tay tạo ra một lồng năng lượng bao phủ lấy thánh địa và hút lấy mảnh vỡ của khiên Gaia rồi bay vụt đi.

Mây đen, sấm chớp, khí tức tà ác ngập trời đuổi về Lakjhal bay đi.

Lakjhal đưa Doll vào trong Vua Chiến Tranh rồi đáp xuống một vùng biển lặng sóng.

Cậu ném hai mảnh vỡ của khiên Gaia ra xa rồi lẳng lặng chờ đợi. Lakjhal cất tiếng truyền vào tai Doll:

-Hãy quan sát trận chiến, nó sẽ rất có ích cho cô.

Khí tức đen tối bao phủ bầu trời khiến mặt biển nhanh chóng tối lại. Sóng biển nổi lên dữ dội. Khí tức hắc ám tập trung thành một dòng xoáy hùng vĩ và đâm vào hai mảnh vỡ của khiên Gaia.

Một con quái vật không rõ hình dáng dần trôi lên mặt biển, thân thể nó cao gần 3000 mét và chìm trong hắc khí ngập trời.

Một âm thanh gầm lên từ miệng con quái vật khiến mặt biển nổi sóng thần. Con quái khổng lồ cất tiếng trầm thấp, mờ ảo:

-Đã hơn 6000 năm, chán nản, cô độc, cuối cùng ta cũng đã thoát khỏi khiên Gaia. Tự do thật tuyệt...

Lakjhal mỉm cười nhìn con quái tự biên tự diễn. Cậu rút thanh Radefal và nói:

-Vậy để ta giúp ngươi vĩnh viễn tự do dưới địa ngục nhé.

Con quái nhìn Vua Chiến Tranh đầy thú vị và nói:

-Ngươi định dùng con kiến này chống lại ta?. Nhưng ta sẽ không giết ngươi, sinh vật mỹ lệ cần được cho vào bộ sưu tầm của ta.

Lakjhal không nói thêm lời nào mà giải phóng tầng năm.

ẦM!...

Vua Chiến Tranh tăng từ 49 mét lên 99 mét, sau lưng bật tung 6 đôi cánh có giáp vàng.

Chiến giáp đen tuyền trên cơ thể khắc lên các hoa văn bạch kim huyền lệ.

Vương miệng hóa thành một vòng sáng mang theo chấn động ma lực khủng khiếp.

Con quái vật nghiêm trọng nhìn dao động ma lực của sinh vật nhỏ bé trước mắt.

Tuy vẫn kém nó nhưng không chênh lệch nhiều. Quan trọng là kẻ này tỏa ra sự nguy hiểm chí mạng, bản năng của kẻ mạnh mách bảo với nó điều đó.

Nó thu hồi vẻ kiêu ngạo của mình rồi nói:

-Ngươi đáng giá để ta tung hết sức mạnh.

Con quái bốc lên khí thế đến tận cùng, thân thể nó bắt đầu co rút, chỉ trong chốc lát thân hình nó từ 3000 mét chỉ còn 100 mét.

Lúc này chân thân của con quái cũng hiện ra.

Nó là một con chim trên người bốc cháy ngọn lửa màu đen dữ dội, tám đôi mắt như một hồ nước hắc ám chiếu rọi mặt biển.

Tám đôi cánh trải rộng mỗi lần vẫy động khiến chung quanh chấn động, bốn chân có móng vuốt sắc bén.

Khí tức nó mạnh mẽ khủng bố hầu như đè ép khí thế của Lakjhal.

Hơn 4000 Drastro.

Lakjhal nhìn thấy dòng chảy lực lượng của con quái thì bình thần thả ra sức mạnh.

Gần 2500 Drastro.

Biển cả và bầu trời dưới sức mạnh của cả hai thì trở nên chao đảo, nghiêng ngả.

Lakjhal vung kiếm chém về hướng con chim.

Ầm!...

Con chim quạt đôi cánh của mình tạo ra một bức tường lửa chọi cứng với nhát chém của Vua Chiến Tranh.

Cả hai vừa thăm dò lẫn nhau sau đó bắt đầu xông vào tung các tuyệt kỹ chí mạng.

...

ẦM!...

Con chim và Vua Chiến Tranh cùng bay ngược về sau.

Biển cả cũng bị sức đánh của cả hai lật đôi ra.

Cả hai đã quần nhau hơn một tháng trời trên suốt vùng biển rộng lớn của đất nước này.

Kết quả vẫn bất phân thắng bại.

Con chim nghiền áp Vua Chiến Tranh về mặt lực lượng nhưng Lakjhal lại có kỹ xảo chiến đấu vô cùng hoàn mỹ và tính chất của năng lượng vô cùng đặc biệt.

Cả hai nhìn nhau. Con chim cảm thấy mình đã đến giới hạn, nó lên tiếng:

-Trận đánh sáng khoải, từ khi ra đời đến nay thì đây là lần đầu tiên có kẻ cho ta khoái cảm của chiến đấu đến thế. Nếu không phải vì mục đích thì ta đã nghĩ chúng ta có thể là bạn.

Lakjhal nói:

-Không phải là có kẻ đã phong ấn lại ngươi hay sao.

Con chim khinh thường nói:

-Levis chỉ là con rối của tộc Phurong Hoàng, bọn chúng sợ hãi sức mạnh của ta nên không chế Levis đến phong ấn ta. Hắn chỉ là một con rối đáng thương, nào có tư cách làm đối thủ của ta.

Lakjhal nhìn con chim và hỏi:

-Ngươi thuộc tộc nào, ta chưa từng biết sinh vật nào giống ngươi.

Con chim kiêu ngạo nói:

-Muốn biết thì đánh bại ta đi.

Lakjhal lắc đầu nói:

-Ta đã không còn sức để chơi với ngươi nữa. Đón được chiêu này thì ngươi thắng.

Lakjhal nói rồi giơ kiếm lên rồi chém đến.

Con chim ngưng trọng tụ tập lực lượng toàn thân còn lại để phòng thủ. Tám đôi cánh bung mạnh ra tạo thành một vòng năng lượng đen thẫm.

Xoẹt!...

Một vết cắt cắt đôi không gian nơi con chim đang đứng. Thời gian, không gian, sự tồn tại đều bị chất chém cắt ngang qua.

Con chim thờ nhẹ nhìn vết chém cắt qua cả vòng năng lượng và nói:

-Đây là chiêu thức gì, thật tuyệt vời.

Lakjhal trong hình dạng Vua Chiến Tranh đang dần vỡ tan vì sử dụng chiêu thức vừa rồi bình thản nói:

-Ta không đặt tên cho nó, không biết phải đặt như thế nào.

-Đúng vậy, đặt tên cho nó thì quả là quá bình thường. Cảm giác chiến đấu với ngươi thật tuyệt vời.

Con chim há miệng phun ra một điểm năng lượng màu vàng tinh túy rồi nói:

-Xem như một món quà cho ngươi, thật buồn cười rằng mặc dù bị ngươi đánh bại nhưng ta lại không chán ghét cảm giác này, có lẽ đây là giải thoát...

Có lẽ linh hồn ta quay về thế giới cũ chăng... Hãy nhớ kỹ, ta là Địa Ngục phượng hoàng Heimei... vĩnh biệt...

Lakjhal nhìn con chim hóa thành vô số hắc khí và tan biến tại chỗ.

Cậu không nói với nó rằng khi bị nhát chém cắt qua thì cho dù là linh hồn cũng bị xóa bỏ, nó đã hoàn toàn biến mất trong thế giới này.

Lakjhal tiếp nhận món quà của con chim

Crack!...

Vua Chiến tranh vỡ tan, Doll từ bên trong vội vàng đến bên và đỡ lấy Lakjhal đang suy yếu cực điểm, cậu khoát tay và nhắm mắt nghỉ ngơi để tự hồi phục.

Trên người Lakjhal bốc lên ngọn lửa bạch kim, các vết thương trong trận chiến nhanh chóng biến mất, sau nửa giờ nghỉ ngơi thì cậu đã hồi phục hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Sự tập kích đến từ bên kia không gian

Lakjhal đứng trên một tế đàn được làm bằng cẩm thạch cao hơn 10 mét với Kenshi.

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ trận chiến với con Seikijin màu đen tà ác, Kenshi sau khi ở chung với mọi người một thời gian hơn 10 năm thì cũng đã đến lúc cậu trở về thế giới của mình.

Lakjhal để Kenshi đứng vào giữa tế đàn sau đó sử dụng các máu của mình để kích hoạt tế đàn.

Hàng loạt những ma trận trôi nổi soi sáng cả góc trời.

Một hố đen khổng lồ xuất hiện trên đỉnh tế đàn và Kenshi được hút vào đó.

Kenshi nhìn mọi người cậu quen ở thế giới này đang luyến tiếc vẫy chào cậu bên dưới chân núi, Kenshi hơi do dự trong chớp mắt sau đó cậu nhắm mắt không nhìn nữa.

Cậu muốn trở về thế giới của mình, ở nơi đó mới cậu có được những người thân yêu nhất của Kenshi.

Bỗng nhiên từ bên trong hố đen mọc ra hàng nghìn họng pháo tối đen.

Kenshi ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì thì Lakjhal bên dưới đã mỉm cười:

-Truyền tống đảo chiều hả?... đáng tiếc là hơi muộn...

Nói rồi cậu kích hoạt ma trận cuối cùng. Kenshi và tất cả những họng pháo bị đẩy ngược vào hố đen và biến mất trên bầu trời.

Rầm!... Rầm!... Rầm!...

Vô số luồng sáng bỗng nhiên xuyên qua bầu trời và bắn thẳng về hướng Lakjhal, cậu dùng khí lưu Gnodom hình thành một chiếc khiên và chống lại đợt oanh kích.

Tro bụi qua đi, Lakjhal hiện ra mà không mất một góc áo.

Cậu nhíu mày thật sâu nhìn vào bầu trời, đợt oanh kích vừa rồi là thủ đoạn cuối cùng của kẻ địch, những họng pháo đó lại có thể bắn xuyên qua tường không gian và đánh đến Lakjhal.

Lakjhal thu hồi tế đàn vào không gian vương tọa sau đó lập tức thuấn thân về phi thuyền của mình.

Vừa đặt chân vào phi thuyền thì cậu đã gục xuống và phun ra một bãi máu xám tro.

Thật khủng khiếp!...

Đợt oanh kích cuối cùng của kẻ thù mặc dù đã bị giảm đi sức công phá bởi tường không gian và khiên Gnodom nhưng vẫn đánh lên người Lakjhal với cường độ cực lớn, Vua Chiến Tranh cũng không thể chịu tải được đòn đó.

Doll vội vàng đến bên Lakjhal và diu cậu vào trong giường. Lakjhal dùng ngọn lửa trắng để hồi phục lại thương tích nhưng lần này lại mất đến hơn 3 giờ để hồi phục hoàn toàn.

Doll lo lắng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?. Em chưa thấy anh chật vật như thế lần nào cả.

Lakjhal hít một hơi thật sâu để thân thể có thể hoạt động bình thường sau đó cậu bình thản nói:

- Là cuộc tấn công của thế giới bên kia. Kenshi được chúng lấy làm vật định vị cùng thám thính. Khi ta gửi cậu bé về thì chúng đảo chiều không gian với mục đích giết chết ta nhưng đã thất bại.

- Chúng rất mạnh?.

Lakjhal thần nhiên gật đầu. Những họng pháo đó có thể phát ra năng lượng trên 5000 Drastro mới có thể bắn xuyên không gian và khiến năng lượng của cậu.

Sau đó cậu mỉm cười thoải mái nói:

- Cô cũng không cần lo lắng, ta đã hoàn toàn khép lại cổng không gian, chúng sẽ không thể quay lại nơi đây được nữa.

Doll nghe thế thì hơi thở nhẹ ra.

Lakjhal trầm ngâm suy nghĩ về vấn đề đến từ các thế giới khác.

Thế giới khác hay nói chính xác là các hành tinh khác trong thế giới này, chúng cách đây rất xa xôi.

Hành tinh mà cậu đang đặt chân là trung tâm của thế giới, hành tinh được “thần” ban cho rất nhiều đặc ân.

Sự giàu có, rộng lớn, kì bí của hành tinh trung tâm vẫn chưa được khám phá toàn bộ. Các hành tinh khác gọi hành tinh này là Goddiment – vùng đất của thần.

Rất nhiều thế lực không lồ luôn đề mắt đến hành tinh này.

Chung quanh hành tinh là kết giới khổng lồ do “thần” và 99 đời “người truy tìm Sứ Mệnh” liên tục bổ xung và gia cố nên đánh thẳng vào hành tinh trung tâm là không thể.

Thêm vào đó là vô vàn chủng tộc hùng mạnh ngự trị trên hành tinh này, sự tích lũy của thời gian làm các chủng tộc phát triển đến một trình độ khủng bố không tưởng.

Các thế lực bên ngoài bắt đầu tìm được biện pháp khác để có thể chia sẻ miếng bánh, họ gọi phương pháp đó là “thăm thấu”.

Họ sẽ gửi những người từ bên ngoài vào Goddiment thông qua các hiện tượng không gian.

Việc này rất khó khăn để có thể tiến hành nên chỉ một số cực ít người mới có thể đi vào Goddiment.

Các cư dân của Goddiment gọi những người được gửi đến là “người đến từ thế giới khác”, nhưng theo cách gọi của những người có hiểu biết cao thì những người này được gọi là “ngoại dân”.

Ngoại dân có ảnh hưởng khá nghiêm trọng đến những nơi họ đến, có thể tốt, có thể xấu tùy theo tính cách và hướng phát triển của ngoại dân.

Điều này có liên quan rất lớn đến dòng chảy vận mệnh, vùng đất nơi ngoại dân đặt chân đến sẽ mặc định họ là người đặc biệt và quán lên dòng chảy vận mệnh vào người ngoại dân khiến họ nhanh chóng mạnh mẽ, vô cùng may mắn,...

Thế nhưng đa phần những người có tri thức đều biết rằng nên gửi trả ngoại dân trở về nơi họ đến nếu kẻ đó có ảnh hưởng tốt, và nên tiêu diệt ngay khi có thể nếu kẻ đó mang lại ảnh hưởng xấu.

Một số chủng tộc còn dùng thái độ trực tiếp thẳng tay đối với ngoại dân như tộc Thiên Thần, tộc Ác Quỷ, tộc Rồng,... Họ cho rằng ngoại dân là sự ô nhiễm đến các vị thần của Goddiment.

...

Trong vũ trụ sâu thẳm, cách Goddiment hàng tỷ năm ánh sáng.

Một chiến hạm không gian khổng lồ, hùng vĩ cực độ đang trôi nổi.

Những vòng năng lượng xoay quanh thân chiến hạm, hàng triệu những họng pháo điện từ tinh vi bố trí khắp chiến hạm, gần chục nghìn robot hình người cao hơn 30 mét bay trên thân chiến hạm theo từng đội để tuần tra.

Trong phòng chỉ huy màu trắng có hàng trăm người đang thao tác, một chiếc ghế rất cao được lên chính giữa vô cùng nổi bật,

Trong chiếc ghế là một cô gái tóc đen, ánh mắt màu xanh biếc của cô chứa đựng các ký tự số liệu nhanh chóng thay đổi.

Cô gái nhịp ngón tay trên cạnh ghế và nghiêng đầu, chống cằm nhìn về hình ảnh được hiển thị phía đối diện.

Trong hình ảnh là cảnh Kenshi được truyền tống xuyên qua không gian trở về.

Cô đậm mặc liếc các cử động và các phép thuật của người thanh niên tóc đen trong hình ảnh đang thực hiện, trong ánh mắt cô gái cũng nghiêm nghị hẳn lên.

Sau đó cô nhìn về lượt bắn cuối cùng xuyên qua không gian đánh trả lại hướng người thanh, sau khi thấy hắn vẫn bình thản lạnh nhạt liếc về hướng này thì cô hơi nhúm mày suy nghĩ.

Không thể nào có người lại trụ được sau lượt đánh đó, trước đây cô đã từng chiến đấu với một thiên thần 10 cánh và bắn tan xác đối phương chỉ với một kích như thế.

Cô gái nhắm mắt lại và chìm trong những suy đoán của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Akane

Trong khi cô đang chìm đắm trong sự tính toán của mình thì một giọng nói trong trẻo vang lên bên ngoài phòng chỉ huy:

-Chị ơi, hôm nay chúng ta sẽ ăn miso - cá hồi. Em đến siêu thị đây.

Cô gái thả người xuống chiếc ghế và đi ra sau một cánh cửa.

Bên kia cánh cửa lại là cảnh vật của một khu đô thị sầm uất, phía trên là bầu trời trong vắt. Cánh cửa tựa như xuyên qua không gian và nối phòng chỉ huy với nơi này vậy.

Cô gái thay đổi thái độ lạnh nhạt vốn có rồi trở nên lười biếng nói:

-Nhớ mua nhiều cà chua nhé Kenshi.

-Vâng... em đi đây...

Oázzzz!....

Cô gái ngáp một tiếng thật dài rồi thả người lên ghế salon và bật tivi xem tin tức.

Bỗng nhiên chiếc vòng tay của cô sáng lên và phát ra tiếng tí tách báo hiệu.

Cô gái nhàm chán chạm nhẹ vào chiếc vòng. Bên kia vang lên một âm thanh chói tai:

-Mạnh khỏe chứ Akane. Ta nghe nói là kế hoạch của cô đã phá sản khi thằng nhóc Kenshi bị gửi trả về?.

-Không liên quan đến ngươi, Kiryu... Ta nghe nói ngươi vừa gửi hai người anh của mình vào Goddiment, thật muốn trong thấy cảnh hắn gặp tộc Thiên Thần... .

Kiryu hơi trầm mặc, bỗng nhiên giọng nói bên kia trở nên nghiêm túc:

-Ngươi rất may mắn, không phải ai được gửi đi cũng may mắn như em trai ngươi đâu, ta nghe nói cách đây một tháng thì Relic nhận được tin ba người hắn gửi đi bị tộc Rồng bắt được và chết rất thảm khốc.

-Tiếp theo ngươi tính toán thế nào, Kiryu?.

Kiryu cất tiếng đầy mạnh mẽ:

-Ta sẽ dùng hết mọi khả năng để hỗ trợ anh trai... Nhưng mấy lão già trong bộ thống lĩnh của tổ chức đang có kế hoạch gì đó đối với những người

được gửi đi...

Akane nghe nói đến bộ thống lĩnh thì nhũn mày lại:

-Mấy lão đó sao còn chưa chịu xuống mồ và nhường lại quyền lực, lại định có hành động ngu xuẩn gì nữa, người hãy tập hợp tất cả thành viên của Hội địa điểm cũ.

Akane nhếch miệng nói tiếp:

-Lần này chúng ta có một số việc rất quan trọng cần bàn bạc kỹ hơn, ta phát hiện một tên rất thú vị.

Kiryu đáp ứng sau đó thoát cuộc trò chuyện, Akane lại trở về trạng thái lười biếng của mình.

...

Lakjhal ngồi trên bong phi thuyền và đọc cuốn sách trong tay. Doll thì đang ngồi bên cạnh đùa giỡn với một con Koro màu tím đáng yêu. Đã gần một tháng kể từ khi họ rời đi thành phố cảng Udd và xuyên qua kết giới lực địa.

Chiếc phi thuyền dưới khí lưu Gnidom đang hướng về một hòn đảo thuộc hải trình của Lakjhal cách đó 2000 dặm.

Doll ngồi bên và thỉnh thoảng đùa cợt trêu chọc Lakjhal chung cậu chỉ bình thản mỉm cười khiến Doll xịu mặt:

-Chán quá đi.....

Doll uốn người một môi và cuộn thân thể lại trong chiếc ghế êm ái được đặt trên boong thuyền. Cô nói với Lakjhal:

-Kể chuyện gì thú vị cho em nghe đi Lakjhal, anh đi nhiều nơi đến thế cơ mà.

Lakjhal hơi ngần ngại, tất cả những điều cậu biết đều là những tri thức hữu ích, các câu chuyện, truyền thuyết hư cấu, truyện hài, tiểu thuyết,... đều là những thứ không cần thiết đối với Lakjhal, trong tri thức của cậu chẳng hề có chúng, Lakjhal lắc đầu nói:

-Ta không biết những câu chuyện cô nói.

Doll như thể đã biết Lakjhal sẽ nói thế nên cô xoay lưng lại và nói với con Koro trong lòng:

-Mày có nghĩ Arthur sẽ nhanh chóng chán Lakjhal không, ai mà thích một người suốt ngày chỉ biết tới những thứ hữu dụng, âm mưu và sức mạnh chứ. Đừng không Pii?...

-Pii...

Con Koro trong lòng Doll kêu lên như hưởng ứng.

Lakjhal mặt hơi trắng đi, cậu có thể không quan tâm đến bất kỳ điều gì ngoại trừ Arthur. Cậu hơi mỉm môi nói:

-Coi như ta thua,...

Sau đó cậu cố gắng lục tìm trong ký ức những câu chuyện cổ tích mà ông, bà hay kể cho cậu ở thế giới cũ. Chúng quá mờ nhạt nên Lakjhal đành thêm thắt và cải biên câu chuyện theo suy nghĩ của mình.

...

-Oa ha ha ha... Cô bé khăn đỏ lại phải nhận người thợ săn làm thầy, sau đó học kiếm thuật, rồi lại đánh nhau với con sói hơn 3 tháng trời,... ha ha ha... chết cười mất...

Lakjhal hơi đỏ mặt xoay đi, dù sao cậu cũng chỉ nhớ mang máng và kể theo logic của mình.

Doll vẫn không thể nhịn cười và ôm bụng lăn lộn trên ghế. Lakjhal sầm mặt lại, nếu Arthur mà biết được câu chuyện này do cậu kể thì quả thực là không sống nổi, cậu hắng giọng nói:

-Tệ quá thì quên đi.

-Quên không được.

-Cố để quên đi.

-Sợ Arthur biết được?.

-...

Lakjhal trầm mặc sau đó quay đầu đi và nói:

-Dù sao cũng tệ quá, cô không nhớ thì tốt hơn.

Doll ngồi dậy và ôm lấy cổ Lakjhal từ sau và tựa gương mặt mình vào kẻ gương mặt cậu, cô nói:

-Đây là lần đầu tiên anh vì em mà kể chuyện, sao em có thể quên được chứ.

Điều gì đó trong tâm tình bình lặng của Lakjhal hơi lóe lên, nhưng sau đó lại chìm xuống, Lakjhal đưa tay lên vị trí trái tim và nhỏ giọng nói:

-Có lẽ đây là cảm động?...

Doll mỉm cười lên tiếng:

-Em sẽ mang lại cho anh tất cả cảm xúc đã mất.

Lakjhal không đáp lại lời cô mà tiếp tục đọc cuốn sách trong tay xem như chấp nhận, Doll vui vẻ thả Lakjhal và tiếp tục đùa giỡn với Pii.

Lúc này cách đó không xa trên biển bỗng vang lên một tiếng nổ lớn. Doll ngẩng lên nhìn và nói:

-Đề em đi xem thử có chuyện gì thú vị không nhé?.

Lakjhal quan sát dòng chảy tương lại một chút và lên tiếng:

-Cẩn thận một chút, bên kia đang có giao chiến.

-Vâng.

Doll nói rồi nhảy xuống phi thuyền trên một phương tiện di chuyển màu đen và nhanh chóng lái về hướng đó.

Lakjhal khép lại cuốn sách trong tay, cậu dùng Mieris quan sát dòng chảy lịch sử của nơi đây.

...

Nơi Lakjhal và Doll tiến vào sau khi vượt qua kết giới lục địa của Crimous là một đế quốc trên biển – Đế quốc Alision.

Đế quốc được hình thành từ hàng trăm nghìn hòn đảo lớn nhỏ trên biển, các dân tộc, chủng tộc sống trong Alision thờ phụng Hải Thần Perseidon cũng là “người truy tìm sứ mệnh” đời 68.

Hải Thần Perseidon để lại cho Alision 3 báu vật, Chén Haki, Cây Ác quỷ, kho báu thế giới One Piece.

Đế quốc Alision hiện đang được chia làm hai thế lực có tư tưởng hoàn toàn trái ngược nhau là Chính phủ thế giới lấy Hải quân là lực lượng chủ lực với mong muốn đem lại sự thống trị ổn định cho đế quốc.

Quân Cách Mạng lấy có xu hướng hợp tác với Hải tặc, họ mong muốn mọi người được tận hưởng sự tự do chân chính.

Lakjhal đã cảm thấy thú vị, cậu có cảm giác rằng mình sẽ tìm được đột phá ở Alision.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Dracule Mihawk

Lakjhal biết rất nhiều về cây Ác Quỷ từ Illyse Genegid, nếu nói cây Thế Giới biểu tượng cho sinh mệnh thì cây Ác Quỷ biểu tượng cho sức mạnh, tên thật của nó là cây Quyền Năng nhưng cái tên đó đã bị quên lãng từ lâu.

Cây Ác Quỷ có được khả năng hấp thụ lực lượng trong tự nhiên và hóa thành thực chất.

Trái cây sẽ ban cho người sử dụng một năng lực mà nó hấp thụ, lá cây tăng lên phẩm chất của năng lực đó, thân cây là chất liệu huyền thoại để chế tạo vũ khí.

Thế nhưng cây Ác quỷ ở đâu thì không một người biết, chỉ biết rằng nó thỉnh thoảng sẽ thả ra trái của mình vào biển từ một nơi không ai biết.

Lakjhal có dự tính sẽ tiến hành các nghiên cứu về cây Ác Quỷ để có manh mối trong quá trình lần nữa đưa Vua Chiến Tranh tiến hóa lên hình thức thứ ba.

...

Doll tiếp cận nơi xảy ra tiếng nổ, cô thấy một chiếc thuyền có hình dạng chiếc bánh kem nhiều tầng nhất khá lớn, tiếng xô sát ầu đã đang diễn ra rất lộn xộn.

Doll thả người nhảy lên con thuyền và nấp trên cột buồm để quan sát tình hình.

Bên trong vòng vây của hơn 60 người đao kiếm lăm lăm là một nhóm ăn vận kỳ quái đang tựa lưng vào nhau.

Một cậu bé đội mũ rom để ngực trần, một thanh niên vận comple nhưng có một hàng lông mày mỏng uốn cong quái dị, một thanh niên cầm kiếm trong hai tay trên miệng lại cắn một thanh kiếm khác, một cô gái vận quần ngắn với áo thun, một anh chàng có chiếc mũi dài trong tay cầm ná.

Doll nhìn thấy ngómers người này thì cảm thấy vô cùng hài hước và mới lạ.

Lúc này anh chàng mũi dài cầm ná nước mắt nước mũi chảy ra thảm thiết:

-Yaaa..... tôi chưa muốn chết đâu.....

Cậu bé đội mũ rom cười hi hi nói:

-Im đi Usopp, khi mình ra hiệu thì cậu nhắm về hướng cửa sổ...

-Luffy, cậu là thằng khốn, hướng đó nhiều người nhất.... không không không.... Dừng lại.....

Cậu bé mũ rom tên Luffy không để ý đến tiếng gào thét của Usopp mà quán lấy cậu ta sau đó ném đi. Cánh tay cậu co dãn thật dài sau đó như một chiếc ná ném Usopp bay qua cửa sổ ra ngoài.

-Á..... mình sẽ quay lại.....

Tiếng kêu của Usopp mỗi lúc một nhỏ sau đó biến mất.

Doll nấp trên cột buồm nhìn thấy sự việc thì liếm môi cười tà ác, cô rất có hứng thú với những người bị vây bên trong.

Đột nhiên một vật thể hình tròn to lớn bay từ bên ngoài vào và quạt về hướng nhóm bạn trẻ.

Doll nhìn kỹ thì phát hiện đó là một kẻ ăn mặc dị trên cả dị, hần chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc và áo mỏng manh, trên người gắn những tấm sắt hình tròn cực kỳ nặng nề thế nhưng độ linh hoạt của hần không vì thế mà giảm xuống.

Hần đánh văng đi Luffy và thanh niên sử dụng ba kiếm sau đó đứng lại nhìn và cười khinh thường:

-Lũ các ngươi là mấy kẻ đã gây chuyện với băng chúng ta tại nơi này hả?. Lũ yếu nhót tụi bay hãy nhớ tên ta trước khi chết. Ta- Pearl Vách Sắt, đội trưởng đội hải tặc số 2 của băng hải tặc Krieg.... I yá.....

Pearl đang nói bỗng nhiên nhảy dựng lên hét lớn, sau đó hần cảnh giác nhìn chung quanh và nói:

-Con chuột nào vừa đánh lên ta, có ngon cú ra đây....

Phập!....

Zá!.....

Một vật nhỏ cắm vào trán Pearl khiến máu xị thành vòng tròn bắn ra ngoài, hần ôm đầu lăn lộn trong cái nhìn đầy kinh hãi của người chung quanh. Luffy bĩu môi nói:

-Ai cần ngươi giúp chứ, chúng ta cũng có thể giải quyết hần dễ dàng.

-Hi hi hi!... Sao ta thấy ngươi vừa bị đánh bay vào quây rượu nhỉ?.

Một cô gái tóc xanh cười tà dị từ trên cột buồm bên ngoài nhảy xuống và đi vào trước cửa.

Mọi người nơi này cảnh giác hần lên, cách cô gái di chuyển vô cùng nhẹ nhàng và thoát ần thoát hiện cho thấy thực lực không tầm thường của cô.

Pearl lúc này đã đứng dậy, hần cẩn thận nhìn về hướng Doll và nói:

-Người là ai, thuộc băng nào?. Lại dám gây chuyện với băng Krieg. ...

Phập!... Phập!... Phập!....

Một chuỗi âm thanh vang lên, Pearl ôm lấy miệng mình thống khổ nhưng lại không thể gào thét. Doll lấy sau lưng một con dao gọt táo và mỉm cười đi về hướng Pearl.

Cô ngồi đến trước Pearl trong ánh mắt kinh khủng của mọi người, cô gái tóc xanh xinh đẹp này ra tay lúc nào mọi người không thể nhìn kịp, thủ đoạn cũng vô cùng tàn ác, ném vũ khí vào miệng và những nơi không phòng bị của Pearl.

Zoro – thanh niên sử dụng ba thanh kiếm ngưng nhìn thật sâu vào Doll, cậu có thể thấy rõ rang đường đạn bắn nhưng tốc độ ra tay của cô gái này cậu lại chỉ có thể nhìn được mờ hồ.

Doll dùng con dao gọt táo vỗ nhẹ vào má Pearl và nói:

-Hình dáng của người làm cho ta cảm thấy được nghệ thuật đấy, để ta chỉnh sửa thêm cho nghệ thuật này được hoàn mỹ nhé.

Xoẹt!...

Máu tươi bắn lên cao, cánh tay đang vung về hướng Doll của Pearl bị chém phé. Doll cười hi hi nói:

-Đừng nôn nóng chứ,... hãy hợp tác vì nghệ thuật nào.

Doll vừa nói vừa đưa dao kề vào mặt Pearl có vẻ như cô định khắc lên khuôn mặt của hắn điều gì đó thú vị.

Á.....

Pearl hét lên đầy sợ hãi bất chấp vết thương trong miệng sau đó nghiêng đầu sùi bọt mép bất tỉnh.

Doll không thú vị đứng lên nói:

-Nhàm chán, tâm lý kém, sinh lý yếu,...

Tất cả mọi người nhìn Pearl đang thê thảm nằm trên mặt đất thì có cảm giác hàng nghìn con quạ đen bay qua đầu.

Doll nghiêng đầu nhìn về hướng những tên hải tặc còn lại của băng Krieg và cười dịu dàng nói:

-Mọi người. ...

Rập!....

-Chúng em ra mắt chị. ... Chị cả vĩ đại.

Cả lũ hải tặc không nói hai lời quỳ xuống trước Doll, trên mặt tất cả quả thật cười còn khó coi hơn khóc.

...

Lakjhal đứng trên phi thuyền và nhìn vào người đàn ông đang đứng trên chiếc thuyền nhỏ trước mắt.

Dáng người thon dài, ánh mắt sắc bén như chim ưng, cách nhìn tràn đầy cao ngạo và cô độc, hắn ta vận một bộ trang phục quý tộc màu đen, trên đầu là chiếc mũ lông chim.

Sau lưng hắn mang một thanh kiếm dài hơn 3 mét và có hình dạng của một cây thập tự giá.

Người đàn ông cũng đang đánh giá người thanh niên trước mắt, lúc ngoài xa hắn được linh cảm mách bảo trên chiếc thuyền có một kẻ rất mạnh nhưng khi đến gần thì trên thuyền chỉ có thanh niên này.

Trên người thanh niên toát ra khí tức quý tộc nồng đậm nhưng điều khiến hắn khó hiểu hơn cả là sự bình thường từ trong ánh mắt của thanh niên rất nghịch lý, điều này là cảm giác của hắn, cảm giác này tựa như một con hổ lại mang ánh mắt của con nai vậy.

Lakjhal mỉm cười và hỏi:

-Xin hỏi quý ngài đây là?.

Người đàn ông lạnh lùng đáp lời:

-Dracule Mihawk.

Chương 69: Con đường của Kiếm.

Bên trên boong thuyền của mình, Lakjhal đang mời Mihawk một tách trà. Mihawk sau khi nhấp một ngụm trà thì thả tách trà xuống rồi thản nhiên nói:

-Ngươi muốn biết điều gì?.

-Thực lực của ngươi.

Ánh chớp đen nhá lên.

Thanh kiếm đen sau lưng Mihawk chẳng biết đã gác lên cổ Lakjhal, Lakjhal vẫn bình thản nhìn lưỡi kiếm kề vào cổ:

-Kiếm nhanh.

Mihawk thấy được biểu hiện của Lakjhal thì ánh mắt hơi nhìn thẳng, hần nói:

-Thực lực của ta chính là thanh kiếm này, muốn biết điều gì thì hãy hỏi nó.

Không khí trên boong thuyền đột ngột hạ thấp.

Lakjhal khẽ đưa tay búng vào kiếm khiến nó chéch đi và bật người ra sau.

Thanh kiếm thập tự trong tay Mihawk lại không tiếng động chém đến ngực Lakjhal cực nhanh.

Lakjhal cũng lấy từ không gian vương tọa một thanh kiếm và bắt đầu trực diện đón đỡ Mihawk.

Lakjhal cảm nhận được điều gì đó khác thường trong Mihawk, do vậy cậu đã xấp xếp cuộc gặp gỡ với vị kiếm sĩ này.

Ầm Ầm Ầm!....

Hai người tăng lên cường độ trận đánh và rời khỏi chiếc thuyền.

Hai người giao chiến say xưa không để ý đến chung quanh. Biển cả bắt đầu dao động dưới dư chấn do hai người tạo thành, cuồng phong, bão tố, mây đen kéo đến.

Mihawk có cách dùng kiếm đặc biệt áp đảo Lakjhal, Lakjhal thì lại có được kỹ xảo chiến trận hoàn mỹ nên gần như đã đứng thế bất bại trong chiến đấu.

ẦM!....

Hai thanh kiếm chém vào nhau và giăng lại, mặt biển nơi hai người giăng co bị chém làm bốn.

Mihawk thu hồi thanh kiếm và thản nhiên nói:

-Ta không thắng được ngươi, cho nên đã thua.

Lakjhal nhắm mắt suy nghĩ về trận chiến vừa nãy một lúc và nói:

-Ngươi đã thua ta về kỹ năng chiến trận, nhưng thắng ta về khả năng dùng kiếm.

Mihawk nhếch môi, không phải nhiều người có thể có thể chấp nhận được sự thất bại của mình. Hần đẩy chiếc mũ lông chim chéch đi một chút:

-Ngươi muốn biết điều gì về thanh kiếm của ta?.

-Lý do thanh kiếm của ngươi có thể áp đảo được ta.

Mihawk ngẩn người sau đó bật cười thật to:

-Ngươi cảm thấy ta sẽ nói điều đó cho đối thủ?.

Lakjhal gạt đầu bình thản. Mihawk thấy thế thì mỉm cười thú vị và nói:

-Kỷ năng chiến đấu của người vô cùng hoàn mỹ, bản năng chiến trận, phản ứng, độ nhạy cảm, các giác quan, độ hòa hợp, sự tính toán,... thậm chí người còn có thể nhìn được trước hướng đi của đối thủ.

Lakjhal gật đầu:

-Đúng vậy.

Mihawk lạnh nhạt nói:

-Nó ngăn cản người có thể tìm được con đường của riêng mình và đột phá công xiêng.

Lakjhal gật đầu thừa nhận, điều này thì chính bản thân cậu đã biết từ lâu. Mihawk tiếp tục lên tiếng:

-Biết cách sử dụng thanh kiếm thì được gọi là kiếm kỹ tức là kỹ xảo dùng kiếm. Người đang ở mức độ này, không những thế người còn hoàn mỹ mức độ này đến tột cùng.

Mihawk lặng yên để cho Lakjhal tiếp thụ sau đó hần vuốt nhẹ ria mép:

-Sử dụng thanh kiếm trong tay như một môn nghệ thuật thì được gọi là kiếm thuật hay nói cách khác là nghệ thuật dùng kiếm. Ta đang ở mức độ này.

Mihawk ánh mắt hơi hướng lên bầu trời như mong muốn với tới điều gì đó và nói:

-Bên trên còn một cảnh giới cuối cùng kiếm đạo, không ai biết kiếm đạo là như thế nào, chưa từng ai thấy qua nó, nhưng trong các cuốn sách cổ để lại thì Hải Thần Perseidon từng giao chiến với một vị được mệnh danh Kiếm Thần tên Sephiroth, có lẽ hần là người đã đạt được kiếm đạo.

Lakjhal trầm tư suy nghĩ, trong 99 đời người truy tìm sứ mệnh có Kiếm Thần Sephiroth, hần cũng là người truy tìm Sứ Mệnh đời thứ 69 ngay sau khi Hải Thần Perseidon mất đi.

Sephiroth khi thành tựu chưa lên đến đỉnh cao của sinh mệnh thì đã đến khiêu chiến Hải Thần

Sau khi bị đánh bại thì hần bỏ đi đâu không ai hay, trước khi đi hần hẹn có ngày sẽ khiêu chiến Hải Thần lần nữa.

Sau 20000 năm đi chu du trên thế giới và khiêu chiến hàng chục nghìn đối thủ, đấu hàng trăm nghìn trận chiến thì Sephiroth đã đạt đến cái mức độ mà các chủng tộc gọi là “thần”.

Hần trở về để thực hiện lời khiêu chiến với Hải Thần nhưng Hải Thần đã chết.

Sephiroth ở lại đất nước do Hải Thần thành lập hơn 3 năm, cuối cùng vào một ngày hần đứng lên rút kiếm chém xuống rồi xoay người bỏ đi.

Vết chém đó của Sephiroth hiện giờ được đế quốc Alisoon gọi là Grandline. Grandline chính là tuyến đường hàng hải xuyên suốt Alisoon.

Lakjhal tìm các tư liệu về Kiếm Thần Sephiroth nhưng rất mờ mịt, hần không để lại nhiều ký ức của mình trong Illyse Genegid.

Lakjhal có kiến thức vô cùng mệnh mông và thâm sâu nhưng cậu lại chưa bao giờ nghe nói đến các cảnh giới của người sử dụng kiếm.

Lakjhal nói với Mihawk:

-Grandline được hình thành bởi nhát chém của Kiếm Thần Sephiroth, đây có lẽ là cảnh giới của kiếm đạo.

Mihawk trừng mắt, hần không phải không tin Lakjhal nhưng điều này quả thật quá khó tin, sự rộng lớn của Grandline là không tưởng, có kéo dài suốt chiều dài đế quốc không thấy điểm cuối,... làm sao...

-Bởi vì hần là “thần”.

Mihawk nghe thế thì hồi tỉnh, hần mỉm cười nói:

-Có lẽ ta sẽ chu du trên Grandline để tìm kiếm “kiếm đạo”.

Lakjhal đứng trên mũi thuyền nhìn bóng dáng Mihawk biến mất trên biển.

...

Buổi tối trong khoang phi thuyền. Lakjhal nhìn nhóm người đang thoải mái ăn uống. Cậu nhìn chăm chú cậu bé đội nón rom đang tọng lấy tọng để bắt cứ thứ gì trong tầm với.

Luffy ợ một tiếng thỏa mãn rồi lăn quay trên mặt đất vỗ cái bụng đã căng tròn. Nami nhìn thấy thế thì hơi xấu hổ đá Luffy lăn vào trong góc, cô ngượng ngùng nói với Lakjhal:

-Làm ngài cảm thấy bất tiện.

Lakjhal mỉm cười thoải mái nói:

-Các em cứ thoải mái đi, dù sao đã có người dọn dẹp, đúng không Doll?.

Doll mặt mũi như quả táo héo, trả thù, nhất định là Lakjhal trả thù việc cô đem những người này về, Doll đáng yêu nói:

-Chẳng lẽ anh đành lòng để em dọn tất cả...

-Phục vụ một quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của tôi thưa tiểu thư Doll.

Sanji nhìn thấy ánh mắt của Doll thì uốn người nhảy đến trước cô và nghiêng người tao nhã nói. Doll mỉm cười hôn gió một cái:

-Nhờ vào quý ngài đây vậy...

-Yahú.....

Sanji hai mắt bốc lên trái tim và vui vẻ hát vang xoay người đi dọn dẹp bãi chiến trường sau bữa ăn.

Zoro lúc này đang nhìn vào một vết chém trên cánh cửa và chăm chú quan sát, trong tâm trí cậu như tái diễn lại tất cả những việc đã xảy ra qua vết chém trên cửa.

Cậu ngẩng nhìn vào Lakjhal và lên tiếng:

-Xin hỏi người đã giao đấu với ai thế.

Lakjhal gật đầu khen ngợi khả năng quan sát của Zoro và nói:

-Dracule Mihawk.

Tất cả thành viên của nhóm mũ rơm nghe thế thì bật người lên và khiếp đảm hô:

-Thất Vũ Hải, Kiếm Sĩ mạnh nhất thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Quà tặng Doll

Zoro nghe đến kiếm sĩ mạnh nhất thế giới thì ánh mắt hơi hướng về, sau đó cậu ngưng mắt nhìn về thanh niên tóc đen, giao chiến với Mihawk mà vẫn bình yên đứng nơi đây thì không thể nào là kẻ yếu. Zoro hơi dò hỏi:

-Vậy kết quả...

-Không thắng, cũng không thua,... Mỗi người chúng ta có một thế mạnh riêng.

Tất cả mọi thành viên của băng mũ rơm hít sâu một hơi lạnh, Luffy ngu ngơ hỏi:

-Mihawk mạnh lắm à?.

Nami đâm lên đầu Luffy khiến cậu ta đập đầu xuống sàn và nói:

-Họ là 7 Hải Tặc cực kỳ hùng mạnh trên biển, nay đã trực thuộc chính phủ thế giới nhưng uy vọng của họ trong giới hải tặc vẫn không yếu đi một chút nào.

Sau đó Lakjhal trò chuyện với các thành viên của băng mũ rơm đến tận khuya.

...

Trên mũi phi thuyền màu bạc.

Lakjhal đứng nhìn về biển cả mênh mông, cô quạnh.

Lakjhal đưa sợi dây buộc tóc màu xanh biển trong tay lên, gió biển thổi sợi dây buộc tóc nhẹ nhàng lay động, Lakjhal như thấy được mái tóc của Arthur đang vương vấn trên gò má mình.

Cậu nhắm mắt chìm vào hồi ức của mình.

Một vòng tay êm ái ôm lấy Lakjhal từ phía sau, mái tóc dài màu xanh tựa vào lưng cậu.

-Lại nhớ đến cô ấy?.

-Ừm...

-Em sẽ ghen đấy!...

-Ừm...

Doll nghe Lakjhal vẫn bình thản thì hơi bất mãn cắn vào vai cậu. Lakjhal đưa ánh mắt nhìn ra xa xăm.

-Cô có thấy những ngày tháng sống bên ta vừa qua rất nhàm chán không Doll.

-Sợ em bỏ đi?.

Lakjhal trầm tư, có lẽ vậy chăng... tình cảm của cậu rất trong sáng và duy nhất nên những điều thỉnh thoảng lóe lên sẽ mất đi rất nhanh, nhanh đến nỗi Lakjhal cũng chẳng kịp giữ lại hay cảm nhận bất kì điều gì.

-Ta không cảm nhận được sự hoảng hốt của bản thân khi nghĩ đến việc cô bỏ đi... điều gì đó chỉ thoáng qua tim ta...

Doll siết chặt vòng tay đang ôm quanh eo Lakjhal, cô thì thầm vào tai cậu:

-Em không bao giờ rời đi,... anh không cần phải biết đến cảm giác đó....

...

Đã hơn sáu tháng trôi qua từ băng mũ rom chào từ biệt Lakjhal và đi lên hành trình của họ.

Lakjhal đứng trong phòng thí nghiệm của mình và tiến hành các thử nghiệm với hơn 50 mẫu máu. Các mẫu máu này được lấy từ những người có năng lực của trái Ác Quỷ.

Cậu chiết xuất, phân tích, khắc ma pháp, dùng chú thuật để đo lường....

Doll thả bước trong phòng thí nghiệm và xem xét các vật dụng nơi đây, Lakjhal có rất nhiều công trình nghiên cứu nhưng tất cả chủ yếu tập trung vào Vua Chiến Tranh.

Những sản phẩm còn lại được Lakjhal hoàn thành với tính chất thử nghiệm và chưa hoàn thiện.

Phi thuyền cỡ nhỏ có thể mang thẳng vào người để gia tăng sức chiến đấu, có bộ hỗ trợ bay, súng điện từ tầm xa, súng pháo tầm trung, kiếm khắc ma thuật... tất cả là một bộ trang bị chiến đấu có thể giúp người trang bị giúp người mang nó tăng chiến lực lên 100000 Pestro.

Sau khi Vua Chiến Tranh tiến hóa hình thức thứ hai thì đã trở thành đề tham khảo,

Cánh giả kim, vốn được nghiên cứu nhằm hỗ trợ Vua Chiến Tranh nhưng sau khi Lakjhal phát triển hệ thống di chuyển Vision thì nó đã trở thành lịch sử.

Súng nhiệt Isi, là một trong những vũ khí thuộc bộ trang bị dự phòng cho Vua Chiến Tranh gồm Súng nhiệt Isi, Kiếm cực quang Drilit, Thương Apholon, Khiên giảm lực Guader.

Doll rất thích các nghiên cứu của Lakjhal, có lần cô còn được thử nghiệm một mẫu vũ khí chiến tranh cỡ lớn.

Lakjhal gọi nó là Alterna, thứ này có dạng hình người, màu trắng, cao đến 45 mét, di chuyển vô cùng thoải mái, sử dụng hệ thống điều khiển bằng suy nghĩ.

Alterna có thể xem như phiên bản đầu tiên của Vua Chiến Tranh nhưng sau khi Lakjhal phát hiện các titan thì nó đã bị bỏ lại.

Lakjhal sau khi kết thúc nghiên cứu các mẫu máu của người có năng lực trái Ác Quỷ thì xoay người đi vào một góc của phòng thí nghiệm và lấy ra một chiếc hộp.

Lakjhal đến bên Doll và nói với cô:

-Xem như một món quà tặng cô.

Doll vui vẻ nhận lấy và mở hộp ra. Bên trong là một chiếc nhẫn màu trắng tinh xảo được điêu khắc tuyệt đẹp, bên trên mặt nhẫn khắc các ký hiệu tối nghĩa làm chiếc nhẫn toát ra vẻ thần bí.

Doll vươn bàn tay ra và nói:

-Đeo cho em đi.

Lakjhal mỉm cười mang nó vào ngón trỏ nhưng Doll lại phùng má không hài lòng, Lakjhal khó hiểu và đổi sang ngón giữa nhưng Doll càng đen mặt hơn, cậu bất đắc dĩ nói:

-Cô muốn thế nào đây?.

Doll chia ra ngón áp út và nói:

-Mang vào đây...

Lakjhal mang nó vào ngón tay nhỏ nhắn của Doll, cô tiến đến và hôn lên gương mặt thanh tú của Lakjhal rồi nói:

-Từ nay chúng ta là của nhau rồi nhé.

Lakjhal sờ lên vị trí Doll vừa hôn trên gò má, lại một lần nữa đáy lòng cậu chóp động một cảm xúc khác thườngm Cậu đã hiểu được ý nghĩa của hành động vừa rồi, nó hình như được gọi là nghi thức đính hôn.

Lakjhal lắc đầu nhẹ đầu và nói.

-Cô đưa tay chạm lên một trong những ký tự trên chiếc nhẫn đi.

Doll đưa tay chạm lên một ký tự trên cùng.

Àm!....

Trong không gian phòng thí nghiệm xuất hiện một sinh vật hình người thon thả, toàn thân được bao bọc trong áo giáp có hình dáng ngọn lửa, trên tay là một cây giáo dài đến 60 mét.

Giữa ngực nó là một quả cầu thủy tinh trong suốt, Doll đang lẳng lặng nhắm mắt trong đó.

Sinh vật mở mắt, những tia lửa hùng hực bốc cháy trong ánh mắt nó. Lakjhal nói:

-Cô thử di chuyển và hành động thử xem

-Được!...

Tiếng của Doll từ miệng sinh vật vang lên, sinh vật thực hiện một chuỗi động tác đâm, chém, nhảy, bay,... hoàn toàn tự nhiên. Lakjhal nói tiếp:

Bây giờ cô hãy chạm vào một ký tự khác của chiếc nhẫn.

Doll chạm vào một ký tự khác.

Àm!....

Sinh vật bốc lên một ngọn lửa thật cao, sau khi ngọn lửa tan đi thì một bộ giáp khác đã được khoát lên người sinh vật.

Trang bị lần này có màu xanh biển, cây thương rực lửa cũng đổi sang màu xanh và tràn ngập các dao động ma thuật hệ nước. Cứ như thế Doll liên tục đổi 9 bộ trang bị và phụ kiện, Lakjhal cất tiếng nói:

-Được rồi. Hãy xoay chiếc nhẫn một vòng.

Doll làm như lời Lakjhal và thoát khỏi ngực sinh vật rồi rơi xuống đất. Sinh vật biến thành một đoàn ánh sáng sai đó được hút vào chiếc nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Alterna

Lakjhal nhìn Doll đang vui vẻ với chiếc nhẫn trong tay thì nói:

-Chiếc nhẫn này được gọi là Alterna, nó có thể tự động hấp thụ một lượng ma lực của tất cả các hệ trong tự nhiên và tích tụ lại bên trong.

Sau khi cô sử dụng thì nó sẽ triệu hồi ra Alterna – sinh vật cô vừa điều khiển, tiếp đó Alterna sẽ được ma lực được tích tụ trong chiếc nhẫn tạo thành một bộ trang bị phù hợp nhất với cô, mỗi một ký tự trên chiếc nhẫn tương đương với một hệ ma lực.

Doll chẳng có vẻ gì như sẽ để ý đến lời Lakjhal mà cô yêu thích ngắm nhìn chiếc nhẫn và đưa nó đến trước mặt Lakjhal rồi hỏi:

-Đẹp không?...

Lakjhal thở dài gật đầu, có vẻ Doll chẳng nghe được lời nào của cậu lọt vào tai.

Chiếc nhẫn này được Lakjhal làm cách đây 6 tháng từ khi cậu chấp nhận để Doll theo mình.

Nó vốn là phiên bản cũ của Vua Chiến Tranh được Lakjhal chế tạo khi còn ở tộc Tinh Linh.

Sau khi Vua Chiến Tranh thì nó bị xếp vào kho dự phòng, mãi đến khi Doll đồng hành với Lakjhal thì cậu tiếp tục dự án bị bỏ dở này.

Tuy không so sánh được với Vua Chiến Tranh nhưng Alterna có tất cả 9 trạng thái biến hình phù hợp với mỗi chiến trường khác nhau, không những thế các trạng thái biến hình này còn có thể tổ hợp với nhau tùy vào năng lực của người điều khiển.

Các dạng hình thái của Alterna có thể tổ hợp hai, ba, bốn,... hình dạng cùng lúc.

Hình thái cuối cùng là tổ hợp của chín Alterna, sức mạnh cơ bản của người điều khiển lúc đó có thể được nhân lên 810 lần, Doll hiện tại nhiều nhất chỉ có thể sử dụng tổ hợp hai hình dạng của Alterna, sức mạnh cũng chỉ tầm nhân lên 12 lần.

Cậu nhìn Doll đang biến các hình dạng khác nhau và thực hiện tấn công, phòng thủ, né tránh,... Lakjhal lên tiếng:

-Từ mai cô có muốn cùng ta tập luyện không Doll?.

-Chờ câu nói này của anh mãi,...

Doll hào hứng nói từ bên trong ngực con Alterna.

...

Sau khi nghe những điều Mihawk nói về cách sử dụng kiếm thì cậu đã ngừng tập luyện và chuyên chú tìm hiểu vấn đề này thông qua Illyse Grnegid nhưng lại không có nhiều manh mối.

Khí đạo, vũ đạo là hai trường phái chính.

Khí đạo chỉ những người theo con đường sử dụng vũ khí để thành tựu đạo cho bản thân.

Vũ đạo lại dùng để nói đến những người dùng bản thân làm vũ khí để tìm được đạo của bản thân mình.

"Đạo" là như thế nào thì rất chưa ai định nghĩa được, "đạo" là cách nói, là mong ước, là sự theo của những người theo con đường này. Tất cả chúng tộc đều cho rằng chỉ có các vị "thần" mới biết được "đạo" là như thế nào.

Lakjhal từ trước cũng đã biết vấn đề này nhưng cậu chỉ xem nó như thứ tham khảo lúc rảnh rỗi. Lakjhal cho rằng sức mạnh chính là thứ áp đảo tất cả, "đạo" mà cậu biết dù sao cũng chỉ là một thứ kỹ xảo chiến đấu.

Vì lý do đó nên Lakjhal chuyên chú vào kỹ xảo chiến đấu của mình và luyện nó đến cực điểm. Lakjhal tự tin rằng kỹ xảo chiến đấu hoàn hảo của mình có thể khiến cậu đứng ở thế bất bại trong những chiến cân sức thậm chí là ngang tay với những đối thủ mạnh hơn.

Cậu có cảm quan chiến trận siêu cường nên hoàn toàn nắm thế chủ động và thoải mái dẫn dắt đối thủ theo ý muốn,

Ánh mắt Mieris thấy được các dòng chảy lực lượng, ma lực, và hiện giờ lại thấy được tương lai gần là Lakjhal luôn nhìn ra yếu điểm và một lần đánh vào trọng điểm.

Kết hợp với cảm quan chiến trận, Lakjhal hoàn toàn có thể xoay đối thủ tùy ý trong bàn tay nếu đối phương không quá áp đảo cậu về chiến lực.

Lakjhal sau khi đấu với Mihawk đã thay đổi suy nghĩ của mình về "đạo", cậu đã nghiêm túc hơn với vấn đề này. Nhưng các thần không để lại nhiều điều về điều này, tất cả manh mối đa phần tập trung về Đông đại lục.

...

Lakjhal đứng đối diện với Doll trên một hòn đảo hoang vu trên hải trình.

Đã sáu tháng nữa trôi qua kể từ khi Doll bắt đầu tập luyện với Lakjhal, cô có sự tăng lên cực cao về trình độ cảm nhận trận chiến. Tuy vậy sau mỗi buổi tối trở về thì cô cũng không còn sức để đùa giỡn nữa.

Lakjhal đặt ra các bài tập vô cùng nghiêm khắc và luôn khiến Doll đạt đến giới hạn của bản thân.

-Hôm nay em nhất định đánh trúng anh, nếu không... nếu không,... Tự nhin bữa tối...

Doll chìa kiếm vào Lakjhal đầy tự tin nói, Lakjhal nheo mắt đầy nguy hiểm nói:

-Vậy xem ra tối nay có thể tiết kiệm được chút thực phẩm...

Doll nghe thế thì cắn chặt răng và vùng kiếm xông đến.

Keng!....

Lakjhal nhẹ nhàng dùng kiếm gạt đi rồi liên tục đâm ra bốn kiếm vào cổ tay và đầu gối của Doll.

Bốn đường kiếm này tựa như biết được vị trí di chuyển của Doll vậy, thời điểm và vị trí hoàn toàn chính xác không lệch một chút nào.

Vút!....

Doll cong người xoay eo 2 vòng để hất đòn tấn công của Lakjhal đồng thời trên người cô như một trụ bắn ám khí. Hơn 20 vật thể nhỏ bắn về hướng Lakjhal và phong tỏa mọi đường trốn tránh của cậu, cậu lên tiếng:

-Có tiến bộ.

Sau đó thực hiện một chuỗi động tác tránh né, đón đỡ, tiếp đó Lakjhal nhấn mạnh bàn chân bắn người về phía Doll.

Vút!....

Nhưng Doll lại chuyển qua dùng chiến thuật bắn tia, cô liên tục di chuyển cực nhanh và ném các mũi tên nhỏ về hướng Lakjhal.

Lakjhal lại bình tĩnh xoay người di chuyển zig zac để tránh đi tất cả và áp sát được Doll...

Hai người liên tục giao đấu mỗi lúc một khốc liệt và tàn nhẫn, hoàn toàn như đang cố giết nhau.

Tiếp đó hai người tăng lực chiến lên, khi đến giới hạn của mình thì Doll sử dụng luôn Alterna để đánh với Lakjhal.

Bụi đất trên hòn đảo bốc lên cao, trình độ trận đấu được đẩy lên cao liên tục.

...

Doll điều khiển Alterna lui ra hơn 300 mét. Cô nhanh chóng nhún người và ẩn nấp và lấy ra một thanh đại pháo ma thuật.

Đoàng!....

Lakjhal vùng kiếm đâm chuẩn xác vào viên đạn khiến nó trệch hướng và bắn vào ngọn đồi gần đó.

ẦM!....

Ngọn đồi bị viên đạn thổi bay, Lakjhal phóng người truy về hướng Doll.

Đoàng!... Đoàng!....

Doll thu hồi hai phễu đại pháo và điều khiển Alterna rút ra hai khẩu súng ngắn màu bạc to gần 10 mét cô bắn liên tục hàng trăm phát nhưng đều bị Lakjhal né được.

Khi Lakjhal tiếp cận đến thì Alterna vùng hai khẩu súng trong tay và bẻ bán súng thẳng ra, một lưỡi kiếm năng lượng từ họng súng phun ra.

Doll xoay người chém liên tiếp bốn mươi lần bằng cả hai thanh kiếm.

Đang!... Đang!....

Thực hiện hết chuỗi động tác thì Alterna cũng biến thành một đoàn ánh sáng và thu về trong chiếc nhẫn. Doll từ bên trong rơi xuống.

Bịch!...

Một âm thanh mỏng chạm đất vang lên, Doll cong người vì đau sau đó oán trách nói với Lakjhal:

-Sao không đỡ lấy em?.

-Nếu ta đoán không lầm thì trong tay áo của cô vẫn còn một lưỡi dao?.

Doll xịu mặt xuống, cô muốn dùng trò anh hùng ầm mỵ nữ để chiến thắng lần này nhưng có vẻ đã làm đối tượng, Doll đứng đây phui bụi đất trên người và nói:

-Anh thật sự không định bỏ đối em thật đấy chứ?.

Lakjhal nhún vai nói:

-Chính cô tự nói lời đó...

-Có sao?.

Doll giả vờ ngạc nhiên hỏi sau đó cười hì hì tiến đến bên cạnh Lakjhal định quàng lấy tay cậu nhưng Lakjhal lại lui về sau và nói:

-Bỏ cây súng trong ngực ra sau đó nhận thua nếu muốn chạm vào ta.

Doll lấy từ trong ngực một cây súng ngắn và vút sang một bên rồi nói:

-Em thua rồi.

-Vậy tôi nay không có phần ăn của cô

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Hướng về đảo Arer Wild

Lakjhal ngồi bên cạnh chiếc bàn nhỏ hình tròn tinh xảo, cậu vừa nhấm nháp trà buổi sáng vừa đọc tin tức của đế quốc Alision trong một tờ báo.

Tờ nhật báo Grandline đã được Lakjhal đặt cách đây 3 tháng.

Mỗi tuần cậu đều theo dõi tin tức đều đặn, các hòn đảo mới được phát hiện, cuộc đụng độ giữa các băng hải tặc, động thái của hải quân,... tiếp theo là danh mục các hải tặc khét tiếng và giá truy nã, cập nhật những gương mặt mới trên đại hải trình,...

Doll vừa cho con koro Pii uống sữa vừa nói:

-Hơn 3 tuần rồi nhật báo Grandline liên tục cập nhật tin tức về nhóm Luffy, không biết họ ra sao rồi?.

-Dòng chảy vận mệnh của đất nước này quấn lên người cậu ta nên không sao đâu. Nhưng bên hải quân đang có nhiều hành động bất thường nhằm vào đảo Arer Wild, ta nghĩ có lẽ họ chuẩn bị một cuộc tấn công lớn vào các băng Hải tặc lâu đời nơi đây.

Doll lắc đầu nói:

-Sao anh lại phải suy nghĩ những chuyện như thế, em thấy anh chẳng có lý do nào để quan tâm đến những tranh đấu đấy cả.

Lakjhal lắc đầu cười thâm trầm nói:

-Sau chiến tranh là cả một núi vàng đấy. Ta đang thiếu một lượng lớn những người mang năng lực trái Ác Quỷ, ta nghĩ mình nên đi đến nơi bọn chúng đấu đá nhau để quét dọn chiến trường dùm bọn chúng.

Doll rùng mình, cô biết những khi Lakjhal cười như thế là có kẻ phải gặp xui xẻo. Lakjhal trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

-Cô nghĩ ta có nên gây thêm xung đột giữa Hải quân và Hải tặc không nhỉ, bọn chúng nhát chiến tranh quá, có lẽ cần phải có người châm lửa.

...

Lakjhal và Doll chuyển hướng phi thuyền về hướng Arer Wild.

Sau 2 tuần thì họ đã tiếp cận một hòn đảo rộng lớn, nổi bật trên hòn đảo là hai ngọn núi hùng vĩ đang tuôn trào, một tuôn ra dung nham, ngọn còn lại là phun ra băng đá.

Doll nhìn thấy cảnh này thì tấm tắc:

-Thật kỳ dị!....

Lakjhal dùng Mieris đọc các dòng chảy lịch sử của nơi này và nói:

-Đây là ngọn núi được hình thành từ trận chiến giữa hai Hải tặc hùng mạnh cách đây 4000 năm để tranh giành trái Ác Quỷ mạnh nhất lịch sử - Trái Kuro Kuro hay còn gọi là trái hổ đen.

Doll kinh hãi đánh giá hai ngọn núi rồi nói:

-Cũng không mạnh hơn anh. ...

Lakjhal lắc đầu nói:

-Cô cũng quá xem nhẹ những người của đế quốc này, hai người này có lẽ mạnh hơn ta gấp bốn lần trở lên. Ít nhất thì hiện tại ta không làm được như hai người này.

Lakjhal hơi nhếch môi nói:

-Có lẽ họ đang ẩn thân sống đâu đó trên đế quốc này, những người đến tầng thứ của ta đều có tuổi thọ ít nhất cũng phải 10000 năm.

Doll là lười đáng yêu sau đó lẳng lặng nghe Lakjhal kể về hòn đảo Arer Wild.

Arer Wild có đặc sản chủ yếu là Rượu dung nham và Trà đông lạnh, chúng được đặc biệt sản xuất từ một phương pháp độc đáo của người dân trên đảo dựa vào hai ngọn núi lửa và băng.

Rượu dung nham và Trà đông lạnh có thể cường hóa năng lượng, thể chất của người uống nếu sử dụng vừa đúng mỗi ngày nên nó được xem như thực phẩm bằng vàng.

Arer Wild có cư dân nguyên gốc là người lùn Miderter, họ rất tài giỏi trong các ngành nghề liên quan đến rèn, và chế rượu.

Người lùn Miderter đã thành lập một vương quốc tự trị và phát triển vương quốc trở nên giàu có chỉ trong vòng 300 năm.

Khi thời đại hải tặc kéo đến thì người lùn Miderter đã hợp tác với một số băng hải tặc hùng mạnh.

Hiện giờ họ đang là đối tác của băng Tóc Đỏ, băng Big Mum hai băng hùng mạnh bậc nhất với thủ lĩnh là hai trong bốn Tứ Hoàng của đại hải trình.

Trên đảo hiện giờ đang được băng Tóc Đỏ đang đóng quân, ngoài ra còn hơn 73 băng hải tặc lâu đời khác cũng đang hoạt động trên đảo và vùng biển quanh đảo Arer Wild.

Bỗng nhiên Lakjhal nhíu mày nghiêm trọng liếc mắt về hướng bắc của đảo Arer Wild.

...

Cách đảo Arer Wild 3000 hải lý về hướng bắc là hơn 6000 chiến thuyền của Hải Quân.

Hạm đội thuyền chiến dưới sự dẫn dắt của ba chiếc Chiến thuyền khổng lồ dài hơn 500 mét cao 30 mét.

Trên một tầng băng trôi nổi giữa ba chiến thuyền khổng lồ đang ngồi ba người cao lớn.

Họ là ba vị Đô đốc hải quân chịu trách nhiệm xuất lĩnh quân đội trong chiến dịch tập kích đảo Arer Wild lần này Aokiji, Akainu, Kizaru.

Aokiji cầm chiếc cần câu đang được thả qua chiếc hồ trên mặt băng. Anh rất thông thả để chiếc cần một bên và lấy từ túi áo một cuốn sách nhỏ để đọc.

Akainu thì nhắm mắt yên tĩnh, từ trên gương mặt vuông vức và nghiêm nghị ấy là một sự bình lặng đáng sợ.

Kizaru thì nhàm chán tựa người vào ghế và chống cằm nhìn bầu trời trong vắt trên đầu.

-Nghe nói lần này trên đảo chính là Tứ Hoàng Shanks tóc đỏ, trinh thám báo rằng hẳn lúc này phải trên đường đến đảo Mamu để trợ giúp băng Đầu Sắt cơ mà?.

Aokiji nghe Kizaru nói thế thì khép lại cuốn sách và nói:

-Bộ trinh sát làm sao đủ khả năng tìm hiểu thông tin của Tứ Hoàng, họ chỉ suy đoán dựa trên hướng đi của Tứ Hoàng thôi.

Kizaru nghiêng đầu khịt một tiếng:

-Lũ nào phăng ấy chỉ thêm việc cho chúng ta. Vậy chúng ta phải làm như thế nào nếu đối phương có Tứ Hoàng?...

Akainu lúc này mở mắt lên tiếng:

-Ta sẽ cầm chân Tứ Hoàng một khoảng thời gian, hai người dọn dẹp lũ còn lại.

Đúng lúc này một chiếc thuyền áp sát vào tảng băng, một người trên thuyền gấp gấp báo cáo.

-Báo cáo ba vị Đô đốc, Chim trinh sát bên cách 800 hải lý ở hướng đông nam đảo Arer Wild bỗng nhiên mất liên lạc. Đây là hình ảnh cuối cùng nó gửi về.

Aokiji tiếp nhận một mặt thủy tinh rồi bắt đầu phóng đại hình ảnh bên trong để Kizaru và Akainu cùng quan sát.

Giữa vùng biển xuất hiện một chiếc phi thuyền màu bạc, trên boong thuyền một người không rõ gương mặt, bỗng nhiên người này liếc nhìn vào con chim và vùng tay lên, hình ảnh biến mất....

Cả ba người trầm tư thật sâu, sự việc có vẻ nghiêm trọng.

Đối phương có thể phát hiện chim trinh sát từ khoảng cách hơn hai dặm trên bầu trời thì thực lực đã không kém họ là bao. Từ thái độ của người này thì xem ra cũng không phải đồng minh.

Cả ba vị Đô đốc chìm vào những suy tính của riêng mình.

Cách đây 1 tuần họ cũng đã nhận được tin Tứ Hoàng - Râu Trắng Edward Newgate đang trên đường đến Imper Down và tuyến đường đó cũng cách nơi không xa lắm.

Aokiji gửi chim truyền tin về tổng bộ hải quân để yêu cầu viện trợ.

Lần tụ họp này giữa các thế lực có vẻ sẽ vô cùng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Kết giới năng lượng

Các thế lực đang tập trung đến đảo Arer Wild.

Hải quân:

Ba Đô đốc tối cao của hải quân Aokiji, Kizaru, Akainu, xuất lĩnh 6000 chiến thuyền.

Bốn thành viên của Thất Vũ Hải là Dracile Mihawk, Bartholomew Kuma, Boa Hancock, Donquixote Doflamingo.

Hải tặc:

Băng Râu Trắng, thủ lĩnh là Edward Newgate và các đội trưởng của các hạm đội gồm Macro, Ace, Jozu.

Băng Tóc Đỏ, thủ lĩnh là Shanks tóc đỏ.

Hơn 86 băng hải tặc lâu đời khác. Nằm dưới sự chỉ đạo của Shanks và Newgate.

Thế lực trung lập:

Một số thành viên chủ chốt của quân Cách mạng.

Một số tổ chức phi chính phủ.

Ông hoàng bóng tối Rayleigh, thành viên cũ của băng hải tặc huyền thoại Roger.

Băng Râu Đen, thủ lĩnh là Marshall D. Tech.

...

Lakjhal nhìn trong tay cuộn giấy có tất cả tư liệu của các thế lực tham gia náo nhiệt lần này. Đây là thông tin cậu mua được từ tay một kẻ buôn thông tin có uy tín lâu đời trong thành phố trên đảo.

Cậu nhếch môi cười nhẹ và đưa nó cho Doll xem, Doll cầm lên nhìn xong thì nói với Lakjhal về không tin tưởng cho lắm.

-Vậy chúng ta có lẽ thuộc thế lực trung lập?.

-Làm sao thế được.

Lakjhal lắc đầu nói:

-Sẽ chỉ có hai thế lực thôi, một là những kẻ giết nhau gồm tất cả bọn họ và ta là kẻ quét dọn chiến trường.

-Anh định châm lửa giữa các thế lực?. Nhưng bọn họ sẽ không ngốc đến nỗi khai chiến khi mà thế lực của hai bên quá cân bằng.

Lakjhal Chỉ vào nhóm thế lực cuối cùng trong tờ giấy và nói:

-Không phải còn bọn chúng sao, ta nghĩ thế lực trung lập sẽ là đích ngắm của Hải quân và Hải tặc, bọn họ sẽ cố gắng kéo thế lực này về hướng mình. Trung lập chủ yếu sẽ phụ thuộc vào quyết định của hai người mạnh nhất, Râu Đen có xu hướng hợp tác với Hải Quân, Rayleigh thì có vẻ sẽ nghiêng về Hải Tặc.

Doll ánh mắt sáng lên nói:

-Vậy là anh định lật đổ Râu Đen hoặc Rayleigh để cân cân thế lực nghiêng đi... Anh chắc hẳn sẽ chọn Râu Đen đúng chứ?.

Lakjhal gật đầu nói:

-Năng lực trái Ác Quỷ của hấn rất thú vị, một con chuột thí nghiệm tốt.

Doll tưởng tượng đến cảnh Râu Đen bị Lakjhal mang đi làm thí nghiệm thì rung mình lạnh lẽo và cầu khẩn cho Râu Đen có thể siêu thoát. Lúc này cô mới hỏi một câu mà bản thân vẫn luôn thắc mắc:

-Với sức mạnh của mình thì sao anh không thẳng tay đàn áp tất cả mà lại phải áp dụng những động tác nhỏ như thế?.

Lakjhal thờ dài, cũng đã đến lúc cho Doll biết thêm về những bí mật của thế giới này, cậu bắt đầu giảng giải.

Trong thế giới họ đang sống chỉ có duy nhất một vị “Thần” duy nhất tạo ra thế giới này.

Tiếp đó người tạo ra các dạng sinh mệnh nhưng lại cảm thấy họ cần có sự liên kết hơn vì khoảng cách giữa các hành tinh có sự sống là quá xa xôi.

Thế là “Thần” tạo ra hành tinh trung tâm của thế giới và đưa tất cả các chủng sinh mệnh về nơi này khiến nói này tụ hợp tất cả tài nguyên, sinh vật,...

Hành tinh này đã dần trở thành trái tim của cả thế giới do “Thần” tạo ra.

Các chủng tộc vì tranh giành mảnh đất này đã tiến hành chiến tranh hàng triệu năm cho đến khi một kẻ tự xưng là Khall Dives đứng ra.

Hắn dùng thực lực của mình và san bằng mọi cuộc chiến giữa các tộc, Khall có sức mạnh đến khó không tưởng nên các tộc đã xưng hắn là thần, vì hắn chinh phục được tất cả các tộc bằng vũ lực nên các tộc gọi hắn là Thần Chiến Tranh.

Tiếp đó hắn dùng sức mạnh của mình tạo thành một lục địa riêng và thiết lập một kết giới năng lượng khổng lồ bao bọc lục địa đó lại.

Muốn ra vào được kết giới năng do hắn tạo ra thì phải đạt đến một tầng thứ sức mạnh nhất định.

Sau đó là sự xuất hiện của 98 người như Khall, họ cũng làm điều tương tự và hiện giờ thì trên thế giới có 99 đại lục được bao bọc trong những kết giới năng lượng như vậy.

Kết giới năng lượng này dùng để không ngăn cách dòng chảy vận mệnh của lục địa này phát triển theo hướng hoàn toàn riêng biệt, lịch sử, văn hóa, bản sắc,... tất cả đều có đặc sắc riêng.

Mỗi lục địa trong kết giới là hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Nếu như những kẻ ở tầng thứ sức mạnh của Lakjhal ra tay trực tiếp thì sẽ gây rối loạn dòng chảy vận mệnh của lục địa, họ sẽ phải chịu sự trừng phạt

của kết giới năng lượng theo cách này hay cách khác,

Trừng phạt sẽ tương đương với những rối loạn và tổn hại họ mang đến cho dòng chảy vận mệnh của lục địa.

Cũng vì thế mà những kẻ ở tầng thứ của Lakjihal mới dùng nhiều phương pháp khác nhau để đạt được điều mình muốn và rất ít khi thẳng tay can thiệp.

Chỉ khi bất đắc dĩ nhất họ mới dùng đến sức mạnh của mình để tiến hành can thiệp dòng chảy vận mệnh.

Tùy theo trình độ phát triển và mạnh mẽ của lục địa bên trong kết giới mà những người như Lakjihal sẽ chịu trừng phạt nhiều hay ít.

Ví như khi ở tại đế quốc Alision thì cậu chịu ít áp chế hơn khi Lakjihal ở Crimous, trình độ mạnh mẽ của Alision cao hơn Crimous rất nhiều.

Tiếp đó Lakjihal kể cho Doll nghe về những trừng phạt mình phải chịu khi cậu tiến hành các động tác mạnh mẽ can thiệp vào dòng chảy vận mệnh lúc Lakjihal còn ở Crimous.

Doll lắng lắng nghe và rất kinh ngạc bởi những điều cậu nói. Thế giới quan của cô bỗng nhiên phóng đại hơn hàng nghìn lần với những điều mình nghe được.

Doll nhíp tay lên môi và hỏi:

-Thế sức mạnh thế nào thì sẽ phải chịu sự áp chế của kết giới?.

Lakjihal trầm tư về vấn đề này, Doll cần được biết để tránh phạm phải vào sai lầm khi đạt đến tầng thứ sức mạnh cao. Cậu phân tích một lúc rồi nói:

-Không có sự phân chia rõ ràng cho vấn đề này, đây là sự cảm nhận và quan sát của mỗi người, nhưng Thần Sấm Sét Dirva từng đưa ra một mức thang.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thang đo tương đối của Thần Sấm Sét Dirva

Thần Sấm Sét Dirva vì để tránh cho những kẻ hùng mạnh tùy ý can thiệp và gây ra hỗn loạn đối với dòng chảy vận mệnh đã đặt ra một thang đo tương đối.

Đối với các lục địa bên trong kết giới:

Có lịch sử phát triển dưới 1 tỷ năm thì được gọi là văn minh cấp vương quốc.

Từ 1 đến 10 tỷ năm là văn minh cấp đế quốc.

Từ 10 đến 100 tỷ năm là văn minh cấp thiên quốc.

Từ 100 đến 1000 tỷ năm là cấp thánh quốc.

Đối với các lục địa có lịch sử từ 1000 tỷ năm trở lên thì đã có thể xưng thần quốc.

Những người trong thần quốc có thể tùy ý gây xung động và dòng chảy vận mệnh bởi các lục địa này đã có dòng chảy vận mệnh quá khổng lồ, trừ các vị thần ra thì không ai có thể ảnh hưởng đến dòng chảy vận mệnh của thần quốc nữa.

Đối với các cá thể hùng mạnh:

Có thể tác động tự do đến một khu vực bán kính 10 dặm được gọi là cấp Nhà Vua.

Tác động đến khu vực bán kính 100 dặm là cấp Đại Đế.

Từ 100 dặm 10000 dặm là cấp Chúa Tể.

Từ 10000 dặm đến 1 triệu dặm là cấp Thánh Hiền.

Từ triệu dặm trở đi thì từ trước đến nay chỉ có các vị Thần Linh.

Năm cấp bậc lục địa tương ứng với năm đẳng cấp sức mạnh do Thần Sấm Sét đề ra là những mốc thang tương đối nhưng cũng đã phù hợp để những kẻ có quyền năng hùng mạnh tự kiểm soát hành vi của mình.

Doll nghe xong thì nói:

-Vậy anh thuộc cấp độ nào?

Lakjihal suy tính lại phạm vi mình có thể tùy ý thao túng, điều khiển thì nói.

-30 dặm, cấp Đại Đế.

Doll chỉ vào mình và nói:

-Thế còn em?.

-Cô thì chỉ có 50 mét, không cấp bậc.

Doll bữu môi nói:

-Em có thể tác động đến khoảng cách 5 dặm cơ mà, đáng nhẽ phải là cấp Nhà Vua chứ.

Lakjihal lắc đầu:

-Cô có thể ném đi thanh thương 5 dặm, nhưng tùy ý thao túng một khu vực thì cô chỉ có thể làm trong vòng 50 mét.

-Ồ!....

Doll gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lakjihal nhìn bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cậu đứng lên và đi ra ngoài.

Ở phía bắc đảo đang dâng lên hai luồng khí thể cực mạnh và chạm vào nhau, Lakjihal nhún chân biến mất về hướng đó.

Doll ngồi lại hơi khó hiểu, cô không cảm nhận được hai luồng khí thể kia nhưng trực giác nói cho Doll biết đang có việc vui, cô nhỏ giọng thì thầm:

-Luôn trốn đi chơi một mình.

...

Phía bắc đảo Arer Wild đang là cuộc chạm mặt giữa thủ lĩnh băng Râu Đen - Tech và đội trưởng hạm đội số hai băng Râu Trắng - Ace.

Ace gầm lên với Tech.

-Sao mày dám phản bội ông già?. Thằng khốn nạn, mày không nhớ ai là người đã thu nhận và che chở mình dưới vòng tay của mình sao?.

Tech cười khùng khục nói:

-Tao nào có phản bội, chỉ là ông già đã lớn tuổi rồi mà vẫn chưa chịu leo khỏi vị trí, lớp trẻ chúng ta cần có vài hành động khiến người cha già hiểu được.

-Cám ơn!... tao sẽ bắt mày về đập đầu trước ông già.

Ầm!....

Ace hét lớn rồi tụ tập một quả cầu lửa chói sáng và ném vào Tech.

-Trò vật....

Tech dụng thả ra một làn sóng bóng tối nuốt trọn quả cầu lửa. Sau đó hắn tiếp tục thả làn sóng bóng tối cuốn về hướng Ace.

Ace đánh một ra đấm mang theo ánh lửa vàng rực thổi tan làn sóng bóng tối của Tech.

Hai người tranh đấu vô cùng kịch liệt mà không hay biết bản thân đang bị một bóng người cách đó không đến 20 quan sát chăm chú.

...

Lakjihal quan sát năng lực trái Ác Quỷ của hai người.

Ace là trái Ác Quỷ hệ lửa, có khả năng điều khiển lửa, vốn dĩ rất bình thường nhưng cường độ và sự khống chế của Ace đối với lửa lại cực kỳ mạnh mẽ.

Lakjihal chú tâm và Tech nhiều hơn, trái Ác Quỷ bóng tối, vẫn đặc tính bóng tối nhưng nó lại có khả năng hấp thụ mọi vật chất gặp phải, nuốt được năng

lực của đối phương.

Tên này quả làm một vật để nghiên cứu hoàn mỹ.

Bỗng dung cậu nhú mày lại, dòng chảy vận mệnh của Alision lại có một phần khá lớn quán vào Tech.

Điều này làm Lakjihal phải đưa ra quyết định hoặc bỏ qua tên này, hoặc bắt hấn về và chịu trả giá vì can thiệp vào dòng chảy vận mệnh.

Nghiên cứu của Lakjihal về năng lực Trái Ác Quỷ gần đây đã bị đình trệ vì không tìm được hướng đi mới, cậu tính toán ra được nghiên cứu của mình sẽ thành công mỹ mãn nếu có được một bước tiến nữa, và Tech có vẻ sẽ là bước đột phá đó.

Trong lúc Lakjihal đang suy tính để làm ra lựa chọn tốt nhất thì một bóng người đang tiếp cận chiến trường giữa Tech và Ace.

Lakjihal nhận ra người này, là Đô đốc Aokiji của Hải quân.

Chỉ thấy hấn lên thả sức mạnh đóng băng của mình luôn vào dưới đất và tiến về hướng Ace một cách khéo léo.

Cuộc đấu giữa Ace và Tech diễn ra khá cân sức, mặc dù năng lực bóng tối của Tech khá đặc dị nhưng thuộc tính ánh sáng của lửa khiến Ace có thể phần nào kiềm chế lại sức mạnh đó và đánh ngang tay với Tech.

Bỗng nhiên dưới chân Ace bị một dòng băng giá quán lấy, khí lạnh nhanh chóng đóng băng thân thể cậu lại mà người bên ngoài lại không thấy được.

Chết tiệt!. Bị đánh lén.

Năng lực trái Ác Quỷ trong cậu lập tức bị khóa chặt, một dòng suối bóng tối được Tech đổ về hướng Ace.

Lakjihal nhìn cảnh này bỗng nhiên nhếch môi cười thâm trầm, một ý tưởng mới vừa động lên từ đầu cậu.

Lakjihal dùng Gnodom hòa vào làn sóng bóng tối của Tech.

ẦM!....

Sóng bóng tối đổ về hướng Ace vô cùng mãnh liệt.

Ace cắn răng nhưng...

Chẳng có gì xảy ra cả!...

Sóng bóng tối đang bao phủ cậu lại tựa như dòng nước ấm vậy, vô cùng dễ chịu. Không những thế nó còn hòa tan băng giá trong cơ thể Ace.

Aokiji trong bóng tối thấy thế thì ngẩn người, hấn nhận ra rằng sóng bóng tối của Tech đang hòa tan băng giá của mình và giúp Ace, tại sao lại như thế, chẳng phải trong báo cáo đã nói Tech hiện đang có thái độ quyết liệt với băng Râu Trắng đặc biệt là đội trưởng đội 2 – Ace hay sao?.

-Thằng ngu này đang làm gì thế nhỉ?.

Aokiji nhú mày chửi nhỏ và cố gắng tăng lực tác động lên Ace.

Tech nhìn vẻ mặt như đang tắm suối nước nóng của Ace thì há hốc mồm, từ khi nào mà tên đó lại có thể chống lại sóng bóng tối bản thân thế.

Hấn không tin Ace có thể chịu được bao lâu nên gia tăng sức mạnh vào sóng bóng tối.

Ace cũng ra sức giải quyết cơn băng giá của Aokiji trong cơ thể.

Ba người giằng co mỗi lúc một quyết liệt.

Lakjihal đứng ẩn người cách đó 20 mét cười thâm nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: 5 tỷ Beri

Lakjihal đọc được trước dòng chảy tương lai trong vòng một ngày nên có thể biết được kết quả trận đấu. Ace sẽ thua và bị Aokiji mang đi.

Không can thiệp mạnh mẽ nhưng nếu dùng phương pháp thâm thấu thì cũng chẳng là gì.

Ba người trong chiến đang giằng co vô cùng gay gắt, cuộc đấu đã chuyển sang xem ai sẽ là người trụ lại cuối cùng.

Aokiji nắm giữ năng lực tốt nhất, Ace trẻ nhất, Tech có năng lực đặc dị nhất.

Lakjihal cười thâm trầm,...

Àm!....

Ba người cảm thấy tình hình không ổn nên rút lại năng lực của mình nhưng lại bị một cỗ lực lượng tựa như lốc xoáy hút vào.

Tech và Ace biết rằng có kẻ thứ ba nhúng tay vào cuộc đấu nhưng Aokiji biết rằng đã bị một kẻ thứ tư tính kế.

Aokiji dùng chút sức lực còn lại để chạm vào túi quần sau đó mất đi ý thức vì năng lực sử dụng quá độ.

Bịch!....

Tech và Ace cũng cùng lúc ngã ra đất.

Lakjihal từ cách nơi hai người giao đấu hiện thân ra và bước vào hẻm núi nơi Aokiji ẩn nấp. Cậu rút ra một con dao và mỉm cười tao nhã như một quý tộc.

Sau khi lấy hơn mười bình máu của Aokiji cậu mới đứng lên hơi phân vân và thì thầm:

-Không mấy khi có cơ hội thế này, có nên lấy thêm vài chục bình nữa không nhỉ?....

Lakjihal lắc đầu và đứng lên đi về hướng Ace và lấy của chàng trai đáng thương hơn 10 bình máu.

Cuối cùng là Tech. Lakjihal bước đến và vỗ vào mặt Tech nói:

-Đừng giả chết nữa Tech, trời sáng đến tận mắt rồi.

Tech vốn đang nằm bỗng nhiên sử dụng năng lực hóa thành một dòng chảy màu đen và chuồn ra xa. Lakjihal mỉm cười đưa ngón tay mảnh khảnh nhấn đến.

Àm!...

Tech bị nhấn lún vào mặt đất cứng hơn 4 mét, chung quanh hắn hiện lên chiếc hố có hình ngón tay, cả người Tech bị khí thể màu trắng hình xiềng xích trói lấy.

Mặc cho hắn biến thân, hấp thụ làm sao vẫn không thể thoát khỏi khí thể này.

Lakjihal đột xuất hiện ra trước mặt Tech, cậu nhìn hắn bằng ánh mắt đang nhìn một vật thí nghiệm khiến mồ hôi của Tech toát ra sau lưng như suối. Tech hơi lắp bắp:

-Làm sao ngươi biết được, không thể nào có chuyện đó...

Lakjihal hơi bật cười nói:

-Mục đích của ta là chỉ khiến các ngươi ngất đi, mà ngươi lại giả chết.

Tech run rẩy nhìn kẻ trước mắt sau đó sợ hãi hỏi thăm:

-Ngài,... Quý ngài.. là...

Àm!....

Lakjihal nhấn mặt của Tech đập vào nền đất và mỉm cười ấm áp:

-Chỉ có ta hỏi, ngươi hoặc gạt đầu hoặc lắc đầu...

Tech đưa lên gương mặt đã đầy máu và nở nụ cười hân hoan cho là dễ nhìn nhất, trong sâu ánh mắt Tech toát lên một tia nhìn như rắn độc, hắn phải nhẫn nhịn, sống được mới có ngày trở người.

Lakjihal thấy được ánh mắt của Tech và thân nhiên nói:

-Ta thích suy nghĩ của người đầy, đầy lý trí và sáng suốt, được rồi, hãy trả lời ta nào...

...

Sau một lúc thật lâu.

Sau đã biết tất cả những gì mình cần về nơi Tech có được trái Ác Quỷ, cách hấn sử dụng, cách hấn tăng cường năng lực,...

Thậm chí cậu còn mở khóa năng lực “âm thanh xa đoạ” của của mình có được khi rút Deviance và moi móc các bí mật trong lòng, suy nghĩ,...

Lakjihal đứng lên và nhìn lại bản ghi chép trong tay, cậu mỉm cười hài lòng rồi xoay người bước đi.

Để lại ba người vẫn đang bất tỉnh, cậu đã tính toán thời gian để Aokiji và Tech tỉnh lại trước sau cùng mới là Ace. Như thế thì kết quả rằng Ace bị Aokiji bắt đi vẫn sẽ không thay đổi.

Lakjihal cũng đã xóa đi kí ức của Tech về mình và ký ức của Aokiji về kẻ thứ tư.

...

Aokiji tỉnh lại và lấy từ trong túi một mảnh băng. Đây là một trong những đặc tính của năng lực băng giá được Aokiji phát triển thông qua tập luyện.

Năng lực phản chiếu và phục hồi. Năng lực này cho phép niếng băng ghi chép lại một hình ảnh của đối thủ và từ hình ảnh đó phục hồi lại các động tác của đối phương trong một khoảng thời gian ngắn sau đó.

Aokiji mang lên Ace, suy nghĩ một chút, Aokiji cũng mang theo Tech biến mất.

...

Sau khi Aokiji mang theo Ace, và Tech về thì ba vị Đô đốc tối cao đã họp bàn trong phòng kín trong suốt ba ngày với hành ảnh được ghi chép về Lakjihal bởi năng lực của Aokijin.

Sau đó 1 tuần, Hải quân có các hành động rút quân làm Lakjihal khó hiểu vô cùng.

Cậu dùng Mieris quan sát các dòng chảy và thấy được một số rắc rối đang hướng về mình.

Lakjihal thở nhẹ ra, vậy là một khi can thiệp vào dòng chảy vận mệnh dù ít hay nhiều, dù mạnh mẽ hay thâm thấu thì vẫn sẽ bị trừng phạt tùy theo mức độ ảnh hưởng đến vận mệnh.

Lakjihal vốn định kiếm một lượng lớn máu của những người có năng lực trái Ác Quỷ từ trận chiến này để có tài liệu nghiên cứu, hành động rút quân của hải quân khiến dự định của cậu tan thành số không.

Lakjihal vẫn bình thản, vận mệnh là một điều huyền diệu rất khó hiểu, hơn nữa cậu quan sát được một con bão khác có quy mô lớn hơn lần này rất nhiều.

Và trung tâm con bão chính nhà tù lớn nhất đế quốc Alision – Imper Down.

...

Sáng thứ Hai, cách thời điểm hải quân rút khỏi đảo Arer Wild sáu ngày.

Doll vừa gặm chiếc bánh mì vừa đọc nhật báo Grandline được chim đưa tin của tòa soạn thả xuống.

Phụt!...

Doll phun ra miếng bánh mì đang ăn xuống biển và trừng mắt nhìn vào mục truy nã.

“Tổng bộ hải quân vừa xác định được một tội phạm có độ nguy hiểm cầm SS tương đương với Tứ Hoàng, hiện đang ở trên trú trên đảo Arer Wild.

Năng lực: Chưa thể xác định.

Tên thật: Chưa thể xác định.

Tiểu sử: Chưa được điều tra.

Biệt danh: Khoa học điên.”

Bên dưới nữa là hình ảnh và giá truy nã.

5,000,000,000 Beri.

Doll nhìn hình ảnh bên trong thật lâu, người trong hình ảnh đó y hệt thanh niên tóc đen đang ngồi đọc sách bên cạnh cô – Lakjihal.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Sập bẫy.

Trong phòng thí nghiệm của mình, Lakjihal đang ngồi trong một chiếc ghế bành và đọc tài liệu cậu đã nghiên cứu được về trái Ác Quỷ.

Sau hơn 200 mẫu máu thu thập, thông tin có được bằng việc cưỡng ép tinh thần, hàng trăm thí nghiệm trong 6 tháng... Lakjihal đã đưa ra một suy đoán.

Năng lực của trái Ác Quỷ sẽ dựa vào cảm xúc, suy nghĩ đầu tiên nó cảm nhận được khi vào thế giới này.

Nếu suy nghĩ, cảm xúc đầu tiên nó cảm nhận được là sự yếu đuối thì trái Ác Quỷ sẽ có thuộc tính bảo vệ, năng lực tạo khiên, năng lực đỡ đòn...

Nếu khi nó xuất hiện mà chung quanh không có bất kỳ suy nghĩ gì thì năng lực của nó sẽ là nơi nó xuất hiện, rơi vào núi lửa thì thuộc tính sẽ là dung nham, lửa... rơi vào vùng băng giá thì năng lực sẽ là băng, sương lạnh...

Nguyên rủa của biển cả đối với trái Ác Quỷ là vấn đề duy nhất làm khó Lakjihal, đây là do Hải Thần Perseidon đặt ra nhằm giữ sự cân bằng về sức mạnh, do vậy nguyên rủa của biển cả và chén Haki được Người để lại.

... Và còn rất nhiều điều thú vị khác về trái Ác Quỷ.

Lakjihal quan trọng nhất một vấn đề, cảm xúc càng lớn thì năng lực càng mạnh.

Sự sợ hãi, sự thù hận, điên loạn, mong ước bảo vệ, tình yêu, đau khổ, hạnh phúc... bất kể là cảm xúc nào, trái Ác Quỷ sẽ chuyển đổi dòng cảm xúc đó thành sức mạnh cho người sử dụng.

Nếu có thể định nghĩa thì Lakjihal sẽ gọi nó là năng lượng cảm xúc, vấn đề là điều này khiến cho Lakjihal nếu sử dụng trái Ác Quỷ sẽ có năng lực rất yếu.

Tình cảm Lakjihal dành cho Arthur lớn hơn mọi thứ trên thế giới nhưng nó đã bị tình lọc khiến nó không thể trở thành năng lượng cảm xúc được.

Các tình cảm khác của cậu đã là số không. Cách duy nhất để giải quyết vấn đề là cậu phải lấy lại các cảm xúc đã bị thanh tẩy.

Làm thế nào?

Sự trải nghiệm mãnh liệt.

Lakjihal đã từng đọc được một thông tin quan trọng từ “trí tuệ của thần” – Gariel, cây Ác Quỷ vốn là một mảnh vỡ của phần Sức Mạnh kết hợp với Cảm Xúc.

Khi đến đế quốc Alision này, cậu đã khá bất ngờ khi biết được cây Ác Quỷ lại tồn tại nơi đây, lấy đi cây Ác Quỷ là điều không thể. Hải Thần Perseidon đã trói buộc nó vào một không gian không người biết đến.

Lakjihal cũng đã có dự định sẽ tôi luyện cảm xúc như “thần” đã từng làm.

Xóa sạch cảm xúc sau đó tìm lại, rồi tiếp tục như thế...

Cảm xúc sau mỗi lần bị tước đoạt và có lại sẽ mạnh mẽ hàng trăm lần, năng lượng cảm xúc chính là năng lượng mạnh mẽ nhất thế giới, nó kích phát ý chí chiến đấu, làm bùng nổ khả năng tiềm ẩn không giới hạn trong mỗi sinh vật.

Một kẻ đầy lý trí và luôn đăm đăm với vạn vật chung quanh có lẽ là một kẻ vô cùng mạnh, nhưng kẻ mạnh nhất chính là kẻ có cảm xúc lớn nhất.

Cảm Xúc của “thần” có quyền năng ngang với sự kết hợp Trí Tuệ, Sức Mạnh, Linh Hồn và Thân Thể của Người.

Lakjihal đã đưa ra quyết định.

Sức mạnh của cậu vẫn còn rất yếu để có thể hồi sinh Arthur, chưa nói đến việc hai người sẽ phải đối mặt những điều gì sau đó.

Có vô số kẻ thù đang đợi Lakjihal, cậu cần phải mạnh mẽ hơn nữa.

...

Sâu bên trong trung tâm phòng thí nghiệm của Lakjihal.

Trên bục đá là một chiếc hộp kính được khắc hàng nghìn ma pháp trận. Trong hộp là một trái Ác Quỷ có hình tròn láng mịn, trên thân nó là những họa tiết kỳ dị đang liên tục lay động không quỹ tích.

Thành quả nghiên cứu của Lakjihal, cậu đã tạo ra nó và phong ấn không cho nó tiếp nhận các cảm xúc, trái cây này sẽ có thuộc tính tùy vào cảm xúc mà Lakjihal truyền vào nó.

Khi cậu vừa muốn mở phong ấn thì bỗng nhiên chân mày Lakjihal cau chặt. Cậu thoát khỏi phòng thí nghiệm và đi ra ngoài.

...

Doll lúc này đang bị một tên vận trang phục trắng và mang mặt nạ quái dị nắm trong tay.

Sau lưng hắn là ba vị Đô Đốc hải quân Aokiji, Akainu, Kizaru. Bên ngoài phi thuyền Bạc là hàng nghìn chiến thuyền đang vây chặt.

Doll đã bị đánh ngất nhưng Lakjihal vẫn có thể thấy vẻ quật cường từ khuôn mặt của cô.

Aokiji vuốt mái tóc xù nói:

-Gặp lại rồi, lần trước cậu lấy của ta khá nhiều máu đấy.

Lakjihal thân nhiên nói:

-Vì có một số nghiên cứu cần dùng đến thôi.

Kizaru lười biếng cho tay vào túi quần:

-Giọng điệu tốt đấy “khoa học điên”, cô bạn gái của người đã chống trả rất quyết liệt, có vẻ người thường ngày rất quan tâm đến cô ta nhỉ?.

Lakjihal lặng yên không nói, một phó Đô đốc bước đến và trải ra một tấm giấy bắt đầu đọc:

“Trải qua Chính phủ thế giới điều tra, người – “Khoa học điên” bị nhận xét là có mức độ ảnh hưởng và nguy hiểm cực độ đến đế quốc, vì vậy đặt giá truy nã là 5 tỷ Beri. Chúng ta tuyên bố bắt giữ và tịch thu toàn bộ nghiên cứu nguy hiểm của người vì nền hòa bình cho đế quốc. Bản thân người sẽ được đưa về Imper Down chờ ngày xét xử.”

Lakjihal mỉm cười nói:

-Phải đến tận ba vị Đô đốc đến đây, các người cũng quá xem trọng ta rồi.

Aokiji chặc lưỡi nói:

-Dĩ nhiên phải cẩn thận, lần trước ta tưởng mình đã phải chết rồi chứ.

-Chỉ là thọc gậy từ sau thôi, nếu đánh trực diện thì chúng ta cũng tầm nhau thôi.

Aokiji không đáp tỏ ý đồng ý. Kizaru hứng thú ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn trà, hắn nhàn nhã cầm cuốn sách Lakjihal để đấy và đọc, Akainu nói:

-Vậy người cũng nên đi theo chúng ta thôi.

Lakjihal mỉm cười tao nhã nói:

-Thứ lỗi rồi.

Vụt!...

Dứt lời thì bóng người cậu đã xuất hiện bên cạnh lên áo trắng đang nắm giữ Doll và vùng kiếm chém vào đầu hắn.

Xoẹt!.

Radefal chém vào đầu hắn nhưng nơi đó chỉ còn lại một chùm ánh sáng màu vàng. Kizaru đẩy gọng kiếng mát và dùng bàn tay sáng chói giữ lấy thanh kiếm:

-Oi oi,... Đừng mạnh tay thế chứ chàng trai trẻ.

Trên vai Lakjihal cũng đã bị Aokiji đóng băng đến hơn nửa. Akainu ngồi trên thành phi thuyền phong tỏa kín các góc Lakjihal có thể bỏ chạy.

Aokiji hơi gãi sống mũi nói:

-Cậu không định sẽ bỏ chạy khỏi ba Đô Đốc đấy chứ.

-Dĩ nhiên là không rồi!

Giọng Lakjihal vang lên cách đó không xa, ba vị Đô đốc kinh ngạc nhìn lại.

Chỉ thấy Lakjihal lúc này đang vuốt nhẹ thân kiếm, tên mặc trang phục trắng đứng bất động, cô gái tóc xanh bọn họ bắt được đã biến mất.

Tí tách!...

Máu tươi từ trán áo trắng nhỏ xuống đất, thân thể từ từ tách làm đôi và ngã ra hai bên, máu tươi vung vãi khắp sàn thuyền. Các phó Đô đốc nhăn mặt vì hành động tàn bạo của Lakjihal, ba vị Đô đốc hơi nhú mày. Lakjihal nói:

-Bây giờ các người muốn ta trốn đi rồi một ngày đẹp trời nào đó chém nát tổng bộ Hải Quân thành tám phần, hay là rút lui có trật tự.

Kizaru đưa tay che ánh nắng mặt trời chói chang và nói:

-Không biết người làm gì với cô bé kia nhưng người chắc chắn trốn không thoát.

Lakjihal cười nhẹ và nói:

-Vậy ta đành phải vùng vẫy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Giao chiến cùng ba vị Đô đốc.

ẦM!....

Lakjihal biến thân Vua Chiến Tranh cao 49 mét tay cầm trường thương dài 90 mét khí thế khủng bố, sau lưng Vua Chiến Tranh bung ra ba đôi cánh trắng có giáp vàng sáng chói, trên đầu là một vòng sáng tỏa ra dao động kinh khủng.

Vụt!...

Vua Chiến Tranh hóa thành dải ánh sáng trắng và bay về hướng chân trời.

Xoẹt!....

Kizaru búng một luồng ánh sáng về hướng Vua Chiến Tranh. Lakjihal né qua một bên nhưng Kizaru đã hiện thân trước mặt Vua Chiến Tranh và nói:

-Đừng nghĩ rằng có thể thoát được, năng lực trái Ác Quỷ của ta là Ánh Sáng – trái Pika Pika.

Ầm!....

Lakjihal quét cây thương vào Kizaru nhưng chỉ có thể đánh xuyên qua người hắn, các tia sáng nhanh chóng tụ lại như cũ. Kizaru điểm ra một tia sáng vàng khủng khiếp nơi đầu ngón tay:

-Chồng cự là đau đốn đấy cậu bé.

Ầm!...

Vùng biển bị tia sáng trong tay Kizaru bắn nổ tung lên. Lakjihal dùng Gnodom đen làm nước biển bị đốt nóng và bốc hơi dữ dội.

Kizaru đang muốn tấn công lần nữa nhưng sắc mặt hắn lại khó coi:

-Chết tiệt hơi nước làm nhiễu loạn ánh sáng. Tên này cũng đủ rắc rối - “Roku Shiki – Keppou.”

Kizaru đập vào không khí và bắn người ra khỏi vùng hơi nước, hắn tiếp tục tụ tập vô số tia ánh sáng chói lòa vào hai bàn tay đang khép lại.

UỖNH!....

Giữa biển cả nổi ra một quả cầu ánh sáng cực đại bán kính hơn 10 dặm. Tất cả đều bị thiêu đốt sạch sẽ, biển cả dậy sóng dữ dội.

Răng rắc!...

Băng giá lan đến với tốc độ cực nhanh và đóng băng cả vùng biển rộng lớn.

Aokiji và Akainu cũng sử dụng Keppou nhanh chóng đuổi đến bao vây lấy bóng hình cao lớn trong làn sương băng giá. Kizaru ôm vai nói:

-Lạnh quá đấy Aokiji.

-Xin lỗi, xin lỗi,... thế này tiện hơn, mà tên này là cái quái gì thế, năng lực Ác quỷ hệ Zoan à,...

Akainu nghiêm túc nói:

-Bất hủ về là rồi... Cần thận hủ đến!....

Một thanh thương khổng lồ đâm xuyên qua Aokiji nhưng hủ đã hóa thành tượng băng rồi rơi xuống, Kizaru và Akainu cùng lúc giải phóng sức mạnh và toàn lực tấn công.

....

UỖNH!....

Băng trụ rộng hơn 1000 mét từ bầu trời đập xuống nhưng bị chặn lại bởi một ngọn thương dài 90 mét. Băng trụ vỡ ra và tung bay mịt mù.

ẦM!...

Tia sáng vàng bắn xuyên qua bóng dáng đang ở giữa và thổi tan khói bụi trong bán kính 2 dặm.

Bóng dáng hùng vĩ từ trong làn khói bụi hiện ra.

Cao gần 50 mét, giáp đen thon gọn bao chặt toàn thân đã xuất hiện vô số vết trầy xước, ba đôi cánh trắng khổng lồ sau lưng khá tả tơi, quang sáng trên đầu hơi ảm đạm.

Lakjihal cùng với ba vị Đô đốc hải quân đã quần nhau trên biển liên tục một tuần.

Vùng biển bán kính hơn 200 dặm bị Aokiji đóng băng trở thành chiến trường khổng lồ của bốn người.

Mây đen mang theo sấm chớp dữ dội cuộn cuộn trên bầu trời, nham thạch, băng trôi,... áp lực khủng khiếp trong không khí,... Cả vùng biển mang hơi thở chết chóc và sát ý kinh khủng.

Ba vị Đô đốc cũng không khá hơn Lakjihal là bao nhiêu, áo của Akainu bị chém nát, trước ngực Aokiji là một vết chém khủng khiếp, Kizaru thì gương mặt trầy trụa với gọng kiềng gãy nát.

Không khí trong chiến trường căng thẳng cực độ, Kizaru không còn vẻ lười biếng và ngạo mạn thường ngày, hủ hít sâu và nói:

-Ta đã đánh nhau với rất nhiều tên, nhưng chưa từng gặp tên nào khó xoi như ngươi, từ những kiếm sĩ hùng mạnh bậc nhất cho đến những tên mang Haki để vương có chiến ý kinh khủng, hoàn toàn không có tên nào khó xoi như ngươi cả.

Akainu lên tiếng:

-Chúng ta mặc dù ở phía đối địch cũng phải khâm phục ngươi,...nhưng tới đây thôi, dừng lại và chịu bắt đi.

Aokiji đáng về suy nhược nói:

-Ngươi đã đến giới hạn rồi, chúng ta thật sự không muốn ngươi phải chết tại đây, ngươi không phải Hải tặc nên có thể nhận được sự khoan hồng của chính phủ, chúng ta hy vọng được hợp tác với ngươi.

Vua Chiến Tranh chống kiếm giữ lại thân thể đang run rẩy vì kiệt sức, Lakjihal thở ra nặng nhọc nói:

-Nhưng như thế ta sẽ không còn là ta.... Vì chung kết cuộc chiến tuyệt vời này, ta cũng muốn dùng toàn bộ sức lực còn lại vào chiêu cuối cùng, sống thắng thua chết,...

Lakjihal dùng chút sức lực cuối cùng để giữ cho thân thể hơi vững sau đó giờ kiếm lên, ngọn lửa trắng đã rất khó khăn để chữa trị cho Lakjihal, cậu có thể chiến đấu đến lúc này hoàn toàn nhờ vào sự kiên định chèo chống.

UỖNH!....

Cột ánh sáng màu trắng chói lòa bốc lên từ người Vua Chiến Tranh, thân thể Vua Chiến Tranh nhanh chóng tan vỡ.

Ba vị Đô đốc thở dài, họ đã nhận ra sự quyết ý của đối thủ, họ tiếc cho một thanh niên đầy tương lai nhưng không còn cách nào khác, những nhân tố uy hiếp đến chính phủ thế giới đều phải bị loại bỏ.

Ba người dồn tất cả sức mạnh vào kỹ năng mạnh nhất của mình, nguy hiểm chết chóc từ thanh niên đối diện đang tỏa ra nặng nề.

UỖNH!... UỖNH!... UỖNH!....

Giữa bầu trời đêm mênh mông hiện lên bốn cột ánh sáng khổng lồ chiếu rọi hơn nghìn dặm.

Các đám mây trên bầu trời bị vặn xoắn đứt dỗi, không khí bị nén lại rồi nổ ra nhiều lần khiến không khí ngột thở, mặt băng nứt toát khủng khiếp....

Vua Chiến Tranh mở ánh mắt sáng rực hết lên:

-GIỚI HẠN CHẾT CHÓC -LIMIT OF DEATH!.....

Một nhát chém kéo dài 200 dặm và tối đen quét về hướng ba vị Đô đốc.

Aokiji, Akinu và Kizaru nhìn nhát chém khủng bố quét đến cực nhanh thì cũng không chần chờ tung ra kỹ năng của mình.

-THẾ GIỚI BĂNG GIÁ - ICE COLORIUM!...

-DUNG NHAM VIỄN CỔ - FIRE EVESUS!...

-MẶT TRỜI BÙNG NỔ - GOURISION PAK!...

Băng giá cuộn cuộn khắp trời đất đóng băng mọi thứ nó gặp phải, dung nham khủng khiếp phun lên khỏi mặt băng khiến tất cả sụp đổ, ánh sáng khủng khiếp đâm rách tầng mây đen đánh xuống mặt đất.

UỖNHHHHH!.....

Cả vùng biển, bầu trời và không trung bị giầy xéo, nghiền nát và bùng nổ,...tất cả chìm trong ánh sáng trắng....

...

Hai tuần sau.

Trang nhất Nhật báo Grandline đưa ra tin tức khiến đế quốc chấn động.

“Khoa học điên” người có mức truy nã hơn 5 tỷ beri sau khi chống trả dữ dội đã bị ba vị Đô đốc hải quân diệt trừ, vùng biển hơn 400 dặm nơi họ đánh nhau nay đã trở thành vùng biển chết, không có sinh vật nào tồn tại được tại nơi đó.”

Cả thế giới xôn xao trước tin tức đầy chấn động này. “Khoa học điên” vừa được treo cái giá khủng bố 5 tỷ beri thì chỉ vòng 3 tuần sau đã bị giết chết.

Kinh khủng hơn là vị “khoa học điên” này lại được cả ba Đô đốc hải quân chăm sóc, và cái địa phương mà bọn họ đánh nhau đã trở thành biển chết.

Bên dưới là một thông tin truy nã khác.

Trong hình là một cô gái xinh đẹp có mái tóc xanh đang cười tình quái.

“Đồng bọn của “khoa học điên”.

Năng lực: Chưa thể xác định.

Tên thật: Chưa thể xác định.

Tiểu sử: Chưa được điều tra.

Biệt danh: Phụ tá xanh”

Giá truy nã: 300,000,000 Beri.

...

Trên đảo Arer Wild, Tứ Hoàng – Shanks Tóc Đỏ nhìn vào tờ báo và nốc một ngụm rượu, hắn nói với người đàn ông đối diện:

- Vậy cái hành động rút quân khỏi Arer Wild của Hải Quân chỉ là đánh lạc hướng tất cả, có lẽ “khoa học điên” đã bị tập kích bất ngờ. Ông nghĩ sao về việc này “bố già”.

Người đàn ông có hàm râu màu trắng hình dạng như vàng trắng non treo ngược mở ánh mắt và nói:

- Bọn hải quân vẫn cái tác phong đó, cần lên thôi... Không ngờ thế hệ trẻ lại xuất hiện một tên quái vật khủng khiếp như tên “khoa học điên”. Nếu hắn sống thì có lẽ Vua Hải Tặc là hắn cũng nên.

Shanks lắc đầu:

- Mạnh nhất chưa hẳn là Vua, Roger cũng đâu có mạnh hơn ông đứng không Râu Trắng... Cũng chỉ là có lẽ...

Râu Trắng không đáp lời tỏ vẻ chấp nhận.

Bỗng nhiên Shanks nhíu mày nhìn lên bầu trời. Một quả trứng cao tầm người bình thường đang rơi nhanh về phía họ.

Bịch!...

Shanks nhẹ nhàng tiếp được quả trứng và tò mò gõ vào vỏ trứng.

Cong!... Cong!...

Các vết mở nhanh chóng xuất hiện và một cô gái tóc xanh từ bên trong hiện ra trong mắt hai Shanks và Râu Trắng. Shanks mở tờ truy nã “phụ tá xanh” có giá 300 triệu beri và gỡ tóc:

- Không phải chúng ta hên đến thế chứ...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lần trải nghiệm cuộc sống đầu tiên. Guro.

Doll mở mắt và bật thét lên:

- Nhanh chạy đi Lakjihal!.... Nhanh!....

- Bình tĩnh đi cô bé!....

Doll hồi tỉnh từ hoảng loạn rồi ngơ ngác nhìn chung quanh, cô nhớ rằng mình đã đánh nhau với hơn tám vị phó Đô đốc của lực lượng hải quân sau đó bất tỉnh linh bị mất đi ý thức.

Sau đó,... cô không biết.

Khi tỉnh dậy thì cô đã ở đây, nhìn hai người đàn ông trước mắt cô nhíu mày, trí nhớ nhanh chóng hiện lên. Doll thốt lên:

- Tứ Hoàng – Shanks Tóc Đỏ, Tứ Hoàng – Edward Newgate.

- Yoo!.....

Shanks vui vẻ cười với Doll, còn Râu Trắng chỉ điềm nhiên đánh giá Doll – cô gái được gọi là đồng bọn của “Khoa học điên”.

Doll vội vàng lục lọi trong người và lấy ra một viên thủy tinh nhỏ, viên thủy tinh này từng có một giọt máu kết nối với Lakjihal bằng ma pháp trận. Viên thủy tinh đã rạn nứt, khi Doll lấy ra thì nó vỡ vụn.

KHÔNGGGGGG!.....

Doll thét dài đầy bi thương và mất đi ý thức.

Shanks thờ dài nhìn cô gái trẻ sau đó nói:

-Ta sẽ thu nhận cô bé đáng yêu này vậy.

...

Lakjihal dần hồi tỉnh lại ý thức của mình bởi nước biển liên tục tạt vào mặt, cậu đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Tối tăm, âm thấp, chuyển động liên tục,...

Hiện tại Lakjihal đã kiệt quệ sức mạnh, trận chiến kinh hoàng bảy ngày bảy đêm đó đã ngốn sạch lực lượng của Lakjihal.

Lúc này đây Lakjihal hoàn toàn trở thành một người bình thường, lực lượng của cậu chỉ có thể hồi phục từng chút một mà thôi.

Chung quanh có thứ gì đó rất mềm. Cậu không thể dùng sức mạnh để nhận biết đó là thứ gì. Bàn năng cho Lakjihal biết rằng nó không nguy hiểm... Có vẻ như là thịt?....

Lakjihal cố gắng dùng tay lấy ra một con dao và rạch vào đám thịt chung quanh. Cậu cần được ăn để hồi phục lại một phần sức lực.

Roẹt!...

Lakjihal rạch vào và không gian lay động mãnh liệt khiến mọi thứ đảo lộn, cậu bị hất văng đi và va vào một thứ gì đó đang đập,... Lakjihal dùng bàn năng để cảm nhận chung quanh và cậu hơi mỉm cười yếu ớt:

-Trời không cho người xấu đường sống mà?.

Lakjihal lúc này đã biết mình đang ở trong bụng một con quái biển, cái thứ đang đập chính là trái tim của nó.

Nếu không phải thân thể Lakjihal và Vua Chiến Tranh hợp nhất làm một thì có lẽ hiện tại cậu đã là một bộ xương trong bụng con quái.

Lakjihal dùng dao mở một khối thịt trong bụng con quái khiến nó lồng lộn đau đớn. Cậu ăn sống khối thịt và bắt đầu chữa trị cơ thể.

...

Trong một hang tối tăm. Đây lại là bụng của con Vua biển không lồ khác. Một thanh niên trên mặt mang đôi kính đang ngồi bên chiếc bàn đọc sách.

Lakjihal đã khôi phục lại được một ít sức mạnh nên có thể lấy các vật dụng từ phòng thí nghiệm. Cậu đã quyết định sẽ phong ấn sức mạnh, ký ức để trải nghiệm cuộc sống và lấy lại cảm xúc của mình.

Cậu không biết lần trải nghiệm này sẽ tốn bao nhiêu thời gian nhưng đây sẽ lần lần tôi luyện cảm xúc thứ nhất của cuộc đời Lakjihal sau khi cậu đánh mất cảm xúc vì rút Ma kiếm Deviance và Thánh kiếm Platonic.

Hôm nay Lakjihal đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Cậu sẽ hy sinh một nửa sinh mệnh để quần dòng chảy vận mệnh của đế quốc Alision lên bản thân và hòa nhập vào thể giới này.

Mạnh lên từng ngày bằng sức mình với mong muốn và ước mơ, trải nghiệm các cảm giác mãnh liệt bên đồng đội,...

Lakjihal dùng tay vẽ các ma pháp trận phức tạp và tinh tế lên quả cầu thủy tinh trên bàn.

Tiếp đó cậu dẫn dắt dòng chảy sinh mệnh của mình làm vật dẫn và kéo dòng chảy vận mệnh của đế quốc Alision vào bản thân.

Phụt!....

Một nửa mạng sống khiến Lakjihal phun ra một ngụm máu tươi và suy yếu cực độ. Cậu không dừng lại mà tiếp tục giả tạo ký ức, thân phận, hình dáng...

Cậu thay đổi cả ký ức của những người trong quá khứ giả tạo,....

25000 năm sinh mệnh chỉ vì một lần trải nghiệm này.

Cuối cùng Lakjihal phong ấn tất cả ký ức, sức mạnh, cảm xúc,... chìa khóa để mở là khi xung lượng cảm xúc của Lakjihal đủ để phá tan tầng phong ấn dày đặc do chính cậu bày ra.

Làm xong tất cả Lakjihal đánh nổ tung bụng con Vua biển, cậu trôi ra ngoài và mất đi ý thức của mình...

...

Guro mơ hồ mở mắt và nhìn chung quanh. Có tiếng cười nói vui vẻ, cậu khó khăn liếc nhìn chung quanh rồi yếu ớt lên tiếng:

-Nước....

Những người trên thuyền dừng lại tiếng cười và nhanh chóng tụ lại. Một cốc nước đưa đến miệng Guro, cậu uống hết lấy lại tinh thần khá hơn.

-Cậu ta tỉnh rồi,... Nấu cho cậu ta chút gì đi Sanji,...

-Cóa ngayyyyyy đâyyyyyy..... Nami.....

Sanji phóng người vào bếp và bắt đầu nấu một bữa ăn. Guro nhìn con vật thấp lùn cách đó không xa và nói:

-Chồn có sừng???

-KHÔNG PHẢI!... là tuần lộc.

Con vật thét lên. Guro rút cảm xuống đất nói:

-Chồn có sừng biết nói???...

-Tuần lộc,... Tôi là tuần lộc.

Con tuần lộc thét lên giận dữ.

Nami ôm con tuần lộc lên và nói:

-Tuần lộc Chopper, hiện cậu ta đang là bác sĩ của băng chúng mình, cậu tỉnh lại được là nhờ cậu ta đấy.

Guro hơi sững người và nói:

-Cảm ơn cậu Chopper.

Chopper uốn người như lươn và đỏ mặt, híp mắt vui vẻ nói:

-Đồ ngốc,... Cậu cảm ơn sẽ không làm tôi vui đâu,... đồ ngốc,...

Guro lúc này mới nhìn chung quanh, còn có một anh chàng tóc xanh có ba thanh kiếm bên người đang ngáy o o trên sàn thuyền, một cô gái làn da ngăm đen khỏe mạnh ngồi đọc sách tao nhã bên bàn trà, một thiếu niên mũi dài đang ngồi trên lan can tàu câu cá, cuối cùng là một thiếu niên mặc áo khoác đồ quần xanh biển ngắn và đội mũ rom đang mở to mắt đánh giá cậu.

Guro nhìn lên cánh buồm lộng gió. Một hình đầu lâu đội chiếc mũ rom có băng đỏ và xương chéo.

YÁ!..... Hài hài hài hài.... tặc....

Guro hét lên sau đó sùi bọt mép bất tỉnh,...

Luffy ngồi đến trước Guro và bẹo mặt cậu nói:

-Sao thế?... Đó?....

Nami và Usopp đồng thời ký và đầu Luffy và hét:

-Là sợ đó ông thần!....

Chopper bắt mạch của Guro rồi nói:

-Hấp hối rồi.

...

Guro ngồi trước bàn thức ăn thơm lừng do Sanji chuẩn bị và ngòm ngoàm vor tất cả trong tầm tay.

-A... thịt của mình,....

-Cá nướng của mình....

-Súp của mình...

-Dừng lại Guro.... Đừng động vào phần của mình...

-In... ỗ... in... ó... á (xin lỗi mình đói quá.)

Zoro hét lên:

-Nuốt hết rồi hăng nói,... dừng lại,... bia của ta đẩy ông thần,... chết tiệt,....

Nami và Robin nhìn khung cảnh này thì che miệng cười và nói:

-Xem ra cậu ta rất thân với nhóm ăn uống đấy.

...

Bữa ăn kết thúc với 4 cái bụng tròn vo và gương mặt thỏa mãn của Luffy, Usopp, Chopper và Guro. Luffy vỗ bụng và nói:

-Cậu đến từ đâu thế Guro?.

Guro chỉ lên bầu trời. Mọi người trong phòng bếp cùng nhìn lên và nói:

-Từ trần nhà?.

Guro giận dữ gào lên:

-KHÔNG PHẢI!..... là đảo trên trời Skypiea.

-Ồ!...

Tất cả cùng ồ lên sao đó tròn to mắt và hét:

-ĐẢO TRÊN TRỜI!....

-Ukm...

Nami nhìn vào nam châm vĩnh cửu trong tay và nói:

-Quả nhiên đảo trên trời có thật, kim nam châm chỉ lên bầu trời đã 2 ngày rồi.

-HÚ!..... chúng ta đến đó thôi...

Luffy, Usopp, Chopper hai mắt tỏa sáng lấp lánh cùng nói.

Guro cũng vui vẻ cười to nói:

-Xuất phát đến Skypiea nào!..... yahooooooooo.....

Robin vui vẻ hỏi Guro:

-Làm thế nào để đến Skypiea đây?..

Guro đầu đầy chấm hỏi sau đó ngu ngơ nói:

-Không biết!...

!!!!!!!!!!!!!!

Tất cả mọi người trong phòng đầu nổi gân xanh, Zoro đâm vào đầu Guro và hét:

-Đồ đần,....

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thuyền rơi???

Mọi người trong phòng lắng nghe Guro kể về cuộc đời của mình.

Guro là một cô nhi sống trên Skypiea, một đoàn hải tặc mang theo cậu lên nơi này lúc 5 tuổi sau đó rời đi và bỏ quên cậu lại Skypiea. Cậu đã tự lập và lăn lộn sống ở đảo trên trời suốt 15 năm

Vào một ngày đẹp trời cách đây 3 tuần khi Guro đi săn cá Chipuchipu cho buổi tối thì cậu bị một dòng xoáy không rõ cuốn đi.

Mở mắt ra thì Guro đã thấy mình ở trong bụng một con quái biển, cậu đã cố giết nó và thoát ra được nhưng lại phát hiện con quái biển đang sống trong bụng một con quái biển khác to hơn.

Trong một lần con này nuốt thức ăn thì cậu bơi được ra ngoài và bị dòng hải lưu cuốn trôi mất đi ý thức.

Chopper và Usopp sụt sùi khóc và nói:

-Cậu ta thật kiên cường quá!.... hic,... hic,...

-Hãy giúp cậu ta đi!.....

Guro cười gượng nói:

-Giúp mình điều gì chứ!... Đối với mình thì có quay về Skypiea cũng như nhau thôi, nơi đó cũng không tốt đẹp như các bạn từng nghĩ đâu. Mình đã phải liên tục lăn lộn ở biên giới cái chết dưới sự truy đuổi của các Thần quan trên đảo.

Luffy nhìn Guro và nói:

-Cậu thật sự không muốn về?.

Guro nhìn ánh mắt kiên quyết của Luffy thì sững người,... ký ức hiện về trong cậu.

...

Gru gru!....

-Ha ha... đừng liếm tao nữa, lưỡi mày to quá, tao phải đi tắm lần nữa mất Poga

Gru gru!....

...

-Chạy đi Poga!... CHẠY!.....

ẦM!.....

-KHÔNG!.....

Grruuuu!.....

...

Tao sẽ không khóc Poga!,... Không khóc đâu,... ngủ đi Poga,... yên tâm ngủ thật ngon nhé,...

Gru!....

-Tao nhất định sẽ làm thế Poga, nhất định sẽ "..."

...

Guro lau giọt nước mắt trên má và sững sờ. Lời hứa với người bạn thân đã mất vang vọng trong tim cậu.

Có thật là không cần giúp đỡ không?.

Có thật là đã quên hết không?.

Guro nhìn ánh mắt mạnh mẽ của Luffy và nói:

-Hãy giúp mình quay về Skypiea, mình còn một lời hứa nơi đó.

Luffy mỉm cười và quệt mũi nói:

-Đề đó cho chúng tớ!....

Những người khác cũng dùng ánh mắt cổ vũ mỉm cười chấp nhận với Guro.

Sút sít!....

-Cảm ơn mọi người... và Nami nữa!.....

Guro khóc lên và lao vào ngực Nami.

Bốp!...

Sanji phóng đến sút vào mông Guro để ngăn cản ý định xấu xa của cậu ta.

-Đừng có lợi dụng... thằng khốn.

-Yosmos..... (Tg: chú thét cái ngôn ngữ gì mà anh cũng không hiểu!.)

Guro thét lên rồi cắm đầu vào tường bất tỉnh. Chopper đến bắt mạch cho Guro rồi nói:

-Hấp hối rồi!....

Yá!.... Sanji giết người rồi!....

Luffy và Usopp há miệng thật to hét lên...

Không khí trong phòng bếp vô cùng vui vẻ và tự nhiên.

...

Sáng ngày hôm sau, mọi người tập trung trên boong thuyền để tận hưởng không khí trong lành của biển cả.

Trời trong xanh, biển chập chờn sóng nhẹ, cánh hải âu bay liệng tự do trên bầu trời.

Cả nhóm hít thật căng không khí biển vào lồng ngực sau đó thốt lên sáng khoái.

Tuyệt vời!.....

Nami nhìn nam châm vĩnh cửu và nói:

-Khó có thể tưởng tượng rằng bên trên là một vùng biển cả và những con người sống trên hòn đảo của bầu trời cao vợi này.

Guro gật đầu nói:

-Còn có thần và cả thành phố bằng vàng nữa.

CÁI GÌ!.....

Cả băng ò lên trước lời Guro, hai mắt Nami biến thành hình Beri, Chopper và Luffy, Usopp hai mắt lấp lánh. Robin hơi trầm ngâm nói:

-Theo lịch sử để lại thì thành phố vàng chìm sâu dưới đáy biển đảo Jaya không rõ tung tích, xem ra nó không phải bị chìm vào biển mà vì một lý do nào đó khiến nó bay lên trời.

Nami suy nghĩ rồi nói:

-Cậu có nhớ băng hải tặc đưa mình đến Skypiea bằng cách nào không Guro?.

Mọi người cũng chăm chú, Guro cũng nghiêm túc suy nghĩ lại.

-Mình nhớ là..... BAY.

-THẰNG NGỐC!.....

Cả băng ký vào đầu Guro khiến cậu lảo đảo trên sàn, Nami bực mình nói:

-Trời ạ thằng ngốc này, thuyền làm sao mà bay lên trời được. Xem ra chúng ta phải đến đảo Jaya để tìm thêm tin tức rồi.

Tồm!.....

Tồm!... Tồm tồm!.... Cốp!....

Usopp vuốt đầu và phàn nàn:

-Ai lại đi ném gỗ vụn vào đầu tớ thế?.

Chopper xanh mặt, run giọng chỉ vào bầu trời:

-Có cái gì đang rơi vào chúng ta kia!....

Mọi người cùng nhìn lên.

...

YÁ!.... một con thuyền đang rơi!....

Tất cả há to mồm và hét lớn sau đó nhanh chóng chạy về vị trí và điều khiển Going Merry né tránh các khối đang rơi xuống của con thuyền khổng lồ.

Ầm!.... Ầm!....

Sanji nhìn mảnh vỡ khổng lồ đang rơi xuống và hét lớn:

-Tránh không được rồi!...

Luffy nhảy lên mũi thuyền và kéo thật dài hai tay về sau.

-Gomi gomu no.... BAZOKA!...

ẦM!.....

Khối vỡ đang rơi xuống bị Luffy đập ra là nhiều mảnh và văng đi nhưng các mảnh nhỏ vẫn văng đến con thuyền. Sanji gọi lên với Usopp:

-Lên giữ lái đi Usopp.

-Được!...

Sau đó Robin, Chopper, Sanji và Zoro xử lý gọn các mảnh vụn còn lại. Usopp bỗng nhiên chỉ vào nơi đuôi thuyền và hét:

-Cột thuyền đang đập vào Merry, không kịp rồi!....

-Escasion – Runn. (chế độ trốn thoát – chạy)

Guro lúc này bỗng nhiên từ mũi thuyền xuất hiện ở cuối đuôi thuyền. Cậu vung hai tay tạo thành hình vuông và hút lại không khí chung quanh.

-Shiesion – 4 Eis. (chế độ phòng ngự - 4 chuyển)

Chỉ thấy vật chất chung quanh bị hút lại và tạo thành một tường chắn hình vuông. Phần cột buồm chạm vào tường chắn do Guro tạo ra và bị vụn bẻ thành 4 phần.

Luffy và mọi người trên thuyền ồ lên về kỹ năng kỳ lạ của cậu.

Mọi người cùng nhau vượt qua đợt rơi xuống cuối cùng sau đó nằm trên sàn thuyền thở hồng hộc. Luffy nhảy đến trước mặt Guro và nói:

-Khi này cậu dùng năng lực gì vậy?.

Guro nhìn ánh mắt hiếu kỳ của mọi người thì cũng thoải mái nói:

-Đây là một bộ kỹ năng mình tự sáng tạo ra khi bị các thần quan trên Skypiea truy sát. Nó là sự kết hợp của khả năng cảm nhận các dòng chảy của không khí và vật chất chung quanh gọi là Mantra của các Thần quan và khả năng tận dụng các dòng chảy đó.

Cậu bắt đầu biểu diễn cho mọi người xem.

-Đây là chế độ trốn thoát Escasion, gồm có Runn dùng để chạy tốc độ tương đối tốt, Dill dùng để né có tốc độ cao và cuối cùng là Gunn dùng để ẩn nấp, nó khá giống với cách Nami tạo ra ảo ảnh.

-Tiếp đó là chế độ phòng thủ Shiesion, gồm có 1 Eis có thể đẩy ngược lực đánh vào, 2 Eis đảo chiều lực tác động, 3 Eis xoay tròn và tiêu hao lực đánh vào, 4 Eis dùng để đánh tan lực tác động.

- Và cuối cùng là chế độ Tấn công Feision, một kỹ năng duy nhất, hi hi hi... có thể xem đây là kỹ năng tấn công tốt nhất thế giới... óa hahahaha...

- Cái gì!... thằng ngông cuồng này,... có giỏi làm thử đi...

Zoro, Sanji và Luffy trợn mắt tóm cổ áo Guro và lắc khiến cậu ta hai tròng mắt xoay tròn xùi bọt mép. Chopper và Usopp thét lên:

- ÓA!... các cậu giết cậu ta rồi, ác quỷ...

Robin mỉm cười, còn Nami thì thở dài vỗ trán:

- Mấy tên đàn này!... được rồi chúng ta nên tìm xem con thuyền này có gì đặc biệt không. Mọi người khẩn trương lên nào, chú ý những vật nhấp nháy thì gom hết về đây nhé.

Chopper nhìn ánh mắt Nami và thét lên:

- Ánh mắt cậu ấy đổi hình Beri rồi!....

Mọi người trên Going Merry nhanh chóng đi vào các mảnh vỡ của con thuyền rơi xuống và tìm kiếm thu thập manh mối, dĩ nhiên vẫn ưu tiên thu nhặt của cải cho Nami.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Một số manh mối.

Sau hơn một buổi thu thập của băng mũ rom thì con thuyền rơi xuống chìm vào lòng biển.

Robin ngồi phân tích hộp sọ người đã vỡ nát mà cô ghép lại được, cả băng chăm chú lắng nghe.

Nami trầm tư suy nghĩ và nói:

- Nghe này mọi người, nếu theo những gì Robin nói thì chiếc thuyền này có khả năng rất lớn đã từng ở Skypiea một thời gian dài, có rất nhiều manh mối chúng ta cần thu thập thêm. Chúng ta phải lặn xuống thu thập thêm.

Usopp cười he he mang ra bốn cái thùng gỗ được lắp kính mắt và hai tay hai chân quai dẹt, cậu nói:

- Sản phẩm công nghệ cao của hãng Usopp. Đồ lặn Usso 14 do chính tay thuyền trưởng Usopp thiết kế.

- Cái gì,... Minh mới là thuyền trưởng...

Luffy nổi giận đùng đùng cạ sát trán vào đầu Usopp với ánh mắt bốc lửa.

Bịch!....

Nami không nói hai lời tròng bộ đồ lặn Usso 14 vào người Luffy một cách bạo lực và đá cậu ta xuống biển. Cô mỉm cười thân thiện quay lại nói với Zoro, Sanji và Guro:

- Mọi người khẩn trương nào...

- YES SIR!....

Ba người lập tức mang bộ đồ lặn và nhảy xuống biển.

Sau một lúc thu thập trong con thuyền hoang tàn bốn người đã vác trên lưng được một túi lớn đồ. Bỗng nhiên một tên đô con mặc quần áo thun nhảy vào và gào lên:

- Bỏ đồ xuống ngay bọn trộm cướp, con thuyền này là của ta.

Guro và Luffy hai mắt tỏa sáng hét lên:

-Khi biết nói kìa!....yáhoóoooo!.....

Kẻ mới đến nghe nói mình là khi thì hai mắt cũng tỏa sáng, vui vẻ nói:

-Các người thật cảm thấy ta giống khi?. Óa hahaahah....

-Người là khi mà,....

-....

Luffy và Guro nhanh chóng nhập thành một nhóm với kẻ mới đến và hứng thú trò chuyện với nhau. Zoro tròn mắt há mồm nhìn ba con khi đang vui vẻ chơi đùa với nhau.

Rầm!....

Không gian chung quanh họ đột nhiên tối sầm, năm người cảnh giác lên. Guro dùng Mantra để tra soát chung quanh và hét lên:

-CHÚNG TA BỊ NUỐT!..... Mọi người theo mình ra khỏi đây nhanh lên.

Ba người còn lại vội vàng bơi theo Guro theo trong các khoang thuyền mục nát thoát ra ngoài.

...

Trên tàu Going Merry. Nhóm Nami, Chopper, và Usopp mặt mũi trắng sầm lấp bắp chỉ vào con rùa khổng lồ đang nổi trên mặt biển.

Con rùa còn to lớn hơn cả một hòn đảo này trong miệng còn ngậm bốn sợi dây nối với bộ đồ lặn của bốn người nhóm Luffy.

Robin thần nhiên nói:

-Nó ăn bọn họ rồi!.

Chopper và Usopp hét lên với Robin:

-Oi,... Đừng có nói như thế với gương mặt đó!....

Kịch!...

Năm bóng người nhảy lên sàn thuyền.

Chopper vui mừng khóc lớn khi thấy cả nhóm vẫn bình yên bỗng nhiên cảm Chopper rớt xuống đất, hai mắt lồi ra thật dài, gương mặt trắng xám, Chopper run rẩy chỉ về bầu trời đang tối sầm.

Mọi người nhìn năm bóng người khổng lồ cao hàng nghìn mét vượt qua tầng mây đang giờ lao lên. Usopp ngồi xếp bằng hai tay chấp lại tụng niệm:

-Là mơ,... là mơ,... là mơ... mơ,... mơ..... nhưng là mơ thì cũng phải chạy thôi!.....

YÁAAAAAAA!.....

Chín người trên thuyền hét lên kinh khủng rồi dùng tất cả sức bú mẹ vợ lấy tất cả những gì có thể khiến con thuyền bơi được và chèo,... chèo,... chèo...

ÀOOOOOOO!....

Going Merry đạt tới tốc độ chưa từng và phóng vút đi.

...

Phù,... Phù,...

Cả băng ngồi thờ phỉ phò trên sàn thuyền, những chuyện ngày hôm nay xảy ra đã ngoài sức tưởng tượng của họ. Nami ngồi dậy và nói:

-Kim nam châm vĩnh cửu chỉ lên trời.

Chopper dạng người ra nằm xoài trên sàn thuyền:

-Một người đến từ trần nhà,... nhảm,... là bầu trời.

Robin điềm nhiên nói:

-Thành phố bằng vàng và đảo trên trời.

Sanji rút một hơi thuốc:

-Một chiếc thuyền rơi từ trên trời.

Zoro chống kiếm tựa vào lan can tàu:

-Một con rùa biển to hơn cả hòn đảo.

Luffy cười he he nói:

-Những người khổng lồ cao hàng nghìn mét.

Guro tò mò nhìn sang một bên và nói:

-Một con khi biết nói chuyện!.

Người cuối cùng gật đầu:

-Đúng... đúng!....

-MI LÀ ÔNG THẦN NÀO,... CÚT KHỎI TÀU!....

BINH!....

Cả băng mũ rơm đá tung mông tên dư thừa bay lên trời và ngồi thờ dài.

...

Loảng xoảng!....

Một đồng đồ vật được nhóm bốn người thu thập thả lên sàn thuyền. Nami sầm mặt nhìn đồng đồ vật hỗn tạp không có một tí tác dụng và mỉm cười:

-Cái xoong nát này dùng nấu ăn rất tốt,... con dao nê này dùng để xắt thịt cá tuyệt vời,... cái áo giáp tàn phế này có thể phòng thủ mọi đòn tấn công...
KHÔNG PHẢI ĐÁU MẤY ÔNG TUỞNG!....

Zoro, Sanji, và Guro run lên cảm cấp trước uy thế của Nami. Luffy vác nguyên bộ giáp sắt mặc vào người và đi lạch cạch.

Cóp!....

Nami đám áo giáp Luffy bẻ tan tành và bỏ đi.

Robin đưa cho Nami một nam châm vĩnh cửu có ghi Jaya và mỉm cười nói:

-Là tôi lấy được từ trên người con khi khi nãy. Có vẻ cô rất khó khăn khi phải đề xuất bọn họ làm gì đó.

Nami hai mắt lưng tròng nhìn Robin và nói:

-Robinnnnn. Cô là chỗ dựa duy nhất của tôi trên tàu. ... Hic hic....

Nami nói rồi ngồi trên lan can tàu và hít một hơi thật sâu không khí biển, cô mỉm cười nhìn những người bên dưới rồi nói:

-Bọn họ rất ngờ nghệch nhưng luôn là những người đáng tin cậy nhất thế giới khi cần đến.

Robin khẽ cười và đồng ý, nơi sâu đáy mắt cô thoáng hiện lên một tia dịu dàng, âm áp đan xem nỗi sợ hãi không tên.

...

Hai ngày hành trình và họ đến được quần đảo Jaya.

Jaya chia làm hai phần, phía tây là thành phố cảng Mocktown, phía đông là nơi sinh sống của “kẻ thừa thải” và khu rừng South Grave.

Mocktown là một thành phố không có luật pháp, các băng hải tặc trên hành trình của mình thường chọn nơi đây làm điểm dừng chân và tiêu phí của cải cướp bóc được.

Mocktown có các khu nghỉ dưỡng được người dân nơi đây xây dựng rất tuyệt vời, những món đặc sản phong phú, rượu trái cây của thương hiệu “Green Grave” là những điểm thu hút hải tặc từ khắp nơi cập bến.

Cuộc sống của những người nơi đây được bảo hộ chính nhờ những hải tặc neo đậu trong thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Dial thần thoại.

Nami phân nhóm để tìm kiếm thông tin về đảo trên trời Skypiea.

Tên đàn hay tỏ ra ngu ngơ không đúng thời điểm Guro sẽ đi với Robin, Nami đi chung với Luffy và Zoro để quản hai tên chuyên kiếm rắc rối, Chopper, Usopp cùng Sanji sẽ ở lại canh thuyền.

Guro đi chung quanh và chỉ chỗ hỏi thăm đầy hứng thú với mọi thứ.

Cậu sống trong khu rừng Upper Yard và bị truy sát suốt gần 15 trời nên gần như không biết thế giới bên ngoài như thế nào.

Robin cũng kiên nhẫn giới thiệu mọi thứ từ đồ ăn, đồ lưu niệm, trang phục,... cho Guro.

Bỗng nhiên ánh mắt Guro sáng lên, cậu chạy đến một quầy lưu niệm và nhìn chăm chăm vào một mớ vỏ ốc bị vứt trong góc. Guro níu lấy Robin và nói:

-Minh muốn mua chúng Robin, mua cho mình nhé....

Robin hơi bất đắc dĩ khi nhìn thấy ánh mắt ngập nước như cún con của Guro, cô quay sang và hỏi ông chủ quầy lưu niệm:

-Chỗ vỏ ốc này bao nhiêu Beri thế ông chủ.

-100000 Beri.

Lão chủ quầy trông khá nham hiểm ra cái giá như cửa cổ. Robin mỉm cười nhặt lên một cái vỏ ốc và nói:

-Nơi này có vết nứt nhỏ và có từ khá lâu nên giá trị của một món đồ bể thì chưa hẳn là cao lắm, trên mép vỏ ốc có vết sần sùi chứng tỏ thứ này không bán được,... 1000 Beri cho tất cả chỗ này,...

-20000 Beri, chàng trai này có vẻ rất thích nó.

Ông chủ mặt nhăn nhúm lại và cắn răng nói lên cái giá.

-2000 Beri, và tôi sẽ không hét lên rằng của hàng này bán đồ cũ đã vỡ nát.

Robin mỉm cười nguy hiểm đe dọa.

-5000 Beri quý cô xinh đẹp, chúng tôi vẫn cần kiếm tiền lời.

Lão chủ quầy lưu niệm gào lên đau khổ cái giá cuối cùng.

Robin mỉm cười rút tiền đưa cho lão và nháy mắt nói:

-Chúng tôi luôn là những người thông cảm với người khác.

Guro hốt hết mớ vỏ ốc và vui vẻ hát vang theo sau Robin, lão chủ quầy gục trên bàn nước mắt tuôn ra như suối:

-Có quý mới biết các người có hay không thấu hiểu cho người làm ăn chúng ta.

...

Guro hai mắt ngập nước cảm động nói với Robin:

-Cảm ơn cậu Robin, cậu thật tốt với mình quá....

Robin thần nhiên:

-Đây là tiền của Nami đây!....

Crack!...

Guro hóa thành tượng đá và vỡ vụn.

Tượng tượng đến gương mặt của Nami khi biết mình đã tiêu tiền của cô ấy thì Guro mặt biến thành trái khô qua. Robin hỏi Guro:

-Tại sao cậu lại cần những vỏ ốc này đến thế Guro?.

Guro ánh mắt nhấp nháy nói:

-He he he, bí mật thú vị, khi về thuyền mình sẽ nói với mọi người.

Hai người tiếp tục đi tìm kiếm tin tức về con đường đến Skypiea.

...

Đến trưa thì tất cả đã tập trung trên Going Merry. Luffy, Guro, Zoro mặt mũi bầm dập. Chopper sốt sáng hỏi:

-Các cậu sao thế?.

Nami bức mình cần nhờ về việc ba người bị sỉ nhục tại quán rượu và việc Luffy và Zoro không chịu đánh trả. Sanji cùng Usopp vốn thường ngày cợt nả bông nghiêm túc, Sanji hít một hơi thuốc:

-Các cậu ấy đã thắng trận đánh đó.

Usopp khoanh tay tựa vào lan can tàu:

-Đánh nhau với một lũ hải tặc đáng thương không có tí ước mơ và sống tạm bợ chờ chết trên đảo này thì chẳng có gì hãnh diện cả.

Nami nhìn thấy Guro cũng gật đầu thì cô thở dài nói:

-Lúc con trai các cậu thất khó hiểu. Thế... ông tướng này sao lại bầm dập vậy?.

Guro đáng thương lao vào lòng Nami meo meo nói:

-Robin đánh mình!...

BINH!...

Sanji tung chân đá văng tên khốn ưa lợi dụng hoàn cảnh này:

-Đừng có lợi dụng... thằng dê xồm... ..

Cả nhóm khinh bỉ nhìn Sanji với ánh mắt “hãy xem lại chính mình hăng nói”.

Guro đứng lên và hùng hăng nói:

-Có nhiều tên muốn thả dê với Robin mình chỉ đập bọn chúng thôi, nhưng Robin đánh mình,... hic hic....

-CÁI GÌ!... thằng nào dám thả dê với Robin... ta sẽ nướng cả bọn!...

Sanji cả người bốc lửa. Guro cũng nhập bọn và nói:

-Bầm tòi chúng!..

-Đánh nhau ê!....

Luffy hai mắt tỏa sáng nhập cuộc.

Cóp!... Cóp!... Cóp!...

Nami đâm cả ba lần quay trên sàn và giật dữ gào lên:

-Thôi ngay mấy ông thần!... Lúc cần thì không thấy đâu, lúc không cần thì lại gây chuyện... ..

Robin bồi thêm:

-Guro lúc này sử dụng 5000 Beri của cậu để mua đồ linh tinh.

Bép!... Bép!... Bành Bành!... Bốp!... Bình!...

Nami phúi tay để lại Guro đang nằm co giật với gương mặt sưng vù như chiếc bánh phồng:

-Guro nợ mình 500000 Beri, mong cậu sớm trả nợ.

Guro nghe đến đó thì sùi bọt mắt trắng mắt, Chopper đến khám và nói:

-Hấp hối rồi.

...

Guro bày ra mớ vỏ ốc rồi nói:

-Trên Skypiea thì chúng được gọi là Dial, những vỏ ốc này theo mình đoán thì ít hẵn có từ thời Chúa trời thứ nhất, vô cùng quý hiếm đấy.

Robin ngấm nhìn mấy chiếc vỏ ốc kỳ lưỡng:

-Chúng có niên đại khoảng 400 năm rồi.

Guro gật đầu và tiếp tục:

-Mỗi chiếc vỏ ốc này nếu bán theo giá Beri trên Skypiea thì mỗi chiếc phải có giá trị khoảng 10,000,000 Beri trở lên. Đây là mình biết giá bèo bọt nhất.

Nami hai mắt biến hình, các con số liên tục chạy trong mắt cô:

-1,... 2,... 40,... 60,... 150,... 1,500,000,000 beri. Mình quyết định tăng khoản nợ của cậu lên 2,000,000,000 Beri đấy Guro.

Guro mỉm cười thoải mái nói:

-Nếu chúng ta đến được Skypiea thì còn cả thành phố vàng, 2 tỷ chả là gì đâu. Với nếu cậu hiểu được công dụng của đám Dial này thì cậu sẽ không còn cái ý tưởng bán chúng nữa.

Guro tiếp tục giải thích cho cả băng về tác dụng của Dial.

Dial có thời gian tồn tại càng lâu thì có năng lực càng lớn, Dial được chia làm năm loại.

Loại thứ phẩm, tác dụng cực nhỏ, chỉ có thể xem như đồ chơi trẻ em, loại này chỉ mới được hình thành.

Loại phổ thông, tác dụng bình thường và chiếm đa số, được ứng dụng trong cuộc sống hằng ngày của người dân trên Skypiea, thời gian của chúng từ một đến 10 năm.

Loại siêu năng, tác dụng mạnh mẽ và khá khó gặp, chúng có thể thay đổi thời tiết của một diện tích nhỏ, đốt trụi một mảnh rừng nhỏ,... Thường được dùng làm vũ khí của các thần binh, thời gian của những Dial này là từ 10 đến 50 năm.

Loại sử thi, là những Dial có lịch sử từ 50 đến 100 năm, chỉ có các thần quan mới được sử dụng chúng, chúng đã được xem như những vũ khí hủy diệt cực mạnh.

Loại thần thoại, những Dial này có lịch sử 100 đến 500 năm, chỉ có Chúa trời mới sở hữu và gần như không ai biết được công năng của nó như thế nào.

Còn tồn tại loại Dial truyền thuyết có tuổi tác từ 1000 năm trở lên, uy năng của chúng là không tưởng tượng nổi.

Những Dial trước mắt họ tuy rằng rạn nứt và cũ kỹ dễ vỡ nhưng chúng chỉ cần được hoạt động lại là sẽ thoát khỏi trạng thái sơ cứng.

Guro giải thích xong thì lấy ra một chiếc Dial và đập vỡ phần vôi hóa trên đỉnh vỏ ốc. Cậu đưa nó ra biển và nhả nút.

ẦM!...

Một cột gió lốc thổi tung hơn 200 mét và đẩy Guro bay ngược về sau.

-Escasion –Dill.

Guro dùng Dill để đảo chiều chuyển động và tắt Dial. Cậu lau mồ hôi trên trán rồi nói:

-Chúng ta luôn cần có một cái hướng dẫn sử dụng trước khi dùng.

Cả băng nhìn vào đồng Dial và ánh mắt sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đặt chân đến Skypiea.

Băng mũ rom sau khi khám phá hết công năng của đồng Dial thì bắt đầu chú ý đến tin tức mà Robin thu thập được về cách đến đảo trên trời.

Chiều hôm đó họ tìm đến phía đông đảo Jaya, nơi người đàn ông tên Montblanc Cricket - “kẻ thừa thái của Jaya” đang sinh sống.

Trong ánh lửa bập bùng, người đàn ông lực lưỡng kể về quá khứ của mình.

Mọi người trò chuyện đến tận khuya.

Kế hoạch điên rồ mà Cricket đưa ra nhằm giúp Going Merry lên trời là dựa theo dòng hải lưu phun ngược lên bầu trời năm lần mỗi tháng – Knock-Up Stream.

Cricket và hai anh em Masira và Shoujou với sự trợ giúp của liên minh Saruyama sẽ giúp băng mũ rom sửa lại thuyền Going Merry.

Mọi người phải đi bắt Chim phương nam để có thể xác định lộ tuyến trên Skypiea.

Sau khi trải qua muôn vàn khó khăn để bắt được con chim tinh quái này thì cả nhóm quay về điểm hẹn nhưng ba người nhóm Cricket đã bị tấn công trọng thương, căn nhà của ông bị tàn phá và số vàng họ thu nhặt được từ đáy biển đã bị lấy mất.

Cả băng mũ rom trầm mặc nặng nề. Luffy lên tiếng:

-Tôi sẽ đi lấy lại số vàng đó cho ông, ông chú đầu cù hành.

Cricket tóm lấy cổ áo cậu thờ nặng nhọc nói:

-Cậu sẽ không đến kịp mất, quên nó đi.

-Nhưng nó một lời hứa của tổ tiên của ông, nó rất quan trọng không phải sao?.

-Các cậu quên nó đi, chỉ cần có sự tin tưởng của các cậu là đã đủ rồi.

Luffy kéo mũ xuống thấp và nói:

-Ông nói gì thế ông chú, tôi sẽ lấy lại số vàng đó và đến kịp thời, đừng khinh thường lời hứa của một hải tặc.

Mọi người băng mũ rom cũng mỉm cười tự tin với Cricket sững sờ trước những người trẻ tuổi bùng bột này.

Luffy lao người chạy về thành phố Mocktown.

...

Đã đến giờ khởi hành nhưng bóng dáng Luffy vẫn chưa thấy đâu. Guro đứng lên và nói:

-Các cậu khởi hành trước đi, mình sẽ đưa Luffy đến sau.

Mọi người hơi chần chờ, Guro thấy thế thì cười đầy tự tin:

-Tin mình đi.

Nói rồi cậu dùng Runn phóng đi thật nhanh.

Mọi người còn lại leo lên Going Merry và dong buồm đến nơi dòng hải lưu Knock-Up Stream sắp phun trào.

...

Chỉ một chốc nữa là dòng hải lưu sẽ đến. Nami lo lắng nhìn về hướng quần đảo Jaya:

-Chưa thấy hai người bọn họ đâu cả.

Àm!....

Nước biển dâng lên mãnh liệt, cùng lúc đó Chopper hét lên:

-HỌ ĐẾN RỒI!....

Chỉ thấy Guro đang mang theo Luffy sử dụng Runn để dịch chuyển một đoạn dài và Dill để chuyển hướng khi rơi xuống mặt biển, cậu cứ thế phóng vùn vụt trên mặt biển và nhanh chóng tiếp cận Going Merry.

-KHÔNG KỊP RỒI!....

Usopp hét lên sau đó nhanh chóng đảo mắt tìm một cuộn dây trên thuyền.

Cậu ném nó cho Sanji, Sanji cầm cuộn dây và chạy trên những cánh tay do Robin tạo ra và phóng về hướng Guro, cậu tung chân đá cuộn dây bay mạnh về hướng đó.

UỖNH!....

Knock-Up Stream phun mạnh và bắn con thuyền lên cao.

Guro cầm tay của Luffy và ném cậu ta bay đến sợi dây. Luffy dãn cánh tay còn lại nắm lấy sợi dây được Sanji đá đến.

Tất cả bị kéo bay lên trời.

Mọi người phối hợp vô cùng ăn ý như đọc được ý tưởng trong đầu nhau.

Con thuyền theo đà phun của dòng hải lưu bay thẳng lên trên. Nami cho Zoro đứng trên cột buồm căng buồm lên. Con thuyền lấy lại tốc độ và đâm và tầng mây dày đặc.

-YAHOOOO!.....

Tất cả mọi người hét lên đầy khoái trá và tràn ngập mong đợi với vùng đất trên trời họ đang hướng đến.

Con thuyền xuyên qua tầng mây thì lao vào vùng nước với tốc độ khủng khiếp khiến mặt cả nhóm rung lên và biến hình.

Ánh sáng đã xuất hiện phía trước.

-Tiến lên!...

Luffy gào lên cùng lúc con thuyền xuyên qua màn nước và bay ra ngoài.

...

Mọi người trong nhóm dần hồi tỉnh sau chuyến đi chóng mặt khủng khiếp như ngồi tên lửa không dây an toàn.

Usopp hai mắt đã trắng dã, tất cả thờ lên hồng hộc vì không khí loãng trên độ cao 7000 mét so với mực nước biển. Luffy leo lên đầu Going Merry và gọi to:

-Mọi người nhanh lên xem này.

Tất cả cùng tụ lại trên boong thuyền và nhìn quang cảnh chung quanh. Mặc dù từng được nghe Guro kể rất nhiều nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn khó có thể tưởng nổi.

Chung quanh là một màu trắng xóa tuyệt đẹp của mây trời, tất cả kéo dài không thấy điểm cuối.

Usopp cởi áo lao xuống biển mây và bơi lội tung tăng, chưa hết thì cậu đã tiếp tục lặn xuống. Guro nói:

-Cá Chipuchipu ở nơi này rất khoái ăn thịt, không biết thịt người có hợp khẩu vị bọn chúng hay không.

Chopper đánh cho Guro lăn quay và gào lên:

-Nói trễ quá đấy,... nhanh vớt cậu ta lên đi Luffy.

Luffy kéo dài cánh tay và móc ra một đôi mắt nhờ năng lực của Robin trong lòng bàn tay, cậu nhanh chóng vớt được Usopp đáng thương lên thuyền.

Một con cá màu tím dài hơn 40 mét nhảy đến há miệng tấp vào thuyền nhưng Sanji đã xuất hiện và cho nó một đá nổ đầu.

Guro nhú mồm nói:

-Vùng biển này có khả năng xuất hiện các chiến binh Shandian. Các cậu chưa quen với không khí loãng nên cẩn thận một chút.

Guro vừa dứt lời thì từ ngoài xa vang lên tiếng nổ mạnh.

Một bóng dáng thoát ra và nhanh chóng tiếp cận băng mũ rom. Guro phóng người khỏi thuyền và chặn đường người đối diện.

Kẻ đối diện mang mặt nạ dữ tợn, trên vai vác một ống phóng to cất tiếng chế nhạo:

-"Con rớt", mày dẫn thêm một đám lính về với ý tưởng gì mới vậy?.

-Đừng động vào họ Wiper.

Xùy!...

Wiper phát ra một âm thanh khinh bỉ nói:

-Rồi bọn chúng cũng sẽ chết vì mày thôi, để tao làm thịt bọn chúng thì có gì khác nhau?.

-CÂM MỒM!...

-Được rồi, tiếp tục cái vai trò "con rớt" đáng khinh của mày đi.

Wiper vác ống phóng rồi nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Lời hứa của Guro.

Guro trở về thuyền với tâm lý nặng nề.

Mọi người trên thuyền đợi cậu trở về và mỉm cười, Luffy nhìn ánh mắt của Guro và cậu bước đến giữ vai của Guro lại:

-Chuyện gì thế Guro?.

Guro quyết định nói với mọi người về sự thật những chuyện đang diễn ra và những điều họ sẽ phải đối mặt nếu tiếp tục đi chung.

Cậu ngồi lên lan can tàu hít một hơi thật sâu và nói:

-Thật ra mình có thể xem như học trò của Chúa trời hiện tại – Thần Enel.

Cả băng Mũ rom đã từng nghe Guro kể về quyền năng khủng bố của thần Enel nên hít một hơi lạnh. Luffy bình thần ngồi xuống sàn thuyền và chăm chú nghe.

...

Guro khi được băng hải tặc mang đến nơi này lúc 5 tuổi thì đã được Enel chú ý.

Hắn đã giết sạch băng hải tặc mang Guro đến nơi này rồi nói:

-Ngươi thù hận bọn chúng vì một lý do nào đó, ta đã cho bọn chúng về địa ngục, ngươi cảm thấy thế nào?.

Mặc dù chỉ mới 5 tuổi nhưng Guro lại dùng một ánh mắt đầy điên loạn nói:

-Ta cảm thấy thù hận ông.

Enel lúc đó đã cười lên thú vị và nói:

-Thú vị, hãy sống sót và đến được trước mặt ta để báo thù nhé nhóc.

Sau đó Enel đã ném Guro vào thánh địa của các cư dân Skypiea – vùng đất của thần linh cư ngụ Upper Yard.

Với mỗi thù hận tiếp sức, Guro khó khăn lẫn lộn sống sót trong vòng hai năm.

Trong một đêm mưa cách đây 13 cậu gặp được con trăn Apuchija, nó đã cứu mạng Guro từ trong miệng bầy cá mập mây vàng Gupan.

Con trăn đã chăm sóc cậu trong hang của nó đến khi cậu hoàn toàn khỏe mạnh.

Guro đặt tên con trăn là Poga.

Cả hai sống bên nhau vô cùng vui vẻ, lần đầu tiên Guro ngoài thù hận đã tìm được cảm giác khác mang tên “hạnh phúc”. Cả hai hiểu nhau đến nỗi Guro hoàn toàn có thể nghe được suy nghĩ của Poga.

Sau khi cậu lên 10 tuổi thì Enel đã phái các thần quan truy sát Guro, cậu và Poga đã trải qua vô số nguy hiểm và nhanh chóng mạnh mẽ dưới sự truy sát của các Thần quan.

Cũng vào một đêm mưa giống hệt ngày cậu gặp Poga cách đây 3 năm. Enel đã tự thân xuất hiện và giết chết Poga. Năng lực Mantra của Guro cũng đã thức tỉnh sau cú sốc tinh thần khủng khiếp đó.

Enel nói Guro đã đủ tư cách làm cánh tay phải của hắn. Guro lúc này mới bừng tỉnh tất cả.

Cuộc sống của cậu từ khi 5 tuổi đã bị Enel xấp xếp. Từ việc gặp Poga để có hạnh phúc, sau đó việc các thần quan truy sát để nâng cao thực lực và cuối cùng là cú sốc do cái chết của Poga nhằm thức tỉnh Mantra.

Cậu trong 12 năm đã bị Enel xoay như một con rối, hạnh phúc, vui vẻ,... Guro hoàn toàn không có bất kỳ điều gì.

Khi cậu đang muốn liều mạng với Enel thì Poga đã dùng chút sinh mệnh cuối cùng để kéo cậu lại và bắt cậu hứa với nó một lời hứa.

“Ngăn chặn sự điên cuồng của Enel – bảo vệ Skypiea”.

Guro gật đầu hứa với con Poga và từ đó cậu ở lại bên cạnh Enel chịu sự dạy bảo của hắn, cậu cố gắng tìm hiểu tất cả hoạt động, kế hoạch của Enel.

Nhưng càng tìm hiểu thì cậu càng thấy được sự kinh khủng không tưởng của Enel, hắn hoàn toàn có thể gọi là thần đúng như nghĩa.

Guro nản lòng thoái chí và dần lãng quên lời hứa với Poga.

Lúc đó cậu đã không còn dũng khí, đối mặt với sức mạnh tuyệt đối thì tất cả mưu tính đều vô nghĩa

Cho đến khi gặp được nhóm Mũ rom, sự tự tin, mạnh mẽ, tình bạn của mọi người đã làm cậu vững lòng hơn. Tuy nhiên Guro vẫn rất day dứt vì đã kéo mọi người vào nguy hiểm quá lớn.

...

Mọi người trong băng nghe hết và mỉm cười nói:

-Chúng ta nhất định sẽ đá tung đít tên khốn đó.

Guro lau nước mắt trên mặt và mỉm cười nói:

-Mình tin tưởng mọi người.

...

Sâu trong nơi thần linh cư ngụ - Upper Yard.

Enel từ từ mở mắt. Hắn mỉm cười nhợt nhạt nói:

-Mừng con đã về... “con trai của ta”...

Sấm sét màu vàng chớp nhá dữ dội trên bầu trời Upper Yard thể hiện tâm tình không bình tĩnh của chúa trời - Enel.

...

Mọi người sau khi vượt qua Cổng Thiên Đàng thì tiến vào quảng trường như tàu lượn siêu tốc 3000 mét lên cao để đến với Skypiea.

Skypiea có độ cao 10000 mét so với mặt nước biển, không khí cực loãng, nhưng nhóm mũ rom vẫn nhanh chóng thích nghi với môi trường mới.

Cả nhóm theo sự dẫn đường tiến đến đảo nhỏ Angle.

Các công trình xây dựng trên các đám mây vô cùng kỳ ảo hiện lên khiến nhóm ba người ham điều lạ Luffy, Usopp, Chopper hai mắt tỏa sáng.

Guro sau khi Poga mất và vào dưới trướng Enel thì cũng đã từng đến nơi đây vài lần. Các cư dân trên đảo thấy Thần quan Guro đến thì cùng quỳ xuống bái lạy. Guro cho mọi người đứng lên và nói.

-Cảm phiền mọi người sắp xếp cho chúng ta một nơi ở.

Mọi người sợ hãi vội vàng nói:

-Là vinh hạnh,... vinh hạnh của chúng tôi thưa thần quan.

Luffy nhú mào nhìn những người này sợ hãi, cậu nói Guro:

-Những người này sao thế?.

Guro lạnh nhạt hiếm thấy nói:

-Họ sợ Enel giáng xuống trừng phạt. Xúc phạm các thần quan cũng là một trong những tội chết ở Skypiea. Tuy rằng mình rất ít tiếp xúc với bọn họ nhưng họ vẫn biết được mình.

Chúng ta nghỉ ngơi để ngày mai xuất phát đến Upper Yard.

...

Mọi người băng mũ rom thích thú đánh giá các vật dụng trong gian nhà rất rộng rãi và tiện nghi.

Zoro thả người trên sàn nhà êm ái và ngáy khò khò, họ đã trải qua một ngày với quá nhiều chuyện.

Usopp và Chopper lăn lộn trên chiếc giường làm từ mây xốp với gương mặt thoải mái.

Luffy gặm chiếc bàn bằng mây xem thử ăn có ngon không.

Robin ngồi trong một chiếc ghế bành được kết bằng áng mây dẻo màu hồng và đọc sách.

Nami đi ra ngoài mua sắm.

Sanji loay hoay trong phòng bếp để chuẩn bị bữa tối cho mọi người.

Buổi tối, cả băng sau khi ăn xong thì bắt đầu họp bàn và vạch ra chiến thuật dựa vào những gì Guro am hiểu về Upper Yard và thần Enel. Nami đứng lên nói:

-Dựa theo điều này thì khả năng chiến thắng của chúng ta chỉ chưa đến 10%. Nếu theo những gì Guro nói thì năng lực người cao su của Luffy hoàn toàn khắc chế năng lực sấm sét của Enel. Nhưng Enel quá mạnh. Mọi người cùng cố gắng nhé.

CỐ GẮNG!....

Tất cả đám nắm tay vào nhau và gọi lên tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Zoro Vs Ohm.

Sáng hôm sau ở phía bắc Upper Yard. Một chiếc thuyền treo cờ hải tặc cập vào vách đá.

Mọi người trong băng mũ rom bước xuống thuyền.

Đột nhiên Guro sững người dừng lại.

Cách đó không đến 20 mét là một người đàn ông ngồi điềm nhiên dưới gốc đại thụ. Ánh mắt hắn cao ngạo lạnh lùng, nhìn vạn vật một cách rẻ mạt.

Hắn tầm 40 tuổi, thân trên trần, sau lưng hắn là bốn chiếc trống có biểu tượng khác nhau, trong tay là cây gậy bằng vàng ròng, khắp người mang trang sức bằng vàng chói lóa.

Vừa chạm mặt ngưng áp lực khủng khiếp trên người hắn đã ép cho cả nhóm Luffy đến khó thở. Đây là bản năng của kẻ yếu khi đối diện kẻ mạnh.

Guro bước đến trước và ngăn lại mọi người nói:

-Enel.

CÁI GÌ!....

Mọi người kinh hãi thốt lên. Không ngờ Boss cuối lại xuất hiện đón đầu cả nhóm. Mọi người lập tức lâm vào trạng thái chiến đấu.

Enel bình thản đứng lên. Hắn hồ hững trước động thái của băng mũ rơm:

-Khi các người bước chân lên đảo này thì các người sẽ được tham gia vào một trò chơi nhỏ do ta bày ra. Năm kẻ sống sót cuối cùng sẽ được cùng ta tiến về vùng đất mơ ước.

Luffy kéo Guro về sau và bước đến:

-Người là Enel?.

-Là ta!....

-Hãy đợi ở cuối trò chơi, ta sẽ đến và đá tung móng vuốt khổng lồ của người.

Enel nhìn ánh mắt đầy nhiệt huyết, sự tự tin và chiến ý ngập trời. Hắn cũng không khinh thường mà nhếch môi nói:

-Sống được đến đó hãy nói.

Roẹt!....

Enel hóa thành nghìn tia sấm sét biến mất trước mắt cả nhóm. Băng mũ rơm cảm nhận về áp lực khủng bố của boss cuối mang đến thì tâm trạng khá trầm trọng.

Luffy bước lại và đưa ra nắm đấm cậu nói:

-Mình sẽ đánh bại hắn và cùng mọi người tiếp tục hành trình. Hứa nhé.

Zoro nhếch môi mỉm cười và đưa ra nắm tay chạm vào Luffy, mọi người như được tiếp thêm tự tin cũng bước đến và cùng chạm nắm đấm.

...

Guro ngồi trên mặt cỏ và trái tám bản đồ của Upper Yard ra rồi nói:

-Theo chu kỳ cứ khoảng 3 năm một lần thì sức mạnh của các cư dân trên Skypiea lại yếu đi một lần, lần này vừa đúng vào dịp đó, do vậy các thần quan trên Upper Yard cũng không ngoại lệ.

Nami tiếp lời:

-Chúng ta sẽ phải đánh bại tất cả thần quan trong Upper Yard để Enel không còn trợ lực, tất cả chúng ta sẽ cùng đối đầu với hắn ở tàn tích của thành phố Shandora dưới gốc cây đậu khổng lồ Giant Jack.

Zoro tựa lưng vào gốc cây và nói:

-Mình sẽ chăm sóc tên thần quan Ohm.

Sanji hút một hơi thuốc lá rồi thở ra:

-Mình bấm tới tên Gedatsu, mà tên đầu râu xanh này có cần bảo mẫu dẫn đường cho hắn không?...

Sanji vừa nói vừa khiêu khích Zoro, Zoro hằm hè nói:

-Nói gì hả?.... thằng lông mày xoáy,...

-GRỪ!.....

Cả hai cạ trán vào nhau gân xanh nổi lên, hoa lửa tung bay tứ tán.

Nami nhéo tai và tách cả hai tên này ra, cô xoay người với Robin:

-Minh và Robin sẽ phụ trách bên thần quan Satori.

Usopp khây mũi mỉm cười:

-Chopper và mình sẽ cùng đối đầu với Shura, Yama.

Guro chỉ trên bản đồ vị trí của các thần quan cho mọi người và nói:

-Mình sẽ đi ngăn chặn các chiến binh Shandians. Hành động thôi mọi người, cùng vượt qua lần này và tiếp tục cuộc hành trình nhé.

YAYYYY!.....

...

Bắc Upper Yard.

Zoro đang đối đầu với một kẻ trung niên, hắn có cặp mắt kiếng khá ngầu. Zoro nhú mày nghi vấn:

-Ngươi là thần quan Ohm?.

Zoro vò đầu tự nói:

-Vậy là đúng đường rồi, lần này xem tên lông mày xoắn còn phản nản gì nữa. ...

Ohm lạnh nhạt nhìn tên con người bên dưới và hờ hững:

-Ngươi đã vi phạm điều luật của Skypiea do thần đặt ra, ta sẽ phải tiễn ngươi đến thiên đàng thôi.

Zoro đưa một thanh kiếm cắn chặt:

-Nếu là kiếm sĩ thì hãy quyết định bằng một trận chiến, đừng dùng mấy thứ luật lệ làm bẩn trận đấu.

-Hừ!...

Ohm hừ nhẹ và vung kiếm chém đến.

Vụt!.....

Zoro có thể nhìn thấy được mơ hồ đường chuyển động của đường kiếm nhưng bấy nhiêu đã đủ, cậu đưa hai thanh kiếm lên tạo thành thế hổ vồ mồi và phóng đến như chớp giật.

Grao!...

Một con chó cao gần 3 mét đứng bằng hai chân nhảy tới cực nhanh và tát đến Zoro.

Bình!.....

Zoro bị cú tát của con chó hất văng về sau.

Cậu xoay người ba vòng để giảm lực rơi rồi nhẹ nhàng đáp xuống. Ohm huýt sao gọi con chó đến và vuốt đầu của nó nói:

-Nó tên là Holy, được ta truyền thụ kỹ năng chiến đấu hơn 10 năm rồi, đừng khinh thường, nó có thể sẽ không yếu hơn ta nếu nói về khả năng cận chiến tay không.

Zoro buộc chiếc khăn trùm tóc màu đen lên, khí tức của cậu thay đổi rõ ràng, sát phạt và lãnh liệt hơn hẳn chục lần.

-Ngươi đã không phải một kiếm sĩ thì ta không việc gì phải thương thức trận đánh này thêm một chút nào nữa.

Cậu đưa hai thanh kiếm đặt song song đối lưỡi với nhau và lãnh tĩnh:

-Santoryu – Magag Kirin!... (phái tam kiếm – Sur từ gầm gừ)

Con chó Holy được lệnh của Ohm thì lao đến tát hàng chục cú liên tiếp. Sức mạnh tan đá vỡ thép của cú tát bị Zoro vững vàng đỡ lại.

Ầm!... Ầm!... Ầm!....

Ohm vung thanh kiếm đến, thanh kiếm dài ra hàng chục lần và chém đến.

Xoẹt!....

Một vết chém xuất hiện trên vai Zoro nhưng gương mặt cậu vẫn nghiêm túc đối đầu với Holy. Ohm cất giọng:

-Ném thêm sự trừng phạt của thần đi nhân loại.

Vút!... Vút!...

Hắn tiếp tục vung kiếm đến nhưng bỗng nhiên một bóng dáng to lớn hiện lên và nhận hết đòn đánh.

Máu tươi bắn lên. Là con Holy lãnh đòn. Ohm chưa hết ngạc nhiên thì một giọng nói lạnh lùng vang lên từ bên cạnh:

-Nhìn đi đâu vậy kính đen.

Một cặp mắt như của một con hổ đang săn mồi tảo ra ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào Ohm cách đó không đến 2 mét.

Gần quá!..

Ohm dùng Dial tung người ra sau nhưng đã không kịp.

Roẹt!...

Ba nhát chém xuất hiện trên vai, ngực bụng Ohm, máu tươi tung tóe. Ohm ôm lấy vết thương và bay lên một chỗ thật cao.

Hắn sử dụng một số Dial chữa trị để cầm máu vết thương và thở hồng hộc, Ohm nhìn vào Holy đã nằm bất động trên mặt đất cách đó không xa:

-Nó bị làm sao?.

-Bị chính đòn đánh của mình phản chấn, “Sự từ găm giữ” có tác dụng cường lực phản đòn.

Ohm nhìn vết thương vẫn đang rỉ máu và truyền lực vào thanh kiếm có gắn Dial “sắt thép” trong tay:

-Cho người biết khoảng cách giữa người và thần là xa như thế nào.

Vùn vụt!....

Thanh kiếm trong tay Ohm vung vẩy thật dài và chém khắp nơi, trên chiến trường xuất hiện vô số vết cắt.

Trên người Zoro cũng bị chém đến và tóe máu nhưng cậu không nhúm mày dù chỉ một chút. Zoro Vung hai thanh kiếm ra hai bên tạo thành tư thế:

-Nitoryu – Hanki Gyuri. (phái song kiếm - Ứng bay lượn)

Zoro tạo ra một làn sóng xung kích vào mặt đất và hát mình bay lên, cậu dùng hai thanh kiếm để đảo chiều trong không khí như một cánh chim ưng tiếp cận Ohm chỉ trong vòng vài cái nháy mắt.

Xoẹt!...

Hàng chục nhát chém nhá lên và Ohm gục xuống chỉ sau một chiêu. Zoro thu kiếm vào vỏ và bỏ đi:

-Chỉ biết dựa vào vật dụng chém loạn mà tự xưng là thần, loại thần này ta vốn không tin là mạnh đến bao nhiêu.

Trận chiến phía Bắc Upper Yard, thử thách “Sắt thép”, người giữ cửa – thần quan Ohm, người chiến thắng Zoro.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Băng mũ rơm Vs Enel

Phía Nam Upper Yard, thử thách “Trọng lực”.

Sanji nhìn tên cao to trước mắt và hút một hơi thuốc lá:

-Mày là Gedatsu?.

Tên cao to nhú mày vì thái độ hỗn xược của tên nhóc lông mày xoắn:

-Chính là ta, ngươi đã sẵn sàng để chấp nhận thử thách của các thần chưa?.

-Lao vào đây!.

Gedatsu nhấn mình xuất hiện sau lưng Sanji và đưa tay đập vào đầu cậu. Sanji cúi mình và tung chân đập ngược lên.

Bình!...

Cả hai cùng lui ngược về sau. Gedatsu nhìn tay mình hơi run rẩy sau đòn tiếp xúc thì bắt đầu chăm chú lên:

-Ngươi cũng chuyên về thể thuật à. Thật thú vị!.

Sanji lười biếng nói:

-Nhàm chán, đến đây kết thúc nhanh đi, thời gian của tao chỉ dành cho các quý cô thôi.

Hai bóng người nhanh chóng di động thân thể và liên tục sử dụng thể thuật quần lấy nhau.

Gedatsu có được Mantra nên chiếm ưu thế trong phán đoán chiến trường, Sanji có được bản năng chiến đấu nhạy cảm nhờ tôi luyện qua sinh tử nên hai người chiến đấu kịch liệt bất phân thắng bại.

Ở các nơi khác trên đảo cũng diễn ra các cuộc chiến khốc liệt giữa băng mũ rom và các thần quan của Upper Yard.

...

Guro sau khi dọn dẹp hết các chiến binh Shandians tiến vào Upper Yard thì cậu hướng về vùng trung tâm nơi Enel đang chờ đợi.

Hành động lần này của Enel rất lạ thường, ở cạnh Enel hơn 3 năm khiến cậu hiểu khá rõ tính cách của hắn. Căn thận, suy tính chu đáo, mỗi hành động của hắn đều sẽ mang một ý nghĩa nào đó.

Cái trò chơi hắn bày ra lần này quá không hợp lý với tính cách của Enel. Nếu chỉ vì khởi động Maxim và hủy diệt Upper Yard thì chỉ cần một mình hắn là đủ.

Guro nghĩ mãi vẫn không thấy được manh mối, cậu cảm nhận được sự nguy hiểm mờ mịt đến từ bản năng. Cái trò chơi này hoàn toàn là trợ giúp cho băng mũ rom.

Cho dù Enel có mạnh như thần đi chăng nữa thì việc này...

Cậu ngồi xuống và sử dụng Mantra để quan sát tình hình của các bạn, cậu mỉm cười nhẹ. Mọi người đã đánh bại các thần quan khác và đang hướng đến cây đậu không lồ.

Cả Upper Yard không ai biết rằng Guro là người có thể sử dụng Mantra chỉ kém mỗi Enel, cậu hoàn toàn vượt trội so với các thần quan còn lại về khả năng sử dụng Mantra. Cậu đã dấu kín điều này rất lâu kể cả Enel cũng không biết được.

...

Enel nhìn 8 thành viên băng mũ rom và nhướng mày vô cùng mất hứng:

-Ta đã nói là chỉ được năm người thôi mà, sao vẫn dư ra ba tên.

Sấm sét chớp giật, lượn lờ trong không khí mãnh liệt biểu thị chúa trời Enel đang vô cùng phiền muộn.

Rắc!...

Ánh chớp nhá lên và Enel đã hiện thân sau lưng Nami. Một ngón tay hắn đặt lên đầu Nami.

Rầm!....

Vùng mây dưới chân Nami bị đánh dạt ra một hố lớn. Guro đứng nơi đó và sử dụng kỹ năng của mình đẩy Nami ra và chống lại tia chớp của Enel.

Vai cậu đã chảy xem một mảng. Enel đậm mặt lên tiếng:

-Phản ứng nhanh đấy Guro, người quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng và sự đào tạo của ta.

Guro hét lên với băng mũ rom.

-Các bạn y như kế hoạch tấn công hần!.

Nami chạy ra thật xa và dùng gậy điều khiển thời tiết để nhiễu loạn điện lưu của Enel. Robin đứng bên cạnh để hỗ trợ.

Zoro, Sanji cũng lui lại chờ đợi thời điểm tốt nhất để phối hợp.

Chopper hỗ trợ Usopp di chuyển và nhiễu loạn, quấy rối Enel.

Guro và Luffy đứng tuyến đầu đối mặt trực diện với Enel, Guro phòng thủ Luffy tấn công.

Enel nhếch môi:

-Đối với sức mạnh áp đảo thì mấy thứ chiến thuật chỉ là trò xiếc thôi, đến đây và ta sẽ chứng minh cho lũ phạm nhân các ngươi thấy. RAILING – 50,000,000 volt.

UỶNH!....

Sấm sét khủng khiếp đánh xuống toàn bộ diện tích như tận thế.

Guro dùng Mantra để quan sát đã kịp thời đưa ra phản ứng, cậu dùng kỹ năng di chuyển và ném Luffy vào cột sấm sét kinh khủng. Luffy hoàn toàn hấp thụ hết cột sấm sét và bình yên rơi xuống.

Enel nhú mày lại:

-Cái quái gì!...

Zoro và Sanji nhắm ngay lúc Enel thất thần nhanh chóng ra đòn cực mạnh.

-PHÁI TAM KIẾM – THÂM SÁT!....

-THỊT BẮM!...

ẦM!....

Hụt rồi!...

Cả hai người vừa đánh xong thì lập tức cảm thấy không ổn. Thân hình Enel bị chém lún nửa khôi phục và hóa thành tia chớp xuất hiện sau lưng hai người.

-SẤM SÉT – 10,000,000 Volt!...

Roẹt!....

Guro đã dùng Mantra đoán biết được tình huống nên kịp thời xuất hiện hỗ trợ. Nhờ có nhóm Nami và nhóm Usopp nên điện lực trong đòn tấn công đã giảm đi đáng kể.

Enel hóa thành tia chớp và bay lên một bức tường thật cao, ánh mắt hần đậm mặt liếc xuống như thần linh cao cao tại thượng:

-Con kiến vùng vẫy rất tốt, thử một chút thử này xem sao. SẤM SÉT TẬN THỂ - 100,000,000 Volt!....

Cùng lúc đó Guro hét lớn:

-TẬP TRUNG LẠI MỌI NGƯỜI!....

Cả nhóm đứng thành một khối và Luffy căng tròn người bao ở phía trên.

RẦM!....

AAAAA!....

Cả nhóm bị sấm sét đánh vào cực mạnh và hét lên đau đớn. Luffy nhìn mọi người bị sấm sét đánh trúng thì hét lên:

-CÁC BẠN!...

-Hahahaha!....

Enel cười khinh miệt.

Guro gượng thân thể đứng lên, cậu nhìn chăm chăm vào Enel:

-Sao có thể?. Không thể nào như thế được!.

Enel cũng thoải mái nói:

-Có nhìn thấy những cụm mây đen rải rác chung quanh không?. Khi này trong lúc di chuyển ta đã tạo ra chúng làm vật dẫn, chiều vừa rồi chỉ là mồi nhử thôi, đòn chính thức chính là khi ta truyền sấm sét và các cụm mây khiến chúng phóng điện lẫn nhau. Các ngươi còn non lắm!. Hahahaha!...

Luffy lúc này bỗng như mất ý chí, cậu gầm lên và phóng đến Enel tung ra hàng trăm quả đấm bằng chiêu Súng Máy:

-THĂNG KHỐN!...

Enel thoải mái hóa thân thành sấm sét và tránh đi:

-Ngươi mặc dù là khắc chế được năng lực của ta nhưng quá chậm chạp, ta không tin ngươi đủ sức để ta vờn đến khi nào, thăng nhóc!.

Guro cũng phóng người lên tấn công.

Enel dùng điện lực nung cây gậy bằng vàng trong tay và biến nó thành một cây trường thương thoải mái quàn nhau với hai người.

Trận chiến diễn ra ngày một kịch liệt, Luffy với lối đánh tự do và sáng tạo vô cùng khó đoán nhưng đầy khuyết điểm lại được sự hỗ trợ và phòng thủ chặt chẽ của Guro nên vẫn có thể cầm chân trước Enel.

Enel tuy bị khắc chế năng lực trái Ác Quỷ nhưng với khả năng vận dụng Mantra kinh khủng của mình nên hắn luôn giữ thế chủ động.

Sấm sét, vô số cú đấm, thân ảnh di chuyển cực tốc của ba người liên tục xuất hiện trong không gian nơi đây. Lúc này Guro bỗng nhiên nháy mắt nhẹ với Luffy rồi hai người đồng thời tấn công mãnh liệt dồn hết sức lực để đẩy Enel về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Guro phản bội,... Vĩnh biệt!

Enel hơi nhíu mày, chẳng lẽ hai tên nhãi này có ý định liều sống chết, không đúng.... Có bấy!...

Hắn vừa định dùng sấm sét đi tốc để tránh đi nhưng một tấm lưới cự lớn đã vung đến. Cùng lúc đó tất cả băng mũ rom vốn bị sét đánh lúc này lại tập hợp đầy đủ và tấn công về hướng Enel.

-Các ngươi cũng khá chu đáo khi chăm sóc ta như thế đấy. Đáng tiếc!...

Nghe Enel nói thế thì Guro cảm thấy bất an mãnh liệt. Enel lấy một ít vàng từ cây trường thương trong tay và hóa nó thành một kim châm sau đó hắn phóng nó qua một khe hở xuyên ra ngoài.

Roẹt!....

Hắn xuất hiện tại nơi cây châm bay ra ngoài. Cả băng mũ rom sững sốt trước biến cố này, hắn lại có thể làm như thế!...

Họ đã suy tính tất cả khả năng để làm được điều này, từ việc chu tính về các kỹ năng, tính cách, hướng di chuyển,... của Enel, say đó lại tìm kiếm vật cách điện. Ngay khi kế hoạch sắp thành công thì lại như thế này.

Luffy không hề chần chừ mà kéo tấm lưới cách điện bao phủ lên các bạn và nhảy thật mạnh về hướng Enel rồi tung ta hàng trăm cú đấm.

RẦM!....

Một loạt sấm sét cùng lúc đánh xuống nơi mọi người đang đứng. Enel thấy thế thì mỉm cười nhợt nhạt:

-Phản ứng tốt đấy.

Guro cùng lúc xuất hiện ở bên cạnh Luffy và hỗ trợ cậu di chuyển, tấn công. Enel lúc này đã đổi sang kiểu chiến đấu khác khó nhằn hơn.

Cây thương trong tay hắn đã biến thành hai thanh kiếm ngắn. Mỗi khi hắn ném thanh kiếm về một vị trí hắn cần thì Enel có thể xuất hiện ngay tại đó mà không sợ tính chất cách điện của Luffy. Guro hét lên với mọi người bên dưới:

-Hành động đi mọi người. Góc trái, hướng 5 giờ, khoảng cách 40 mét.

Một tấm lưới khác lập tức được quăng đến cùng lúc Enel ném thanh kiếm đi. Enel nhủ mảy khinh thường, hắn rút một cây kim nhỏ từ thanh kiếm còn lại và dịch chuyển về hướng khác rồi phóng ra hàng chục tia chớp về các thành viên khác.

Nhưng mọi người nhờ chuẩn bị các vật cách điện bọc khắp cơ thể nên chẳng hề hấn gì. Băng mũ rom tiếp tục quăng các tấm lưới về hướng Guro nói còn Enel thì dùng chiến thuật du đấu để tiêu hao sức lực của băng mũ rom.

Guro bỗng nhiên khựng lại rồi nói vui về:

-Kết thúc rồi Enel.

Enel khựng lại và hắn phát hiện các tấm lưới đã không còn mà thay vào đó là một chiếc lồng khổng lồ được kết nhờ năng lực của Robin.

Enel bật ngón tay nhưng không có một chút sấm sét nào, tất cả đã bị chiếc lồng và khí lưu hấp thụ phân rã. Hắn nhột nhạt nói:

-Thủ đoạn cuối cùng của ngươi có vẻ thành công rồi Guro. Nhưng cũng chỉ là như thế!... THẦN LÀ KHÔNG THỂ KHINH NHÒN – MAXIMMMMM!....

UYÑH!....

Mặt đất bỗng dâng lên các cụm mây dưới chân mọi người tản dần ra, con thuyền bằng vàng ròng rọc khổng lồ hiện ra từ dưới mặt mây.

Guro trừng lớn con ngươi khi nhìn thấy tiếng cười thắng lợi của Enel, thật là không thể thắng sao?.

Roẹt!....

Enel hóa thành tia chớp và xuất hiện trên một chiếc vương tọa bằng vàng rồi bình thản ngồi xuống:

-Ta hỏi lại lần cuối cùng. Theo – ta - hoặc - chết!...

-Theo cái mộng á!... ĐẠİ BÁC!....

Luffy nhảy lên và dùng chiêu đại bác tổng mạnh vào Enel. Mọi người còn lại trong băng nhún vai rồi sóng bước tiến đến cùng chiến đấu với thuyền trưởng của mình.

Enel hừ lạnh:

-Lũ sâu bọ không biết sống chết.

Trên con thuyền bằng vàng Maxim này Enel hoàn toàn đứng nghĩa của một vị thần.

Hắn có thể tùy ý điều khiển vàng trên con tàu nhờ nung chảy chúng bằng điện năng, di tốc cao độ, tấn công vật lý làm băng mũ rom phải kiệt lực chống đỡ.

Băng mũ rom chẳng mấy chốc đã bị hắn vòn đến không thở nổi, mọi người sau một trận chiến thì đã thương tích đầy mình.

Lúc này chỉ còn lại Guro và Luffy có thể đứng được. Enel nhìn bộ dáng thê thảm của hai người thì lạnh lùng:

-Còn chưa chịu thần phục con kiến hôi.

Guro cắn răng như quyết định điều gì đó, cậu bỗng nhiên nói:

-Được, ta sẽ thần phục, hãy cho ta theo người.

-Ha ha ha,... phải biết suy nghĩ đúng thời điểm thế mới là trí giả. Được rồi!... giết chúng đi.

Enel nói rồi ném cho Guro một thanh kiếm.

Luffy ngỡ ngàng nhìn Guro, cậu hoàn toàn không ngờ người đã nhờ mình tới nơi này giúp cậu ta hoàn thành lời hứa lại làm như thế.

-Cậu điên rồi rồi Guro!... Dừng lại ngay, dùng thân phận thuyền trưởng ra lệnh cho cậu dừng lại Guro. Không...KHÔNG!.....

Phập!...

Thanh kiếm đâm thẳng vào vị trí trái tim Nami, vì đang bất tỉnh nên cô không hề kêu lên một tiếng. Sau đó Guro lạnh lùng mang theo thanh kiếm đâm máu bước về hướng Sanji gần đó.

BỐP!...

Luffy lao đến đâm vào mặt Guro nhưng cậu không hề né tránh mà nhận lấy nó và văng đi hơn 10 mét đập vào lan can tàu Maxim. Luffy đỏ ngầu cả hai mắt lao đến và túm lấy cổ áo Guro:

-TẠI SAO... TẠI SAO LẠI LÀM THẾ, TRẢ LỜI NGAY!....

Guro nở nụ cười thâm:

-Vì sống sót, tất cả chỉ vì sống sót... Chuyến hành trình mơ ước của chúng ta dừng tại đây thôi thuyền trưởng, vĩnh biệt!.

Phập!...

Thanh kiếm xuyên qua ngực Luffy rồi rút ra vẩy máu. Điều cuối cùng Luffy nhìn thấy là nụ cười hạnh phúc và đầy luyến tiếc của Guro.

Bốp Bốp!...

Enel vỗ tay mỉm cười nói:

-Thật cảm động làm sao, thật chân lý làm sao. Đúng vậy chỉ cần sống sót!.... Ha ha ha...

Guro thu hồi tất cả cảm xúc rồi nhấc kiếm bước về băng mũ rom, cậu lạnh lùng đâm vào ngực mỗi người.

Enel lẳng lặng nhìn quá trình này không nói. Hắn vứt băng mũ rom ra khỏi Maxim và nhìn Guro đang nhắm mắt lặng người đứng ở lan can tàu.

Enel biết cú sốc tinh thần vừa rồi đã làm cho Mantra của Guro đột phá thêm một tầng nữa.

Đã gần rồi, Enel đợi thời khắc này đã lâu lắm rồi, cái gì Maxim, cái gì trò chơi, cái gì hủy diệt Skypiea,... tất cả đều là rác rưởi, hắn chỉ chờ mỗi giờ khắc này thôi, kế hoạch mà hắn đã ấp ủ suốt 18 năm trời.

...

Luffy dần mở mắt và nhìn chung quanh, cậu đang ở trên một chiếc bè trôi trên các “dòng sông mây”, Sanji ngồi cuối bè hút thuốc không nói. Không khí trên chiếc bè rất trầm mặc.

-Chuyện này là sao?.

Luffy lên tiếng nghi hoặc. Zoro lên tiếng bình tĩnh:

-Việc này chỉ có riêng mình và Guro biết. Guro vốn để mình mang mọi người vào một căn nhà trong Upper Yard khiến mọi người cho rằng đây là may mắn thoát nạn, nhưng, mình cảm thấy không thể có chuyện một hải tặc lại vứt bỏ đồng đội, và mình nghĩ thuyền trưởng của chúng ta cũng không muốn thế nên mình sẽ giải thích tất cả.

Zoro bắt đầu giải thích tất cả cho băng.

Kế hoạch này được Guro hoạch định với Zoro trên đường tiến đến đảo Jaya. Guro tin rằng Zoro là người đủ bình tĩnh và quyết đoán để có thể giữ kín chuyện này đến cùng.

Dựa theo phân tích của Guro về tính cách của Enel và điều hắn muốn ở cậu thì sau khi cậu đầu hàng hắn chắc chắn sẽ buộc cậu phải giết chết đồng đội để tiến hóa Mantra. Do đó cậu đã bí mật nhờ Chopper điều chế thuốc chết giả một cách vô tình mà Chopper không để ý.

Lúc cậu xoay lưng đối với Enel thì Guro đã bôi thuốc lên thanh kiếm và đâm nó vào cạnh trái tim mọi người, riêng đối với Zoro thì cậu lại cho thêm thuốc giải để cậu nhanh chóng tỉnh lại và tiếp lấy mọi người khi bị quăng đi.

Mọi người nghe xong thì trầm mặc, họ bây giờ quay lại để cứu Guro, đó là một việc làm nguy hiểm và ngu xuẩn không thuốc chữa. Enel là một vị thần không thể chống lại, đến cứu Guro chỉ làm đập tắt hy vọng của cậu.

Bỏ mặc Guro?. Thế thì về quê chăn vịt luôn, là một hải tặc lại sợ hải và hèn nhát vứt bỏ đồng đội thì kẻ đó cũng đừng nên mơ về kho báu One Piece nữa.

Nhưng ước mơ và hy vọng, bảo vệ, niềm tin,... tất cả đều phải dựa vào thực lực. Là kẻ yếu thì chỉ vĩnh viễn có thể nói miệng.

Luffy nhớ đến lúc Guro nói chuyện hành trình mơ ước của họ đến đây là kết thúc, là câu chuyện giữa bọn họ và kết thúc. Nụ cười đầy giải thoát của Guro lúc đâm kiếm vào ngực cậu.

Luffy suy nghĩ rất lâu sau đó cậu hít sâu một hơi rồi đứng lên:

-Chúng ta phải cứu Guro, chúng ta có thể chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Mantra đẳng cấp thánh thần, quá khứ của Guro

Guro hiện tại đang chìm trong một trạng thái kỳ dị, cậu hoàn toàn không bị sốc tinh thần nhưng lại vẫn cứ đang đột phá Mantra. Cậu cảm thấy hạnh phúc và đầy giải thoát khi cứu được các bạn mình.

Cả cơ thể cậu trở nên nhẹ nhàng hơn, thế giới quan chung quanh mở rộng và hòa hợp với tâm trí của Guro. Một màng sáng mỏng màu lam bao phủ lấy Guro lung linh kỳ ảo.

Guro có thể cảm nhận được tất cả sự vật trên Upper Yard thậm chí cả tầng dưới và lò mò cả vùng biển bên dưới, mỗi sự vật, mỗi nhịp thở, dòng chảy không khí,... tất cả đều nằm trong tầm quan sát bằng Mantra của Guro, cậu cảm thấy chỉ cảm mình có thể chạm vào là sẽ thay đổi được chúng.

Giờ phút này Guro đã hiểu ra điều đó, Mantra được tăng cường nhờ vào cảm xúc, không phải chỉ mỗi đau đớn, mà có cả hạnh phúc. Cậu mở mắt nhìn về hướng Enel.

Enel nhìn vào đôi mắt trong suốt và xuyên thấu của Guro thì bỗng dưng cất tiếng cười đầy thỏa mãn:

-Vậy là ngươi đã đạt đến đẳng cấp Mantra thánh thần. Tốt,... tốt,... làm rất tốt con trai!.... ha ha ha....

Guro nhìn Enel vừa nói vừa cười mà nước mắt chảy ra thì kinh ngạc đến sững sờ.

Con trai?...

Cậu không hề nghe nhầm, hấn vừa gọi cậu là con trai.

Phụt!...

Enel phun ra một ngụm máu đen đặc rồi thở hổn hển nhưng ánh mắt của hấn lại đầy giải thoát.

Nhìn Guro đang bồi rồi đứng sững sờ nơi đó thì Enel nở nụ cười khổ. Cũng không trách Guro, Enel lấy ra một trái Ác Quỷ. Sau đó hấn gọi Guro đến bên cạnh.

Guro vẫn còn đang sững sờ nhưng cậu vẫn bước đến cạnh. Enel vươn tay xoa đầu Guro yếu ớt rồi nói:

-Biết con rất cảm hận ta, nhưng không sao, dù sao con cũng đã có đủ khả năng bảo vệ bản thân nên ta yên tâm rồi.

Tiếp đó Enel kể về cuộc đời của mình.

Enel vốn là người bình thường sống tại Tân Thế Giới, trong một chuyến hành trình hấn đã yêu con gái của hải tặc nhưng trở trêu là băng hải tặc của cha cô ta lại tàn sát quê hương của Enel do chính cô gái dẫn đường, vị thần mà quê hương hấn sùng kính lại không hề ban xuống một phép màu nào.

Enel vì căm giận thần thánh bất công nên đã đập phá ngôi đền và phát hiện được trái Ác Quỷ sấm sét.

Sau khi dùng trái Ác Quỷ và có được sức mạnh rồi tiêu diệt băng hải tặc, Enel giả trang thành người thường và cứu cô gái đó, hấn kết hôn cùng cô và sinh ra Guro.

Trong một ngày giông bão cách đây 18 năm, mẹ Guro đã chuốc thuốc độc vào rượu của Enel để trả thù cho cha mình, tuy hấn đã dùng sấm sét để thiêu đốt chất độc nhưng phần tinh túy nhất của chất độc vẫn còn tồn dư trong cơ thể Enel và phá hủy hấn từng ngày.

Cô gái sau khi chuốc thuốc độc cho Enel thì cũng tự sát, Enel mang theo Guro đến Skypiea và gây dựng thế lực của mình, khi Guro được 3 tuổi thì hấn gửi cậu đến một băng hải tặc nhỏ để cậu có thể trải nghiệm và nhanh chóng trưởng thành.

Hấn vẫn luôn quan sát và bên cạnh cậu mỗi thời khắc. Enel đã đào tạo Guro trong suốt 17 năm trời, hy vọng duy nhất của hấn là biến Guro trở nên mạnh

mẽ, chỉ có kẻ mạnh mới có hạnh phúc, có tự do, và có tiếng nói riêng của mình.

Mục tiêu của Enel là làm cho Guro trở thành kẻ mạnh đến không tưởng và nhờ vào đó tiêu diệt tất cả hải tặc trên Đại Hải Trình.

Hắn không ngần ngại dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào để khiến Guro mạnh lên, cho dù nó khiến Guro hận hắn nhưng hắn không hối hận.

Guro lặng lẽ nghe và trầm mặc. Enel khi kể xong thì khuôn mặt tràn đầy giải thoát.

-Giờ con đã đủ sức tung cánh trong thế giới hỗn loạn nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, ta yên tâm rồi. Được rồi món quà cuối cùng của ta cho con.

Enel nói rồi đưa trái Ác quỷ trong tay áp về trái tim mình.

Sấm sét trong cơ thể Enel bị hút vào trái ác quỷ trong tay hắn, họa tiết trên trái ác quỷ cũng thay đổi, chẳng mấy chốc Enel đã mất đi năng lực và trái Ác quỷ trong tay hắn đã biến thành các hoa văn hình tia chớp. Enel mỉm cười yếu ớt:

-Ăn đi con trai...

Guro nhận lấy và chần chờ, do dự. Nhưng ánh mắt cầu xin và đầy yêu thương mà người cha dành cho người con của Enel khiến cậu rung động, cậu ngấu nghiến ăn hết trong cái nhìn vui vẻ của Enel.

-Ngoan lắm... Ta vốn muốn con kế thừa ý chí của ta tiêu diệt tất cả hải tặc nhưng khi nhìn con vui vẻ bên các bạn thì ta cảm thấy sự ích kỷ của mình là ngu xuẩn cỡ nào, hãy sống và cất lên tiếng nói của chính nhé con trai.

Guro chăm chú gặm đầu, cậu cảm nhận được chất độc trong cơ thể Enel vốn bị áp chế nhiều năm nay bộc phát.

Điện lưu trong cơ thể Guro hoạt lưu lên, cậu dùng nó để áp chế chất độc nhưng Enel đã cầm tay cậu ngăn lại, hắn mỉm cười yếu ớt:

-Con quan tâm khiến ta rất vui, nhưng hãy để ta ích kỷ một lần cuối cùng. Mẹ con đã chờ ta rất lâu rồi, cô ấy đã trả thù cho cha nhưng lại tự sát chỉ vì quá yêu ta, ta không thể để cô ấy chờ thêm nữa... Để ta đến với mẹ con được không nào Guro.

-Không... không... không... không... KHÔNG!...

Guro gặm lên giận dữ và thê lương.

Sấm sét trên bầu trời chớp giạt mảnh liệt như đưa tiễn vị thần của chúng và đón chào sự tân sinh của một vị thần mới.

-Ích kỷ, sao cha lại hành hạ con suốt bao nhiêu năm qua để bây giờ lại ích kỷ ra đi, ích kỷ... ích kỷ...

Guro vừa nói nước mắt vừa rơi thành hai dòng. Bàn tay đã lạnh đi của Enel đang xoa đầu Guro đầy triều mến dần buông xuống, cậu vờn tay giữ lấy bàn tay ấy trên đầu để cảm nhận chút hơi ấm còn sót và cất tiếng khóc đau thương.

ẦM!....

Bầu trời Skypiea hơn 1000 dặm sấm sét nổ ra mãnh liệt và sáng chói. Một cột ánh sáng chói lòa xông thẳng lên bầu trời đốt cháy tầng mây

Thuyền Maxim kéo theo tầng tầng lớp lớp sấm sét bay về hướng chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Trái Vạn Vật Luân Hồi

Băng mũ rom nhìn Maxim bay đi thì ngăn ngại, Luffy ra sức đuổi theo nhưng Zoro đã ngăn cậu lại. Đúng lúc này một âm thanh từ chân trời truyền đến rõ ràng trong tai mỗi người.

“Minh đã ổn rồi, hẹn một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại...”

...

Trên Maxim

Ngồi trên vương tọa của Maxim là một thanh niên tóc đen dài, hai mắt sâu thẳm như tinh không vũ trụ, gương mặt thanh tú hoàn mỹ. Cậu ngồi đó nhưng làm cho không gian chung quanh có cảm giác áp bức khủng bố.

Thanh niên thời dài một tiếng tựa như thần linh. Rồi nhắm mắt lại hồi tưởng tất cả.

50000 năm sinh mệnh chỉ để đổi lấy một lần trải nghiệm này hoàn toàn đáng giá.

Lakjhal đã lột xác cảm xúc lần nữa, cậu đã lấy lại được tình cảm, khả năng vận dụng sức mạnh tiềm ẩn lại tăng lên một tầng cao mới, khi cậu phá đi phong ấn do chính mình đặt ra thì chiến lực của cơ bản của Lakjhal đã phá mốc 10 Drastro.

Vua chiến tranh đã mở ra được tầng năng lực thứ 6. Các kỹ năng tự tăng phúc cũng đạt hiệu quả cao hơn hẳn

Chiến lực cơ bản là 10 Drastro, biến thân Vua Chiến Tranh tầng năng lực thứ 6 mỗi tầng nhân ba lần thì sẽ đạt mốc 7290 Drastro, Các kỹ năng tăng phúc như Tín Ngưỡng chiến trường, áo choàng Chiến Thắng, tăng 4 lần chiến lực thì Lakjhal đã đạt đến hơn 30000 Drastro.

Khùng bố!...

Cậu đã hoàn toàn có đủ tự tin để đi đối đầu năm thần thú của nước Hạ. Việc hồi sinh cho Arthur lại tiến thêm một bước nữa.

Lakjhal dùng Mieris quan sát dòng chảy vận mệnh lần nữa.

Sự thay đổi diễn ra ở khắp nơi. Các thế lực lớn đang có các động thái mạnh mẽ.

Hải quân dưới sức ép của Shanks và Edward đã phải hoãn lại việc xử tử Ace, thay vào đó họ bắt đầu nhắm đến các băng hải tặc lớn ở Tân Thế Giới

Bên hải tặc đã bắt đầu quy tụ lại với nhau, các băng nhỏ tập hợp lại thành thành từng băng lớn với quy mô hàng trăm chiếc mỗi hạm đội.

Quân Cách Mạng đã mở rộng phạm vi hoạt động khắp vùng biển Đông và gần một nửa Đại Hải Trình.

Lakjhal cũng quan sát dòng chảy vận mệnh của Doll. Cậu thấy được cô hiện tại đang là đội trưởng đội thuyền số hai của băng Râu Trắng thay thế Ace.

Lakjhal hơi thờ dãi, có lẽ cậu nên để cô lại nơi này và tiếp tục cuộc hành trình cô độc của mình, đây đúng là một dịp cho việc này bởi Doll tin rằng Lakjhal đã chết trong chiến dịch đó.

Bỗng nhiên cậu đọc được một dòng chảy vận mệnh hỗn loạn,... Là “Ngoại Dân”!...

Nhờ việc lột xác cảm xúc nên lần này cậu có thể đọc được ít nhiều về tên ngoại dân này mặc dù dòng chảy của hắn khá hỗn loạn.

Ngoại dân này có tên là Hạ Nguyên.

Hắn là cư dân Hoa Vũ Trụ cách đây 38 tầng không gian. Hắn là anh trai của một kẻ thuộc tập đoàn quân sự Drufal, chính kẻ này đã gửi hắn tới Godiment để thám thính và gây dựng thế lực.

Hạ Nguyên cũng không biết bất kỳ điều gì, chỉ cho rằng mình xuyên việt gì đó như trong tiểu thuyết hắn đọc ở quê hương.

Hắn có được một bộ thiết bị ẩn trong não có thể kết nối với tập đoàn Drufal, việc này giúp hắn có thể trao đổi được một số vật dụng, khả năng, sự tiến hóa,... làm hắn nhanh chóng mạnh lên.

Các nhiệm vụ mà hắn được giao để nhận điểm tích lũy đa số đều do tập đoàn Drufal ban phát ra nhằm gây dựng cứ điểm tại thế giới này và thám thính.

Tên này cũng không vừa, hắn tích cực hành động cách đây 6 năm và hiện tại đã có được một đế quốc trên biển của chính mình. Chính Phủ thế giới, Hải Tặc, quân Cách Mạng đều có người của Hạ Nguyên cài vào.

Dòng chảy vận mệnh của đế quốc Alision đang dần bị tên này xâm thực và quấy lên đục ngầu.

Ánh mắt Lakjhal lạnh lùng như điện. Kẻ này không như Kenshi nên cậu quyết định sẽ tự tay giải quyết hắn rồi sau đó sẽ khởi hành đến phương đông.

Lakjhal lấy từ không gian vương tọa ra một trái Ác Quỷ, cậu trích xuất năng lực sấm sét mà Enel để lại ra một trái cây khác rồi bỏ nó vào chung với trái cây chưa xác định thuộc tính.

Chỉ thấy cả hai trái Ác quỷ bỗng nhiên biến dạng, trái không thuộc tính nuốt lấy trái sấm sét sau đó trở về trạng thái cũ.

Lakjhal quyết định phải tạo ra một trái Ác Quỷ thật mạnh mẽ và phù hợp với Vua Chiến Tranh nên cậu mang theo nó bước vào không gian phòng thí nghiệm.

Lakjhal để xuống trái Ác Quỷ và ngồi xấp xếp lại tư tưởng của mình.

Cậu thi triển ma thuật khiến các nguyên tố tự nhiên chung quanh hóa thành tính chất của hổ đen, tiếp đó cậu dùng Gnodom bao phủ trái Ác Quỷ, cậu thanh minh tư tưởng của mình và triệt tiêu mọi cảm xúc hiện có.

Lakjhal mở phong ấn cho trái Ác Quỷ.

Các hoa bắn của nó không ngừng di động và tìm kiếm thuộc tính phù hợp nhưng không có nên nó vụn vụn rất nhiều.

Lakjhal quan sát quy luật di động của các hoa vụn trên trái Ác Quỷ và đợi khi nó tự thành đến tốt cùng.

Được một lúc thật lâu thì các hoa vụn biến mất, trái Ác Quỷ biến thành hình tròn vô khuyết, lá biến thành hình vuông. Đây chính là trái Ác quỷ hoàn mỹ nhất.

Hình tròn tượng trưng cho sự hoàn mỹ, hình vuông tượng trưng cho sự khiếm khuyết.

Sự đối lập tương phản, sinh ra và phát triển đến hoàn mỹ để rồi từ đó lại nảy sinh khuyết điểm, có khuyết điểm thì sẽ có sự bổ xung. Một vòng tuần hoàn cho cả thế giới này, trái Vạn Vật Luân Hồi.

Lakjhal cảm nên và ăn hết.

Rắc!....

Thân thể cậu vang lên tiếng nứt vỡ, dòng máu Vua Chiến Tranh, dòng máu Phục Sinh, Dòng máu được dung nhập trái Vạn Vật Luân Hồi bắt đầu lần nữa dung hợp lại.

Thân thể Lakjhal tràn trề máu tươi màu bạc vô cùng thể mỹ nhưng gương mặt cậu vẫn bình thản tự nhiên.

Lần tiến hóa thể xác thứ hai đã bắt đầu.

Máu của Lakjhal chảy ra sau đó hình thành một cái kén bạc kim bao phủ lấy cậu.

...

Thời gian đã trôi qua hơn 6 tháng từ ngày Guro bị Maxim mang đi.

Băng mũ rom đã tiếp tục hành trình của mình, mọi người sau trận chiến trên Skypiea đã nhận ra được rằng mình vẫn còn rất yếu, họ cố gắng luyện tập mỗi ngày một khắc khổ hơn.

Sau trận chiến với một trong thất vũ hải trên thuyền không lồ Thriller Bark thì họ đã có thêm một thành viên mới là Brook – Một bộ xương yêu âm nhạc. Trải qua lần tôi luyện này thì thực lực của cả nhóm đã tăng lên một đoạn cực dài.

Họ đang cố gắng mỗi ngày để khi gặp lại cậu bạn nghịch ngợm kia cả bọn có thể ngang cao đầu mà nói “Chúng mình sẽ bảo vệ cậu!”.

Chính phủ thế giới cũng đã nhận ra tầm nguy hiểm của băng mũ rom và ra một cái giá rất cao cho đầu của bọn họ.

Hôm nay thuyền của cả băng sẽ cập bến đảo Water 7 để sửa chữa nhờ số vàng rất lớn kiếm được từ thành phố vàng ở Upper Yard.

Khi mọi người xuống thuyền thì phân chia nhau ra để dạo thăm thành phố đóng tàu này.

Trong một góc tối, một thanh niên tóc ngắn đen, mắt đen đang quan sát bọn họ. Hắn là Hạ Nguyên.

Khi nhìn thấy Nami và Robin thì hai mắt Hạ Nguyên sáng lên. Hắn cất bước theo sau nhóm Nami, Chopper và Usopp.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hoa Vũ Trụ và tập đoàn Drufal

Crak!....

Trong không gian phòng thí nghiệm rộng lớn. Một chiếc kén màu bạc mỹ lệ phát ra tiếng nứt vỡ.

Năng lượng sáng tối quán quanh chiếc kén dày đặc bị hút vào trong qua các khe nứt.

Chiếc kén cũng cấp tốc bị ăn mòn.

Lakjhal trần truồng từ trong chiếc kén rơi ra. Quần áo của cậu đã bị năng lượng khổng lồ thiêu thành tro.

Da thịt Lakjhal hóa màu bạch kim dẻo dai tuyệt đẹp. Mái tóc đen tuyền dài quá eo càng thêm óng mượt. Ánh mắt cậu tựa như bầu trời đầy sao. Hơi thở tinh thuần và mãnh liệt tựa biển cả.

Lakjhal lấy ra một bộ trang phục màu đen và mang vào. Cậu thu liễm tất cả hơi thở sau đó đi ra khỏi không gian phòng thí nghiệm.

Vậy là đã 6 tháng trôi qua.

Vua Chiến Tranh sau lần dung hợp thêm trái Vạn Vật Luân Hồi đã tiến hóa thành trạng thái thứ 3 mỗi một tầng năng lực giả phóng có thể nhân 4 lần chiến lực.

Gnodom đã biến thành dạng năng lượng mới. Hiện tại Gnodom có thể hấp thụ các dòng năng lượng và chuyển hóa chúng thành của mình.

Tầng năng lực thứ 7 của Vua Chiến Tranh đã thấy được cánh cửa, Lakjhal tính được rằng chỉ cần một trận đấu sinh tử nữa thì cậu sẽ đạt đến tầng 7 chiến lực của cậu lúc đó sẽ đạt hơn 500,000 Drastro đó đã là một nửa chiến lực cơ bản của “người truy tìm Sứ Mệnh” các thế hệ.

Hiện tại với tổng chiến lực tối đa lên tới 150,000 Drastro thì Lakjhal hoàn toàn tự tin trong việc lấy máu của 5 thần thú nước Hạ kể cả việc xảy ra các sai sót trong tính toán và bất trắc ngoài ý muốn.

Lakjhal nhìn vào dòng chảy vận mệnh và nhủ mảy lạnh lùng, tên Hạ Nguyên vậy mà dám động tay chân vào băng mũ rom, vì lấy lại được cảm xúc nên không lãnh đạm như lúc trước, hiện giờ Lakjhal rất tức giận khi thấy những hành vi của tên này.

Cậu bước ra ngoài Maxim và truyền vào điện lực để nó bay về hướng đảo Water 7.

...

Hạ Nguyên hiện đang ngồi trong quầy ba bên cạnh Nami và mời cô một ly Waterloo.

Nami cũng không từ chối, cô cảm thấy người đối diện rất có kiến thức và trò chuyện khá vui.

Bỗng nhiên Hạ Nguyên biến sắc và đứng lên, hắn cũng không nói lời nào mà vội vàng chạy ra ngoài.

Nami sững sờ nhìn ly Waterloo trong tay, thứ này không hề rẻ chút nào, tên khốn kia lại mời mình sau đó phẩn đi để cô tự trả, Nami nhớ rõ hôm nay không phải cá tháng tư mà...

...

Trên bờ biển Warter 7, Hạ Nguyên nhìn hạm đội của mình đã bị đánh chìm xuống biển thì hai mắt đầy tơ máu trừng to.

Là kẻ nào, hắn rõ ràng mình không bao giờ gây chuyện với mấy tên khủng bố cỡ đó.

Hơn 100 chiến thuyền này cơ hồ là một phần bảy cơ nghiệp của hắn.

Trên mỗi chiến thuyền đều có một thuyền trưởng có giá trị nã tầm 50 triệu Beri trở lên cầm đầu.

Vậy mà chỉ không đến 10 giây, khi hắn nghe báo cáo có tấn công thì vội vàng chạy ra nhưng tất cả chỉ còn xác tàu nổi lênh bênh trên biển.

Hơi nước bốc lên mờ mịt cả vùng biển hơn 10 dặm tựa như nổi lòng của Hạ Nguyên.

Tầm cỡ của đối thủ chỉ có thể là Đại tướng Hải quân hoặc Hải tặc siêu cấp có giá hơn 500 triệu Beri mới làm được như thế. Hạ Nguyên vò đầu bứt tóc để nhớ lại những kẻ đã chết dưới tay mình và có liên quan.

Một chiếc thuyền khổng lồ bằng vàng ròng hiện ra từ trong màn hơi nước và xác tàu.

Tổ chức tình báo của hắn đã có được thông tin về con tàu này từ băng mũ rom. Khi này hắn cũng đã nghe Nami kể về con tàu bằng vàng này.

-MAXIM!.... e...ee... Enel...

Ở thế giới của mình hắn đã từng đọc được một câu chuyện khá giống với nơi đây. Vì thế khi đi đến thế giới này với những lúc bờ ngõ ban đầu Hạ Nguyên đã nhanh chóng thích ứng và dựa vào câu chuyện ở thế giới cũ để đánh được nhiều bước đi trước thời đại.

Trong đó kẻ mà Hạ Nguyên sợ hãi nhất không phải là các đô đốc, tứ hoàng... mà chính là tên Enel này. Hắn hoàn toàn là một kẻ điên, điên nhưng hắn lại mạnh đến khủng bố.

Hạ Nguyên đã từng cho rằng Enel chỉ mạnh lúc đầu nhưng càng phân tích hắn càng sợ hãi.

Enel mạnh hoàn toàn không kém Tứ Hoàng, trong câu chuyện ở quê hương hắn thì việc Enel thua Luffy chỉ là do hắn quá xui xẻo, xác suất để Luffy thắng được Enel chỉ vào một phần triệu nhưng Luffy lại may mắn có được một phần triệu đó.

ÀM!...

Áp lực khủng bố từ hướng Maxim truyền đến, Hạ Nguyên có cảm giác như mình đang phải gánh cả một dãy núi trên lưng.

Sự kiêu ngạo trong nội tâm khiến hắn gượng người đứng thẳng. “Trong trời đất này ta chỉ quỳ cha mẹ không quỳ trời đất”. Với một suy nghĩ như thế mà Hạ Nguyên đứng thẳng thân hình.

Lakjhal ngồi trên vương tọa của Maxim hơi ngạc nhiên, xương cốt tên này lại cứng như vậy. Tính hiếu kì khiến cậu gia tăng áp lực hơn nữa.

ÀM!....

Mặt biển chịu ảnh hưởng của áp lực và rung lên bần bật, gợn sóng lẫn tẩn.

Hạ Nguyên lúc này đã thất khiếu đổ máu, nhưng hắn vẫn bất khuất không quỳ. Hắn vẫn hiên ngang đứng thẳng trong trời đất.

Áp lực khủng khiếp từ đối diện cứ mỗi chốc lại tăng lên gấp đôi. Hai mắt Hạ Nguyên đã mờ đi, chẳng lẽ phải chết nơi đây sao?. Không cam lòng, hối hận,... Không hắn không hối hận, hắn chưa làm gì để hối hận cả.

Bỗng nhiên áp lực tán đi và Hạ Nguyên cảm giác được bản thân được kéo đi.

Roẹt!....

Lakjhal đưa vào cơ thể Hạ Nguyên một luồng điện kích thích sinh mệnh trong cơ thể hắn khiến hắn tỉnh lại. Cậu có một số vấn đề cần hỏi tên này.

...

Hạ Nguyên dần mở mắt, phía trên cao đằng xa là một chiếc vương tọa bằng vàng, bên trong vương là một thanh niên tuyệt đẹp có mái tóc dài đen tuyền, mắt như tinh không đầy sao đang lười biếng nhìn xuống Hạ Nguyên như thần linh cao cao tại thượng.

Không phải Enel?.

-Ngươi là ai?.

Thanh niên không đáp lời mà đậm mặt nhấn đến một ngón tay.

ÀM!...

Hạ Nguyên lập tức bị đè áp trên mặt đất. Giọng nói trong trẻo đầy uy nghiêm như thiên thần từ trên vương tọa truyền đến mang theo không thể kháng nghị:

-Ta hỏi, ngươi trả lời.

Hạ Nguyên cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc nhưng hắn bất lực, bao nhiêu năng lực hắn dồn được từ hệ thống đều không nổi lên một tí tác dụng vào lúc này.

Sống nơi đây 6 năm nên hắn biết được một chân lý “Kẻ yếu không bao giờ có tiếng nói riêng cho mình”.

...

Sau một lúc tra hỏi thì Lakjhal đã có được đầy đủ những điều mình cần. Nhìn Hạ Nguyên đang thở dốc và cố gắng hồi phục bên kia cậu hơi thú vị.

Hoa Vũ Trụ đều là thuộc thế giới này, nơi đó cách nơi này 38 tầng không gian hay nói cách khác là 38 tỷ tỷ tỷ tỷ năm ánh sáng, khoảng cách xa thêm vào đó là các tầng ngăn cách khiến cho việc các thế lực ở Hoa Vũ Trụ tiến đến nơi này là vô cùng khó khăn.

Từ việc dùng thiết bị xuyên qua tường không gian, xin cấp phép của các thế lực ở các tầng không gian khác để được đi tiếp, thế nhưng tập đoàn Drufal lại có thể thông qua đến 39 Vũ Trụ để đến nơi này.

Quy mô khủng bố!.

Tiếp đó là thiết bị quang não được cài vào đầu tên này, có thể trực tiếp trao đổi với tổng bộ tập đoàn.

Thế giới của hắn lại có nhưng câu chuyện khá giống với lịch sử nơi đây, không những thế còn đi trước thời đại đến 20 năm trở lên, nhưng câu chuyện này có thể là kết quả từ việc tiên đoán tương lai.

Nhưng thời gian tiên đoán này cũng quá đáng sợ. Từ sau khi mạnh lên mới đây thì khoảng thời gian dòng chảy tương lai cậu thấy được cũng chỉ tầm 1 tuần.

Nếu tổng hợp tất cả những điều này thì cũng chỉ có thể thấy được một góc nhỏ về thực lực của tập đoàn Drufal này. Tuy vậy mà đã vô cùng khủng

khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đặt chân đến nước Hạ

Giết hay thả, phải làm thế nào?.

Lakjhal dự định tương lai sẽ tiến vào tỉnh không và đi các Vũ Trụ khác để tăng lên thực lực của mình. Đắc tội một thế lực lớn cậu không ngại nhưng tự tìm rắc rối cho bản thân chính là điều ngu xuẩn.

Không giết thì bọn Ngoại dân này sẽ chỉ làm tới hơn, giết thì lại gây thù với một thế lực lớn. Lakjhal từ khi tiếp nhận Illyse Genegid thì cậu cũng hiểu được tầm quan trọng của việc bảo vệ hành tinh Godiment này.

Lakjhal bung ngón rút từ trong trán Hạ Nguyên ra một đoàn ánh sáng. Cậu uy nghiêm nói với đoàn ánh sáng:

-Ta sẽ tổng anh trai ngươi trở ngược về nơi hấn đến, lần cuối cùng. Nếu còn đề ta gặp được bất kỳ tên Ngoại Dân thì “giết không đàm phán”.

Từ trong đoàn ánh sáng hiển thị lên hình ảnh một người thiếu niên. Hấn nghiêng người lịch sự nói:

-Kính gửi lời chào đến người, cảm ơn người về sự khoan dung cho anh trai ta, không biết chúng ta có thể hợp tác về vấn đề trên Godiment, tập đoàn chúng ta có thể...

Lakjhal lạnh lùng liếc mắt:

-Biến!...

Cách đó 38 tầng không gian, trong một toàn nhà hình kim tự tháp cao hàng trăm dặm, một thanh niên ôm mắt đau đớn kêu lên.

Hấn khụy chân xuống sàn và ôm lấy mắt trái đang chảy máu thì thào:

-Đáng sợ, có thể xuyên qua hình ảnh hiển thị phản ngược về nơi đây, các phó chủ tịch tập đoàn cũng chỉ đến thế là cùng, nhìn dáng vẻ của hấn hấn là chưa dùng hết sức.

Tiếng bước chân vang lên. Thanh niên thẳng người và dùng khăn lau đi máu nơi khóe mắt rồi nói:

-Vào đi.

Một người vận đồng phục màu vàng từ ngoài phòng bước đến và hành lễ rồi nói:

-Báo cáo trưởng phòng, bộ phận tài chính vừa gửi đến một nhóm nhân viên mới, yêu cầu được đào tạo lại...

Thanh niên nghe báo cáo nhưng tâm trí vẫn còn ám ảnh bởi ánh mắt vừa rồi của Lakjhal. Hấn phân vân không biết có nên báo lại với cấp trên hay không. Trong tập đoàn hiện đang có rất nhiều phe phái đấu tranh, tình hình vô cùng phức tạp, một lời nói sơ sẩy có thể mang đến vô cùng tai họa.

Bỗng nhiên hấn nghe được một thông tin thú vị trong báo cáo, hấn gọi người đọc báo cáo dừng lại và hỏi kỹ càng.

Báo cáo nêu rằng Tập đoàn Grandown – đối cạnh tranh với bọn họ trong dàn nhân viên mới đã tuyển được một thiên tài cấp siêu đẳng tên Ngọc Văn đến từ Nguyên Vũ Trụ, học viên này được phong làm Bạch Đế trong chế độ chiêu sinh mới.

Hiện đang kẻ này đang được đào tạo bí mật nhưng nhờ nhân lực tình báo của mình mà tập đoàn Drufal biết Ngọc Văn hiện đang bồi luyện tại Ân Vũ Trụ. Nếu như thiết kế tốt thì sẽ không ít chuyện thú vị.

Thanh niên lên tiếng:

-Ta nghĩ bộ phận dịch vụ chúng ta không thể nào không góp mặt trong việc này được rồi. Cho mọi người trong đội thiết bị chuẩn bị một thiết bị xuyên thấu và ta sẽ đích thân đi thiết kế để tên thiên tài của tập đoàn Grandown đến Godiment dạo chơi ở đó. Nếu hấn may mắn thì có thể gặp được tên kia sẽ rất thú vị.

...

Lakjhal nhắm mắt suy tưởng các dòng chảy và biết có rắc rối đang nhắm đến mình, rắc rối đến từ chính tên Hạ Nguyên này, hấn đã là một phần trong

dòng chảy vận mệnh nên trục xuất hẳn khỏi Godiment sẽ dẫn đến việc đảo lộn dòng chảy.

Lakjhal cũng không bận tâm, mỗi lần vượt qua một rắc rối thì cậu lại sẽ mạnh mẽ hơn.

Cậu thi triển các ma pháp và tạo ra một cổng không gian đảo ngược, Lakjhal vung tay vút Hạ Nguyên vào đó.

Bỗng nhiên một bàn tay khổng lồ đen ngòm từ trong cổng gian vươn ra đánh về hướng Lakjhal.

Bàn tay tựa như cả bầu trời đánh xuống mang theo vô tận sấm sét, bóng tối. Mặt biển rung lên nổi sóng khủng khiếp.

Lakjhal mỉm cười đậm mạc, cậu đã biết điều này, Lakjhal đang muốn tìm người để thử sức mạnh của mình sau khi tiến hóa, lột xác.

Cậu hóa thành Vua Chiến Tranh tầng 6 và đánh ra một đấm ngược lên.

UỶNH!....

Nắm đấm của Vua Chiến Tranh chỉ tựa như một điểm sáng le lói trong đêm tối vô cùng nhưng bàn tay lập tức bị nghiền nát và nắm đấm không dừng mà xuyên qua cổng không gian.

Nhìn cổng không gian khép lại thì đôi môi Lakjhal hơi nhếch lên đầy thú vị.

Tên kia sức mạnh tuy không tinh thuần nhưng lại có uy thế và độ rộng lớn rất cao. Cả hai đánh thăm dò lẫn nhau nên cũng không nói lên điều gì, chỉ là cảnh cáo lẫn nhau thôi.

Tuy nhiên, Lakjhal thắng.

...

Thanh niên đầu ông lão mặc võ phục đang khụy xuống đứng lên rồi hỏi:

-Người không sao chứ Phó chủ tịch.

Ông lão hít sâu một hơi để ổn định khí huyết đang quay cuồng và đầu óc vẫn còn choáng váng nói:

-Tên này đáng sợ, anh trai ngươi đã được gửi về lại rồi, sắp xếp hẳn vào khu công tác tập sự đi.

-Vâng, phó chủ tịch.

Xem ra trên Goddiment đang có biến động gì đó, Tập đoàn cũng nên có động tác thăm dò mạnh hơn. Ông lão nhìn lòng bàn tay in một dấu đen đáng sợ trong lần thăm dò vừa rồi và suy nghĩ rất nhiều

...

Lakjhal rời khỏi đế quốc Alision và hướng về nước Hạ bay đi.

Buổi sáng cậu ngồi trên Maxim và luyện tập, thích nghi với thân thể, sức mạnh mới.

Buổi tối Lakjhal sắp xếp lại tri thức có được từ Illyse Genegid. Lượng tri thức cậu có được đã vào tầm gần 10 triệu năm ký ức nhưng vì quá hỗn loạn nên cần Lakjhal sắp xếp lại.

Hơn 10 năm bay với tốc độ cao trên trời, vượt qua 13 vương quốc, 6 đế quốc thì Lakjhal mới đến được ngoài khơi nước Hạ.

Nước Hạ được Lực Thần Bàn Cổ sáng tạo đã có lịch sử hơn 70 tỷ năm, dân số hơn 30 tỷ, lãnh thổ rộng lớn và trù phú vô ngần, được xưng là thiên quốc.

Những kẻ hùng mạnh cấp độ Đại Đế ở vùng đất này có đến hàng chục nghìn, cấp bậc Chúa Tể đều là những tên quái dị thích ăn thịt người, lúc ẩn lúc hiện trên thế gian.

Truyền thuyết nơi đây có cả cấp bậc Thánh Hiền như Ngũ Thánh Đạo môn, Lục Đạo Ma Tôn, Tam Thế Khổ Phật,... nhưng đều không bao giờ ra tay, chỉ tìm hiểu đạo pháp không hỏi thế sự.

Lakjhal đến bờ biển và nhìn vào dòng chảy lịch sử nơi đây.

Đây là trời đại của triều đại nhà Huyền, Vua hiện tại là Huyền Văn Chung mệnh danh là Huyền Thánh Tông.

Dân chúng dưới sự cai trị của Huyền Thánh Tông ăn no mặc ấm, vạn dân hưởng lạc, đất nước thái bình, hạnh phúc.

Ngũ Thần thú đều được 5 thế lực lớn nhất nước hạ phụng dưỡng.

Phượng hoàng Chu Tước do Yêu tộc Yêu Thánh Cung phụng dưỡng, Bạch Hổ thuộc Ván Đạo môn, Huyền Vũ ở Lục Đạo Ma tông, Thanh Long là hộ giáo thần thú của Phật Già thánh địa, thánh mã Kỳ Lân đang trú tại Thiên Nhật Cung của thiên đình.

Lấy máu của 5 con này chẳng khác nào gây sự với tất cả thế lực lớn nhất nơi đây và chọc ra các Thánh Hiền ở nước Hạ.

Hiện tại Lakjhal xem như một vị Chúa Tể với lực không chế đạt phạm vi 7000 dặm nhưng để gây thù kết oán với năm thế lực khổng lồ nước Hạ và khiến các Thánh Hiền ra tay thì đó là điều ngu ngốc nhất cậu có thể nghĩ ra ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Hạ và Đông

Lakjhal bình tĩnh suy ngẫm và tìm khe hở trong việc này.

Dùng cách bình thường để quấy cho đất nước này đục lên từ đó kiếm lợi là không thể, Huyền Thánh Tông trị vì đất nước cực kì ổn định, các thế lực cũng có sự phân chia rõ ràng với nhau.

Muốn làm cho đất nước này hỗn loạn lên thì đầu tiên phải dụng nhập vào nó và từ từ phát triển, trong một chiếc ao thì con cá càng lớn sẽ tạo sóng càng nhiều.

Nếu tiếp tục hi sinh tuổi thọ để rèn luyện như ở đế quốc Alision thì không cần thiết, vậy nên đơn giản nhất chính là áp chế sức mạnh để gia nhập một môn phái nhỏ từ đó leo lên dần lên địa vị cao, đến một ngày mà bản thân có sức ảnh hưởng cực lớn tới thế giới này thì sẽ bắt đầu hành động.

Nếu xét theo tình huống tại thời điểm này thì hai thế lực lớn có mâu thuẫn về phong cách hành sự lẫn tu luyện thì đối tượng thích hợp nhất cho việc thâm nhập chính là Lục Đạo Ma tông và Ván Đạo môn.

Đã đến lúc dùng đến điều đó. Lakjhal điều khiển Maxim bay về hướng một khu rừng thuộc Vân Châu nằm trong biên giới của hai thế lực Ván Đạo môn và Lục Đạo Ma tông.

...

Đây cũng là một thành quả từ nghiên cứu của cậu. Sau khi nghiên cứu hàng năm trời về vấn đề hai linh hồn, hai tính cách, hai hình dạng khác biệt trong cùng một cơ thể của Doll thì cậu đã tự sáng tạo ra một cấm thuật gọi là Chín Mươi Chín Nhân Cách.

Ý nghĩa như tên gọi, nếu có thể phát huy cấm thuật này đến tận cùng thì có thể tạo ra 99 bản sao cho chính mình, có tính cách, hình dáng, linh hồn... tất cả đều riêng biệt, các nhân cách này có thể tu luyện, tự tăng cường sức mạnh để sau khi hợp lại với bản thể chính có thể đem toàn bộ trải nghiệm, sức mạnh... dụng hợp cho nhân cách chủ đạo.

Điều duy nhất khuyết điểm của cấm thuật này là khi các nhân cách hợp lại sẽ khiến tâm trí, cảm xúc bị hỗn loạn nặng nề. Đây chính là điều tối kỵ, vậy nên Lakjhal sau khi tạo ra cấm thuật này cũng chưa bao giờ dụng đến nó, hiện tại cậu đang ở trong tình huống bất buộc.

Lakjhal dự tính sau khi hoàn tất mọi việc thì cậu sẽ dụng hợp với nhân cách thứ hai rồi dùng Radefal thanh tẩy tất cả tình cảm lẫn nữa. Như thế tuy rằng mất đi các cảm xúc nhưng lại gỡ trừ hậu quả câu việc sử dụng cấm thuật.

Hai tay Lakjhal liên tục vẽ lên các kí tự tối nghĩa trên không trung tạo thành một ma pháp trận dụng thẳng.

Sau khi cậu bước qua ma pháp trận thì đã xuất hiện hai người khác nhau, một chính là Lakjhal, người kia ánh mắt lạnh lùng đầy sát phạt chính là nhân cách thứ hai. Lakjhal mỉm cười âm áp:

-Ta là Lạc Hạ, người là Xuyết Đông, biết phải làm gì rồi chứ?.

Đông ánh mắt lạnh lẽo thấu xương liếc Hạ:

-Ta sẽ gia nhập Lục Đạo Ma tông từng ngày leo lên vị trí cao sau đó chờ lệnh của người.

Hạ mỉm cười gât đầu:

-Được rồi, chúng ta cũng nên thay đổi phong cách quần áo cho hợp với thân phận mới nào.

Hạ nói rồi vẽ ra một ma pháp trận từ đó cậu dùng các mối liên kết với thông tin từ dòng chảy lịch sử và lấy ra hai bộ quần áo cũ kĩ nhàu nát. Hạ đưa cho Đông một bộ rồi âm áp nói:

-Thân phận mới của chúng ta là hai anh em con một tiểu phu, trong một lần yêu thú tấn công thì cha mẹ đã bị ăn thịt, hai chúng ta may mắn chạy thoát.

Việc gia nhập thế lực thì hãy để cho ta.

Hạ vung tay lên để bề cong dòng chảy vận mệnh bằng việc hy sinh 10 năm tuổi thọ.

Sau khi hoàn tất mọi việc thì hai người cất bước vào một khu rừng.

...

Vấn Đạo môn, Huyền Đạo cung.

Trong một đại điện khối tím lượn lờ huyền ảo. Một ông lão râu tóc trắng bạc thân thể phiêu miểu trôi nổi bỗng nhiên mở mắt.

Ông dùng tay điểm các vì tinh tú trong bức tranh trước mắt và nhíu mày thật sâu đầy lo lắng. Suy nghĩ một chút rồi ông vung tay lên bốn đạo ánh sáng bay về bốn hướng khác nhau.

Một chốc sau.

Bốn người khác đã xuất hiện trước của Huyền Đạo Cung. Người đàn ông trung niên thân trên để trần vạm vỡ có sạm các đồ án kỳ dị bước đến nói:

-Huyền Thanh sư huynh không biết gọi chúng ta đến có việc gì.

Huyền Thanh thở dài:

-Việc quan trọng mong bốn vị sư đệ Nhân Thanh, Địa Thanh, Thiên Thanh và Hoàng Thanh thứ lỗi, vừa rồi ta cảm giác được cả nước Hạ sắp xảy ra tai kiếp lớn nhưng không thể tìm được căn nguyên, vì vậy mới kinh động bốn vị sư đệ.

Bốn người nghe thế thì cũng nhíu mày thật sâu, nước Hạ hiện đang vô cùng ổn định và mối liên kết giữa các thế lực là cực kì bền chắc, tại sao lại xảy ra tai kiếp, điều này đến từ đâu?.

Chung quanh nước Hạ chỉ có các đế quốc, cho dù cấp độ Chúa Tể từ các đế quốc đẩy tiến vào thì cũng không làm ảnh hưởng được gọn sóng gì to tát, thêm nữa là họ đã kí hiệp ước không can thiệp với các thiên quốc như nước Văn bá chủ phương nam, nước Nguyên bá chủ phương Bắc,...

Huyền Thanh tiếp tục dựa vào tinh đồ trước mắt để tiếp tục tính toán nguyên nhân nhưng tất cả hình ảnh chỉ là một mảnh đen kịt.

Phụt!....

Huyền Thanh phun ra một ngụm máu rồi tái nhợt:

-Vật cực tất phản, thịnh quá rồi sẽ suy, nước Hạ chúng ta đã thái bình và hưng vượng quá lâu, chỉ có thể giải thích như vậy, không nhìn được điều gì cả. Các vị sư đệ hãy cảnh cáo đệ tử phía dưới làm việc cẩn thận đừng tùy ý sáng bậy.

Những người có khả năng tính toán vận mệnh ở các thế lực khác cũng đã tính được một hồi tai kiếp sắp kéo đến và ra lệnh cho môn hạ dưới trướng hành sự cẩn thận hơn.

Mạnh nước ngầm ở nước Hạ bỗng dưng được khơi dậy mãnh liệt, tin đồn thật hư chưa rõ về một hồi tai kiếp đang kéo đến khiến các thế lực lớn nhỏ nhao nhao có động thái riêng.

...

Hạ vốn đang cùng Đồng chạy ra khỏi khu rừng thì bỗng dưng dừng bước, cậu mỉm cười nhợt nhạt. Xem ra các Thánh Hiền đã cảm nhận được điều gì đó bất thường và dùng đạo thuật thần thông để thăm dò.

Cậu cũng không sợ điều này.

Từ sau lần tiến hóa gần đây thì khả năng dùng Mieris của Hạ đã tăng lên vượt trội, tương lai của cậu đã được ẩn đi, tên kia cho dù có nhìn thấy thì cũng là một mảng đen kịt thôi, có lẽ hẳn cũng đang phun máu vì bị phản ngược.

Hiểu biết của thần – “ánh mắt Mieris” có quyền năng không tưởng, nó chính là ánh mắt của vị “thần” chân chính và duy nhất trong thế giới này.

Nhìn ánh sáng le lói phía trước trong khu rừng âm u thì Hạ mỉm cười, cậu vung tay kéo một con yêu thú về bên này khiến cho nó đuổi theo cậu và Đồng, sau đó cả hai chạy thục mạng về hướng ánh sáng

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Minh Không Cổ Kiếm Đồ

Nơi phía trước là tiếng phép thuật, thần thông đối chiến với nhau, Hạ và Đồng liều mình chạy về hướng đó, khi hai người thoát khỏi khu rừng thì một đạo ánh sáng tím, trắng bắn đến khiến cả hai ngất đi.

...

Hạ dần hồi tỉnh lại, ánh mắt cậu mơ màng và hốt hoảng, một thanh âm trong trẻo như nhạc tiên vọng đến từ gần đó:

-Ngươi tỉnh.

Người lên tiếng là một cô gái vận cổ trang màu trắng xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt ngọc lạnh lùng, thân hình yếu điệu hoàn mỹ, tà áo tung bay phiêu dạt như tiên nữ cửu thiên.

Hạ ngẩn ngơ nhìn không chớp mắt sau đó cậu sực tỉnh và bối rối tìm kiếm chung quanh:

-Đồng!... Đồng ơi!...

-Tiểu đệ nói chính là cậu bé đáng yêu này sao?... Hi hi hi, ta tưởng tiểu đệ mê mẩn Thiên Vân Tiên Tử mà quên đi ta và huynh đệ của mình rồi chứ!...

Một giọng nói kiều diễm phát ra từ hướng đối diện, cô gái vừa lên tiếng như một hình ảnh đối ngược của Thiên Vân, cô ta mang theo vẻ đẹp mỹ lệ yêu kiều mỗi động tác mỗi lời nói đều có thể khiến nam tính mạch máu trương phồng. Thấy Hạ thất thần nhìn mình, cô gái đối diện che miệng cười yêu dị:

-Tỷ đẹp không?...

Hạ ngẩn ngơ gật đầu, tâm trí cậu như bị cô gái nơi đối diện hút vào không thể kiểm giữ. Thiên Vân hừ lạnh:

-Ghe tởm, không ngờ Mỹ Hồ Tiên Tử lại sử dụng Diên Đảo Chúng Sinh Đại Pháp đối với một thiếu niên. U Mị phái cũng chỉ toàn những kẻ lẳng lơ.

-Hừ. Chúng ta đã đánh sau suốt 30 năm rồi, cứ kéo dài thế này không phải là việc tốt.

Mỹ Hồ nhũ mày nói, nàng nhìn hai người thiếu niên bỗng dưng liếm môi, nở nụ cười quyến rũ:

-Nơi này có hai thiếu niên, chúng ta sẽ truyền thụ tuyệt học và sẽ để họ cứ mỗi năm năm lại quyết đấu một lần ngươi thấy thế nào?.

Thiên Vân trầm ngâm suy nghĩ sau đó cũng không thấy được biện pháp giải quyết tốt hơn nên đành gật đầu. Nàng quay về hướng Hạ rồi dậm mạt lên tiếng:

-Thiếu niên ngươi có đồng ý bái ta làm thầy?.

Ngôn ngữ của nàng mang theo không thể từ chối, nếu như là người bình thường thì sẽ nhất định sung sướng thấp hương tạ ơn tổ tiên, được thần tiên thu làm đệ tử chẳng khác nào một bước lên trời.

Không một ai thấy được khóe môi của Hạ lúc này lại chếch lên một cách kỳ dị. Cậu vội vàng bước đến trước quỳ xuống và liên tục dập đầu:

-Đồ nhi bái kiến sư phụ.

Thiên Vân cũng không để ý cho lắm. Việc này có liên quan đến mặt mũi của U Mị phái và Nhất Kiếm phái.

Mỹ Hồ Tiên Tử và nàng đều là hai tuyệt thế thiên tài hàng đầu của hai môn phái, trong một lần tranh chấp Long Tuyền Thảo ở Đại Mạc Cốc mà hai người đã tàn sát khá nhiều huynh đệ tỷ muội của đối phương, hận thù giữa hai người đã diễn ra hơn 30 năm từ thù hận cá nhân trở thành tranh chấp và mặt mũi của môn phái.

Gần đây sư môn có lệnh phái thu liễm hành động nên hai người không thể tiếp tục đánh phá độc lòng truyền thụ cho hai thiếu niên này để họ thay mặt hai người.

Thiên Vân lấy ra một cây thước bằng bảo ngọc tuyệt đẹp và quăng nó ra khiến nó hóa lớn. Nàng cuốn lấy Hạ bay lên và điều khiển pháp bảo biến mất hướng chân trời.

Mỹ Hồ nhìn Thiên Vân biến mất thì nở nụ cười nghiền ngẫm và cuốn lấy Đồng vẫn đang bất tỉnh bay đi.

...

Hạ ngồi trên pháp bảo đang bay trên bầu trời thì đầy kinh ngạc và thích thú cậu vurun người ra ngoài để ngắm các cụm mây đang trôi về sau bên dưới. Thiên Vân đậm mặt:

-Đây là pháp bảo phi hành của vi sư, tên nó là Ly Nguyên Thước có thể bay tới đa 10000 dặm trong một canh giờ. Người chỉ cần chăm chỉ tu hành thì một ngày nào đó cũng có thể như thế. Đến rồi!.

Mây trời tản ra, từng dãy son mạch nguy nga hùng vĩ hiện ra, các kiến trúc lộng lẫy ẩn hiện, mây bảy sắc uốn lượn cả trời đất, tiên khí mịt mờ mỹ lệ.

Đây là Nhất Kiếm phái. Thiên Vân nhìn Hạ trọn mắt há mồm thì điềm nhiên giải thích:

-Tổ Sư khai phái của Nhất Kiếm phái là Sát Diệt kiếm tiên, hiện nay vẫn còn tại thế, ông là một trong ba mươi sáu đệ tử của Hoàng Thanh Thánh nhân – Một trong Ngũ Thánh nhân Vân Đạo môn. Nhất Kiếm phái chúng ta được Tổ sư ban cho một đầu tường vân tiên mạch nên mới có thể có được kỳ cảnh thế này. Nhất Kiếm phái chúng ta là một trong 36 phái trong Hoàng Thanh nhất mạch.

Hạ chăm chú nghe một cách say sưa. Hai người trong lúc đó cũng đáp xuống một khu biệt uyển xinh đẹp thanh nhã. Đây là nơi Thiên Vân tu luyện. Nàng dẫn Hạ vào một căn phòng bài trí thanh đạm và gọi người hầu mang hạ đi tẩy trần sạch sẽ.

Hạ sau khi được tắm rửa sạch sẽ và cấp cho một bộ trang phục của đệ tử nhập môn phái Nhất Kiếm thì tiến về nơi Thiên Vân đang tọa hạ. Thiên Vân lúc này đang đứng trước một bức tranh vẽ thanh kiếm trong căn phòng và nhắm mắt mình tưởng.

Đây là tâm pháp nhập môn của Nhất Kiếm phái do Sát Diệt kiếm tiên để lại tên Minh Không Cổ Kiếm Đồ.

Bức tranh do chính tay Tổ sư khai phái là Sát Diệt kiếm tiên vẽ và truyền cho đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ để tu luyện, khi mình tưởng trước bức tranh sẽ làm người tu luyện bồi dưỡng một thanh tâm kiếm trong linh điền, tâm pháp có tổng thể 20 tầng.

Tâm kiếm khi luyện đến tận cùng có thể triệu hồi Không Minh sát kiếm, tương truyền có thể rạch phá tinh không tiểu ngạo khắp thiên quốc.

Mỗi đệ tử khi gia nhập sẽ được người đứng đầu thế hệ trẻ cho quan khán bức tranh trong 7 ngày để tự bồi dưỡng hình thành hạt giống tâm kiếm.

Và người hiện tại giữ Minh Không Cổ Kiếm Đồ là Thiên Vân.

Nàng gia nhập Nhất Kiếm phái lúc 3 tuổi, vừa quan sát Kiếm Đồ ngày đầu tiên thì đã hình thành được tâm kiếm, đến ngày thứ bảy thì trực tiếp tiến quân đến tầng tu luyện thứ 5.

Việc này kinh động đến cả Sát Diệt kiếm tiên khiến người đã tự mình rời đạo tràng và nhận Thiên Vân làm đệ tử, cũng chính là người đệ tử duy nhất hiện nay của ông.

Hạ lặng yên đứng đợi mà không lên tiếng.

Thời gian trôi đi, cậu cũng bắt đầu quan sát Minh Không Cổ Kiếm Đồ. Thanh kiếm như thực như ảo, lúc ẩn lúc hiện, mang khí tức sát phạt kinh khủng nhưng một chút sát ý cũng không lộ ra bên ngoài.

Trong linh điền nơi ngực của Hạ dần hình thành một khí lưu mỏng trong suốt có hình thanh kiếm mờ nhạt.

Nguyên lực chạy dọc theo các đường kinh mạch chủ của Hạ như một thanh kiếm đâm phá các tầng bình chương yếu huyết trong cơ thể cậu khiến Hạ cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Cậu lúc này đang trong trạng thái ngộ kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Thoát thai kiếm kỹ, nhập chân kiếm thuật

Thiên Vân nhìn thiếu niên trước mắt thì kinh hãi không thốt nên lời, nàng đã từng hỏi tuổi tác thì biết rằng cậu đã 15, qua cái giai đoạn tốt nhất để đặt mầm mống về sau.

Thế nhưng bức này ngộ tính lại quá mức kinh khủng.

Nàng đếm được từ lúc hạ quan sát Kiếm Đồ đến lúc bồi dưỡng được kiếm tâm chỉ trong thời gian chưa uống hết một chung trà. Hơn nữa cái trạng thái này...

Thiên vân dùng thấu thị để quan sát các dòng chảy nguyên lực trong cơ thể Hạ và phát hiện nó rất dễ dàng thông suốt các kinh mạch, gần như không gặp

trở ngại.

Thể chất này được tu luyện giới mệnh danh là Nguyên Sơ Tiên thể, vạn vật lúc mới sinh đều thông suốt vô cùng, nhưng chỉ một khắc sau đã bị thiên địa ảnh hưởng làm cho càng lớn lên thì tu luyện càng khó khăn.

Thể nhưng Nguyên Sơ Tiên thể thì hoàn toàn không, nó giữ nguyên tính chất ban đầu làm người tu luyện thông suốt với đất trời, tu luyện cực nhanh, không gặp bình chương.

Loại thể chất nghịch thiên này tuy rằng cũng đã xuất hiện nhưng đó đều là các đệ tử của Thánh Nhân. Hiện tại chỉ có 6 người sở hữu loại thể chất này trên khắp nước Hạ rộng lớn, và tất cả họ đều là các bá chủ khủng bố trên toàn lãnh thổ, thêm thiếu niên trước mắt thì đã là 7 người.

Nàng đánh ra một đạo phù hiệu phong bế tất cả không cho ai bước vào cũng như điều tra, việc này quá lớn nàng không ngờ rằng mình tùy ý nhận đệ tử lại là người sở hữu loại thể chất này.

Hạ hiện đang chinh chiến trong Kiếm Đồ không để ý đến tất cả, kiếm lực, nguyên lực tẩy rửa thân thể cậu. Thanh tâm kiếm trong linh điền mỗi lúc một rõ ràng và sắc bén hơn.

...

Thời gian trôi qua thật lâu.

Hạ từ từ mở mắt và thấy được Thiên Vân đang dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn mình. Cậu hơi áy náy:

-Đệ tử xin lỗi vì đã khiến sư phụ chờ đợi, Kiếm Đồ quá hấp dẫn đệ tử nên...

-Không quan trọng... hãy nói cho vì sư biết ngươi đã có thành quả gì khi quan sát Kiếm Đồ.

Hạ hơi đỏ mặt nói:

-Đệ tử ngu dốt, chỉ ngộ tâm pháp tầng bảy, tâm kiếm hóa thực chất, kiếm lực gia thân,... sau đó cảm thấy không thể tiến thêm nên dừng lại.

Thiên Vân nụ cười cứng lại, ngộ kiếm ba ngày một mực tiến mạnh đến tầng bảy, phẩm chất tâm kiếm đạt đến siêu đẳng lại có thể đem kiếm lực gia thân, ... thể nhưng thẳng nhóc này mặt dày tự xưng ngu dốt.

Điều này chẳng khác nào đánh vào mặt người phải dùng đến bảy ngày mới có thể miễn cưỡng đạt được tâm pháp tầng năm còn tâm kiếm thì chỉ mới phẩm chất trung bình như nàng.

Thiên Vân đạm mạc nhắm mắt lại suy tính.

Sự việc lần này ảnh hưởng quá lớn, Nguyên Sơ Tiên thể chẳng khác nào một pho tượng bá chủ trong tương lai.

Nếu báo lên với sư phụ thì ước hẹn của nàng và Mỹ Hồ có thể phải xóa bỏ, nhưng trong trận chiến dành Long Tuyền Thảo, hàng trăm huynh đệ tỷ muội bị chết dưới kiếm của Mỹ Hồ.

Tông môn quan trọng hơn hết thảy!.

Thiên Vân thờ dài một hơi:

-Vì sư mạng người đi gặp sư tổ.

Nói rồi nàng cuồn lấy Hạ bay đến ngọn núi cao chót vót trung tâm.

Trong đại điện lượn lơ mây bảy mây, Thiên Vân lẳng lặng chờ đợi sư phụ cho gọi mình vào.

Một âm thanh truyền ra bên ngoài, Thiên Vân mang theo Hạ bước vào chính điện hùng vĩ.

-Đồ nhi Thiên Vân, tham kiến sư phụ.

-Đệ tử Lạc Hạ, tham kiến sư tổ.

Người đàn ông quốc thước ngồi trên bồ đoàn cao cao liếc mắt hờ hững nhìn đến Hạ. Cậu cũng thoải mái tỏ vẻ ngây ngô không hay biết.

-Tâm pháp đã đạt tầng bảy, tâm kiếm cũng đã hóa thành thực chất, kiếm lực lưu chuyển toàn bộ kinh mạch, không những thế trong linh điền nơi ngực còn có một tia nhỏ kiếm nguyên. Quả là bất thể kỳ tài, trời sinh vì kiếm. Hai người theo ta.

Sát Diệt kiếm tiên bước xuống bồ đoàn và đi ra ngoài chính điện.

Ông đưa tay vẽ lên bầu trời một nét. Một thanh kiếm trong suốt ẩn hiện dài hơn 10 dặm hiện lên. Sát Diệt kiếm tiên nhún bước bay lên cầm lấy thanh

kiếm và bắt đầu diễn luyện.

Kiểm khí, kiếm ý, kiếm tràng hoành hành hơn 1000 dặm, khí thế hùng vĩ sát phạt che phủ khắp cả phạm vi Nhất Kiếm phái.

Hạ say sưa ngắm nhìn, đây chính là lần đầu tiên cậu được trông thấy một cao thủ kiếm thuật thực thụ, Sát Diệt Kiếm tiên có trình độ cao hơn hẳn so với Mihawk ở đế quốc Alision, cậu thấy được cánh cửa mới của kiếm thuật đang mở ra trước mắt.

Hạ cũng đưa tay vẽ ra một thanh kiếm dài hơn hai thước và vung lên, thần thái của Hạ đã có ba phần ý cảnh của Sát Diệt kiếm tiên.

Thiên Vân nhìn cảnh này quả thực cảm thấy mình đã thu một sư phụ chứ không phải đồ đệ.

Nhìn thiếu niên vung kiếm bay lượn trong sân thì nàng hơi mặc cảm.

Nhưng chỉ một khoảng ngắn thời gian sau đó, hai con ngươi lạnh lùng của Thiên Vân đột lên ý chí phấn đấu mãnh liệt khiến nàng quyết tâm phải chăm chú tu hành hơn nữa, nàng không cam tâm một ngày nào đó sẽ bị đệ tử nhìn xuống.

...

Sát Diệt kiếm tiên sau khi diễn luyện xong thì hạ xuống trước chính điện, ông nghiêm túc đánh giá thiếu niên đang luyện kiếm giữa sân, tuyệt vời!... Sự tuyệt vời làm ông khó hiểu, kiếm pháp của thiếu niên tựa như thiên địa sinh ra đã có, đơn giản đến chỉ cực nhưng lại mang theo huyền diệu tựa như sự phụ ông – Hoàng Thanh Thánh nhân đã từng nói “Đại đạo chung cực hóa đơn giản”.

Chẳng nhẽ có những người được sinh ra chỉ vì kiếm, ngộ tính về kiếm của thiếu niên trong sân quả kinh thế.

Hạ đáp xuống và đứng đó nhắm mắt, hiện tại cậu đã bước chân vào cánh cửa kiếm thuật và thoát khỏi phạm trù kiếm kỹ.

Kiểm thuật đúng như tên, sử dụng kiếm như một môn nghệ thuật, xem kiếm như bạn tri kỷ, cảm nhận thanh kiếm như đạo thuật của bản thân.

Khuyết điểm của Hạ chính là vẫn chưa có được kiếm ý cho riêng mình khiến kiếm thuật của cậu chưa đạt sự thăng hoa.

Sát Diệt kiếm tiên chăm chú nhìn thiếu niên và nói:

-Người đã là đệ tử của Thiên Vân thì đây cũng là duyên phận thầy trò, nhưng từ hôm nay ngươi hãy từng bước leo lên để cảm nhận trải nghiệm cuộc sống từ đó đúc kết được kiếm ý cho riêng mình. Tâm như kiếm, kiếm tựa tâm, duy tâm duy kiếm, rèn tâm cũng chính là rèn kiếm, hãy nhớ lấy điều này.

Hạ khom người đa tạ sau đó được Thiên Vân mang xuống núi.

-Vi sự chỉ là người dẫn đường cho ngươi nhập bước tu hành, phần còn lại phải xem sự cố gắng của chính bản thân, khi nào ngươi đạt đến Địa linh cảnh thì ta sẽ tổ chức đại diện bá sư, còn giờ hãy xuống núi và tham gia cuộc thi khảo hạch để gia nhập Nhất Kiếm phái.

-Đồ đệ tạ ơn sư tôn.

Hạ nói rồi xoay người bước xuống núi. Đạo bào màu đen tung bay phiêu miểu, mái tóc đen tuyền của cậu lượn lờ huyền ảo.

Thiên Vân ngăn người nhìn bóng lưng của Hạ và trong lòng toát ra một cảm giác khác thường, bóng lưng ấy vĩ ngạn tựa thần linh cao cao tại thượng, khí thế hùng vĩ trấn áp bầu trời tỏa ra từ bóng lưng thiếu niên,

Ngay cả sư phụ cũng không nàng cảm giác như thế...

Chỉ là ảo giác!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Dương Lam

Hạ vừa bước xuống núi vừa suy tính phải làm thế nào để tạo cho mình một địa vị to lớn tại Vãn Đạo môn.

Vãn Đạo môn quá to lớn, Nhất Kiếm phái to lớn là thế nhưng cũng chỉ là một phân nhánh nhỏ thuộc một trong năm mạch của Vãn Đạo môn. Nếu cậu thể hiện ra thiên phú và tốc độ tu luyện quá khủng bố sẽ khiến cho các Thánh Hiền chú ý, lúc đó mọi việc sẽ không đơn giản nữa.

Nhưng nếu dựa theo tốc độ tu luyện bình thường thì lại mất quá nhiều thời gian...

Nhân loại tu hành bảy đại cảnh giới

Nhân Lộ cảnh, Địa Linh cảnh, Thiên Nhân cảnh, Hoàng Đạo cảnh, Huyền Cực cảnh, Chân Tiên cảnh, Thánh Nhân cảnh.

Mỗi một cảnh giới yêu cầu thời gian tu luyện hàng chục năm càng về sau càng khó khăn, đến Chân Tiên cảnh thì đã không thể dùng thời gian dài để hình dung nữa, Sát Diệt chân tiên đã tu luyện hàng triệu năm mà vẫn chưa có được một bước tiến nào.

Hạ đứng nơi mỏm núi hướng thụ con gió mang theo tiên khí thơm mát dịu nhẹ.

Ánh mắt cậu bao quát hàng nghìn dặm và sâu thẳm như trời đêm. Vô số luồng suy nghĩ chạy qua đầu Hạ, phải làm thế nào?.

Chấp nhận quá trình tu luyện và từng bước đi lên là điều ngu ngốc, chẳng việc gì cậu phải làm điều đó trong khi bản thân đã là một bị siêu cấp Chúa Tể hay tương đương với Chân Tiên cảnh tối cao.

Nhanh chóng mạnh lên sẽ gây chú ý.

Làm cái việc từng bước tu luyện lên là ngu ngốc!.

Muốn quá vớ cái thế cân bằng hoàn hảo giữa các thế lực và quấy cho đất nước nơi đây hỗn loạn lên thì cậu phải dùng thời gian dài dòng để thực hiện. Đó không phải là việc nôn nóng có thể thực hiện

Hạ thờ dài và bước đến khu nhà trọ dưới chân núi, nơi những người đến tham gia khảo hạch trú ngụ.

Đi đến cửa bỗng nhiên cậu phát hiện một thiếu niên thanh tú bị đập lẫn ra ngoài, bên trong kèm theo vô số tiếng chê cười khinh thường.

Hạ kinh ngạc nhìn thiếu niên và mỉm cười, điểm đột phá vấn đề đây rồi.

...

Thiếu niên gượng người đứng lên thì lại bị một tên cao lớn bước đến đã vào bụng rồi bay đung vào gốc cây gần đó.

-Si nhục của gia tộc họ Dương, thứ phế thải như mày có tư cách gì mà đến tiên môn tâm đạo, cút về đội chết già không hay hơn à.

-Ha ha ha...

Hạ bước vào trong quán và hỏi tiểu nhị

-Chuyện gì đang diễn ra?.

Tiểu nhị thấy người hỏi chuyện là một vị công tử tuấn mỹ bất phàm, ăn mặc quý phái nên cũng kính giải thích căn nguyên.

Thiếu niên bị đánh là Dương Lam con trai của Bá Vi Hầu - Dương Chân, hắn vốn từng là niềm kiêu ngạo của Dương gia Minh Nguyệt thành, bốn tuổi đã có thể đạt đến Luyện Thể bảy đoạn, hắn và tiểu thư Lam Linh gia môn đẳng hộ đối có hôn ước.

Sau khi Dương Lam lên mười tuổi thì đã đạt đến Luyện Thần chín đoạn chuẩn bị bước vào Địa Linh cảnh, chỉ là không biết vì lý do gì mà chỉ trong một đêm toàn thân chân khí bị phế đi, rơi xuống cảnh giới trở thành phế vật.

Lam Linh gia tộc không thể nào cho phép Lam Linh Tuyết cưới một tên phế vật như thế nên Trung Cung Hầu - Lam Linh Đại Mạc đã đến Dương gia từ hôn khiến Dương Chân tức giận đến thổ huyết.

Dương gia trong suốt 6 năm đã tìm đủ mọi cách, dốc toàn bộ nguồn lực để khôi phục cho Dương Lam nhưng hoàn toàn vô dụng, Dương Lam trèo đèo lội suối hơn 9000 dặm từ Minh Nguyệt thành đến đây để tận tiên văn đạo hy vọng khôi phục cảnh giới.

Người đánh Dương Lam là con trai cả của Bình Đông Hầu – Hoàng Cực tên là Hoàng Cao, hắn ái mộ Lam Linh Tuyết nên đánh Dương Lam để thể hiện bản lĩnh, khi Dương Lam còn là nhân trung chi long của thành Minh Nguyệt thì Hoàng Cao bị ép đến không có nước để thở, hiện giờ hồ lạc đồng bằng ắt phải gặp cảnh chó khinh.

Tiểu nhị kể đến đây thì cũng hơi bất bình thay cho Dương Lam, nhưng cũng chỉ là bất bình thôi, những người bình thường như hắn không thuộc về thế giới này.

...

Hạ nghe tất cả mọi việc rồi mỉm cười nhìn vào ánh mắt kiên cường bất khuất của Dương Lam. Một tên thú vị, cậu nhìn ra được căn nguyên khiến Dương Lam bị mất đi chân khí. Hạ bước về hướng bên này.

Dương Lam lặng người chịu đòn không lên tiếng, ánh mắt hắn nhìn vào người thiếu nữ tuyệt mỹ trong góc quán trọ đang dùng bữa, ánh mắt nàng không hề liếc mắt hắn lấy một lần.

Nhớ khi xưa hắn còn là tuyệt thế thiên tài của thành Minh Nguyệt thì nàng hay đi theo sau hắn gọi Dương ca ca, hiện tại người rơi khỏi đám mây thì nàng lại liếc hắn đầy thương hại, nàng chính là hôn thê có hôn ước với hắn – Lam Linh Tuyết.

-Cam lòng chịu nhục mãi như thế hả?.

Một giọng nói trong trẻo vang lên mang theo ma tức dục hoặc phiêu đảng truyền đến, tất cả mọi người hơi sững lại bởi biến cố bất ngờ và ngoái nhìn kẻ lên tiếng.

Một thiếu niên có dung mạo thanh tú tuyệt luân, ánh mắt và nụ cười âm áp như nắng xuân, mái tóc đen tuyền dài quá eo tùy ý thả tung bay, thân hình thon gầy nhưng phiêu dật, tuyết y tung bay tựa tiên nhân.

Hoàng Cao nhìn kẻ mới đến thì cẩn thận hỏi:

-Người là ai?.

Hạ thần nhiên không để ý mà bước đến bên Dương Lam nói:

-Cam lòng nhìn kẻ từng dưới chân mình nay dẫm lên mình, cam lòng nhìn cha già đau khổ thất vọng, cam lòng sao?..

Thanh âm phiêu đảng mang theo vô tận mê hoặc nhiếp lấy tâm hồn Dương Lam. Hắn gào lên:

-KHÔNG CAM LÒNG!... LÀM SAO CÓ THỂ CAM LÒNG!....

Bao nhiêu oán khí tích lũy bấy lâu theo tiếng gầm như dã thú của hắn thoát ra ngoài, Dương Lam sực tỉnh lại và cảm thấy tâm thần thanh thản nhẹ nhàng, nhìn thiếu niên mỉm cười vẫn đang mỉm cười âm áp thì hắn gượng dậy thân thể. Hạ vươn tay đỡ lấy Dương Lam.

-Một tiếng điểm nổi lòng, đa tạ vị huynh đài đã khai sáng cho ta, Dương Lam sẽ nhớ kỹ ân đức lần này.

Hoàng Cao bị vút một bên thẹn quá hóa giận chỉ vào mặt Dương Lam nói:

-Ai cho thằng phế vật mày đứng lên, tao đã cho chưa hả?..

Dương Lam lúc này bỗng nhiên cảm thấy thương hại Hoàng Cao, ánh mắt cậu nhìn Hoàng Cao như nhìn một con chó điên đang sủa lung tung.

Những ý nghĩ chịu nhục chờ ngày báo thù trong cậu lúc trước khiến Dương Lam hơi bật cười mình ngây thơ, kẻ mang trái tim của cường giả luôn khinh thường những thứ này. Cậu thần nhiên nói:

-Là con giun thì sẽ chỉ mãi là giun đừng mong ngày hóa rồng, là rồng thì cho dù có lên có xuống thế nào cuối cùng vẫn sẽ là rồng... Hoàng Cao người có dám quyết đấu với ta và ngày này năm tới hay không?!

Hoàng Cao bị ý chí cương nghị của Dương Lam dọa cho mặt mũi trắng bệch lui về sau. Hắn gầm lên:

-Ta xử mày ngay tại đây luôn, thứ phế vật mày có tư cách gì mà đòi quyết đấu với tao?...

Hắn vung nắm đấm nhanh như chớp bay về hướng đầu Dương Lam bằng sát chiêu. Bỗng nhiên trời đất quay cuồng trước mắt Hoàng Cao sau đó mắt hắn tối sầm mất đi ý thức.

Hạ không biết từ lúc nào đã nắm lấy đầu hắn ấn mặt Hoàng Cao vào mặt đất tạo thành một hố to bê bết máu.

Lam Linh Tuyết trong quán trọ vẫn luôn quan sát mọi việc xảy ra nhưng nàng không thể thấy thiếu niên áo trắng ra tay lúc nào, tốc độ của thiếu niên này nhanh đến khủng bố.

Hạ đứng lên dùng một đạo thần thông nhỏ tạo thành dòng nước rửa hai tay như đã chạm vật gì rất ghê tởm vậy.

Cậu xoay người mỉm cười đối với Dương Lam:

-Thất thố rồi, tay chân ta tự hành động khi thấy có chó dại chạy loạn, mong Dương Lam huynh đừng trách.

Ác Ma!...

Mọi người ở đây đều rung mình ớn lạnh vì hành động của tên thiếu niên này. May mắn là Hoàng Cao đã ngắt đi nếu không ắt hẳn hắn sẽ ói máu mà chết vì câu nói vừa rồi.

Dương Lam nghiêng ngẫm nói:

-Vậy ra huynh đài là một tu sĩ Luyện Thần đoạn, thật là không nhìn ra huynh đài ẩn dấu sâu như vậy.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, Luyện Thần đoạn, ai cũng nhìn được niên kỷ thiếu niên này còn trẻ hơn cả Dương Lam, Quái vật!.

Tên Dương Lam kia cũng không phải hạng vừa, tuy rằng đã rơi mất cảnh giới nhưng nhãn lực không phải kẻ tầm thường, dù sao Dương Lam cũng đã từng là Luyện Thần đoạn đỉnh cao đã nửa bước Địa Linh cảnh, nếu một khi rồng lại thăng thiên thì ai có thể nói trước.

Hạ xoay người nói:

-Hy vọng được cùng Dương huynh đàm đạo!.

-Vui lòng.

Hai người bước vào quán trọ và lựa một vị trí thoáng đãng gần cửa sổ trên lầu bắt đầu gọi món.

Đúng lúc này một chuỗi bước chân uyển chuyển vang lên, âm thanh như hoàng yến vọng lại:

-Không biết tiểu muội có thể cùng đàm đạo với các vị huynh trưởng.

Dương Lam nâng chén trà nhú mày. Người đến là Lam Linh Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đặt xuống quân cờ

Lam Linh Tuyết gương mặt xinh đẹp nở nụ cười điềm nhã, nàng cảm thấy rất hứng thú với thiếu niên áo trắng này, tình báo cho Huyền triều do gia tộc Lam Linh nắm giữ, tất cả thiếu niên anh tài, cho dù là những đệ tử của các cường giả ẩn cư nàng cũng đều biết nhưng thiếu niên cứ như từ trong không khí xuất hiện vậy.

Hạ đặt chung trà xuống rồi mỉm cười tựa nắng xuân:

-Không biết cô nương là!...

-Thất lễ, tiểu muội là Lam Linh Tuyết...

-Ồ!...

Hạ mặc dù đã biết thông qua biểu hiện của Dương Lam nhưng cậu vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên, cậu quay sang nói với Dương Lam:

-Dương huynh nghĩ sao đây, chúng ta có nên... .

-Tùy nàng... .

Lam Linh Tuyết ngồi vào một chiếc ghế ưu nhã rồi hỏi thăm tin tức thực hư của Hạ nhưng cậu chỉ khéo léo từ chối trả lời một cách khiêm tốn. Bỗng nhiên Hạ hỏi:

-Không biết vì sao Lam Linh tiểu thư lại để gia chủ Lam Linh Đại Mạc đến từ hôn với Dương huynh.

Hai người nghe đến đây thì biến sắc.

Dương Lam thì giận dữ, cậu vốn cho rằng Lam Linh Tuyết bị ép buộc phải từ hôn bởi tình cảm hai người vốn rất tốt, nếu nói vào thời điểm ấy Dương Lam và Lam Linh Tuyết là một đôi tình lữ cũng không sai chút nào.

Không ngờ, thật không ngờ, Dương Lam trong đầu tựa như nổ mạnh.

Cậu không rằng cho rằng Hạ nói dối bởi Hạ là người đánh thức tâm cường giả trong cậu, cũng không có lý do nào khiến Hạ nói dối cậu.

Lam Linh Tuyết lại sợ hãi, hẳn làm sao biết được, điều này không thể nào!... việc này chỉ có ba người là nàng, cha và lão tổ tông của gia tộc biết được.

-Xem ra ta đoán đúng!.

Hai người lại lần nữa giật mình. Lam Linh Tuyết biết biểu hiện vừa rồi của mình do quá bất ngờ đã làm lộ.

-Làm sao huynh lại biết?.

- Khi nói chuyện với tiểu thư thì ta có thể đọc được phần nào tính cách của cô, kiêu ngạo cực mạnh, tự tin rằng mình không thua bất kỳ đấng nam nhi nào, một viên cường giả tâm nóng cháy, người như thế thì không đời nào để tình cảm quyết định vận mệnh.

Lam Linh Tuyết kinh hãi không ngớt, trí tuệ của thiếu niên này tựa như thần, hẳn chỉ giao tiếp một chút là gần như đọc được toàn bộ tính cách của cô không sót điểm nào, Lam Linh Tuyết lúc này thần nhiên:

- Đúng vậy, tiểu muội chính là người từ hôn với Dương Lam huynh, tiểu muội không chấp nhận việc số phận mình phải chịu người khác bài bố.

Dương Lam vốn đang trầm mặc bỗng nhiên ngẩng lên nhìn thẳng Lam Linh Tuyết, ánh mắt trong suốt của cậu chất chứa tình yêu mãnh liệt như lửa, Lam Linh Tuyết đối diện với ánh mắt của Dương Lam thì chợt cảm thấy hồ thẹn hơi cúi xuống uống trà. Dương Lam đứng lên làm một vái với Hạ:

- Đa tạ Hạ huynh đã chỉ điểm, lòng ta giờ khắc này đã triệt để thanh tịnh, ta sẽ đi vân du thiên hạ tìm đường bước lên tiên đạo... Ôn này Dương Lam sẽ khắc sâu suốt đời.

Hạ lắc đầu cười và bắn một đoàn ánh sáng đến Dương Lam khiến cậu hơi ngẩn người sau đó tiêu sái bước xuống núi.

Lam Linh Tuyết nhìn bóng lưng Dương Lam tiêu sái đi khuất thì chợt cảm thấy mình đã làm điều gì đó ngu ngốc nhất cuộc đời, tựa như nàng vừa đánh mất thứ gì đó mà vĩnh viễn không thể lấy lại.

Nàng lắc đầu đuổi cái suy nghĩ hoang đường ấy đi, một gia tộc khổng lồ như Dương gia cũng không có cách nào thì một mình hẳn có thể làm được gì.

Nàng quay người đến thiếu niên, nàng giật mình khi thấy thiếu niên đó giờ này đang lười biếng chống cằm vào cửa sổ, ánh mắt hân lạnh lẽo như băng giá:

- Ta rất yêu thích những kẻ có cường giả tâm, nhưng một kẻ như cô thì cái đó không gọi là cường giả tâm, ngay từ đầu cô không yêu Dương huynh, cô yêu ánh hào quang sáng chói trên người Dương huynh thôi tựa như loài đom đóm thích ánh sáng của mặt trăng, thế nhưng vì vậy mà chúng mãi là đom đóm, đừng mong có ngày ngóc đầu lên được...

Ánh mắt Hạ nhìn Lam Linh Tuyết như nhìn một loài sâu bọ, ánh mắt tựa bầu trời đêm đầy sao rộng lớn vô ngần làm nàng chìm ngập trong đó.

Lam Linh Tuyết cảm thấy kinh khủng, thân thể nàng run rẩy sợ hãi.

Một ánh mắt phê đạo tâm.

Hạ thần nhiên đứng lên bỏ đi, đây mới gọi là phê vật, đạo tâm đã mất thì đường tâm tiên vẫn đạo cũng kết thúc.

...

Hạ lững lờ xuống núi, cậu đã dùng Mieris quan sát dòng chảy vận mệnh khi bắt gặp Dương Lam và phát hiện đứa con của vận mệnh xuất hiện ngay tại địa phận Nhất Kiếm phái, thế nên cậu đã dàn xếp cuộc gặp gỡ này.

Vận mệnh đã sắp xếp để Dương Lam nhất định phải trở thành cường giả và phá vỡ cục diện cân bằng, đây cũng là điều may của Hạ, sự xuất hiện của Dương Lam cũng đánh dấu thời điểm hỗn loạn của đất nước này đã sắp đến theo mỗi bước chân của cậu ta.

Vậy nên cậu đã sắp xếp một quân cờ vào Dương Lam để xúc tiến cậu ta mạnh mẽ một cách nhanh hơn.

Hạ truyền cho Dương Lam bộ thần thuật do một trong 99 người truy tìm sứ mệnh để lại tên là Thần Cẩm Mươi Đại Môn.

Thần Cẩm Mươi Đại Môn là mười cánh cổng tu luyện, mở một cổng là bước vào một lĩnh vực hoàn toàn khác có chiến lược khủng khiếp hoàn toàn không theo lẽ thường tựa như thần.

Thần thuật này do Hòa Thần Alestre – người truy tìm sứ mệnh đời thứ 19 sáng tạo khi người ở đỉnh cao của cuộc đời mình.

Thần Cẩm Mươi Đại Môn hoàn toàn phù hợp với thể chất của Dương Lam, thể chất Dương Lam là một trong một trăm loại thể chất do Lục Thần Bàn Cổ sáng tạo xếp hạng thứ nhất gọi là Thôn Nguyên Cổ Thần thể.

Loại thể chất này khi đến mười tuổi sẽ cắn nuốt tất cả nguyên lực người sở hữu có được và chuyển nó thành lực lượng thân thể, loại lực lượng của Bàn Cổ.

Thôn Nguyên Cổ Thần thể còn có trí nhớ truyền thừa về Thần thuật của Bàn Cổ nên chắc chắn khi lực lượng thân thể của Dương Lam hội đủ điều kiện thì nó sẽ tự hiện ra, thế nhưng nếu phối hợp với Thần Cẩm Mươi Công thì lại khác.

Bộ Thần thuật này có tính chất của Hòa Thần nên khi tu luyện sẽ khiến tính cách người tu luyện trở nên nóng bỏng, nhiệt tình, thẳng thắn...

Đây chính là điều cậu cần, Hạ muốn Dương Lam phải đi gây chuyện khắp nơi và dẫn phát các thể lực xung đột với nhau làm nổi lên hỗn loạn, Hạ cũng không sợ Dương Lam sẽ bị các đại năng truy sát, đứa con của vận mệnh càng bị dồn ép thì sẽ mạnh lên càng nhanh chóng.

Cậu quá rõ ràng về thứ gọi là vận mệnh, người mang theo nó gần như bắt từ bằng cách này hay cách khác nhưng những người thân chung quanh lại luôn gặp bất trắc hoặc họa sát thân.

Bản thân Hạ chính là một minh chứng cụ thể.

Mọi việc còn lại chỉ là chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ma Tình Vấn Tâm chú

Cách ngày gặp nhau với Dương Lam đã ba ngày, Hạ dùng biểu hiện kinh diễm thông qua khảo hạch của Nhất Kiếm phái và trở thành đệ nhất nhân giữa các đệ tử mới.

Hiện tại cậu đang trong một căn nhà gần vách núi trong dãy sơn mạch của Nhất Kiếm phái, cậu bước ra mỏm đá rút kiếm diễn luyện, từ khi nhập bước vào cánh cửa kiếm thuật thì cậu rất chuyên chú tập luyện mỗi ngày, điều này rất mới lạ với Hạ.

Kiểm kỹ của Hạ trước đây là hoàn mỹ vô khuyết nên sau khi thăng hoa thành kiếm thuật thì nó nhảy vọt đến vô hạn tiếp cận đại đạo.

Đơn giản nhưng hoàn mỹ tốt cùng chính là kiếm thuật của Hạ. Mỗi đường kiếm đều mang một ý cảnh huyền ảo, tối nghĩa.

Hạ tung kiếm tựa như thiên địa chuyển động, Sát Diệt kiếm tiên ngồi trên đỉnh ngọn núi cao chót vót dùng thần thức xem xét và cũng bị cuốn hút vào đó.

Hạ thu kiếm lại và nhắm mắt thở dài tiếc nuối:

-Kiếm ý, làm sao để cảm nhận kiếm ý?. Luyện hồng trần?... vô dụng. Luyện tâm?... vô dụng...

Nếu luyện hồng trần thì Hạ cũng đã trải qua một cuộc sống hơn bảy mươi năm đặc sắc, nếu luyện tâm thì cậu lột xác cảm xúc hơn mười lần rồi, làm những điều đó hoàn toàn vô nghĩa.

Hạ ngẩng nhìn dòng chảy vận mệnh, mỗi ngày cậu đều quan sát chúng hay nói chính xác là hướng đi của Dương Lam, cậu ta đã đột phá Thần Cẩm Mười Công, Công thứ nhất thể cảm, hiện tại Dương Lam đã có sức mạnh của một mã tượng.

Cách đây một ngày Dương Lam đã đánh chết sủng thiếp của Ngân Diệp yêu vương vì ả đã ăn trẻ con trong một thôn làng nhỏ để tăng cường thanh xuân.

Rất xui xẻo là ả đã gặp Dương Lam vừa luyện xong cẩm thứ nhất, bản tính ghét ác như thù, tính bộc trực được bộ Thần Thuật này phát huy khiến Dương Lam không nói hai lời mà tại chỗ đánh tan xác ả.

Yêu Vương phát hiện được và truy sát Dương Lam hơn một ngày đêm dồn cậu đến cánh cửa của cái chết, may mà lúc đó cậu gặp được một cường giả của nhân tộc ra tay chặn lại nên thoát nạn, người này là một vị Hoàng Đạo cảnh tên Diệu Văn, hẳn là một trọng thần trong triều đình thuộc về thế lực của Thiên Đình.

Hạ mỉm cười đầy nghiền ngẫm:

-Tên họ Dương này cũng đủ bản lĩnh gây sự, nhưng hẳn không thể chết được. Chừng nào vận mệnh còn đeo trên lưng hẳn thì hẳn sẽ bắt từ cho dù là Thánh nhân cũng đừng mơ đưa hẳn xuống địa ngục, với tính cách nóng nảy do học Thần Thuật thì không biết hẳn sẽ chọc ra bao nhiêu họa đây nhỉ.

Bỗng nhiên một đạo phù tin đánh đến.

Là Thiên Văn gọi Hạ đến.

Hạ nhìn đạo phù tin thì nở nụ cười thâm trầm.

Cái ngày mà Thiên Văn gặp cậu thì nàng cũng bị Mỹ Hồ hạ một đạo Vu Thuật tà dị có tên Ma Tình Vấn Tâm chú, chú thuật này khiến tâm tình của Thiên Văn bị lấp đầy bởi hình ảnh của Hạ.

Hạ cũng không ngăn cản mà để mặc, điều này có lợi cho cậu.

Nếu một ngày Sát Diệt kiếm tiên phát hiện đệ tử yêu quý của mình bị U Mị tông hạ độc thủ phá vỡ tâm kiếm thì cũng là lúc cuộc chiến sống còn giữa hai môn phái U Mị tông và Nhất Kiếm phái bùng nổ.

Trong thời điểm nhạy cảm này điều đó cũng chẳng khác nào châm ngòi cho cuộc chiến giữa hai thế lực lớn là Lục Đạo Ma tông và Văn Đạo môn.

Vì thế nên cậu chẳng những không ngăn cản mà càng xúc tiến mạnh mẽ điều này.

Hoặc vô tình hoặc cố ý, Hạ luôn để cho Thiên Vân chịu ảnh hưởng của mình mạnh mẽ và khắc sâu thân ảnh của cậu vào tâm trí.

Hạ vận một bộ trang phục màu trắng phiêu dật và thả bước tiến đến nơi ở của Thiên Vân.

Sát Diệt kiếm tiên nhú mảy nhận ra khác thường, ông đã dặn dò thầy trò hai người là đến khi Hạ đạt đến Địa Linh cảnh mới chính thức thu đồ, bái sư...

...

Thiên Vân nhìn thiếu niên tuấn mỹ như thiên thần trước mắt thì hơi hoảng hốt, tính cách lạnh lùng và kiêu ngạo của nàng khiến nàng chưa bao giờ để mắt tới bất kỳ người nam nhân nào, đạo tâm nàng kiên định như thiên kiếm hướng đến đại đạo.

Không hiểu vì sao gần đây thân ảnh của đệ tử hay xuất hiện và làm nàng rối loạn không thể tập trung tu hành.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại triệu gọi đệ tử đến nơi này, chỉ là Thiên Vân rất muốn được nhìn thấy thiếu niên này thế rồi tay nàng tự hành động.

- Sư phụ cho gọi đệ tử.

Thiên Vân ngăn người, đúng lúc này Sát Diệt kiếm tiên bước vào nhìn đồ đệ duy nhất của mình rồi thở dài:

- Con đã gặp tình kiếp rồi Thiên Vân. Tình kiếp ứng trên người đệ tử của con.

Thiên Vân tái nhợt, một lời điểm tỉnh, kiếp nạn khó khăn nhất của người tu hành – Tình Kiếp. Vượt qua hóa tiên, không vượt qua thì đời đời mãi là phàm nhân.

Thiên Vân khom người:

- Sư phụ hãy điểm tỉnh đồ nhi.

- Ngốc nghếch đồ nhi... Con muốn làm thế nào thì hãy làm thế đó, trăm tình, vạn tình, luyện tình... tất cả đều cho ra kết quả, tùy vào tâm tính mỗi người mà có thể hay không thể vượt qua tình kiếp. Đây cũng là duyên phận...

Thiên Vân nhắm mắt lại một lúc rất lâu rồi sau đó nói:

- Lạc Hạ, vì sư từ khi thu người đến nay vẫn chưa truyền thụ bất kỳ thân thông gì cho con, nên con hãy rời núi đi vân du thiên hạ thể nghiệm đạo pháp tự nhiên.

Hạ lập tức sắc mặt trắng bệch quỳ xuống:

- Nếu đồ nhi đã làm sai điều gì mong sư phụ trách phạt!...

Thiên Vân lắc đầu mọi mệt:

- Là lỗi ở ta, ta cần thời gian để suy nghĩ lại việc này, con hãy cho ta thời gian mười năm sau đó trở về đây, lúc đó ta sẽ cho con câu trả lời.

Sát Diệt kiếm tiên đưa cho Hạ một lệnh bài thân phận của môn phái rồi vung tay cuốn cậu xuống núi, ông nhìn đồ đệ mình nói:

- Vậy là con muốn trăm tình?.

- Vâng sư phụ.

Sát Diệt kiếm tiên nghe được lựa chọn của Thiên Vân thì cũng chấp nhận rồi biến mất.

Thiên Vân đứng đó ngẩn ngơ nhìn nơi thiếu niên biến mất thì hai hàng ngọc lệ lăn dài, nàng cảm thấy trái tim quặn thắt đau đớn.

...

Hạ đứng dưới chân núi nhưng dùng thần thức cậu vẫn có thể thấy được biểu cảm đau đớn tột cùng của Thiên Vân.

Cậu vung tay cuốn lấy nước mắt của Thiên Vân vào lòng bàn tay mà nàng không hề hay biết. Hạ đưa nó áp vào gương mặt và nhắm mắt cảm nhận.

Thật ấm áp, thật chua xót, thật mãnh liệt. Giọt nước mắt mang theo tình cảm của Thiên Vân truyền đến Hạ.

Ma Tình Ván Tâm chú chỉ là chất xúc tác, còn tình cảm lại do chính bản thân quyết định. Tình cảm của Thiên Vân đã động đến được Hạ. Cậu đậm mật liếc nhìn hướng Thiên Vân:

- Xin lỗi rồi.

Hạ chỉ yêu mỗi mình Arthur, kể từ ngày cậu bé cong vẹo mệnh sắp xếp cuộc gặp gỡ với Thiên vân thì đã định sẵn là nàng trở trở thành một quân cờ trong tay cậu.

Hạ chưa bao giờ áy náy về việc mình làm, vì Arthur cậu chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình kể cả nó làm tổn thương tới những người thương yêu cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ngộ Kiếm Ý

Một tháng sau khi Hạ rời Nhất Kiếm phái vân du thiên hạ, cả tu luyện giới chấn động với tin tức Lục Đạo Ma tông đã thu nhận được một thiếu niên có thể chất Tâm Ma Sát Thần thể tên Xuyết Đông.

Sáu vị Ma Tôn đã đứng ra thu nhận thiếu niên này làm đệ tử chung, đại điển báii sur sẽ diễn ra vào một năm sau đó, thiệp mời đã được phát đi khắp các thể lực.

Hạ nhận được tin tức này thì mỉm cười vui vẻ, quân cờ quan trọng nhất đã cất bước.

Cậu vốn định chính bản thân sẽ giết Xuyết Đông để khai chiến giữa hai thể lực nhưng hiện tại đã có một kẻ làm thay đó là Dương Lam, hiện tại cậu chỉ cần ẩn sau màn điều khiển tất cả.

Một chuỗi kế hoạch liên hoàn diễn biến trong đầu Hạ, cậu sẽ biến Xuyết Đông trở thành địch nhân số mệnh của Dương Lam. Và sau đó...

...

Kinh đô nước Hạ - Uyên Nhật thành.

Cả tòa thành có tổng diện tích gần nghìn dặm vuông, lộng lẫy, xa hoa, tráng lệ và hùng vĩ. Hạo Nhiên chính khí, long khí uốn lượn thành mây lành găng khắp trời đất Uyên Nhật thành

Vua Huyền Thánh Tông thọ hơn 4000 tuổi đang ở tuổi tráng niên, ông cũng là một cao thủ Chân Tiên cảnh.

Huyền Thánh Tông là con trai thứ mười ba của Thiên Đế Huyền Nhật – Hoàng đế hiện tại của Thiên Đình.

Huyền Thánh Tông được Thiên Đế cử xuống cai quản đất nước đã 400 năm chờ ngày tích đủ công đức, tiên duyên thì trở về Thiên Đình.

Ông có mười người con, năm hoàng tử và năm vị công chúa, tất cả đều hiếu thuận được lòng dân chúng.

Thế nhưng tất cả bắt đầu trở nên xấu đi khi Thiên Đế truyền lệnh xuống dưới rằng tai kiếp sắp kéo đến đất nước thái bình do ông trị vì.

Việc này liên quan đến các đại năng cao tăng không phải ông có thể nhúng chân vào nên tình thế của Huyền Thánh Tông rất khó chịu, ông không mong muốn con dân mình phải hứng chịu tai kiếp do đắm tu luyện giả mang đến.

Hôm nay ông một mình ra ngoài du hành.

...

Nguyệt Ảnh hồ, một trong mười tám cảnh đẹp ở kinh đô, cứ mỗi hai tháng một lần thì mặt trăng sẽ chiếu thẳng xuống làm cả hồ nước đổi màu bạc và phát sáng tuyệt đẹp.

Đêm nay là ngày mà kỳ cảnh đó lại hiện ra, các tài tử, giai nhân trong kinh đô đều nô nức dạo thuyền trên Nguyệt Ảnh hồ.

Huyền Thánh Tông, vận một bộ trang phục đơn giản tiêu sái đi đến Vọng Nguyệt lầu bên cạnh Nguyệt Ảnh hồ. Ông phát hiện được một nơi cảnh trí u tịch, thanh nhàn nên sải bước tiến tới.

- Vị tiểu huynh đệ này, không biết tại hạ có thể cùng dùng trà thưởng cảnh và đàm đạo nơi này được không?.

Thiếu niên vẫn không để ý mà lẳng lặng nhìn quang cảnh bên ngoài.

Huyền Thánh Tông hơi bối rối nhưng sau đó ông thân nhiên ngồi xuống một chiếc ghế và tự rót một chén trà rồi điềm nhiên ngắm cảnh đẹp đang dần hiện lên.

Ánh trăng lúc này đã chính ngọ, hồ Nguyệt Ảnh phát ra thứ ánh sáng màu bạc đẹp không tả xiết.

Huyền Thánh Tông bỗng nhiên nhìn thấy thiếu niên lấy ra một thanh kiếm vàng óng tuyệt đẹp để cạnh mình nhẹ nhàng như cầm tay người yêu.

Ông nhìn ánh mắt của thiếu niên và chấn động mãnh liệt, phải là một tình cảm như thế nào mới có được ánh mắt như thế. Ánh mắt đó như muốn đem cả bầu trời đầy sao dành tất cả cho người trong lòng.

Huyền Thánh Tông lặng người sững sờ nhìn thiếu niên đặt thanh kiếm một bên và ngắm cảnh, trong mắt ông không phải là một người một kiếm mà là hình một thiếu niên và thiếu nữ đang hạnh phúc thưởng ngoạn Nguyệt Ảnh hồ.

Khung cảnh ấy còn đẹp hơn cả cảnh sắc lồng lộng bên ngoài.

Hạ khẽ cất tiếng hát, cậu hát bài hát mà Arthur vẫn rất yêu thích.

Bài hát mà các thiếu nữ thôn quê bình thường ngâm nga khi làm việc, bài hát nói lên mong muốn một cuộc sống bình yên của một người con gái đã từ bỏ thân phận rồi rút lên Thánh kiếm trở thành Vua Kỵ Sĩ vị đại – Arthur Alturia Pendragon.

Huyền Thánh Tông nghe bài hát được hát lên bằng cả tấm lòng của người thiếu niên.

Ông có thể nhìn thấy được cả câu chuyện từ đó.

Hình ảnh một thiếu nữ nhắc lên Thánh kiếm dẫn đại quân chinh phạt khắp nơi.

Hình ảnh thiếu nữ đứng trên xác của hàng trăm nghìn binh lính chết thành núi giờ cao thánh kiếm thắng lợi nhưng ánh mắt thê lương.

Hình ảnh thiếu nữ đội lên vương miện, bước lên vương tọa thống trị đất nước và tỏa ra ánh sáng chói lòa của đế vương nhưng bóng lưng nàng gầy yếu đầy cô tịch.

Hình ảnh người thiếu nữ gặp được thiếu niên.

Hình ảnh hai người trốn ra kinh thành ngắm sao trời.

Hình ảnh thiếu nữ hóa thành ngàn vạn điểm sáng biến mất trong trời đất với nụ cười luyến tiếc.

...

Huyền Thánh Tông chẳng biết từ khi nào đã cảm thấy mắt mình nhòe đi.

4000 năm dài đằng đẵng, một vị chân tiên cao cao tại thượng, trị vì đất nước hơn 400 năm, chứng kiến vô số chuyện cảm động... Ông chưa bao giờ để rơi một giọt nước mắt

Ông lại chỉ rơi nước mắt vì câu chuyện này. Ông đã biết như thế nào là tình động thiên địa.

Thiếu niên bỗng dưng cầm lên thanh kiếm và bay ra giữa hồ luyện kiếm.

Kiểm ảnh lúc mãnh liệt, lúc phiêu thoát. Kiếm khí khi chân thực, khi huyền ảo.

Hạ ngay lúc này đã ngộ ra kiếm ý của mình.

Thủ Hộ kiếm ý, vì thủ hộ mà mạnh lên, vì thủ hộ mà chém giết, vì thủ hộ mà gánh lên vai tầng tầng tội lỗi, vì thủ hộ mà không ngần ngại giết sạch triệu triệu sinh mạng.

Thủ Hộ chính là công phòng nhất thể, phòng thủ mạnh nhất, tấn công mạnh nhất, chí cường kiếm ý.

Thời gian, không gian như dừng lại, hàng vạn người chung quanh Nguyệt Ảnh hồ lặng nhìn bóng dáng vung kiếm bay lượn giữa hồ nước phát sáng phản chiếu ánh sáng của mặt trăng.

Bóng người tựa như tiên nhân từ ngoài mười tám tầng trời.

Là một Chân Tiên cảnh nên Huyền Thánh Tông có thể cảm nhận được kiếm thuật của thiếu niên này, đã vô hạn tiếp cận kiếm đạo. Cảnh giới trong truyền thuyết thoát ly phạm trù kiếm thuật – Kiếm Đạo.

Hạ diễn luyện kiếm thuật và kiếm ý của mình rồi tựa như thần long uốn người phóng lên trời biến mất.

Truyền thuyết tiên nhân múa kiếm Nguyệt Ảnh hồ lưu truyền rất lâu về sau, các du khách đến Vọng Nguyệt lâu đối diện nơi Hạ múa kiếm có thể thấy được bút tích của Huyền Thánh Tông để lại.

“Thiên Ngoại Phi Tiên”

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Thiên tài tu hội

Đã một năm trôi qua.

Thời gian này nổi lên ba vì sao trẻ sáng chói giới tu luyện.

Phi Tiên Kiếm - Lạc Hạ của Vân Đạo môn, mười sáu tuổi ngộ kiếm ý tại Nguyệt Ảnh hồ, mười hai kiếm siêu tuyệt bại bốn vị Thiên Nhân cảnh đời trước, giết Yêu Thánh cung song tinh Văn Chu và Uyên Đồng, luận đàm kiếm thuật với đệ nhất kiếm khách Thiên Đình – Tây Môn Trung Phong trong bốn mươi bảy ngày sau đó phiêu nhiên rời đi.

Thánh Ma Tử - Xuyết Đông của Lục Đạo Ma tông, có được Tâm Ma Diệt Thần thể, mười sáu tuổi đã có tu vi Địa Linh cảnh tối cao, thần thông pháp lực mênh mông và thâm thúy như biển cả, một bàn tay trấn áp hai mươi vị cao tăng có tu vi Thiên Nhân cảnh của Phật Già thánh địa.

Cuối cùng là Hóa Thần Hiệp – Dương Lam của Thiên Đình, tu luyện tâm pháp kỳ lạ, pháp lực mãnh liệt như lửa, thân thể mạnh mẽ hơn rồng. Tuổi trẻ tài cao một mình dẫn năm trăm nghìn tinh binh thần tốc ba vạn dặm quét thẳng đến ngoại vi Lục Đạo Ma tông, chém giết bảy mươi hai yêu tu Địa Linh cảnh tối cao cứu giá Bát Hoàng tử.

Sự việc lần đó chấn động đến nỗi các Thánh nhân phải đích thân ra mặt hòa giải, sự việc đã phát triển căng thẳng đến độ có thể dẫn phát chiến tranh giữa Lục Đạo Ma tông và Thiên Đình.

Trong một tòa phủ đệ xa hoa của Dương gia ở Minh Nguyệt thành.

Dương Lam vận một bộ trang phục tướng quân khí thế hào hùng, anh tuấn bất phàm đang ngồi một bên, bên khác lại là một thiếu niên áo trắng tuấn mỹ phiêu dật. Thiếu niên cười nghịch ngợm nói:

-Dương huynh quả thật là mầm tai họa mà, chỉ một chút xiu nữa thì Hóa Thần Hiệp đã lật nghiêng cả Lục Đạo Ma tông và cả tu luyện giới rồi.

Dương Lam thần nhiên:

-Chém lũ sâu một thôi, Hoàng thượng cũng sẽ không trách ta, uy nghiêm của đế triều sao để bọn nhãi nhép ấy khinh thường, nhưng ngược lại Phi Tiên Kiếm đạo này rất nổi tiếng với các thiếu nữ... ha ha ha. Lúc chiều ta mới gặp tiểu muội của ta Dương Thiên, nó cứ nhắc mãi về huynh với ánh mắt sùng bái, nói thật ta là anh trai của nó mà còn thấy ghen tức.

Hạ nghe nhắc đến Dương Thiên thì mặt mũi như trái khổ qua, cô bé này cứ hay bám theo sau cậu kể từ khi biết Phi Tiên Kiếm là hảo hữu của huynh trưởng. Dương Lam nhìn thấy vẻ mặt này của Hạ thì nờ nọ cười khoan khoái:

-Tuổi trẻ thật tốt!... ka ka ka... ..

Hạ vẻ mặt phẫn uất rút kiếm hét lên:

-Dương Lam!... Ta muốn thách đấu với huynh, không khắc chữ “trâu điên” lên má trái huynh thì khóa thân bay một vòng Minh Nguyệt thành.

Dương Lam cũng bùng bùng đứng lên sùng sộ:

-Phóng ngựa đến, không khắc chữ “hoa tâm” lên má phải huynh ta liền khóa thân trông chuỗi đi trong quân doanh.

Đúng lúc này một tràng âm thanh như chuông bạc vọng đến.

-Hai huynh đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế.

-Ta nghe được một người đòi khóa thân bay vòng Minh Nguyệt thành, người kia đòi khóa thân trông chuỗi.

-Yến tỷ xấu quá, nói cái gì mà khóa thân, nghe ghê chết.

Âm thanh cười đùa như hoàng yến khiến sắc mặt của hai vị siêu tân tinh tân tinh mặt mũi tái nhợt.

Đến rồi.

Hội đồng thiếu nữ khác tình.

Cả hai thằng mới còn sùng sộ với nhau nháy mắt hiểu ý sau đó ra về đạo mạo giả không chịu được, Hạ mỉm cười tiêu sái nói:

-Lam huynh vừa bảo là cỏi trần thân trên tập luyện không bị thấm mồ hôi và áo giáp.

-Ha ha ha, Hạ huynh cũng vừa nói rằng muốn bỏ áo ngoài luyện kiếm cho dễ dàng.

Ba thiếu nữ xinh đẹp tuyệt mỹ bước vào khiến khoảng sân bừng sáng.

Một người là biểu tỷ của Dương Lam phía mẫu thân tên Đông Cung Yến, hai người khác là hai tỷ muội song sinh của Dương Lam - Dương Thiên và Dương Ngọc.

Hạ quen với ba người trong lần tới Dương phủ cách đây hai tháng, nhóm năm người nói chuyện với nhau rất thân nên cũng không có khoảng cách hay kiêng kị gì nhiều.

Năm người ngồi vây quanh chiếc bàn uống trà thưởng hoa trong sân đầy vui vẻ.

Hạ đem những chuyện mình gặp được trong chuyến vân du kể ra đầy thú vị khiến mọi người say mê, Dương Lam cũng mang ra những chuyện hành quân qua các vùng đất kỳ lạ để thuật lại.

Nhìn trời đã về chiều, đợi cho ba thiếu nữ lưu luyến rồi đi, Hạ khoanh tay nói:

-Còn một tuần nữa là đến đại điển bá sư của Thánh Ma Tử, Lam huynh có định tham dự chăng?.

-Ha ha ha, Hạ huynh xem ra có cùng ý định với ta, đúng là tư tưởng lớn gặp nhau, không biết nếu hai ta quấy long trời lở đất ở đó thì mặt mũi của Lục Đạo Ma tông sẽ như thế nào nhỉ.

-Lam huynh không ngại bên hoàng thượng?. Dù sang người cũng là đại tướng dưới trướng của người, hành động của huynh có thể ảnh hưởng đến thế cục rất nghiêm trọng.

Dương Lam khoát tay:

-Ta nói đùa vậy thôi, ta chỉ là đơn giản đến tham dự lễ bá sư của một vị siêu tân tinh tân tinh khác, không có ý định gì nhiều, Lục Đạo Ma tông dù có chán ghét như thế nào nhưng tất cả các thế lực đều được họ mời đến cũng xem như khí độ rộng lớn.

Hạ Nhũ mày nghiêng ngẫm:

-Thánh Ma Tử Tuyết Đông, rất đáng gờm, ta và hắn đã từng mấy lần gián tiếp giao thủ, pháp lực tên này khủng bố vô cùng, tuy là Địa Linh cảnh nhưng tính chất, độ hùng vĩ về pháp lực của tên này không kém gì Thiên Nhân cảnh đỉnh cao.

Dương Lam nghe thế thì trầm mặc thật sâu, Ma tông ra một pho tượng tuyệt thế yêu nghiệt thiên tài không phải là điều gì hay ho. Hạ vỗ vai Dương Lam nói:

-Trước đại điển bá sư sẽ là ngày tụ hội của các siêu tân tinh trong khắp các thế lực để luận đàm, sẽ rất náo nhiệt... he he he,... Dương huynh chúng ta...

Dương Lam nhìn ánh mắt gian tà của tên này thì biết rằng chẳng có chuyện gì tốt lành. Cậu nhắm mắt:

-Hạ huynh muốn sao?.

-Ha ha ha, vẫn là Dương huynh hiểu ta, chúng ta mang theo năm vạn tinh binh đến đập phá nơi đó cho các thiên tài mất mặt chơi, cấp cấp cấp....

Dương Lam thở dài, việc này cũng không tính là quá nghiêm trọng, thế hệ trẻ xung đột lẫn nhau như thế này cũng chỉ là chuyện vui đùa.

Nhưng tên quỷ này luôn mọc đầy các ý tưởng quái đản trong đầu, không dọa hắn một chút thì ai biết hôm nào hắn hứng lên dẫn một bầy lợn thả vào tông môn nhà người ta hay không.

-Không được. Việc này ảnh hưởng rất lớn.

Hạ đu lấy cánh tay của Dương lam nhõng nhẽo như một cô nương lầu xanh hoàn toàn không để ý phong độ siêu tân tinh của Văn Đạo môn:

-Đi mà Dương huynh, đi mà, đi đi đi.....

Dương Lam hất tên mặt dày này văng ra ngoài, lạnh lùng không nói, cậu quá hiểu hàng này, không từ bất cứ cách nào để đạt được mục đích, nói trắng ra thì tên này so với người của Ma tông còn “Ma” hơn hàng trăm lần.

Quả nhiên!...

Bản tình ca kể công.

Hạ bắt đầu u oán nằm trên mặt đất ăn vạ kể chuyện ngày xưa đã giúp đỡ Dương Lam thế nào...

Đầu Dương Lam trướng lên nhức nhối, cậu có cảm giác đánh nhau với một trăm Thiên Nhân cảnh còn đỡ hơn việc nghe tên này lái nhai.

-Được rồi, nhưng từ nay về sau ta sẽ không động đến bất kỳ binh quyền nào khi nói chuyện với huynh nữa.

-Ha ha ha,... huynh đệ chúng ta sao lại cứ nói chuyện binh quyền gì chán ngắt thế.

Hạ lúc này đã lấy lại một bộ dáng phiêu dật như tiên, dáng vẻ như thằng ăn hại mới rồi đã biến mất.

Dương Lam quả thật phục cái bản lĩnh thay đổi về mặt của tên này, có thể xem như duy ngã độc tôn.

Nhìn bóng lưng Dương Lam thì Hạ mỉm cười thâm thúy liếc về bức tường bên kia. Cậu có thể nghe được tiếng bước chân rất nhỏ của Dương Thiển.

Nàng đã nghe được. Với tính cách của nàng chắc chắn sẽ đi theo đại quân.

Vậy là các nhân tố để đốt lên ngọn lửa tai kiếp đã sẵn sàng. Ánh mắt Hạ trải ra bầu trời cao thẳm.

Một hồi đại tiệc chuẩn bị kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Ta đến đây đúng là cố tình gây chuyện!

Sáng ngày xuất binh.

Dương Lam vận chiến giáp màu đen oai hùng, thanh trường thương đỏ sẫm khùng bỏ được cậu vác trên vai. Dương Lam như chiến thần xuất trận.

Bên cạnh cậu là Lạc Hạ, vẫn áo bào màu trắng, tóc dài đen tuyền phiêu dật tung bay tựa phi tiên.

Sau lưng hai người là năm vạn tinh binh được Dương Lam đặc biệt huấn luyện dưới sự ủng hộ của Bá Vi Hầu Dương Chân, đội quân này là một trong mười đội quân hùng mạnh bậc nhất của triều đại nhà Huyền – Liệt Hỏa Chiến quân, mỗi người trong đội quân đều có tu vi tối thiểu là Địa Linh cảnh sơ cấp.

Năm vạn cao thủ Địa Linh cảnh tự tập thành quân đội mang đến sức ép kinh khủng cho không khí chung quanh.

Địa điểm mà lần tấn công tự hội diễn ra là ngay tại Văn Thế thành cách Minh Nguyệt thành không xa, đội quân cười giao mã có tốc độ hơn nghìn dặm canh giờ phi chưa đến nửa ngày thì đã đến nơi.

Nơi tự hội diễn ra tại Thiên Nhật các được xây dựng ở một sơn cốc tại ngoại ô Văn Thế thành.

Dương Lam hạ lệnh cho binh sĩ dựng trại bao vây lấy sơn cốc bản thân và Hạ đi vào trong.

...

Lần tự hội này tụ họp đầy đủ những người đứng đầu thế hệ trẻ các thế lực.

Đoàn người Văn Đạo môn do Thiên Cơ Tử dẫn đầu. Thiên Cơ Tử là truyền nhân duy nhất của Huyền Thanh Thánh nhân, bố phận cao hơn hẳn so với tất cả mọi người, tu vi thâm thúy như bầu trời không nhìn được thực hư.

Bên Yêu Thánh cung do Diệu Nguyệt Thánh nữ dẫn đầu, nàng là con gái của Đông Đế Yêu thánh – một trong 4 vị Thánh nhân của Yêu thánh cung. Diệu Nguyệt Thánh nữ khi sinh ra thì trời dăng mây lạnh chín nghìn dặm, tu luyện thần tốc, được Đông Đế hết mực sủng ái.

Phía Lục Đạo Ma tông do Hoàng Tuyền Tinh Đế đứng đầu, Hoàng Tuyền Tinh Đế khi tu đến Địa Linh cảnh đã có thể hiển hóa lĩnh vực Hoàng Tuyền lớn gần mười dặm mạnh mẽ vô song, tương truyền trong lĩnh vực Hoàng Tuyền của mình Hoàng Tuyền Tinh Đế dùng tu vi Địa Linh cảnh độc thân giết hơn trăm vị Thiên Nhân cảnh tạo thành truyền kỳ.

Phật Già thánh địa do Bạch Vân Thiên Tử mang đến. Bạch Vân Thiên Tử bí ẩn không ai biết tu vi của nàng sâu cạn thế nào, nhưng cả Phật già đều xưng nàng là Phật tâm chuyển thế.

Thiên Đình do Cửu Liên Thánh tử Na Tra dẫn đoàn, Cửu Liên Thánh Tử chiến lực bề ngễ cùng thế hệ, những người đã từng chiến đấu với Cửu Liên Thánh Tử đều bị phá nát đạo tâm vì chiến ý của hắn. Tương truyền hắn chuyển thế chín lần đều vì chiến đấu mà sinh ra.

Diệu Nguyệt Thánh Nữ vừa muốn lên tiếng đóng cửa sơn cốc khi cảm thấy không còn người đến nữa thì một âm thanh muốn bao nhiêu hung hăng càn quấy có bấy nhiêu:

-Bần đạo là nhân vật chính của hôm nay, bần đạo đến sao không người ra đón thế này.

Thiên Cơ Tử mỉm cười đứng lên, hắn đã nghe được rất nhiều về siêu tân tinh mới nổi của Ván Đạo Môn, thế nhưng kẻ này thoát ần thoát hiện chưa có dịp gặp mặt.

Hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Một như chiến thần sừng sững giữa thiên địa.

Một thanh thoát huyền ảo tựa tiên nhân.

Thật mạnh.

Tất cả các cao thủ đứng đầu đều có cảm giác này. Nhưng sau đó mọi người xém ngã ngửa ra khi thiếu niên áo trắng bước vào giữa điện ngồi bệch xuống tùy tiện rồi vung tay kéo đến một chén nước và tu ừng ực, nước văng tung tóe.

Thiếu niên mặc giáp đen hơi quay mặt đi tỏ vẻ ta không quen biết hàng này.

Khà!...

Thiếu niên áo trắng đánh một tiếng thoải mái rồi nói:

-Đã khát,... nhưng sao nước này lại có vị ngọt nhỉ.

Mọi người mặt đen như đất nồi, chén nước tên này vừa uống chính là chén nước của Diệu Nhật Thánh nữ.

Thằng này vậy mà lại dám cầm lên uống, gan to hơn voi. Người của Yêu Thánh cung mặt trắng tím, Diệu Nhật Thánh nữ là nữ thần của bọn họ.

Một thanh niên trên đầu có sừng mắt như điện, tướng mạo sắc bén đứng lên chỉ vào Hạ đang tùy tiện ngồi giữa điện:

-Muốn chết!,... Xúc phạm Thánh Nữ tội chết.

Hạ tỏ vẻ ngây ngô như bé thơ:

-Vị nhân huynh này nói gì giật gân thế, xin đừng hù dọa trái tim yếu ớt như sương mai của tại hạ, Thánh Nữ điện hạ là nữ thần trong mộng của tại hạ, như ánh mặt trời chân lý soi sáng tâm hồn ta,.....

Tên này ca ngợi một trăng sau đó cầm chén nước trong tay lại uống tiếp một hơi:

-Tại hạ quả thật còn oan hơn kẻ có tội,...

Mọi người cảm thấy hàng đàn quạ đen bay qua đầu. Thanh niên tức giận gầm lên:

-Ngươi!.... cái chén trong tay ngươi...

Hạ lúc này như mới hiểu ra. Cậu đỏ mặt ngượng nghịu vãn về vạt áo như thiếu nữ mới yêu và ngập ngừng nói:

-Ta... ta ...

Ngươi ngượng!...

Ngươi ngượng cái quỷ gì!.

Ngươi đỏ mặt!. Đỏ tổ tông mi!.

Còn cái điệu bộ như thiếu nữ đó là thứ mắc ói gì thế, ngươi xác định được giới tính của mình được sao?....

Mọi người đều có cảm giác một cục nghẹn mắc ngay cổ.

Thiên Cơ Tử thú vị nhìn vị đồng môn này, Bạch Vân Thiên Tử cũng mở mắt hiểu kì, Hoàng Tuyền Tinh Đế nhếch môi nhợt nhạt, Cửu Liên Thánh tử Na Tra hai mắt hấp hay liên tục tựa như tìm được tri kỷ. Diệu Nhật Thánh Nữ bình thần xem thiếu niên giữa điện, ánh mắt nàng lóe ra tia sáng kì dị.

Dương Lam quả thật muốn tìm cái hổ và đâm đầu xuống cho xong, cậu đã biết hàng này sẽ làm gì tiếp theo nên muốn tìm đường lui đi.

-Dương huynh.

Một âm thanh nũng nịu khiến người nghe sở cả da gà bởi nó là giọng nam.

Quả nhiên.

Mọi người xoay lại nhìn Dương Lam, cậu cố gắng bình tĩnh lạnh lùng nhìn Hạ và nói:

-Chuyện gì!.

-Huynh... nhất định phải bảo vệ người ta đó nha, dù sao người ta cũng là “của Dương huynh”... Ít da xấu hổ chết đi được...

Mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn Dương Lam rồi liếc Hạ như nhìn một đôi gian phụ dâm phụ.

Của cái gì sao mi không nói thẳng khốn, còn cái giọng điệu khốn nạn đó mi học từ đâu thế.

Đầu Dương Lam như nổ tung ra bốc khói, cậu sai bước đến đá hàng nay văng đi, một tiếng hét thê thảm giết heo vang lên.

Hạ từ trong nơi bị văng đến đứng lên phui quần áo chỉnh tề, sau đó thẳng bước tiến đến giữa điện, ánh mắt tựa lợi kiếm, thân thể cao ngất như thiên thần, phong thái phiêu dật hơn tiên nhân.

Khí thế của hạ hoàn toàn sánh ngang thủ lĩnh trẻ của các thế lực.

Dáng vẻ đốn mạc vừa rồi hoàn toàn biến mất khiến mọi người không kịp thích ứng. Hạ thản nhiên nói:

-Đùa đủ rồi, hôm nay ta đến đây chỉ với một mục đích. Cái cuộc tụ hội của các người hoàn toàn là thừa thãi, tốn cơm, tốn đất của bộ hạ. Dương huynh và ta mang theo đại binh đến để dọn bãi nơi này, có ý kiến sao?.

Giọng điệu hoàn toàn như lão tử là con trời, lão tử đệ nhất không để ai vào mắt.

Mọi người sừng sờ sau đó giận giữ.

Các thiên tài của Yêu Thánh cung vốn bất mãn với Hạ lập tức hừ lạnh, một người mặc giáp nhẹ có đuôi và tai tộc Lôi Hồ đứng ra chỉ vào Hạ mắng:

-Oát con, để ta xé nát ngươi ra xem lá gan lớn bao nhiêu mà dám ngăn cản các vị điện hạ.

-Ta hôm nay đến đây đúng là để gây sự!. Có bản lĩnh phóng ngựa đến.

Hạ nhếch miệng cười thâm thúy, con dê hiến tế đầu tiên đây rồi, ý nhầm, là con mèo chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Khiêu chiến bốn thủ lĩnh tân tinh

Hạ rút kiếm ra và đưa tay ngoắc:

-Lao đến đây mèo con và ta sẽ dạy ngươi cách vẫy đuôi mừng chủ đúng cách.

Thiếu niên đối diện nghe thế thì tím mặt giận giữ vùng tay đánh tới một hồ chương cực mạnh.

Phong quyền điện lưu bị quấy lên, những người khác thì triển thần thông để ổn định lại và thiết lập một lồng năng lượng dày đặc để bao phủ lấy hai người tạo thành một chiến trường nhỏ.

Hạ nhìn hồ chương mang theo lôi điện, khí thế khủng khiếp tát đến trước mắt thì chỉ thản nhiên. Mọi người nhìn biểu hiện của Hạ thì ồ lên.

-Tên này điên rồi.

-Vị sư đệ sao lại ngông cuồng thế chứ

-Thằng nhóc hỗn xược ăn Điện Cực Chương của Lôi Trầm thì chỉ còn nước biến thành tro thôi.

Hạ thân nhiên vung một ngón tay điểm vào lòng bàn tay của Lôi Trầm.

Oanh!....

Khói bụi phiêu tán và thân ảnh hai người hiện ra trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Ngón tay mảnh khảnh của Hạ vững vàng giữ cứng bàn tay còn đang có lôi điện rung động của Lôi Trầm. Thiên tài tộc Lôi Hồ sắc mặt trắng bệch phun ra ngum đen đặc khuy xuống.

Chuyện gì xảy ra?....

-Diệu, thật diệu,...

Thiên Cơ Tử hai mắt tỏa sáng lên tiếng ca ngợi:

-Điểm kỹ chân ngã, một môn võ học dùng sức người chống sức trời, dùng lực lượng và thân thể của người bình thường để chống lại pháp thuật thần thông của tu sĩ. Không ngờ nó quả thật tồn tại.

Các thủ lĩnh tân tinh khác cũng không nói gì tỏ vẻ đồng ý và cẩn thận đánh giá thiếu niên giữa điện.

Hạ điềm nhiên rút kiếm nhăm ngay đầu Lôi Trầm chém đến.

-Sur đệ rộng lượng dừng tay.

Diệu Nhật Thánh nữ vung tay tạo thành một đoàn ánh sáng trắng ngăn cản nhất kiếm của Hạ rồi cuốn Lôi Trầm về trận doanh của mình.

Hoàng Tuyền Tinh Đế đàm mạc nói:

-Luận bàn thôi, cần gì phải hạ sát thủ.

Hạ kỳ quái quét mắt nhìn tất cả những người trong điện và nói:

-Quái tai, các ngươi tu luyện thần thông để làm gì?.

Bạch Vân Thiên Tử mỉm cười:

-Tự nhiên là để truy tìm đại đạo.

-Truy đại đạo làm gì!.

-Cầu trường sinh.

Hạ lắc đầu không cho là đúng

-Vậy sao không tu các loại thần thông trường sinh thuật, nói trắng ra thần thông được tạo ra vốn chỉ hai mục đích nguyên thủy là để bảo vệ mình và giết kẻ địch. Cái loại giao lưu tụ hội này hoàn toàn vô nghĩa nó chẳng liên quan gì đến cầu trường sinh mà chỉ xem ai có thần thông sát nhân lợi hại hơn thôi, cho dù giao lưu cũng chẳng có ích, hoàn toàn tổn cơm nước của bộ hạ theo đúng nghĩa.

Hạ đàm mạc nói:

-Việc ta dọn dẹp nó hoàn toàn không có gì sai cả, còn cô...

Hạ khinh cuồng chỉ vào Diệu Nhật Thánh nữ.

-Muốn thách đấu với ta sao?. Phóng ngra đến đây. Các ngươi ai muốn ngăn ta thì bước vào, tiếp hết.

Hạ mục đích lần này chính là phá rối và gây xung đột giữa các thế hệ trẻ.

Thế nên nói lý cũng được, không nói lý cũng thế, đằng nào cậu cũng sẽ dẫn phát cho các thủ lĩnh tân tinh nhắm vào mình sau đó dùng lực lượng gây xung đột và hiểm nguy giữa những kẻ này.

Thiên Cơ Tử nhú mày nói:

-Đủ rồi sur đệ. Ngươi không nên quá ngông cuồng, Sur tổ đã dặn dò phải làm việc cẩn thận.

-Sur huynh ngươi cũng cảm thấy phá cái cuộc tụ hội vô nghĩa này sẽ dẫn phát thiên hạ đại kiếp hạ sao?. Vô nghĩa, ta cảm rất chướng mắt mấy cuộc tụ hội thế này nên đứng ra phá rối, không phá nó thì đạo tâm ta bất ổn.

- Vậy sư huynh đành phải ngăn sư đệ lại.

Thiên Cơ Tử nói rồi đứng lên và lấy ra một cây bút chấp tay sau lưng.

Hạ liếc mắt toàn trường nói:

- Còn ai không vừa ý nữa thì đứng ra luôn, ta không thích tốn nhiều thời gian.

Hoàng Tuyền Tinh Đế lắc đầu cười, các thủ lĩnh tân tinh bọn họ tài năng ngang nhau, lấy một chọi hai là ngông cuồng, tên này thuộc lớp mới nổi lại còn hơn cả ngông cuồng cho rằng là siêu tân tinh có thể tùy ý khiêu chiến họ.

Thiên Cơ Tử thở dài nhìn vị sư đệ như đang nổi điên này.

Tuổi trẻ khinh cuồng là tốt nhưng chỉ vì nổi danh mà liều lĩnh thì quá không đầu óc.

Hạ đậm mặt nhắc lại lần nữa:

- Ta cho một cơ hội cuối cùng thế nhưng các ngươi vẫn cố chấp, Dương huynh xem ra chúng ta phải gỡ đầu từng tên nơi đây rồi.

Dương Lam vốn đang lặng yên cũng vác trường thường đồ sấm sột vai cùng với Hạ.

- TINH THẦN BÁ THỂ!....

- THẬP PHƯƠNG THẦN HÓA!....

Hai người gầm lên và hai cột ánh sáng đỏ đen phóng lên trời, thổi tung trần điện và quét bay tất cả những người từ Địa Linh Cảnh trở xuống.

Các thủ lĩnh trẻ tuổi nghiêm trọng đánh giá lại, việc này không phải có thể đùa giỡn, khí thế hai kẻ này đã vô hạn tiếp cận Hoàng Đạo cảnh.

Năm người liếc mắt nhìn nhau sau đó phóng lên thi triển thần thông của mình, nếu không trấn áp kẻ này thì mặt mũi của họ xem như quét rác.

Bầu trời bị khí thế của bảy người quấy cho biến sắc hỗn loạn, thiên địa nhật nguyệt ảm đạm.

Thiên Cơ Tử lấy ra tinh bàn phóng nó bay lên và mở rộng bao phủ hơn 20 dặm. Hấn vung bút lên vẽ khắp không trung thành từng đạo văn từ tối nghĩa mang theo áp lực khủng khiếp.

Cửu Liên Thánh tử chỉ cầm một cây thương đậm mặt quan sát chiến trận nhưng khí cơ của hắn khóa chặt Dương Lam.

Diệu Nhật Thánh nữ triệu hồi một vầng mặt trời mang nhiệt độ dữ dội sau lưng.

Bạch Vân Thiên Tử Hai tay khép lại, bảo tướng trang nghiêm, trên người kim quang thánh khiết chói lọi hàng chục dặm.

Hoàng Tuyền Tinh Đế nghiêm túc thi triển Hoàng Tuyền lĩnh vực trải rộng 50 dặm, khí tức sâm nghiêm, u lãnh.

Dương Lam hét lớn một tiếng như sấm chớp tung thương đến Cửu Liên Thánh tử Na Tra.

Hai người khai chiến. Cửu Liên cũng vung thương khơi dậy chiến ý ngập trời đánh về Dương Lam.

RẦM!...

Son cốc dưới dư chấn do hai người va chạm lập tức hóa thành bột mịn. Hai người dùng thương thuật quấn lấy nhau tối tăm trời đất.

Bên trên, Hạ đậm mặt về lên không trung và chém ra một thanh kiếm dài gần một dặm. Thiên Cơ Tử nhìn thanh kiếm khổng lồ thì nhũn mảy thật sâu.

- Minh Không Sát Thế kiếm, vậy ra sự đệ chỉ trong vòng một năm đã tu luyện Minh Không Cổ Kiếm Đồ đến tầng 11.

Ba người cũng biết được thanh danh của Minh Không Sát Thế kiếm nên cũng hiểu thiếu niên này khó xoi, tất cả tung ra thần thông cực mạnh đánh về Hạ.

Hạ vung kiếm cười lớn:

- Ha ha ha, đến đây và chiến một trận thật hoành tráng nào.

Nói rồi cậu dùng kiếm chém đến thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Ngọc Văn

OANH!...

Không trung bị mở ra một vết chém dữ tợn dài đến chín dặm, Hạ thi triển kiếm thuật của mình hoàn toàn áp ngang tay bốn thiên kiều.

Bốn người cũng thoải mái mà cân sức.

Họ biết được rằng Hạ chỉ thi triển bí pháp để tăng sức mạnh lên, thời gian càng dài thì bí pháp sẽ mất tác dụng. Đó sẽ là lúc Hạ bị trấn áp.

Hạ mỉm cười nhợt nhạt, tuy rằng không thể biến thân Vua Chiến Tranh tăng lên chiến lực đỉnh cao nhưng trạng thái hiện tại của Hạ cũng chẳng khác gì một vị Hoàng Đạo cảnh cả.

Kinh nghiệm chiến đấu, ý thức chiến chiến trường và năng lực siêu tuyệt của Hạ hoàn toàn đủ để nghiền nát các cao thủ cùng cảnh giới nói chi một đám nhóc.

Hạ đang đợi thời điểm để đổi hướng tấn công của họ đâm lẫn nhau, điều này sẽ tạo ra vết nứt giữa các lãnh tụ tâm tinh.

Tiếp đó thì chỉ cần châm một mồi lửa ở đại diện bá sư của Thánh Ma Từ - Xuyết Đông, kết hợp với việc này là đủ để khai chiến cho các thế lực.

Các lãnh tụ tâm tinh càng đánh lâu càng phát hiện cổ quái, quá bất hợp lý, cái bí pháp gì lại kiên trì được lâu vậy.

Thứ này hoàn toàn là nghịch thiên rồi.

Hạ cảm giác được bốn người đã phát hiện nên bỗng nhiên thét lớn một tiếng dài rồi gia tăng thể công dồn dập vào Thiên Cơ Từ tựa hồ tìm điểm đột phá.

Minh Không sát kiếm sáng chói cường liệt như muốn cắt xé trời đất, một kiếm lai tiếp một kiếm như đến từ thiên ngoại tinh tú.

Thiên Cơ Từ không dám khinh địch vị sư đệ trẻ tuổi này, hần ném ra một chiếc Trọng Thiên Nghiên và trấn áp đến như hàng hầy núi đồi mạnh.

Ba người khác cho rằng Hạ đang nỗ lực hết đà nên cũng công đến phía sau.

Bỗng nhiên do vô tình hay hữu ý mà ánh mắt Hạ lúc này chớp một cái, thế rồi cậu quay ngược người chém về Hoàng Tuyền Tinh Đế khiến hần không kịp trở tay.

Cảnh này Hoàng Tuyền Tinh Đế cũng thấy được.

Rầm!...

Hạ dựa vào lực ép đến của Trọng Thiên Nghiên và chuyển dời lực lượng đó vào Minh Không Kiếm, hai tầng lực lượng khủng khiếp gia điệp khiến nhất kiếm của Hạ tựa như thiên địa băng diệt.

Hoàng Tuyền Tinh Đế bay ngược về sau và đập vụn hai ngọn núi mới miễn cưỡng dừng lại.

Hần gượng người đứng lên rồi cúi nhìn bảo giáp hộ thân do Thánh nhân ban tặng đã khảm một vết chém dữ tợn, có thể tưởng tượng nếu không có hộ giáp này thì hần đã hồn quy âm phủ.

Phụt!...

Chân nguyên phản ngược và xung chấn mãnh liệt, thêm vào kiếm ý khiến nội phủ hần đảo lộn phun ra một ngụm máu tươi.

Ha ha ha!....

Hoàng Tuyền Tinh Đế phẫn nộ chỉ thẳng đến Thiên Cơ Từ:

-Hay cho Thiên Cơ Từ, thật hèn hạ, ta tuy là người Ma tông nhưng vẫn phải phục sự hèn của ngươi.

Thiên Cơ Từ nhú mày, thật sâu.

Hần cũng không giải thích gì nhiều. Hần cũng là thế hệ kiều ngao, giải thích chỉ làm hiểu lầm càng thêm gia tăng. Mọi người bị biến cố bất ngờ này làm cho sững lại.

Thiên Cơ Từ lạnh nhạt hỏi Hạ:

-Lạc Hạ sư đệ, chuyện này là thế nào?.

Hạ thần nhiên nói:

-Ta chỉ tùy cơ ứng biến thôi, là ta làm, chẳng liên quan gì đến người cả, sư huynh.

Câu nói này chẳng khác gì tuyên bố rằng:

“Ta được chỉ thị của người đi ăn cướp, nhưng ta cướp hoàn toàn là một mình, không có liên quan gì đến người”.

Hoàng Tuyền Tinh Đế cười lạnh lẽo:

-Ngày hôm nay bản tọa nhớ kỹ, kể từ ngày hôm nay mấy tên giả nhân giả nghĩa ở Ván Đạo môn ta gặp một tên giết một tên.

Thiên Cơ từ thở dài nói:

-Hoàng Tuyền huynh mong hãy bình tĩnh, cho ta thời gian, ta sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho đạo huynh.

Bạch Vân Tiên Từ cũng tiến lên khuyên giải.

Hừ!...

Một tiếng hừ lạnh từ chân trời truyền đến khiến bốn người biến sắc, Hạ phun ra một ngụm máu bay ngược về sau.

Áp lực kéo đến như sóng thần, một thiếu niên tựa thiên ma viễn cổ bay đến.

Hoàng Tuyền thấy người này thì mặt cũng hơi tái đi:

-Xuyết Đông sư đệ.

-Thánh Ma Từ - Xuyết Đông!...

Ba người khác lúc này cũng thất thố gọi lên.

Người đến là kẻ bí ẩn nhất trong ba siêu tân tinh – Thánh Ma Từ Xuyết Đông. Hắn mang đến áp lực cho các thủ lĩnh tân tinh khác chẳng kém gì Hoàng Đạo cảnh đỉnh cao.

Xuyết Đông lạnh nhạt nhìn Hoàng Tuyền:

-Phé vật. Sư phụ dạy người bao nhiêu bản lĩnh để có được cái bộ dáng thê thảm như chó có tang thế này à. Thật làm mất mặt mũi của Ma tông.

Xuyết Đông quay nhìn Hạ và thần nhiên:

-Huynh trưởng, đây là lần cuối cùng ta gọi người như thế, bước lên tiên đạo vạn vật hóa giai không, từ nay ta và người không còn quan hệ máu mủ nữa, lần sau gặp mặt chính là kẻ thù sống chết.

Mọi người kinh hãi không thốt thành lời, Thánh Ma Từ và Phi Tiên Kiếm là huynh đệ ruột thịt!.

Hạ cố gắng lết thân thể đầy máu lên, ánh mắt cậu như hóa thành sát kiếm khóa vào người Xuyết Đông

Ngay lúc này dị biến nổi lên.

Bầu trời mở ra một hố đen. Từ bên trong rơi ra một bóng người màu trắng.

Hạ nhú mày thật chặt, lại là Ngoại Dân.

Thế nhưng xuất hiện kiểu này cũng quá hoành tráng.

Bóng người đáp xuống giữ chiến trường, lúc này mọi người mới nhìn rõ được diện mục của kẻ mới đến.

Là một thiếu niên.

Gương mặt tuyệt mỹ như được tạo hóa khắc ra, gương mặt của thiếu niên khiến cho ngay cả Diệu Nhật Thánh nữ vốn tự phụ về sắc đẹp vô song của mình cũng phải cúi đầu.

Mái tóc bạch kim dài quá eo được búi cao tùy ý tung bay, ánh mắt vàng rực như hai ngọn lửa hoàng kim, ánh mắt trong biếc và sâu thẳm như tinh không

vũ trụ.

Hạ nhìn bộ trang phục của thiếu niên thì nhớ đến thông tin mà cậu ép được từ thiết bị trong não của Hạ Nguyên.

Đây là quân phục của tập đoàn Grandown.

Theo huy hiệu trên người thì người đến hẳn là cấp thực tập viên năm nhất.

Thiếu niên đậm mặt liếc mắt tất cả mọi người nơi đây, mọi người rung mình lạnh lẽo.

Ánh mắt đậm mặt tựa thần linh nhìn xuống như xuyên thấu tâm hồn và lột trần mọi bí ẩn trong lòng họ.

Khi ánh mắt thiếu niên chạm va chạm với ánh mắt của Hạ thì khựng lại.

Hai người đối mắt với nhau và cùng sinh ra một từ trong đầu.

Nguy hiểm cực độ! Trời sinh đại địch!.

Hạ và thiếu niên cùng lúc cất tiếng vô cùng ăn ý:

-Ngươi là ai?.

Thiếu niên sững lại rồi thốt nhiên nở nụ cười thú vị khiến biểu tình như đại dương băng giá của cậu ta tan đi, trời đất tựa hồ phải âm thầm đi trước nụ cười đó:

-Ngọc Văn.

-Lakjhal.

Ngọc Văn nghiêng ngẫm

-Ta sẽ nhớ cái tên này, thế nhưng nơi đây có khá nhiều phiền toái. Chúng ta nên...?.

Hạ không đợi thiếu niên nói hết thì đã hiểu, giữa hai người như có một sự ăn ý mờ ảo.

Hạ đứng thẳng trong ánh mắt kinh ngạc của bốn thủ lĩnh tân tinh, cậu vung tay một đạo thần thông khiến cả cơ thể sạch sẽ sau đó nhún tay đến khiến cả sơn mạch như chìm xuống, tất cả mọi người nơi đây bị áp lực khủng khiếp chấn cho bất tỉnh.

Cậu bắt đầu bài bố hiện trường chu đáo rồi phóng người lên cao cùng với Ngọc Văn biến mất nơi chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Trước cơn giông tố

Sau khi đi hai người đi được nửa ngày thì từ nơi chân trời hiện ra các đạo thân ảnh phiêu miểu hư ảo.

-Huyền Thanh, ngươi nghĩ sao về việc lần này.

-Tu La huynh cũng đã thấy được sự việc, bản đạo không có lời gì để nói, môn đồ dưới trướng của ta đã quá tự tung, ngày khác bản đạo sẽ tự mình đến thỉnh tội.

-Hừ, nữ nhi của bản tọa bị trọng thương đánh rơi tu vi, ta cần bên Thiên Đình các ngươi cho một câu trả lời thích đáng.

-Trẫm không cần phải giải thích ngươi, bị đánh bại thì chỉ có thể trách bản thân yếu đuối, ngược lại ta cần một lời từ Phật Giả tránh địa, Cửu Liên Thánh tử và Hỏa Thần Hiệp đều chịu người đánh sau lưng, dấu vết hoàn toàn chính xác đến từ Kim Quang Độ Thế, tâm pháp tối cao Phật môn.

Huyền Thanh Thánh nhân nhìn cảnh này thì chỉ có thể thở dài, vết nứt giữa các thế lực đã mở ra quá lớn, nếu chỉ một mối lửa nhỏ thôi thì tai kiếp chắc chắn sẽ kéo đến.

Các Thánh nhân gắng lại khí thế của nhau sau đó mang theo môn đồ của mình biến mất.

Bỗng nhiên Huyền Thanh thánh nhân nghi hoặc ngoái nhìn về một phương, ông vung tay tính toán nhưng lại nhíu mày kỳ dị, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu

biến mất.

...

Cách đó hơn 10000 dặm, Lakjhal và Ngọc Văn ngồi đối diện với nhau trong một sơn cốc tĩnh mịch, mỹ lệ. Hai người giống hai cực đối lập của trời đất.

Ngọc Văn tựa như đóa hoa ánh sáng, khắp người tỏa ánh sáng trắng rực rỡ.

Lakjhal lại như một thiên thần bóng tối đầy huyền bí mang theo màn đêm kéo đến chung quanh.

Hai thiếu niên như hai thái cực đối nghịch lại mang vẻ đẹp hòa hợp khó tả.

-Phép thuật mà cậu vừa dùng là gì thế, tính chất của nó rất lạ lùng.

-Chín Mươi Chín Nhân Cách, nếu cậu muốn thì mình có thể truyền thụ.

Ngọc Văn cười nhợt nhạt không cho là đúng:

-Nếu mình đoán không lầm thì nó có tác dụng phụ rất tồi tệ, ví dụ khiến tích cách trở nên hỗn loạn, đúng chứ?.

Lakjhal hơi thờ dãi cười nói:

-Ha ha ha, mình đã thử nhiều cách nhưng không thể khắc phục được điều này, rất đáng tiếc. Môn nghịch thiên cấm thuật này nếu có thể hoàn thiện thì...

Ngọc Văn nhíu mày lại, quả thật là vậy, nếu môn cấm thuật này hoàn thiện thì đúng là đối nghịch với ý chí của cả thế giới.

Chín mươi chín cá thể cùng tu luyện và phát triển, có tự chủ riêng, cuối cùng hợp nhất với chủ thể.

Điều này không khác nhân tốc độ tu luyện lên chín mươi chín lần.

Khủng bố.

...

Hai người trò chuyện và trao đổi tâm đắc vô cùng thoải mái, không hề dấu diếm tựa như gặp được bạn tri kỷ chí thân vậy.

Kiến thức của cả hai đều vô uyên bác như đại dương nên các vấn đề được đàm luận cũng trải khắp, từ Goddiment ra đến ngoài các tầng không gian.

Đã qua hơn một tháng.

Hai người tiếc nuối dừng lại cuộc trò chuyện.

Lúc này Lakjhal nhìn ra được tai kiếp đã kéo đến.

...

Trong đại điển bách sự của Xuyết Đông.

Em gái của Dương Lam là Dương Thiên đã lọt vào tầm mắt của Thánh Ma Tử, hắn lập tức đưa ra yêu cầu muốn kết hôn với cô gái này.

Các Thánh nhân của Lục Đạo Ma tông cũng cho rằng được đệ tử mình nhìn trúng chính là phúc phận của cô gái trẻ, thế nhưng Dương Thiên cự tuyệt.

Dương Lam bất bình đứng ra ngăn cản dẫn phát xung đột. Là huynh đệ chí thân nên Hạ cũng đứng về một bên Dương Lam.

Đại chiến nổ ra giữa ba siêu tân tinh, kết quả là Xuyết Đông bị chém xuống một cánh tay do Thánh nhân không kịp ngăn cản Hạ.

Mỗi lửa dẫn phát xung đột vốn tiềm ẩn giữa các thế lực được thổi bùng lên.

Tai kiếp đã hàng lâm.

Chỉ trong vòng ba tuần sau đó, các tu sĩ của Lục Đạo Ma tông và Văn Đạo môn đã chém giết nhau thảm liệt trên hơn mười ba châu lớn ở phương nam.

Khi số lượng tu sĩ của hai thế lực đã chết lên đến con số hơn hai vạn thì hai phe đã gần như gặp nhau là đồ mất cừu hận.

Đỉnh cao của xung đột là trận đại chiến diễn ra tại bờ sông Thường Ngân cách đây hai ngày.

Hơn bảy nghìn tu sĩ của hai bên chém giết đến máu tươi nhuộm đỏ cả trời đất.

Pháp lực, thần thông khiến cả dòng sông đảo chiều, trời đất nơi đó âm ảm tối tăm nghìn dặm, mười ba vị Huyền Cực cảnh, gần tám trăm vị Thiên Nhân cảnh đã chết trong trận chiến đó.

Sau trận chiến thì Yêu Thánh cung và Lục Đạo Ma tông kết minh hữu, Thiên Đình và Vãn Đạo cũng tự thành một phương.

Phật Già vẫn giữ thái độ trung lập.

Hiện giờ khắp nơi đều ẩn hiện sát khí nặng nề. Chỉ cần một bước đi sai lầm thì kẻ cả Chân Tiên cảnh cao thủ cũng phải nuốt hận.

Ngọc Văn tuy không có ánh mắt Mieris như Lakjhal, bù lại cậu có thiết bị thông tin tối tân của tập đoàn Grandown nên cũng nắm được tình hình hiện tại. Ngọc Văn mỉm cười:

-Kế hoạch thành công, chúc mừng cậu Lakjhal.

Lakjhal lắc đầu:

-Chỉ mới là mở màn thôi, trò hay vẫn còn phía sau. Minh cần phải loạn hơn thế nữa, thế này vẫn chưa đủ.

-Xem ra lần này cậu sẽ đích thân ra tay.

-Đúng vậy. Thánh nhân pháp bảo hay còn gọi là Thánh Bảo. Minh sẽ cho cậu xem một hồi trò hay.

Ngọc Văn cũng hơi hứng thú.

Lakjhal lấy ra một bộ chín thanh kiếm tỏa hàn quang sát phạt mãnh liệt.

Ngọc Văn đánh giá bộ chín thanh kiếm rồi nói:

-Chất liệu cấp độ S+ Mirual, có khắc ký tự pháp thuật nguyên thủy của tộc Ròng, tộc Tinh Linh. Được rèn bằng kỹ thuật luyện kim số 92 của tộc Morgran. Nếu đánh giá thì chín thanh này đều có phẩm chất SS. Chiều theo cậu thuật lại về đất nước này thì có thể xem như Thánh Bảo siêu cấp.

-Ánh mắt thật tuyệt vời!. Chính xác, đây sẽ là mồi lửa cho cuộc chiến diễn ra tàn khốc hơn, là thứ dẫn đến cái chết của Thánh Nhân.

Ngọc Văn mỉm cười thâm thúy:

-Cậu cũng chịu bỏ ra một cái giá lớn đấy.

-Ha ha,... trả giá càng lớn thu hoạch sẽ càng cao, cuối cùng nếu mình thắng thì chín thanh kiếm này cho đi hoàn toàn đáng giá, còn nếu mình không thắng thì có chúng cũng là vô nghĩa.

Ngọc Văn nghe Lakjhal nói thế thì âm thầm tán thưởng hợp ý, cậu lên tiếng:

-Thú vị, mình cũng muốn tham dự trò chơi này...

Ngọc Văn nói rồi lấy ra một bình chất lỏng màu tím lượn lờ nói:

-Chất độc cấp độ diệt tinh, một sản phẩm của tập đoàn Grandown. Nó có khả năng tiêu hủy sự sống cả một hành tinh với một liều lượng cực ít cho vào nguồn nước. Không biết cậu có ý tưởng nào cho thứ này.

Lakjhal thú vị nhìn bình chất độc khủng khiếp này rồi nói:

-Đầu tư cũng cần thu lợi, cậu muốn điều gì.

-Cuộc chiến kết thúc và mình muốn thành lập một tổ chức ở Goddiment. Nói chính xác là đất nước này.

Lakjhal hít sâu một hơi, thiếu niên này có dã tâm không nhỏ, cậu cân nhắc rồi thăm dò:

-Tổ chức này có liên quan đến tập đoàn Grandown?.

-Không hề!. Nó chỉ trực thuộc mình. Cậu cho rằng mình là kẻ cam chịu nằm dưới kẻ khác sao?.

Hai thiếu niên ánh mắt trực thẳng tâm hồn nhau, và cũng chỉ một ánh mắt đã nói lên hết thấy.

Họ đều là những kẻ kiêu ngạo, có tài năng siêu việt cùng thế hệ, luôn cho rằng bản thân là nhân vật chính của thời đại. Lakjhal vươn tay ra:

-Vì tình bạn.

Ngọc Văn cũng đứng lên bắt lấy mỉm cười:

- Vì tình bạn.

Hai người nói nhưng đều ẩn ý tự hiểu, họ là bạn cũng là kẻ đối đầu số mệnh của nhau.

Cả hai vừa như hai thái cực của thế giới lại vừa giống nhau một cách kỳ lạ, hợp tính và ẩn ý đến diệu kì.

Những điều này sẽ khiến họ vừa là bạn chí thân vừa là kẻ thù của nhau.

Rồi đến một ngày mà hai người chia kiếm vào nhau nhưng hiện tại không phải.

Họ phải cùng nhau san bằng mọi chông gai phía trước để cùng bước lên đỉnh cao quyền năng của thế giới này.

Họ có quá nhiều đối thủ hiện tại.

Cả hai trong thâm tâm cùng tự nhủ.

“Hẹn quyết đấu tại ngày chúng ta đứng tại đỉnh kim tự tháp quyền năng của thế giới này”.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mở màn

Sau trận chiến sông Thường Ngân hơn hai tháng thì hai bên thế lực đều lặng yên không có động tĩnh, tuy vậy tu luyện giới đều cảm giác được sóng ngầm đang nổi lên.

...

Sát Diệt kiếm tiên nhìn đỉnh núi bị sấm sét oanh tan tành thì ngo ngẩn.

Đồ đệ duy nhất của ông đã thất bại khi vượt qua Tinh Kiếm nên tẩu hỏa nhập ma trong tu luyện, Thiên Văn thân vẫn đạo tiêu.

30 năm tình cảm thầy trò, Thiên Văn như con gái duy nhất của ông.

Sát Diệt kiếm tiên cả đời này truy cầu đại đạo không có gia đình, ông từ khi thu Thiên Văn làm đồ đệ thì vẫn hằng ngày quan sát và chăm lo cho nàng.

Thế nhưng khi nhìn đồ đệ chết trong lời kiếp ông không thể làm bất kỳ điều gì.

Một đoàn sáng lạng lẽ ẩn mình bay đi nhưng Sát Diệt kiếm tiên là bậc nào nhân vật, ông đưa tay định chặt đoàn ánh sáng và quan sát sau đó sắc mặt Sát Diệt kiếm tiên tái nhợt.

-Ma Tinh Vấn Tâm chú. Mỹ Hồ. U Mị ma môn!.... tốt... tốt... tốt!....

Sát Diệt kiếm tiên phần nộ gầm lớn rồi phóng lên trời vẽ ra một ánh kiếm dài đến nghìn dặm bay vút về hướng U Mị môn.

Đây cũng là sự kiện đánh dấu việc Chân Tiên cảnh cao thủ bắt đầu sa chân vào chiến loạn.

...

U Mị môn bên ngoài.

Sát Diệt kiếm tiên bay đến nơi và lạnh lùng vùng Minh Không sát kiếm chém đến.

Roẹt!....

Cả sơn mạch bên ngoài U Mị môn bị chém thành tro bụi.

Hàng trăm nghìn đệ tử ngoại môn sống nơi đây lập tức hóa thành oan hồn.

Từ bên trong tông môn bay ra hàng nghìn cao thủ Hoàng Đạo cảnh, Huyền Cực cảnh.

Tất cả nhìn thất thảm trạng của chúng đệ tử thì gầm thét thê lương. Trong sơn mạch bị Sát Diệt kiếm tiên chém thành bụi có vô số thân nhân của họ.

Một cô gái khí tức yêu dị nhưng khí thế không hề kém hơn Sát Diệt kiếm tiên bước ra trước, nàng mặt ngọc lạnh lùng:

-Người đây là muốn khai chiến giữa Lục Đạo Ma tông và Vắn Đạo môn sao Sát Diệt, ta muốn một câu trả lời.

Sát Diệt kiếm tiên cười thê lương:

-Ha ha ha, trả lời, mang đệ tử yêu quý của người ra đây đối chất.

...

Trên một đỉnh núi cách đó ba nghìn dặm.

Hai thiếu đấng sấm vai với nhau nhìn màn xung đột bên này.

Một người tóc bạch kim quá eo tung bay trong gió, ánh mắt trong suốt vàng rực. Người kia hoàn toàn đối lập tóc đen huyền phù , ánh mắt tựa màn đêm đầy sao.

-Xem ra các Chân Tiên cảnh một khi nhúng chân thì khoảng cách để Thánh nhân ra tay cũng không xa. Thế nhưng mình lại không biết cậu làm cách nào để kéo Phật Già thánh địa vào vùng bùn này

Lakjhal mỉm cười nói ra một cái tên:

-Bạch Vân Thiên Tử.

Ngọc Văn hai mắt cũng lóe sáng. Quả nhiên.

Lakjhal bỗng nhiên kinh ngạc nhìn một hướng:

-Là Thần thú phượng hoàng. Thật là một niềm vui ngoài ý muốn.

Ngọc Văn nhíu mày nhìn khí tức thâm uyên của thiếu nữ trên lưng phượng hoàng thì nhíu mày:

-Người này là một Thánh nhân?.

-Nam Vũ Đế - Đạm Đài Nhật Nguyệt, một trong bốn vị Thánh nhân Yêu Thánh cung, người này có thân phận khá đặc biệt và nhạy cảm, nhưng cũng không quan trọng. Chúng ta cần đợi thêm một chút để mọi người nhập tiệc sau đó mới châm lửa đốt pháo hoa chứ nhỉ.

Lakjhal hơi dí dõm nói khiến Ngọc Văn bật cười.

...

Phía bên này.

Hàng trăm Chân Tiên cảnh cao thủ dưới chỉ lệnh của Thánh nhân đã tụ tập đến nơi này và lập thành trận doanh.

Khí thế của hàng trăm Chân Tiên cảnh khiến thiên địa tối sầm lại, áp lực không khí gia tăng mãnh liệt như phong quyển tàn vân.

Các Thánh nhân ẩn sau hư không hạ xuống các chỉ lệnh cho chúng tiên không hiện thân.

Một vị Chân Tiên của Yêu Thánh cung bước đến cất thanh âm vang vọng.

-Chúng ta nếu đánh lớn thì hai bên sẽ chỉ là thù hận sâu sắc hơn, nếu như thế này thì chư vị đạo hữu bên Vắn Đạo môn và Thiên Đình cảm thấy thế nào?. Đánh ba tràng phân định thắng thua. Tràng thứ nhất đấu thần thông, tràng thứ hai đấu thể thuật, tràng cuối cùng là đoàn chiến mười người.

Bên trận doanh Vắn Đạo môn và Thiên Đình trầm mặc xem như chấp nhận. Hai bên bắt đầu đề cử người tham chiến. Về phần các Thánh nhân thì từ sau màn luận bàn lợi ích cho bên thắng sau trận chiến này.

...

Ngọc Văn nhìn về hướng hai trận danh sau đó ngoái lại Lakjhal:

-Xem ra kế hoạch của cậu về không rồi!. Cậu định ứng đối thế nào đây, nếu ba tràng đánh thuận lợi diễn ra thì ắt hẳn hai bên sẽ nhân đó để hóa giải hận thù và kết thúc tai kiếp.

-Sao đơn giản thế được, trò vui còn chưa đến đỉnh cao làm sao kết thúc chán ngắt thế!. Ta nói đúng không Cửu Liên Thánh Tử - Na Tra và Chiến Tranh Thánh Phật – Tôn Ngộ Không.

Hai bóng người cách đó chưa đến một trăm bước hiện thân, Ngọc Văn cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên như đã biết trước.

Na Tra nghi hoặc cười hi hi:

-Hạ huynh quả nhiên ăn đầu đủ sâu, không ngờ trảng tai kiếp mà các Thánh nhân nhắc đến lại do một tay Hạ huynh biên diễn, nếu ta nói việc này ch các Thánh nhân thì không biết việc gì vui sẽ xảy ra nhỉ.

Lakjhal điềm nhiên mỉm cười:

-Na Tra huynh cũng không thấp hơn ta một chút nào, tu vi rõ ràng là Chân Tiên cảnh lại đi pha trộn với đám nhóc thủ lĩnh tân tinh gì đó, cũng đầy đủ thú vui mà.

Tôn Ngộ Không bắt mồm lên tiếng:

-Hai tên dài dòng các ngươi có trò gì vui thì nhanh bày ra, lão Tôn không đủ kiên nhẫn ngồi nghe nữa rồi.

Ngọc Văn lúc này lên tiếng:

-Được biết Tôn huynh là đệ tử của Quá Khứ Đại Phật – Bồ Đề Thánh nhân, một thân tu vi siêu tuyệt cùng thế hệ, chỉ tu hành chưa quá 100 năm đã đạt đến Hoàng Đạo cảnh. Không ngờ lại là một pho tượng Chân Tiên ẩn thế, đủ sâu, đủ sâu.

Tôn Ngộ Không vác cây trượng hoàng kim lên thân nhiên nói:

-Những kẻ chúng ta đều là phần tử hiếu chiến, cái thời đại này hoàn toàn không có đất cho chúng ta. Cách đây hơn một tháng thì Na Tra đến tìm ta và nói phát hiện được hai kẻ có chí hướng. Lão Tôn đã quan sát các ngươi hơn một tuần trăng và phải nói là hai người không hợp khẩu vị của ta, thế nhưng cái ý tưởng các ngươi đang muốn thực hiện lại đủ điên cuồng, lão Tôn ta rất thích.

Na Tra mắt nhấp nháy:

-Ta và Tôn huynh muốn tham dự kế hoạch của hai người, hai người nghĩ thế nào?.

Lakjhal và Ngọc Văn mỉm cười nhìn nhau:

-Hợp tác vui vẻ.

Lakjhal lấy ra một chiếc bàn đá để trên đỉnh núi, bốn người ngồi vây lại và bắt đầu phân công phần việc lẫn nhau, trù tính kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Thả mối câu.

Trù tính tất cả mọi việc hoàn tất thì bốn người biến ảo ra hình dạng khác, Lakjhal đưa cho mỗi người một chiếc nhẫn dùng để tránh sự dò xét của các Thánh nhân.

Lakjhal nói:

-Tin tưởng sẽ không làm Na Tra huynh và Tôn huynh nhầm chán.

Tôn Ngộ Không cười khà khà rồi vác Kim Văn trượng lên vai đằng vân bay mất. Na Tra cũng mang ra Phong Lô luân nhanh như chớp biến mất cuối chân trời.

Lakjhal rút ra thanh Radeřal nói:

-Kế hoạch bắt đầu.

...

Ngay khi hai bên trận doanh đã đề cử sẵn sàng những người đến ứng chiến thì từ phía cuối chân trời dâng lên mây lành chín vạn dặm.

OANH!...

Cột sáng khổng lồ mở ra trên bầu trời một khoảng trống bán kính gần nghìn mét.

BẢO VẬT XUẤT THỂ!...

Trong đầu mọi người vừa dâng lên ý nghĩ này thì lập tức phóng người không hề suy nghĩ đến hướng đó.

Các Thánh nhân bên trên cũng đứng ngồi không yên bắt đầu tính toán.

Họ nhìn được bảo vật sắp hiện thể ứng với tai kiếp tất sẽ mang số mệnh nghịch thiên, người có được bảo vật sẽ có một cơ hội bảo đảm sinh mệnh vượt qua kiếp nạn.

Huyền Thanh thánh nhân dùng tinh đồ tính toán các quỹ tích và hoàn toàn không thấy được bất kỳ sơ hở trong sự xuất hiện quá đúng lúc của bảo vật này.

Thế nhưng một âm thanh cảnh báo mờ mờ luôn vang lên cảnh báo ông. Sự xuất hiện của bảo vật quá đúng lúc, chẳng lẽ là trùng hợp.

...

Lakjhal nhìn vào dòng chảy vận mệnh hai mắt trở nên lạnh lẽo, cậu đã xác định được Thánh nhân phải chết đầu tiên, là Huyền Thanh thánh nhân.

Kẻ này quá mức trầm ổn, nếu còn hần thì kế hoạch của cậu sẽ có khả năng bị phát hiện.

Ngọc Văn nhìn biểu tình của Lakjhal thì mỉm cười:

-Chuyện gì làm cậu khó xử thế?.

Lakjhal đem vấn đề về Huyền Thanh thánh nhân nêu ra khiến Ngọc Văn cũng phải nhíu mày.

-Mình không thông thạo trong vấn đề bày mưu tính kế, các kế hoạch của mình đều mang tính chất thực tiễn và lấy kết quả trực diện.

Ngọc Văn nghe Lakjhal nói vậy thì cậu trầm tư sau đó hỏi thăm chi tiết tỉ mỉ của mỗi thế lực. Ngọc Văn nhắm mắt suy tính.

-Chúng ta không thể trực tiếp ám hại Huyền Thanh mà phải tiêu hao dần số lượng các Thánh Nhân, Tôn Ngộ Không và Na Tra dựa theo chiến lược thì họ có thể cầm chân hai Thánh nhân. Mình và cậu mỗi người đều đủ khả năng để giết chết Thánh nhân. Thế nên mục tiêu chúng ta là phải nhằm vào những kẻ có quan hệ với Huyền Thanh để làm hấn rối loạn.

Lakjhal cười nghiêng ngả:

-Vậy thì sửa đổi lại kế hoạch dùng Bạch Vân Thiên Tử làm mồi lửa lúc đầu, chuyển dời qua Thiên Cơ Tử. Xem ra chúng ta cần tạo cho hần một cái chết thật hoành tráng.

...

Năm thế lực lớn đã tề tụ, Phật Già thánh địa vì bảo vật xuất thế lần này nên cũng không màng đến thái độ trung lập. Các thế lực lập thành trận doanh đứng bao vây lấy quang trụ khổng lồ.

UỶNH!....

Một đạo ánh sáng mãnh liệt bắn từ trên trời xuống. Là một thanh kiếm tuyệt đẹp màu tím, lưỡi kiếm màu đỏ mang sát khí khủng khiếp.

Các Thánh nhân đều có ánh mắt ác liệt tự nhiên nhìn ra phẩm chất của thanh kiếm.

Chỉ cường Thánh Bảo!.

Các thánh nhân hai mắt đều nóng cháy lên, mỗi người bọn họ tuy cũng có Thánh bảo nhưng Chỉ cường Thánh Bảo lại hoàn toàn khác, với ai lại ngại nhiều hơn một kiện bảo vật.

-Nam mô đại thiện phật!... bảo vật sát khí quá mạnh, Phật già thánh địa chúng ta sẽ mang nó về tẩy lễ.

-Hừ!... Sát khí bậc này vốn hữu duyên mà tông ta, khi nào thì đến mấy tên ngu ngốc các ngươi lên tiếng.

...

Không khí thoát nhiên căng thẳng, cuộc chiến giữa các Thánh nhân có xu hướng nổ ra, Huyền Thanh bước ra nói:

-Các vị đạo hữu, bản đạo có lời, ta nghĩ bảo vật tự có linh tính sẽ tự tìm được chủ nhân...

Huyền Thanh thánh nhân dứt lời thì thanh kiếm bay vút đi rồi rơi vào tay Thiên Cơ Tử. Huyền Thanh thánh nhân thầm hô không xong.

Quả nhiên!...

-Hay cho bảo vật tự có linh tính, ai không biết thầy trò các ngươi tinh thông thuật số mệnh đệ nhất thiên quốc, có giờ trò hay không thì người ngoài chúng ta làm sao biết được.

Tu La ma tôn hừ lạnh lên tiếng, cùng lúc đó từng đạo ánh mắt của các thánh nhân khác khóa chặt lấy Thiên Cơ Tử.

Nam Vũ Đế mặt ngọc lạnh lùng:

-Giao kiếm ra, nếu không CHẾT!....

Hoàng Thanh thánh nhân thần nhiên:

-Ngươi có bản lĩnh thì đến lấy Đạm Đài tiểu nữ, mới bước chân vào Thánh nhân cảnh không lâu, bản lĩnh thì nhỏ nhưng cái miệng khá rộng đấy.

Không khí dưới áp lực và khí cơ của các Thánh nhân như đông cứng lại

...

Cách đó rất xa, trên một cụm mây.

Ngọc Văn mỉm cười nâng tách trà lên nhấp một ngụm:

-Cậu cảm thấy thế nào Lakjhal.

-Canh thời gian thật chuẩn xác, cậu lại có thể tính ra tính cách và điều Huyền Thanh thánh nhân muốn làm. Tuyệt diệu!.

-Ha ha ha, trò vui chỉ mới bắt đầu thôi, chúng ta còn đến tám thanh kiếm nữa cơ mà. Nếu thanh kiếm kế tiếp cũng rơi vào tay Vãn Đạo môn thì cậu nghĩ sao...

Hai người nhìn nhau hiểu ý sau đó mỉm cười thâm trầm.

...

Hiện Thế Minh Phật nhìn Thiên Cơ Tử nắm Thánh Bảo thì mỉm cười hiền lành:

-Thiên Cơ tiểu hữu, vật này cùng ngươi vô duyên, mong ngươi mang ra để các bậc trưởng bối quyết định.

Thiên Cơ Tử không kiêu ngạo, bình thản chấp tay nói:

-Học sinh sau khi mang Thánh Bảo về Vãn Đạo môn sẽ để các vị sư tổ định đoạt, quyết không chiếm riêng.

Địa Ngục ma tôn hừ lạnh:

-Con kiến nhỏ cũng dám lên tiếng!....

ẦM!....

Địa Ngục ma tôn bất ngờ phát tay cuốn lấy Thiên Cơ tử khiến các thánh nhân của Vãn Đạo môn không kịp trở tay.

Hắn vừa tách Thiên Cơ Tử và Thánh Bảo ra thì Thiên Cơ Tử thống khổ kêu lên một tiếng, nửa khắc sau đó Thiên Cơ Tử đã hóa thành huyết vụ.

Vãn Đạo môn các thánh nhân cảm thấy trong đầu nổ mạnh.

Hoàng Thanh và Địa Thanh không nói hai lời gầm lớn vung Thánh bảo đập mạnh về hướng Địa Ngục ma tôn.

Trời đất dưới pháp lực của hai người thì trở nên quay cuồng.

UỶNH!....

Quả cầu ánh sáng chói lòa khắp thiên địa nổ ra và ép tất cả sự vật trong bán kính năm nghìn dặm thành bụi phấn. Không khí trở nên hỗn loạn cực độ.

Địa Ngục ma tôn thân hình chật vật hiện ra, cánh tay trái của hắn đã biến mất. Ánh mắt của Địa Ngục ma tôn hơi mê mang và phẫn nộ, hắn đã biết có kẻ từ sau màn hạ thủ.

Địa Ngục ma tôn cũng không giải thích, dù sao hắn đã không ưng mắt Vãn Đạo môn rất lâu rồi, chiến tranh giữa hai thế lực trước sau gì cũng diễn ra, sớm hay muộn không khác nhau mấy.

Huyền Thanh sững sờ nhìn Thiên Cơ Tử chết đi, đó là hậu bối cuối cùng trong gia tộc khi ông còn là một phạm nhân, Thiên Cơ Tử rất hiểu thuận, thiên

phú siêu tuyệt trên phương diện số mệnh thuật. Tình cảm thầy trò của hai người còn thâm sâu hơn tình cha con.

Huyền Thanh phun ra một ngụm máu tươi lên trời vẽ ra mười tinh đồ.

...

Lakjhal bên này cũng dùng Mieris cùng lúc bẻ cong các dòng chảy, cậu thay đổi lịch sử, che dấu quá khứ và uốn khúc các tính toán trong vận mệnh huyền bí.

...

Huyền Thanh sau khi thi triển vận mệnh thuật thì nhìn về hướng các thánh nhân của Phật Già thánh địa:

-Các người tính kế tốt. Giời cho Hiện Thế Minh Phật.

ÀM!....

Huyền Thanh vùng tỉnh bản hiển hóa mô phỏng các tinh tú trấn áp đến trận doanh của Phật Già thánh địa.

Đại chiến giữa các thánh nhân chính thức nổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chém giết Thánh Nhân. Tai Kiếp 10000 năm.

Chiến trường của các thánh nhân trải rộng hơn trăm vạn dặm

Thiên địa, nhật nguyệt tựa như tận thế hàng lâm. Các dãy núi bị lật tung, biển cả khô cạn, các địa vực, thâm uyên bị chém vụn, mây trời quấy rối mù, thiên không rạch phá thê thảm.

Các chân tiên đã bị sức ép của chiến trường đẩy ra ngoài nằm rạp trên mặt đất.

...

Ngô Không và Na Tra nhân lúc các thánh nhân đánh nhau tối tăm mặt không phân biệt được ai với ai thì cũng đã nhảy vào chiến cuộc.

Ngô Không và Kim Văn trượng chiến lực Chân Tiên cảnh đỉnh cao, lực ép thẳng Thánh nhân, hiện tại hắn đang thống khoái đâm địa quân nhau với Tây Nhiên Đế của Yêu Thánh Cung.

Mỗi một trượng đập đến tựa như tinh tú vỡ lạc, Tây Nhiên Đế khổ không thể tả, hắn hoàn toàn cảm giác mình đang đánh nhau với một tên điên, một kẻ cuồng chiến tranh.

Tây Nhiên Đế nhìn Thánh Bảo của mình đang dần có xu hướng nứt ra trước sự tấn công mãnh liệt của Ngô Không thì đau lòng không thôi. Hắn muốn bỏ đi nhưng tên này như con giò đu chặt không tha.

-Chết tiệt!... người là ai!

Ngô Không không để ý mà đập đến một trượng cực mạnh khiến Tây Nhiên Đế quay cuồng rơi xuống chân vỡ gần mười dãy núi.

Sau đó Ngô Không liếc hắn như liếc thẳng ngu rồi đảo mắt tìm mục tiêu tiếp theo.

Hắn cảm thấy chiến trường tầm cỡ như thế này mới là nơi dành cho mình.

Đây rồi!.... khả khả khả...

Ngô Không liếm mép, hắn vùng gậy đến chiến trường của Nhân Thanh và Tương Lai Nhã Phật.

...

Na Tra không hề chịu thua kém Ngô Không, cậu tả xung hữu đột đánh khắp chiến trường.

Hiện tại cậu đang quần áo với Hiền Thú ma tôn, hắn hoàn toàn bị Na Tra hành hạ một phía.

Hiền Thú ma tôn chuyên về thần thông viễn trình, thế nhưng cái lối đánh áp sát và cuồng bạo của Na Tra chỉ có thể khiến hắn chịu khổ không thể khóc.

...

Ngọc Văn và Lakjhal quan sát chiến trường và hài lòng. Tất cả đều đúng như mong đợi.

-Xem ra đã đến lúc chúng ta thả mồi câu thứ hai rồi.

Lakjhal gật đầu đồng ý và nói thêm

-Cũng phải thu mồi lưới thứ nhất.

Cả hai dứt lời thì đứng lên rồi biến mất.

...

Lakjhal nhắm về một vị Thánh nhân của Thiên Đình – Bạch Lạc Tướng Vương. Cậu rút ra Radefal rồi lẳng lặng áp sát.

Khí lưu Gnodom chuyển hóa thành Phật quang, cậu tung kiếm chém đến.

Bạch Lạc Tướng Vương sắc mặt thâm biến.

Kình địch!....

Hắn vùng song kiếm trong tay lên đón đỡ.

OANH!....

Nhát chém mang theo ánh sáng chói lòa của Phật quang quét bay mảnh thiên địa dưới chân Bạch Lạc Tướng Vương và không dừng uy thế, kiếm khí liên tiếp thổi bay hàng chục ngọn núi.

Tro bụi tán đi, Bạch Lạc hai cánh tay đã bị bầm đến tận vai.

Sắc mặt hắn tái xám.

Bạch Lạc Tướng Vương hừ một tiếng vận thần thông khiến hai cánh tay mọc lại như cũ và phóng người đi thật nhanh.

Lakjhal đột nhiên hiện ra sau lưng hắn và nhấn đầu hắn xuống đất rồi đẩy đi hơn trăm dặm khiến mặt đất bị cày xới thành một đường khủng bố như thâm uyên.

Bạch Lạc Tướng Vương gầm lên, hắn hiểu nếu còn bảo lưu thực lực thì hôm nay nhất định phải rơi xuống.

UỶNH!...

Quang trụ màu tím vàng đâm mạnh lên trời sau đó bỗng dưng tản đi.

Ánh mắt Bạch Lạc Tướng Vương trống rỗng, hắn đã chết trước khi kịp nhận ra mình chết đi.

Lakjhal đứng cách đó ba trăm dặm, thanh Radefal đã vào lại vỏ rồi xoay người bỏ đi.

Kịch!....

Khi thanh kiếm vào lại vỏ thì thân hình Bạch Lạc mới chia lìa làm hai và đổ xuống đất.

Dãy núi say lưng Bạch Lạc Tướng Vương cũng bị nhát kiếm của Lakjhal chém ngang và hóa thành bụi phấn để lại một mặt gương khổng lồ phẳng như hồ thu.

Thánh nhân đầu tiên ngã xuống.

Mục tiêu lần này chính là giả tạo tâm pháp của Phật môn chém giết hai vị Thánh nhân của hai bên trận doanh đối lập.

Chỉ cần bấy nhiêu đó thì mồi lưới đầu tiên xem như mỹ mãn, hiện tại cậu chỉ còn đợi Ngọc Văn giết thêm một Thánh nhân của thế lực Lục Đạo Ma tông và Yêu Thánh cung thì tấm lưới thứ hai sẽ bắt đầu được gỡ ra.

Ngô Không và Na Tra hiện đang chiến đấu lâm ly sừng sững.

Hai người vòn khắp chiến trường rồi đánh bất kể địch ta, gây hỗn loạn cực độ không thể khống chế.

Thậm chí hai người còn đánh giết nhau.

Khắp nước Hạ đều đang run rẩy vì thánh uy đầy trời.

...

Ngọc Văn chọn mục tiêu là Nam Vũ Đế - Đạm Đài Nhật Nguyệt. Điều này có nhiều ảnh hưởng bởi thân phận của nàng rất nhạy cảm.

Đạm Đài Nhật Nguyệt đều có địa vị khá cao ở hai trận doanh, cha nàng là Thiên Đế của Thiên Đình, mẹ là Thiên Tiếu ma tôn của Lục Đạo Ma tông.

Ngọc Văn nhìn Đạm Đài Nhật Nguyệt thì hai mắt lạnh lẽo và ấn dấu thần hình tiếp cận.

Đạm Đài bỗng nhiên giật mình hét lớn:

-Chuột nhất đầu đầu lòi đuôi.

Nói rồi nàng ném một chiếc vòng tay về một hướng.

Vạn vật phạm vi nghìn dặm bị chiếc vòng tay hút xuyên qua rồi hóa thành tro bụi.

-Ngu xuẩn.

Một âm thanh sát bên tai nàng vang lên, Đạm Đài kinh hãi gần chết khi âm kèm theo âm thanh là hơi thở của một thiếu niên đang thổi vào tai nàng:

-Chỉ trách cha mẹ ngươi thân phận quá lớn, kiếp sau nhớ đầu thai làm người phạm tục thôi, vĩnh biệt!. Sát Thế Kỳ!....

Đạm Đài Nhật Nguyệt tung ra tất cả thần thông pháp bảo mạnh nhất của mình để chống lại hơi thở nguy hiểm đang ập đến nhưng vô dụng.

UỶNH!....

Mặt đất bên dưới bị chém thành một thâm uyên dài hơn trăm dặm rộng nghìn thước.

Ngọc Văn thu hồi thanh katana Kurogine vào vỏ và nhìn cơ thể tan tành của Đạm Đài Nhật Nguyệt, sau một chốc cậu chấp chôn thân ảnh biến mất.

UỶNH!...

Một bàn tay màu vàng mang theo pháp lực ngập trời trấn áp đến vị trí Ngọc Văn vừa hiện thân.

Một thanh niên tuấn uy phi phạm, hạ thân đến sau đó găm lên khung khiếp khiến không chần dừ dội:

-Phật Già thánh địa, thù giết con trẫm thế cô ngày sẽ mang thiên binh san bằng các ngươi.

...

Lakjhal, Ngọc Văn, Na Tra và Ngô Không thoát ly chiến trường và hiện đang ngồi trên một lầu thuyền trôi nổi trên biển do Lakjhal lấy ra.

Ngô Không cầm trái chuối cắn một miếng thật to sau đó cười lên khoan khoái:

-Thống khoái, chưa khi nào ta cảm thấy thống khoái kể từ ra đời như ba ngày vừa qua, như thế mới gọi là chiến đấu chứ.

Dứt lời, Ngô Không lấy bầu rượu bên hông ra nốc ừng ực.

-Những ngày tháng này sẽ kéo dài rất lâu nên Tôn huynh cứ từ từ tận hưởng.

Ngọc Văn mỉm cười nói. Sau đó trầm ngâm suy tính điều gì đó một lúc, cậu quay sang nói với Lakjhal:

-Cũng đã đến lúc tung ra tấm lưới thứ hai thu nhặt tất cả thành quả.

Lakjhal quan sát các dòng chảy rồi gật đầu:

-Thời cơ vừa hợp hiện tại các thế lực đã tích đủ hận thù, trảng tai kiếp này nếu không có hơn 10000 năm thì sẽ không dừng, vì sự nghiệp mới của cậu ở Goddiment, vì một khởi đầu cho lứa trẻ chúng ta.

Ngô Không và Na Tra đã được Ngọc Văn giới thiệu về thế giới hùng vĩ khôn cùng bên ngoài nên nghe thế cũng không lấy làm ngạc nhiên. Bốn người nâng chén:

- Vì một khởi đầu mới.

...

Thánh nhân cuộc chiến diễn ra hơn bảy ngày bảy đêm mới đến hồi kết thúc với sự ngã xuống của bảy vị thánh nhân.

Đỉnh cao của cuộc chiến là khi vào ngày thứ ba, một Thánh bảo khác lại hiện thế khiến các phương trận doanh dốc toàn lực tranh đoạt.

Các cao thủ Chân Tiên cảnh chết đến hàng nghìn người, dưới Chân Tiên cảnh chết như kiến hôi.

Chiến trường hơn tám triệu dặm bị lật tung hỗn độn, sinh cơ diệt sạch, hàng trăm nghìn dãy núi bị đánh vụn, hàng nghìn dòng sông rộng lớn phải đảo chiều.

Năm thế lực lớn sau chiến cuộc chính thức trở mặt thành thù và lui về năm góc để phân chia thiên hạ.

Thời đại mới của một thế hệ mới đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Rời đi

Trận Thánh chiến kinh thiên động địa, nhật nguyệt đảo chiều đã trôi qua mười năm.

Một dàn nhân vật thuộc thế hệ trẻ nổi lên như sóng cồn lực áp các thế hệ trước. Vô số thiên kiều vào đời lịch lãm để lại truyền kỳ về mình.

Trong đó đáng chú ý nhất chính là ba người được mệnh danh "tối cường tân tinh" Dương Lam, Lạc Hạ, Xuyết Đông. ba người đánh khắp đại giang nam bắc, quét ngang thế hệ vô địch được xem như thủ lĩnh thế hệ mới nổi.

Thứ hai chính là một tổ chức thần bí nổi lên trong thiên quốc mang tên "công ty Bạch Vân", đây là một tổ chức có cơ cấu kỳ lạ, người đứng đầu tổ chức được gọi Giám đốc, các thành viên khác có chức vụ cũng khá kỳ lạ như nhân viên, trưởng phòng....

Thế nhưng không thể không nói Bạch Vân có sức ảnh hưởng thâm thấu rất lớn đến thiên quốc, nó cung cấp mọi vật dụng sinh hoạt hằng ngày cho mọi người dân trên lãnh thổ.

Thậm chí là vũ khí, áo giáp, trang bị quân sự cho triều đình, cho đến pháp bảo, đan dược của tu sĩ.

Công ty Bạch Vân đã từng có lần bày bán Thánh Bảo kinh động khắp năm thế lực.

Các thế lực lớn đã thăm dò rất nhiều nhưng lại không thể có bất kỳ thông tin nào về người đứng sau màn. Chỉ biết được đứng đầu tổ chức này là hai người được gọi là Hall giám đốc và Văn giám đốc.

Hơn năm năm trôi qua và các thế lực cũng đã chấp nhận sự tồn tại của Công ty Bạch Vân.

Cho đến thời điểm hiện tại các thánh nhân vẫn giám sát nhưng vẫn chưa thấy tổ chức này có động tác tiêu cực nào, mọi việc tổ chức này chú trọng đều nhằm vào buôn bán trao đổi kiếm lợi nhuận.

...

Trong một phủ đệ xa hoa ở cạnh Nguyệt Ảnh hồ.

Hai thiếu niên tuổi mới đang ngồi ngắm cảnh ở một đài các vươn ra giữa hồ, một người mái tóc bạch kim ánh mắt vàng rực, khí chất lãnh tính, người còn lại tóc đen tuyến ánh mắt thăm thẳm như trời đêm.

Hai thiếu niên như tụ tập tinh hoa trời đất chung quanh vào mình.

Thiếu niên tóc bạch kim hít một ngụm trà và tựa vào lan can hít sâu một hơi thở tươi mát của thiên nhiên:

-Chiến tranh quả nhiên luôn là nơi cho thương nhân chúng ta kiếm lợi tốt nhất. Đúng chứ giám đốc Hall.

-Nơi đây chỉ có hai chúng ta thì hãy gọi mình bằng Lakjhal, Hall chỉ là biệt danh thôi giám đốc Văn

-Được rồi, đùa với cậu không thú vị tí nào. Nghe nói bộ phận dịch vụ phía Bắc phạm vi thế lực Yêu Thánh cung vừa thông báo về, khách hàng muốn đặt hàng mười món Thánh Bảo, chi phí thì họ sẽ thanh toán bằng Thiên Văn thạch.

Lakjhal nhúm mày:

-Minh đã nói là vấn đề trao đổi cậu quyết định, mình không biết giá cả thế nào là ổn.

Ngọc Văn thờ dài, rồi lắc ngón tay:

-Chúng ta đã từng có mấy đơn đặt hàng lớn với bên phía Yêu Thánh Cung, nhưng giao dịch lần này quá lớn có thể dẫn phát các thế lực khác chú ý. Chỉ với chín món Thánh Bảo mà chúng ta đã quấy lên một hồi tai kiếp hơn vạn năm, thế thì mười món Thánh Bảo...

Lakjhal trầm tư chấp nhận.

-Nếu không chúng ta chia giao dịch lần này làm năm lần và cứ hai năm lại giao dịch với bên họ một lần để giảm sự chú ý.

Ngọc Văn cười thâm trầm:

-Ý hay. Minh sẽ thông báo xuống bên dưới...

Lakjhal bỗng giật mình đưa tay ngăn cản:

-Không, lập tức từ chối giao dịch, đây là cái bẫy...

Ngọc Văn mỉm cười:

-Xem ra cậu cũng phát hiện, nếu giao dịch này được thực hiện thì Công ty chúng ta cũng sẽ bị xóa sổ. Giao dịch mười kiện Thánh Bảo chẳng khác nào tự nhận chín món Thánh Bảo quấy lên tai kiếp lần trước cũng xuất phát từ tay chúng ta cả.

Lakjhal thờ dài một tiếng:

-Sao cậu cứ phải kéo mình vào mấy việc này.

Ngọc Văn liếc nhìn bầu trời nói:

-Mình phải trở về Ân Vũ Trụ, mình đã rời đi nơi đó quá lâu, rất nhiều việc cần mình đích thân xử lý, tổ chức chúng ta đến lúc đó phải giao lại cho cậu.

Lakjhal nhấp một chung trà rồi nói:

-Còn về bên tập đoàn Drufal, kẻ đưa cậu đến Goddiment cậu tính sẽ giải quyết như thế nào?.

-Không cần biết mục đích như thế nào nhưng chúng ta phải cảm ơn hắn không đúng sao?.

-Ha ha ha...

Hai thiếu niên cất tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp hồ nước.

...

Thời gian lại thấm thoát trôi qua mười năm.

Công ty Bạch Vân sau khi Ngọc Văn rời khỏi thì trực tiếp nằm dưới sự quản lý của Lakjhal. Công ty Bạch Vân hiện như mạch máu của thiên quốc với việc thâm nhập và lũng đoạn tất cả các dịch vụ, ngành nghề.

Tổng thu nhập của tổ chức này cao bao nhiêu không người biết đến, thế nhưng có thể phỏng đoán là thu nhập hàng tháng của nó không kém hơn thu nhập của cả triều đình mỗi năm.

Năm thế lực lớn đều có móc nối kinh doanh với Công ty Bạch Vân. Các thánh nhân cũng chấp nhận xem tổ chức này ngang hàng đề đối đãi.

...

Trong một căn phòng rộng lớn dưới lòng đất.

Một thiếu niên tóc đen đang đứng vẽ ma pháp trận.

Lakjhal lúc này đang tạo ra nhân cách thứ mười ở nước Hạ.

Cậu đã cho chín nhân cách trước đi du lãm khắp nơi, thậm chí là bên ngoài nước Hạ để tu luyện, tăng cường trải nghiệm cảm xúc.

Nhân cách thứ mười này được Lakjhal để lại nhằm nắm giữ Công ty Bạch Vân. Cũng đến lúc cậu tiến về phía địa điểm kế tiếp sau khi thu thập đủ máu của năm thần thú.

Mục tiêu của chuyến hành trình là thiên quốc Vạn Nhật.

...

Ánh nắng buổi sớm nhẹ nhàng chiếu lên các bia mộ phía sau núi của Nhất Kiếm phái.

Một thiếu niên tóc đen tuyến dài quá eo đang đứng lặng người nơi đó. Trước mặt cậu là ba bia mộ vừa được thấp hương nghi ngút.

“Đệ tử Thiên Vân an nghỉ, sư tôn Siêu Trần lập”.

“Sư tổ Siêu Trần an nghỉ, đệ tử Lạc Hạ lập”.

“Lạc Hạ an nghỉ, kẻ vô danh lập”.

Ba tấm bia mộ thể lương lượn lờ hương khói.

Một do Sát Diệt kiếm tiên lập cho Thiên Vân khi nàng tâu hỏa nhập ma mà thân vẫn đạo tiêu. Tấm khác lại do chính tay Lakjhal cho Sát Diệt kiếm tiên khi ông mất đi trong cuộc Thánh chiến.

Bia mộ cuối là Lakjhal lập cho chính mình.

Cậu chôn đi một phần tình cảm chân thật nơi đáy lòng đối với sư phụ và sư tôn xuống đất, cậu muốn để phần tình cảm ấy có thể làm bạn với họ nơi u minh.

Cậu sẽ không quên lý do mà hai người mất đi, không bao giờ quên bởi người khiến họ đau khổ và hy sinh mạng sống chính là cậu.

Lakjhal trở dài ngẩng nhìn bầu trời mang theo ánh nắng ấm áp buổi sớm:

-Dưới tinh không này tất cả vĩnh viễn chỉ là kiến hôi. Một ngày nào đó ta sẽ đứng trên tinh không và tìm được câu trả lời cho cuộc đời mình. Hãy đợi ta nơi đó – “Sứ Mệnh”. Ta nhất định sẽ đến.

Thân ảnh thiếu niên vào giờ khắc này bỗng dựng cao lớn, vĩ ngạn hơn vạn dặm tầng mây, ánh mắt thiếu niên mang theo vô tận quyết ý như thánh kiếm đâm thẳng tinh không vô ngần.

...

Ngoài khơi nước hạ, Lakjhal nhìn đất nước mà mình đã ở nơi này để lại tầng tầng sóng gió, cậu xoay người hóa thành Vua Chiến Tranh cao 99 mét bật tung năm đôi cánh rộng lớn và hóa thành một dải sáng màu trắng biến mất sau kết giới lục địa.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Nước Vạn Nhật.

Vạn Nhật là đất nước đầy huyền bí nằm ở cực Đông Goddiment, thiên quốc này là nơi cư ngụ của các Âm Dương sư, hoàn toàn không có người bình thường.

Trẻ con nơi đây khi sinh ra đều có khả năng nhìn được những thứ hư vô mờ ảo theo tri thức thì chúng được gọi là tộc Linh Thể.

40 tỷ năm lịch sử phát triển khiến Âm Dương thuật đã được các trí giả và gia tộc lâu đời nơi đây phát huy nó đến mực tận cùng.

Họ vận dụng đến tận cùng khả năng điều khiển các dòng chảy của tự nhiên, tụ tập linh hồn lực hư ảo, nhìn thấu thể giới bằng đôi mắt kỳ lạ.

Ba dòng Âm Dương thuật chính được ba vị thủy tổ khai sáng gồm:

Âm Dương pháp thuật do thủy tổ Iryu no Kanna sáng lập. Âm Dương pháp thuật tập trung điều khiển các dòng chảy nguyên tố tự trong không gian thể hiện thành các phép thuật đầy uy lực với phạm vi cực lớn.

Âm Dương thể thuật do thủy tổ Shinji no Muchihaka sáng lập. Đối lập với Âm Dương pháp thuật, Âm Dương thể thuật lại chú trọng trong việc rèn luyện

chính mình, họ tập trung năng lượng chung quanh vào chính bản thân mình để tự thân phát huy năng lực.

Cuối cùng là Âm Dương thức thần thuật do vị thủy tổ huyền bí nhất Abe no Seimei sáng lập.

Môn Âm Dương thuật này tự thành một hệ thống và được tôn làm Âm Dương thuật tối cao, nó sử dụng các pháp thuật do chính vị thủy tổ này sáng lập để điều khiển các yếu tố mờ mịt về linh hồn nhằm tạo ra “thức thần” cho bản thân sử dụng.

Lakjhal hiện đang ở tại kinh đô của nước Vạn Nhật – Kikyo.

Sau khi đã có được máu của năm thần thú thì giờ đây Lakjhal cần lấy lại linh hồn cho Arthur. Cậu ngừng nhìn dòng chảy lịch sử của đất nước này và quyết định gặp mặt Abe no Seimei.

Không nhìn được dòng chảy lịch sử và quá khứ của vị thủy tổ này.

Lakjhal nhíu mày thật sâu, có thể che dấu đi quá khứ của mình, pháp thuật của vị thủy tổ này xem ra đã đạt một ngưỡng cực cao, đụng chạm đến cánh cổng vận mệnh.

Hơi thở nhẹ, Lakjhal xem ra tự mình phải tìm hiểu về trường phái thức thần.

Cậu thay đổi dung mạo thành một cậu bé tầm tám tuổi có mái tóc dài phủ trước trán, đôi mắt được dấu sau chiếc kính cận nhìn vô cùng bình thường.

Tiếp đó cậu vung tay lên đánh vào dòng chảy vận mệnh.

...

Ở một quốc gia mà không hề tồn tại người bình thường thì người bình thường chính là điều khác thường.

Gia tộc Amasaki có một điều khác thường như thế.

Thiếu chủ duy nhất của gia tộc – Amasaki Houku là một kẻ mang dòng máu cao quý của gia tộc Âm Dương thức thần hàng đầu Vạn Nhật lại là một kẻ không hề có một chút năng lực âm dương nào.

Trong trang viên gia tộc Amasaki có một biệt viện bị cấm không cho người đặt chân đến.

Người bên ngoài biệt viện có thể thỉnh thoảng nghe được những âm thanh kỳ quái phát ra từ bên trong.

Bên trong biệt viện hiện đang diễn ra một màn lạ lùng.

Một thiếu niên đang ngồi loay hoay vừa đọc sách vừa vẽ các loại trận pháp khắc ký hiệu âm dương quái dị, những ký hiệu này hoàn toàn không thuộc bất kỳ hệ thống âm dương ký tự nào trên Vạn Nhật.

Thiếu niên tầm mười lăm tuổi, mái tóc rũ xuống che đi gương mặt, đằng sau đó có thể thấy được thấp thoáng một đôi kiếng.

Bụp!...

Một luồng khói xanh bốc lên từ trận pháp sau đó khói mỗi lúc một nhiều gần như bao phủ cả khoảng sân.

Một chuỗi tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một cô gái xinh đẹp có mái tóc dài màu tím vận trang phục người hầu truyền thống bước nhanh đến, cô gọi ra thức thần để quét đi chỗ khói xanh bao phủ.

Cô ngồi xuống trước thiếu niên và đưa tay phất bụi bẩn trên người cậu đầy dịu dàng:

-Thiếu chủ lại làm mọi thứ rối tung, để ta mang người đi thay trang phục sạch sẽ.

-Không cần đâu Fuyumi. Người cứ đi làm việc của mình.

Thiếu niên đưa tay gạt đi rồi tiếp tục loay hoay tới bên chống sách thật lớn lục lọi rồi lấy ra một cuốn sách dày cộp tiếp tục nghiên cứu. Fuyumi đau lòng nhìn cậu chủ.

Gia chủ của gia tộc Amasaki – Amasaki Renri là một trong hai mươi Âm Dương sư mạnh nhất Vạn Nhật, tuy thế nhưng ông lại bị vô sinh. Ông cưới hơn mười vị phu nhân nhưng không một người có thai, cao tầng của gia tộc rất lo lắng về việc duy trì huyết mạch.

Cách đây bảy năm, Renri từ bên ngoài dắt về một đứa bé và nói nó là con trai của ông và một Âm Dương sư trừ tà ở biên giới.

Cô gái trước lúc sắp chết đã giao Houku lại cho Renri mong ông có thể cho thằng bé một cuộc sống hạnh phúc.

Cao tầng của gia tộc vô cùng mừng rỡ khi biết được Renri lại có một người con, nhưng tiếp đó họ lại rơi vào tuyệt vọng khi Houku lại là một kẻ bình thường.

Xác xuất để một đứa trẻ bình thường sinh ra ở Vạn Nhật còn nhỏ hơn tỉ lệ ra đời một Âm Dương sư cấp truyền thuyết như các vị thủy tổ.

Houku ở gia tộc đã phải chịu rất nhiều ghê lạnh từ các bạn đồng lứa, cha mẹ họ cho rằng để con cái giao tiếp với một kẻ lớn lên sẽ trở thành cặn bã xã hội là điều ghê tởm ảnh hưởng đến tương lai của con họ.

Họ không thể trực tiếp động chạm Houku bởi thân phận cậu quá đặc thù, Houku là gia chủ tương lai duy nhất của cả gia tộc khi Amasaki Renri thoái vị. Thế nhưng những lời châm chọc, nhạo báng, sự xa lánh của chúng bạn, sự cô độc khi bị cô lập thì Houku lại nhận ra.

Kể từ đó Houku trở nên trầm mặc và lạnh lùng với thế giới, cậu lao vào đọc sách với hy vọng có thể chứng minh chính mình cũng không phải là người bình thường.

Renri vì cảm thấy có lỗi với con trai nên đã xây dựng cho cậu một biệt viện riêng để Houku có thể tránh đi những lời nói và ánh mắt ruồng bỏ từ bên ngoài. Ông cũng cho phép Houku tự do đọc sách trong thư viện gia tộc kể cả tàng sách cấm thuật.

Fuyumi vốn là một Âm Dương sư thuộc tầng chót của xã hội, cô sống trong khu ổ chuột và khó có thể tự nuôi sống bản thân với năng lực Âm Dương tệ hại của mình.

Tất cả đã thay đổi vào ngày cô gặp được Houku, Houku lúc lấy đã cho cô thấy ánh sáng mới của cuộc đời: “Con người không thể vươn lên khi họ không đặt ra niềm tin cho chính mình”.

Cô khắc sâu câu nói đó của Houku như chân lý dẫn đường cho cuộc đời mình.

Kể từ đó cô trở thành một trong các thủ hộ sứ của Houku và ra sức rèn luyện khắc khổ suốt năm năm, và hiện tại cô đã là một trong một trăm thủ hộ sứ mạnh nhất gia tộc Amasaki không hề.

Fuyumi thoát khỏi dòng hồi tưởng và nhẹ nhàng xoay người đi.

Houku vốn đang chăm chú vẽ trận pháp bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bóng lưng khuất sau bức tường cửa, ánh mắt cậu lấp lóe thứ ánh sáng thâm thúy.

...

Lễ hội Fuyaba được tổ chức mỗi mười năm một lần tại kinh thành Kikyo, đây là lễ hội lớn nhất Vạn Nhật được ba gia tộc đứng đầu ba trường phái hợp tác tổ chức.

Âm Dương sư khắp cả đất nước đều tụ tập về đây vào khoảng thời gian lễ Fuyaba diễn ra.

Tất cả bởi vì phần thưởng cho trò chơi cuối cùng trong lễ hội chính là được quan sát cấm thuật của thủy tổ.

Trò chơi cuối cùng và cũng là lớn nhất trong lễ hội Fuyaba – Haruchi. Trò chơi yêu cầu người tham dự phải có sự tinh tế trong cảm nhận về Âm Dương thuật khi phải vẽ một bức tranh mà không được chạm tay đến.

Bức tranh đẹp nhất, chiều dài bức tranh dài nhất chính là bức tranh chiến thắng.

Fuyaba cũng được đo tiêu chuẩn cho khả năng vận dụng Âm Dương thuật của mỗi người. Các vị thủy tổ gọi nó là thang Ryuki.

Người vẽ được bức tranh dài nhất chính là thủy tổ Âm Dương pháp thuật Iryu no Kanna với bức tranh “mây trời” dài hai trăm mét.

...

Houku nghe Fuyumi thuật lại rồi đầy gọng kiếng nói:

-Ta sẽ tham gia lễ Fuyaba, người hãy chuẩn bị trang phục đi Fuyumi.

Fuyumi ồ lên đầy kinh ngạc, cô chưa bao giờ thấy thiếu chủ đề ý đến bất kỳ điều gì ngoài sách.

Fuyumi vui mừng khi thấy Houku lại chủ động muốn ra ngoài nên cô lúng túng xoay người đi để lau giọt nước trong suốt nơi khóe mắt.

-Vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay thiếu chủ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tỉnh lại ký ức.

Renri đang trong hội nghị bàn bạc các vấn đề cùng hội đồng trưởng lão gia tộc thì lão quản gia riêng của hắn đến nói nhỏ vào tai. Renri hơi nhíu mày lại.

-Houku muốn ra ngoài làm gì, nhưng thế cũng tốt cho nó.

-Cử đội Yaba Shiki theo sát thiếu chủ.

Người quản gia nghiêng người sau đó biến mất.

-Vâng, gia chủ.

...

Fuyumi ngẩng người nhìn thiếu chủ Houku vận trang phục truyền thống của lễ hộ màu đen tuyền, những họa tiết bông tuyết làm nổi bật làn da trắng óng ánh như bạch ngọc của Houku.

Lúc này cậu đã vén mái tóc lên và búi chúng lên cao, thêm vào đó Houku cũng đã lấy xuống đôi kiềng nên đây là lần đầu tiên Fuyumi được thấy gương mặt của Houku.

Thật đẹp!.

Cả người Houku giờ khắc này tựa như một thiên sứ bóng tối tuyệt mỹ tràn đầy huyền bí.

Houku liếc nhìn gương mặt đã đỏ bừng của Fuyumi thì hơi lên tiếng trêu chọc:

-Không tưởng tượng thủ vệ sứ được mệnh danh Bạo Long – Satsuki Fuyumi cũng có thể bị cảm, nếu để bên thủ vệ sứ nghe được điều này thì chắc họ sẽ tuyệt thực vì khủng hoảng đấy.

Fuyumi nghe Houku nói thế thì giật mình bừng tỉnh và luống cuống xoa mặt khiến Houku cười thoải mái.

Cô ngẩng ngẩn nhìn thiếu chủ của mình, cô cảm thấy hôm nay thiếu chủ như đổi thành một người khác. Hơn nữa,... nụ cười của thiếu chủ thật đẹp, cô thật mong sao người sẽ mãi luôn cười được như thế.

Houku bước ra đến cổng và nghiêng đầu về sau cười âm áp nói:

-Đi thôi Fuyumi, hôm nay người không là cận vệ của ta mà là một cô gái đi chơi hội chơi thôi nhé.

Fuyumi nhìn nụ cười dịu nhẹ như vầng trăng của thiếu chủ thì cảm thấy trái tim mình chợt đập đập loạn đi một nhịp điệu khác thường.

-Vâng, thiếu chủ.

Houku búng vào trán cô nói:

-Gọi là Houku!...

-Hou...Ho...Houku!...

Phụt!....

Một đám khói bốc lên khỏi gương mặt đỏ bừng của Fuyumi khi cô nói ra cái tên này.

Houku hài lòng sau đó mang Futymi lẫn vào dòng người bên ngoài.

...

-Xác định là hắn?.

-Vâng, tổ tình báo đã điều tra rất kỹ lưỡng về Amasaki Houku. Hôm nay hắn sẽ ra ngoài để dự lễ hội. Tuy rằng hình dáng khác biệt nhưng Fuyumi bên cạnh hơn nữa không có dao động âm dương lực thì không thể nào sai được.

-Lão Renri rất thương yêu tên phế vật này nên chắc chắn sẽ cho đội Âm Sát giả Yaba Shiki theo sau, các người nghĩ thế nào?.

Trong bóng tối vang lên những âm thanh âm trầm.

...

Houku lững lờ đi bên cạnh Fuyumi, bỗng nhiên cậu liếc mắt đầy thâm ý về một hướng khác.

Lại đến rồi, trong suốt hơn tám năm cậu đối mặt với hàng trăm lần ám sát của những kẻ không muốn cậu bước lên vị trí gia chủ gia tộc Amasaki.

Thế nhưng cậu tất cả đều bị Houku diệt gọn, mục tiêu của cậu chỉ là học tập Âm Dương thuật của gia tộc này, xong việc thì cậu cũng sẽ rời đi. Chúc vụ tộc trưởng gì đó, không phải thứ có thể níu chân cậu.

Lũ phiên phức này đã chết vô số nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ!.

Fuyumi cũng nhận ra biểu tình lạ thường của Kouku và quan tâm hỏi:

-Chuyện gì thế Houku?.

Houku nhún vai:

-Thấy được có ruồi bọ bay vào lễ hội nên hơi ngạc nhiên về công tác vệ sinh của bên tổ chức thôi.

Fuyumi bật cười thú vị, chung quanh lễ hội bao phủ kết giới hơn năm nghìn dặm, chỉ có các sinh vật trong sạch, thánh khiết mới có thể vào đây, cô nghĩ là Houku muốn kiểm soát gì đó để đùa khi bầu không khí giữa hai người quá gượng nhắc.

Hai người đi thăm thú khắp các quầy hàng của lễ hội, cả kinh đô Kikyo rực lên sắc màu huyền ảo của âm dương thuật, các linh vật, những thức thần xinh đẹp, từng đàn linh thể bay lượn như một dòng sông ánh sáng trên bầu trời lễ hội.

Fuyumi mang Houku đi khắp các cửa hàng trò chơi.

Cô ở quầy cá cá tinh linh đã câu được một con tinh linh tím xinh đẹp cùng với Houku sau một hồi khổ cực chiến đấu, cô quý trọng nó như bảo vật vô giá nhất đối với mình.

Lakjhal nhìn hình ảnh thì trong tim cậu bỗng hiện lên một bóng hình một cô gái xinh đẹp ở Cây Thế Giới vùng Hill Sepogon – Nữ Hoàng tinh linh Vilia Sempire Adoron.

Hình ảnh cô rơi nước mắt trên đỉnh Cây Thế Giới dưới ánh sáng pháo hoa pháp thuật tuyệt đẹp.

Câu nói của Vilia thời khắc ấy vẫn in đậm lên tim Lakjhal, sau khi cậu xóa đi cảm xúc thì nó cảm xúc lúc đó đã tan biến nhưng đến khi lấy lại tình cảm và hình ảnh Fuyumi lúc này lại làm dấu ấn đó hiện lên và khảm mạnh vào khiến tim cậu như rỉ máu đau đớn.

Thì ra tình cảm là thứ huyền diệu như thế, không thể xóa bỏ, một khi có được những cảm xúc mãnh liệt như vậy thì nó sẽ đeo đuổi đến khi linh hồn và thân thể tan biến vĩnh viễn mới thôi.

Vận mệnh, kí ức, sự sống và cái chết tất cả đều vô nghĩa trước những cảm xúc mãnh liệt... Nói đúng hơn thì chúng đều chịu sự chi phối của cảm xúc.

Vậy ra đây là lý do khiến “Thần” quan trọng Cảm Xúc, người xem nó là một hiện thân có quyền năng tương đương với tất cả Linh Hồn, Thân Thể, Trí Tuệ và Sức Mạnh.

Nghĩ đến đây bỗng dung cậu giật mình, nếu vậy những người bị cậu xóa đi ký ức như Ezra, Mikasa... Nếu các cô gái ấy nhớ lại thì họ sẽ dần thân tìm kiếm cậu, Lakjhal biết rõ ràng tính cách của hai cô bé này.

Lakjhal nhú mồm lo lắng dùng Mieris quan sát các dòng chảy.

Quả nhiên!. Điều cậu lo lắng đã xảy đến.

...

Xa xôi ở Tây đại lục.

Erza hiện đang ngồi trước giường bệnh của Jellal.

Jellal đã hơn 70 tuổi, thời gian trôi đi quá nhanh khiến thiếu niên anh tuấn ngày nào nay đã già nua và sắp trút hơi thở cuối cùng trên thế giới.

Lancelot đã mất cách đây năm năm ở tuổi 130, các nhân vật cùng thời với Erza cũng đã lần lượt ra đi, Lucy, Natsu, Gray,... Mọi người đều lần lượt bước xuống con đường huy hoàng đầy mơ ước, khát vọng.

Họ nhường lại thế giới cho thế hệ khác trẻ hơn và ra đi thanh thản.

Tuy vậy!... Chỉ riêng cô – Erza là vẫn ở lại mãi mãi cái tuổi mười tám xinh đẹp đó, cô đã tìm mọi cách nghiên cứu thân thể chính mình hy vọng níu kéo mọi người nhưng vô dụng.

Cũng đã đến ngày này, ngày mà người cô yêu nhất phải ra đi.

Jellal đã từ chối tiếp nhận tình cảm của Erza hơn 50 năm, nhưng cô không hối hận, cô không nản bước, chỉ có chính cô biết tình cảm mình dành cho Jellal là mãnh liệt đến nhường nào.

Bên giường bệnh, Jella nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Erza thì đau lòng, hắn đã để cô gái này đợi hơn 50 năm, chỉ vì sự ích kỷ của mình, hắn biết một khi cô biết sự thật thì Erza chắc chắn sẽ biến mất khỏi cuộc đời hắn.

Jellal như hồi quang phản chiếu, hắn thông thả đẩy bàn tay đang nắm lấy mình của Erza:

-Mình đã giấu kín điều này hơn 50 năm, mình muốn được ra đi trong thanh thản. Cậu hãy nghe mình nói hết được không Erza?.

Erza cố gắng nuốt ngược nước mắt rồi gạt đầu, Jellal thấy thế thì nhẹ nhàng thở ra:

-Cậu có biết lịch sử của hai bức tượng ngay trung tâm học viện không?.

Erza nhìn hai bức tượng bằng ngọc Filioi cao hơn 900 mét dựng tại quảng trường tỏa ra thứ ánh sáng trắng hơn mười dặm mỹ lệ tuyệt luân.

-Vua Kỵ Sĩ Arthur Alturia Pendragon và Thủ Hộ Kỵ Sĩ của người - Zioragon. .

Jellal lắc đầu đính chính:

-Người kia không phải là Thủ Hộ Kỵ Sĩ của người, việc này chỉ có Nhà Vua đã mất, mình và hiệu trưởng biết, nếu là trước kia thì hắn là có thêm cậu. Thế nhưng, trí nhớ của cậu đã bị hắn xóa đi.

Erza biến sắc mạnh mẽ.

-Mình là một đấu sĩ già kim cấp độ thần thoại mạnh nhất vương quốc, không thể nào có chuyện đó được. Ký ức của mình cũng hoàn toàn liền mạch... Làm sao có thể?.

Jellal cười khò:

-Hắn đã ở một đẳng cấp hoàn toàn khác với chúng ta. Chúng ta không thể dùng từ nhân loại để hình dung hắn nữa rồi. Zioragon cũng không phải tên của hắn, đó chỉ là họ. Thêm nữa hắn cũng không phải là Thủ Hộ Kỵ Sĩ của Vua Kỵ Sĩ, hắn là Thanh Kiếm Bóng Tối của vương quốc này - Lakjhal Alvia Zioragon.

Erza nghe đến đó thì trong đầu như nổ mạnh, một cánh cửa nào đó như ẩn như hiện trước mắt cô, thế nhưng cô lại không tài nào nhớ được, điều gì đó rất khẩn yếu, vô cùng quan trọng đối với cô ngay phía bên kia cánh cửa.

Jellal nhìn biểu hiện của Erza thì cay đắng mỉm cười, dù sao hắn xứng đã sắp chết, hắn muốn giải phóng những gông xiềng này của cô.

Jellal mang tất cả mọi việc mà cậu biết và kể tỉ mỉ ra.

Erza đã nhớ được, cô đã nhớ rồi người quan trọng nhất đối với cuộc đời mình.

Người đã khiến cô trở nên mạnh mẽ.

Người đã cứu cô từ biên giới của cái chết.

Người đã đánh sụp Tháp Thiên Đường và cho cô một cuộc sống hạnh phúc hơn 50 năm, cô đã quên đi dáng người đó, ánh mắt đó, sự quan tâm và tình cảm của người đó dành cho mình.

Cô đã để người đó tự thân gánh chịu tất cả nỗi đau,...

Erza nước mắt lăn dài trên gò má, môi cô run rẩy gọi lên cái tên mà cô đã quên trong hơn 50 năm:

-Lakjhal!...

Tình cảm ẩn chứa hơn 50 năm thiêu đốt và bùng lên như lửa trong tim cô.

...

Sau tang lễ của giáo sư pháp thuật tổng hợp Jella Fernandes, thì phó hiệu trưởng của học viện Alturia – Erza Scarlet cũng đã từ chức và biến mất.

Trên bầu trời bên ngoài vương quốc, Erza nhìn cổ hương đã gắn bó với mình hơn 70 năm. Nếu là một người bình thường thì cô đã dành trọn cuộc đời mình cho nơi này.

Erza nhìn về phương Đông và thì thầm:

-Sinh mệnh này là anh đã trao cho em thì anh phải chịu “trách nhiệm” chứ, hi hi hi,... em sẽ không để anh chạy thoát đâu. Lần này anh sẽ không còn là người bảo vệ em nữa, chúng ta sẽ cùng sống vai để mang Alturia về.

Erza triệu hồi một bộ áo giáp trắng có tám đôi cánh sắt thép sau lưng và tung người lên trời phóng xuyên qua kết giới lục địa

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Cảm xúc thăng hoa. 1000 mét!.

Tây đại lục, vương quốc Timeson.

Titan giờ đã không còn là rào cản ngăn cách con người với thế giới bên ngoài.

Tổng thống đời thứ nhất Mikasa Achkerman đã dẫn dắt nhân loại thoát ra ngoài ba bức tường và dần lấy lại lãnh thổ, hiện giờ họ đã có thể tự do sinh sống khắp nơi trên quốc gia này.

Tổng thống Mikasa đã nghiên cứu ra phương thức để Titan có thể trở thành công cụ của con người, hiện nay những người bình thường đã có thể sống bình yên bên cạnh những titan do người biến thành.

Titan cũng trở thành nguồn nhân lực cũng như sức mạnh quân sự của vương quốc Timeson.

Hôm nay Mikasa pháo tiếp đón ba vị khách đặc biệt. Họ là ba cá nhân thuộc tộc Titan chính gốc – Maria, Rose và Sina.

Misaka học từ mẹ cô một thế giới huyền bí của phép thuật và vô số điều thần kỳ. Ba người đi vào và nhìn thấy Misaka rất lạ lẫm mời họ thì cũng ngạc nhiên.

...

Sau buổi đàm phán với ba người về một số vấn đề thì Misaka trở về phòng và ngã ra giường xoa trán nhức nhối, cảm xúc lạ lùng, gương mặt mờ ảo, đáng người thân thiết mà lại xa lạ,... chúng xuyên thấu từ trong ký ức của cô lúc ẩn lúc hiện khiến cô cảm thấy đau đầu dữ dội.

Cô biết rằng ký ức của mình đã bị chỉnh sửa.

Là ai, và vì sao phải làm thế!....

Nhưng có một điều cô biết chắc rằng, người đã cho cô sức mạnh này, người đã mở cánh cửa thần kỳ của thế giới cho cô không phải mẹ cô mà là một người khác, kẻ này không những thế mà còn mạnh mẽ kinh khủng đến mức thay đổi tất cả ký ức những người liên quan.

...

Lakjhal hiện tại đang cùng Fuyumi ngắm hoa anh đào trên đỉnh núi. Thời điểm đến trò chơi quan trọng nhất – Haruchi đã sắp bắt đầu.

Lakjhal ngẩng nhìn về phương Tây xa xôi, ba dòng chảy số mệnh đang hướng về cậu quẩn đến.

Lakjhal cũng biết đó là của ai, cậu đã cố gắng kéo các cô ra khỏi cuộc đời quá mức tàn liệt của mình bằng cách chỉnh sửa ký ức nhưng Lakjhal đã quá xem thường sức mạnh của một tình cảm mãnh liệt.

Cảm xúc của Vilia, Erza và Misaka mạnh mẽ đến mức đã phá tan các rào cản rồi nói liền số mệnh của các cô gái vào cậu.

Có lẽ cậu cũng hy vọng các cô gái ở bên cạnh mình trên con đường đây cô độc này chăng?....

...

Fuyumi cũng nhận ra các cảm xúc khác thương từ khóe mắt Houku nhưng cô không lên tiếng, cô chỉ muốn tận dụng từng thời khắc hạnh phúc khi bên cạnh Houku lúc này đây.

Một âm thanh được khuếch đại bằng âm dương thuật vang vọng khắp khu vực lễ hội:

“Một ngày hội vui vẻ thừa mọi người, và cũng đã đến lúc cuộc thi vẽ tranh Haruchi chuẩn bị bắt đầu, dụng cụ vẽ thông qua kiểm tra của hội đồng âm dương sư cấp cao đã được mang ra, mọi thí sinh hãy về đến vị trí của mình nào.”

Hàng chục triệu âm dương sư đến thử sức chen chúc ngồi vào vị trí trong quảng trường rộng hàng trăm dặm, nơi đây đã bày sẵn vô số bộ bàn ghế và

dụng cụ vẽ. Không khí trở nên yên ắng.

“Mọi người đã chuẩn bị!..... Cuộc thi..... BẮT ĐẦU!”.

Các bức tranh trên mặt bàn theo âm dương thuật lập tức bay lên không trung lơ lửng, những chiếc bút lông và nghiên mực cũng theo pháp lực của mọi người mà điều khiển di động.

Houku ngồi ở một góc tối tăm trong quảng trường.

Cậu không thể sử dụng pháp lực nhưng cậu lại ngồi khắc ra các pháp trận chung quanh bản thân.

Các giám khảo trên đài tối cao vì số lượng người tham dự đã lên đến hàng chục triệu nên không thể nhìn đến dưới này.

“Năm mét!.... người đầu tiên vẽ ra bức tranh đạt đến năm mét là Thiếu chủ thứ mười bảy của gia tộc Ranorin – Ranoro Suichi. Hãy xem cách cậu ta điều khiển pháp lực, thật mỹ diệu và tài tình làm sao.”

Ở hàng ghế thứ nhất tiếp cận khán đài là nơi dành cho con cháu các gia tộc lớn, gia tộc Ranorin vốn thuộc một trong mười dòng dõi hậu duệ của thủy tổ Âm Dương pháp thuật nên việc điều khiển pháp lực họ có nhìn hơn so với các gia tộc khác.

“Vâng! BẢY MÉT!... Tiểu thư Fumino Sashi đã bất ngờ vượt qua thiếu chủ Suichi, hơn nữa ban giám khảo đánh giá rất cao tác phẩm của tiểu thư Sashi.”

...

Ở hàng cuối cùng, Houku vẫn điềm nhiên ngồi khắc pháp trận mặc kệ những lời xì xầm chung quanh mình.

Oanh!....

Các ký tự âm dương cổ đại sáng lên theo một quỹ tích và linh lực được phát ra, các ngón tay mảnh khảnh của Houku cũng vẽ lên không trung. Trang giấy, cây bút, nghiên mực trước mặt cậu theo ngón tay Houku cũng uốn lượn chuyển động.

...

Lakjhal không biết về nghệ thuật, những thứ như tiểu thuyết, văn chương, thơ ca, đàn hát,... cậu đều không biết hoặc nói trắng ra là rất tệ hại.

Thế nhưng cậu hiểu được một chân lý, nghệ thuật là thứ dùng để thể hiện tâm hồn của bản thân, tâm hồn cất lên tiếng nói như thế nào thì đó sẽ là nghệ thuật, tâm hồn chân thành và mãnh liệt nhất chính là nghệ thuật đẹp nhất.

Lời nói từ tâm hồn của mình sao?.

Lakjhal bắt đầu điều khiển chiếc bút. Những nét vẽ bắt đầu hiện lên trên bức tranh.

...

Ban giám khảo và người bình luận trên đài cao vốn đều là các bậc thầy Âm Dương sư, thế nên sự thay đổi trong không khí đều không thoát khỏi cảm nhận của họ. Ở góc cuối quảng trường mệnh mông đang phát ra một cỗ khí thế kinh động cả bầu trời, mọi ánh mắt đều tập trung vào đó.

Và họ đã nhìn thấy gì!

Một thiếu niên đang điều khiển cây bút như múa kiếm, khí chất của thiếu niên thay đổi liên tục.

Lúc dịu dàng như gió xuân, ấm áp như nắng hạ, khi lại lạnh lùng như băng tuyết mùa đông, khi sát khí ngập trời, vạn dặm nhiễm máu, khi thánh quang phổ chiếu mười vạn dặm tựa thiên thần ánh sáng.

Mỗi một nét bút đều như vẽ ra cả trời đất khiến người xem say xua khó dứt.

Họ đã chẳng còn quan tâm đến những người khác vẽ như thế nào bởi vì những người bên cạnh cũng đang thần thờ xem thiếu niên vùng bút.

Họ cũng chẳng quan tâm đến bức tranh sẽ dài bao nhiêu hoặc đẹp đến thế nào bởi đây đã không phải là vẽ một bức tranh mà là vẽ ra cả một thế giới.

...

Lakjhal đã chìm đắm trong việc cảm nhận tâm tình chính bản thân, cậu đã quên đi mọi thứ và thả lỏng tâm tình mình khiến nó trở nên tự nhiên nhất.

Một điểm ánh sáng đang ở gần trong tầm với của Lakjhal, cậu có cảm giác chỉ cần chạm vào điểm sáng đó thì cảm xúc của cậu sẽ thăng hoa lần nữa mà không cần thực hiện quá trình lột xác dài dòng, phức tạp.

...

Lakjhal đã dùng bút và lắng người đứng nơi đó, mọi người xung quanh cũng yên tĩnh không lên tiếng, vì đều là Âm Dương sư nên họ hiểu được thiếu niên này đang trong trạng thái thăng hoa, từ cổ kim đến nay chưa từng có người nào có thể ở vào trạng thái này kể cả ba vị thủy tổ.

Hơn nữa!....

...

Lakjhal đã nhìn được khuyết điểm của bản thân, cậu vẫn còn gượng ép bản thân mình quá mức vì “Sứ mệnh”, cậu luôn đặt nặng Arthur và dùng nó như cái cớ để lảng tránh rất nhiều việc, cậu có quá nhiều nỗi sợ hãi mà vẫn không dám đối mặt... Cảm xúc của cậu vẫn quá yếu ớt.

Nhưng đã có thể tự nhìn ra thì cũng có thể tự sửa chữa, Lakjhal mỉm cười nhìn điểm sáng trước mắt và vươn tay chạm đến, từ giờ phút này Lakjhal chính là Lakjhal, không trốn tránh, không gượng ép, không sợ hãi,....

Lakjhal mở mắt và nhìn bức tranh mình đã hoàn thành.

999 mét!...

Lakjhal không dùng pháp lực mà cậu tự tay cầm lấy bút và vẽ những nét cuối cùng cho bức tranh.

Hình ảnh cuối cùng là một thiếu niên cầm kiếm đặt ở tư thế thủ hộ, sau lưng thiếu niên là một cô gái.

Còn 999 mét trước đó!...

Tất cả đều chỉ là một đại địa chất đầy xác chết, máu chảy thành biển, xác chết thành hàng dãy núi, sinh mạng chết đi tựa kiến hôi, sát khí, chiến ý tỏa ra kinh chấn như thiên hà bùng nổ.

Tất cả đều chết dưới kiếm của thiếu niên, tất cả đều chết chỉ vì thiếu niên bảo vệ thiếu nữ.

Bức tranh chỉ đơn giản như thế nhưng cũng chấn động như thế.

1000 mét mỹ mãn!.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Kết thúc hành trình ở Goddiment.

Lakjhal hiện đang ngồi trước ba chiếc cột đá do ba vị thủy tổ để lại, bên trên cột đã có khắc dấu cấm thuật của họ, tùy theo thành tích của người tham gia trò chơi Haruchi mà thời gian được quan sát cấm thuật càng lâu.

Lakjhal có một nghìn ngày quan khán những cấm thuật này.

Cậu đứng nơi đó lặng nhìn và tìm hiểu các bí thuật, cấm thuật do ba vị Âm Dương sư thần thoại này để lại

Học thức của họ tuy không rộng lớn nhưng lại vô cùng uyên sâu.

Đặc biệt là Abe no Seimei, ông ta như mở ra một trường phái mới về Linh Hồn hoàn toàn không liên quan đến Âm Dương thuật, thuật linh hồn của ông ta dựa theo các suy luận của tiên nhân và cho rằng linh hồn khi được sinh ra sẽ gắn liền với bảy ngôi sao trong bầu trời.

Đây là thuyết gần với nguyên lý thế giới nhất mà Lakjhal từng thấy.

Các ngôi sao trên bầu trời là gì?.

Chúng là các hành tinh, đại lục, lục địa nổi, tinh cầu,... có đặc điểm riêng trong vũ trụ này. Số lượng của chúng là không thể đếm được.

Mỗi một ngôi sao được sinh ra sẽ có tương ứng một hạch tâm, hạch tâm này có linh hồn và không thiện không ác.

Bảy ngôi sao sẽ sản sinh ra một lực tương tác thần bí tạo ra một linh hồn không thiện ác, tùy vào quá trình linh hồn này phát triển của linh này khi có thể xác mà sẽ sinh ra tính cách mới, vì thế con người có bảy tính thiện và bảy tội lỗi.

Một ngôi sao sinh ra tương ứng với vô số linh hồn mới được ra đời bởi ngôi sao này sẽ tương ứng với một loạt tổ hợp với 6 ngôi sao khác thành một linh hồn mới. Điều suy ngược lại là khi một ngôi sao tắt đi ánh sáng thì vô số linh hồn cũng biến mất theo.

Trong Illyse Genegid cũng có đề cập loại tiên tri thuật có liên quan đến thuyết linh hồn này, cậu không ngờ rằng nó lại có liên quan đến việc tụ hợp linh hồn của Arthur.

Lakjhal chìm đắm trong những tri thức về Âm Dương thuật, câu cảm giác bàn tay của Arthur đã cách mình rất gần, cậu sắp chạm lại được bàn tay ấm áp của nàng.

...

Đế quốc Alision.

Trong một hòn đảo mọc đầy các loại nấm đủ màu sắc sặc sỡ, cả hòn đảo cũng có hình dáng cây nấm.

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi đong đưa chân trên một chiếc nấm có hình dạng và màu sắc của một đám mây. Trong tay nàng là một tờ báo của Nhật báo Grandline.

Vilia đã theo vết chân của Lakjhal đến tận nơi này, làm bạn bên cạnh Lakjhal hơn năm năm khiến cô cũng rất hiểu tính cách của người này.

Cô đã qua nước Hạ theo bước chân của Lakjhal cách đây sáu năm, thế nhưng cũng chỉ có thể đến nước Hạ thì các manh mối Vilia có được hoàn toàn biến mất.

Ở nước Hạ cô nghe về công ty Bạch Vân thì biết đây chính là tác phẩm của Lakjhal nhưng cô lại không thể liên lạc một chút nào, sau đó cô đành trở ngược lại đế quốc Alision theo công truyền tống cô thiết lập nơi đây, nguyên nhân bởi cô bị các Thánh nhân nước Hạ truy sát.

Vilia biết đây là tác phẩm của người kia, cậu ta luôn chọn ra tai họa mỗi nơi cậu ta đặt chân đến.

-Đã gần 30 năm nhưng họ sao vẫn treo giải thưởng cho tên này chưa chịu gỡ xuống nhỉ, phán hấn chết thì còn truy nã làm gì nữa.

Vilia hơi lầu bầu với tờ truy nã “Khoa học điên” có giá 5 tỷ Beri trong tay.

Cách đây hai năm cô cũng đã từng thấy qua Doll, thú thật là Vilia hơi ghen tị với cô gái này vì có thể ở bên cạnh Lakjhal đến hơn mười năm.

Cô nhìn cuộc sống bên đồng đội của Doll thì cũng bỏ đi ý định nói cho Doll rằng Lakjhal còn sống, cô rất hiểu điều người kia muốn làm, cậu ta luôn bằng cách này hay cách khác bảo vệ các cô, Vilia không muốn làm uổng phí tâm ý của Lakjhal.

Ting!... Ting!...

Chiếc khay tai hình giọt nước ở chiếc tai nhọn xinh xắn của Vilia vang lên tiếng lảnh lảnh. Vilia gõ nhẹ vào chiếc khay tai rồi nói.

-Báo cáo đi!...

Bên kia truyền đến giọng nói:

-Báo cáo thống lĩnh, bên công ty Bạch Vân đã phát lại tín hiệu nói rằng giám đốc Hall bên họ đã đồng ý gặp mặt với người. Địa điểm do họ quyết định bởi các Thánh nhân của Văn Đạo môn hiện đã cử hơn mười Chân Tiên giám sát hoạt động của tổ chức chúng ta.

Vilia thần nhiên:

-Đồng ý với họ, ta sẽ đến nơi trong hai ngày nữa.

...

Ba năm đối với những người tu luyện còn nhanh hơn chớp mắt. Lakjhal đã nghiên cứu hết toàn bộ Âm Dương thuật được khắc trên ba trụ đá. Cậu cũng đã xác định được bảy vì sao của Arthur, hiện tại cậu cần đi đến bảy ngôi sao đó để thu thập các mảnh linh hồn cho nàng.

Lakjhal bước ra bên ngoài và nhìn thấy Fuyuni vận Kimnô đứng dưới tuyết lạnh. Trong tay cô là một giỏ thức ăn đã lạnh lẽo vì thời tiết. Gia tộc Amasaki cũng cử ra các thành viên quan trọng đứng đợi nơi đó.

Lakjhal nhìn ra sự dối lập.

Fuyuni là lo lắng nên đợi cậu còn những người trong gia tộc chẳng qua chỉ là vì những cấm thuật cậu học tập được nên mới đến.

Lakjhal thả bước thẳng về hướng Fuyuni không đếm xỉa đến sự phẫn nộ của các trưởng lão trong gia tộc.

Cậu lấy giỏ thức ăn trong tay Fuyuni ra và áp hai bàn tay cô vào lòng bàn tay mình để sưởi ấm.

Gương mặt Fuyumi đỏ hồng hạnh phúc, cậu nhẹ nhàng phẩy tuyết bám trên vai và tóc cô sau đó mở giỏ thức ăn và lấy ra một bát súp đã lạnh đi. Fuyumi luống cuống:

-Thiếu chủ đừng dùng, nó đã quá lạnh rồi...

Lakjhal không để ý mà bung nó lên rồi uống hết, một sự ấm áp thấm thấu tâm hồn cậu giữa trời đông lạnh giá.

-Đây là bát súp ấm áp nhất ta từng được dùng, ngon lắm, cảm ơn em Fuyumi.

Lakjhal đến cạnh ôm Fuyumi vào lòng rồi nói nhỏ bên tai cô:

-Hãy nhớ lấy những điều ta nói sau đây. “Hãy mạnh mẽ lên, hãy trở thành kẻ mạnh trong thế giới này, chỉ có kẻ mạnh mới quyết định được hạnh phúc của mình, ta sẽ đợi em!”. Cảm ơn em vì những năm tháng em bên cạnh ta, ta sẽ nhớ tên em.

Fuyumi cảm giác điều gì đó sắp rời đi mình, cô ngẩng đầu lên và thấy hình dạng Lakjhal đang thay đổi.

Cậu cao dần hơn, mái tóc đen tuyền dài ra, ánh mắt trở nên thâm thúy hơn, gương mặt cũng trở nên thanh tú cực điểm.

Quen thuộc nhưng cũng xa lạ đến vậy.

Trước khi một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt thì cô đã mất ý thức ngất đi.

...

Lakjhal nhìn những kẻ chung quanh vẫn đang sửng sốt trước biến cố này thì mỉm cười nhẹ nhàng.

Cậu vung tay lên kéo hàng trăm dòng chảy về phía mình rồi vặn vẹo chúng.

Hoàn tất mọi việc thì Lakjhal tung người lên không trung biến mất.

Vậy là chuyến hành trình của cậu ở Goddiment cũng đến hồi kết thúc, hiện tại cậu phải bước vào tình không để thu thập các mảnh linh hồn cho Arthur.

...

Cậu bay vụt ra khỏi kinh đô Kikyo và đáp xuống một ngọn núi gần đó.

-Anh vẫn cái thói quen đó, rất thích xóa ký ức người khác nhỉ.

-Em quả thực sẽ vẫn còn ngu ngơ nếu không phải lúc cuối Jellal đem sự thật nói cho em biết.

-Cũng nhờ có Erza nói, thêm vào thông tin từ ba vị nữ thần Maria, Rose và Sina, nếu không thì đến giờ em vẫn cho rằng mẹ mình biết ma thuật.

Lakjhal thờ nhẹ nhìn về ba cô gái cách đó không đến mười bước chân:

-Gặp lại rồi.

Ba cô gái nước mắt lăn dài bờ gò má tuyệt mỹ và hạnh phúc mỉm cười đáp lời:

-Vâng!....

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Vượt qua đường hầm không gian

Lakjhal và Erza, Misaka, Vilia ngồi trong một căn biệt viện ở Phúc Huyền thành, Bộ châu, nước Hạ.

Ba cô gái rất hào hứng với những điều Lakjhal đã trải qua trong hàng chục năm nay, cậu cũng không dấu diếm mà thoải mái kể ra tất cả. Erza cười hi hi nói:

-Thế, xem ra anh chàng của chúng ta cũng khá đào hoa đấy chứ, còn hai cô gái nữa đang chờ đợi anh trong mồn mồn...

Lakjhal nghe được mùi chua chua từ Erza nên hơi cứng người lại:

-Anh chỉ làm theo những gì con tìm thấy đường, không có tình gì cả, không phát hiện ra em lại có cảm xúc gọi là ghen đố Erza, nhớ khi xưa hai chúng ta cùng đầu kiếm bên bờ biển....

Erza mặt đỏ bừng gất lên:

-Đủ, không cho nói.

-Ồ!....

Vilia thâm ý liếc mắt Erza khiến cô lúng túng loay hoay không biết phải làm sao.

Misaka ngồi điềm nhiên uống trà, cô rất thích không khí hiện tại, được ở cạnh Lakjhal một lần nữa, được trò chuyện, được đắm mình trong ánh mắt quan tâm của cậu.

Vilia lúc này nhẹ giọng lên tiếng:

- Lakjhal!... Anh hãy nói cho chúng em biết rằng anh có yêu chúng em hay không?. Hãy thẳng thắn để chúng em có thể quyết định tiếp.

Lakjhal thờ dãi:

-Mọi người đã biết câu trả lời thì tại sao phải cố chấp!... Anh chỉ xem các em là người quan trọng trong cuộc đời như một người bạn chí thân, còn người anh yêu vĩnh viễn chỉ có một – là Arthur.

Ba cô gái trầm lặng đi, bản thân họ đều là những người kiêu ngạo, có quyền lực đỉnh cao, sắc đẹp tuyệt mỹ.

Họ chấp nhận cùng yêu một người con trai, cũng chấp nhận những người con gái khác đến bên cạnh người con trai của họ, nhưng khi nghe chính người trong lòng nói chỉ xem mình như bạn thì sự chấn động mãnh liệt vẫn khiến trái tim ba cô gái đau đớn.

Vilia nhìn ánh mắt trong suốt, sâu thẳm và kiên định của Lakjhal thì mỉm cười nhẹ:

-Người con trai chỉ yêu duy nhất một người con gái, họ có thể quan tâm chăm sóc nhiều cô gái nhưng người họ yêu mãi sẽ chỉ một người. Tạo hóa cho vạn vật tình yêu thật là ích kỷ. Nhưng người con gái thì chỉ có thể yêu duy nhất một người con trai, em đã yêu anh hơn 60 năm rồi, chờ đợi cũng hơn 60 năm rồi, em sẽ theo bước chân anh mãi đến hơi thở cuối cùng.

Erza kiên định nói:

-Khi xưa em chỉ muốn một góc nhỏ nơi trái tim anh. Hiện tại em đã có được điều mình muốn, em sẽ sống vai cùng anh trên con đường này.

Misaka vốn không nói lời nào lúc này cũng ngẩng lên mỉm cười với Lakjhal:

-Em sẽ theo anh.

Cô gái vẫn ít nói như khi nào nhưng mỗi lời Misaka phát ra đều là những lời chân thành nhất.

Lakjhal ngẩng nhìn tinh không cao xa và thuật lại cho ba cô gái nghe về “Sứ mệnh” của mình. Những điều mà họ sẽ phải đối mặt khi cùng cậu bước đi trên con đường này

...

Sáng hôm nay Lakjhal đã để lại trụ sở của công ty Bạch Vân một thiết bị liên lạc do chính cậu tạo ra, Lakjhal dặn dò nhân cách khác của mình rằng hãy đưa nó cho Ngọc Văn khi cậu ta trở lại nơi này.

Hoàn tất mọi chuẩn bị cậu trở về biệt viện, ba cô gái đã đứng đợi tại đó. Lakjhal bước đến và lấy ra ba thiết bị liên lạc hình chiếc nhẫn rồi đưa nó cho mỗi người:

-Mọi người hãy ở lại Goddiment, hiện tại anh vẫn chưa đủ khả năng để mang theo bất kỳ ai đi theo, đi xuyên qua đường hầm không gian là cực độ nguy hiểm. Khi nào muốn trò chuyện với anh thì hãy sử dụng chiếc nhẫn này, mọi người cũng nên đi chu du trên thế giới trong thời gian anh rời đi, Goddiment có rất nhiều huyền bí cùng cơ may để các em tăng lên thực lực của mình.

Lakjhal nói rồi về ra trên không trung một ma trận tạo thành cánh cổng đen ngòm hình tròn, cậu lập tức bước xuyên qua cánh cổng, chỉ có một tiếng thời gian trước khi ma trận mất ổn định vì không người kiểm giữ.

Ba cô gái mỉm cười nhìn dáng người khuất sau cánh cổng, các cô không dám thốt thành lời bởi họ sợ lên tiếng thì nước mắt sẽ rơi xuống, họ không muốn người con trai đó bận lòng.

Cả ba âm thầm thề phải càng trở nên mạnh mẽ hơn nữa, sau đó ba người dặt tay nhau bước ra ngoài và bắt đầu cuộc hành trình chu du tại Goddiment.

...

Bên trong đường hầm không gian, khắp chung quanh là lõi điện đủ màu sắc vô cùng khủng bố, lực hút xoáy ốc kinh khủng mỗi lúc một mạnh.

Lakjhal lúc này đã biến thân thành Vua Chiến Tranh tầng sáu và lao đi như một tia chớp trong đường hầm.

Không người ổn định mà trận nền đường hầm không gian mỗi lúc một bất ổn, lực hút từ các vũ trụ khác đang kéo hướng bay của Lakjhal chệch khỏi quỹ đạo.

OANH!....

Lakjhal nhanh chóng bay hết tốc lực và liên tục đảo chiều để có thể ổn định tuyến đường. Cậu cũng liên tục về các ma trận khác để định hướng công ra.

RẦM!....

Một loạt tia sét đánh xuyên qua cơ thể Vua Chiến Tranh khiến Lakjhal thống khổ nhưng cậu cắn răng, cậu xem nó như một loại tôi luyện thân thể.

Đây rồi!....

Công ra đã ở trước mắt, cùng lúc đó ma trận đã mất đi tác dụng, và đường hầm lập tức hỗn loạn không thể tả bởi lực hút từ các vũ trụ khác.

UỖNH!....

Lakjhal lập tức biến thân tầng bảy Vua Chiến Tranh và phóng đi như một tia sáng ra ngoài.

Sau khi xuyên qua cánh cửa thì cậu cũng mất đi trạng thái Vua Chiến Tranh vì sử dụng quá độ lên đến thứ tầng bảy.

Lakjhal dùng một chút ý thức còn sót lại tụ tập nguyên tố chung quanh hình thành một lớp ngọc thạch bảo vệ thân thể, sau đó cậu hóa thành một đạo ánh sáng rơi nhanh xuống.

...

Sáng ngày 18 tháng 11 năm 2002. Kênh Tin tức nóng của Tokyo đưa tin mới nhất.

Một thiên thạch đã rơi xuống vùng ngoại ô, các tổ chức chính phủ đã cử nhân viên đến điều tra nhưng không có bất kỳ vật gì còn sót lại ngoài một hố lớn đường kính 100 mét.

Các nhà nghiên cứu cũng đã vào cuộc tìm hiểu về thiên thạch này bởi các nhà thiên văn đã không thể phát hiện bất kỳ tín hiệu nào về việc có thiên thạch sẽ rơi,.....

...

Trong một căn nhà khá tiện nghi ở gần trung tâm thành phố, Aikawa Tamaki đang ngồi chống cằm đối diện tảng thiên thạch màu trắng tinh xảo, viên thiên thạch cao hơn người bình thường một chút, có dạng lập thể rất cân xứng không phải do tự nhiên hình thành.

Cách đây hai ngày, trên đường du lịch từ Okinawa về thì hẳn trông thấy tảng thiên thạch này xuất hiện từ trong một hố đen trên trời và rơi xuống vùng rừng gần đó.

Là người ưa thích mạo hiểm cùng những điều huyền bí nên Tamaki không ngần ngại lái xe đến và vác tảng thiên thạch này về nhà.

Hắn đã thử mọi cách để phá tảng thiên thạch nhưng vô dụng, đến cả khoan kim cương cũng vô dụng trước chất liệu của tảng thiên thạch này.

Đúng lúc này thì có âm thanh mở cửa.

-Em về rồi!...

Tamaki nghe tiếng của bà xã nên hào hứng chạy ra kéo cô vào.

-Em xem đi Yoshina, đây là tảng thiên thạch mà báo đài vẫn đưa tin đấy, kakaka... thấy chồng em giỏi không?.

Yoshina nghe thế thì bĩu môi khi nhìn thấy mũi của ông xa đã hếch lên trời. Cô nói:

-Thế!... giờ anh định làm gì với nó, nhà kho chúng ta đã chất đầy những thứ quái dị rồi, không còn chỗ nhét nữa, hay là cho nó lên giường thế chỗ của anh nhé.

Tamaki nghe thế thì hóa đá và gào khóc nện nọt Yoshina, hai người bàn bạc rất nhiều về việc nên xử lý tảng thiên thạch này như thế nào.

Crack!...

Cả hai kinh ngạc quay đầu lại khi thấy thiên thạch nứt ra một khe tối tăm, ánh sáng đen trắng chiếu sáng cả căn phòng. Tầng thiên thạch vỡ vụn và hóa thành bụi phân tán vào không trung.

Cả hai người há hốc mồm vì cảnh tượng trước mắt.

Một thiếu niên tuyệt mỹ có tóc đen tuyền quá eo, hai hàng lông mày dài đang khép hờ, cả thân thể tỏa ra khí tức thánh khiết, thần bí và phiêu miểu như thiên sứ bóng tối từ đáy xuống giữa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Mảnh linh hồn thứ nhất của Arthur

Lakjhal từ từ mở mắt và đánh giá chung quanh, thân thể của cậu nhờ tính chất tự hồi phục siêu tuyệt nên đã trở lại trạng thái bình thường, vết thương trong quá trình vượt đường hầm không gian đã khỏi hẳn.

Nhìn hai vợ chồng trẻ tầm 30 tuổi trước mắt và khung cảnh chung quanh thì Lakjhal có cảm giác mình như trở lại thế giới cũ nơi có cha mẹ thương yêu, ông bà cưng chiều. Cậu thân thiết nở lời:

-Cảm ơn!...

Hai vợ chồng Tamaki và Yoshina nghe được giọng nói trong trẻo của thiếu niên nhưng lại không thể hiểu được những gì cậu ta nói, ngôn ngữ này hoàn toàn không tồn tại trên thế giới kể cả ở Virie và Địa ngục.

Lakjhal cũng nhận ra điều này, cậu chuyển đổi đổi mất Mieris và quan sát các dòng chảy, tiếp đó cậu rút lấy dòng chảy tri thức ở thế giới này cho mình sử dụng.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của đôi vợ chồng trẻ, cậu cất tiếng:

-Cảm ơn.

Tamaki hồi phục lại từ trong kinh ngạc và lên tiếng:

-Cháu là?....

Lakjhal mỉm cười nhẹ:

-Người ngoài hành tinh... ..

Yoshina bật cười thú vị, cô lên tiếng:

-Thể hiện giờ cháu dự định làm gì?.

Lakjhal ngần ngừ, cậu đến hành tinh này để thu thập mảnh linh hồn của Arthur nhưng hiện tại phải làm gì trong khi mảnh linh hồn đó vẫn chưa đến thời điểm xuất hiện.

Yoshina nhìn ánh mắt lạc lõng của thiếu niên thì mỉm cười trong lòng dâng lên, cô vỗ nhẹ đầu cậu rồi nói:

-Vậy hãy cứ ở lại đây như nhà của con nhé.

-Nhà?...

Từ ngữ xa lạ nhưng đầy thân thiết khiến Lakjhal cảm động, cậu ngẩng nhìn đôi vợ chồng và nói:

-Hãy cho con được làm con trai của hai người.

Nói rồi thân thể cậu nhanh chóng phát sinh thay đổi.

Ánh sáng lóe lên và khi tán đi đã hiện lên thân hình của một cậu bé tầm 7 tuổi khá đáng yêu, cậu bé có gương mặt hao hao với Tamaki và một đôi mắt trong suốt hiện dụ của Yoshino.

Yoshino nhìn cậu bé chỉ hai giây sau đó lao đến và ôm cậu vào lòng, cô cạ gương mặt của mình vào gương mặt của cậu bé đầy thương yêu:

-Đáng yêu quá, con trai gọi mama đi nào!.

-Oka-san...(Mẹ)

Yoshino hạnh phúc vuốt ve đầu cậu bé, bên cạnh Tamaki nhìn vợ mình như thế thì hơi ghen tị.

-Oto-san...(Cha)

Tamaki nghe được giọng nói trong trẻo này thì đã biết vì sao Yoshino lại hạnh phúc như vậy, ông cố gắng háng giọng:

-Ừ...Ừm!....

-Mẹ!... Cha không thích con....

-Anh yêu!... anh muốn ngủ ngoài thềm hả?....

-Vì đáng sáng tạo em yêu, anh cũng cần tôn nghiêm của một người cha.

Lakjhal được Tamaki bế lên và ngắm nhìn, hấn dùng ánh mắt triều mến và nói:

-Con sẽ có tên là Aikawa Ayumu, con trai....

Lakjhal cảm giác được hạnh phúc như nổ tung tại lồng ngực, sự mê đắm cảm giác có cha và mẹ tủa vào mãnh liệt như sóng biển trong lòng cậu. Lakjhal tự nghĩ:

“Từ hôm nay, tại thế giới này, mình sẽ có tên là Aikawa Ayumu, là con trai của một gia đình hạnh phúc.”

Tự nhủ rồi cậu cùng cha và mẹ đi vào bếp để chuẩn bị cho bữa tối.

Cậu sẽ từ bỏ tất cả thân phận trước đây của mình, làm một người bình thường tại thế giới này để tận hưởng cảm giác được cha mẹ thương yêu.

Lakjhal đã tính toán được hướng đi của mảnh linh hồn Arthur nên mọi việc sẽ tự đến không cần cậu gượng ép.

...

Thấm thoát đã mười năm trôi qua.

Cậu đã phong ấn tất cả sức mạnh, năng lực và kể cả tri thức của mình để sống như một người bình thường nhất. Cậu đến trường, đi học, kết bạn,... Ayumu cảm thấy rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại của mình.

Thế nhưng, đời vốn không như mơ và hạnh phúc sẽ kết thúc lúc bạn sơ ý nhất.

Chiều tan học, tại cổng trường trung học Seisun.

Orito, thằng bạn nổi khố gần bảy năm của Ayumu đứng nơi đó và rủ cậu đến Game Center để làm vài trận giải trí ngày cuối trong tuần, thế nhưng cậu từ chối vì hôm nay siêu thị sẽ giảm giá thịt heo và rong biển đông lạnh.

Orito bĩu môi:

-Biết ông vẫn thích nấu ăn nhưng bỏ đi sự nghiệp game thủ và chuyển qua nội trợ thì cái xu hướng giới tính của ông đang dần có vấn đề đấy Ayumu.

Ayumu đắm tên này một phút sau đó vác cặp đi về.

-Ayumu, cẩn thận nhé, khu chúng ta dạo này đã xảy ra mấy vụ giết người rồi đấy....

Giọng của Orito vang lên từ phía sau và Ayumu vẫy tay ra hiệu yên tâm.

-Ok, ok!....

...

Ding!... Ding!...

“Cảm ơn quý khách, chúc quý khách buổi tối tốt lành.”

Ayumu mang theo túi thức ăn bước ra khỏi siêu thị và lầu bầu:

-Mấy bác hàng xóm cũng nhanh thật, tuổi đã cao mà tay thì không cứng, vẫn đến chậm mấy giây, cũng may bác Hasari cho mình được 2 hộp rong biển, tối nay nên nấu món gì hả!....

Cậu vừa bước ra vừa huýt sáo khá thoải mái, nhưng chỉ một giây sau đó Ayumu sững người lại.

Ánh sáng của cả khu phố chung quanh trở nên mờ ảo trước vẻ đẹp của cô bé tóc bạch kim ngồi trong góc con đường. Cô bé mang một bộ trang phục có giáp sắt khá kì lạ nhưng chỉ càng tô điểm cho vẻ đẹp huyền ảo của cô.

Cô ngẩng gương mặt tuyệt đẹp đánh giá Ayumu bằng đôi mắt màu xanh biển trong suốt, linh hồn cô rung động mãnh liệt khi nhìn thấy thiếu niên này.

Ayumu ngây người không bởi vì vẻ đẹp của cô bé mà vì sự thân thiết đến từ sâu thẳm trong linh hồn.

Cô bé này có được một mảnh linh hồn của Arthur ghép chung với linh hồn của cô, Lakjhal dùng Âm Dương linh hồn thuật để quan sát và khẳng định. Cậu nhìn ánh mắt trong suốt của cô và lên tiếng:

-Em đang đợi ai sao?....

Cô bé không lên tiếng mà viết vào cuốn sổ nhỏ trong tay.

“Em ở đây một mình, không đợi ai cả”.

Cô bé hơi suy nghĩ sau đó viết.

“Anh là ai thế?..”

Lakjhal cười cười nói:

.

-Onii-chan, tên anh là Onii-chan... Ha ha ha...

Hai người bắt đầu trò chuyện rất nhiều và thân thiết như hai người bạn đã quen thân từ lâu.

Ayumu vờn người đứng lên và nói:

-Thôi anh về đây, nếu có dịp chúng ta lại trò chuyện nữa nhé.

“Cẩn thận.”

Cô bé viết vào một trang giấy và chăm chú nhìn bóng lưng Ayumu dưới ánh đèn đường.

...

Lakjhal cảm thấy mọi việc đã trở nên không đơn giản, cậu lúc này đã giải phóng năng lực và quan sát cô bé khi này, cô bé là một pháp sư gọi hồn - Necromancer tên là Eucliwood Hellscythe. Cô thuộc dòng dõi Hoàng Gia cao quý ở Địa Ngục.

Kể từ cách đây ba năm, Eucliwood đã thức tỉnh một quyền năng khủng khiếp, mỗi từ cô nói ra sẽ khiến vạn vật chung quanh bị thay đổi theo, không những thế cảm xúc của cô của sẽ ảnh hưởng đến hoàn cảnh quanh mình.

Các cận vệ của cô hay còn gọi là Ma Nhai Thất Hiệp đã tìm mọi cách để loại bỏ quyền năng này nhưng không thể, họ chỉ có thể phong ấn thứ sức mạnh nguyên rủa này bằng cách chế tạo bộ giáp sắt cho cô.

Đó là lý do khiến cô không thể nói mà chỉ có thể viết những điều mình muốn ra giấy, hơn nữa cảm xúc cũng đã bị cô bé chôn chặt trong tim.

Lakjhal biết rằng quyền năng mới của cô chính đến từ mảnh linh hồn Arthur, nhưng lấy nó ra khỏi cơ thể cô bé là điều không thể nào, mảnh linh hồn đó đã tồn tại song song kể từ khi cả hai người còn trong bụng mẹ, chỉ là nó vẫn một mực ngủ say đến gần đây mới thức tỉnh.

Muốn lấy được mảnh linh hồn khỏi cơ thể Eucliwood thì chỉ có thể khiến nó hoàn toàn hòa hợp với linh hồn của cô sau đó sinh ra cộng hưởng, cậu đã xác định được hướng đi cho lần này.

Lakjhal dùng Mieris quan sát dòng chảy tương lai trong một tuần tới và mỉm cười. Xem ra lần này cậu chính là nhân vật mang theo số mệnh của hành tinh này.

...

Á!.....

Tiếng thét từ căn hộ gần đó vang lên.

Lakjhal chạy nhanh đến sau đó xông vào, tất cả người trong ngôi nhà đều đã bị chém chết, thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn khốc.

Hắn phanh thây nạn nhân thành hàng chục mảnh và vứt vung vẩy khắp nơi như để tận hưởng máu tươi.

Đến rồi!....

Lakjhal cảm nhận được tiếng bước chân tiến đến nhưng cậu không bỏ chạy mà đứng sững tại đó.

Kẻ đến mang theo thanh kiếm cạ vào sàn nhà tạo nên âm thanh như dao mài. Lakjhal vẫn đề mặc như thường không có động thái gì khác.

Phập!.

Thanh kiếm xuyên qua ngực của Lakjhal và đâm thẳng ra trước. Cậu ngã xuống đất trong vũng máu lênh láng của bản thân.

Hả?.

Hung thủ ẩn mình trong bóng tối có cảm giác kì quái khi kẻ mình vừa giết lại chết một cách bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến bản thân hắn phải rùng mình lạnh lẽo.

Hắn nghi hoặc nhưng sau đó lắc đầu cố gắng thoát khỏi suy nghĩ vớ vẩn của mình, một con người bình thường thôi, chết là chết, cần gì phải nghĩ nhiều.

...

Lakjhal nghe được âm thanh trong trẻo của một thiếu nữ gọi mình:

“Đừng chết!”.

Sau đó một loại lực lượng kì lạ nhanh chóng bổ khuyết lại sinh mệnh đã mất đi của cậu.

Lakjhal biết đây là quyền năng của Eucliwood đến từ mảnh linh hồn Arthur. Cậu lẳng lặng đợi cho thứ sức mạnh này khôi phục bản thân cậu hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Kẻ bình thường đến mức lạ thường

Lakjhal cũng điều khiển pháp lực khóa kín các dòng chảy trong cơ thể, cậu muốn xem cô bé muốn làm gì với người đã “chết” như mình.

Cảm nhận sự biến chất của cơ thể và trạng thái linh hồn khiến Lakjhal không khỏi ngạc nhiên, nếu là một người bình thường chỉ hiện tại cậu đã là một zombie, nhưng lại là zombie vô cùng đặc biệt bởi ký ức và tình cảm khi còn sống vẫn bảo lưu.

Lakjhal thờ dài thanh tẩy đi trạng thái Zombie hóa đang xâm chiếm cơ thể cậu, sai đó Lakjhal ngồi dậy.

Euclidwood thấy cậu tỉnh lại thì viết vào trang giấy:

“Anh tỉnh lại rồi Ayumu!. Từ hôm nay tôi sẽ theo anh.”

-Cảm ơn em đã cứu sống anh.

Lakjhal vươn tay muốn xoa đầu cô bé thì!...

Cong!....

Cô bé vươn tay lên đỡ lại khiến cậu gãy xương cánh tay.

Ặc!....

Nhìn cánh tay lắt lẻo một góc độ không tưởng của mình thì Lakjhal thấy quái dị hẳn lên, cô bé trước mắt nhìn mong manh là thế nhưng sức mạnh lại ..

“Anh đã chết rồi, hiện tại anh chỉ là một xác chết được tôi tỉnh lại thôi.”

-Ha ha ha, sao cũng được, chỉ cần còn sống thì hình thức như thế nào không quan trọng.

“Anh thật kì lạ, có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến linh hồn tôi khác thường khi thấy anh.”

Lakjhal lắc đầu nhưng không nói, một ngày nào đó Eucliwood sẽ biết tất cả nhưng không phải hiện tại.

Lúc này cậu cần trợ giúp cô bé hòa hợp với mảnh linh hồn của Arthur, sau đó sẽ để Eucliwood cộng hưởng với các mảnh linh hồn khác và phục hồi linh hồn cho Arthur.

-Gọi là Eucliwood dài quá, anh gọi em là Yuu được không, cái tên nghe rất dễ thương.

“Tùy anh, tôi đói rồi chúng ta về nhà thôi Ayumu.”

Lakjhal nhìn nét bút có hơi run của Yuu thì biết cô bé đang hơi bối rối vì có một cái tên mới và được người khác khen dễ thương.

Thấy gương mặt không biểu cảm của Yuu thì cậu ôn hòa đưa tay muốn xoa đầu cô.

Crack!...

A!.....

Một tiếng xương gãy vang lên kèm với một âm thanh thê thảm truyền khắp nghĩa địa nơi này.

...

Đã qua một tuần kể từ khi Yuu về sống với Lakjhal, cô bé ngoại trừ uống trà và hoạt động nhẹ thì bình thường rất yên tĩnh, Lakjhal biết Yuu rất thích cuộc sống yên bình như thế.

Tamaki và Yoshino kể từ cách đây năm năm đã bắt đầu đi chu du các nơi trên thế giới để thám hiểm và du lịch. Căn nhà khá rộng vốn chỉ có mỗi Lakjhal sống, nay có thêm Yuu.

Lakjhal vác cặp bước ra ngoài:

-Anh đi đây, bữa trưa và đồ ăn nhẹ anh đã chuẩn bị trong tủ lạnh, khi nào cảm thấy đói thì mang ra hâm nóng lại hăng dùng nhé Yuu.

Yuu không đáp lời mà nâng cốc trà uống một hớp sau đó chăm chú xem tivi. Lakjhal không nói mà hơi thất vọng hát lên khi bước ra khỏi cổng:

-Em lạnh lùng anh càng yêu em, em càng xua đuổi anh càng đu vào, em càng chán ghét anh càng mặt dày... a la la...

Hai nữ sinh đi trước cậu nghe thế thì cười khúc khích sau đó chụm đầu bàn tán. Lakjhal làm như không thấy gì mà tự nhiên thả bước. Bỗng dưng cậu đi đến một con hẻm và hai tay cho vào túi quần nói:

-Ra đây đi, lén lút theo đuôi không phải là điều một quý cô nên làm đâu.

-Ồ!...

Một âm thanh ngạc nhiên sau đó một cô gái tóc đỏ xinh đẹp, dáng người nóng bỏng từ bóng tối hiện thân:

-Phát hiện được sự hiện diện của tôi à?... Thần kinh cậu nhạy cảm lắm đó.

Lakjhal nhún vai không tỏ ý kiến, cậu hơi vuốt nhẹ sống mũi:

-Thế, tiểu thư đây theo đuôi tôi có ý đồ đen tối gì nào?.

-Ha ha ha,... cậu hài hước lắm đấy, tôi đến để quan sát người được Eucliwood lựa chọn sẽ như thế nào thôi, không có ý định xấu, yên tâm đi...

Lakjhal tỏ ra đã hiểu sau đó xoay người đi ra ngoài không nói lời nào.

Cô gái đứng tại đó sững người.

Cái phản ứng quái quỷ gì thế này, ít nhất cũng phải tìm hiểu tên tuổi, có hay không liên quan đến Eucliwood, hoặc một nghìn lẻ một cái phản ứng mà cô dự đoán thiếu niên kia sẽ phản ứng.

Thế nhưng.

Cái ánh mắt bình thường như nhìn bức tường và xoay người thần nhiên bỏ đi là ý định gì... Không, hoàn toàn không bình thường tí nào.

-Đứng lại cậu bé!.

Lakjhal thản nhiên xoay người nhìn cô gái đối diện:

-Có chuyện gì sao?...

-Cậu không muốn biết tôi là ai sao?.

Lakjhal lúc này mới tỏ ra ngạc nhiên, phản ứng này khiến cô gái hài lòng, đây mới là một điều mà người bình thường nên có, nhưng câu nói tiếp theo khiến cô xuyết ngã ngửa.

-Có quan trọng sao?. Chúng ta cần phải biết nhau à?. Tôi hỏi thì cô có nói tên thật của mình không?. Haizzzz... Nếu đã biết những việc đó là không cần thiết thì tại sao phải đi làm, cô đúng là quái dị thật đấy.

Cái đ.....

Một đàn quạ đen bay qua đầu cô gái, nếu không phải đây là kẻ được Yưu lựa chọn thì quả thật cô muốn nhả lên bỏ đầu tên này ra xem não hấn làm bằng loại chất liệu của hành tinh nào.

-Cậu quả thật không phải là người bình thường.

Cô gái tóc đỏ mệt mỏi thở ra và xoay người biến mất.

Lakjhal tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Quái tai, mình là không phải là người bình thường cô ta cũng biết, quả thật mình là Zombie mà.

Cô gái đang đứng trên một tòa cao ốc suýt rơi xuống khi nghe câu này.

Trình độ ngây thơ như cún và cái nhìn thế giới bằng góc nhìn khác của tên này đã đạt đến một trình tự mà đến cả cô cũng phải ngưỡng mặt ngược nhìn.

Năm bóng người hiện lên sau lưng cô gái, một trong số họ lên tiếng:

-Không ngờ được tên đó lại phát hiện sự ẩn thân của cô đấy Neagleria.

-Tính cách cực độ quái dị nhưng cũng rất thâm ý, nếu để ý kỹ thì những điều hấn nói nhìn từ một góc độ khác lại hoàn toàn hợp lý.

Neagleria ngạc nhiên nhìn người lên tiếng.

Cùng là một trong Ma Nhai Thất Hiệp nên cô hiểu trí tuệ của tên này là cỡ nào kinh khủng, hấn rất ít khi nói nhiều nhưng những lời hấn nói đều mang tính quyết định lịch sử.

Tựa như trong cuộc chiến giữa Virie và Địa Ngục, ở phút đỉnh cao cuộc chiến thì hấn chỉ nói một câu khiến chiến tranh phải dừng lại và hiệp ước hòa bình một trăm năm đã được hai bên lập ra. Hấn được Nữ Hoàng của Virie tôn trọng gọi là "Trí Giả Địa Ngục".

-Nói nghe xem, ta rất muốn biết ở cái góc độ không khoa học nào mà tên kia có thể phát ngôn được câu đó.

-Từ góc độ của một kẻ mạnh, mạnh đến cái trình tự chúng ta không hình dung được. Hấn chẳng cần quan tâm đến việc chúng ta muốn gì ở hấn, trong mắt hấn thì chúng ta có xoay trời chuyển đất tất cả đều chỉ như một lũ sâu kiến đang lục đục chẳng có gì ảnh hưởng đến hấn cả. Đây chính là ánh nhìn của kẻ mạnh hơn.

Năm người kẻ cả Neagleria kinh hãi, tên kia đã nói như thế thì không thể sai đi nơi nào, thế nhưng tên nhóc đó chỉ là một người bình thường mười lăm tuổi, họ đã điều tra kỹ và không phát hiện bất kỳ sơ sót nào, hấn làm sao mà....

Người kia lúc này mới nhú mày:

-Đây cũng là điều làm ta khó giải thích nhất. Từ cơ thể hấn ta đã phân tích tất cả nhưng không có bất kỳ điều gì lạ thường ngoại trừ năng lượng sinh mệnh do Eucliwood ban cho, cấu tạo cơ thể bình thường, không có ma lực, không có bất kỳ thứ gì khác, nhưng chỉ với cuộc trò chuyện của hấn và Neagleria hôm nay đã khiến ta phải thay đổi tất cả nhận định. Hấn quả bình thường, bình thường đến nỗi khác thường hơn cả những kẻ khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cô gái phép thuật Haruna

Lakjhal sau giờ tan học thì cậu đi ngang qua nghĩa trang thành phố, lúc này trời đã tối, dưới ánh đèn đường nhấp nháy khiến không khí nghĩa địa đặc biệt rùng rợn, âm u.

Lakjhal lắc đầu cười nhẹ, với thân phận zombie thì bầu không khí này quả là một thiên đường.

Keng!... Àm!... Brùm!...

Âm thanh giao đấu với tiết tấu cao diễn ra ở một góc tối của nghĩa trang.

Sau đó một bóng người nhỏ nhắn bị hất văng khỏi màn sương âm u bắn về hướng Lakjhal. Cậu vươn tay bế lấy sau đó nhìn kỹ.

Một con nhóc dễ thương, cô bé vận một bộ trang phục của các cô gái phép thuật trong các bộ hoạt hình cậu hay xem trên tivi rất bắt mắt, thế nhưng vẻ mặt cô nhóc này viết hai chữ “rắc rối” to đùng.

Lakjhal không nói hai lời thả người trên tay xuống sau đó quay lưng bỏ đi, đúng lúc này một con gấu mặc Comple cao hơn 4 mét nhảy xổ ra, nó dùng móng vuốt tát đến hướng Lakjhal.

Quả nhiên là rắc rối thì không thể tránh. Lakjhal búng ngón tay:

-300%.

Rầm!....

Con gấu bị tổng bay ngược hơn 10 mét đập vào một khu mộ lớn. Cô bé hiếu kỳ nhìn Lakjhal sau đó hỏi:

-Làm sao ông làm như thế được?.

-Cơ thể con người không thể khai phát hết khả năng của não bộ nhưng tôi thì không. Bởi vì tôi đã chết, trở thành một zombie khiến tôi không còn chịu hạn chế đó nữa.

Cô bé suy ngẫm sau đó gật gù.

-Grao, thằng nhãi khốn nạn, tao xé xác mày...

Con gấu quái dị từ giữa đồng đồ nát đứng ra rồi vùng hai móng vuốt tát cực nhanh đến Lakjhal. Cô bé vùng vẫy trong tay lên gạt phăng cú tát và nói:

-Con Megalo này không phải là thứ ông đối phó được, lui về sau đi.

-Ồ!...

Lakjhal gật đầu rồi nhảy lui về sau hơn 30 mét, cậu móc bịch snack từ cặp và ngồi lên một bia mộ gần đó thì thầm:

-Xem phim khoa học viễn tưởng 3D công nghệ chân thực, ăn snack, nếu có thêm chai Coca thì cuộc sống như thiên đường.

Cô bé cầm cửa máy và con Megalo nghe thế thì xem tí bồ ngựa.

...

Một hồi quần nhau hơn hai tiếng khiến ma lực của cô bé giảm sút rõ rệt, con Megalo vốn là sinh vật Địa Ngục, ở trong nghĩa trang được cung cấp âm khí khiến nó gần như không thể bị đánh bại.

Rầm!...

Cô bé bị văng đi và ngã ra đất, cô cố dùng chút sức lực còn lại để nói với Lakjhal.

-Chạy nhanh đi!...

Lakjhal nhàm chán đứng dậy sau đó cho tay vào túi quần:

-Hết phim rồi, như thế thôi à, kè xấu đánh bại anh hùng quả là một kịch bản nhàm chán.

-Thằng nhãi khốn kiếp, chết đi!...

Vụt!...

Con gấu xoắn tay tát đến khiến không khí rít lên mãnh liệt.

Lakjhal nhẹ nhàng búng tay:

-600%. Vô Sinh Tuyệt Sản cước.

Bình!....

Cậu đá thẳng vào hạ bộ con Megalo khiến nó cong người như tôm nằm lẫn lộn.

Lakjhal bước đến nhắc chiếc cửa máy của cô gái và vung vào đầu con Megalo kết thúc cuộc sống đau thương của nó.

Cô gái nằm trên mặt đất há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, không thể nào đâu!.... Megalo không có bộ phận sinh dục, đây là kiến thức thường thức mà!....

Hàng nghìn con quạ đen bay khắp bầu trời thể hiện tâm trạng quái dị và ngu ngơ của tất cả những ai trông thấy kể cả sáu bóng người trên cao ốc cách đó không xa.

Lakjhal đưa tay phui ống quần:

-Sinh vật giống đực vĩnh viễn sẽ có khuyết điểm như thế, bất kể nó có hay không có bộ phận sinh dục, đó đã là chân lý mà tổ tiên để lại. Đá vào đó thì có thánh cũng như người thường thôi. Đây là ám chỉ tâm lý, nơi đó bị tấn công thì sẽ đau, ám chỉ tâm lý này đã tồn tại trên thế giới từ xa xưa và ăn sâu vào tâm trí mọi sinh vật có trí tuệ.

Lakjhal nhìn cô gái và hơi mỉm cười:

-Đừng áp dụng những điều thường thức trong một thế giới đầy những điều bất thường kể cả những điều thường thức đó áp dụng đối với các sinh vật khác thường.

Cô bé gượng người đứng dậy, hôm nay cô đã có một bài học bổ ích, sinh vật có trí tuệ là một chủng loại kỳ diệu và không bao giờ có thể lý giải. Cô cất tiếng trong trẻo:

-Cảm ơn nhé, may mà có cậu cứu tôi,...

Phanh!...

Bộ quần áo pháp thuật trên người cô tan biến do ma lực cạn kiệt, quang cảnh non nớt sinh đẹp toàn bộ được Lakjhal nhìn sạch. Cậu đỏ mặt ồ lên:

-Bé gái quả là điều kỳ diệu của tự nhiên.

Á!.....

Cô bé hét toáng lên sau đó tung tát một cú như trời giáng vào má Lakjhal, tiếp đó là đòn chọc mù mắt liên hoàn. Lakjhal sau chuỗi Combo thì đo đát không nói hai lời.

...

Trong căn nhà của mình, Lakjhal nhìn hai cô bé trạc tuổi đang quan sát nhau chăm chăm. Yuu viết và đưa cho Lakjhal xem:

“Ai đây Ayumu?”.

-Hàng khuyến mãi sau khi xem một bộ phim 3D thế giới thực dờ tẹ.

Nhìn đôi mắt nghi hoặc của Yuu thì Lakjhal đành kể tường tận lại mọi việc. Yuu nghe xong mọi việc thì thần nhiên viết:

“Tôi đói rồi, nhớ nấu thêm súp Misop và cá Kabachi chiên giòn”.

-Nấu thêm phần của tôi nữa nhé Ayumu. Thiên tài Haruna cần ăn rất nhiều để hồi phục ma lực.

-Thế,... Thiên tài Haruna, cô từ lúc nào mà ở nhà tôi và ra lệnh tự nhiên như cô tiên thế.

Haruna không kiên nhẫn quay sang mở tivi lên:

-Anh dài dòng như đàn bà ấy, nhanh đi nấu đi, quan tâm tiểu tiết làm gì.

Ặc!...

Lakjhal nghe như ông tổ đang ra lệnh cho mình, không phải chứ?!... Cô là người tới ở ké cơ mà, sao giống ông tổ tôi vậy?.

Hai mắt Lakjhal đờ đi, cậu lùi thui vào bếp. Cậu cảm giác mình hiện tại như một người mẹ có hai đứa con gái nhỏ khó tính.

Số mệnh kì diệu, vì chúa thừa đất mẹ Gaia, mong người mau giúp bà cô thiên tài Haruna này hồi phục ma lực và phóng gáp khỏi cuộc sống của con.

Vậy là từ nay trong nhà cậu đã hình thành một tổ chức có quy mô sơ bộ, “Hội đồng thiếu nữ có vấn đề về nhận thức xã hội” viết tắt là HDTNCVDVNTX. Ấc, cái tên cũng rất khảm và khiến người nghe phát xoắn lên.

...

Lại một tuần nữa trôi qua kể từ khi Haruna về trú ngụ nơi mái nhà nhỏ hạnh phúc của Lakjhal, cậu cảm giác được cuộc sống bình thường của mình đang vỗ cánh bay đi khi mà HDTNCVDVNTXH được thành lập, mà cho qua cái tên tổ chức khá xoắn này, gọi là "Hội các thiếu nữ lập dị" cũng đầy đủ nói lên tất cả.

Lakjhal như mọi ngày vác cặp đến trường.

-Anh đi đây!...

Haruna lúc này bỗng chạy ra mang theo một cái bọc bên trong là Bento(hộp cơm) và đồ ngọt đưa cho Lakjhal:

-Đây là... tôi... tôi làm thừa ra,... bỏ đi thì phí nên... ông cố mà ăn cho hết đây,... không có ý gì khác đâu nhé....

Lakjhal mỉm cười nhận lấy hộp Bento và nhìn bóng lưng bối rối của Haruna khuất sau cánh cửa.

-Bà cô này xem như có lương tâm, hội thiếu nữ lập dị xem ra cũng không phải không tốt.

Thế nhưng các bậc thánh hiền từng đưa ra một nghiên cứu, số mệnh luôn trêu đùa khi bạn cảm thấy nó thật tốt lành.

...

Vàng ròn hay cơm trưa?!...

Đây là câu hỏi của Lakjhal khi mở hộp cơm trưa. Ánh sáng lấp lánh chói mắt phát ra khiến tư duy của cậu phải dừng lại mười giây để sắp xếp tất cả.

-A ha ha... trông ngon mắt thật đấy, Haruna nấu món trứng cuộn trông đẹp và hấp dẫn thật. Xem bên dưới có gì nào.

Lóe sáng!....

Một đàn quạ bay qua đầu Lakjhal, bên dưới cũng lại là trứng.

Cái quái gì!...

Đừng nói là trong bình nước cũng là....

Cậu mở nắp bình nước và đổ ra cái thứ vàng óng, bông bênh, lấp lánh. Lại là trứng. ...

Lakjhal cảm giác mình sẽ chết với sự đầu độc bằng 72 món trứng siêu hạng của Haruna.

-Ồ!... sao lại toàn trứng không thể Ayumu. ...

Lakjhal giật thót mình, là Orito.

Nếu thằng này nghe được mình sống với hai cô bé xinh đẹp trong khi hắn còn chưa chạm vào tay gái lần nào hắn sẽ lớn chuyện.

Vùng đất bình yên của mình nơi trường học cũng sẽ kết thúc nếu tên Orito này biết được, cậu nở một nụ cười sáng chói.

-A ha ha,.... cậu nói gì thế Orito, trứng tốt cho sức khỏe và làn da lắm đấy.

Nói rồi cậu gắp một miếng và bỏ vào miệng

...

Uuuu!....

Bụng Lakjhal như sôi lên vì đói trên đường đi học về.

Cậu không ngờ món trứng của Haruna lại ngon đến thế, với tư cách là một sinh vật cộng đồng, việc chia sẻ bữa trưa ngon miệng cho tập thể lớp là nghĩa vụ của Lakjhal, cậu chẳng ăn được nhiều.

Về đến nhà cậu phải lao vào bếp để chuẩn bị bữa tối cho hai cô bé như một bà mẹ trẻ đảm đang.

Hôm nay cậu nấu nhiều hơn thương lệ một chút để bù cho buổi trưa chẳng ăn được gì ra hồn.

-Bữa tối đến rồi mọi người.

-Múc cho tôi đầy bát vào Ayumu, ma lực trong tôi đang sôi sục đây.

-Thôi đi mẹ trẻ, không phải là bụng cô sôi lên vì đói à.

“Cho tôi một bát nữa Ayumu”

-Của em đây Yuu.

-Cho tôi một bát luôn...

-Ok, có ngay... Hà?... Từ từ đã, cô là ai mà tự nhiên còn hơn thằng điên trong nhà tôi.

Trong bàn ăn chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một thiếu nữ tóc đen xinh đẹp, ánh mắt cô lạnh lùng và thân hình thì cực kỳ nóng bỏng.

Thế nhưng Lakjhal không quan tâm đến điều này, hiện tại cậu đang trong thời kì nhạy cảm khi cuộc sống hạnh phúc và bình thường của mình bị xâm lược mạnh mẽ bởi các thể lực tà ác, huyền bí...

Vì chính nghĩa và công lý, à không, vì bản thân và hạnh phúc, phải kháng cự đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Vampire ninja - Seraphim

Cô gái về mặt không kiên nhẫn:

-Bất lịch sự quá đấy, tôi là khách thì cậu phải tiếp đón chu đáo chứ, đây không phải là truyền thống tốt đẹp của dân tộc sao?.

Lakjhal cố nhịn xuống xung động tím cổ cô ta vút ra ngoài và nói:

-Com của cô đây?. Thế mời quý cô tự giới thiệu về bản thân mình nào.

-Tôi tên là Seraphim, vũ khí ưa thích Tsubamegaishi, thuyết chiêu ưa thích Tsubamegaishi, từ ngữ yêu thích Tsubamegaishi.

Đến rồi!... Thiếu nữ lập dị...

Lakjhal cảm giác được rắc rối đến gần nên mỉm cười đầy dè dặt:

-Vậy là chúng ta đã chào hỏi, thể hiện đầy đủ tinh thần hiếu khách của dân tộc, vậy mời cô đứng lên đi thẳng quẹo trái mở cửa và ra khỏi ngôi nhà tồi tàn này....

-Không được, tôi nhận nhiệm vụ đến mời Hellsythe-dono về làng chúng tôi, một khi người chưa chấp nhận thỉnh cầu thì tôi sẽ phải ở lại đây để chờ đợi mệnh lệnh.

Seraphim nói rồi nhìn về hướng Yuu, Yuu không để ý đến cô gái mà viết:

“Cô ta rất phiền phức, mời cô ta đi đi Ayumu”.

Lakjhal cảm thấy Yuu lúc này như một thiên sứ, có lẽ cô bé đã hiểu được nỗi khổ của mình chẳng. Seraphim trừng mắt nhìn Lakjhal sau đó nói với Yuu:

-Người là gì của Hellsythe-dono?.

-Là kỵ sĩ bảo vệ của Yuu.

“Người hầu.”

Hự!....

Trang giấy của Yuu như một thanh kiếm xuyên qua tin Lakjhal khiến cậu gục xuống bàn. Haruna chọc chọc Lakjhal nhưng không thấy động tĩnh:

-Thắng rồi?.

Seraphim bung cốc trà lên nhấp và nói:

-Vậy tôi sẽ đá hất đi và chúng tôi mới có thể làm người hầu của cô, Hellscythe-dono.

-Cô nói như thể đã thắng tôi rồi vậy. Nếu cô thua thì sao?.

-Tôi sẽ làm người hầu của cậu.

-Hừ hừ!...

Lakjhal cười khùng khục âm hiểm khiến ba cô gái rừng mình nổi da gà.

-Vậy ra nghĩa trang quyết đấu nào, thắng cô làm người hầu của Yuu, thua cô làm người hầu của tôi.

Seraphim nghe như có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không nghĩ ra. Cô khinh thường đứng lên đi ra.

Lakjhal nhìn Seraphim như nhìn một con cá mắc câu, thắng hay thua cũng làm người hầu mà còn tự đắc.

...

Trong nghĩa trang thành phố, nơi đã phát sinh biết bao câu chuyện kỳ dị, hiện lại đang chuẩn bị chứng kiến thời khắc một kẻ tự đưa mình làm người hầu.

Lakjhal cho hai tay vào túi và nói:

-Lao đến đây đi.

Seraphim tụ tập lá cây trong không khí và biến nó thành một cây katana dài rồi chém đến Lakjhal cực nhanh.

Vụt!...

Lakjhal nhẹ nhàng nhích người về sau một khoảng ngoài tầm nhát chém một chút, nhưng thốt nhiên bóng người của Seraphim đột nhiên hiện lên sau lưng Lakjhal và tung kiếm đâm đến.

Lakjhal phóng nhanh về trước và xoay người lại, áo cậu hiện lên một vết chém nhỏ.

-Khá đấy, 100%.

Bùng!....

Lakjhal nhún chân như điện giật đá về cổ của Seraphim không thương tiếc.

Seraphim còn chưa kịp phản ứng thì cú đá đã dùng một góc độ tinh xảo khóa chặt mọi hướng thoát thân của cô và bổ đến hướng cổ Seraphim.

Phanh!...

Lakjhal nhíu mày nhìn đám lá cây bị đá tán loạn, cách đó mười mét là Seraphim từ một vùng lá cây hiện thân ra, trên vai cô là một vết máu nhỏ.

Seraphim không còn dám khinh thường cái tên nhìn có vẻ vô hại nhưng rất lại này nữa.

-Đó là kỹ năng gì vậy.

-Võ thuật do con người sáng tạo ra – Teawondoo, tôi là đai đen ngũ đẳng đấy nhé, từ khi thành zombie thì có lẽ đã đạt đến đai đen 1000 đẳng.

-Hừ!... Bí kỹ Tsubamegaishi. Loạn Trảm!.

Seraphim phóng người lên cao bằng một đôi cánh và chém xuống từng đạo ánh sáng màu đỏ rực.

-Vô ích thôi, 500%!.

Lakjhal búng tay và tung chân đá văng đi các đạo ánh sáng, sau đó cậu phóng người lên xoay hai vòng lấy thế đá ngang cực mạnh vào eo Seraphim.

Thế nhưng cậu lại lần nữa nhíu mày, cái kỹ năng ẩn thân bằng lá của Seraphim quá khó nhìn.

Khi cậu còn lững lờ giữa không trung thì Seraphim đã hiện ra từ góc chết của cậu và đâm nhanh đến.

Phập!...

Thanh kiếm xuyên qua ngực của Lakjhal và hai người đồng thời rơi xuống.

Seraphim thở dài, vậy là thắng rồi. Bỗng nhiên cô biến sắc mạnh mẽ.

-Vậy là bắt được cô rồi nhé.

Một bàn tay chẳng biết từ lúc nào để thành hình đao ngưng dưới cằm cô, thanh kiếm của cô bị Lakjhal giữ cho đâm vào cơ thể của cậu ta khiến cô không thể thi triển nhẫn thuật.

Seraphim thở ra nói:

-Tôi thua rồi, cậu rất mạnh.

Lakjhal vui vẻ cười khà khà:

-Vậy thực hiện nghĩa vụ của người hầu ngay lúc này luôn và gọi “Chủ nhân” đi.

-Mơ à tên biến thái,...

-Ặc, thế gọi là Onii-chan cũng được,...

-Nói gì thế cận bà, ghê tởm,...

Lakjhal nổi giận dùng dùng găm thét:

-Thế cô làm người hầu kiểu gì hả?.

-Trợ giúp tên biến thái người chăm sóc Hellscythe-dono, và ưu tiên bảo vệ người khỏi bàn tay ghê tởm của người.

Seraphim nói cũng đập tắt luôn tia hy vọng cuối cùng của Lakjhal, cậu đáng thương xoay người nhìn Yuu:

-Anh không phải là thằng biến thái đúng không Yuu?.

“Anh không phải thằng biến thái.”

Lakjhal nước mắt tuôn rơi:

-Chỉ có Yuu là hiểu cho Onii-chan nhất.

“Anh là con zombie biến thái, Ayumu.”

Hự!...

Lakjhal phun máu ngất đi.

...

Lại một tuần nữa trôi qua kể từ khi Hội thiếu nữ lập dị tăng quân số lên ba người. Cuộc sống bình thường của Lakjhal đã trở về theo một ý nghĩa khác.

Khi chung quanh bạn xảy ra quá nhiều việc bất thường thì chúng lại trở nên quá đổi bình thường.

Hiện giờ Lakjhal đang sống cùng một pháp sư gọi hồn đến từ địa ngục, một thiếu nữ phép thuật đến từ Virie và một Vampire ninja đến từ một vùng đất nào đó cũng ảo không kém.

Lakjhal cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, nó như một thời gian nghỉ ngơi nhẹ cho cậu, so với cuộc sống ở Goddiment thì nơi đây quả là thiên đường, cậu thoải mái thả ra cảm xúc của mình và tận hưởng cuộc sống hàng ngày.

Mảnh linh hồn của Arthur và Yuu đang dần hòa hợp, khi cả hai hoàn tất quá trình này thì cũng là lúc cậu cất bước đến ngôi sao tiếp theo của Arthur.

Lakjhal xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho bốn người, sau đó cậu đi đến từng phòng để gọi mọi người thức giấc.

Haruna vươn người dầy mệt mỏi nói:

-Sáng nay sẽ ăn gì thế Ayumu, tôi đói quá rồi...

-Ok, sáng nay sẽ ăn bánh mì với trứng rán, có thêm cơm chiên bột nhé.

Lakjhal bỗng nhiên xoay người đối với Haruna:

-Dai-sensei sáng nay có gọi đến cho tôi bảo rằng có chuyện muốn nhờ cô, dùng bữa xong cô lấy điện thoại gọi lại cho Dai-sensei.

-Uhm!...

Sau bữa sáng thì mọi người trong nhà mỗi người một việc, hôm nay là ngày cuối tuần nên bốn người phân ra dọn dẹp căn nhà.

Không khí vui vẻ khiến Lakjhal hơi mỉm cười âm áp.

Seraphim đang lau tivi thấy được nụ cười của Lakjhal thì ngây người, không phải cô chưa từng thấy tên biến thái cười. Nhưng lúc này đây, cô qua nụ cười của Ayumu cảm thấy thế giới của hắn và của các cô quá đổi xa xôi với nhau, cô không thích nụ cười đó một chút nào.

Lakjhal phát hiện ra Seraphim đang nhìn mình nên bối rối quay người dọn dẹp nhà kho.

Haruna cũng cảm thấy sự nặng nề nên đến bên Seraphim:

-Sao mắt cô đỏ lên thế Sera.

-Không có gì chắc là bụi rơi và mắt nên khó chịu.

Yuu đang lau bàn chứng kiến tất cả, cô cũng cảm giác được trong lồng ngực nhói lên, cô không thích cảm giác này.

Đúng lúc này Lakjhal từ bên ngoài hớn hờ bước vào, trong tay cậu là một cuốn Album khá cũ:

-Đây là hình ảnh gia đình tôi, mọi người đến đây, đây là papa và mama của tôi.

-Gì chứ, sao lại bình thường và dễ mến thế, không biết sao ông chẳng có điểm nào giống họ cả.

-Cái gì!, là ai khiến tôi có cuộc sống như thuyền nát trôi sông thế này, bây giờ còn tình tượng.

“Em là người biến anh thành zombie, anh không thích à?”

-Oniichan cam nguyện với cuộc sống này, tạ ơn đất mẹ Gaia đã mang Yuu đến với con.

-Thế còn tôi?.

-Lay chúa, tha cho con đi mẹ trẻ, món trứng bằng vàng 9999 của mẹ chẳng khác nào khiến con tuyệt thực buổi trưa.

Ha ha ha ...

Không khí nặng nề trầm lắng lập tức tan biến và dưới mái nhà vang lên những tiếng cười thân thiết.

Bốn người dọn xong căn nhà thì trời đã tối, Lakjhal nấu một nồi lẩu nóng hổi, thơm lừng khiến bụng của ba cô gái sôi lên réo rắt.

Bốn người dùng bữa trong vui vẻ sau đó ngồi dưới hiên nhà ăn đá bào, ngắm sao trời.

Lakjhal nhìn ba cô gái vui vẻ cười đùa thì cậu tự thì thầm:

-Hạnh phúc do đôi tay bản thân tạo nên, muốn níu giữ thì phải đứng lên chiến đấu.

Cậu ngẩng nhìn tinh không đầy sao và ánh mắt kiên định như một thanh trường kiếm đâm thấu bầu trời.

Sáng ngày hôm sau. Ayumu biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Ayumu biến mất. Hạnh phúc tan vỡ?

Ba cô gái vốn cho rằng Ayumu có công việc bên ngoài nhưng đợi đến khuya vẫn chưa thấy bóng dáng của cậu thì mọi người sắc mặt đều tái nhợt đi.

Mất đi mới cảm thấy quý giá, ba cô gái lúc này mới cảm giác được sự hiện hữu của Ayumu trong cuộc đời mình quan trọng đến nhường nào.

Yuu dùng kết nối giữa mình và Ayumu để cảm nhận vị trí của cậu, Haruna liên lạc với các giáo sư của mình ở Virie mong tìm được biện pháp, Seraphim trở về làng ninja để tìm kiếm thông tin từ bộ tình báo.

Tất cả vô dụng, Ayumu như bốc hơi khỏi mặt đất, không một chút dấu vết nào để lại. Mạnh mỗi duy nhất là chờ đợi thông tin từ bên Ma Nhai Thất Hiệp của Yuu.

...

Bảy ngày sau, Ma Nhai Thất Hiệp mang đến tin tức khiến ba cô gái kích động đến ngất đi.

Ayumu đã hoàn toàn tan biến trên cõi đời, danh sách các linh hồn dưới Địa ngục không có tên cậu ta, dùng thủy tinh tiên tri Ametis Nolas cũng chỉ nhìn được một mảnh tối đen về số phận của Ayumu.

Phán định rằng Aikawa Ayumu đã hoàn toàn không tồn tại trên đời.

...

Lakjhal hiện tại đang làm gì.

Cậu đứng trong một chiến hạm màu bạc khổng lồ bên ngoài tinh không hành tinh này.

Bên cạnh Lakjhal là một thiếu niên tuyệt mỹ với mái tóc bạch kim dài quá eo, mắt vàng rực như ánh sáng mặt trời.

Lakjhal nhìn vào các dòng chảy tuyệt đẹp trong tinh không và hỏi:

-Cậu đã kết thúc hành trình của mình ở Ân Vụ Trụ rồi sao Ngọc Văn?.

-Vẫn còn rất nhiều sắp xếp chưa triển khai, lần này mình đến Pháp Vũ Trụ là nhiệm vụ của tập đoàn Grandown, Pháp Vũ Trụ đang là thị trường cạnh tranh giữa tập đoàn Grandown và tập đoàn Drufal, có một số sắp xếp mình cần thực hiện nên nhận nhiệm vụ đến đây.

Nghe Ngọc Văn nói thế thì Lakjhal hơi mỉm cười:

-Cậu nói như thể bản thân không thuộc về tập đoàn nào cả.

-Không phải như thế sao?. Nhờ lợi nhuận từ bên Goddiment ở nước Hạ hiện tại mình đã thành công đăng ký làm công ty con cho tập đoàn Grandown, tên chính thức của công ty chúng ta là White Cloud, mà các sản phẩm sáng tạo của cậu cũng được đánh giá rất cao bởi bộ phận thiết bị ứng dụng bên tổng bộ tập đoàn.

Lakjhal nhún vai nói:

-Những thứ đó mình đã không dùng đến, cậu muốn sử lý chúng ra sao cũng được.

Ngọc Văn không nói gì thêm mà lấy ra một chiếc nhẫn:

-Thiết bị liên lạc này rất có ích cho tổ chức của chúng ta, cậu có thể giao bản thiết kế của nó cho mình không?.

Lakjhal lấy từ không gian vương tọa một quả cầu tùy tinh và đưa nó cho Ngọc Văn không nói hai lời. Ngọc Văn nghiêng ngẫm:

-Tin tưởng mình đến thế à?.

-Những thứ này không quan trọng đến mức có thể thể hiện sự tin tưởng. Thế,... Tại sao Drufal lại nhắm đến hành tinh này?.

-Chúng định vị được cậu nên đã cho đội cơ động Cánh Én dẫn quân đến.

-Định vị được mình?. Làm sao có việc đó được?. Mình đã che đi số mệnh và vận mệnh của bản thân..

-Đây là bí mật của cao tầng các tập đoàn, mình chỉ có thể biết sơ lược là họ có một máy chủ quản lý dữ liệu vô cùng khủng bố, nó có được hầu hết thông tin của mỗi một hạt nguyên tử nhỏ nhất trên vô vàn hành tinh ở các vũ trụ.

Lakjhal ngưng mặt trầm trọng hẳn đi.

Nếu đúng như lời Ngọc Văn nói thì cỗ máy này không phải chỉ đơn giản như vậy. Đó cũng không phải là điều mà hiện tại cậu cần quan tâm, trọng yếu hơn là Drufal đã kéo quan đến gần hành tinh này.

-Cậu có biết quân lực của chúng lần này như thế nào không Ngọc Văn?.

-Đội cơ động Cánh Én là đội quân có sức mạnh xếp thứ tự 17890 của Drufal, đây cũng xem như chúng đánh giá mức độ nguy hiểm của cậu khá cao, cách đây hai năm chúng cho đội quân Dimer xếp thứ 26879 đến truy sát mình ở đại lục nổi Semsuki, trận chiến đó mình đã phải dốc hết toàn bộ lực lượng xây dựng tại lục địa đó mới khiến chúng thương vong nặng nề và rút lui.

Lakjhal trầm tư thật sâu, cậu không có thể lực của mình nhưng chiến lược của cậu khi biến thân thành Vua Chiến Tranh cũng thoải mái đàn áp toàn bộ công ty Bạch vân ở Goddiment cộng lại.

-Sức mạnh của đội Cánh Én so sánh công ty Bạch Vân thì như thế nào?.

Ngọc Văn nhắm mắt suy tính sau đó đưa ra một kết luận:

-Chiến lược tổng thể và chính xác của cả hai bên chênh lệch 1772 lần, Đội Cánh Én mạnh gấp 1772 lần so với công ty Bạch vân hiện tại.

Lakjhal cũng suy tính khả năng chiến đấu của mình:

-Cho mình số liệu cụ thể của quân địch.

-Trước đó mình cũng sẽ các cấp độ phân bậc tương đối chung do các tập đoàn định ra.

Ngọc Văn đưa tay vẽ nên một biểu đồ.

Thang đo chiến lực tính bằng trị số chiến lực kí hiệu Fiti, 1 Fiti tương đương 1000kg sức kéo.

1 Mega là 1,000,000 Fiti, 1 Tera là 1,000,000 Mega, 1 Ultra là 1,000,000 Tera.

Người bình thường: 0.1 – 9 Fiti.

Người siêu việt:

Bình nhì: 10 – 99 Fiti, bình nhất: 100 – 999 Fiti.

Hạ sĩ: 1000 – 9,999 Fiti, trung sĩ: 10000 – 99,999 Fiti, thượng sĩ: 100,000 – 999,999 Fiti

Thiếu úy: 1 – 9 Mega, trung úy: 10 – 999 Mega, đại úy: 100 – 999 Mega.

Thiếu tá: 1,000 – 9,999 Mega, trung tá: 10,000 – 99,999 Mega, đại tá: 100,000 – 999,999 Mega.

Thiếu tướng: 1 – 9 Tera, trung tướng: 10 – 99 Tera, đại tướng: 100 – 999 Tera.

...

Bên cạnh là các biểu đồ phân bậc chất liệu, chiến hạm, trang bị,....

Lakjhal xem xong thì cũng có điều suy nghĩ, bảng chiến lực không khác mấy so với cách phân loại ở Goddiment, 1 Pestro là một sức người bình thường, 1 Drastro bằng 1,000,000 Pestro, 1 Godstro bằng 1,000,000 Drastro.

Ngọc Văn lấy ra một viên thủy tinh lập thể nhiều mặt và đưa tay điểm vào khiến nó sáng lên hình ảnh ba chiều của một hạm đội, tiếp đó cậu bắt đầu giải thích chi tiết cho Lakjhal.

Đội Cánh Én có tổng thể hai mươi vị thống lĩnh, mỗi người đều là cấp Thiếu Úy năm sao trở lên, bản thân mỗi thống lĩnh có một hạm đội gồm một trăm chiến hạm làm từ chất liệu cấp B, mỗi chiếc dài hơn 30km.

Tổng chiến lực đánh giá từ chiến lực cá nhân, trang bị, phi thuyền, quân đội... là Đại Úy chín sao. Hai mươi người có chiến lực của một Thiếu Tá hai sao.

Ngoài ra còn có các thông số bên ngoài về chiến thuật, lối đánh, cách phối hợp, các tư liệu về những trận đánh trong lịch sử...

Tổng chiến lực gần 300,000 Mega.

Lakjhal chăm chú lắng nghe sau đó nhủ mầy, nếu tính tất cả chiến lực mạnh nhất của cậu cũng chỉ tầm gần 150,000 Drastro hay nói cách khác là 150,000 Mega, chênh lệch gấp đôi.

Ngọc Văn lúc này lên tiếng:

-Mình có thể hỗ trợ cậu một đội chiến hạm cấp A, việc kinh doanh của chúng ta ở Goddiment rất phát đạt.

-Lượng kinh doanh đó chưa đủ để sắm một hạm đội cấp A, và cách chiến đấu của mình không phù hợp với việc đánh bằng hạm đội.

-Vậy thì một trang bị cấp độ SS+ thì như thế nào?. Xem như bỏ tiền đầu tư cho cuộc chiến này.

Lakjhal nhếch môi:

-Nếu mình đoán không lầm thì tập đoàn Grandown cũng cho quân đội đến Pháp Vũ Trụ để cầm chân tập đoàn Drufal. Trang bị SS+ cậu đưa mình chỉ là một yêu cầu từ phía bộ phận trang thiết bị của tập đoàn.

Ngọc Văn tỉnh quá:

-Chúng ta phải tiết kiệm từng đồng dù nhỏ nhất đúng không? – phương châm của một nhà kinh doanh.

Lakjhal thờ nhẹ ra:

-Mình cũng không nắm chắc về trận này, xem như một trận chiến sinh tử tìm kiếm đột phá vậy, đánh đến cùng mà thôi.

-Ở hành tinh này có điều gì hấp dẫn cậu đến vậy?. Mình đã nhận được thông tin rằng cậu đến hành tinh mười năm và chỉ sống như một người bình thường cho đến gần đây thì cuộc sống cậu có đôi chút xáo trộn, nhưng hoàn toàn không nhìn ra được điều gì cả đặc biệt.

Lakjhal nhìn sâu vào ánh mắt của Ngọc Văn:

-Những kẻ như chúng ta chẳng phải luôn mong muốn có được một mảng yên bình, không phải sao?.

Ngọc Văn không thấy được điều gì khác từ đáy mắt Lakjhal nên cũng không thăm hỏi nữa.

Lakjhal và Ngọc Văn đều là những người có khả năng xuyên thấu tâm hồn của vạn vật chung quanh nên họ lại không thể áp dụng điều đó lên nhau.

Cả hai vẫn luôn thăm dò lẫn nhau, họ vừa tin tưởng nhau tuyệt đối vừa cầm chừng và cân nhắc nhau.

Tất cả đều bởi vì trận quyết chiến giữa hai người một ngày nào đó sẽ đến.

Cả hai người đều có những bí mật sâu kín không hề tiết lộ.

Những góc tối sâu thẳm của tâm hồn, những tình cảm yếu đuối, những điều quan trọng nhất,... Lakjhal và Ngọc Văn ẩn đi tất cả và chỉ để lộ ra sự lạnh lùng, vô tình cùng sức mạnh siêu tuyệt của bản thân cho đối phương xem.

Cả hai dời ánh mắt khỏi nhau rồi âm thầm thở dài trong lòng.

Cả hai xoay người đi lo phần chuẩn bị của mình cho trận chiến sắp kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Phái đoàn đến từ Simfure

Hạm đội phi thuyền khổng lồ hơn 2000 chiếc của tập đoàn Drufal ngày hôm nay đã đến điểm tập kết tại trạm không gian G76, G76 cách nơi Lakjhal và Ngọc Văn đóng quân 19 năm ánh sáng.

Các thống lĩnh của đội Cánh Én rời phi thuyền chủ, họ tụ tập nhau ở một khách sạn tại trạm không gian được xây dựng tại Pháp Vũ Trụ của tập đoàn quân sự Drufal.

Dẫn đầu đoàn thống lĩnh là một cô gái tóc đen trẻ tuổi vận quân phục màu xanh nhạt có viền đen.

-Tổng thống lĩnh Akane, sao lần này người lại hứng thú với đối thủ vậy?.

-Trong các trận đánh trước chỉ thấy người đưa ra chiến lược rồi bỏ về nhà.

-Các thống lĩnh đội Mắt Ưng và đội Báo Săn mà biết người đích thân ra trận chắc sẽ rơi rụng mất ra ngoài.

Cô gái tóc đen đăm đăm liếc mắt:

-Bởi vì lần này là người quen, một đối thủ mà ta đã đợi ngày hấn bước vào tình không từ rất lâu rồi. Ta cũng không tự tin đến mức cho rằng chỉ ngồi nhà vẽ chiến thuật sẽ đánh bại được hắn.

Mười chín người khác nghe thế thì trầm trọng hẳn đi, Akane từ trước giờ luôn có phán đoán chính xác cho mọi hành động của đội, cả đội dưới sự dẫn dắt của cô qua hàng nghìn trận đánh lớn nhỏ mà đã có được thứ hạng cao trong tập đoàn Drufal. Họ luôn đặt niềm tin tuyệt đối vào cô gái trẻ tuổi này.

Akane suy nghĩ và nói:

-Trận chiến này sẽ phải có người hy sinh, hẳn không phải là một đối thủ mà ta có thể bảo toàn cho mọi người như trước được. Ta nói trước để các người chuẩn bị tâm lý tốt nhất.

Các thành viên đội Cánh Én nghe thế thì cười lên thoải mái, từ khi đã dấn thân vào con đường chinh chiến thì cái chết đã nằm trong dự liệu của họ.

Akane trầm lắng đầu, cô không sợ một kẻ trong số họ chết đi, cô lo lắng những người khác trông thấy đồng đội bỏ mạng sẽ mất đi lý trí, điều tối kỵ trong chiến tranh.

-Cho các cấp dưới chuẩn bị sẵn sàng và điều chỉnh trạng thái tốt nhất, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát về Vành Đai dung nham để bố trí.

-Vâng!....

Mọi người đứng thẳng lưng và hành lễ quân đội sau đó tản đi.

Akane bước ra ban công cao nhất của khách sạn tại trạm không gian G76 và ngẩng nhìn tinh không xa xăm:

-Ta đã chờ trận chiến này rất lâu rồi giáo sư Lavah Deperos, Kenshi cứ nhắc mãi với ta về người.

...

Hôm nay hạm đội của Ngọc Văn tiếp đón một phái đoàn đến từ hành tinh bị chọn làm mục tiêu của trận chiến lần này – Hành tinh Simfure, cũng là nơi Lakjhal sinh hoạt dưới thân phận Aikawa Ayumu.

Trong số người đến có người quen của Lakjhal, là Dai – sensei, giáo sư của Haruna và Ma Nhai Thất Hiệp.

Ngọc Văn đã tiến về trạm không gian tối cao tại Pháp Vũ Trụ - Misipi để nhận trang bị cho Lakjhal từ bộ phận trang thiết bị của tập đoàn, hơn nữa cậu cũng đi đến đó để dịch chuyển quân lực của mình từ lãnh địa ở Ấn Vũ Trụ đến.

Lakjhal chịu trách nhiệm đứng ra để tiếp đón phái đoàn lần này.

Dẫn đầu phái đoàn là một thiếu nữ xinh đẹp có mái tóc vàng bồng bềnh, đáng người nhỏ nhắn nhưng ma lực khổng lồ lúc ẩn lúc hiện không thể dấu được ánh mắt của Lakjhal. Cô là Nữ Hoàng của xứ pháp thuật Virie.

Theo sau nữ hoàng là hàng trăm cô gái có ma lực ẩn hiện cực mạnh, họ là các giáo sư, pháp sư mạnh nhất ở Virie, cuối đoàn là các đệ tử, học sinh xuất sắc nhất trong đó có cả Haruna.

Một người khác đi bên cạnh Nữ Hoàng Virie không ai khác chính là Eucliwood Hellscythe. Cô là đại diện của Địa Ngục, sau cô là các cường giả tối cao của Địa Ngục gồm Ma Nhai Thất Hiệp. Đại lục Megalo,....

Cuối cùng là phái đoàn của các Vampire Ninja. Seraphim cũng được cử theo cùng đoàn.

Lakjhal nhú mày, cậu đã tránh cho chuyện này liên quan đến Yuu, thế nhưng hiện tại thì...

Cậu thở dài rồi cất bước khỏi phòng điều khiển của chiến hạm tối cao.

...

Cách đây hai ngày thì các thủy tinh quan sát được đặt ngoài tinh không của Virie đã truyền tín hiệu về, có hạm đội ngoài hành tinh thâm nhập bên ngoài tầng khí quyển hành tinh này.

Nữ Hoàng Virie và các giáo sư, ma thuật sư cảm nhận được điều bất thường và uy hiếp đến từ hạm đội thần bí này, họ cũng thông báo đến Địa Ngục để có sự chuẩn bị.

Mọi người quyết định tiến về để có thể biết về ý định của khách không mời đến từ nền văn minh khác.

Đoàn người trong lúc chờ đợi thì cũng thoải mái quan sát không gian của chiến hạm khổng lồ dài gần 100km này. Các loại ma trận cổ xưa tối nghĩa, các công nghệ, thiết bị tối tân, năng lượng kinh khủng chất chứa ở nơi đây...

Họ cảm nhận được sự đáng sợ về sức mạnh quân sự của riêng chiến hạm này, họ rất muốn biết là nền văn minh nào mới có thể tạo ra một thứ như vậy.

Đúng lúc này cánh cửa mở ra.

Mọi người xoay người nhìn lại. Họ trên đường đến nơi này thì thấy đủ các dạng sinh vật sống kỳ dị hoạt động trên chiến hạm, điều này khiến phái đoàn khá tò mò về chủ nhân của chiến hạm.

Một thiếu niên dáng người cao gầy, gương mặt thanh tú tuyệt luân với đôi mắt sâu thẳm như tinh không, mái tóc dài đen tuyền tung bay theo mỗi bước chân của cậu ta.

Mỗi bước đi của thiếu niên mang theo một giai điệu kỳ lạ làm không khí chung quanh như thay đổi vận luật theo.

Thiếu niên bước đến sau đó hồ hững quét mắt tất cả mọi người trong phái đoàn.

UỶNH!...

Một luồng uy thế kinh khủng đè áp đến tất cả mọi người như thiên hà đổ xuống.

Tất cả mọi người sắc mặt tái nhợt, họ có cảm giác như con kiến đang đối diện với thần linh, không chút ý chí kháng cự dậy nổi trong người họ, tất cả đều có cảm giác muốn quỳ sập xuống trước ánh mắt như tinh không vô ngần đó.

Nữ Hoàng Virie nhú mày và hừ lên:

-Đây là thái độ tiếp khách của người đến từ văn minh khác?.

Cô nói khiến áp lực giảm đi ba phần. Lakjhal hơi ngạc nhiên lên sau đó thâm ý nói:

-Đã đủ tư cách nói chuyện. Đây không phải là thái độ tiếp khách, đây là quy tắc giao tiếp trong tinh không này, các người còn chưa đủ tư cách để làm khách của ta.

Nữ hoàng Virie hơi thiếu kiên nhẫn lên tiếng:

-Vậy như thế nào mới có thể làm khách của quý ngài bất lịch sự đây?.

Lakjhal không nói mà lạnh nhạt đưa ngón tay nhấn đến hướng bên ngoài vũ trụ.

UỶNH!....

Một dải thiên thạch trôi nổi dài hàng chục nghìn dặm bị thổi bay thành bụi bặm phiêu tán trong tinh không.

Tiếp đó Lakjhal đưa bàn tay mảnh khảnh tạo một tư thế vặn xoắn huyền ảo trong ánh mắt kinh hãi, khiếp sợ tột độ của tất cả mọi người.

Chỉ thấy dải thiên thạch bị thổi tan như đào chiều thời gian không phục hình dáng ban đầu.

Loại sức mạnh này!....

Quá khủng khiếp!...

Nếu muốn tiêu diệt tinh cầu này hẳn chỉ cần nhấn ngón tay. Tất cả mọi người đều thấy Mao Cốt Tung Nhiên.

Lakjhal không để ý đến biểu hiện của mọi người cất giọng bình thản:

-Trong tinh không này “nắm đấm to thì tiếng nói lớn” chỉ có một chân lý duy nhất, bất biến và tuyệt đối như thế.

Nữ hoàng Virie hơi nghiêng người nói:

-Ngài thắng được sự tôn trọng của chúng tôi, không biết lần này ngài đến hành tinh này có dự định gì?.

-Không liên quan đến hành tinh các người, hãy trở về đi, chúng ta sẽ nhanh chóng khôi phục tinh hệ này thôi.

Đúng lúc này một giọng nói vang lên khiến đáy mắt Lakjhal lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

-Sao cậu lại đuổi khách bất lịch sự như thế chứ giám đốc Hall. Mọi người thứ lỗi cho ta về sự chậm trễ này, anh bạn này của ta không được tốt tính cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đêm trước trận chiến.

Mọi người xoay lại nhìn người mới lên tiếng.

Lại là một thiếu niên khác nhưng khí chất hoàn toàn khác biệt so với thiếu niên kia. Nếu người kia tựa như thiên sứ bóng tối huyền ảo thì người này lại như đứa con của ánh sáng rực rỡ.

Thiếu niên mới đến có mái tóc bạch kim được vấn cáo tung bay lấp lánh, ánh mắt như vàng mặt trời, gương mặt tuyệt mỹ như tạo hóa ban tặng.

Thiếu niên mới đến tiến đến cười hóa nhả và hơi nghiêng người:

-Cho phép ta tự giới thiệu, ta tên là Ngọc Văn đến từ tập đoàn giải trí Grandown, mọi người gọi ta là Giám đốc Văn thì được. Và anh bạn khó tính đứng cạnh là đồng nghiệp của ta, mọi người hãy gọi anh ta là giám đốc Hall.

Hai thiếu niên đứng sừng vai tựa như mặt trời chói lọi, rực rỡ và mặt trăng lạnh lẽo, huyền bí khiến không khí chung quanh mờ đi.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực mà thiếu niên tóc bạch kim mang đến không chút nào thua kém thiếu niên tóc đen.

Lakjhal đậm mặt lên tiếng:

-Một đám kiến thôi, cần gì phải nhiều lời với chúng.

Tất cả mọi người cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc, họ đều là một thế hệ kiêu ngạo và họ có năng lực kiêu ngạo thế nhưng kẻ này lại hoàn toàn xem sự tồn tại của họ như cỏ rác và tùy ý bài bố.

Ngọc Văn mỉm cười áy náy với mọi người sau đó quay sang hơi trách nhẹ Lakjhal:

-Cậu nói gì thế Lakjhal, hành trình của chúng ta đến nơi đây đích thật là có liên quan đến họ, sao lại không để khách hàng chúng ta biết việc này, với tư cách là một thương nhân thì sự tôn trọng khách hàng là điều tối thiểu nhất.

Nữ hoàng Virie nghe thế thì kinh ngạc, tại sao thiếu niên tóc đen lại dấu họ tất cả nhưng điều này?, tại sao cậu ta lại đuổi tất cả đi?. Cô lên tiếng:

-Xin được hỏi là hành tinh chúng tôi có liên quan gì đến chuyến hành trình của hai vị?.

Ngọc Văn hòa nhã kể tường tận lại mọi việc và giới thiệu sơ về các thế lực trong tinh không...

Mọi người như được mở ra một thế giới rộng lớn khôn cùng, Nữ hoàng Virie trầm giọng lên tiếng:

-Vậy một khách hàng quan trọng của các cậu sinh hoạt ở hành tinh chúng tôi, tập đoàn Drufal nhắm đến hành tinh này là vì vị khách hàng kia?.

-Đúng vậy.

-Có thể cho chúng tôi biết tên của người này không?.

-Tên thật của khách hàng được giữ tuyệt mật, nhưng tên ở hành tinh này thì phải là Aikawa Ayumu.

Cái tên như sấm sét đánh vào đầu mọi người, Neagleria và năm người khác trong Ma Nhai Thất Hiệp tỏ vẻ quả nhiên là thế.

Giáo sư của Haruna và một số người khác cũng trầm ngâm trước tin tức này. Quá nhiều bí ẩn quanh quẩn trong lòng họ.

-Vậy hiện tại cậu ta đang ở đâu?.

-Đã được di chuyển đến nơi an toàn của tập đoàn.

-Nếu cuộc chiến lần này có liên quan đến chúng tôi vậy chúng tôi có thể giúp gì được không?.

Ngọc Văn tỏ vẻ áy náy nhìn về hướng Lakjhal sau đó lên tiếng:

-Vốn dĩ chúng tôi chỉ có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho khách hàng là Aikawa Ayumu nhưng vì có thể hành tinh này sẽ bị liên lụy nên Giám đốc Hall đã đề nghị đến đây trấn thủ. Việc có hay không hợp tác chống lại quân đội Drufal là do phía giám đốc Hall phụ trách.

Lakjhal đậm mặt quay lưng bỏ đi:

-Tùy các người, các người cũng chẳng thể dậy nên nổi gợn sóng trong cuộc chiến lần này đâu, hy vọng các người đừng làm điều ngu ngốc để bỏ mạng vô ích.

Ngọc Văn nhìn bóng lưng đã khuất sau cánh cửa của Lakjhal thì ánh mắt lóe lên tia sáng kì dị, cậu đã có thêm hiểu biết về người bạn thân đồng thời cũng

là đối thủ cuối cùng của mình.

Nếu đã có đủ thông tin thì đám người này đã không quan trọng nữa, đúng như Lakjhal nói, họ không có nhiều tác dụng trong trận chiến này.

Cậu nhả nhận chào từ biệt sau đó trở về văn phòng của mình trên chiến hạm.

...

Yuu, Haruna và Seraphim sau khi biết được Ayumu vẫn còn sống thì như thả ra tảng đá đè nặng trong lòng, vậy là chỉ còn đợi trận chiến kết thúc thì Ayumu sẽ trở về, ba người quyết định sẽ cố gắng làm tất cả những gì mình có thể để chiến thắng trận chiến sắp tới.

Cả ba dạo bước lên đài quan sát của chiến hạm chỉ huy và thấy một bóng người nơi đó.

Là giám đốc Hall, thiếu niên này cho họ một ấn tượng rất sâu sắc ngay trong lần gặp mặt đầu tiên. Nhưng giờ phút này thiếu niên lạnh lùng đó đã thay đổi một bộ dạng khác.

Địu dàng và trêu mến, ánh mắt đốt cháy tình cảm mãnh liệt như sao trời đang yêu thương ngắm nhìn sợi dây buộc tóc màu xanh biển trong tay.

Lakjhal phát hiện có người đến thì lên tiếng:

-Có chuyện gì sao?.

-Chúng tôi chỉ tình cờ đến đây đi dạo thôi.

Seraphim cố gắng trấn định nói, cô vẫn còn ám ảnh bởi áp lực khủng khiếp mà thiếu niên đè áp bọn họ chỉ ngay trong lần đầu gặp mặt.

Haruna ngày thường tính nghịch nhưng không phải không có đầu óc, cô lặng yên kéo Yuu và Seraphim lui dần về. Bỗng nhiên thiếu niên nở nụ cười hòa ái nói:

-Ta cũng không ăn thịt mọi người, lại có đáng sợ như vậy sao?. Nếu đã đi dạo thì cùng lên đây ngắm cảnh đi, quang cảnh tình không nhìn từ đài quan sát rất tuyệt đó.

Yuu không để ý đến hai cô gái mà cất bước đến gần Lakjhal không hề sợ sệt. Cô suy nghĩ rồi viết vào cuốn sổ trong tay:

“Anh là ai?. Tôi có cảm giác rất quen thuộc khi nhìn thấy anh, hơn nữa lúc sáng nay anh không hề đặt uy áp lên người tôi.”

Lakjhal thờ dãi:

-Cô cứ thoải mái nói chuyện đi, về năng lực của cô thì ta có thể khóa kín nó lại trong một thời gian. Chúng ta cũng xem như người quen.

Seraphim kinh ngạc nhìn thiếu niên, người này lại có quen biết với Hellsythe-dono. Yuu suy nghĩ cẩn thận lại những người trong ký ức sau đó viết:

“Tôi không nhớ được anh là ai cả.”

Lakjhal đưa cho Yuu sợi dây buộc tóc trong tay và nói:

-Cầm nó lên thử xem nó có gọi lại điều gì trong cô không?.

Yuu nhận lấy và bỗng nhiên ngất người tại chỗ.

Haruna và Seraphim ngạc nhiên khi thấy được nước mắt trong suốt rơi xuống khỏi gương mặt Yuu. Hai cô gái vội vàng đến bên và dìu lấy Yuu sau đó cảnh giác nhìn Lakjhal. Yuu bỗng nhiên mở lời bằng giọng nói trong trẻo:

-Cô gái tôi thấy được là ai và anh là ai?.

Lakjhal nhún mày lại, xem ra vẫn còn cách thời điểm Yuu và mảnh linh hồn Arthur hòa hợp lại rất lâu. Cậu mỉm cười nhẹ:

-Rồi đến lúc cô sẽ hiểu tất cả thôi.

Cậu quay sang nói với Seraphim và Haruna:

-Nếu các cô vượt qua được nỗi ám ảnh do uy áp của ta thì các cô sẽ đạt tới một ngưỡng sức mạnh hoàn toàn mới. Trong trận chiến ngày mai việc ta cần hai cô làm chỉ là hết sức có thể để sống sót và bảo vệ cô bé này.

Dứt lời thân hình Lakjhal tan biến nói đài quan sát để lại ba cô gái chìm trong những nghi hoặc của mình.

...

Đồng hồ thời gian khổng lồ trên chiến hạm chỉ huy hiển thị 6:00AM.

800 chiến hạm con mở ra hỏa lực tạo thành một chuỗi ánh sáng khổng lồ bay về hướng chiến trường cách đó 2 năm ánh sáng - Vành Đai Dung Nham.

Cổng không gian được mở ra và hạm đội tiến vào chiến trường.

Hạm đội hợp quân cùng với một hạm đội khác do Ngọc Văn mang đến từ tập đoàn Grandown.

Tổng số chiến hạm đã lên đến 1800 chiếc, nổi bật trong đó là 3 chiếc có chiều dài đến hơn 100km

Mọi người thuộc Virie, Địa Ngục và Vampire ninja nhìn khung cảnh choáng ngợp này thì gần như khó thở, họ ngược nhìn bóng dáng hai thiếu niên sóng vai đứng trên đài chỉ huy tối cao thì hiểu lý do hai người kia cho rằng bọn họ không nổi lên tác dụng gì trong trận chiến này.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Quyết đấu tại Vành Đai Dung Nham.

Vành Đai Dung Nham có tổng bán kính kéo dài 0.8 năm ánh sáng, là tàn tích còn sót lại của một tinh hệ sau khi mặt trời của tinh hệ này nổ tung.

Các thiên thể to lớn với nhiệt lượng khủng khiếp nơi đây chính là các mảnh còn sót lại của mặt trời đã bị nổ. Chúng di động với một quỹ tích không xác định do các dòng khí lưu vật chất bất ổn bởi áp lực còn sót lại từ vụ nổ cách đây 40 triệu năm.

Vành Đai Dung Nham nguy hiểm nhất chính là thảm họa Fittsing, nó là sự phun trào khí Fittsing khi hai thiên thể có nhiệt lượng khủng khiếp đi ngang qua nhau. Khí Fittsing có thể làm tan chảy cả vật liệu cấp độ S chỉ không đến 3 giây đồng hồ.

Ngoài ra nơi đây còn vô số nguy hiểm khác khiến cả Vành Đai này như một địa ngục chết chóc.

Và đây là trận chiến sẽ diễn ra.

...

Ngọc Văn cho quân chia làm mười cánh và cử đơn vị điều tra tiến về trước thăm dò.

Nhiệm vụ của cậu trong trận chiến này chính là chia lẻ quân lực của địch thành nhiều hạm đội nhỏ để Lakjhal có thể tiêu diệt từng phần.

Trên đài cao, Lakjhal cũng hòa vào một cánh quân và tiến về trước.

...

Trên chiến hạm tổng chỉ huy của mình, Akane chăm chú phân tích hướng đi của quân đội Grandown và truyền lệnh xuống dưới:

-Chúng ta sẽ phát động tấn công trước, cho thống lĩnh Soushong từ vị trí của mình bắn pháo điện áp vào hạm đội số thứ ba của địch góc 5 giờ.

Mệnh lệnh nhanh chóng được phát động.

Roẹt!....

Một luồng điện từ màu tím xanh kéo dài hàng trăm nghìn dặm bắn thẳng về mạn trái thuyền chỉ huy hạm đội thứ ba của Ngọc Văn.

...

Cùng lúc đó Ngọc Văn cũng lập tức ra mệnh lệnh đáp trả:

-Cho chiến hạm con số 17 tiến đến che cho chủ hạm, chủ hạm điều tra vị trí của kẻ địch qua phát bắn và sử dụng lá chắn nhiệt tiến quân thẳng đến.

OÀNH!....

Chiến hạm con số 17 được đưa lên thế thân và lập tức bị bắn tan tành thành mảnh vụn, Ngọc Văn không để ý đến mà thần nhiên chỉ huy hạm đội số ba thẳng tiến về hướng quân địch.

Lakjhal từ hạm đội số một dùng công địch chuyển trực tiếp hiện thân ở chủ hạm hạm đội ba. Cậu đang đợi...

...

Akane nhìn hạm đội của Grandown tiến đến thì nhếch môi nhẹ, cô chắc chắn Lakjhal đang ở trên hạm đội này, cô cũng biết dự định của đối phương nên thân nhiên ra lệnh.

-Các thống lĩnh Aruno, Hasim, Crimin, Dantel và Cholo vào vị trí của mình chuẩn bị tên lửa quang năng tiêu diệt hạm đội địch đang áp sát đến thống lĩnh Soushong.

...

Khoảng cách giữa hai hạm đội mỗi lúc một gần, hơn mười ba chiến hạm của Ngọc Văn đã tiêu từng khi đón đỡ pháo điện áp đến từ hạm đội Drufal.

Đã thấy được kẻ địch.

Một hạm đội ẩn mình sau sương khí lưu đã hiện ra trong tầm quan sát của Ngọc Văn. Thế nhưng cậu lại không ra lệnh tấn công mà ra lệnh tập trung toàn bộ năng lượng vào phòng thủ các chủ hạm.

RQET!.....

Hàng nghìn đạo ánh sáng vàng từ các góc độ khác nhau đổ ập đến hạm đội số ba. Các chiến hạm nhỏ lập tức bị đục lỗ và nổ tan, chủ hạm vẫn bình yên. Ngọc Văn trong đài chỉ huy chờ đợi báo cáo:

-Báo cáo, hạm đội số một, số năm, số bảy, số tám và số chín đã phát hiện được năm hạm đội khác của quân địch, xin được chờ chỉ thị.

Ngọc Văn gõ ngón tay vào bàn điều khiển:

-Xuất hiện đi, nhân vật chính của bữa tiệc.

ẦM!....

Lakjhal biến thân Vua Chiến Tranh tăng sáu cao gần trăm mét và tung sáu đôi cánh trắng cực lớn bay như chớp về hạm đội của Soushong, cây thương dài hơn 150 mét trong tay cậu như một con bao khổng khiếp chém nát các chiến hạm con cản đường và thẳng tiến đến chủ chiến hạm của Soushong.

...

Akane nhìn hình ảnh này thì mỉm cười thắng lợi, cô đưa chủ chiến hạm Soushong ra làm mồi nhử và kẻ cả năm hạm đội kia cũng chỉ là đòn nghi binh, tất cả vì tiêu diệt Lakjhal ngay tại giờ khắc này. Akane đứng thẳng người hạ lệnh:

Cho bom mìn thuật đặt trong chủ chiến hạm của Soushong nổ tung và mười ba thống lĩnh còn lại bắn “cực từ đồ” vào chủ chiến hạm của Soushong.

...

OÀNH!....

Một quả cầu ánh sáng khổng lồ nổ ra và chiếu sáng một góc Vành Đai Dung Nham. Khí lưu cuồng bạo thổi tung các thiên thể đánh đó 20,000 dặm thành mảnh vụn.

Nhiệt độ và áp suất khổng khiếp lan đi cực xa.

Trên đài chỉ huy của mình, Ngọc Văn điềm nhiên nhìn vụ nổ mà Lakjhal bị bao vây bên trong, cậu có nắm chắc của riêng mình.

Thân ảnh như thiên thần vĩ đại của Vua Chiến Tranh dần hiện ra từ giữa vụ nổ.

Trong tay Vua Chiến Tranh là một chiếc khiên màu vàng có khắc cổ ngữ thâm ảo, chiếc khiên lưu chuyển các dòng chảy thần bí.

Đây là chìa khóa của trận chiến này, trang bị cấp SS+ mà Ngọc Văn mang về từ tập đoàn Grandown – Khiên Ma ngữ Suo Lifuel. Lakjhal đã dùng nó để chuyển dời năng lượng kinh khủng trong vụ nổ sang một không gian khác.

Kể từ giờ phút này thì trận chiến đã không thể dựa vào kế hoạch của thống lĩnh hai bên nữa mà sẽ là hỗn chiến, và chiến trường này mới có lợi nhất cho Lakjhal.

Ngọc Văn và Akane từ trong đài chỉ huy nhận được thông tin về sự hiện diện của toàn bộ lực lượng đối phương. Cả hai cùng phát động tấn công loạn chiến trong Vành Đai Dung Nham.

...

Akane đi xuyên qua hàng chục cánh cửa và đến một căn phòng hiện đại cực lớn trong chiến hạm của mình.

Chính giữa căn phòng là năm viên thủy tinh hình thoi cao hơn 200 mét, bên trong nó là một sinh vật cao gần 150 mét đang nhắm mắt ngủ say, những sinh vật này vận một bộ giáp màu xanh biển, sau lưng là đôi cánh dài màu đỏ cực lớn.

Chúng là sinh vật chiến tranh cấp S+ - Nolas Amendo do chính bản thân Akane chế tạo, mỗi con có sức chiến đấu của một Trung Tá sáu sao, năm con đã có chiến lực 300,000 Mega tương đương với một Đại Tá ba sao.

Akane đã dốc toàn bộ số tiền tích lũy để mua vật liệu, thiết bị chế tạo ra năm sinh vật chiến tranh này cách đây 40 năm. Kể từ ngày cô gặp được tên kia thì cô đã cảm giác được ngày mà họ sẽ đối đầu rồi sẽ đến, và đây là lúc cô đem nó ra sử dụng.

Akane bước đến phòng điều khiển và nhanh chóng thao tác các dữ liệu, kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Gặp lại đối thủ cũ. Trận chiến chấm dứt sơ bộ.

Lakjhal sau khi thành công thoát khỏi vụ nổ thì tung cánh bay về một hạm đội khác của đội Cánh Én.

Năm hạm đội được cử ra làm mờ mắt không phải dùng để bày biện, họ lập tức tụ lại với nhau và triển khai đội hình rồi nã pháo dữ dội vào Lakjhal.

OANH!...

Một dãy thiên thể bị pháo thổi tung, Vua Chiến Tranh thoát ần thoát hiện sau các luồng khí lưu của Vành Đai Dung Nham và nhanh chóng áp sát năm hạm đội.

Bên trong phòng chỉ huy của mình, các thống lĩnh hạm đội lập tức đứng lên bước ra ngoài nghênh chiến. Họ cần cầm cự phối hợp với hạm đội của mình để thực hiện kiểu đánh Hit and Run.

Năm thống lĩnh mang bước vào khoang điều khiển của mẫu Robot sinh học cấp S – Yasnet 18 cao 200 mét, họ nhanh chóng kết nối dữ liệu bản thân với hệ thống điều khiển bằng suy nghĩ của Yasnet 18.

Rít!....

Năm Robo khổng lồ mang theo vũ khí lao vút ra bên ngoài chiến hạm và thả hỏa lực bắn về Vua Chiến Tranh để hấp dẫn chú ý.

Lakjhal nhìn năm con Robot thì thì nhủ mảy, vẫn còn mười ba hạm đội cả địch nữa đang giao chiến với bên Ngọc Vãn, Yuu cũng đang ở trong chiến trường bên đó, cậu phải đến đó thật nhanh phòng ngừa bất trắc.

Lakjhal cắt cây trường thương vào và rút ra thanh Radefal.

Kể từ khi thăng hoa và chiến lực được nâng lên cực cao thì Lakjhal đã có thể sử dụng kỹ năng Giới Hạn Chết Chóc ít chịu hạn chế hơn.

Lakjhal không đánh trả mà liên tục né tránh sự tập kích của năm con Yasnet 18, cậu dẫn dắt chúng vào một góc độ thích hợp.

Chiến thuật Hit and Run tỏ ra vô cùng hiệu quả dưới sự yểm hộ của năm con Yasnet 18 do các thống lĩnh điều khiển, đối thủ của họ đã giảm xuống tốc độ, các đòn công kích cũng yếu đi rõ rệt.

Đúng lúc này Vua Chiến Tranh bỗng dừng lại và tiến vào một tư thế thủ kiếm đặc biệt.

Và đó cũng là hình ảnh cuối cùng mà họ thấy.

ROỆT!.....

Không gian bị vặn xoắn cực đại, khí lưu đảo loạn vô cùng khi mà một vết chém kéo dài hơn 30000 dặm, vết chém khủng khiếp hiện ra và đọng lại giữa không trung.

Năm con Yasnet 18 và toàn bộ hạm đội bằng một góc độ được tính toán hoàn mỹ đã bị nhát chém cắt ngang rồi xoắn nát thành bụi bặm.

Vua Chiến Tranh thu hồi Radefal và tung cánh bay về chiến trường của Ngọc Vãn và mười ba hạm đội bên địch.

Giới Hạn Chết Chóc phiên bản hai.

Nhất kiếm vẫn còn đọng lại nơi đó và căn nát tất cả như thứ vô tình trôi nổi đến gần. Không gian thời gian hỗn loạn khủng khiếp của vết chém khiến nó đọng lại nơi đó.

...

Akane ngồi trong một viên thủy tinh bay ra chiến trường, chung quanh cô là hơn 120 viên thủy tinh nhỏ hơn có khắc ma ngữ cổ đại bay lơ lửng chung quanh. Tinh Đồ Sphynia II là tên của bộ thiết bị này.

Đây cũng là một trong những sản phẩm do chính cô chế tạo ra và đặc ý nhất ngoài sinh vật chiến tranh Nolas Amendo.

Tinh hệ Sphynia nằm tại Phá Phủ trụ gồm 108 hành tinh con, 12 mặt trời chủ và một mặt trời mẹ.

Chúng có một nét đặc biệt là mỗi khi các hành tinh con và mặt trời chủ sắp xếp ở một vị trí đối với mặt trời mẹ thì cả tinh hệ Sphynia sẽ sản sinh ra một trường năng lượng khủng khiếp bắn vào vũ trụ.

Trường năng lượng này có lực công kích đạt chiến lực đến 1000 Tera.

Tinh Đồ Sphynia II được Akane tạo ra khi cô dành mười năm nghiên cứu, do đặt tại tinh hệ Sphynia. Tinh Đồ Shynia I được cô đặt lại tinh hệ Sphynia để cả hai Tinh Đồ sản sinh lực tương tác chuyển dời với nhau.

Và trường năng lượng do Tinh Đồ Sphynia II nhờ lực tương tác chuyển dời có thể đạt đến mức chiến lực 900,000 Mega. Đây mới là đòn quyết định của trận chiến này, kể cả năm sinh vật chiến tranh cấp S+ – Nolas Amendo cũng chỉ là thứ cô dùng để cầm chân Lakjhal.

Cô đợi thời điểm thích hợp nhất để phóng ra trường năng lượng bố này, cơ hội chỉ có một lần duy nhất.

...

Ngọc Văn bước khỏi đài chỉ huy và đối diện với năm sinh vật cao đến 200 mét tỏa ra khi tức khủng bố.

Hơn 600 chiến hạm đã bị năm sinh vật này phá hủy, cậu không có bất kỳ thông tin gì từ thiết bị thông tin của tập đoàn về năm sinh vật, đây chỉ có thể là sản phẩm mới của tập đoàn Drufal.

Ngọc Văn rút ra thanh katana Kurogine và nhún chân xuất hiện trước mắt năm sinh vật.

-SÁT THỂ KỸ!....

Sóng xung chấn lan đến gần 10000 dặm mới dứt, tinh không bị Ngọc Văn đánh đến chân không tán loạn.

Bên trong Tinh Đồ Sphynia II, Akane nhíu mày sâu sắc, cô không có thông tin về thống lĩnh hạm đội lần này của Grandown, nhưng nếu Bạch Đế Ngọc Văn của khóa tân sinh Grandown thì phiền phức lớn.

Cô đã nghe rất nhiều về tân tinh sáng chói nhất, được xem như lãnh tụ tinh thần của thế hệ trẻ tập đoàn Grandown trong 40 năm nay. Hắn cũng đã từng diệt đi một đội cơ động của tập đoàn Drufal gửi đến truy sát.

Mọi người từ trước đến nay chỉ biết về trí tuệ khủng khiếp của tên này nhưng chiến lực của hắn đến mức độ nào lại nằm trong sự bảo mật nghiêm trọng của Grandown.

Lúc này cô tính toán thì Bạch Đế có chiến lực tối thiểu đạt đến Trung Tá chín sao đỉnh cao.

Trong đầu Akane lập nên một chuỗi kế hoạch cần thực hiện khi có thêm sự góp mặt của Bạch Đế tập đoàn Grandown.

...

Chiến trường lúc này đã lan đến những người của Virie, Địa Ngục và Vampire Ninja.

Lúc này họ mới khắc sâu lời nói của thiếu niên tóc đen. Họ trong cuộc chiến này chẳng nổi lên được gon sóng, thậm chí có khả năng bỏ mạng tại chiến trường khủng khiếp nơi này.

Khi chiến hạm tối cao của hai bên áp sát nhau thì chục triệu binh lính, robot có người lái, phi cơ, autobot,... của hai bên tràn ra và bắt đầu bắn phá bừa bãi khắp nơi.

Seraphim, Haruna và Yui đang cất lực đối đầu với một sinh vật thân người đầu rắn mặc quân phục Drufal.

Trên vai hắn là quân hàm cấp bậc Hạ Sĩ 6 sao, tương đương khoảng 6000 Fiti. Cả ba người cũng chỉ có cầm chân tên quân nhân này chờ đợi người đến trợ giúp.

Pháo điện áp, lá chắn ma thuật, bom quang năng... chiếu sáng cả một góc Vành Đai Dung Nham.

...

Akane nhìn Bạch Đế Ngọc Văn đang quần nhau với năm con Nolas Amendo thì biết dự tính lần này của mình đã thất bại. Vẫn còn một tên nữa khủng bố không kém đang quay về chiến trường bên này.

Cô vừa nhận được tín hiệu của đội trinh sát, năm thống lĩnh và cả hạm đội cảm chân Lakjhal đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Akane nhìn đoạn hình ảnh về kỹ năng kinh hoàng khiến tình không âm thầm của Lakjhal thì chính bản thân cũng không nắm chắc. Cô không tin tưởng có thể dùng trường năng được tạo ra bởi Tinh Đồ Sphynia có thể tiêu diệt người kia.

Từ ngày mà cô đầu tay đôi voi Lakjhal thông qua đường hầm không gian tại Goddiment, khi người kia đưa trả Kenshi trở về thì cô luôn khắc sâu ấn tượng về sức mạnh đó.

Cô có tài năng tuyệt đỉnh trên lĩnh vực sáng tạo và trí tuệ siêu tuyệt trong quân sự. Cô không cho rằng một kẻ chỉ biết dùng nắm đấm của bản thân thì có thể chiến thắng được khoa học công nghệ cao.

Akane đã phấn đấu trong hơn 60 năm và cô được thành tựu không tương so với những người cùng lứa. Cô vẫn chờ đợi ngày mà người kia tiến vào tình không để quyết chiến, cô chỉ muốn chiến thắng hắn, chỉ đơn giản là ý chí chiến đấu không có bất kỳ thù hận nào giữa hai người.

Thế nhưng cô biết mình đã thua.

Cái kỹ năng khủng khiếp kia hiện vẫn còn đọng lại chiến trường và biến mọi vật chất nó chạm phải thành tro bụi.

Cô đã hiểu lý do vì sao các cao tằng luôn nói rằng cô đã đi lạc đường.

Thì ra chiến lược của bản thân một người có thể đạt đến mức độ như thế.

Akane thở nhẹ và ra lệnh lui quân sau đó dùng loa truyền tin truyền giọng nói đi khắp chiến trường.

-Ta muốn được gặp mặt trực tiếp Lavah, hắn là mục tiêu lần này của chúng ta. Hẹn ngày mai tại trung tâm Vành Đai Dung Nham điểm N197, cuộc chiến này có tiếp tục hay không tùy thuộc vào quyết định của hắn.

Quân đội Drufal như một dòng ánh sáng bay về sâu thẳm tình không.

Đúng lúc này Vua Chiến Tranh quay trở về, cậu đã nghe được câu nói của Akane và có suy đoán về người chỉ huy cuộc chiến lần này, người biết cậu đã từng sử dụng cái tên Lavah bên ngoài tình không chỉ có Kenshi, vậy cô gái này có thể là chị của Kenshi.

Lakjhal thở nhẹ ra:

-Số phận thật kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Chiến tranh dâng cao.

Lakjhal đứng sững vai với Akane trên chiến hạm tối cao của cô.

Cậu nghe cô kể về những cố gắng của mình kể từ cái ngày họ đối đầu nhau cách đây hơn 60 năm. Cậu hiểu được cảm giác đó.

Cô là người đi theo con đường dùng vật chất và khoa học công nghệ đắp nên chiến lược cho bản thân, Akane đi ngược lại với xu hướng tiến hóa chung của mọi sinh vật, cô gần như mở ra một con đường mới nhưng tương lai của nó quá mờ mịt và ngắn ngủi.

Cô bị cấp trên chỉ trích và phản bác tư tưởng mới của mình.

Lakjhal nhắm mắt lại và lên tiếng:

-Ta cũng là một nhà nghiên cứu, các nghiên cứu của ta nghiên về sinh thể học, hình thái cô thấy khi ta chiến đấu vào ngày hôm qua tác phẩm đặc ý nhất của ta. Ta đã ghép nó hoàn toàn vào cơ thể nên đạt được chiến lược như thế, con đường cô đang đi không có gì sai cả, chẳng qua là nó vẫn chưa thể hiện được khả năng tiềm ẩn sâu bên trong mà thôi. Con đường của cô đi đến cuối cùng có lẽ là hình thành đế quốc chiến tranh và hòa hợp linh hồn vào đó.

Akane trong mắt hiện lên viễn cảnh của một đế quốc chiến tranh và mỉm cười:

-Người không sợ ta đến ngày đó sẽ lại lấy người làm thước đo sức mạnh của bản thân lần nữa sao?.

Lakjhal lạnh nhạt:

-Chờ mong ngày đó sẽ đến. Thêm một đối thủ xứng tầm luôn là niềm vui của ta.

Akane lúc này bỗng nhiên lên tiếng:

-Có thể nói cho ta biết tên thật của người không?. Ta không nghĩ cái tên Lavah là tên thật.

-Lakjhal – Lakjhal Alvia Zioragon.

Akane mỉm cười và nói:

-Ta sẽ nhớ lấy ngày cái tên này và hẹn ngày ta mang theo đế quốc chiến tranh đến đối đầu với người.

Lakjhal đáp lời, cậu thả bước khỏi đài quan sát trên chiến hạm tối cao của Akane và nhún người biến mất trong tinh không.

Akane ánh mắt kiên định nhìn vào vũ trụ bao la vô tận:

-Ta không sai, một ngày ta sẽ cho cả tinh không phải run rẩy, sợ hãi trước sức mạnh công nghệ và khoa học của mình. Đế quốc chiến tranh?. Đó đúng là một con đường sáng. Ta sẽ không để người thất vọng trong lần gặp mặt kế tiếp – Lakjhal. Điều kiện là hãy sống qua trận chiến này.

Akane chỉ huy toàn hạm đội Cánh Én biến mất sau cổng không gian. Cô đã thua trận này mà không có gì bất mẫn, đối thủ cường đại hơn, sự hiểu biết và tầm nhìn cao hơn hẳn.

Chiến dịch đến đây thì kết thúc sơ bộ với chiến thắng của tập đoàn Grandown.

...

Trong một toàn cầu ốc trôi nổi ở trung tâm một tinh hệ.

Thiếu niên có mái tóc chải ngược gọn gàng, trên sống mũi là đôi kính cận xoay người hỏi một ông lão râu tóc màu đỏ rực:

-Người thầy thế nào phó tổng giám đốc Chungso?.

-Một kẻ đáng sợ, hắn có khả năng khiến đối thủ phải khuất phục trước lòng dạ khoáng đạt của mình, ánh mắt của hắn rất rộng lớn, biết quan sát thế cuộc chung. Trẻ tuổi, chiến lược khủng bố, trí tuệ uyên thâm, tầm nhìn vĩ ngạn,... trong lứa trẻ hiện nay thì có thể xếp vào hàng siêu cấp tân tinh. Người có hài lòng với đánh giá của ta không phó tổng giám đốc Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền đầy giọng kiếng:

-Siêu cấp tân tinh là một đánh giá rất cao cho một người trẻ tuổi nhưng ta nghĩ nó chưa đủ để nói lên hết tiềm năng của cậu nhóc Lakjhal này, hắn có thể sống vai cùng Bạch Đế Ngọc Văn của tập đoàn Grandown thì đã xem như một ông hoàng của thế hệ trẻ.

Lâm Tuyền quan sát màn ảnh và nói tiếp:

-Thêm nữa, ta thấy Akane của tập đoàn chúng ta cũng có thể có được đánh giá siêu cấp tân tinh, ý chí vô cùng kiên định, mạnh mẽ, tiềm năng cũng cực cao, có được con đường phát triển phù hợp với năng lực của bản thân.

Chungso nâng ly rượu màu tím lỏng lánh trong tay lên nhấp một hớp và nói:

-Thế thái độ của chúng ta đối với ông hoàng thế hệ trẻ phải như thế nào mới hợp lý, cậu nhóc này có xu hướng ngăn cản các hoạt động của chúng ta ở Goddiment.

-Tiến hành kế hoạch đã định ra, không có gì phải thay đổi cả

...

Lakjhal nhìn Ngọc Văn đọc bản báo cáo và nhún mày thì lên tiếng:

-Có vấn đề gì ngoài sự liệu sao?.

Ngọc Văn để bản báo cáo xuống:

-Chiến dịch lần này có quy mô rất lớn, có chiến tuyến kéo dài 169 năm ánh sáng ở ngoại vi hệ ngân hà Kilo. Trận chiến của chúng ta là một trong 20 trận chiến giữ cứ điểm, Vành Đai Dung Nham có vị trí chiến lược rất quan trọng. Quân đội Grandown ở cứ điểm Biển Sao Tinh Lặng và Mặt Trăng Chết đã thua, quân Drufal có khả năng sẽ điều một lượng lớn binh lực từ hai cứ điểm này đến Vành Đai Dung Nham, khoảng cách rất gần nên nội trong chiều mai quân địch sẽ xuất hiện.

Lakjhal nhắm mắt suy tính:

-Không phải ở tất cả cứ điểm tập đoàn Grandown đều thua chứ?.

-Đích xác là ở cứ điểm lớn thứ hai – Xúc Tầu Altras, quân Grandown đã chiến thắng nhưng, đội được tiếp viện đến thì cũng mất đến 1 tuần. Và có lẽ quân tiếp viện sẽ không nhiều bởi họ cần để lại quân lực canh giữ cứ điểm này.

Cả hai thiếu niên sóng vai bước ra đài quan sát ở chiến hạm chỉ huy và lặng nhìn cả Vành Đai Dung Nham ..

Bỗng nhiên cả hai ánh mắt lóe sáng và quay ra nhìn nhau sau đó ă ă ý mỉm cười.

Có lẽ họ đã không cần phải đợi quân tiếp viện,...

...

Lakjhal trở về phòng mình và ngồi xuống chiếc ghế êm ái cạnh cửa sổ, điều cậu lo lắng lúc này là làm sao đảm bảo an toàn cho Yuu.

Khi cậu trở về vào ngày hôm qua thì đã thấy Haruna và Seraphim lâm vào hôn mê do trọng thương nặng, tình hình trận chiến đang mỗi lúc một lên cao...

Cậu không thể trực tiếp gửi Yuu trở về hành tinh Simfure, Ngọc Văn sẽ biết được. Để một đối thủ khủng khiếp như kẻ kia nhìn ra yếu điểm của mình không phải là điều hay ho.

Ngày quyết đấu giữa cậu và Ngọc Văn cũng là ngày mà cả hai sẽ sử dụng tất cả quyền năng, trí tuệ và thủ đoạn cho dù nhỏ nhất để hạ gục đối phương.

Lakjhal trầm tư nâng ly trà ấm áp trong tay lên uống và có nhiều suy nghĩ.

...

Đồng hồ trên chiến hạm chỉ huy điểm 5:00AM.

Lakjhal cho toàn quân đội tập hợp tại vị trí của mình và xây dựng cứ điểm, Ngọc Văn đã mang quân lực tiến về trước để bố trí dựa theo sắp xếp của hai người.

Toàn bộ căn cứ chìm trong khản trương, họ đã nhận được thông báo rằng khoảng 15:00PM quân đội Drufal sẽ đến tập kích Vành Đai Dung Nham.

Tại nơi nghỉ ngơi của phái đoàn hành tinh Semfure, Nữ hoàng Virie lười biếng tựa người vào ghế, việc thiết lập căn cứ họ hoàn toàn không biết một chút gì nên bị đẩy ra ngoài.

Vây quanh chiếc bàn lớn giữa căn phòng là những nhân vật vô cùng quan trọng của phái đoàn, họ đã học được rất nhiều điều từ trận chiến khủng khiếp ngày hôm qua.

Vào trận chiến với đội Chim Én nhóm người đã góp rất nhiều sức lực trong việc bảo vệ chủ hạm, nhưng khi thấy chiến lực khủng bố của giám đốc Văn lúc đương đầu với năm sinh vật chiến tranh họ mới hiểu được, cuộc chiến nhỏ nhoi trong góc của mình chỉ mang tính chất thăm dò đối phương của thống lĩnh hai bên.

Dù sao họ cũng không thể quay về được, bởi vì cuộc chiến này liên quan đến hành tinh nơi bọn họ sinh sống, hôm nay toàn thể phái đoàn hội lại để có thể tính ra chiến thuật cho riêng mình, ít nhất có thể bảo toàn để tất cả trở về an bình.

Lakjhal đứng trên đài quan sát thì thâm ý cười nhẹ, xem ra cuối cùng họ cũng đã hiểu được, mong là trong trận chiến họ đừng làm gì mất trí.

Chỉ cần trận đánh tại Vành Đai Dung Nham lần hai chiến thắng thì cậu có lý do để đưa phái đoàn này trở về Semfure.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Thượng Tá 9 sao Lý Lệ Uyển đến. Chiến dịch KHAI

HỎA!...

14:59 PM.

Không gian ở một góc Vành Đai Dung Nham chấn động sau đó một cổng không gian cao đến 100km mở ra.

Hàng hà chiến hạm to nhỏ màu xanh lục từ bên trong bay ra che ợp cả một vùng tinh không.

...

Ngọc Văn mỉm cười nhìn Lakjhal:

-10,000 chiến hạm con cấp B+, 200 chiến hạm cấp A, gấp 10 lần quân lực và gấp 100 lần chiến lực của quân ta nếu tính cả mình và cậu cộng vào. Chỉ huy hạm đội địch lần này là một trong mười hai thống lĩnh tối cao của quân đoàn viễn chinh Dermis xếp hạng thứ 7807 tập đoàn Drufal – Thượng Tá 9 sao Lý Lệ Uyển.

Lakjhal bình đạm:

-Vẫn kế hoạch như cũ, cậu dụ quân địch, mình chịu trách nhiệm phòng thủ thiên thể chủ. Đến đây phải xem quân địch mất bao nhiêu thời gian để phát hiện điểm yếu của cái bẫy, mình phòng thủ thiên thể chủ bao lâu và cậu có thể dẫn dụ quân địch đến khi nào.

Vành Đai Dung Nham là tàn tích của một tinh hệ bị nổ tung, thế nhưng lực hấp dẫn giữa các hành tinh vẫn tồn tại rất mạnh bởi thời gian vụ nổ cách đây rất gần.

Lakjhal và Ngọc Văn lợi dụng điều này, hai người bố trí một thiên thể mô phỏng mặt trời trung tâm để tạo lực chuyển động cho các thiên thể khác trong Vành Đai Dung Nham bằng ma trận và cổ ngữ của Tinh tộc.

Hiện tại tất cả Vành Đai Dung Nham đã biến thành một tinh hệ mô phỏng, và chuyển động của các thiên thể đã có quy luật mà chỉ riêng Lakjhal và Ngọc Văn nắm được.

Đây cũng chính là điều kinh khủng nhất.

Các thiên thể khi di chuyển đến gần nhau sẽ tạo thành thảm họa phun trào Fittsing có thể làm tan chảy cả chất liệu cấp độ S.

Hạm đội của Drufal chỉ cần bị Ngọc Văn nắm mũi dẫn đi một vòng quanh khu vực được hai người bố trí thì chỉ còn lại xác thuyền.

Mấu chốt của cuộc chiến này là Ngọc Văn có thể dụ địch đến bao giờ.

Kẻ địch mất bao nhiêu thời gian để phát hiện vấn đề và thấy được thiên thể chủ đạo.

Hơn nữa Lakjhal – người chịu trách nhiệm bảo vệ thiên thể chủ của trận địa này có thể thủ vững thiên thể chủ bao lâu một khi kẻ địch phát hiện ra.

...

Lý Lệ Uyển ngồi trên ghế chỉ huy thuộc chiến hạm tối cao.

Là một người trải qua hàng chục nghìn trận đánh trong các vùng không gian vũ trụ nên cô luôn hiểu một chân lý “con thỏ cũng có thể giết chết con sói nếu nó ở một thời điểm và vị trí thích hợp”.

Nhìn báo cáo về quân lực chỉ còn chưa đến 1000 chiến hạm của quân Grandown, các thông số cụ thể,... kể cả sự xuất hiện của Vua Chiến Tranh, Bạch Đế Ngọc Văn, Lý Lệ Uyển trầm tư suy nghĩ phương hướng tấn công.

Bao vây và hao mòn quân địch là một ý nghĩ không tồi, cô có thể cảm chân hai người kia trong khi quân đội triển khai tường bao bọc quân địch.

Đúng lúc này vệ tinh quan sát báo cáo phát hiện được có xung điện của pháo ma thuật đang áp sát rất nhanh.

Lý Lệ Uyển hơi ngạc nhiên, trong khi quân lực chênh lệch quá lớn lại lựa chọn tấn công không phải là điều sáng suốt, cô không nghĩ là đối phương chỉ có bấy nhiêu ý đồ, cô hạ lệnh xuống bên dưới:

-Cho 100 chiến hạm tiến về trước đánh thăm dò với đối phương. Cử đội số 1, đội số 8 chia làm bốn hướng mở rộng phạm vi dò xét.

...

Ngọc Văn bình thản nhìn hạm đội chỉ một trăm chiếc đang tiến đến thì ra lệnh tiếp tục giữ vững cường độ bắn pháo.

Trong hạm chỉ huy tối cao của quân Drufal, Lý Lệ Uyển nhận được thông báo mới, đã điều tra và hạm đội của đối phương có tổng thể 1026 hạm, cũng là toàn bộ chiến hạm của đối phương còn lại.

Đối phương giữ hòa lực rất dày khiến không thể chính diện tấn công.

Lý Lệ Uyên nhíu mày, chẳng lẽ đối phương không bố trí máy tín hiệu ở hai bên cánh, cô đã cho hai đội chiến hạm hơn 400 chiếc hành quân về hai bên tiến hành vòng bao vây.

...

Ngọc Văn đạm nhiên chờ đợi hai con mồi đầu tiên chui vào lưới.

...

OÀNH!...

Giữa tinh không nổ ra một đoàn ánh sáng chói lóa.

-Báo cáo hạm trưởng!. Hạm đội số 8 đã rơi vào khu vực phun trào Fittsing và toàn diệt.

Lý Lệ Uyên đứng thẳng người trên đài chỉ huy, cô đã điều tra trước khi đến nơi này rằng nơi này hoàn toàn không thể có thiên thể bay đến và cũng đồng nghĩa với việc không thể xuất hiện thảm họa Fittsing.

Cùng lúc đó một tin tức khác truyền đến.

-Hạm đội số 1 cũng đã mất đi tín hiệu, theo hình ảnh cuối cùng truyền về thì họ bị khí Fittsing bao vây.

Lý Lệ Uyên bước đến trước đài chỉ huy và quan sát toàn bộ biểu đồ chiến trận và hạ lệnh:

-TOÀN QUÂN TIẾN THĂNG ĐẾN HẠM ĐỘI ĐỊCH!. HÒA LỰC THĂNG HƯỚNG QUÂN GRANDOWN.

Sau đó cô truyền lệnh khác cho một hạm đội khác.

Hạm đội khổng lồ của Drufal gầm thét che rợp một góc Vành Đai Dung Nham tiến thẳng đến chính diện hạm đội của Ngọc Văn.

...

Đến rồi!. Con cá lớn đã cắn mồi!.

Đây chính là ý định của Ngọc Văn.

Cậu không ngần ngại cho đối thủ biết rằng mình có chuẩn bị. Cậu cho chúng biết rằng chỉ có thể di chuyển tấn công chính diện mới là khôn ngoan nhất, khiến kế hoạch bao vây của chúng phá sản.

Cậu ra nước cờ khiến quân Drufal không thể không theo.

Tung miếng mồi câu mà con cá dù biết đó là mồi vẫn phải cắn lấy.

Nếu hạm đội của Drufal không tấn công thì hạm đội tiếp viện của Grandown từ cứ điểm Xác Tàu Altras sẽ đến trong ít ngày nữa, nếu bao vây thì lại không thể dự đoán được địa điểm, thời gian thảm họa Fittsing sẽ xảy ra.

Khôn ngoan nhất chỉ có thể là trực diện tấn công đến và tập trung hòa lực một đường thẳng đến.

Lúc này sẽ là cuộc thi sinh tồn.

Liệu con mồi là cậu sẽ cầm cự đến khi quân lực của thợ săn hao hết, hoặc kế hoạch của bọn họ bị phá giải trước.

Ngọc Văn nhìn về một góc sâu trong tinh không thì thầm:

-Đến chiến trường của cậu rồi giám đốc Hall.

...

Lý Lệ Uyên nhìn đội hơn 100,000 robot Kẻ Săn Mồi Z86 bay vào vùng thiên thể thì tâm tình trầm trọng.

Cô đã hiểu được ý nghĩ của đối thủ, cả vùng chiến trường bây giờ đã là lãnh địa của kẻ địch, một bước sai lầm thì toàn hạm đội sẽ tan thành tro bụi.

Cô đã cùng các nhà phân tích chiến lược của mình phân tích và cho ra kết luận, đối phương đã biến các thiên thể ở Vành Đai Dung Nham giả lập lại tinh hệ đã nổ cách đây 40 triệu năm, vậy nên sẽ có một thiên thể chủ mô phỏng mặt trời trung tâm

Có hai biện pháp để đối phó với cái bẫy này.

Một là cho toàn bộ robot có tính cơ động trên hạm đội tiến vào hệ tinh thể để tìm thiên thể chủ, sau đó phá hủy làm tan rã quỹ đạo vận hành của các thiên thể.

Trong thời gian đó, hạm đội chính phải tấn công tập trung sự chú ý của quân địch.

Biện pháp thứ hai là dựa theo các bước đi của đối phương để tính toán ra quỹ đạo vận hành của các thiên thể.

Thế nhưng việc này mất thời gian rất nhiều thời gian, đến lúc đó quân tiếp viện của Grandown sẽ có thể đã kéo đến.

Lý Lệ Uyên nhìn hạm đội quân địch trước mắt đưa tay lên cao.

Ngọc Văn liếc hạm đội Drufal áp sát thì đứng lên:

-Toàn hạm đội hướng về bẫy số 18 rút về.

Hạm đội Grandown chuyển góc 2h sau đó mở tốc lực lui về.

Lý Lệ Uyên lạnh lùng đưa tay chém xuống:

-KHAI HỎA!!!...

RẦM!... RẦM!... RẦM!....

Một loạt đạo pháo màu đen tím khùng bốc bắn ra từ hạm đội Drufal nhuộm cả một vùng tinh không thành màu tối sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Cánh cửa đột phá.

Quân đoàn robot có người lái Kê Săn Mồi Z86 hơn 100,000 tràn vào vùng thiên thể và bắt đầu tàn ra triển khai tìm kiếm thiên thể chủ.

Đội của Anek gồm mười người đều cùng đến từ đại lục nổi Samuel, họ được tập đoàn Drufal gửi thu mời gia nhập và cùng nhau gia nhập với những khát vọng về một tinh không mệnh mông, hùng vĩ tràn đầy những điều tươi đẹp, huyền ảo và thần kỳ.

Mười người đã sống vai chiến đấu dưới trướng của Thượng tá Lý Lệ Uyên hơn bốn năm và trải qua được tám chiến trường.

Trước đây họ chủ yếu công tác bên bộ phận thông tin, thế nhưng lần này do thiếu thôn nhân lực nên cả nhóm được cử đi lên tuyến trước.

Anek từ khi trận chiến bắt đầu thì hẳn đã luôn có một linh cảm không lành, tâm trạng hẳn đã bồn chồn, khó chịu từ khi được giao cho nhiệm vụ đi tìm kiếm thiên thể chủ.

...

Lakjhal đứng trên một thiên thể gần thiên thể chủ và lạnh lẽo rút thanh thương trắng bạc từ không gian vương tọa, cậu thả người tiến về nhóm mười người.

...

Lairia nhìn Anek nhú mày lo lắng thông qua màn ảnh hiển thị thì reu re chọc:

-Anh hùng vùng Amenollia đã từng đánh bại quý vương Shasha không ngờ lại phải run lên sợ hãi vì nhiệm vụ đến tuyến trước. Có cần tôi gọi mẹ cậu đến ầm về không?.

Những người khác cũng vui vẻ reu re đùa vị đội trưởng của mình. Anek trầm giọng nói:

-Đây là linh cảm của mình, nó được tôi luyện qua máu lửa nên mình hoàn toàn tin tưởng nó. Trên chiến trường nếu thứ cuối cùng bản thân cậu có thể tin tưởng thì đó chỉ có thể là bản năng của chính mình.

Những người khác cũng im bật, họ cũng trở nên cẩn thận bật các thiết bị thăm dò.

Bỗng nhiên rada của Lairia điều tra được tín hiệu nhiệt cách đó hơn 10000 mét ở một thiên thể gần đó, cô thông báo với toàn đội:

-Phát hiện có người trên thiên thể ở vị trí góc 5h từ vị trí Silly, khoảng cách 10034 mét.

Mười người lập tức vào tư thế chuẩn bị sau đó điều khiển robot áp sát đến.

Thiếu niên tóc đen tuyền bỗng bèn đang dùng ánh mắt như tinh không ngàn sao nhìn họ bình thản, trong tay thiếu niên là một thanh kiếm màu trắng bạc kim tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo sâu thẳm.

Anek cảm thấy cái chết tiếp cận và bao phủ trên đầu họ như màn đêm đáng sợ:

-CHẠY ĐI!.....

Hắn hét lên thật to với đồng đội và lao nhanh về hướng thiếu niên đang đứng trên thiên thể khổng lồ.

Mọi người dừng lại hai giây sau đó chia làm chín hướng bỏ chạy thật nhanh, họ tin tưởng Anek, họ tin tưởng anh sẽ sống sót đợi họ gọi tiếp viện đến, cũng như cái ngày anh chiến thắng quỷ vương Shasha giải thoát cả đại lục nổi Samuel khỏi con ác mộng hơn 30 năm.

Họ phải lập tức phát tín hiệu cho toàn bộ quân đoàn robot, có người canh giữ nơi đây chứng tỏ thiên thể chủ đã ở gần đây.

Lakjhal nhìn con robot vung đao thành một dải ánh sáng đỏ chém về mình thì khẽ nâng kiếm đâm một cách hơi hột.

OÀNH!.....

Thiên thể khổng lồ rung động quay cuồng và nổ ra một hố lớn gần trăm mét.

Anek điều khiển robot nhảy lui về sau và vung cây đại đao trong tay lên phòng thủ, hắn chỉ có nhiệm vụ cầm chân đối thủ chờ quân đội tập hợp đến.

Robot thế hệ mới của tập đoàn Drufal sử dụng hệ thống cảm biến ma ngữ Rylve nên người lái có thể điều khiển robot như chính cơ thể của mình.

Cũng vì lý do đó mà Anek mới biết thiếu niên trước mắt là bậc nào kinh khủng.

Nhát đâm nhìn có vẻ hơi hột đó dùng góc độ và lực lượng cực nhỏ nhưng đã quay ngược toàn bộ năng lượng trong nhát chém của Anek và đập ngược về phía hắn.

Hắn nhìn thiếu niên đạm nhiên đứng đó chờ đợi thì nghi hoặc hắn lên, chẳng lẽ không phải là người bảo vệ thiên thể chủ?.

Không đúng!. Hắn rõ ràng thiếu niên lúc vừa gặp đã chăm chú vào nhóm bọn họ.

Vậy vì sao hắn không đánh mà đang đợi điều gì?.

Lakjhal nhìn con robot đang đứng lặng đó thì cậu đoán hắn là đối thủ đang rất bối rối.

Hiện tại cậu đang chơi một ván cược nguy hiểm, cậu bỏ thiên thể chủ ở hướng hoàn toàn ngược với mình và đứng nơi đây để đánh lừa cảm quan của quân địch.

Lakjhal sẽ phòng thủ cứng nơi đây tựa như nơi đây có thiên thể chủ, cậu giữ nơi đây càng lâu thì chiến thắng càng gần.

Nhưng nếu quân địch không trúng kế thì kế hoạch của Lakjhal sẽ hỏng hoàn toàn.

RỒOOO!....

Hàng chục nghìn robot Kẻ Săn Mồi Z86 đã tập hợp bao vây lấy Lakjhal.

Họ chia làm năm nhóm nhỏ để tìm kiếm thiên thể chủ và một nhóm cực lớn để tấn công, cầm chân Lakjhal.

RỌET!....

Lakjhal dùng Radefal chém một nhát khiến gần mười thiên thể đường kính hơn 60km bị cắt đôi gọn gàng tạo thành một ranh giới.

-Bước qua chết.

Lời nói thản nhiên nhưng không ai nghi quyết tâm của thiếu niên. Các đội trưởng của quân đoàn Robot trao đổi với nhau qua kênh liên lạc riêng và hạ lệnh:

-TOÀN LỰC TẤN CÔNG!.

Hơn 600 robot phóng đến Lakjhal như chớp và nổ pháo cao áp tối tăm cả một góc thiên thể khổng lồ.

Hàng loạt robot khác nhân cơ hội này vượt qua ranh giới để tiến về sau.

Ngay khi một con robot vừa phóng qua ranh giới đầu tiên thì một dáng người nhỏ bé đã xuất hiện trên đỉnh đầu nó, dáng người đó nhỏ yếu như con kiến trước con robot cao gần 30 mét.

Lakjhal đạp chân lên mặt con robot và lạnh lẽo nói:

- Vượt qua ranh giới rồi kìa, người không nghe lời ta nói à.

Lakjhal đâm Radefal vào đỉnh đầu con robot và nhẹ nhàng rọc nó ra làm đôi.

Một dòng máu tươi màu xám bắn lên khỏi khoang điều khiển. Cả robot và phi công đều bị chẻ làm đôi và ngã ra hai bên.

Hàng chục nghìn robot bị cảnh tượng này làm cho hơi khựng lại, thế nhưng mỗi người nơi đây đều là tinh anh trong tinh anh đến từ vô số hành tinh, đại lục.

Họ có tố chất tâm lý và thần kinh cực mạnh nên tiếp tục theo kế hoạch ban đầu mà xông lên.

Lakjhal vẩy máu tươi dính trên Radefal và nhún chân về mười robot khác rồi tung kiếm chém cả mười con thành hàng chục mảnh.

Máu tươi vẩy ra nhuộm một mảnh trên thiên thể, xác người cùng xác robot lẫn lộn thành một đồng kinh hoàng.

Lakjhal đậm mặt liếc mắt nhìn hàng chục nghìn robot đang dần tụ lại mỗi lúc một đông:

- Ta hôm nay sẽ cho các người “xác chất thành thành nử” như đúng nghĩa đen nếu vẫn cố chấp tiến đến. Còn thiên thể chủ các người đang tìm ngay phía dưới chân ta, muốn chạm được nó thì vượt qua ta.

Lakjhal nói rồi dẫm mạnh chân xuống khiến thiên thể dưới chân cậu nứt ra và lộ ra một hình dạng chân thật màu trắng ngà phát ánh sáng nhợt nhạt của nó.

Họ truyền hình ảnh về bộ chỉ huy khiến Lý Lệ Uyên nhúm mày.

Đã xác định được đây là thiên thể chủ thì phải phá nó bằng mọi giá để giành chiến thắng nhanh nhất. Hạm đội của cô đã tổn thất hơn 2000 chiếc khi truy đuổi hạm đội của Ngọc Văn.

Cô lập tức cho năm mươi Trung Tá dưới quyền, mang theo 100 tòa pháo đài chiến tranh di động Elbiss đến để hỗ trợ cho quân đoàn robot Kẻ Săn Mồi Z86.

...

Tổng chỉ huy quân đoàn robot nhận được chỉ mệnh lệnh mới lệnh từ hạm chỉ huy thì ra lệnh toàn quân:

- Tổng chỉ huy ra lệnh cho phép chuyển đổi sử dụng hệ thống Zesus II của Kẻ Săn Mồi Z86, toàn lực cầm cự với đối tượng trước mắt bằng mọi biện pháp.

Trong buồng lái của mình, hàng chục nghìn người đồng thời đẩy cần gạt màu vàng và truyền năng lượng của bản thân vào tay cầm, tấy cả đồng thanh gầm lên:

ZESUS II – GIẢI PHÓNG!.....

Hàng chục nghìn cột ánh sáng bốc thẳng lên và tụ thành một chùm sáng khủng khiếp, chói lòa chiếu rọi một góc Vành Đai Dung Nham, quét tan bóng đêm.

Lakjhal mỉm cười nhẹ nhàng:

- Cố lên các bạn trẻ. **VUA CHIẾN TRANH TÀNG SÁU!....**

UỶNH!.....

Quang cầu màu đen tỏa ra năng lượng kinh khủng đè áp hoàn toàn khí trắng của quân đoàn robot, ánh sáng đen trắng cuồng bạo nổ ra bao phủ cả thiên thể dưới chân Lakjhal.

Vua Chiến Tranh cao 99 mét, mái tóc bạch kim sáng lóa tung bay uy vũ, chiến giáp đen tuyền ẩn hiện các ma văn màu vàng rực tối nghĩa, vòng sáng năng lượng hình vương miện trôi nổi trên đỉnh đầu Vua Chiến Tranh, sáu đôi cánh trắng mạ giáp vàng rộng hơn 300 mét bật tung sau lưng Vua Chiến Tranh.

Thanh thương bạc dài gần 150 mét và tám khiên vàng tỏa ra xung lực kinh khủng khiến không gian chung quanh như đông lại.

Lakjhal không hề đề nện mà thả sát khí ngùn ngụt như thiên hà u tối ra khiến cả dải thiên thể âm ỉ sầm lại.

Cậu đã cảm giác được cánh cửa đột phá trong tầm tay, trận chiến này có lẽ là chìa khóa.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lord Area.

Thanh thương bạc trong tay Lakjhal mỗi đòn quét ra như một dải ngân hà màu bạc rực sáng, kéo dài hàng trăm dặm. Các thiên thể nơi cậu lướt qua đều bị chém thành trăm nghìn khối phẳng.

Lakjhal điều khiển Vua Chiến Tranh di chuyển đi giữa hàng chục nghìn làn đạn đạn đạo từ quân đoàn robot đang bốc lên năng lượng kinh khủng ngùn ngụt.

Cậu vùng thương đánh đến những nơi có mật độ tấn công của quân đoàn Kẻ Săn Mồi Z86 cao nhất.

Lakjhal không những phải tấn công mà còn phải lựa chọn thời cơ phòng thủ không cho quân đoàn robot tấn công thiên thể dưới chân.

Sau khi giải phóng trạng thái Zesus II thì robot Kẻ Săn Mồi đã chuyển đổi sang hình thái phù hợp với loại năng lượng phi công truyền vào.

Cách đánh của mỗi con Kẻ Săn Mồi trở nên đa dạng và cường độ cũng tăng cao hàng trăm lần.

-Đội Alsil bắn pháo cao tốc Imerson vào vị trí góc 5 giờ khóa đường phòng thủ của hắn.

Rầm!... Rầm!... Rầm!...

Chùm tia sáng đỏ phóng tới và đuổi theo Lakjhal, cậu vùng chiếc khiên lên gạt phẳng chúng đi rồi trở ngược thanh thương đột kích cực nhanh vào hàng ngũ kẻ địch.

OANH!...

Dải sáng màu bạc từ thanh thương quét đến đội Alsil và thổi tung hơn nghìn dặm phạm vi thiên thể chung quanh.

Hàng nghìn robot tụ thành những trận thế đặc biệt và tấn công viễn trình, họ biết cận chiến với kẻ trước mắt chính là điều ngu xuẩn.

Họ dùng hỏa lực dày đặc với hy vọng nhấn chìm kẻ địch, từ đó có được kẻ hở tấn công thiên thể nằm dưới sự phòng thủ của hắn.

Thế nhưng tất cả chỉ là một mảnh tuyết vọng.

Đối thủ như đọc trước được hướng tấn công của họ và đón đánh họ ở mọi thời điểm nhạy cảm nhất.

100,000 robot bao vây lấy thiên thể và Vua Chiến Tranh nhưng lại chưa thể đem lại bất kì góc trầy xước nào cho kẻ địch. Số lượng của họ bị mài dần, ít dần...

...

Khi Thượng Tá Derei dẫn đầu 50 Trung Tá mang theo 100 tòa pháo đài chiến tranh Elbiss đến nơi thì tất cả chỉ còn lại xác người, xác robot, máu tươi, năng lượng cuồng bạo, hỗn loạn mịt mờ cả một dải thiên thể hơn 50000 dặm.

Giữa chiến trường lúc này chỉ còn lại một mười con robot Kẻ Săn Mồi trong tình trạng thể thảm tàn phế đang cầm cự với một sinh vật hình người sau lưng nổi bật sáu đôi cánh tuyệt đẹp cao 99 mét.

Nói chính xác thì không phải họ cầm cự với sinh vật này mà họ chỉ đang chống đỡ thân thể đã mất ý thức bằng ý chí sinh tồn.

Đối thủ của họ cũng không đánh một cách nghiêm túc mà vờn họ như thể nhảm chán và chờ đợi điều gì đó.

Derei cùng năm mươi Trung Tá chấn động trước ý chí của mười người này, họ đã hoàn toàn mất đi giác quan nhưng điều kì diệu xảy ra khi tâm trí vô thức vẫn kết nối với robot và điều khiển nó chiến đấu.

Hắn không thể dễ dàng nhân tài như thế chết ở nơi này, Deirei phóng đến dùng lưỡi hái trong tay triển khai chiến đấu với Vua Chiến Tranh trong khi những người khác kéo nhóm mười người trẻ tuổi đang trong trạng thái vô thức khỏi vùng chiến tranh.

Lakjhal cũng thoải mái để Derei cứu người, cậu cũng rất thích ý chí sinh tồn của mười người kia nên thả cho họ một đường sinh cơ.

Lakjhal nhìn 100 tòa pháo đài chiến tranh Elbiss được bố trí dàn thành trận địa khổng lồ và mở ra hàng chục triệu họng pháo nhắm vào mình và thiên thể dưới chân, cậu cất thanh trường thương và lấy thanh kiếm Radefal.

Trái Vạn Vật Luân Hồi mà cậu sử dụng ở đế quốc Alision lúc này phát huy tác dụng.

-MƯỜI TRIỆU ĐẠI PHÁO!...

Sáu đôi cánh sau lưng Vua Chiến Tranh bùng lớn hơn trăm dặm chiếu sáng cả vùng thiên thể, từ bên trong sáu đôi cánh khổng lồ hiện lên vô số nòng pháo màu trắng đủ hình dạng, kích thước.

Hai bên cùng lúc khai hỏa dữ dội về nhau.

RẦM!... RẦM!.... RẦM!.... OÀNHHHHHHHH!.

Các tia sáng năng lượng vô số màu sắc, tên lửa, đạn đạo, pháo ma thuật... đến từ cả hai bên tuôn vào nhau dữ dội và oanh tạc khủng khiếp lên phạm vi hơn trăm nghìn dặm vùng tinh không.

...

Lakjhal cảm giác năng lượng cuồng bạo kinh hoàng đánh xuyên qua cơ thể, năng lượng này như đánh nổ tung xiềng xích nào đó.

Ngay trong thời khắc mà hỏa lực của cậu bị đàn áp trước hỏa lực của quân địch thì Lakjhal đột phá.

...

Derei và năm mươi Trung Tá điều khiển 100 tòa pháo đài chiến tranh Elbiss kết hợp lại thành hình tam giác cân với một tòa pháo đài chiến tranh làm trung tâm, họ thông qua đó khai mở cổng hỏa lực Siêu Lực Từ.

Ánh tro bụi tan đi và thân hình của Vua Chiến Tranh hiện ra.

Sáu đôi cánh rộng hơn trăm dặm đã bị bắn tàn phế, chiến giáp trên người Vua Chiến Tranh cũng âm ỉ, nứt vỡ đi...

Thế nhưng thanh Radefal trong tay Vua Chiến tranh lại chỉ thẳng đến trận doanh bên Derei.

Một điểm sáng chói lòa chớp nhá hiện lên ở đầu mũi kiếm.

Điểm sáng như hút lấy mọi thứ chung quanh, ánh sáng, vật chất, năng lượng, chân không,... Tất cả như cuốn vào điểm sáng ở đầu mũi kiếm Radefal.

Derei nhận ra nguy hiểm cực độ từ điểm sáng nên không chần chờ phát động lệnh bắn tia Siêu Lực Từ.

Tiiii!.....

Từ hàng chục vòng xung chấn khổng lồ bắn ra một tia sáng mỏng như tơ màu đen tím, tia sáng phóng thẳng về Vua Chiến Tranh.

Lakjhal mỉm cười nhẹ:

-Luân Hồi thuận!....

Điểm sáng trước mũi kiếm Radefal nổ tung tại chỗ và bao phủ lấy toàn bộ vùng thiên thể hơn trăm nghìn dặm trong một quả cầu do hai màu sắc đen trắng hòa quyện.

Tia Siêu Lực Từ di chuyển trong quả cầu bị một loại lực lượng kì dị vận vẹo.

Đến khi nó xuất hiện trước mặt Vua Chiến Tranh không đến ba mét thì hao mòn hết năng lượng và hóa thành làn khói xanh.

Derei dùng ánh mắt kinh khủng nhìn cảnh này.

Điều này không thể nào!...

Tia Siêu Lực Từ có mức năng lượng mà một Thiếu Tướng cũng phải né tránh.

Cái tràng năng lượng khủng khiếp này lại vận vẹo và hao tổn hết năng lượng của tia Siêu Lực Từ.

Lakjhal nghiêng ngẫm nhìn năng lực chính thức của trái Vạn Vật Luân Hồi xuất hiện sau khi đột phá, cậu hơi suy nghĩ sau đó thoát khỏi trạng thái Vua Chiến Tranh.

Lakjhal đưa một ngón tay mảnh khảnh về một quỹ tích ảo diệu:

-Luân Hồi nghịch!...

Làn khói còn sót lại của tia Siêu Lượng Tử bằng một tốc độ có thể quan sát bằng mắt thường đảo chiều và vận vẹo sao đó tụ lại thành tia Siêu Lượng Tử và bắn ngược về trận doanh Derei.

-KHÔNG THỂ NÀO!....

Derei hét lên cùng lúc pháo đài chiến tranh Elbis trung tâm tam giác nổ tung bởi tia Siêu Lượng Tử xuyên qua. Tia sáng không ngừng lại mà xuyên qua mọi thứ cản đường nó và biến mất trong tình không.

...

Lý Lệ Uyển ngồi trong hạm chỉ huy tối cao đang tổ chức truy đuổi hạm đội của Ngọc Văn nhìn hình ảnh này thì tay cô nắm chặt lại. Ánh mắt Lý Lệ Uyển cũng phải trừng lớn lên.

Lord Area!

Một thứ mà chỉ có những người có chiến lược cấp Tướng mới sở hữu.

Bên trong Lord Area thì vận mệnh của kẻ xâm nhập sẽ nằm trong bàn tay của người tạo ra Lord Area. Trừ khi sở hữu một Lord Area có đẳng cấp cao hơn mới có thể phá giải.

...

Hai vị phó giám đốc cũng quan sát chiến trường của Lakjhal, khi nhìn thấy quang cầu đen trắng nổ ra, khi nhìn thấy năng lực của Lakjhal thì họ đã đứng lên trợn mắt với nhau.

Lord Area.

Hai người không chần chờ mà hạ lệnh cho Lý Lệ Uyển lui quân.

Sức mạnh của Lakjhal đã không nằm trong khả năng đối phó của Lý Lệ Uyển.

Hơn nữa họ không thể đánh xuyên qua thiên thể chủ thì cũng không thể ngu xuẩn mà tiếp tục chiến dịch, truy đuổi hạm đội Grandown dưới sự điều khiển của Ngọc Văn để rồi hao hết quân lực chỉ là điều vô nghĩa.

...

Lý Lệ Uyển ngồi ngã ra ghế trên đài chỉ huy tối cao, cô đã bị kẻ địch dắt mũi từ khi trận chiến bắt đầu đến tận đây mà không thể không theo.

Cô nhìn thiếu niên tóc đen tuyền mỉm cười nói với họ rằng thiên thể cậu ta phòng thủ bằng cả mạng sống chỉ là thiên thể chủ giả tạo thì không thể không bội phục dũng khí dám đánh cược của đối phương.

Nếu thế thì dù đội của Derei có vượt qua Lakjhal và phá hủy thiên thể chủ giả tạo thì vẫn mất thời gian để tìm kiếm thiên thể chủ chân thật, chiến dịch vẫn thất bại.

Lý Lệ Uyển hạ lệnh toàn quân mở đường thoát khỏi vùng thiên thể và rút quân về cứ điểm Mặt Trăng Chết. Cô tựa lưng vào chiếc ghế khổng lồ trên đài chỉ huy nở nụ cười nhẹ:

-Lakjhal, Ngọc Văn, hẹn ngày gặp lại ở chiến trường lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Cảnh báo.

Lakjhal và Ngọc Văn hôm nay sẽ tổ chức tiệc khao toàn quân mừng thắng lợi tại Vành Đai Dung Nham.

Trận quyết chiến tại vùng thiên thể, Ngọc Văn đã dụ quân địch trên suốt quãng đường dài hơn 90,000,000km. Chỉ với gần 1000 chiến hạm, Ngọc Văn đưa vào thảm họa Fittsing tiêu hao gần 7000 chiến hạm cấp B+ và 126 chiến hạm cấp A.

Lakjhal là người trấn giữ thiên thể chủ cũng đã thể hiện tầm quan trọng của mình khi giữ chân lực lượng tìm kiếm gồm 100,000 robot Kẻ Săn Mồi Z86, 100 pháo đảo chiến tranh Elbiss, 50 Trung Tá và một Thượng Tá của quân Drufal trong hơn 4 giờ liên tục.

Hơn nữa, chính Lakjhal là người khiến quân địch phải có quyết định lui quân sớm khi cậu đột phá chiến lực, sở hữu sức mạnh Lord Area ngay giữa trận chiến.

Trận đánh tại Vành Đai Dung Nham – một trong hai mươi cứ điểm quan trọng thuộc ngoại vi hệ ngân hà Kilu đến đây đặt dấu chấm hết.

Ngọc Văn sẽ tiếp tục hành động của mình tại các chiến trường khác trong khi Lakjhal sẽ trở về hành tinh Semfure chờ đợi Yuu và mảnh linh hồn của Arthur hoàn toàn hòa hợp.

...

Trong căn cứ được xây dựng trước khi trận chiến Vành Đai Dung Nham II diễn ra, những nhân vật đã có đóng góp lớn nhất trong cuộc chiến được mời vào đại sảnh trang hoàn lộng lẫy.

Những bản nhạc nhẹ nhàng vang lên sau khi Ngọc Văn đọc bài diễn thuyết của mình.

Lakjhal tựa lưng vào ban công và nhìn ly rượu xanh nhạt óng ánh mỹ lệ trong tay, cậu không quen với không khí của những bữa tiệc, gần trăm năm cuộc đời của mình thì đây là lần đầu tiên Lakjhal tham dự một buổi tiệc trang trọng thế này.

Một số thiếu nữ xinh đẹp đến mời cậu khiêu vũ nhưng Lakjhal nhẹ nhàng mỉm cười từ chối.

-Hạm trưởng Lakjhal lạnh lùng quá, hoàn toàn không giống với Hạm trưởng Văn.

-Nhưng Hạm trưởng Lakjhal lại có nét hấp dẫn rất thần bí.

-Không biết chúng ta có may mắn được như Firina bộ phận điều khiển pháo hạm không nhỉ?, cô ấy được Hạm trưởng Văn mời khiêu vũ mở màn.

-Bộ phận cơ giới chúng ta cả ngày chui vào sửa chữa trang thiết bị nên đầy mùi xăng nhớt cộc cằn, chắc hạm trưởng Văn sẽ từ chối thôi.

Lakjhal mỉm cười khi nghe các thiếu nữ bàn tán với nhau, cậu cất tiếng trong trẻo:

-Cậu ta sẽ không từ chối những cô gái xinh đẹp mời mình khiêu vũ đâu, hãy tự tin lên về vẻ đẹp của bản thân mình.

Các thiếu nữ nhìn Lakjhal cười thì ngáy người sưng sò.

Hạm trưởng Lakjhal từ trước đến giờ vẫn một gương mặt lạnh lùng khiến mọi người có cảm giác vô cùng nghiêm túc và khó gần.

Thế nhưng... khi hạm trưởng Hall cười lên lại như vàng trắng non huyền ảo tuyệt đẹp giữa trời đêm u tĩnh...

Các thiếu nữ bối rối đỏ mặt quay đi vào trong và riu rít bàn tán.

Buổi tiệc diễn ra vô cùng vui vẻ, hào hứng dưới sự dẫn dắt khéo léo của Ngọc Văn.

...

Lakjhal đứng ngắm những ngôi sao trong vũ trụ và nghĩ người nhớ đến đôi con ngươi xanh thẳm tuyệt đẹp của Arthur, ánh mắt cậu kiên định và đốt cháy tình cảm mãnh liệt, cậu đang ngày một mạnh lên, khoảng cách cậu gặp lại Arthur đã gần hơn, ngày mà cậu nắm lấy đôi bàn tay đó, nhìn lại đôi mắt của cô đang điện ra trước mắt.

Yuu, Haruna và Seraphim nhìn thấy Lakjhal tách mình cô lập với buổi tiệc thì tiến đến, Seraphim muốn cảm ơn những lời khuyên của Lakjhal trước trận chiến.

-Cảm ơn lời khuyên trước trận chiến thưa Hạm trưởng, nhờ có lời khuyên mà tôi đã vượt qua nỗi ám ảnh và đạt được một ngưỡng sức mạnh mới.

Yuu viết vào một trang giấy rồi đưa nó đến cho Lakjhal xem.

“Cảm ơn anh đã bảo vệ chúng tôi.”

Haruna cũng chăm chú nói:

-Mấy viên thủy tinh ngươi để lại chỗ Yuu đã giúp chúng ta chống lại được đạn đạo và pháo xạ kích của hạm đội địch.

Haruna hơi nghiêng đầu nghi vấn:

-Ta đã gỡ ra và xem xét nhưng lại không thể hiểu được cấu tạo của mấy món đồ chơi đó, không ngờ thiên tài Haruna lại bị mấy món đồ đó làm khó.

Lakjhal nhìn Haruna hơi phiền muộn thì lấy từ không gian vương tọa một bản thiết kế và đưa nó cho cô:

-Cũng không phải là món đồ gì lớn lao nhưng cứ nhận về tham khảo, xem như phần thưởng cho cô vì đã vượt qua cuộc chiến này cùng hạm đội của chúng ta.

Seraphim nhìn Lakjhal không giống như những ngày trước thì cũng cảm thấy nghi hoặc, Lakjhal như hiểu được suy nghĩ của Seraphim nên nhợt nhạt cười:

-Lúc nào cần bộ mặt thế nào thì ta sẽ có gương mặt như thế.

“Vậy đâu mới là gương mặt thật của anh?”.

Lakjhal nhìn dòng chữ trong trang giấy của Yuu thì hơi ngẩn người, sau đó ánh mắt cậu dịu dàng nói nhẹ nhàng với Yuu:

-Em thật muốn biết sao?.

Yuu không biết vì sao cảm thấy hơi hoảng loạn, cô lắc đầu rồi như để cho chắc chắn cô viết thêm:

“Không muốn.”

-Ha ha ha, em muốn biết ta cũng sẽ không nói.

Ba người nhìn nụ cười thoải mái của Lakjhal thì ngạc nhiên, sau đó một cảm giác quen thuộc thoáng qua tâm trí họ, họ cảm thấy nụ cười của hạm trưởng Hall lúc này vô cùng thân thiết tựa như một ai đó rất gần họ.

Cả ba tự lắc đầu phủ nhận, thế giới của hạm trưởng Hall và họ là hai thế giới cách nhau vô cùng xa xôi. Họ có thể đã nhận lầm.

Lakjhal trò chuyện và chỉ ra một số phương hướng cũng như những học thức mới lạ cho ba người sau đó nhẹ nhàng đẩy ba người trở vào lại bữa tiệc đang trong cao trào với màn ca hát tự do.

Ba cô gái trước khi đi bước qua cánh cửa thì cùng đồng thanh hỏi:

-Ayumu khi nào thì trở về, chúng ta đã chiến thắng thì có phải cậu ta sẽ trở về đúng chứ?.

-Cậu ta sẽ quay về với mọi người.

Lakjhal nói rồi quay lưng về hướng mọi người, không ai thấy được gương mặt của cậu như thế nào.

...

Hai ngày sau trận chiến Vành Đại Dung Nham II.

Ngọc Văn đứng đối diện với Lakjhal trên chiến hạm chủ. Cứ điểm đã được thiết lập hoàn chỉnh, trong vòng một tuần nữa thì quân lực để xây dựng trạm không gian sẽ được gửi đến từ Grandown.

Ngọc Văn đưa cho Lakjhal một hộp lập thể màu xanh biếc và nói:

-Bên trong là toàn bộ những vật dụng cậu đặt mua với khu thương mại Gold Gate của Grandown. Chất hợp cơ Từ Luyện 30kg, sợi nano AX 90g, lửa Phục Sinh Amestos mười lọ,... Hơn nữa mình cũng đã nhờ các mối quan hệ với bộ phận dịch vụ của tập đoàn và lấy được cho cậu một thẻ khách hàng cấp A của khu thương mại Gold Gate.

Lakjhal nhận lấy chiếc hộp lập thể màu xanh biển và cất nó vào không gian vương tọa.

Cậu trước khi quay lưng đi thì quăng lại một quả cầu sắt đen bóng có khắc các đường vân phức tạp, kèm theo câu nói:

-Nếu cậu có dự định tiến về cứ điểm Ngôi Mộ Người Không Lỗ thì hãy cẩn thận với chính quân ta. Khi không còn đường rút lui thì hãy dùng mật ngữ của công ty chúng ta mở khóa quả cầu.

Ngọc Văn nghe được Lakjhal nói thì nhủ mảy gật đầu, cậu biết được Lakjhal có khả năng nhìn được tương lai trong vòng một tuần của bất kỳ người nào cậu gặp.

Bấy nhiêu nhắc nhở đã đủ cho Ngọc Văn tránh đi các sự cố không nằm trong tính toán.

Lakjhal lắc đầu bước lên phi thuyền trở về hành tinh Semfure, cậu không nhìn được tương lai rõ ràng của Ngọc Văn bởi vận mệnh cậu ta quá mạnh mẽ và chịu nhiều tồn tại khủng bố che dấu vô cùng kín kẽ.

Thế nhưng cậu lại loáng thoáng thấy được Ngọc Văn phải đối diện với điều gì đó rất khủng khiếp.

Dù sao hai người hiện tại vẫn là đối tác của nhau nên cậu chỉ có thể nói những gì mình biết, mỗi người có con đường và lựa chọn riêng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Nói lời tạm biệt.

Sáng sớm trên bình nguyên xanh mướt, mệnh mông.

Lakjhal bước ra khỏi phi thuyền và nhìn nó biến mất khỏi bầu trời bay vào tinh không.

Phựttttt!.....

Lakjhal khụy mạnh xuống và học ra từng trảng máu đỏ tươi ra mặt cỏ.

Hậu quả của việc sử dụng Lord Area, cậu hoàn toàn vẫn chưa có chiến lực cấp tướng nhưng lại có được Lord Area, sau đó cậu phải tận lực biểu hiện để cho những kẻ nấp sau màn của trận chiến chứng kiến và lui quân.

Không những thế Lakjhal tiếp tục đè nén thương thế và tỏ ra bình thường trước Ngọc Văn trong ba ngày liên tục.

Lakjhal nhắc người về một tảng đá lơ lửng giữa bình nguyên và một nhọc ngồi tựa vào tảng đá.

Thân thể cậu hiện tại không thể tự chữa trị khi lực Luân Hồi đến từ trái Vạn Vật Luân Hồi liên tục cắn xé xoay vòng trong người cậu.

Lakjhal hít một hơi thật sâu và cố nén lại tinh thần đã đến biên giới của mình.

Cậu và Vua Chiến Tranh là một thể không có sự phân biệt nhưng chiến lực lúc bình thường của cậu không thể phát huy cực hạn, cậu phải biến thân Vua Chiến Tranh để giải phóng chiến lực tối đa của bản thân.

Nhìn tựa như không có vấn đề nhưng nó lại là sự nghịch lý một trở ngại cho bản thân cậu khi đột phá.

Hiện tại chiến lực cậu đã vô hạn tiếp cận 1 Godstro, trong trận chiến đó Lakjhal đã có thể thắng tiến chiến lực cấp tướng nhưng cậu đã kẹt lại tại ngưỡng cửa này.

Hiện tại Vua Chiến Tranh có thể biến thân tầng thứ 7, chiến lực có thể vượt quá 5 Godstro. Thế nhưng nó lại chỉ có thể đạt tới 999,999 Drastro và dừng lại tại đó, không cách nào để tiến hơn.

Lakjhal đã suy ngẫm lại tất cả và đưa ra kết luận lý do là chiến lực cơ thể người của cậu chưa hòa hợp với Vua Chiến tranh.

...

Lakjhal vẽ ma trận và bước vào không gian phòng thí nghiệm.

Cậu lấy ra các nguyên liệu mà cậu nhờ Ngọc Văn đặt mua nơi tập đoàn Grandown.

Lakjhal ngồi trước chiếc bàn và đặt bút vẽ ra các công thức, ma trận, cổ ngữ,.... Cậu thiết kế một sợi dây xích khóa cứng trạng thái Vua Chiến Tranh, chỉ để lại cơ thể con người với chiến lực 50 Drastro cơ bản.

Sợi xích chỉ có thể phá bỏ khi chiến lực của cơ thể con người ngang bằng với Vua Chiến Tranh.

Và ngày mà chiến lực cơ thể người của cậu đạt ngang với Vua Chiến Tranh thì cũng là ngày cậu đạt đến một tầng thứ kinh khủng trong tinh không vô ngần này.

Hoàn thành tất cả mọi việc thì Lakjhal thoát ra ngoài và tựa lưng vào tảng đá nhẹ nhàng khép mắt nghỉ ngơi.

...

Trong ngôi nhà hạnh phúc của mình.

Lakjhal hiện đang phải ngồi trình diện trước ba cô gái để nghe chất vấn. Seraphim lên tiếng:

- Vậy đó là tất cả những gì ông làm trong khi chúng tôi lăn lộn trên chiến trường.

Lakjhal gối hai tay ra sau đầu và thản nhiên nói:

- Thế bà làm được gì trong trận chiến đó, có tạo nên kỳ tích gì chẳng, có làm nổi lên con sóng lớn à?. Thưa ba mẹ trẻ của con, ba người quá không tự lượng sức mình, chiến tranh trong tình không không phải là những trận chiến với Megalo các người đã đánh đâu. Các người hiểu được mức độ chính xác của cuộc chiến lần này chứ?.

Haruna vẫn còn đang nghiên cứu bản thiết kế mà Lakjhal đưa cho cô khi còn ở chủ hạm. Nghe Lakjhal nói như vậy thì hơi bất mãn:

- Còn không phải vì ông sao?.

Lakjhal thở dài sườn sượt:

- Các người nghĩ một nhân vật nhỏ bé như tôi có thể gây nên cái cuộc chiến cỡ đó sao?. Tôi chẳng qua là một cái cờ thôi, cuộc chiến tại Vành Đai Dung Nham là cuộc chiến tranh giành thị trường của hai tập đoàn. Việc các cô và những người ở hành tinh chúng ta tham gia nó hoàn toàn vô nghĩa.

Lakjhal đi vào phòng mình kéo ra một bao thật lớn và nói:

- Đây quả là tôi mua cho mấy người ở khu thương mại Sliver Road.

Ba cô gái xem như lúc này mới tha thứ cho Ayumu về cái tội giấu diếm bí mật và nhanh nhẹn xem xét những thứ trong bao.

Haruna tò mò cầm một que kẹo màu trong suốt và nói:

- Que kẹo này là gì thế Ayumu?.

- Kẹo Áo Tượng, khi ngậm nó vào miệng thì nó sẽ hình hành bất cứ hương vị gì cô tưởng tượng ra.

-Ồ!...

Haruna không nói hai lời mà ngậm thanh kẹo vào miệng và mê mẩn, mơ màng tưởng tượng về món phomai trứng sữa đông lạnh. Lakjhal nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô thì cười thâm hiểm và móc ra một bức tranh rồi gọi:

- Nhìn này Haruna.

- Há?...Ặc.....

Haruna nhìn bức tranh trong ba giây sau đó phun thanh kẹo trong miệng và bỏ chạy vào toilet.

- Óa ha ha ha!....

Lakjhal nhìn bà cô này ôm bụng chạy đi thì lăn lộn trên sàn nhà mà cười chảy cả nước mắt, trong tay cậu vẫn còn hình ảnh của một con sâu lông nhìn ghê tởm vô cùng.

Seraphim kinh tởm nhìn cái tên âm hiểm này, cô xem ra mình phải cẩn thận đọc kỹ hướng dẫn trước khi sử dụng đồng quà tặng thẳng này đem về.

Yuu lấy ra một sợi dây từ đồng quà và loay hoay xem xét.

Lakjhal nhìn cảnh này thì mặt sáng rọi lên, cậu không nói hai lời bay về phía Yuu với hy vọng cầm được sợi dây.

Seraphim tụ tập một thanh kiếm từ lá cây và trở sống kiếm đập vào đầu Lakjhal khiến cậu văng ngược lại, cô lạnh giọng nghiêm khắc hỏi:

- Sợi dây này là thứ gì?.

- Chỉ là sợi dây buộc hàng hóa,... có lẽ...

- Há?... Còn không thành thật trình bày.

- Là,... là... là Dây Tình Yêu 24h... Nếu hai người cầm hai đầu dây thì sẽ yêu nhau thắm thiết trong vòng 24h liên tục...

- Ugh... kinh tởm... biến thái... dâm tặc...

Nhìn vẻ mặt như nhìn một đồng rác của xã hội của Seraphim thì Lakjhal nhảy dựng lên gào thét:

- Cái ánh mắt gì thế bà già, bà... bà... bà... tôi yêu cầu một trận Nghĩa Trang Đại Chiến.

-Gan ngươi có vẻ lớn hơn nhĩ, lần này ta sẽ bấm tên biến thái nhà ngươi thành bột nhão và đóng lọ.

Yuu suy nghĩ rồi viết vào cuốn sổ:

“Ayumu đã tiến hóa thành siêu cấp biến thái”.

-A... không!... Hự!.

Lakjhal phun máu lẫn ra sàn nhà bất tỉnh mà không kịp đọc trang giấy thứ hai Yuu viết.

“Tôi cũng muốn thử yêu anh trong 24h – Ayumu.”

...

Thời gian dưới mái nhà nhỏ hạnh phúc chẳng mấy chốc đã lại trôi qua hai năm nữa, nhiều biến cố trong cuộc sống hằng ngày xảy ra nhưng Lakjhal cùng ba cô gái vượt qua, tình cảm giữa ba người gắn bó vô cùng.

Hôm nay là đêm giáng sinh, ba cô gái vui vẻ trang trí cây thông với đủ thứ kỳ dị.

Lakjhal nhìn khung cảnh này thì chỉ mỉm cười âm áp.

Đã đến lúc rồi đi.

Yuu đã hoàn toàn hòa hợp với mảnh linh hồn Arthur, cậu chỉ cần để Yuu cộng hưởng với ký ức trong mảnh linh hồn thì cậu sẽ có được một trong bảy phần linh hồn Arthur.

Lakjhal nhớ lại cuộc sống trong hơn 12 năm tại hành tinh này, cuộc sống bình thường và hạnh phúc khiến cậu lưu luyến, thế nhưng đây vĩnh viễn không phải là thế giới dành cho Lakjhal.

Ba người mang áo ấm thật dày cùng nhau dạo phố đêm giáng sinh.

Khi đến cây thông Noel khổng lồ được bên thành phố trang trí thì Lakjhal lấy ra thánh kiếm Excalibur và sợi dây buộc tóc màu xanh biển đưa đến trước mặt Yuu.

Lakjhal nhìn một đoàn ánh sáng long lánh nhiều màu sắc từ giữa trán Yuu bay vào trong thánh kiếm Excalibur thì mỉm cười nhẹ nhàng:

-Đã đến lúc chia tay rồi!.

Thân hình cậu tan biến giữa làn gió tuyết lạnh lẽo tựa như những bông tuyết mong manh chung quanh.

Tan biến đến trước khi ba cô gái kịp thốt lên bất kì lời nào.

Một ma trận khổng lồ bao phủ khắp thành phố Kikyo.

Cùng lúc đó bên ngoài tinh không hành tinh Semfure, một vệ tinh ma thuật được Lakjhal đặt mua tại khu thương mại Gold Gate cách đây một năm cũng đồng thời xuất hiện các ma trận và sau đó bắn ra một chiếc lồng ma trận xanh dương cực đại bọc lấy tinh cầu này.

Lakjhal bay vút vào tinh không sau đó điều khiển các ma trận trên vệ tinh ma thuật:

-Thay đổi ký ức!....

Chiếc lồng ma trận màu xanh phát lên ánh sáng dịu trùm lấy hành tinh Semfure sau đó hóa thành vô số hạt năng lượng phiêu tán.

Lakjhal nhìn quá trình này hoàn thành và ngồi vào một chiếc phi thuyền màu đen hóa thành một đạo ánh sáng biến mất nơi tinh không sâu thẳm.

Cậu vẫn như thế, luôn xóa đi kí ức của những người thân thiết trước khi rời xa họ nhưng vẫn để lại một chìa khóa lấy lại ký ức.

Điều kiện tiên quyết là họ đủ thực lực để đạt được chìa khóa đó.

Lakjhal mong muốn họ sẽ có một cuộc sống bình thường khi không có cậu ở bên, hoặc họ sẽ đủ khả năng bảo vệ bản thân khi sóng vai bên cạnh cậu.

Lakjhal điều khiển phi thuyền và hơi liếc nhìn về hướng hành tinh Semfure.

Hy vọng một ngày được gặp lại mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Đến đại lục nổi Meganov.

Ma Kiếm Vũ trụ.

Đại lục nổi Meganov thuộc ngân hà Ariels, một ngân hà nhỏ nằm ở biên giới dải thiên hà Snovery.

Một chiếc phi thuyền màu đen từ trên bầu trời xuyên qua hàng chục pháp trận và đáp xuống một vùng đầy băng giá phía bắc.

Thời tiết hiện đang là tháng 4 nhưng tuyết vẫn rơi dày đặc ở vùng cực bắc này.

Lakjhal bước ra từ trong phi thuyền và thu hồi nó vào không gian vương tọa. Cậu lấy ra một chiếc áo choàng cực dày màu đen có mũ trùm rồi phủ nó lên người.

Lakjhal cảm thấy thời tiết nơi đây tuy khắc nghiệt nhưng vẫn có nét riêng của mình, cậu quyết định sẽ ở nơi này một thời gian.

...

Ba tháng đã trôi qua kể từ khi Lakjhal đến vùng cực bắc.

Cậu ở vùng đất khắc nghiệt này sinh hoạt như một người khổ tu.

Sáng sớm Lakjhal thức dậy luyện kiếm và trui luyện Gnodom.

Tiếp đó cậu đặt ra bài rèn luyện cơ thể kinh hoàng hơn địa ngục.

Mang theo 10 tấn vật nặng và lặn xuống đáy biển bắc lạnh giá khủng khiếp trong hai giờ đồng hồ.

Vùng thanh đại kiếm được làm bằng chất liệu điều chỉnh trọng lực 1000 lần.

Cậu thực hiện các bài tập khắc nghiệt nhằm đề cao tố chất thân thể. Quan trọng hơn hết là mài giũa ý chí của mình trở nên cứng chắc.

...

Lakjhal ngồi trên đỉnh núi tuyết và nhìn dòng chảy bằng Mieris, cậu đang tìm kiếm tung tích mảnh linh hồn của Arthur nhưng chỉ có thể thấy được mờ nhạt, cậu biết chắc là nó đã xuất hiện trên lục địa này nhưng lại không tìm được vị trí chính xác vì một nguyên nhân nào đó.

Bỗng nhiên từ một vùng đồi băng đá cách đó không xa truyền ra âm thanh chém giết và tiếng gào thét của dã thú.

Vùng này hoàn toàn không bao giờ có người đặt chân đến bởi loài rồng đất Baficon, nhưng con Baficon với bộ hàm tương đương với loại kiếm tốt nhất để quốc sống thành đàn hàng nghìn con tại nơi này luôn là nỗi ám ảnh cho các bộ tộc sống trong bán kính hơn nghìn dặm.

Lakjhal ngồi trên đỉnh núi tuyết cách đó hơn 3 dặm và quan sát chiến trường đầy thú vị.

Một bóng người nhỏ bé đang cầm thanh kiếm trong tay chém như chớp giật giữa đàn Baficon, kiếm của kẻ này thiên về tốc độ và sắc bén, chỉ có thể gọi là kiếm thuật sơ cấp nhưng sức quan sát và bản năng chiến trận của tên này lại cực kì sắc sảo.

Lakjhal có thể cảm giác được sự hưng phấn của đối phương mà không hề có bất kì một tia sợ hãi nào. Bóng người lượn lờ dưới màn mưa máu của những con Baficon bị chém giết thảm khốc.

...

Ba giờ đồng hồ đã trôi qua, giữa vùng đồi băng đá là xác chết của hơn 2000 con Baficon, máu đỏ nhuộm mặt tuyết trắng xóa thành một đóa hoa tường vi màu hồng cực lớn.

Bóng người đứng giữa hàng nghìn xác chết đang ngẩng đầu lặng yên như đắm chìm và tận hưởng cảm giác gì đó.

Đột nhiên kẻ bên dưới dùng ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng về Lakjhal đang ngồi trên đỉnh núi tuyết cách đó hơn 3 dặm.

VÙ!....

Một chiếc giáo làm từ băng giá được phóng đến Lakjhal mang theo tiếng rít gió kinh khủng.

Lakjhal đợi cho ngọn giáo đến trước mình thì đưa ngón tay điểm nhẹ vào mũi giáo và vẽ một đường khiến nó trệch hướng và bay qua một bên.

OÀNH!....

Mũi giáo với lực lượng còn lại đánh thành một hố lớn bán kính hơn mười mét cách nơi Lakjhal ngồi 2 dặm.

Bóng người cùng lúc này đã di chuyển đến trước mặt Lakjhal.

Đó là một thiếu nữ tóc xanh lơ của mây trời, hàng chân mày màu bạc cực đẹp làm nổi lên gương mặt mỹ lệ của cô.

Ánh mắt lạnh băng và cao ngạo cùng sự tự tin cực độ ẩn chứa bên trong như muốn nuốt trọn cả bầu trời.

Cô cất tiếng trong vắt:

-Người không phải là người bản xứ?.

Lakjhal vẫn giấu mặt dưới lớp áo choàng, đã từng sống chung với "Hội đồng thiếu nữ lập dị" nên khả năng nhận biết rắc rối và phát hiện các thiếu nữ có vấn đề tâm lý của Lakjhal là cực kỳ nhạy bén:

-Tôi là một người sống ở phương nam, khi theo thương đoàn qua vùng cực bắc thì gặp giặc cướp tấn công, bản thân lưu lạc đến nơi này.

-Ồ!... Một kẻ đến từ thương đoàn lại có thể tiếp được ngọn giáo chứa một phần mười lực lượng của ta, kì lạ!... Thú vị!...

Lakjhal vẫn giấu mình dưới lớp áo choàng, cậu lên tiếng:

-Sống ở nơi này đã năm năm nên một chút kỹ năng thì vẫn phải có, sinh tồn ở vùng này rất khắc nghiệt.

-Ta không quan tâm đến cuộc sống của người trước đây, ta chăm người rồi, hãy về dưới trướng của ta và cùng ta mang quân chinh chiến cho đế quốc.

-Tôi xin phép được từ chối, trong ít ngày nữa tôi sẽ về quê hương của mình và an cư lạc nghiệp.

Thiếu nữ dè giọng nguy hiểm hẳn lên:

-Người dám từ chối ta?.

Lakjhal cảm thấy quả thật là phiền phức không chịu được, việc duy nhất cậu muốn làm đó là tĩnh lặng chờ đợi mảnh linh hồn của Arthur xuất hiện sau đó để nó tương tác với ký ức cũ rồi thu thập lấy.

Thế nhưng luôn có những lúc mà cậu càng cố tránh thì phiền phức càng kéo đến và ùn ùn chất lấy.

Lakjhal cũng dè giọng nguy hiểm không kém:

-Mỗi người có một mơ ước riêng, mong người tôn trọng mong ước của tôi.

Thiếu nữ bỗng nhiên cười lên ha hả và nói:

-Ta – đại tướng thống lĩnh quân đoàn Riviel Wing của đế quốc - Esdeath. Chinh chiến hơn mười năm, chết dưới kiếm của ta có thể đếm bằng hàng trăm nghìn, vô số kẻ xương cốt cứng cỏi cũng đều có, nhưng chưa bao giờ có kẻ dám dùng giọng điệu uy hiếp ta. Thú vị!... quá thú vị!... Cho người một cơ hội, nếu tiếp được mười chiêu của ta thì người tự do, nếu thua hãy về dưới trướng của ta, ta sẽ phong người là phó thống lĩnh quân đoàn Riviel Wing của mình.

Lakjhal nghe thế thì mỉm cười nhẹ, một cô gái rất tự tin và cuồng ngạo không kém các bậc nam nhi dũng mãnh.

Esdeath không thấy được gương mặt dưới lớp áo choàng có biểu tình thú vị như thế nào, cô cũng không quan tâm.

Lakjhal đột nhiên nói một câu khiến Esdeath phải dừng lại mấy giây để có thời gian sắp xếp suy nghĩ của mình.

-Nếu người đỡ được một ngón tay của ta thì ta sẽ tùy người phân phó, nếu không đỡ được thì hãy rời đi nơi này.

-Một ngón tay?.

-Đích xác là một ngón tay. Nhìn cho kĩ.

Lakjhal dậm dậm nói rồi đưa tay nhấn đến. Khoảng cách giữa hai người là mười bước chân.

Chín bước, Esdeath chỉ cảm thấy trong không khí đột nhiên trở nên nén chặt lại khó thở.

Tám bước, sát khi kinh chấn bầu trời bùng lên từ hướng đối diện.

Bảy bước, ngón tay mảnh khảnh nhưng trong mắt Esdeath lại tựa như thần linh đang niết một con kiến.

Sáu bước, cả trời đất này trong mắt Esdeath chỉ còn lại duy nhất ngón tay đang nhấn đến trước mắt cô.

Sát khí, không khí bị đè nén trầm trọng... tất cả làm cô không nổi lên được tâm tư kháng cự.

...

Đến khi ngón tay mảnh khảnh trắng như ngọc đặt trên trán Esdeath thì cô vận dụng ý chí của bản thân và hét lên một tiếng sau đó rút kiếm khỏi vỏ và lùi nhanh về sau.

Esdeath giật mình nhìn bầu trời.

Khi hai người bắt đầu cuộc đấu thì trời vẫn còn nắng gắt nhưng lúc này đã ngả màu hoàng hôn. Chiêu thức khủng khiếp của kẻ đối diện như chặt đứt mọi cảm nhận của cô về không gian và thời gian chung quanh.

Cô không nhìn được biểu hiện của người dưới lớp áo choàng đen là gì cả?.

-Người vô cùng mạnh, ta không tưởng được thế giới này lại tồn tại một kẻ như ngươi.

Esdeath cất tiếng khi nhìn kẻ đối diện bình thần thu ngón tay về.

Lakjhal thả bước đi khỏi đỉnh núi tuyết:

-Rời khỏi nơi đây đi, xem như một lời nhắc nhở cho cô – Đại tướng Esdeath. Cô kiêu ngạo, cô tự tin vì cô là kẻ mạnh, không sai. Nhưng, hãy luôn quan sát thế giới bằng ánh mắt của kẻ yếu.

Màu đen nổi bật của chiếc áo choàng dần chìm vào sau những dãy núi tuyết.

Esdeath đứng nơi đó hơi sững sờ.

-“Luôn quan sát thế giới bằng ánh mắt kẻ yếu?”. Ta không làm được, bởi vì ta luôn sẽ là kẻ mạnh, ta sẽ mạnh hơn cả ngươi – “Áo choàng đen”, ngày đó sẽ đến sớm thôi và ta sẽ quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Esdeath. Cảm giác đau đớn của tình yêu.

Lakjhal sau bảy tháng tiếp theo mới thấm rõ một câu châm ngôn cậu tình cờ đọc được khi ở hành tinh Semfure.

“Không thể nói lý lẽ với các cô gái”.

Esdeath từ sau trận đánh ngày đó thì cứ mỗi tuần lại tìm đến cậu để thử chiêu thức mới.

Càng bị đánh bại cô càng hăng hái hơn, gần đây thì Ace đã chuyển hẳn đến dựng trại cạnh nơi ở của Lakjhal và dùng cậu để bồi luyện mỗi ngày.

Lakjhal lúc đầu đã có dự định đi về phương nam ám áp để du lịch, quan trọng hơn là tránh đi “thiếu nữ có vấn đề tâm lý - Esdeath”, nhưng sau đó cậu đổi ý, có bạn cùng tập luyện vẫn tốt hơn là cô độc một mình, hơn nữa người bạn này là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Esdeath tuy rằng có vấn đề về quan niệm sức mạnh nhưng vẫn là một cô gái tốt, đây là suy nghĩ đầu tiên khi Lakjhal nhìn thấy Esdeath chăm chỉ nhóm bếp nấu ăn, và cái suy nghĩ đó cũng chỉ tồn tại cho đến khi cậu ăn món súp thịt rồng màu đen tím, sủi bọt lênh bênh của Esdeath.

Có thể đầu độc chết cả Thượng Tướng chứ chẳng đùa.

Đây là suy nghĩ của Lakjhal khi nhấp thìa đầu tiên. Lúc đó cậu cảm thấy đầu óc mình quay cuồng bay mấy vòng quanh công địa ngục mới trở về được.

Nếu cô nàng này được việc duy nhất thì đó chính là chịu đựng gian khổ rất tốt, Esdeath có thể đuổi theo được bài tập của Lakjhal bằng ý chí của mình, mặc dù sau mỗi buổi tập luyện thì cậu phải cõng cô về lều.

Cậu cũng rất thoải mái chỉ điểm cho Esdeath trong lúc tập luyện.

Lúc này tiếng của Esdeath vang lên từ sau lưng Lakjhal.

-Buổi sáng xong rồi sư phụ!...

-Hôm nay cô nấu ăn có nhớ cho gia vị không Ess?. Mà cô cũng đừng gọi tôi là sư phụ, tôi chẳng dạy cho cô điều gì cả.

Lakjhal cảm thấy cái tên Esdeath nghe có vẻ máu lửa nên gọi cô là Ess cho dễ nghe, Esdeath lúc đầu rất khó chịu với cái tên nhũn ẻo này nhưng sau một thời gian dài bị gọi như thế cô cũng cảm thấy quen quen, hơn nữa cô khá là thích cái tên này nếu người gọi nó là Lakjhal.

-Sư phụ cũng đừng gọi ta là Ess nữa!. ta với người quan hệ cũng không thân thiết đến thế.

!!!...

Lakjhal im lặng với lý do này, nó thể hiện chính xác dòng tư tưởng của Ess.

Cứ khoảng một tuần thì cô lại đổi danh xưng với Lakjhal một lần, có lần cô còn gọi cậu là “ông xã yêu”.

-Năm ngày nữa thì ta đưa quân hồi về kinh thành, sư phụ người sẽ theo ta chứ?.

-Cô đi đi, ta không thích sự hỗn loạn trong kinh thành, cũng không cần phải quay về đây đâu, có lẽ ta cũng sắp phải rời đi rất xa.

-Ồ!...

Ess hơi quay đầu đi không biết suy nghĩ điều gì. Không khí giữa hai người trở nên khá nặng nề.

-Làm phu quân của ta đi.

Ess bất chợt nói một câu như sét đánh khiến Lakjhal hơi sững người, cậu định nói câu gì đó trêu đùa cô nhưng nhìn ánh mắt của Ess thì câu nói đùa không thốt ra được, Ess vẫn luôn thẳng tính và chủ động như thế, kể cả khi yêu.

-Ta có người mình yêu rồi.

Ess sắc mặt lạnh lùng lên:

-Cô ta là ai?.

Lakjhal nhận ra sát khí trong lời nói của cô thì nhủ mảy:

-Chuyện này rất khó giải thích, nhưng cũng không liên quan nhiều đến cô. Chúng ta từ biệt thôi.

Ess cảm thấy tim đau như dao cắt trước lời nói cự tuyệt lạnh lùng của người đối diện, cô đứng lên và nhìn chăm chú và nói:

-Thứ ta không có được thì ta lại càng muốn có, không cần biết chàng yêu cô gái kia đến mức độ nào, nhưng chàng là người duy nhất được ta công nhận là mạnh hơn mình và cũng là người duy nhất sẽ làm chồng ta.

Ess nói rồi mang quay người rời đi để lại cho Lakjhal một bóng lưng kiên cường.

Hai ngày sau Ess mang theo quân đoàn Rivile Wing tiến quân về kinh thành của đế quốc.

Đến tận đây cô vẫn chưa biết bất cứ điều người đã chỉ điểm cho mình trong hơn 7 tháng.

Điều cô biết được duy nhất chính là giọng nói của con người bí ẩn đó.

Mang theo tình yêu với người mình chưa từng thấy gương mặt thật, Ess dẫn đầu quân đội rời đi vùng đất băng giá phía bắc.

Ess không hay biết rằng trên một đỉnh núi cách đó hơn 10 dặm là một bóng người ẩn dưới áo choàng đen đang lặng nhìn đội quân của cô rời đi.

...

Lakjhal không thích cảm giác khó chịu này, cậu từ chối đáp lại tình cảm của Ess bởi cậu sợ hãi, cậu sợ hãi rằng mình phản bội lại tình cảm dành cho Arthur. Cậu sợ hãi cái cảm giác thân thiết khi bản thân bên cạnh Ess.

Lakjhal hiểu được vì sao cậu lại cảm thấy thân thiết với Ess hơn bất kì cô gái nào trước đó, kể cả Arthur.

Vì Ess rất giống cậu.

Tư tưởng của hai người giống nhau đến kì lạ - Kẻ mạnh là kẻ thống thị thế giới, kẻ mạnh là kẻ tự do và hạnh phúc nhất.

Tính cách của hai người giống nhau đến kì lạ - Cố chấp mãnh liệt đối với điều mình thích, bằng mọi biện pháp và không từ thủ đoạn để đạt được điều đó.

Thế giới của hai người giống nhau đến kì lạ - Một thế giới của giết chóc, chiến tranh, máu và sát khí.

Vì Ess giống Lakjhal như vậy khiến cậu rất khó chịu.

Lakjhal không thể chịu nổi cái cảm giác muốn cô bên cạnh mình, không chịu nổi cái cảm giác khi cậu yêu cô.

Tình cảm của Lakjhal dành cho Arthur chính là yêu, từ trước đến nay cậu luôn nhận định như thế, bởi ngoài yêu thì Lakjhal không biết loại cảm xúc gì lớn hơn thế nữa.

Nhưng Lakjhal lầm rồi, cậu có thể không thể sống mà thiếu Arthur, nhưng đó cũng chỉ là cảm giác của cậu với người mà cậu quý trọng nhất, người thân thiết nhất và cho cậu cảm giác hạnh phúc khi Lakjhal cô độc giữa thế giới mới.

Arthur như một người chị mà tình cảm của Lakjhal dành cho người chị còn vượt trên cả tình yêu nam nữ.

Đến tận hôm nay Lakjhal mới phát hiện được tình yêu của mình, người giống mình và phù hợp với mình như tạo hóa sinh hai người ra để dành cho nhau – Esdeath.

Lakjhal dùng tay giữ chặt vị trí trái tim, tim cậu đập rất mạnh và rất đau bởi những cảm xúc rối ren.

Cậu không biết phải đối xử thế nào với Ess, nếu cậu yêu và đến với Ess thì khi Arthur tỉnh lại cậu phải đối mặt như thế nào, nói rằng Arthur hãy tìm hạnh phúc mới cho mình?.

Thế dưới tình không này, bất kì kẻ khác phái nào chạm đến Arthur thì cậu sẽ xả hấn ra thành trăm nghìn khối vụn.

Yêu một lúc hai người?. Lakjhal lắc đầu không làm được, chính vì tình cảm mãnh liệt khiến bản thân Lakjhal không chấp nhận việc làm đó của mình, cho dù hai người con gái có đồng ý đi nữa.

Lúc này Lakjhal mới nhận ra được mình ích kỷ tới nhường nào.

Cậu thờ dài và cố gắng trấn định những suy nghĩ phức tạp trong lòng rồi ngồi lên con rồng đất Baficon phi đi phía sau quân đoàn của Ess.

...

Đế quốc Cotingu nằm ở gần phía bắc địa lục nổi Meganov.

Hiện tại quốc gia đã mục rữa và thối nát đến tận xương, tình trạng buồn bán người diễn ra ngay giữa ban ngày, sự xa hoa và những thú vui điên loạn của giới quý tộc diễn ra mà không có sự kiểm soát của nhà vua.

Kinh thành Altil lại càng là một nơi mà sự mục rữa này diễn ra kinh tởm nhất.

Tể tướng Arai lũng đoạn triều chính và là nơi bắt nguồn của những ung nhọt trong đất nước nhưng không ai có thể chạm vào hấn bởi hấn là người thao túng được nhà vua trẻ tuổi.

Trong thời gian này tại kinh thành nổi lên một tổ chức tên Night Raid.

Là một tổ chức tập hợp hàng chục sát thủ có kỹ năng khủng khiếp, Night Raid đã thực hiện hàng trăm vụ ám sát nhằm vào những tên quý tộc đã xa đọa trong khắp kinh thành Altil.

Tình hình ngày càng không thể kiểm chế khi mà các lực lượng truy bắt do hoàng gia gửi đi đều tổn thất thảm trọng trở về.

Tể tướng Arai cũng vì việc này mà thay mặt nhà vua trẻ triệu hồi Esdeath và quân đoàn Viriel Wing từ phương bắc xa xôi trở về.

Ess ngồi trong chiếc ghế bành tại biệt thự của mình ở kinh thành và nhìn vào tất cả báo cáo liên quan đến Night Raid.

Cô vứt bản báo cáo sang một bên rồi ngã ra sau ghế, trong đầu cô tràn đầy hình ảnh đáng người thần bí bên dưới tấm áo choàng đen. Cô cảm thấy đau đớn và khó thở khi nghĩ lại những lời lạnh lùng của người đó:

-Đây chính là cảm giác đau đớn khi yêu sao?. Vì sao?... Vì sao?... Vì sao?....

Ess thì thầm và trần trọc ôm ngực đau đớn trong chiếc ghế.

Cô quả thật không hiểu được, vì sao con người đó lại phải đối xử tàn nhẫn như thế với cô.

Cô cảm thấy hai người rất giống nhau mặc dù người kia luôn nói rằng thích cuộc sống bình lặng không bị quấy nhiễu.

Cô chắc rằng những lời đó đều chỉ là nguy biện, người đó đang giấu diếm cô điều gì đó, hai người hợp nhau đến nỗi chính bản thân cô cũng không tin

tưởng vào điều đó.

Cô đã yêu đáng người ấy mãnh liệt vì cô tin rằng người đó là tạo hóa ban cho cô, và cũng là người duy nhất phù hợp với cô.

Sức mạnh áp đảo cô, bản tính cuồng chiến tranh che dấu sâu thẳm nhưng nó không đánh lừa được linh cảm của cô.

Cô cảm thấy người đó hiểu cô và cô cũng hiểu người đó như thể sinh ra đã vậy:

-Tại sao chàng phải đối xử với ta như vậy, tại sao lại thế, nói cho ta biết đi, trái tim ta đau lắm...

...

Sáng hôm sau kinh thành lâm vào tình trạng chấn động khi Esdeath nói rằng muốn mở một đấu trường để từ đó tìm người yêu cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tình yêu của Lakjhal và Esdeath.

Crack!....

Lakjhal ngồi trong phòng ăn của nhà trọ và nghe người phục vụ nói về đấu trường tuyển chồng của Ess thì ly nước trong tay cậu bị bóp thành bột vụn.

Một ngọn lửa thiêu đốt hừng hực trong tim Lakjhal khi cậu nghĩ đến cảnh Ess hạnh phúc cùng một người khác, cảm giác muốn băm vằm kẻ kia ra bóc thành sắt khí nghiền nát trong tim Lakjhal.

Cậu cố gắng đè nén sát khí và lửa giận trong lòng gọi phục vụ đến hỏi:

-Đấu trường sẽ diễn ra vào lúc nào?.

-Lúc giữa trưa thưa ngài, ngay tại quảng trường trung tâm thành phố.

Lakjhal cho người phục vụ một đồng vàng để thưởng và giấu người dưới lớp áo choàng tiến ra ngoài.

Cậu muốn xem Ess sẽ chọn người như thế nào để làm chồng mình.

...

Tasumi và nhóm người của Night Raid xuống phố mua đồ sau đó nghe được về giải thưởng nên không đọc hết mà hớn hờ đăng ký tham gia đấu trường.

Đấu trường có đến hàng nghìn người tham gia vì phần thưởng hậu hĩnh và quan trọng hơn là có thể lọt vào mắt xanh của đại tướng quân đế quốc.

Ess lười biếng ngồi trên ghế da gấu trắng, khi cô chính thức đến quan sát cái đấu trường do chính mình bày ra thì mới cảm thấy bản thân ngu xuẩn mức nào.

Một lũ yếu đuối lẫn lộn với nhau trên sàn đấu trường nhìn vô cùng thô thiển.

Chọn một trong số chúng làm chồng?. Cô thà kết hôn với một con thú đực còn hơn.

Ngay khi Ess định quay về thì một thiếu niên khá thanh tú tóc nâu ở một đấu trường hấp dẫn cô, không phải vì ngoại hình, không phải vì sức mạnh,... Cô nhìn thấy một điều ở thiếu niên này sự kiên cường mạnh mẽ từ đáy mắt thiếu niên, ánh mắt thiếu niên làm cô nhớ tới sự kiên định khi lạnh lùng từ chối cô của “Áo choàng đen”.

Ess thả người lên đấu trường và trông vào cổ thiếu niên một chiếc vòng cổ:

-Từ nay cậu thuộc về ta – thiếu niên, ta sẽ thuần hóa cậu.

Sau đó cũng mặc kệ mọi ánh mắt chung quanh.

Ess bồng thiếu niên lên và đi khỏi đấu trường. Ngay lúc này cô bỗng như gặp sét đánh và quay nhìn về một góc tối ở xa đấu trường.

Cùng lúc đó một dáng người áo choàng đen khuất sau con hẻm biến mất.

- Là chàng sao, vì sao chàng không ngăn cản ta, sao chàng không lên đấu trường, ta làm sai rồi chẳng?....

Ess tự thì thầm và ngập ngừng cất bước về biệt thự của mình.

...

Đêm đến, trong căn phòng của mình. Ess ném thiếu niên lên giường rồi cởi bỏ áo ngoài ra, cô nhìn thiếu niên đang đỏ mặt run rẩy thì liếm môi ngồi lên giường.

Cô muốn cho Lakjhal biết rằng cô cũng sẽ tự tìm được một chàng trai cho chính mình, cô sẽ huấn luyện khiến cậu ta mạnh lên như Lakjhal.

Đúng lúc này cô nhận ra một ánh mắt đầy sát khí, phần nộ như thần linh đang xoáy thẳng vào thiếu niên trên giường.

Ánh mắt đến từ bên ngoài, Ess bật tung cửa sổ và lao ra ngoài.

Dưới ánh trăng tròn trên cao là một bóng người đang đứng trên đỉnh mái nhà đối diện, áo choàng đen tung bay phất phơ trong gió.

Ess cố gắng dịu giọng nói:

- Sao chàng lại đến đây?.

Bóng người im lặng không đáp, Ess chất vấn:

- Vì sao lúc trưa chàng không ngăn cản ta?. Ta biết chàng đã có mặt lúc đó.

Bóng người dưới áo choàng vẫn lặng im. Ess lao đến tóm lấy cổ chiếc áo choàng rồi hét lên:

- Vì sao chàng lại giận giữ, vì sao chàng lại nảy sát ý với Tasumi, vì sao,... vì sao,... vì sao?.... Tất cả,... hãy nói cho ta biết...

Lakjhal cũng cởi bỏ mũ trùm chiếc áo choàng và gầm lên:

- VÌ TA YÊU NÀNG....

Lakjhal cảm thấy trái tim nhẹ hẫng đi sau khi hét lên lời này. Sau đó cậu bối rối nhìn gương mặt ngây ngẩn của Ess và nói:

- Vì cũng yêu nàng nên ta không biết phải làm thế nào, vì yêu nàng nên ta lạnh lùng xua đuổi nàng ra, vì yêu nàng nên ta muốn giết tên kia,... Cho ta thời gian để suy nghĩ việc này được chứ?.

- Bao lâu?...

- Có lẽ là ngày mai, có lẽ là rất lâu,... ta không biết như ta sẽ cho em một câu trả lời thích hợp.

- Trong thời gian đó chàng hãy ở cạnh ta được chứ?.

- Ta có một số việc cần làm?...

- Ta sẽ cưới Tasumi vào ngày mai...

- Thôi được rồi...

...

Khi Lakjhal và Ess về lại căn phòng thì Tasumi đã biến mất. Lakjhal thần nhiên nói:

- Có ba người tiến vào căn phòng, hai nữ một nam. Không có dấu vết kháng cự. Có dấu vết móng vuốt ở khe cửa hẳn là đến từ một loại năng lực của "Sur tử". Liên kết tất cả lại thì Tatsumi có lẽ là một thành viên của Night Raid.

Ess nghiêng đầu trên choker Lakjhal.

- Chàng vui không khi biết tin này.

- Không vui cũng không buồn, dù sao ta cũng sẽ không để tên nhóc đó chạm vào một ngón tay của nàng.

- Khi chàng ghen thật đáng sợ, nếu ta cố tình đi tìm người đàn ông khác...

- Ta sẽ giết sạch đàn ông trên đất nước này bằng tất cả khả năng của mình.

Ess liếm môi:

-Ta thích ý tưởng đó của chàng, được rồi chúng ta đi nghỉ thôi.

Nói rồi cô dẫn Lakjhal đến bên giường sau đó tự tay thay áo ngủ cho cậu.

Lakjhal thân nhiên để cô làm này sau đó cả hai người cùng lên giường và tựa thân hình vào nhau. Họ kể cho nhau nghe những bí mật sâu kín trong tim đến tận giữa khuya.

...

-Chàng chưa ngủ sao Lakjhal?.

-Không thể chợp mắt được, cũng đã rất lâu rồi ta không ngủ vào buổi tối chuyện này cũng bình thường.

-Chàng vẫn suy nghĩ về việc của ta và Arthur?.

Lakjhal im lặng xem như chấp nhận

-Chàng yêu ta nhưng tình cảm dành cho Arthur còn lớn hơn cả tình yêu, đúng chứ?.

-Ừ!...

-Nếu cả hai chúng ta đều chấp nhận việc cùng yêu chàng, tại sao chàng lại không chấp nhận?.

-Tình cảm của ta không cho phép ta làm điều đó, ta cảm thấy như mình xúc phạm tình cảm của nàng và Arthur.

-Chàng lầm rồi Lakjhal, là chàng quá kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của chàng không cho phép chàng làm điều đó.

Ess quay mặt đối diện với Lakjhal và đưa hai bàn tay áp vào má cậu, cô chân thành nói:

-Ta thích người con trai kiêu ngạo nhưng không thích người kiêu ngạo đến mức cố chấp. Ta cũng có sự kiêu ngạo của mình, nhưng ta điều khiển nó buông xuống để có thể cùng người con gái khác yêu chàng.

-Có lẽ... nàng đúng.

-Chẳng lẽ chàng không thể bỏ xuống lòng kiêu ngạo của bản thân và chấp nhận tình cảm của cả ta và Arthur sao?. Cho dù là vì chúng ta cũng không được sao?.

Lakjhal sực tỉnh, đúng vậy, niềm tin của cậu là thủ hộ những người quan trọng nhất đối với bản thân. Cậu sẵn sàng hy sinh tất cả vì niềm tin mãnh liệt đó, sự kiêu ngạo đã là gì. Sự kiên định về tình cảm đã là gì!.

Vì hạnh phúc và mong muốn của những người cậu yêu thương thì Lakjhal có thể bỏ xuống được tất cả.

Lakjhal siết chặt Ess vào lòng và thì thầm vào tai cô:

-Cảm ơn nàng – Ess.

Ess vui đầu vào lòng Lakjhal, cô tham lam tận hưởng cảm giác ấm áp, hạnh phúc khi nằm trong vòng tay cậu. Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, cô nghiêng giọng nói:

-Chỉ ta và Arthur thôi, vĩnh viễn chỉ như thế thôi, nếu chàng lãng quên với đưa con gái nào khác thì...

Cô đưa tay siết ngang là một thủ thế cắt cổ. Lakjhal ôm cô lại cười dịu dàng và nói:

-Nàng là một cô vợ khó tính đấy Ess.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Làm phụ tá cho Ess.

Ánh nắng buổi sớm chiều xuyên qua cửa sổ vào căn phòng.

Hình ảnh thiếu nữ nằm trong lòng thiếu niên khẽ chớp bờ mi, thiếu niên với ánh mắt như muốn hòa tan cả thế giới dành cho thiếu nữ, tất cả tạo thành một bức tranh nghệ thuật tuyệt đẹp như vẽ về hai thiên sứ mỹ lệ đang yêu nhau say đắm.

Đúng lúc này thiếu nữ đột nhiên phá vỡ khung cảnh duy mỹ ấy.

-Oazzzz!....

Oạch!....

Ess ngáp dài rồi lăn một vòng rơi xuống giường, Lakjhal cũng mặc kệ cô rơi xuống, cậu đứng dậy đi gọi người hầu.

Lúc quay lại cậu thấy cô vẫn nằm trên sàn nhà và cuộn người trong chăn.

Lakjhal xem ra Ess có thói quen rất xấu vào buổi sáng, Arthur cũng từng như thế. Lakjhal bước đến và giật phăng chiếc chăn mà Ess đang cuộn lại bên trong.

-Dậy đi tướng quân ơi,....

-Uhm... Chút nữa thôi....

Lakjhal cũng kiên nhẫn chờ xem cô nói một chút nữa là bao lâu, người hầu đi vào và cậu ra hiệu cho cô ta để đồ vệ sinh buổi sáng lại rồi lui ra.

Cậu lấy cuốn Gariel từ không gian vương tọa ra và ngồi tựa lưng vào cửa sổ đọc sách.

...

Ess từ trong con ngái ngủ ngồi dậy và hai mắt lơ đãng tìm kiếm chung quanh, cô thường ngày được đánh thức bởi các cận vệ của mình, nhưng hôm nay có Lakjhal nên cô ngủ mà không người gọi dậy.

Cô đưa mắt nhìn chung quanh sau đó thấy được Lakjhal đang thản nhiên ngồi đọc sách bên cửa sổ thì ngấy ngẩn.

Đẹp quá!...

Ánh nắng chiếu xuyên qua mái tóc dài đen tuyền lấp lánh, dáng người cao gầy vĩ ngạn của thiếu niên ngồi tựa vào cửa sổ bên cạnh dàn hoa Fimio buổi sáng, ánh mắt sâu thẳm và chuyên chú khi đọc sách, gương mặt thanh tú tuyệt luân hơi nghiêng đi lười biếng, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lật từng trang sách...

Ess từ trước đến nay chỉ có quan niệm rằng sức mạnh chính là cái đẹp, nhưng nhìn hình ảnh này thì cô cũng cảm thấy trái tim đập mạnh hẳn lên.

Cô bước đến và quàng tay vào cổ Lakjhal, sau đó khẽ hôn lên má cậu. Lakjhal gấp lại cuốn sách và nói:

-Cánh vừa rồi xem đẹp mắt không?.

-Uhm...

-Là ta lừa tình nàng đấy, mấy đứa con gái ngây thơ nhiều mộng mơ thường dính chiêu này,...

!!!...

Ess đen mặt lại.

-Và thưa quý cô của ta, sau khi sống với nhau mới biết tính xấu, không ngờ tướng quân của đế quốc lại là một con mèo siêu lười vào buổi sáng. Bây giờ chính xác là đã gần giờ dùng bữa trưa.

Ess mặt chuyển từ màu đen sạch màu hồng, để các thuộc hạ biết thói quen này thì chẳng sao nhưng để Lakjhal biết thì cô lại thấy ngượng ngùng khó tả.

...

Sau khi dùng bữa trưa thì hai người sống vai đi vào hoàng cung trình diện đức vua.

Tể tướng Arai gật gù quan sát Lakjhal sau đó nói:

-Ta nhớ rằng chàng trai ngày hôm qua được cô bông về không phải là người này.

Ess thản nhiên mỉm cười:

-Có vấn đề sao tể tướng?.

Giọng nói cô ẩn chứa sự nguy hiểm cực độ.

Arai cũng không phải là kẻ tự cho mình thực sự là kẻ thống trị đế quốc.

Đế quốc này vẫn có những ông hoàng không ngại, và Esdeath là một trong số đó với vũ lực cá nhân khủng khiếp cùng đội quân Riviel Wing hùng mạnh.

Bất kỳ người nào nghe về sự khát máu, hiếu chiến và cuồng bạo của Esdeath cũng không có cái can đảm chất vấn cô gái tóc xanh xinh đẹp này.

Arai lau mồ hôi trong lòng bàn tay và nói:

-Ta cảm thấy chàng trai này quả nhiên xinh đẹp và xứng đôi để tướng quân ngài cưới về.

-Ha ha ha....

Ess cười lên thoải mái và ôm lấy eo của Lakjhal vào vòng tay mình mà không kiêng nể nơi đây là chính điện của đế quốc:

-Đúng vậy, chỉ có chàng mới xứng đôi với ta.

Lakjhal mặt hơi tối lại, sao cậu có cảm giác mình là cô dâu nhỏ bị tướng quân tà ác ép cưới. Lakjhal kề gương mặt vào tai Ess và nói thầm chỉ đủ cho hai người nghe:

-Nàng can đảm lắm đây Ess.

Ess cảm thấy lạnh cả sống lưng lên.

Arai ho khan một tiếng và nói:

-Về việc của Night Raid thì....

-Ta đã có sắp xếp, ông chỉ cần chờ kết quả thôi Tể tướng Arai. Ta cần thêm sáu người sử dụng đồ cù nữa để lập thành một đội hành động đặc biệt.

Arai liếc mắt xuống Esdeath:

-Sáu đồ cù sử thì hơi nhiều quá đấy tướng quân.

-Ta làm việc cho ông đúng chứ tể tướng?.

...

Lakjhal và Ess rời đi chính điện, Ess nhìn thấy Lakjhal đậm mặt đưa mắt nhìn chung quanh cung điện thì cô có điều hiểu ra. Ess nắm lấy tay Lakjhal:

-Lại nhớ đến những chuyện trước kia?.

Lakjhal hơi lâm vào hồi ức:

-Đã từng có một thời gian ta làm phụ tá cho Arthur, những hình ảnh nơi này khiến ta gọi lại khoảng thời gian lúc trước.

Ess ngạc nhiên khi nghe Lakjhal đã từng làm trợ lý của Arthur, cô lên tiếng:

-Chàng đã từng làm việc gì bên cạnh Arthur?.

Lakjhal mỉm cười thản nhiên và kể về quá khứ tàn khốc của mình với một giọng điệu đậm mặt tựa như những việc đó chỉ là bình thường.

Từ việc lưu lạc đến thế giới này, việc bị đào tạo thành thanh kiếm bóng tối cho Arthur, những đợt huấn luyện tàn khốc, sự chà đạp của những kẻ chung quanh, lần đầu tiên tay nhiễm máu tươi,...

Đến khi Arthur mất đi, sự tập luyện điên cuồng, sự thù hận,...

Đến khi biết được “Sứ mệnh”, sự tuyệt vọng, sự đau đớn,...

Đến khi hiểu ra được mọi việc, sự bình thản, sự tha thứ...

Bỏ đi nhân tính, diệt đi cảm xúc của con người...

Những người quan trọng xuất hiện, lấy lại cảm xúc...

....

Ess nghe thấy và chấn động dữ dội, lại có một con người như thế. Con người có thể chịu đựng những điều như vậy sao, vẫn có thể bình thản và tự nhiên sau khi trải qua ngàn ấy đau thương, biến cố?.

-Chàng hãy làm phụ tá cho ta nhé Lakjhal?. Chàng hãy lại làm “Thanh Kiếm Bóng Tối” lần nữa được không Lakjhal?.

Ess bỗng nhiên ngẩng đầu và kiên định nói với Lakjhal. Cậu nhìn thật sâu vào ánh mắt xanh lam tuyệt đẹp của cô sau đó đưa tay vuốt đầu Ess:

-Ta là người yêu của nàng, nàng muốn ta có thể từ chối sao?.

Lakjhal hiểu được điều Ess muốn làm, cô muốn bù đắp cho cậu đoạn thời gian khi xưa bằng việc này.

Ess muốn cho Lakjhal thấy được sự khác nhau với cùng một thân phận địa vị, khi mà cậu đã mạnh mẽ vô số lần so với khi còn bên cạnh Arthur.

...

Trước mặt các tướng lĩnh dưới đặc lực dưới trướng, Ess ngồi trên ghế đại tướng và nghe mọi người vạch bàn chiến thuật đối phó với Night Raid.

Ess hơi thiếu kiên nhẫn nhip ngón tay lên chiếc bàn bên cạnh. Cô đứng lên và nói:

-Các người lập ra những kế hoạch vòng vèo này không thể hiện được tư tưởng cứng rắn của đế quốc, dù chúng ra ánh sáng rồi giết là được. Tam thú sĩ!..

-Chúng thuộc hạ có mặt.

Ess lấy ra một cuộn giấy và ném nó cho người trung niên:

-Hãy thi hành nhiệm vụ này và giăng bẫy chờ đợi lũ Night Raid hiện thân. Cuộc họp kết thúc

...

Ess trở về biệt thự của mình để chờ đợi 6 người do Tể tướng Arai gửi đến. Lakjhal từ bóng tối chấp chôn hiện ra thân ảnh và đưa cho Ess một cuốn sổ có đầy những ghi chú.

Ess nhìn những ghi chép về từng người trong cuộc họp bàn, số lượng kẻ theo dõi, từng ám chỉ, từng động thái nhỏ của mỗi người đều có trong bản ghi chép, chúng tỉ mỉ đến mức cô có thể từ đó mà nhìn ra tâm lý và suy nghĩ của mỗi người.

Không những thế bản ghi chép còn có những phân tích sâu sắc và hợp lý của riêng Lakjhal.

Cô có thể cảm giác được sự khủng khiếp nếu đế quốc thực sự tồn tại một người như Lakjhal. Cậu tựa như một bóng ma khổng lồ bao trùm lên đầu mọi người.

-Chàng thật đáng sợ. Kể cả đối với ta thì chàng vẫn rất đáng sợ.

Lakjhal cười nhẹ:

-Năng lực này của ta là do Arthur đào tạo, và ta còn thua kém Arthur về khoản này rất nhiều.

Ess quả thật không thể tưởng tượng được người con gái như thế nào mới có thể đạt được những thành tựu như Lakjhal nói. Lakjhal biết điều Ess suy nghĩ nên xoa đầu cô:

-Arthur là một vị vua vĩ đại, còn nàng là một tướng quân vĩ đại – Ess, hai điều đó hoàn toàn khác nhau. Và những ghi chép này của ta cũng không có tác dụng lớn đối với nàng. Điều nàng thực sự cần là một người bảo vệ sau lưng để nàng có thể toàn lực tiến về phía trước.

Cậu dừng lại một chút:

-Hon nữa chiến trường nơi này không phải là chiến trường chính thức của chúng ta, đợi mọi việc kết thúc ta sẽ mang nàng vào tình không để thể nghiệm những chiến trường lớn hơn rất nhiều.

...

Ess nắm tay Lakjhal vui vẻ dạo dạo phố, nói chính xác hơn thì cô ra ngoài để làm mọi như Night Raid xuất hiện ám sát mình.

Chương 131: Âm sát xuất hiện!.

Lakjhal xắm vai một thiếu niên công tử nhìn vô cùng yếu ớt, xinh đẹp đi bên cạnh Ess.

Cô dắt tay Lakjhal đến từng quầy hàng và thử các món ăn vặt trên con đường ở phố Enies trong thủ đô.

Hai người ghé vào một quầy kẹo và Ess mua lấy hai cây kẹo mút bự chẳng, cô đưa cho Lakjhal một cây và ngồi xuống đong đưa chân thoải mái thưởng thức cây kẹo trong tay.

Leone nép mình trên một mái nhà cách đó không xa và cẩn rắng thật chặt.

Cô đã từng nghe được thông tin về người yêu của Esdeath trong các báo cáo, cô dự định ám sát Esdeath vốn muốn dựa vào việc tấn công, áp chế Esdeath bằng tên ẻo lả kia nhưng cô không dám.

Sau khi sử dụng đồ cù Lionel cô mới cảm giác được sự kinh khủng của Esdeath, cô cảm giác được sự đè nén cảm xúc giết người kinh khủng của Ess đang sau gương mặt bình thường đang vui vẻ bên người yêu.

Leone kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần có cơ hội.

Đến rồi!....

Ngay lúc này Esdeath quay lưng về một người bán hàng rong để mua kẹo bông. Leone vận dụng tốc độ cực hạn của đồ cù và phóng đến nắm chặt lấy chiếc cổ gầy yếu, mong manh của Lakjhal như chớp.

Người bán kẹo bong cho Ess bỗng nhiên vung lên một loạt những sợi dây cực bện giăng kín mọi lối thoát của Ess. Cô quay lại nhìn Lakjhal đang bị Leone nắm cổ và thản nhiên nói:

-Cuối cùng cũng chịu lời đuổi.

Và cũng ngay lúc này Leone mới biết mình sai lầm nơi đâu.

Thiếu niên nhìn mỏng manh yếu ớt, đang bị nắm trong tay cô bỗng nhiên dùng ngón tay đâm đến, tốc độ nhanh đến nỗi Leone chỉ thấy được một thứ gì đó mờ nhạt hướng về phía mình.

Phập!....

Lakjhal rút ngón tay dính máu đỏ tươi và vận gãy cánh tay đang nắm lấy cổ mình của Leone không để cô có thời gian phản ứng.

Phía bên kia Ess đang dùng năng lực băng giá của mình để dày vò người bán kẹo rong.

Người bán kẹo rong hay nói chính xác là một trong những thành viên quan trọng của Night Raid – Rabac với đồ cù Cross Tail.

Ess lúc này đang vô cùng hưng phấn, ánh mắt cô tràn đầy bạo ngược, mỗi kiếm đâm ra đều không mang tính giết người mà đều dùng để tàn phế đối thủ. Rabac hét lên thật lớn:

-Chạy ngay Leone.

Sau đó cậu ta tung hàng trăm sợi dây thép giăng thành một tấm lưới phủ lấy Ess cùng với Lakjhal.

Lakjhal đăm đăm nhìn Leone biến mất trên mái nhà và quay sang Rabac:

-Người không chạy?.

-Ta chạy không nhanh bằng cô ta.

-Lý do thú vị, vào tù thôi cậu bé.

Lakjhal nhún bước và xuất hiện sau lưng Rabac.

Bốp!...

Rabac bị đánh ngất xỉu.

Ess bước đến rồi liếm môi với ánh mắt hung phấn như người đầu bếp nhìn con cá tươi ngon trên thớt:

-Nên sử dụng kiểu hành hình nào đây?. Cậu nhóc này có vẻ rất cứng xương. . .

Lakjhal hơi vỗ trán chịu thua.

Tính cách hiếu chiến của Ess khiến cô có một vấn đề nhỏ trong tâm lý, cô rất thích tra tấn kẻ bại trận một cách tàn khốc.

-Không cần đâu Ess, ta đã để một thứ truy tung dấu vết trong người Leone, đợi khi cô ta trở về căn cứ của Night Raid thì chúng ta sẽ dẫn quân đến tận sào huyệt của bọn chúng.

Lakjhal vỗ vai cô và nói sau đó cậu lấy ra một quả miếng kim cương hình vuông rồi vẽ một số ma trận đơn giản lên nó.

Một màn ảnh trong suốt phóng lên từ miếng kim cương trong ánh mắt kinh ngạc của Ess. Lakjhal nhìn biểu tình của cô thì mỉm cười:

-Thứ này là một phép thuật của tộc Rồng dùng để trinh thám – Amemois. Nếu nàng thích thì ta sẽ chỉ cho nàng cách tạo ra thứ này, nhưng nàng sẽ phải học thêm về Long ngữ, ký tự cổ đại của tộc rồng, kiến thức nhập môn về vẽ trận pháp,....

-Chàng có cách nào để tạo ra thứ này mà không cần phải học nhiều thế không?.

-Nàng có cách nào để nấu ăn ngon mà không cho gia vị bừa bãi không?.

Mặt Ess tối sầm lại, Lakjhal rõ ràng đang trêu cô. Ess bĩu môi và quay nhìn vào hình ảnh quan sát.

Leone trong hình ảnh đang dần hồi phục vết thương nơi vai do Lakjhal gây ra và chạy vào một khu rừng.

Lakjhal nhìn cảnh này thì cũng cất tiếng khen:

-Đế cụ của cô gái này thật đặc biệt, có thể nâng cao bản năng nhận biết nguy hiểm, nếu ta đoán không lầm thì cô ta đang đi hướng hoàn toàn khác với đường về trụ sở Night Raid.

-Đế cụ của cô ta ắt hẳn là Lionel, thuộc về Thú đế cụ, điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ess giải thích cho Lakjhal sau đó ngậm lấy thanh kiếm và tiếp tục quan sát.

Đúng lúc này Leone đến bên một con suối và bắt đầu cởi quần áo.

Lakjhal vừa định giải thích nhưng thứ gì đó bay đến với tốc độ ánh sáng, đến cả cậu cũng không theo kịp.

Bốp!.... Crack!....

Lakjhal quay hơn mười vòng trên không trung, bay ra xa và đập vào bức tường cách đó ba mươi mét, màn ảnh đang hiển thị hình ảnh cũng bị đóng băng và nứt vỡ. Ess thu bàn tay lại rồi thì thầm với đôi mắt vô cảm:

-Mình phải giết cô ta, giết cô ta, vụn cô ta thành thịt băm. ... Con bò sữa khôn khiếp,... giết cô ta...

Lakjhal đứng lên từ đông đổ nát, không dễ dàng để chịu được sự yêu thương và những con ghen bắt chọt của Ess. Có vẻ như cậu phải luyện tập khắc khổ hơn nữa để có thể đón nhận tình yêu mãnh liệt của cô nàng.

Cậu bước đến đưa hai tay bẹo gò má xinh xắn của Ess và nói:

-Dạo này nàng có vẻ đã mạnh lên khá nhiều rồi nhì, xem ra ngày mai chúng ta phải có một buổi đặc huấn nghiêm chỉnh mới được.

-Đau,... đau,... đau quá,... chàng buông ra,... đau quá....

Ess nâng hai gò má đỏ lên vì Lakjhal nheo và ỳ khuất xoay hai ngón trỏ vào nhau:

-Ta chỉ vì quán tính thôi, không cố tình, có cần hung ác đến thế không?.

Lakjhal đưa tay gõ vào trán Ess:

-Nếu nàng cứ còn cái quán tính đó thì chắc bộ xương già của ta sẽ nứt ra mất.

Ess quay đầu đi:

-Chàng nói như thể mình già lắm vậy.

-Uhm!... Ta đã hơn 100 tuổi rồi.

-Mới có một.... Cái gì!... hơn 100!...

Hai mắt Ess trũng lõm về khó tin, sau đó cô đứng lên đi chung quanh Lakjhal xem xét cẩn thận. Lakjhal xoa đầu Ess và cười nói:

-Nhìn gì thế, ta quả thật đã hơn 100 tuổi rồi, nhưng độ tuổi này cũng chẳng khác gì một đứa bé sơ sinh trong tình không, những cường giả tầng lớp của ta có tuổi thọ hàng triệu năm chỉ là bình thường thôi. Những người chuyên về thuật trường sinh thì tuổi thọ có thể lên đến hàng trăm triệu năm.

-Không phải chứ?!...

Ess liên tưởng đến tuổi thọ của những kẻ kia thì lâu bâu:

-Quái vật mà!...

Lakjhal nghe thế thì kiên nhẫn phân tích cho cô:

-Đại lục này chỉ chuyên về phát huy sức mạnh ngoại thân, dựa vào đồ cụ để gia tăng chiến lực cho bản thân, họ không tu luyện năng lực tiềm ẩn trong cơ thể nên tuổi thọ chỉ có hạn, phương hướng này cũng không sai nhưng để phát triển thì rất rất khó khăn. Từ ngày mai trở đi nàng sẽ cùng theo ta tập luyện.

Ess hưng phấn gật đầu, cô nhìn được một thế giới mới rộng lớn hơn dành cho mình đang được dẫn dắt bởi Lakjhal.

Nhìn màn ảnh đã vỡ vụn thì Ess hơi áy náy, xem ra công sức của Lakjhal bỏ ra để giúp cô tìm căn cứ của Night Raid bị chính cô phá hủy.

-Lakjhal,... ta,... ta...

-Nàng nói là thứ này?.

Lakjhal thần nhiên lấy ra một miếng thủy tinh khác đang hiển thị hình ảnh Leone chỉ mặc bộ đồ lót bơi theo con sông về căn cứ.

Lakjhal nhìn thân hình nóng bỏng của Leone thì hơi tấm tắc.

Đùng!... Bốp!.... Bính!....

Ai đó lập tức được tặng mấy cú như trời giáng và chui vào tường nằm đo đất.

...

Hai người trở về biệt thự khi trời đã ngã màu hoàng hôn.

Lakjhal hơi uốn lưng, cậu cảm thấy trâu chọc cho Ess nổi ghen lên rất thú vị, thế nhưng điều kiện đầu tiên quyết là xương cốt phải đủ cứng để chịu đựng sự “yêu thương” của cô.

Khi hai người về đến phòng thì một binh sĩ chạy vào báo cáo:

-Báo cáo tướng quân, ba vị thú sĩ đã anh dũng hy sinh trong quá trình giao chiến với hai thành viên khác của Night Raid trên “Long thuyền”.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Huấn luyện dành cho Esdeath.

Ess đứng lặng người trước ba ngôi mộ trong nghĩa trang của đế quốc.

Cô không khóc, không buồn, Ess chỉ bình thản đứng nơi đó đăm đăm nhìn phần mộ của ba vị thuộc hạ trung thành.

Lakjhal tựa người vào gốc cây gần đó, cậu có thể cảm giác được không khí nén lại vì sát khí khổng lồ phát ra từ Ess.

Ess để xuống trước ba ngôi mộ ba thanh kiếm đã hơi chảy nước, đây là cô mua cho ba người thuộc hạ khi đi dạo cùng Lakjhal vào hôm qua. Cô ngồi xuống trước ba ngôi và thì thầm

-River, Nyau, Daidara,... ba thuộc hạ trung thành của ta,... các người đã chết vì yếu đuối, yếu đến nỗi... để ta trả thù.

Sát khí khủng khiếp như làm không khí nơi nghĩa trang đông đặc lại.

Cô xoay người bước đi khỏi nơi này không hề liếc mắt lại. Lakjhal bước đến bên bên cạnh và cùng Ess rời đi nghĩa trang.

...

Ess trên đường trở về bỗng nhiên hỏi Lakjhal:

-Vì sao chàng không nói cho ta biết trước chuyện này, nếu chàng nói thì tam thú sĩ đã không cần phải thực hiện nhiệm vụ và hy sinh.

Lakjhal đứng lại, gió lạnh thổi mái tóc đen tuyền của cậu tung bay tang thương.

Lakjhal lúc này như cùng cả thế giới hoàn toàn tách biệt cô độc:

-Vì nàng vẫn chưa chịu hiểu, nàng vẫn còn xem nhẹ mọi lời nhắc nhở của ta, nàng không hiểu được cuộc sống trong tình không tàn khốc đến mức độ nào Ess.

-Vì thế chàng dùng cái chết của họ để đánh thức ta?.

-Đúng vậy, chính vì nàng quá yếu nên mới phải trả thù cho họ mà không phải bảo vệ họ khỏi việc hy sinh tính mạng.

Lakjhal lạnh lùng, nghiêm khắc nói không thương tiếc với Ess. Ess cười đau thương:

-Chàng tàn nhẫn lắm đấy Lakjhal.

Lakjhal hờ hững nói:

-Để bảo vệ nàng thì cho dù phải thực hiện những điều khiến nàng đau đớn ta cũng sẽ làm.

Ess hít sâu một hơi và ánh mắt kiên định hẳn lên:

-Ta đã hiểu. Hãy làm cho ta mạnh mẽ hơn nữa được chứ Lakjhal?.

Lakjhal đến ôm Ess thật chặt vào lòng và thì thầm bên vành tai cô:

-Ta sẽ khiến nàng trở nên mạnh mẽ hơn nữa, mạnh mẽ đến ngày nàng không cần ta bảo vệ, mạnh mẽ đến ngày nàng có thể bảo vệ ta.

Ess tựa vào ngực Lakjhal, bờ vai cô run rẩy trong lòng cậu, trong làn gió lạnh thấp thoáng những giọt nước lấp lánh.

...

Trong một căn phòng thuộc quân đội hoàng gia, sáu người sở hữu đế cụ được triệu tập từ các nơi trên đế quốc đến. Hiện tại sáu người đang đợi đội trưởng của họ đến để được chỉ thị tiếp theo.

Đúng lúc này một người mang mặt nạ tiến vào và tấn công sáu người nhanh như chớp giết.

Người mang mặt nạ mạnh không sử dụng đến đế cụ nhưng đàn áp sáu người cả về tốc độ, sức mạnh lẫn kỹ năng chiến đấu.

Rầm!....

Khi cô bé toàn thân trang phục màu đen bị ném bay ra ngoài thì mặt nạ của kẻ đến cũng bị chém xuống.

-Đế cụ sử dụng thuần thục lắm, ta rất hài lòng với các người,....

-Tướng quân Esdeath!...

Hai người trong số họ nhận ra người đến sau khi mặt nạ rơi xuống thì kinh ngạc thốt lên.

Esdeath mỉm cười tự tin nhìn sáu người rồi nghiêng ngẫm nói:

-Màn ra mắt được chứ?... chúng ta cũng nên đặt một cái tên ẩn tượng cho nhóm mới chứ nhỉ?... Jeagers (Thợ săn) thì sao?.

Sáu người đồng thời đứng lên và nói:

-Vâng!... Đội trưởng.

Esdeath búng ngón tay nói tiếp:

-Và giới thiệu cho các người thành viên thứ bảy. Tuy không có đề cụ nhưng anh ta rất mạnh, All Killer đến từ phương bắc.

Lakjhal mang mặt nạ đen che kín gương mặt, không chừa ra ngoài bất kể chi tiết nào kể cả ánh mắt và tai khiến người đối diện nhìn vào cảm thấy rất ngột ngạt.

Cái mặt nạ này là do Ess lựa chọn cho Lakjhal, cô nói nhìn cậu mang cái mặt nạ này rất thần bí và ngẫu, thế nhưng Lakjhal lại chỉ cảm thấy cái mặt nạ này khá điên.

Hai người đã tranh cãi trong suốt buổi sáng trên đường đến đây chỉ vì cái mặt nạ.

Lakjhal từ sau mặt nạ cất lên âm thanh khó nghe rõ ràng:

-Chào!

Esdeath vỗ vai Lakjhal và nói:

-Cứ gọi cậu ta là All, nhìn cậu ta thế thôi chứ dễ nói chuyện lắm.

Một người cao to cũng mang mặt nạ quái dị không kém Lakjhal bước đến và đưa tay ra nói:

-Chào cậu, tôi là Bord đến từ đội hỏa táng, cũng rất thích sưu tầm mặt nạ, xem ra chúng ta có cùng sở thích.

Cái đ.....

Lakjhal nghe được tiếng cười khê của Ess thì mặt xám đi, bàn tay nắm chặt. Cậu truyền âm vào tai Ess:

-Bài luyện tập sáng nay xem ra vẫn chưa đủ thấm cho nàng nhĩ, hãy chờ đội ngày mai và đừng mong thấy mặt trời ngày mốt.

Ess truyền âm lại cho Lakjhal bằng một giọng an ủi:

-Được rồi, chàng xem cũng có người rất thích chiếc mặt nạ ta lựa chọn cho chàng đó chứ.

...

Mặt trời chiếu xuống vùng núi ở ngoại ô rất xa thủ đô.

ẦM!...

Ess bị ném ngược về sau đến sáu trăm mét mới miêng cường dừng lại.

Cô xoay người đứng lên sau đó vùng kiếm đột kích đến đáng người đang liên tục nén không khí thành hàng trăm thanh giáo và ném về cô như mưa.

Rào!... Rào!... Rào!...

Mặt đất chệch những mũi giáo không khí đâm thành cái sảng.

Ess cẩn thận điều chỉnh di chuyển của mình ít dư thừa nhất và đợi cho đợt tấn công qua đi lại tiếp tục đột kích đến.

Hàng nghìn thanh giáo không khí khác hiện lên trước mặt cô. Ess chăm chú dùng ánh mắt quan sát đường di chuyển và tìm khe hở.

Đợt tấn công thứ ba thì hàng vạn thanh giáo không khí như che rợp cả một mảng bầu trời đổ về phía cô. Ess cười lên hưng phấn và xoay kiếm trong tay điên cuồng lao vào giữa cơn mưa giáo.

Rầm rầm rầm!....

Mặt đất hàng nghìn mét bị cày xới khủng khiếp dưới đợt tấn công.

Ess lui ngược về sau và khoe miệng tràn máu tươi, vai và chân cô đã xuất hiện hàng chục vết thương lớn nhỏ, thế nhưng trong ánh mắt Ess càng thiêu đốt chiến ý khủng khiếp hơn.

Ess dùng năng lực băng giá tạo ra hai thanh kiếm băng dài hơn 3 mét và phóng người đến đáng người cách đó gần nghìn dặm.

Lakjhal nhìn Ess đang trong trạng thái tận hưởng chiến đấu thì vùng tay lên.

Một thanh trường thương dài hơn ba mét lưu chuyển khí thể đen trắng xuất hiện nơi tay cậu.

Lakjhal cảm thương quét mạnh đến Ess.

Hai người dùng cận chiến quấn lấy nhau và lật tung mặt đất trong bán kính hơn 3 dặm.

...

Ess ngồi trên một tảng đá và thở nặng nề.

Lakjhal đứng một bên và phân tích những khuyết điểm của cô trong trận chiến:

-Nàng quá chú trọng vào khả năng cận chiến, nàng vẫn chưa điều khiển trạng thái hưng phấn của mình khi gặp đối thủ mạnh. Nhất kiếm này đã dùng lực quá yếu, cả góc độ cũng chệch đi mười khác.... Hơn nữa...

Ess chăm chú lắng nghe và ghi nhớ, không thể không nói thiên phú học tập và thiên phú của cô cực kỳ cao.

Cô cũng rất có tính sáng tạo trong trận đánh, chỉ hơn một tuần gần đây thì Ess đã có thể cầm cự dưới sự tấn công của Lakjhal trong hơn 30 phút.

Hai người sau khi kết thúc buổi luyện tập thì trở về kinh thành.

Khi bước vào trụ sở của Jeagers mới được thành lập thì cô bé tóc đen Kurome bước đến báo cáo ngắn gọn:

-Đã phát hiện hành tung mới của Night Raid. Wave và Bord đang điều tra. Mr.Stylish đã dẫn theo đội người cải tiến di chuyển về vùng rừng phía nam.

Ess nhíu mày lại:

Tên bóng hoang tưởng này lại tự ý hành động, có lẽ ta phải đích thân đuổi theo mới được.

Cô dẫn theo Lakjhal xoay người ra bên ngoài để lại Kurome không tìm không phải ngồi ăn kẹo trong phòng.

...

-Chàng thấy thế nào về việc lần này Lakjhal?.

-Mr.Stylish có thể đã phát hiện trụ sở của Night Raid, hẳn vốn thuộc đội nghiên cứu trực tiếp dưới quyền tể tướng Arai. Ta nghĩ có lẽ hẳn nhận được mệnh lệnh gì đó chẳng hạn như bắt sống để moi thêm thông tin về quân đội cách mạng?.

Hy vọng là tên bóng đó đừng chết quá sớm. Chàng mang ta đến đó được không Lakjhal?.

Ess chặc lưỡi rồi ra vẻ khó khăn nói.

Lakjhal mỉm cười thâm ý:

-Ta nhớ trong chuyến du lịch đến Hồ Rune lần trước nàng đã nôn vào người ta khi đến nơi?.

-Lần này sẽ không.

-Thế gấp đôi tốc độ lần trước nhé. Bám chắc vào,... quàng tay vào cổ ta thân mật vào,... đứng thế... Lên đường!...

VÙ!.....

Lakjhal nhún nhảy phóng vút đi khỏi mặt đất kèm theo một tiếng hét oán hận của Ess:

-Ta sẽ giết chàng Lakjhal!.....

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Làm con tin.

Bên trong căn cứ của Night Raid, Najenda hơi lo lắng xem lại thương thế của Leone, Rabac đã bị Esdeath bắt đi thì chết là một kết cục nhẹ nhàng nhất cô có thể nghĩ ra.

Các thành viên khác của Night Raid cũng đứng bên ngoài cửa không yên. Nhìn Najenda bước ra từ phòng của Leone và ra hiệu mọi việc đã ổn khiến

mọi người thở dài nhẹ nhõm

Tasumi hơi ôm đầu của mình:

-Tạ ơn trời, chị Leone vẫn ổn... Rabac,... chúng ta phải cứu cậu ta.

Thiếu nữ tóc tím Sheele bước đến và vỗ vai Tatsumi an ủi cậu, ý bảo đừng quá kích động. Mine nắm chặt nắm đấm và nói với Najenda:

-Chúng ta sẽ đi cứu Rabac đúng chứ Najenda.

Najenda hai tay chống cằm suy tính nhưng tất cả mọi kết quả cô thấy được khi xông vào cứu Rabac vào thời điểm này chỉ có một đường chết. Đúng lúc này Akame từ bên ngoài đi vào cảnh báo với mọi người:

-Có kẻ xâm nhập ở con suối phía bắc. Là những người cải tiến.

Najenda nhíu mày lại, cô quay sang hỏi Bulat:

-Lúc chiều cậu nói với tôi rằng, Esdeath vừa thành lập một tổ chức chuyên vì truy bắt chúng ta tên Jeager đúng chứ?.

Bulat gật đầu:

-Trong bọn chúng có một tên đến từ sở nghiên cứu chuyên phát triển người tiến hóa biệt danh Mr. Stylish.

Najenda nhip ngón tay vào ghế và cười thần bí nói:

-Khi còn chiến đấu bên cạnh Esdeath, ta biết được một tính cách khá lạ và hoàn toàn không nên xuất hiện trên người ả. ả rất cưng chiều thuộc hạ của mình, ả có thể tàn bạo đối với tất cả, thế nhưng đối với thuộc hạ Esdeath lại chăm sóc và quan tâm rất kĩ.

Tatsumi và mọi người đã hiểu được ý tưởng của Najenda nên đứng lên bẻ tay hưng phấn. Najenda lên tiếng nhắc nhở.

-Cố gắng tóm con lợn kia nhanh nhất có thể, ta cảm giác được Esdeath có thể sẽ tới nơi đây sớm thôi.

Akame mỉm cười với mọi người:

-Cùng mạng Rabac trở về nhé mọi người.

OK!....

...

Ess ngồi trên đỉnh núi và nôn thốc ra.

Cách đó không xa là Lakjhal đã bị cô cho đo đất, tên này vừa rồi trên đường mang cô đến đây đã bay như một chiếc chong chóng với lí do để giảm sức gió ảnh hưởng.

Ess thừa biết tên này chỉ muốn làm cô xấu mặt nên không ngần ngại nắn xương lại cho hắn.

Cô lau miệng và đưa mắt quan sát toàn bộ nơi này, tất cả vùng đất đã bị cây xói bừa bộn, một mảng rừng lớn bị đốt trụi. Bên trong khu rừng và cạnh vách núi có hàng trăm xác người biến đổi.

Ess nhắm mắt và sử dụng phương pháp quán át bằng tinh thần do Lakjhal chỉ, cô có thể thấy được tí mĩ cả thế giới như trong bàn tay của mình, từng nhánh cây ngọn cỏ, mỗi chuyển động của vạn vật...

Lakjhal mang vào chiếc mặt nạ sắt đen và cất tiếng:

-Mr.Stylish đã bị Night Raid mang đi rồi, sao họ không giết phức hần mà phải bắt đi cho phiền phức thế nhỉ?.

Esdeath hai mắt lạnh lùng:

-Con ả Najenda!...

...

Bên trong căn cứ của Night Raid, cả nhóm đang họp bàn tìm biện pháp để trao đổi người với Esdeath.

UỶNH!.....

Một cổ ý muốn giết người kinh khủng, sự bạo ngược và giết chóc bao trùm lấy căn cứ, một âm thanh vang vọng đến như từ thần báo thù của địa ngục:

-NAJENDA!....

Najenda và các thành viên khác của Night Raid không cần đoán cũng biết người đến là ai, trên cả đế quốc thì kẻ có ý chí điên cuồng, bạo ngược kinh khủng như thế này chỉ có đại tướng Esdeath.

Najenda hơi lau mồ hôi trên trán:

-Ra thôi, chúng ta đã chọc điên con bạo long của đế quốc. Hoặc là cứu được Rabac nếu ả còn tỉnh táo, hoặc là tất cả đều nằm xuống tại đây nếu ả đã vào trạng thái cuồng bạo.

...

-Esdeath, đã lâu không gặp

Ess nghe Najenda nói câu này thì nhếch môi khinh miệt:

-A!... Najenda - bạn cũ của ta, chúng ta có đề tài gì thân thiết để nói với nhau sao?.

Bất kỳ người nào đứng nơi này cũng có thể cảm thấy sự đè nén trong mỗi lời nói của Esdeath. Najenda lấy lại trấn tĩnh và nói:

-Ta muốn trao đổi người với người Esdeath, đổi người đem Rabac đến, chúng ta sẽ thả Mr.Stylish.

Ess trầm mặc không nói, tên kia tuy tự ý hành động ngu xuẩn nhưng hẳn vẫn là thuộc hạ của cô, trong tâm trí Ess thì một tướng quân nếu không thể bảo vệ thuộc hạ của mình thì chỉ là một thứ phế vụn.

Cô đã cùng Lakjhal tập luyện cực khổ và mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, thế nhưng hiện tại cô vẫn cảm thấy bất lực, vẫn cảm thấy mình còn quá yếu đuối.

Lakjhal đứng một bên gầy ngón tay.

Một chiếc cũi sắt được đẩy ra bởi bốn binh lính, người bị nhốt trong cũi sắt chính là Rabac.

Tất cả mọi người nơi đây đều kinh ngạc vô cùng kể cả Ess. Lakjhal bình thản nhảy xuống và đi đến trước chiếc cũi sắt. Cậu rút ra một con dao găm nhỏ rồi nói:

-Cứ mỗi ba giây ta sẽ đâm hẳn một dao, các người nếu vẫn còn chần chờ thì hãy nhìn xem cách hẳn đau đớn. Dao đầu tiên!...

Phập!...

Một dòng máu tươi từ đùi Rabac phóng lên.

Tasumi rút kiếm nhảy đến và hét lên với:

-Dừng tay!....

Lakjhal âm thanh vô cảm đâm liên ba vào người Rabac và nói:

-Người mới là kẻ phải dừng tay, dừng hành động thiếu suy nghĩ, nhanh chóng thả người nếu không muốn thấy hẳn đau đớn.

Rabac cố nén đau đớn cười với Tasumi:

-Đừng thả người, nếu các cậu thả Mr.Stylish thì tất cả chúng ta đều chỉ có con đường chết.

Ess đứng trên cao bỗng nhiên tĩnh lặng, vì quá lo lắng cho thuộc hạ nên cô đã quên mất một điều. Cô mới là người nắm thế chủ động ở nơi đây mà không phải nhóm Night Raid. Hơn nữa cô có thứ mà đối phương không có, sự tàn bạo.

Ess thả người xuống và thản nhiên nhìn Lakjhal hành động không có ý ngăn cản.

Najenda thấy được Esdeath đã lấy lại bình tĩnh thì cắn chặt răng, chính tên kia là người đã quan sát được toàn cục và thức tỉnh Esdeath cũng như lấy lại lợi thế cho quân địch, cô quay sang Bulat:

-Tên mặt nạ đen kia là ai?.

-Thành viên thứ bảy của Jeagers do chính Esdeath đề cử - All Killers. Không có bất kỳ thông tin nào khác về tên này, hẳn tựa như đột ngột xuất hiện trên thế giới vậy.

Akame nay lúc này cũng bước đến và thì thầm vào tai Najenda điều gì đó khiến cô nhúm mày sâu hơn.

Lakjhal ngay lúc trông thấy Akame thì một cảm giác thân thiết vô cùng tràn đầy tâm trí cậu, không cần nói Lakjhal cũng biết cô gái này sở hữu mảnh linh hồn Arthur.

Cây truyền âm đến cho Ess về việc này. Sau đó quay sang nhóm Night Raid và bất ngờ nói:

-Các người thả Mr.Stylish, ta sẽ thế chỗ hắn và thả tự do cho Rabac.

-CÁI GÌ!....

Tất cả mọi người nơi đây đều mắt chữ A mồm chữ O vì cái chuyển biến quá bất thường này.

Lakjhal ra hiệu cho quân lính mang đến còng tay của nhà tù để quốc xích lại chân tay của mình và bước về hướng trận doanh Night Raid.

Tất cả thành viên Night Raid đều vào tư thế phòng thủ, họ không tin mọi việc lại tốt đẹp thuận lợi như vậy.

Thế như khi chứng kiến kẻ mặt nạ đen đến và đứng xoay lưng về phía họ không đến ba mét thì tất cả hơi buông nhẹ vũ khí xuống.

Lakjhal hơi mất kiên nhẫn:

-Còn không trao đổi người rồi rút đi khỏi nơi này?.

Sau đó mọi việc diễn ra theo cái chiều hướng trong mơ của các thành viên Night Raid, Rabac được trả về sau khi họ thả Mr.Stylish ra.

Esdeath dẫn quân đội rời đi sau khi để lại một câu nói đầy sát ý khiến mọi người khó hiểu:

-Nếu nảy sinh việc gì “khác” thì ta cũng bắt chấp tất cả mà xé xác tất cả thành trăm mảnh.

Lakjhal cười khổ, cậu biết Ess lại nổi ghen bất chợt, cô nhắc chừng bản thân Lakjhal đừng xảy ra mối quan hệ siêu hữu nghị nào với các cô gái xinh đẹp của Night Raid.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Ăn bám Night Raid.

Căn cứ mới của Night Raid đặt tại một khu mỏ bỏ hoang ở phía đông kinh thành hai ngày cưỡi ngựa.

Mọi người lúc này đang vây quanh lấy kẻ bị cột vào ghế. Chiếc mặt nạ sắt đen vẫn còn trên mặt cậu, không phải vì họ không lấy xuống được mà hậu quả sau khi lấy chiếc mặt nạ xuống là cả nhóm phải bỏ bữa ăn sáng vì nồm mưa.

Lakjhal biến đổi gương mặt của mình trở nên lơ loét nhầy nhụa và kính tòm không thể tả, tất cả chỉ vì phù hợp với yêu cầu không đi dụ dỗ cô gái khác bên ngoài của Esdeath.

Khi trông thấy Night Rain đang nhìn mình bằng những ánh mắt đồng tình và thương cảm thì cậu hướng về Mine và nói:

-Quạt cho ta đi!...

-???

-Quạt, một động tác tạo ra gió và làm mát ấy!...

Họ quả thực không nghe lầm?.

Hắn không phải là người bị bắt hả?. Sao nghe như thể tên mặt nạ đen này mới là sếp sòng nơi này vậy. Lakjhal hơi thiếu kiên nhẫn lên tiếng:

-Nóng quá chắc nên cởi mặt nạ ra....

Rabac nhìn tên này bị trói cứng mà nói câu này thì cười lên ha ha.

Cạch!...

Chiếc mặt nạ rơi xuống và hậu quả là tất cả cùng chạy ra ngoài nồm mưa. Lakjhal thần nhiên gọi với theo:

-Quên nói với các người, ta có thể mở mặt nạ bằng một cái chốt nơi miệng.

Cả nhóm lần quay ra, tên này dường như chẳng có gì là tự ti về gương mặt của mình cả, không những thế hắn còn có vẻ rất tự hào với sự độc nhất vô nhị của gương mặt mình.

Najenda chùi miệng và khó khăn nói:

-Người có quan hệ thế nào với Esdeath?.

-Phụ tá của tướng quân.

-Người xuất thân như thế nào và tên thật là gì?.

-Mất ký ức, lúc tỉnh lại thì đã có bộ dáng thế này, tên All Killers cũng do tướng quân đặt cho.

...

Mọi người sau khi tra hỏi cả buổi vẫn không moi móc được thêm thông tin nào hữu dụng thì tổng Lakjhal vào căn hầm ngầm và khóa lại.

Sau đó một tháng thì Night Raid phát hiện một điều kỳ lạ ở All Killers.

Hắn đối với bất cứ người nào cũng tỏ vẻ khó chịu, luôn tìm cách để chọc giận nhưng đối với riêng Akame thì không, tên này luôn ngoan ngoãn và hiền lành như cún trước mặt Akame.

Najenda ngồi trong phòng họp cùng các thành viên khác của Night Raid, cô đọc tình báo thu thập được về All Killers sau đó nói:

-Nếu như chúng ta giết phứt đi tên này thì Esdeath sẽ chịu một đả kích rất lớn, việc này đáng để làm. Hắn luôn ẩn hiện sau các thắng lợi của Esdeath, không rõ vai trò của tên này nhưng đó cũng là việc cho thấy hắn rất quan trọng.

Mọi người gật đầu đồng ý với quyết định của Najenda, tất cả cùng nhau đến phòng giam của All Killers.

Khi đến trước căn phòng thì họ phát hiện All Killers đang ngồi ngẩn người trước cửa sổ, không ai thấy được gương mặt sau lớp mặt nạ sắt có biểu tình như thế nào, họ chỉ cảm thấy bóng lưng của kẻ sắp chết trở nên tiêu điều.

Sống cạnh nhau hơn một tháng họ mới cảm thấy All Killers cũng là một con người, con người chân thật như bao người bình thường khác.

Hắn biết cười, biết nói, biết vui đùa,... Không biết từ lúc nào họ cảm thấy khó có thể lấy đi tính mạng kẻ trước mắt.

Tatsumi hỏi thăm dò mọi người:

-Có thể khuyên hắn gia nhập chúng ta.

Bulat đấm Tatsumi văng đi và nói:

-Thằng ngốc!... hắn là kẻ địch, hơn nữa còn là thuộc hạ kẻ địch lớn nhất của chúng ta - Esdeath đấy, tỉnh lại đi Tatsumi. Có những lúc chúng ta phải cứng rắn đối với tình cảm của bản thân.

Akame rút đế cù Murasame và tiến đến:

-Em tiến hắn đi thật nhanh.

All Killers lúc này bỗng dưng nói một câu.

-Các người không cảm thấy khó hiểu khi ta lại tự nộp bản thân ra, không thấy khó hiểu khi tướng quân Esdeath thân nhiên để ta đi, thật khó hiểu sau là tại sao các người không cảm thấy khó hiểu những sự việc vô lý như thế nhỉ?.

Tất cả lúc này mới sực tỉnh, Najenda sắc mặt nghiêm trọng:

-Vì sao?.

All Killers nói một câu khiến tất cả không thể suy nghĩ trong mười giây:

-Vì các người dành chiến thắng trong cuộc chiến này, các người quá yếu để có thể vượt qua cuộc chiến này. Yếu đến nỗi để chính kẻ địch trợ giúp.

Najenda nhíu mày thật sâu để có thể kết nối lại được mọi việc.

Esdeath là một cuồng chiến tranh, nếu khởi nghĩa của quân cách mạng là cơ hội để ả tẩm máu thì hắn là Esdeath sẽ không ngần ngại phản bội nhà vua và tể tướng Arai. Najenda vẫn cảm thấy bất hợp lý ở đâu nhưng không nói rõ được.

Thế nhưng không thể không nói, nếu có Esdeath đứng cùng một trận tuyến thì chiến thắng đã ở trong tầm tay họ 90%. Cô lấy một điều thuốc hút lấy một hơi và nhả khói ra nói:

-Kế hoạch của các ngươi là gì?.

-Không phải là của các chúng ta, chỉ là của riêng ta thôi, tướng quân Esdeath không biết điều gì cả!...

-Ngươi có ý gì?.

-Yên tâm, Tướng quân đã cho ta đặc quyền có thể tự do làm việc không cần thông qua người, người sẽ trợ giúp ta bằng tất cả.

Najenda kinh dị khi nghe thế, thế này chẳng khác nào tên này đưa ra mọi quyết sách cho đại tướng của đế quốc. All Killers thân nhiên cất tiếng từ sau chiếc mặt nạ đen:

-Kế hoạch rất đơn giản, để ta trợ giúp các ngươi đánh sâu vào kinh đô khi đến lúc thích hợp.

Mọi người quái dị nhìn kẻ này và đồng thời lên tiếng:

-Chỉ ngươi?!!!...

-Chỉ ta.

Tatsumi hơi băn khoăn:

-Nhưng ngươi không có đồ cụ, chiến lực sẽ không thể...

Àm!....

All Killers đưa hai tay vẫn còn bị còng lên và búng tay vào bức tường bên cạnh khiến nó thủng nó một thủng một lỗ cao hơn người thường.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, con người có thể đạt đến mức độ này?.

All Killers lắc ngón tay:

-Thấy chứ?.

Najenda bất đắc dĩ nói:

-Thế trong thời gian này ngươi sẽ làm gì?.

-Ăn bám các ngươi.

Tasumi và Rabac nghe thế thì không nói hai tiếng lao vào đám đá tên này.

-Chịu khó lăn vào làm việc đi ông tướng!....

Mọi người nhìn hai kẻ đang nổi điên với All Killers bằng ánh mắt đầy thương cảm và đồng thời suy nghĩ:

-Tất cả vì trong căn cứ toàn một đám người ăn bám, dĩ nhiên là trừ ta.

...

Và sau đó All Killers được trực tiếp giao cho Akame quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Người quen cũ.

Lakjhal nhận được nhiệm vụ làm phụ tá cho Akame trong lần ám sát quan phó thị trưởng Aili của thành phố cảng Uer Roer, thành phố Ure Roer nằm ở

miền phía nam kinh thành ba ngày đi ngựa.

Aili là một kẻ đã gây ra hàng loạt các vụ mất tích trẻ con trong hai tuần gần đây.

Tình báo của Night Raid đã thu thập được chứng cứ quan trọng, những đứa trẻ bị hãm bắt về đã trở thành món ăn chính trong các bữa tiệc do Aili tổ chức dưới lòng đất dinh thự của mình.

Hai người đến thành phố Uer Roer vào rạng sáng, cả hai đi trên đường phố để dò la địa thế chuẩn bị kỹ cho hành động ám sát.

Theo tình báo thì Aili vốn trước kia là quản gia đồng thời cũng xem như cha đỡ đầu của tể tướng Arai. Sau vì tuổi tác cao mà hắn được tể tướng sắp xếp về thành phố cảng xinh đẹp này để dưỡng lão.

Hắn trong những năm tháng nuôi dưỡng tể tướng Arai trưởng thành đã chứng kiến sự điên loạn của Arai và bị ảnh hưởng mạnh mẽ, tâm trí nhận ảnh hưởng từ tể tướng Arai khiến Aili trở nên có sở thích ăn thịt trẻ con quái dị. Câu chuyện sau đó thì không ai hiểu được.

...

Lakjhal và Akame đi trên đường và tất cả những lời mà họ nói về Aili đều là những lời ca ngợi, sự lương thiện, những hành động giúp đỡ dân nghèo, những cống hiến của Aili cho thành phố Uer Roer...

Lakjhal nhếch môi nói:

-Hãy nhìn xem, hắn là người tốt đấy...

Akame nhúm mày:

-Giết người là có tội...

Lakjhal cười ha ha cất tiếng từ sau chiếc mặt nạ:

-Cô cho rằng những người dân của thành phố này không biết hành động đầy dã man và vô nhân tính của Aili? Làm to, họ biết, nhưng họ chấp nhận việc này, và nếu ta đoán không sai thì có lẽ họ còn đem con của mình làm vật tế lễ.

Akame hai mắt tràn đầy khó tin. Lakjhal thần nhiên nói:

-Bất một người nào có con bị mất tích không phải sẽ rõ ràng sao?.

...

Trong con hẻm tối tăm. Người đàn ông ôm vai run rẩy nhìn hai người đang ẩn mình dưới áo choàng. Lakjhal cất giọng thâm trầm:

-Nói cho ta biết, con gái người quả thật là bị mất tích?.

-Đúng vậy!...

-Ồ, mắt người nhìn đâu thế, nhìn vào thẳng vào ta và trả lời. Đứa con gái bé bỏng, người vẫn gọi người là cha một cách sau mỗi ngày làm việc vất vả, đứa con gái mà hai người sinh thành, dưỡng dục. Vào ngày sinh nhật của con bé cả nhà vui vẻ dưới ánh nến, hằng đêm người vẫn kể chuyện cổ tích khiến gương mặt non nớt đỏ thiếp đi xinh đẹp như thiên sứ. Con bé quả thật mất tích?...

Ánh mắt người đàn ông trở nên điên loạn, ông ta đập đầu liên tục xuống mặt đất:

-Con bé!... Con gái đáng yêu của ta.... Chết tiết..., chết tiết,... cái thời đại chó má, cái xã hội đã hoàn toàn điên loạn,... ta cũng điên... ta đưa con bé cho tên ác ma đó, con bé,... chết tiết... chó má... con bé đã... vào bụng của hắn, con quý dữ... khốn nạn, ta khốn nạn,....

Akame ngậy người nghe người đàn ông và cô cất bước cùng Lakjhal ra khỏi con hẻm với những bước chân vô định.

-Tại sao?.

Lakjhal nghe giọng nói tràn đầy nghi vấn và hoang mang vô định của Akame thì chỉ vào những người đi đường chung quanh:

-Vì một xã hội tốt đẹp. Cô không thấy cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ của những người nơi đây sao?. Họ thả hy sinh con cái của mình để Aili có thể cai trị thành phố tốt đẹp, họ như những con cừu đang dâng ra đồng loại của mình làm vật tế lễ cho con sói với hy vọng con sói sẽ bảo vệ mình khỏi những con sói khác.

Akame nghe đến đây thì ánh mắt kiên định hơn nữa, cô nhất định, nhất định, nhất định phải xóa bỏ cái chế độ đầy mục nát này. Lakjhal nhếch môi:

-Và cái thứ các người đang gọi là cách mạng chính là thứ mà người dân chán ghét nhất, có biết tại sao không?.

Akame như bị sét đánh trước câu nói bất chợt này của Lakjhal, cô giật dữ chất vấn:

-Người cho dù là người của Esdeath nhưng không thể không nhìn thấy thực trạng của đất nước.

Lakjhal không cho là đúng:

-Chính vì thế ta mới nói các người ngu ngốc, sự ngu ngốc đó làm cho người dân chán ghét, bởi vì người dân là ngu dân. Họ không nhìn không nhìn thấy được tương lai khi các người thay đổi đất nước, tất cả những gì họ thấy chỉ là nếu các người nổi dậy thì đất nước sẽ bị tàn phá, họ không có cái nhìn xa, còn bản thân quân cách mạng không có cái nhìn gần.

Cậu mỉm cười nói một cách thần nhiên:

-Cho nên ta vẫn thích một xã hội trong lý tưởng của Esdeath tướng quân, đơn giản mà hữu hiệu. Kẻ mạnh thống trị, kẻ yếu bị thống trị, muốn làm kẻ thống trị thì hãy biến bản thân thành kẻ mạnh. Hạnh phúc chính trong tay mình.

Nói đến đây thì Lakjhal không nhắc nhỏ thêm nữa, nếu cô vẫn chưa tỉnh ngộ ra thì Lakjhal sẽ dùng hành động thực tế để đánh thức Akame.

...

Công việc ám sát diễn ra thuận lợi đến bất ngờ, hai người tiến vào dinh thự một cách dễ dàng vì canh chừng dinh thự chỉ có binh lính bình thường.

Lakjhal vượt đầu chó tuần tra khiến nó ngoan ngoãn rên lên ư ừ, cậu nhìn Akame đang tung người lên cửa sổ căn phòng Aili làm việc thì có điều suy nghĩ.

Lakjhal biết lần này cô sẽ gặp lại người quen, cậu đã từng đưa cho Ess một thiết bị liên lạc nên tình hình bên đội Jeagers cậu cũng nắm rất rõ ràng.

Khi cậu gặp Kurome lần đầu tại trụ sở của Jeagers thì đã có cảm giác khác lạ, Lakjhal sử dụng âm dương thức linh hồn thuật để xem xét thì lại là một mảnh mờ mịt.

Đến lúc gặp được Akame thì cậu đã hiểu nguyên nhân. Mảnh linh hồn của Arthur phân ra không trọn vẹn và bám vào Kurome một phần nhỏ, phần chủ đạo lại gắn với Akame.

Lakjhal bật người nhảy đến bên cạnh Akame và hỏi:

-Đã phát hiện được cửa vào?.

-Có lẽ là ngay dưới bàn làm việc của hân.

-Ta sẽ canh phòng bên ngoài. Cô vào và giải quyết thật nhanh trước khi quân cận vệ thành phố kéo đến.

Đội cho bóng lưng nhỏ nhắn của Akame khuất sau cánh cửa mật thất ẩn dưới bàn làm việc của Aili. Lakjhal bình thần đứng lên và nói:

-Ra đi Wave...

Từ trong góc tối của một bóng cây, một chàng trai tóc đen sở hữu đôi mắt sáng ngời bước ra và nhìn chăm chăm vào Lakjhal:

-All,... tại sao người lại trợ giúp lũ Night Raid, người phản bội tướng quân Esdeath?.

-Người không thấy rõ ràng rồi sao?.

-Thằng khốn, ta sẽ còng đầu người về chịu tội trước tướng quân!.... GRAND CHARIOT!....

Một bộ áo giáp đen tuyền hiện lên và bao phủ toàn thân Wave chỉ để lại một đôi mắt lấp lóe ánh sáng. Wave bùng nổ tốc độ đến và tung nắm đấm mang theo tiếng rít gió kinh khủng.

Rầm!....

Lakjhal cũng vung nắm đấm đối cứng với Wave, sóng xung kích thổi bùng mặt đất chung quanh bán kính gần hai mươi mét.

Trong ánh mắt khó tin của Wave, Lakjhal đưa tay cò lại chém vào cổ cậu nhanh như tuốt kiếm.

Xoẹt!....

Wave nhảy lui về sau trong tư thế phòng thủ. Cậu liếc nhìn vai trái của Grand Chariot đã xuất hiện một vết chém sâu và máu của Wave đang từ đó rơi xuống.

-Không thể nào, không có đề cụ thì không thể nào làm được điều đó.

-Thế giới rộng lớn lắm Wave. Chăm chú vào nếu không muốn chết.

Lakjhal vùng người đến nhắc chân xoay đá hai vòng như trắng non bay lượn.

Bình!... Bình!...

Hự!...

Wave cảm giác như mình đang bị một hòn núi quăng vào. Grand Chariot xuất hiện vết nứt.

Lakjhal tiếp tục xoay chân đá như bão táp vào các vị trí đã xuất hiện vết nứt của Grand Chariot.

Rắc!.... Rắc!...

Mỗi đòn đá của Lakjhal như một khối đá nặng hàng chục tấn lực lượng tụ vào một điểm khiến bộ giáp không chịu nổi áp lực và vang lên tiếng nứt rã rệt.

Oanh!...

Wave rơi vào tường thành phía sau, mũ bảo vệ của Grand Chariot đã vỡ nát.

Cách biệt quá lớn, đối thủ xem như đã nhân nhượng với Wave rất nhiều, cái cảm giác bất lực, không thể chiến thắng này cậu chỉ cảm nhận được từ trên người Esdeath tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Akame và Kurome. Báo Ứng hay Giải Thoát!.

Wave cố gắng gượng người đầy máu và nói với Lakjhal:

-Người có thể tha cho Kurome được không All?. Chuyện phản bội ta không nói nhưng Kurome dù sao vẫn là đồng đội cũ của người.

Lakjhal trầm mặc không đáp. Wave thấy thế thì không nói mà cố nhắc bước về mặt thất.

Oanh!...

Lakjhal đâm Wave văng ngược lại.

Wave phun một ngụm máu sang một bên và quệt khóe miệng nhắc thân thể đứng lên, cậu xem Lakjhal như không tồn tại.

Oanh!...

Wave lăn lộn hơn hai mươi mét đập gãy gốc cây gần đó.

Cậu tiếp tục đứng lên, Kurome đang gặp nguy hiểm, một người đồng đội của cậu đang gặp nguy hiểm. Cậu phải cứu được cô gái ngốc đó.

Wave cười thoải mái tựa như cậu không có vết thương nào cả và lần nữa gượng người đứng dậy.

Oanh!...

Lakjhal lần đầu tiên lên tiếng:

-Lui lại đi Wave, lui lại trước khi ta giết người.

-GRAND CHARIOT!...

Bộ giáp của Wave ngưng tụ trên người cậu nhưng ẩn hiện vô cùng mất ổn định.

Wave phóng người đến Lakjhal bằng tất cả ý chí còn lại. Lakjhal vùng tay chém vào gáy Wave nhưng thốt nhiên lại thấy một nụ cười trên gương mặt chàng trai.

-Vào lưới nhé All. BÙNG NỔ!...

OANH!....

Grand Chariot bốc lên ánh sáng chói mắt và tụ tập tất cả năng lượng đánh thẳng thành một đạo ánh sáng về hướng Lakjhal. Ánh sáng bắn lên trời và xuyên thủng cả tầng mây trong đêm tối.

Wave ngã xuống đất và thi thảm trước khi bất tỉnh.

-Anh đã ngăn cản được All rồi, cố gắng sống sót trở về nhé Kurome.

Lakjhal đứng trên mái dinh thự và nhìn lòng bàn tay đã cháy đen của mình. Một ngọn lửa bạch kim bốc cháy nhẹ trong lòng bàn tay và vết thương khép lại bằng tốc độ mắt thường.

Để cụ xem ra cũng không đơn giản như Lakjhal vẫn nghĩ. Nó khá giống với Noble Phanstam, vị Thủy Hoàng Đế tạo ra được thứ này cũng không phải chỉ đơn giản như thế.

Nhưng tất cả không liên quan đến cậu không cần phải tìm hiểu quá sâu, dù sao khi kế hoạch thành công thì Lakjhal cũng sẽ mang Ess rời khỏi đại lục nổi Meganov.

Mục đích của lần này cậu đã sắp xếp với Esdeath, cậu muốn để cho Kurome và Akame gặp nhau, khi cả hai bộc phát tất cả cảm xúc thì mảnh linh hồn của Arthur sẽ trở nên trọn vẹn.

Làm cách nào để bộc phát cảm xúc thì còn nhiều cách khác nhau.

Tâm sự với nhau là nhẹ nhàng nhất, thế nhưng Lakjhal không nghĩ Kurome sẽ chấp nhận cái việc ỷ mị đó. Cảm xúc muốn giết chết Akame của Kurome rất mãnh liệt.

Lakjhal hơi thờ nhẹ ra.

...

Keng!... Keng!....

Âm thanh của hai thanh kiếm chém vào nhau cực nhanh liên tiếp vang lên trong đường hầm của mặt đất.

Kiểm thuật của Akame có nhìn hơn nhưng sát ý đối với kẻ địch thì Kurome lại vượt trội hoàn toàn so với Akame.

-Chết!... Chết!... Chết!... Chết!... Chết!... Chết đi chị thân yêu, hãy trở thành bộ sưu tập của thanh Yatsufusa. Ha ha ha!... Em yêu chị nhiều lắm. ...

Mỗi đường kiếm của Kurome chất chứa sát ý kinh khủng.

Akame trên người đã trúng hơn mười kiếm, mất máu khiến cô hơi choáng váng nhưng tâm trí của Akame vẫn lạnh tỉnh, cô cẩn thận phòng thủ và quan sát tìm yếu điểm của Kurome.

Hai người không dùng một chút năng lực nào của đế cụ trong tay mà chỉ dùng thân thể và kiếm thuật để đối đầu nhau chí tử.

Đường kiếm của Kurome mỗi lúc một nhanh, trong mắt Akame thì tâm lý của Kurome hẳn đã đạt đến giới hạn của sát ý. Hiện giờ Kurome hẳn đã rơi vào trạng thái mạnh nhất. Cô đang đợi khi trạng thái của Kurome đạt đến đỉnh cao. Sơ hở sẽ xuất hiện vào lúc đó.

Akame vẫn phòng thủ cẩn thận trước tốc độ chém và lực kiếm của Kurome mỗi lúc một nhanh và nặng nề.

Xoẹt!... Xoẹt!....

Tay cầm kiếm của Akame và chân trụ của cô bị trúng hai kiếm thật sâu khiến Akame khụy xuống.

Kurome lập tức uốn người xoay thân một vòng lấy lực chém một vòng tròn đến cổ người chị của mình.

Akame trong chớp mắt đó đã xoay kiếm thu vào vỏ và ngưng mắt nhìn đường kiếm đang chém thẳng đến cổ cô. Mọi thứ như chậm lại tại khoảnh khắc đó.

Roeng!...

Xoẹt!...

Phụt!...

Máu tươi từ cổ Kurome phun ra, cô ngã xuống sau. Akame trong tay đang cầm thanh Murasame ở tư thế xuất kiếm.

Kurome ôm lấy vết máu nơi cổ và mỉm cười yếu ớt.

-Ra đây là quả báo của em, em thấy được rồi,... linh hồn của những người em giết,... cảm ơn chị Akame...

Akame lặng nhìn Kurome mất đi hơi thở cuối cùng và cô độc đứng nơi đó một hồi lâu.

Kurome đã chịu đựng quá nhiều đau khổ trong cuộc đời mình, những cuộc thí nghiệm vô nhân đạo của đế quốc đã biến Kurome trở nên điên loạn, hiểu sát...

Kurome chết, có lẽ là quả báo cho những tội lỗi của mình, cũng có lẽ là báo đáp giải thoát cho những đau khổ cô phải chịu.

-Ngủ ngon Kurome...

Akame cất bước về sâu dưới mặt đất, nơi mục tiêu của nhiệm vụ hiện đang thực hiện hành vi súc sinh của mình.

...

Akame trở lên mặt đất, All Killers đang ngồi đợi cô giữa một đồng hoang tàn, minh chứng cho một trận chiến khủng bố đã diễn ra.

-Mục tiêu đã chết, chúng ta trở về thôi!...

-Trở về thôi!...

...

Sáu tháng trôi qua.

All Killers đã được xem như một thành viên của mái nhà Night Raid, cậu cùng Akame đã trải qua hàng chục nhiệm vụ. Các thành viên trong căn cứ đã dần chấp nhận anh chàng mặt nạ sắt này.

Sau khi dùng bữa sáng như thường lệ thì Najenda tập trung mọi người tại phòng họp.

Nội dung của cuộc họp liên quan đến việc Quân cách mạng đã chiếm ưu thế hoàn toàn trên các mặt trận biên giới và đã đẩy đủ quân lực để tiến về kinh thành, cuộc chiến đấu chính thức sẽ diễn ra vào hơn một tháng nữa.

Công việc của họ chính là cầm chân Esdeath tướng quân trong lúc quân cách mạng chiếm lĩnh kinh thành. Thế nhưng Esdeath hiện đang ghộp tác với họ nên lúc này chỉ có mỗi việc là nhân lúc hỗn loạn giết chết tể tướng Arai.

Mọi người sau khi phân công phần việc của mình rồi giải tán.

Lakjhal cũng thông báo với Najenda rằng cậu phải trở về để bàn giao với Esdeath tướng quân.

Najenda nhìn bóng lưng Lakjhal khuất sau cánh cửa thì chống cằm có điều suy nghĩ.

Nói thật ra thì một linh cảm luôn nhắc nhở cô rằng không bao giờ được tin tưởng kẻ này, thế nhưng nếu nhìn vào những gì hắn cùng mọi người trải qua hơn sáu tháng thì sẽ không thể không tin tưởng hắn.

...

Hai ngày sau.

Trong biệt viện của Ess tại kinh thành. Lakjhal ôm lấy chiếc eo thon của Ess và thuật lại mọi việc cho cô.

-Ukm... ta hài lòng vì chàng đã không có ý đồ câu dẫn đứa con gái nào khác bên ngoài...

???....

Không phải vì ta đã hoàn thành mọi việc rất tốt mà chỉ vì cái điều ảo như phim viễn tưởng đó hả.

Lakjhal cảm thấy đầu mình cần phải to hơn nữa để có thể bắt kịp suy nghĩ của Ess.

Cậu nói thêm:

-Ngày mai chúng ta sẽ có một chuyến đi đến hành tinh Bão Tàn, nàng hãy sắp xếp những vật dụng cần thiết cho chuyến đi đừng quên thứ gì nhé, nếu còn thiếu thì chúng ta xuống phố mua thêm.

Ess hào hứng ôm lấy cổ Lakjhal và nói:

- Dĩ nhiên là phải mua thêm rồi, ta rất mong đợi lần tiến vào tỉnh không đầu tiên.

Lakjhal mỉm cười thú vị:

- Nàng sẽ còn hứng thú hơn nếu biết được điều chờ đợi chúng ta tại hành tinh Bảo Từ.

Cách đây một ngày cậu nhận được một tin nhắn từ Ngọc Văn, một mỏ Ariscon – chất liệu cấp SS+ được phát hiện tại hành tinh Bảo Từ, sự việc lần này không đơn giản khi Ngọc Văn phát hiện được các ma trận thông tin mang dấu hiệu của tập đoàn công nghiệp nặng Lalaron.

Cậu hy vọng Lakjhal có thể đến để trợ giúp mình, hiện tại Ngọc Văn đang có công tác tại cứ điểm Ngồi Mộ Người Không Lồ.

Rất có thể họ phải đối đầu với hạm đội của tập đoàn Salaron, tuy rằng chỉ là một đội khai thác, đội vận chuyển và đội bảo vệ nhưng Ngọc Văn không thể không cẩn thận.

Không những thế họ phải thiết kế một cái bẫy rất lớn để có thể chiếm lấy mỏ Ariscon cho công ty White Cloud của hai người khi mà hai con quái vật Grandown và Drufal đều biết về việc này.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Hành tinh Bảo Từ - Cuộc chiến năng lượng level 13

Ngoại ô kinh thành vào sáng hôm sau.

Ess hứng thú đánh giá chiếc phi thuyền màu đen tuyệt đẹp đang lưu chuyển các ma trận màu đỏ phát ánh sáng mờ.

- Đây là thứ sẽ mang chúng ta vào tỉnh không?.

Lakjhal mỉm cười vỗ lên thân phi thuyền.

- Nó được làm từ chất liệu cứng rắn gấp mười lần so với đế cụ. Thứ kim loại này có rất nhiều tính chất đặc dị phù hợp với việc du hành trong không trung.

Ess siết cổ Lakjhal và thờ nhẹ vào tai cậu.

- Có thứ hay thế mà chàng cứ giấu ta mãi.

- Nếu đem ra thì thể nào nàng cũng sẽ tách nó ra làm nghìn mảnh vì tính hiếu kỳ.

- Nếu ta muốn thế thì chàng đau lòng sao?.

- Nói đùa!... dĩ nhiên là phải đau lòng rồi. Ta mất rất nhiều công sức cho thứ này.

- Thiệt là, chàng chẳng biết lãng mạn gì cả.

- Vì chúa, ta sẽ lãng mạn nếu nàng không muốn phanh con tàu của ta ra chỉ để vui.

Ess lúc này mới phát hiện một điểm xấu đáng yêu của Lakjhal.

Cậu rất keo kiệt đối với những thứ của mình, một khuyết điểm nhỏ nhưng lại khiến Ess cảm thấy vui vẻ.

Như thế chứng tỏ rằng Lakjhal vẫn là một con người chân thật, từ trước đến nay cô luôn cảm thấy Lakjhal quá hoàn hảo, sự hoàn hảo lạnh lùng đó khiến Ess hơi sợ hãi, vì nó tạo ra một bức tường xa cách giữa hai người.

Lakjhal giúp cô mang theo những vật dụng cần thiết lên phi thuyền rồi dẫn Ess vào phòng điều khiển.

- Cát cánh thôi!...

Chiếc phi thuyền thả khí áp xuống mặt đất và lơ lửng nổi lên sau đó hóa thành một tia sáng bay thẳng vào bầu trời.

...

Trong phi thuyền. Esdeath thông qua cửa sổ và ngắm nhìn tỉnh không muôn vàn lấp lánh, sự rộng lớn lớn mênh mông của vũ trụ khiến cô hơi ngất người.

Liếc nhìn vào một hành tinh họ bay ngang qua, Ess hơi thì thào nhẹ:

-Thì ra thế giới trước đây của ta lại nhỏ bé đến thế. Ra đây là thế giới của ta dưới cái nhìn của chàng.

Lakjhal tiến đến bên Ess sau khi giao lại quyền điều khiển phi thuyền cho trí thông minh nhân tạo.

-Tất cả những gì nàng nhìn thấy chỉ là chiếc lá của một cây đại thụ thôi. Thế giới này có một vũ trụ trung tâm, 1000 vũ trụ căn nguyên, 1,000,000 vũ trụ phụ thuộc, và hơn 1,000,000,000 các vũ trụ chưa người biết đến. Trong mỗi vũ trụ sẽ có hàng nghìn vùng không gian. Chúng ta hiện tại chỉ đang ở vùng không gian của một vũ trụ phụ thuộc tên Sallient.

Ess liên tưởng sự rộng lớn vĩ ngạn đến không tưởng của tinh không và lắc đầu, điều này vượt quá sức tưởng tượng cô.

-Ta không nghĩ rằng sẽ có ai đó có thể ngao du hết thế giới này.

Lakjhal bình thản:

-Một người duy nhất, kẻ tạo ra thế giới này – “thần”.

Ánh mắt Ess trừng lớn lên, cái thế giới rộng lớn này lại do một cá thể nào đó tạo nên?. Vượt quá sức tưởng tượng của Ess.

Lakjhal lấy ra một viên thủy tinh có lưu trữ thông tin thường thức của tập đoàn Grandown.

Cậu thả ra khiến nó lơ lửng trong không trung và các hình ảnh lập thể sống động xuất hiện. Lakjhal bắt đầu giảng giải cho Ess các kiến thức cơ bản trong tinh không này.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi cập bến hai trạm không gian vũ trụ của Grandown để xin phép đi qua cổng dịch chuyển không gian, cuối cùng họ đã tiến đến hành tinh Bảo Từ thuộc về Aira vũ trụ.

Hành tinh bảo từ là một hành tinh với hệ thống địa hình kỳ dị.

Bề mặt hành tinh là một biển năng lượng từ cuồng bạo tạo ra các dòng từ trường nâng các mảnh lục địa trôi nổi trên không trung.

Nếu miêu tả chính xác thì cả hành tinh như một vùng biển mà các lục địa lại tựa như các con thuyền.

Và trên vùng biển này có mười ba con thuyền như thế.

Trên mỗi lục địa của hành tinh Bảo Từ, con người và các chủng tộc xây dựng một quốc gia riêng có chế độ của một học viện với người đứng đầu học viện là hiệu trưởng.

Cứ mỗi khi hai dòng chảy năng lượng từ mang hai lục địa đến cạnh nhau thì một cuộc chiến sẽ diễn ra để tranh giành khí Gak, một loại khí được phun ra từ hành tinh mẹ khi hai dòng chảy gặp nhau.

Khí Gak có tác dụng duy trì mọi hoạt động di chuyển của đại lục và nhiều công hiệu thần kì khác.

Cư dân của Bảo Từ gọi đây là cuộc chiến năng lượng.

Theo chu kì thì cứ hai năm sẽ xảy ra cuộc chiến năng lượng level 2 đồng nghĩa với hai dòng chảy giao nhau và hai học viện sẽ xảy ra chiến tranh.

Đỉnh cao là cuộc chiến năng lượng level 13 với chu kì 2000 năm diễn ra một lần, khi mười ba dòng năng lượng từ mang theo mười ba đại lục chạm vào nhau thì loại khí Gak sẽ phun ra với mật độ và số lượng khổng lồ, kẻ chiến thắng trong trận chiến này đồng nghĩa với việc sẽ nắm giữ chiến thắng trong 200 năm tiếp theo.

...

Esdeath nhìn vào màn hình thông tin và hưng phấn lên:

-Nếu như lần này là thời điểm mà cuộc chiến năng lượng level 13 thì cũng quá đúng dịp. Quá thú vị!... Chúng ta sẽ tham gia đúng chứ Lakjhal?.

-Ừm!... Nhiệm vụ lần cũng có liên quan đến cuộc chiến năng lượng, hơn nữa cư dân của hành tinh này đều thuộc hàng “khùng” đấy, chiến lực trung bình của họ đều vào tầm 10,000 Fiti, tham gia cuộc chiến của họ cũng là một cơ hội tôi luyện rất tốt cho nàng.

Chụt!...

Ess ôm lấy Lakjhal và hôn vào má cậu vui vẻ.

-Ta sẽ nghe theo chàng, thế chúng ta sẽ làm gì đầu tiên đây?.

-Hiện nhiên là hai ta sẽ đăng kí vào một trong mười ba học viện để chờ khi cuộc chiến năng lượng level 13 bắt đầu vào hai tuần sau.

Lakjhal nhìn vào màn hình hiển thị và dùng tay kéo xuống để xem danh sách mười ba học viện. Ess gác chiếc cầm nhỏ nhắn lên vai cậu để cùng xem.

-Học viện Kamak, thuộc ba vị trí cuối cùng trong các cuộc chiến năng lượng 60 năm gần đây, các ngành công nghiệp và chất lượng cuộc sống đang giảm sút rõ rệt,đều bởi tình trạng thiếu khí Gak đang ngày trầm trọng.

Ess nghi hoặc hỏi:

-Vì sao lại chọn học viện này?.

Lakjhal chỉ cho Ess xem thông tin về một cô gái:

-Học Viện Kamak đã từng là kẻ chiến thắng trong cuộc chiến năng lượng level 13 liên tục 5 lần trong quá khứ cách đây 4000 năm, 10000 năm tích lũy từ chiến thắng thì họ hẳn phải có một tích trữ cực kì khổng lồ, sự hùng mạnh được tích lũy hơn 10000 năm. Lý do nào khiến họ suy sụp đến nước này, có rất nhiều điều đáng để tìm hiểu.

Ess gác tay ra sau đầu và nói:

-Ta chỉ nghe theo lời chàng thôi, âm mưu gì đó thì do chàng tự định đoạt chẳng liên quan gì đến ta cả.

Lakjhal cảm thấy hơi xấu hổ nên đưa tay néo chiếc mũ thanh tú của Ess.

-Chúng ta nên chuẩn bị một số thủ tục thôi.

Lakjhal dứt lời thì cậu vuron ngón tay điểm vào không trung kéo các dòng chảy và bẻ cong chúng để tạo cho mình một thân phận ở hành tinh này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Học viện Kamak

Học viện Kamak suy sụp, đó là cách nói của những kẻ có tầng thứ cao trên hành tinh này khi Kamak trong quá khứ đã không còn.

Thế nhưng bất kỳ ai cũng không cho rằng học viện Kamak đã lụi tàn khi chứng kiến một quần thể kiến trúc nguy nga, tráng lệ rộng hàng trăm nghìn dặm, ánh sáng tỏa ra từ bảy mươi hai viên trụ tinh chói lòa khắp trời đất của đại lục trôi này.

Tổng số học viên của học viện đạt đến con số hơn sáu trăm triệu. Học viện Kamak chuyên đào tạo các học viên thiên hướng phép thuật và luyện kim.

Chương trình học của học viện được chia làm mười khóa học từ năm nhất đến năm mười cho mỗi bộ môn. Sự chênh lệch về trình độ của các năm với nhau với là cực kì to lớn.

Không khí hiện tại trong khắp học viện đang vô cùng khẩn trương. Cuộc chiến năng lượng level 13 sẽ diễn ra trong một tuần nữa.

...

Luyện kim là chương trình được phân chia thành Cây Luyện Kim có hệ thống rất nghiêm khắc, Cây Luyện Kim gồm một nhánh chính là luyện kim nguyên thủy. Mười hai nhánh con và trăm nghìn nhánh phụ vô cùng đa dạng.

Luyện kim sinh học là một trong mười hai nhánh con, sự kết hợp hơn mười sáu nhánh phụ như luyện kim sơ đề, sinh học cơ thể, sinh thái học ứng dụng.... Nếu muốn chạm đến cánh cửa luyện kim sinh học thì không tốn hàng chục năm nghiên cứu là không thể.

Thế nhưng bất kỳ nơi đâu cũng tồn tại những thiên tài, và học viện khổng lồ Kamak với tổng nhân số hơn hai tỷ, con số học viên gần sáu trăm triệu khổng lồ thì thiên tài xuất hiện nhiều như đom đóm trong đêm.

Học viện luôn có chính sách đối đãi quyền chú đối với những thiên tài này. Lớp luyện kim S8 là một trong mười lớp nơi tập trung các thiên tài luyện kim sinh học của học viện Kamak.

Lớp S8 ngày hôm nay đón chào hai thành viên mới.

Là một thiếu niên và một thiếu nữ, tuổi tác của hai thành viên chỉ vừa đôi mươi, khá trẻ so với độ tuổi chung trong lớp.

Quan trọng là cả hai có vẻ ngoài vô cùng bất mắt.

Cái đẹp luôn là thứ được mọi người hoan nghênh, nhất là một nơi chỉ toàn những người luôn vui đầu vào sách vở và nghiên cứu khô khan thì sự hiện diện của hai người cũng gây khá nhiều chú ý.

...

Trong phòng thí nghiệm cá nhân do học viện cấp riêng cho mình.

Lakjhal đứng bên cạnh chiếc bàn đặt đầy nhóc những dụng cụ thí nghiệm. Bên cạnh Lakjhal, Ess đang loay hoay khó khăn với đồng chai lọ trong tay.

-12g Hoa Thép Tinh Luyện,... Đúng vậy,... Cho vào đường pháp trận số hai,... Tiếp tục dùng máu Hải Cung từ thú về đường ma trận số mười sáu bằng ký tự luyện kim Ine....

Lakjhal khiên nhẫn chỉ từng chút một cho Ess.

Bùng!....

Một ngọn lửa đen bốc cháy lên và khắp nơi mịt mù hỗn tạp khói tím thối hoắc.

Ess tìm đường bật tung cửa phòng và chạy ra ngoài thở lấy hơi. Ess ho khan ra từng tràng khói và tóm lấy Lakjhal đang từ trong đám khói đen đi ra:

-Chàng nói đến bao giờ thì cuộc chiến, suốt ngày phải quần mình với đồng được liệu, công thức và chai lọ,... AAAAAA!.... ta hết chịu nổi rồi... ta muốn chiến tranh....

Lakjhal bị Esdeath nắm lấy cổ áo thì hơi ngửa ra sau:

-Còn ba ngày nữa thì mười ba đại lục trôi sẽ va chạm vào nhau, trong thời gian này ta đang cố gắng tìm hiểu các bí mật mà học viện Kamak cất giữ. Nàng nên chăm chỉ học hành để không gây ra sự nghi ngờ của các lão quái vật ngàn năm đang ẩn cư trong học viện.

Esdeath hơi nghiêng đầu suy nghĩ:

-Những lão quái vật này mạnh đến mức độ nào?.

-Ta đã đo thám được ba mươi ba người, đều có chiến lực vào khoảng 50 Mega trở lên.

-Cái gì???... gấp ta 100 lần!. Chàng không đùa chứ Lakjhal?.

Lakjhal gạt đầu và bổ xung:

-Đây chưa phải là tận cùng chiến lực của học viện Kamak, trong học viện còn có Teer Moon là mười tên học viên siêu thiên tài bên khoa phép thuật có chiến lực từ 500,000 Fiti đến 1 Mega, Cross Oves là chín tên con cháu của các giảng viên trong học viện có tiềm năng khủng bố, Sev Star gồm bảy tên luyện ngục giả kim sư của khoa luyện kim,... cho đến mạnh nhất trong số các học viên khoa phép thuật là Hội trưởng Erika Inazuka, kẻ còn lại thuộc về khoa luyện kim, tên này rất thần bí ta vẫn chưa tìm được tư liệu nào về hắn cả.

Ess nghe được những thông tin này thì hai mắt tỏa sáng, Lakjhal nhìn là hiểu ngay Ess muốn điều gì, cậu bồi thêm:

-Ba ngày nữa thôi Ess, ba ngày nữa và nàng sẽ được tham gia vào chiến trường này, đây chỉ là chiến lực của một học viện thôi, nàng sẽ chứng kiến nhiều hơn thế nữa và được nhảy vào thử sức.

...

Ngày 1, tháng 1, năm 1000, kỷ nguyên 20.

Cuộc chiến năng lượng level 13 lần thứ mười chính thức diễn ra với sự va chạm của 13 đại lục trôi khổng lồ.

Dòng chảy khí Gak phun trào ngay trung tâm va chạm tạo thành một quang trụ màu đỏ đường kính đến hơn nghìn dặm, được xem là lần phun trào khí Gak lớn nhất trong lịch sử.

Các học viện tổ chức đoàn thể cực lớn chuẩn bị cho trận chiến đã sẵn sàng.

Bộ môn luyện kim sinh học có tổng thể chín mươi lớp từ F-10 đến SSS-1, số học viên là 2700, số nghiên cứu sinh là 20000, số giáo viên, giảng viên, phụ tá là 10000. Trong tất cả hơn 30000 người chỉ được chọn ra 300 người tham dự cuộc chiến năng lượng bằng một bài kiểm tra gắt gao.

Lakjhal và Esdeath nằm trong số ba trăm người này.

Ess đã vượt qua được nhờ có được những kiến thức không có trong hệ thống giảng dạy của học viện, ban giám khảo vô cùng sửng sốt và trầm trồ trước

bài thi đầy sáng tạo và mới lạ của Ess khi cô dùng luyện kim thuật loại thấp để tạo ra các nguyên liệu, cô tiếp tục sử dụng nguyên liệu này và dùng thủ thuật giả kim mới lạ sáng tạo ra một con đại bàng sắt có được suy nghĩ và hành động cho riêng mình.

Lakjhal lại hoàn toàn áp đảo tất cả các thí sinh khi thực hiện một luyện kim trận cổ đại vô cùng phức tạp để tạo ra một cánh đồng hoa hồng có sinh mệnh chân thực.

Bài thi của Lakjhal đã kinh động đến hơn trăm vị giáo hiệu cao cấp của khu luyện kim thuật trung tâm và mười người trong số họ đã đề nghị được nhận cậu làm học trò duy nhất.

...

Lakjhal và Ess hiện đang đứng sóng vai cạnh nhau trên lan can phi thuyền giả kim Eik khổng lồ có sức chứa hơn 10000 người đang bay trên bầu trời, cả hai đưa mắt nhìn hàng chục nghìn con thuyền Eik khác đang che rợp cả một vùng trời thì cũng phải tán thán về tài lực hùng hậu khoáng thế của học viện Kamak.

Lakjhal say sưa giảng giải cho Ess về các yếu tố cũng như những đối thủ phù hợp cho Ess sẽ xuất hiện. Lúc này tiếng bước chân vọng lại khiến Lakjhal dừng nói và xoay người nhìn đến.

Một thiếu niên khá thanh tú với mái tóc vàng óng buông tùy ý đến vai. Cậu ta quan sát Lakjhal và Ess với ánh mắt đầy hứng thú, thiếu niên lên tiếng:

-Một tên thú vị, có vẻ như người đã tìm kiếm rất nhiều thông tin về ta khi còn ở học viện nhỉ?.

-Hệ thống kiểm soát và quản lý dữ liệu của học viện cũng gắt gao nhỉ, hay nói đúng hơn là người đã đặt một luyện kim trận khổng lồ bao bọc lấy thư viện thông tin để dò xét những người tìm hiểu về mình – vị đệ nhất thiên tài bí ẩn của khoa luyện kim mệnh danh Hyper Crone - Araka Crone Gid.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Cuộc chiến năng lượng level 13

Cuộc chiến năng lượng có một quy luật vô cùng đơn giản.

Nơi trung tâm phun trào khí Gak có một viên đá tinh thể Gak, nó sẽ nhận làm chủ bất kì ai chạm vào đầu tiên.

Viên tinh thể Gak là chìa khóa điều khiển toàn bộ lượng khí Gak phun trào, thế nên chỉ cần người của học viện nào chạm vào tinh thể Gak thì cuộc chiến sẽ kết thúc với chiến thắng thuộc về học viện có được viên tinh thể Gak.

Chính vì quy luật đơn giản đó nên cuộc chiến trở nên tàn khốc hơn bao giờ hết.

Chỉ có hai việc cần phải làm là hướng về viên tinh thể Gak trung tâm và tiêu diệt tất cả học viên của học viện khác đang hướng đến.

...

Đoàn người học viện Kamak chia làm sáu đoàn thể.

Đội phụ trợ chịu trách nhiệm hậu cần, buff các phép thuật và giả kim trận phụ trợ cường lực.

Đội phòng thủ ngăn ngừa sự tập kích của các học viện khác.

Đội trinh thám tra xét tình hình, bảo đảm liên lạc.

Đội tấn công lập ra nhằm tiêu diệt, quấy rối các học viện khác.

Đội tốc hành cũng là đội chịu trách nhiệm quan trọng nhất, mục tiêu của họ chỉ có một, đó là tiến thẳng đến tinh thể Gak nhanh nhất có thể.

Đội thứ sáu, cũng là đội ít người muốn tham gia nhất. Đội cảm tử, một đội quân điên cuồng, loạn trí, họ chỉ có suy nghĩ duy nhất chính là liều mạng mà chiến đấu, chiến đấu bất kể sinh mạng. Làm khiên thịt cho đội tốc hành, làm thanh kiếm chém giết với các học viện khác như đội tấn công...

Vì thế nên những người tham gia vào đội cảm tử đều là những kẻ yếu kém của học viện, họ như những đồng rác được học viện đem đến chiến trường này để thanh tẩy.

Esdeath tham gia đội cảm tử, không như những người khác bị ép buộc, cô tự nguyện tham gia. Ess rất thích cách hành động đầy táo bạo, điên cuồng của đội cảm tử.

Cô liếc nhìn một đám người với gương mặt mất đi sức sống và mặt mũi đầy ỉu rũ thì bước lên trước:

-Một đám phế thái, các ngươi chính là một đám phế thái.

Những người nơi đây khinh thường lời của Esdeath và không lên tiếng, họ đã nghe những từ này rất nhiều khi còn ở học viện nhiều đến nỗi khi nghe những từ này họ đã không còn cái cảm giác bị sỉ nhục.

-Các ngươi muốn biến mạnh, học viện không cho các ngươi cơ hội đó. Các ngươi muốn một cuộc sống bình thường nhưng lũ thiên tài lại sỉ nhục các ngươi, gia đình và xã hội chối bỏ các ngươi. Các ngươi muốn sống nhưng tất cả đã đẩy các ngươi vào đội cảm tử để thanh lý các ngươi những những đồng rác. Ta nói suy nghĩ của các ngươi đúng chứ?.

Mọi người nhìn Ess như nhìn một tên điên, những điều này đã quá hiển nhiên, Esdeath mỉm cười lạnh lùng:

-Thế nên các ngươi mới là phế thái, các ngươi chỉ biết oán trách học viện, oán trách lũ thiên tài, oán trách cha mẹ không sinh ra mình có khả năng để được sống như con người,... lũ phế thái luôn oán trách như thế. Cố gắng?... các ngươi cố gắng được bao nhiêu?... KÈ MẠNH KHÔNG PHẢI VÌ TÀI NĂNG.

Esdeath gầm lớn sau đó bình thần nói tiếp:

-Kẻ nào muốn chứng minh bản thân là kẻ mạnh thì đến bên ta. Ta sẽ dẫn các ngươi đảo loạn cả chiến trường này khiến lũ học viên thiên tài phải sáng mắt, khiến học viện phải tỉnh lại suy nghĩ, khiến gia đình các ngươi phải tự hào, khiến các ngươi nhận được sự "tôn trọng".

Tất cả những người trong đội cảm tử ngây người như bị sét đánh trước những lời của Ess, họ nhìn lại cuộc đời mình.

Bản thân đã cố gắng?.

Họ đã cố gắng như thế nào?.

Họ đã cố gắng được bao nhiêu?.

Tất cả không quan trọng, còn sống thì hãy còn cố gắng, họ đã từ bỏ sự cố gắng vì thế họ cũng đã từ bỏ cuộc sống này.

Hàng trăm người bước đến trước, sau đó liên tục có những bước chân tiến lên.

Mười nghìn người trong tổng số gần hai triệu người thuộc đội cảm tử.

Con số ít ỏi đến đáng thương nhưng khí thế của những người sau lưng Ess lại bùng cháy mãnh liệt áp đảo gần hai triệu kẻ đáng thương còn lại.

Ess quay đầu về sau và nói với những người sau lưng:

-Đã thấy rồi chứ, cảm giác của một kẻ có trái tim mạnh mẽ khi nhìn lũ hèn nhát.

Mười nghìn người nhìn vào những kẻ lúc nhúc bên kia không dám tiến lên thì cảm thấy một cỗ thoải mái không thể tả, họ cho dù có là phế thái nhưng vẫn là một đám phế thái nằm trên cùng.

-Ta sẽ kéo các ngươi ra khỏi từ phế thái được gọi là con người. Tất cả hãy lấy ra vũ khí và theo ta.

...

Lakjhal ngồi bên bàn hội nghị và khẽ mỉm cười dịu dàng:

-Hãy tỏa ra ánh sáng thuộc về mình, Ess.

Một thanh niên tóc bạc sau lưng là một hộp kiếm, hắn hút tẩu thuốc nói:

-Ngươi nói chúng ta sẽ đồng loạt tiến công trận doanh của học viện Imperos, học viện quý tộc Xannel, học viện Biển Xanh và học viện Dung Nham cùng lúc?. Ta biết ngươi rất mạnh nhưng không có nghĩa là vô địch.

Một bà lão vừa đan chiếc khăn len trong tay vừa lên tiếng:

-Nếu có một chiến lực áp đảo thì chúng ta đã thực hiện điều đó từ lâu, đâu cần phải giữ thế giằng co giữa các học viện trong gần hai mươi nghìn năm. Tồn thất sẽ là không thể đếm xuể nếu các phó hiệu trưởng tham gia cuộc chiến.

Những người khác cũng lên tiếng đồng ý.

Lakjhal đưa lên một ngón tay:

-Ta sẽ cầm chân tất cả phó hiệu trưởng trong một giờ đồng hồ. Không phải các ngươi và học viện Ánh Sáng Thánh có liên minh sao. Nếu ta đoán không lầm thì Đấu Thần Áp Đảo của học viện Ánh Sáng Thánh với một giờ thời gian do ngươi và các phó hiệu trưởng bên đó tụ tập năng lượng có thể bắn ra xung chấn cấp độ mười một đủ tiêu hủy tất cả mọi thứ trong bán kính năm nghìn dặm kể cả các phó hiệu trưởng.

...

Lakjhal cầm thay Radefal nhẹ nhàng sai bước đến trước hệ thống cung điện không trung Olumina của học viện quý tộc Xannel.

-Ra đi nào các quý ngài.

ROENG!.....

Thanh Radefal trong tay Lakjhal xả ra một nhát chém gọt roi một phần mười quần thể kiến trúc của cung điện không trung Olumina.

ẦM!.....

Phần bị chém roi xuống tạo thành một cột mây năm nghìn dặm.

Bảy vị phó hiệu trưởng của học viện quý tộc Xannel xem đó như một lời tuyên chiến không cần giải thích, họ triển khai phong tỏa cứng không trung và mọi lối thoát.

Một thanh niên tóc xám tung người như điện giật với thanh kiếm quý tộc cổ mảnh mai đâm về hướng Lakjhal.

Lakjhal hưng phấn nhìn đối thủ đang đâm nhanh như chớp giật về mình, cậu vùng kiếm chặn lại nhát đâm và phản công nhanh không kém khiến thanh niên tóc xám hơi ngạc nhiên.

Keng!....

Cả hai triển khai hàng nghìn kiếm dồn ép đối phương kịch liệt. Cùng lúc đó ba vị phó hiệu trưởng khác cũng bố trí năng lượng tạo thành một chiếc hộp trong suốt thu nhỏ không gian hai người chiến đấu.

Lakjhal cười lên vui vẻ và tăng tốc độ ra kiếm của mình lên gấp đôi.

Cái gì!.... còn có thể nhanh hơn nữa!...

Thanh niên tóc xám về mặt đầy kinh hãi, hắn dùng kiếm lấy tốc độ làm chủ, có thể dùng tốc độ để so kiếm với hắn thì trên hành tinh này vượt không quá năm người.

-Đừng mất tập trung thế chứ.

Xoẹt!.....

Một nhát kiếm sượt qua má thanh niên tóc xám khiến máu rơi xuống. Hắn nhún người lui về sau và chạm vào vết thương trên má. Hắn khoát tay nói với sáu người khác:

-Mọi người đừng can thiệp vào cuộc chiến này.

Một cô gái vận áo choàng pháp sư màu lục mạ kim nhìn ánh mắt của thanh niên tóc xám thì nhún mày:

-Ngươi định sử dụng đến nó sao Zez.

-Ta muốn chứng minh kiếm của ta là nhanh nhất. TỐC ĐỘ KIẾM – FIRST!.....

Vụt!...

Zez đâm kiếm với tốc độ gấp hai lúc trước, Lakjhal thú vị nhìn kỹ năng này của Zez và cậu cùng vùng kiếm đối chiến thoải mái.

-Tốc độ gấp bốn - SECOND!...

Lakjhal nhìn thế kiếm đâm đến như mưa roi không một khe thoát thì cau mày lại.

Kiểm chiêu cho dù dùng tốc độ nhanh đến mức độ nào, nhiều đến mức độ nào thì khi đánh vào cơ thể vẫn chỉ có một điểm roi duy nhất – điểm roi này gọi là điểm chân thật. Vấn đề chính là nhìn được điểm chân thật giữa hàng trăm nghìn điểm roi.

Lakjhal hoàn toàn làm một điều không tưởng.

Cậu dùng Radefal điểm thẳng vào vô số hướng kiếm của Zez.

Koong!...

Hai mũi kiếm chạm vào nhau và dừng lại, màn mưa kiếm biến mất.

Zez sững người trước nhát đâm vừa rồi của Lakjhal, thiếu niên đối diện không đâm vào điểm chân thật mà cậu ta nhìn được từng đường đi của thanh kiếm trong tay hắn và đâm vào một điểm ảo ảnh.

Điểm ảo ảnh xét cho cùng cũng do chính điểm chân thật tạo thành. Zez chăm chú nắm thanh kiếm trong tay:

-Tốc độ gấp tám – THIRD...

Một tia sáng sắc bén lóe lên cực nhanh đến không ai quan sát được. Lakjhal thần nhiên nói:

-Ta không còn thời gian để chơi với ngươi - kiếm sĩ.

Lakjhal thu hồi thanh Radeřal vào và tung người bay đi trong sự sững sốt của các phó hiệu trưởng khác. Zez cười cay đắng:

-Thì ra kiếm của ta còn chậm đến thế.

Dứt lời đầu của hắn đã rơi khỏi cổ.

Các phó hiệu trưởng khác sững sốt sau đó họ nhanh chóng đuổi Lakjhal. Phải giết chết kẻ này nếu không mặt mũi của học viện quý tộc sẽ quét rác.

Lakjhal hướng phóng người vùn vụt trên bầu trời về mục tiêu tiếp theo – Học viện Biển Trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Cuộc chiến năng lượng level 13

Đội tấn công gồm hai mươi nghìn người của học viện quân sự Aires đang phục kích tại một hẻm núi, nơi này nằm trên một tuyến đường quan trọng dẫn đến tỉnh thể Gak.

Trên một đỉnh núi cách đó hai mươi dặm, một bóng người nhanh nhẹn hiện ra trước Esdeath từ bóng tối và quỳ xuống:

-Báo cáo đội trưởng, quân địch có mười nghìn người, chia làm năm trạm gác tại các vị trí hiểm yếu. Là người của học viện Aires chuyên về đấu ma khí thuật...

Ess xua tay đứng lên:

-Chúng là thứ gì ta không cần biết, hãy nhớ rằng, chỉ có kẻ đi săn và con mồi trên chiến trường. Nói cho ta, chúng ta là gì hồi các thuộc hạ thân yêu?.

-Là kẻ đi săn!...

Ess đưa tay lên bên tai và bắt mẫn:

-Ta không nghe được quyết tâm và sát ý của các ngươi:

-KẺ ĐI SĂN THUA ĐỘI TRƯỞNG!....

-Việc chúng ta cần làm?.

-SĂN MỒI!....

-Bắt được con mồi...

-XÉ NÁT CHÚNG, TRA TẤN CHÚNG, CHO CHÚNG THẤY ĐỊA NGỤC SỐNG!....

-Có thể chứ.... Tốt lắm!... CUỘC SĂN BẮT ĐẦU!...

Ess lấy ra từ không gian phụ thuộc một thanh kiếm dài và liếm môi đầy sát ý.

Hàng nghìn bóng đen như tử thần tràn xuống ngọn núi và âm u hành quân tiến về doanh trại của học viện Aires.

...

Trong doanh trại tạm thời của đội tấn công học viện Aires. Mười ba vị cựu học sinh khoa đầu luyện thuật đang ngồi đợi tin tức về các học viện khác sẽ tiến qua hẻm núi này.

Một học viên bỗng nhiên chạy vào báo cáo.

-Một tốp hai nghìn người đang tiến thẳng về cứ điểm của chúng ta thừa các hướng đạo viên.

-Xác định được kẻ đến.

-Là,... là đội cảm tử của học viện Kamak.

Các cựu học viên nghe thế thì cười phá lên thoải mái.

-Ha ha ha,... một lũ rác thải bị học viện đào bỏ.

-Không biết sống chết...

-Nói ngu gì thế Qnes, bọn chúng vốn là dùng để chết mà...

-Ha ha ha, xin lỗi, ta quên mất...

-Mà chúng ta cũng cần cho bọn chúng một cái chết như ý nhỉ?. Qnes ngơoi ra tiếp đón chúng ỏn chứ?.

-Xùy, thôi một hơi thôi.

...

Qnes cảm thấy cuộc đời mình sai lầm nhất là khinh thường cô gái tóc xanh xinh đẹp trước mắt. Không, là hấn khinh thường nhóm hai nghìn người trước mắt.

Một lũ quỷ dữ của địa ngục, cảm tử quân đều là kẻ điên còn bọn người này chính là những kẻ điên hàng đầu, chúng điên loạn đến tinh táo và lý trí.

Rắc!...

Ess dẫn đầu Qnes sâu xuống mặt đất và mím nói với chúng thuộc hạ:

-Các ngơoi hãy cho ta một vài ý tưởng mang tính đột phá nào.

Hai nghìn thuộc hạ sùng bái nhìn Ess, trong ánh mắt điên loạn của họ toát ra vẻ khát máu dữ tợn:

-Mong đội trưởng hãy để hấn được cột vào tảng đá và thả lẫn núi.

-Nhồi đầy ruột hấn bằng đất cát.

-Nấu hấn trong cháo nước sôi.

Ess bĩu môi:

-Chẳng có gì đặc sắc cả. Tên nhảm chán này các ngơoi tự xử lí.

Bốp!...

Ess đá Qnes đi như một đá một con chó, sau đó là từng tiếng gào thét thê thảm như chịu tra tấn của địa ngục do Qnes phát ra.

Esdeath thần nhiên nhìn Qnes chịu tra tấn tàn bạo đến không còn hình người sau đó đứng lên và nói với thuộc hạ:

-Hấn là nhóm bao vây đã phong tỏa ngọn núi, truyền lệnh để bọn họ hành động đi.

VĂNG!...

Một loạt tín hiệu được truyền đi. Những người khác thuộc đội của Ess lập tức dùng phép thuật và giả kim trộn cấp thấp phóng thích nguyên tố nước.

Ess đưa tay lên cao và hung phần nói:

-Xây chuồng cho con mồi nào!. NHÀ TÙ BĂNG GIÁ!...

Ma lực kinh khủng từ Ess lan truyền giữa các nguyên tố nước và một lòng băng đá khổng lồ được tạo ra bao trùm khuôn viên hẻm núi.

Mười một vị cựu học viên trong doanh trại bật người đứng lên, sao đó tập hợp toàn bộ lực lượng ra nghênh địch, họ biết mình đã quá sơ sót khi khinh địch.

Esdeath nhìn mười một người đang thi triển đấu luyện thuật tấn công về phía mình thì ngoái về sau với chúng thuộc hạ:

-Săn bọ chuột nhất còn lại, mười một tên này để cho ta.

Mười một người nghe thế thì giận dữ:

-Láo xược!....

Ess vừa vung kiếm giao đấu với mười một người vừa phóng thích các kỹ năng tạo băng của mình một cách tinh tế.

Cô thoải mái quần nhau với đối thủ bằng vào bản năng chiến đấu siêu cường được Lakjhal bồi dưỡng.

Áp lực của mười một người là vô cùng lớn nhưng Ess luôn khắc ghi lời nói của Lakjhal.

“Kẻ địch càng mạnh hơn ta, ta càng phải tìm được đột phá từ trong chiến đấu với chúng, sau đó mạnh hơn chúng và cuối cùng là dẫm chúng dưới chân.”

...

Ess chống kiếm khuy trên mặt băng và hít thở khó nhọc, trên người cô là hàng trăm vết thương nhưng Ess không quan tâm, điều cô quan tâm là tình trạng đột phá chiến lực kì dị của bản thân.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự đột phá một cách rõ rệt đến thế, cả cơ thể như nhẹ nhàng bay bổng, tinh thần tỏa sáng, thế giới quan rộng mở, ... rất nhiều chỗ tốt.

Và chỗ tốt mà cô cảm thấy ưng ý nhất là sức mạnh mà bản thân mới đạt được

-Ta đã mạnh hơn rất nhiều. Quá sáng khoái, quá tuyệt vời.

Ess cô gượng thân thể chống chọi vết thương đứng lên sau đó hít sâu một hơi.

Sau lưng Esdeath là mười một bức tượng băng vẫn tỏa khí lạnh, bên trong các bức tượng băng chính là mười một cựu học viên học viện Aires.

Ess vung kiếm chặt đi hai chân của mười một bức tượng sau đó giải băng.

Mười một cựu học viên dùng ánh mắt thù hận xen lẫn sợ hãi tột độ nhìn Esdeath.

Thiếu nữ trước mắt, không là ma quỷ,...sự kinh khủng trong chiến đấu và bản tính tàn bạo không tả.... Không phải là con người, là một con quái vật thực sự...

Phập!...

Ess đâm kiếm vào vai một thanh niên mặt dài và liếm khoé môi quyến rũ:

-Ta rất thích ánh mắt của con mỗi nhìn mình sau mỗi buổi săn, ánh mắt sợ hãi của các người, ánh mắt của kẻ yếu đuối thua trận, bị săn, bị dồn vào góc... phải... cái nhìn đó luôn làm máu ta sôi lên.

Phập!...

Ess lại một kiếm đâm vào bàn tay một tên khác đang cố thi đấu thuật:

-Sự dầy dụa, sự đau đớn, sự quật cường của con mỗi... Tuyệt không thể tả!.....

Phập!....

Các thuộc hạ của Ess cũng đã hoàn thành nhiệm vụ và nhìn cách đội trưởng Esdeath đang nghiền nát tâm lý con mỗi, nghiền nát sự quật cường của chúng.

Sức mạnh, sự cố gắng, sự quyết đoán, sự hiếu chiến, sự kiên định trong niềm tin,... tất cả đều đáng để họ ngưỡng mộ, họ cảm thấy hạnh diện khi cất bước theo sau bóng dáng vĩ đại của đội trưởng Esdeath.

Ess sau khi vui đập mười một tên cựu học viên đến khi chúng không còn là con người thì xoay lại với chúng thuộc hạ:

-Chiến đấu ra sao?.

-Toàn bộ quân địch đã bị áp chế chờ đợi đội trưởng phán xét, tuy rằng quân địch chủ quan và không được chuẩn bị trước,... nhưng chúng ta vẫn mất đi bảy trăm người.

-Họ chết chỉ vì không đủ mạnh, không có xui xẻo, không có bất kỳ thứ gì khiến họ chết ngoài sự yếu đuối của bản thân,... thế nhưng, những kẻ đã hại chết các đồng đội của mình thì chúng ta phải như thế nào?.

-DÂM ĐẠP CHÚNG TRONG ĐỊA NGỤC!...

Ess ánh mắt sắc bén lên:

-Còn đợi gì nữa mà phải chờ ta, cho chúng biết địa ngục có màu gì đi!...

-VÀNG, ĐỘI TRƯỞNG!...

Ess nhìn chúng thuộc hạ điện cuồng lôi kéo, hành hình tù binh, sau đó thả bước ra ngoài mồm núi nhô ra và lặng ngắm phương xa, ánh mắt Ess trở nên dịu dàng và nồng cháy tình yêu sâu thẳm:

-Không biết giờ này chàng thế nào rồi, Lakjhal... .

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Cuộc chiến năng lượng level 13. (EXCARLIBUR!...)

Lakjhal hiện đang chịu sự bao vây của hơn hai mươi vị phó hiệu trưởng đến từ bốn học viện, với chiến lực 50 Drastro của bản thân thì cậu thì hoàn toàn có thể xem là mạnh nhất nơi đây thế nhưng để đối chọi với hơn hai mươi kẻ chiến lực trên 30 Drastro thì việc đó có hơi quá sức.

OANH!....

Hàng trăm cột nước bắn về Lakjhal, cậu tung người né khỏi chúng nhưng những cột nước tựa như có sinh mệnh bám chặt truy đuổi Lakjhal không tha.

Roẹt!...

Một thanh kiếm linh thể lửa khổng lồ quét ngang đến Lakjhal.

ẦM!....

Lakjhal tung người vùng Radefal chém đôi thanh kiếm lửa linh thể.

Tiếp đó cậu nhấn chân trên không trung như ánh chớp xuất hiện sau lưng một mỹ nhân ngư học viện Biển Trắng đang thi triển các phép thuật hỗ trợ.

-Vĩnh biệt người đẹp!...

Mỹ nhân ngư mỉm cười như nghìn hoa đua nở:

-Em trai ngoan... không nên xem thường chị đến thế chứ...

Một thanh trường thương đen ngòm xuất hiện từ một cánh cổng mở ra sau lưng Lakjhal và đâm mạnh về hướng cậu.

ROENG!....

Lakjhal uốn người chém rụng thanh trường thương.

Bỗng nhiên cậu nhú mây, hàng trăm cánh của khác phong tỏa kín mọi lối thoát của Lakjhal sau đó hàng chục nghìn vũ khí đủ mọi hình dạng phóng ra từ những cánh cửa như mưa rào.

-Luyện kim triệu hồi sư?. Có tài năng...

Lakjhal dùng Gnodom biến hàng trăm nghìn thanh vũ khí bắn phá bừa bãi chung quanh. Tất cả vũ khí triệu hồi của mỹ nhân ngư đều bị chém vụn, thế nhưng nàng mỉm cười.

-Cố gắng sống sót nhé em trai dễ thương...

Hơn trăm cánh cửa triệu hồi vũ khí lúc này mới hiển hiện chức năng che mắt của mình sau khi biến đi.

Hàng nghìn cột nước đến từ bên phải tụ thành một con thủy long kéo ngang qua bầu trời, một quả cầu sấm sét khổng lồ mang năng lượng khủng khiếp từ bên trái âm âm bay đến và một tảng thiên thạch giáng xuống từ trên đầu.

Lakjhal lắc đầu cười nhẹ khiến tất cả các vị phó hiệu trưởng nơi đây rung mình.

OÀNH!....

Cột mây nắm xen lẫn ánh sáng chói lòa nổ ra và thổi tung địa hình trong hơn năm dặm.

Mọi người ngừng thở chờ đợi kết quả, tên điên này chắc chắn phải chết sau đòn tổng hợp vừa rồi.

Ánh sáng vàng thánh khiết lóe lên nhỏ nhoi nhưng chói mắt vô cùng tựa như tiêu điểm của trời đất.

Âm thanh trong trẻo của Lakjhal truyền đến từ trong màn khói bụi:

-Thù hộ Vua Kỵ Sĩ, THẬP TỰ ĐỒNG CHINH!...

ROENG!....

Một tia sáng khổng lồ cao mười dặm hình thập tự bùng nổ và chém đôi màn khói bụi trong trời đất sau đó xuyên thẳng tầng mây trên bầu trời.

Trong tay Lakjhal là hai thanh kiếm, một là Radefal và thanh kia chính là thánh kiếm Excalibur của Arthur. Cậu lúc này đứng thẳng giữa ánh sáng thập tự chói lòa tựa như thánh thần uy nghiêm, vĩ đại.

Hai mươi vị phó hiệu trưởng chân mày nhăn chặt, kẻ điên này hoàn toàn là không thể đánh bại, tuy thế hẳn cũng không thể giết chết mọi người.

Rút lui?, mặt mũi của bốn học viện sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng, họ bị đặt vào trạng thái lưỡng lự.

Lakjhal mỉm cười:

-Các ngươi làm gì thế, cuộc vui chỉ mới khởi động thôi.

Lakjhal cất thanh Radefal vào không gia vương tọa sau đó đưa cao thánh kiếm Excalibur lên và nhắm mắt lại, chiêu thức duy nhất của Arthur.

Hàng triệu triệu điểm sáng vàng lơ lửng hiện ra trong không gian, cả bầu trời và mặt đất đều nhuộm thành màu hoàng kim.

Hai mươi phó hiệu trưởng dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn cảnh tượng kì ảo trước mắt kinh hãi thì thầm:

-Lĩnh Vực Tuyệt Đối!... Điều này,... điều này... không thể nào,... làm sao có người trên hành tinh này đột phá cánh cửa vĩ đại đó... làm sao...

Hàng trăm vị phó hiệu trưởng quan sát chiến trường trong trận doanh của mình cũng ngừng thở. Cánh cửa vĩ đại đó từ hơn 20000 năm đã chưa từng chứng kiến bất cứ ai đạt đến cú việc nó được ghi chép tỉ mỉ trong các thư tịch cổ đại.

Bên cạnh Đấu Thần Áp Đảo, hai mươi vị phó hiệu trưởng của học viện Kamak và học viện Ánh Sáng Thánh liếc mắt nhìn nhau đầy nghiêm trọng, kẻ này không thể giữ lại.

Phó hiệu trưởng Andeson lấy ra từ không gian của mình một viên năng lượng lưu chuyển các dòng chảy tối đen, hắc ám khí tức làm không gian quanh nó rung lên dữ dội và âm u rùng rợn.

Dưới ánh mắt đồng ý của các vị phó hiệu trưởng khác, Andeson cho viên năng lượng vào Đấu Thần Áp Đảo. dòng năng lượng được họ tụ tập vốn màu đỏ trắng chuyển thành màu u tối khủng bố.

Sau đó họ hướng Đấu Thần Áp Đảo về Lakjhal mà không phải về các phó hiệu trưởng khác như hiệp định lúc đầu.

Trong họ thì cái gọi là hiệp định chỉ tồn tại khi hai bên có nắm đầm to ngang nhau, một khi cán cân mất đi thì chỉ một trong hai phải thần phục hoặc chết, vậy nên trước khi Lakjhal đột phá thì phải loại bỏ cậu từ trứng nước.

Lakjhal vẫn tập trung năng lượng vào thánh kiếm Excalibur không quan tâm đến mọi việc bên ngoài. Cậu lúc này đây vẫn hơi kinh ngạc trước kỹ năng này của Arthur.

Chiêu thức này đã vô hạn tiếp cận cảnh giới kiếm đạo, Arthur vì lúc trước chưa đủ sức mạnh để phát huy uy lực tối cường của chiêu thức này nên cậu không cảm thấy chiêu thức này có gì đặc biệt.

Thế nhưng cảnh giới kiếm thuật của Arthur hoàn toàn sánh ngang với Lakjhal, Lakjhal hoàn toàn có thể hiểu được lý do vì sao. Đơn giản vì cảm xúc, tình

cảm của Arthur hoàn toàn không kém Lakjhal.

Nàng ý chí kiên định vì lý tưởng của mình, tâm hồn nàng trong sáng tốt cùng không vấy bẩn, nàng lòng dạ phóng khoáng, tình cảm nàng mãnh liệt...

Lakjhal đặt cả sinh mạng vì niềm tin của bản thân, tâm hồn Lakjhal là sự hòa quyện giữa thánh khiết và hắc ám, tình cảm của Lakjhal mãnh liệt nhưng nó lại khiến cậu trở nên cực độ duy ngã.

Hai người đối lập nhưng những điều đó khiến hai người cùng đạt đến một tầng thứ cảm xúc mạnh mẽ.

Lakjhal mỉm cười dịu dàng:

-Chị vẫn luôn là người cất bước trước em, Vua Kỵ Sĩ Arthur.

Sau đó Lakjhal mở bừng ánh mắt, triệu triệu điểm sáng vàng tụ tập vào thành kiếm, Lakjhal lúc này như cùng Arthur sống vai vung kiếm chém đến:

-EXCARLIBUR!....

Cả bầu trời và mặt đất trở nên chói lòa trong ánh sáng vàng rực, tất cả như thiêu đốt mãnh liệt dưới ánh sáng hoàng kim rực rỡ.

Thế nhưng trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, kiếm khí hoàng kim khủng bố lại không hướng về hai mươi phó hiệu trưởng của bốn học viện mà kéo dài hàng chục nghìn dặm bay về trận doanh học viện Ánh Sáng Thánh, nói chính xác thì mục tiêu của kiếm khí chính là Đấu Thần Áp Đảo.

Từ trong trận doanh học viện Ánh Sáng Thánh bùng nổ luồng năng lượng hắc ám khủng bố đụng chạm với kiếm khí hoàng kim của Excalibur.

Tĩnh lặng!....

Hai sóng năng lượng chạm nhau không một tiếng động sau đó sóng năng lượng hắc ám nuốt chửng lấy kiếm khí hoàng kim rồi lao vùn vụt đến Lakjhal.

Các phó hiệu trưởng học viện Kamak và học viện Ánh Sáng Thánh nhìn cảnh này với ánh mắt lạnh lùng. Sau đó phó hiệu trưởng Fulow truyền âm đến các vị hiệu phó của mười một học viện khác.

“Kẻ này lai lịch không rõ, có ý đồ hủy diệt hành tinh này, mọi người hãy cùng tập trung năng lượng đồng thời tấn công tiêu diệt hắn.”

Bên trong trận doanh của mười một học viện khác cũng đồng thời dâng lên những xung chấn năng lượng khủng khiếp

Lakjhal trong khóe mắt lóe lên một tia vui vẻ khó phát hiện, cậu đợi đúng là thứ này.

Lakjhal lúc này tựa như một hạt bụi trước sóng năng lượng chấn động thiên địa.

Quả cầu năng lượng nuốt lấy Lakjhal vào trong và yên lặng tại đó không hề bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Cuộc chiến năng lượng level 13. (Đột phá 1000 Drastro!.)

Esdeath vận nam phục của học viện Xanhtephon, cô trà trộn vào một trong những căn cứ tạm thời của phái đoàn học viện Xanhtephon.

Một tốp mười thanh niên nam nữ ngồi trên một bộ bàn ghế sang trọng đang trời nổi đến gần. Ess hơi kéo mũ che đi gương mặt và lắng nghe.

-Cách đây hai ngày Địa Ngục Nữ - Esdeath của học viện học viện Kamak cùng đội cảm tử của cô ta đã đụng mặt đội phòng thủ số 16 của chúng ta tại hẻm núi số 93.

-Tôi cũng tham gia lần xem xét hiện trường, không thể tưởng tượng nổi trước đây họ còn là con người.

Một thanh niên tóc cam dựng ngược hứng thú hỏi:

-Họ chết rất thảm sao?.

-Không, dĩ nhiên là họ còn sống thế nhưng cái cách họ sống còn không bằng loại thú vật, tinh thần của họ trải qua tra tấn của Địa Ngục Nữ đã hoàn toàn hỏng, chính tay ta phải giết những người đó để kết thúc sự thống khổ của họ.

Một cô gái tóc lam nhạt ánh mắt sợ hãi khi nghe thanh niên nói:

-Trong chiến trường hiện tại thì ngoài mười ba thống lĩnh, Địa Ngục Nữ chính là kẻ mà không ai muốn gặp nhất. Đối mặt với ả và đám người điên dưới trướng ả thì chết đã là một kết hạnh phúc nhất.

Một thanh niên lười biếng vươn người ngáp dài rồi nói:

-Chỉ vì bọn chúng chuyên đi bắt bớ lũ yếu, dùng sự tàn bạo của mình để tạo tên tuổi thôi. Nếu gặp đội tấn công chủ lực số 6 chúng ta thì chờ chúng chính là cái chết.

Ngay lúc này một âm thanh trong trẻo truyền đến từ một chiếc ghế khác:

-Vậy hãy cho ta xem cái địa ngục các ngươi sẽ dành cho chúng ta xem nào.

CÁI GÌ!....

Một cô gái tóc xanh chẳng biết tự khi nào đã ngồi chung bàn với họ và nhấm nháp chiếc bánh trong tay thản nhiên.

-Địa Ngục Nữ,... không thể nào,... từ lúc nào...

Cô gái tóc vàng ngồi ở chủ vị đưa tay lên áp lại sự hỗn loạn của nhóm người sau đó bình thản nói:

-Ngươi đến đây là muốn gây chiến với chúng ta đúng chứ Esdeath?.

Ess liếm ngón tay vẫn còn mẩu bánh sau đó thản nhiên gạt đầu:

-Băng Tuyết Thiên Sơn – Airi Suzuka của học viện Xanthepon, đến lúc này vẫn còn lạnh nhạt thế, ngươi không sợ?.

Airi lạnh nhạt nói:

-Đừng tự cho rằng mình mạnh, đội chúng ta không giống lũ yếu ớt các ngươi săn đuổi bấy lâu, chúng ta lúc này không muốn gây chiến để tạo cơ hội cho kẻ khác.

Esdeath nhàm chán tựa người ra sau và nói:

-Thế nhưng ta cứ muốn tạo cơ hội cho kẻ khác đấy.

Keng!...

Một thanh katana đã kề vào cổ Ess. Người cầm kiếm là một thanh niên tóc toàn thân trang phục đen tuyền, ánh mắt sắc bén như kiếm.

-Rút lại lời nói hỗn xược của ngươi đối với ngài Airi ngay lập tức, hoặc là ta sẽ nổ tung đầu mi.

Một họng súng bạc chìa vào đầu Esdeath cùng với một giọng nữ.

-Các ngươi chưa đủ tư cách để ta nói câu đó.

Ess cười thoải mái sau đó đứng thẳng người.

RĂNGGG!...

Hai người lập tức bị đóng thành tượng băng.

Airi hơi ngạc nhiên nhìn Esdeath, sau đó ánh mắt cô chuyển thành tiếc hận:

-Đáng tiếc cho một thiên tài sẽ phải nằm xuống tại đây.

Ess lấy ra thanh kiếm bạc và dùng tay vuốt nhẹ lưỡi kiếm:

-Ngươi cho rằng mình có thể sống mà nói câu đó?.

-Nàng dĩ nhiên chưa đủ nhưng nếu chúng ta thì mọi chuyện sẽ khác.

Mười ba bóng người từ hư không thốt nhiên xuất hiện phong tỏa kín mọi lối thoát của Ess. Ess nhận ra những người này, Lakjhal đã miêu tả cho cô về mười ba người này, lực lượng chung cực của trận chiến năng lượng lớp học viên, mười ba Goddess – những kẻ đứng đầu của các học viện.

Esdeath nhú mày:

-Erika Inazuka, người lại liên kết với các học viện khác để tiêu diệt ta?.

Cô gái tóc đỏ thản nhiên:

-Người đã điên rồi Esdeath, người ảnh hưởng đến thế cuộc chung do mười ba người chúng ta đặt ra, vì vậy chúng ta phải chôn người tại đây.

-Kẻ yếu vĩnh viễn chỉ đến thế, thế nhưng ta muốn xem trong cuộc chơi này ai trong chúng ta sẽ là thợ săn.

Keng!....

Ess đưa kiếm lên thủ thế, sát ý và chiến ý mãnh liệt tỏa ra từ ánh mắt cô, khí tức nguy hiểm cực độ của Ess khiến nhóm mười ba người không dám lơ là, mặc dù họ chắc chắn rằng Ess đã chắc chắn phải chết, thế nhưng vô thức dùng toàn lực nên mười ba người nháy mắt nhìn nhau hiểu ý.

...

Bên ngoài chiến trường đang diễn ra một cuộc giằng co năng lượng.

Mười ba học viện vì đối phó Lakjhal nên toàn lực triển khai vũ khí chung cực của mình bắn vào cậu thế nhưng cầu năng lượng không nổ tung chứng minh cậu vẫn còn sống.

Thế là họ quyết định gia tăng tất cả năng lượng có thể.

Cuộc đấu chuyển thành ai sẽ là kẻ hết sức chống đỡ trước.

Trong quả cầu năng lượng khổng lồ.

Lakjhal liên tục dùng Lord Area - Vạn Vật Luân Hồi để chuyển hóa năng lượng cuồng bạo của quả cầu thành năng lượng cho bản thân sử dụng.

Cậu dùng năng lượng đó để rèn luyện cơ thể và liên tục đề thăng sức mạnh.

Thế nhưng năng lượng do mười ba học viện dồn vào quá mức khủng khiếp, Lakjhal đang cảm giác được giới hạn của sự chuyển đổi có dấu hiệu căng nứt mạnh mẽ.

Chuyện hợp tác lúc đầu và tất cả diễn biến lúc đầu đều vì thời khắc này, vốn dĩ Lakjhal đã không có ý định hợp tác với những kẻ này, cậu xếp đặt tất cả để có một cơ hội đột phá chiến lược cho bản thân nhanh nhất trước khi đội khai thác thuộc tập đoàn Salaron kéo đến.

Kiểm khí hoàng kim do cậu chém vào năng lượng của Đầu Thần Áp Đảo lúc đó mang theo một huyết văn trận phức tạp, huyết ma trận này khiến sóng xung chấn của Đầu Thần Áp Đảo nhận đồng năng lượng của Lakjhal, khiến Lakjhal có thể hấp thụ năng lượng cho bản thân sử dụng.

Thân thể Lakjhal tràn lan những vết nứt vỡ do năng lượng cuồng bạo khủng khiếp. Hai mắt Lakjhal đã chảy máu tươi nhưng cậu vẫn dùng toàn bộ tâm trí trong việc sử dụng dòng năng lượng để nâng cao chiến lược cơ bản.

100 Drastro!...

200 Drastro!...

500 Drastro!...

Vượt mốc 1000 Drastro vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Mười ba học viện lúc này đã tuyệt vọng, quả cầu năng lượng vẫn không có dấu hiệu bùng nổ, đối phương vẫn còn sống, thế nhưng họ đã không thể tiếp tục truyền năng lượng cho các vũ khí chung cực nữa.

Các vị phó hiệu trưởng thu hồi vũ khí và thở ra chán nản.

Quả cầu năng lượng nhanh chóng co rút lại hiện ra thân hình thiếu niên bên trong.

Cả người máu tươi, nhìn vô cùng thê thảm.

Hắn chết?. Trọng thương?...

Một số người đang có dấu hiệu muốn tiến đến thì bỗng nhiên thiếu niên mở bừng ánh mắt.

UỖNH!...

Áp lực tựa thiên hà sụp đổ đè xuống toàn bộ phạm vi hàng chục nghìn dặm, thiếu niên ngẩng mặt lên trời và hét dài như viên cổ ma long khiến không gian chấn động mãnh liệt, các dãy núi âm âm sụp đổ dưới âm thanh của thiếu niên.

Mây đen kéo đến khiến không gian tối sầm, năng lượng cuồng bạo không tán truyền đi vạn dặm.

Sáng khoái!...

Lakjhal sau khi thét dài dài xả ra năng lượng dư thừa thì toàn thân cậu như nhẹ đi.

Cảm giác tuyệt vời không tả khiến cậu thờ phải cảm thán.

Lakjhal đậm mặt quét mắt hương các học viện sau đó dưới cái nhìn run rẩy của các hiệu phó cậu chuyển thân biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Cuộc chiến năng lượng level 13. (Chấm dứt!)

Ess chống kiếm quy trên một trụ băng khổng lồ do chính cô tạo ra, toàn thân cô đầy rẫy vết thương thể thảm không nổi nhìn. Từ thân trụ băng mọc ra hàng trăm nghìn vũ khí băng đá sắc bén đủ mọi hình dáng.

Cô đã thất bại.

Cô không thể đột phá trong trận chiến nên cô sẽ không thể chiến thắng trong trận đánh với mười ba Goddess, họ ở một đẳng cấp hoàn toàn khác với Ess.

Một thanh niên tóc trắng tuấn mĩ với ánh mắt xanh lam tuyệt đẹp nhìn Ess:

-Người đã cầm cự hơn ba ngày trước mười ba người chúng ta rồi Địa Ngục Nữ Esdeath, người có thể chết và tự hào về điều đó.

Ess mỉm cười nhợt nhạt:

-Chết?. Tự hào?. Ha ha ha, kẻ chết chính là kẻ yếu, mà kẻ yếu, thì chẳng có gì đáng tự hào?. Ta – Esdeath, sẽ chỉ có chiến đấu đến cùng và chết đi.

Nói rồi Ess giương người đứng lên sau đó dẫm chân vào mặt đất.

Một chiếc vương tọa bằng băng đã vỡ ngạn vuron ra khỏi băng trụ.

Cô ngồi lên vương tọa rồi nhắm mắt lại như thần linh ngủ say, hàng triệu vũ khí đủ mọi kích cỡ từ băng trụ thoát ra sau đó công kích đến mười ba người.

Erika Inazika thờ dài và nói:

-Đề ta kết thúc mọi việc đi thôi. Dù sao cô ta và ta cũng là người cùng một học viện.

Erika đưa tay điểm đến trước, một điểm sáng hút mạnh nguyên tố hệ lửa trong không gian và áp súc lại.

OANH!....

Một tia sáng đỏ rực mang theo khí tức khủng bố bắn thẳng về ngực Ess.

Koong!...

Một thiếu niên tóc đen trông rỗng xuất hiện vuron ngón tay búng tia sáng vắng đi.

Ầm!...

Tia sáng thổi tung một ngọn núi cách đó mười dặm tạo thành cột mây nấm tro bụi khổng lồ.

CÁI Gì!...

Mười ba người bị biến cố bất ngờ làm sợ hãi, học hoàn toàn không phát hiện kẻ này xuất hiện từ khi nào.

Hơn nữa hắn lại có thể phá giải chiêu thức của Erika một cách tùy tiện như thế thì hoàn toàn cần phải xem trọng.

Thanh niên tóc trắng nhú mảy thật sâu:

-Người là ai?.

Lakjhal không thèm liếc nhìn đến bọn họ mà bước đến trước vương tọa và lặng người nhìn Ess đang nhắm mắt an bình.

Cô đã hoàn toàn mất đi khí tức sự sống. Thế nhưng, lần này cậu đã không còn là Lakjhal của cách đây 100 năm, Lakjhal tro mắt nhìn Arthur tan biến giờ đã không còn.

Lakjhal vươn tay dịu dàng xoa đầu Ess sau đó thì thầm:

-Nghịch chuyển!...

Sinh cơ của Ess dưới sự đảo chiều thời gian và nhanh chóng được bổ xung lại, các vết thương trên người cô cũng dần khép và biến mất, ngực Ess cũng đã phập phồng hơi thở.

Lakjhal nhìn Ess say ngủ thì mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô sau đó cung chiều vò tóc cô hơi rối lên.

Mười ba Goddess đã hoàn toàn bị trấn trụ trước khả năng hồi sinh người chết kinh khủng của thiếu niên, tên này hoàn toàn có đẳng cấp của phó hiệu trưởng, không... còn khủng bố hơn thế rất nhiều.

Một cô gái tóc vàng bước đến cung kính:

-Xin được hỏi người là?...

Lakjhal xoay người nhìn vào mười ba Goddess đăm đăm, sau đó cậu thả người mang Ess biến mất không nói một lời.

...

Ess dần mở mắt. Mình đã chết!... Đây là thế giới sau khi chết?.

Lakjhal gõ vào trán Ess:

-Ngốc tướng quân, nàng vẫn chưa chết đâu.

Ess bị cốc đau đến ôm đầu ủy khuất. Cô nhìn Lakjhal thì hơi mất mát:

-Ta thua rồi.

-Không sao, khi xưa ta cũng đã từng thua vô số lần, muốn trở thành kẻ mạnh thì thua trận hoàn toàn là điều cần thiết. Nàng đã tôi luyện đầy đủ, không cần tiếp tục nữa.

-Kế hoạch của chàng thì sao?.

Lakjhal lấy từ không gian vương tọa một viên tinh thể màu đỏ, chính là viên tinh thể Gak.

-Ta đã đột phá thành công nên hoàn toàn không cần phải xem mặt mũi bọn chúng nữa, ta tiến thẳng vào lấy tinh thể Gak.

-Vậy cuộc chiến năng lượng sẽ chấm dứt sao?.

Lakjhal mỉm cười:

-Làm sao dễ dàng thế được, ta đã thiết kế một ma trận hấp thụ năng lượng cảm xúc bao lấy chiến trường, cuộc chiến cần phải diễn ra để nguồn năng lượng cảm xúc có đầu cung cấp. Viên tinh thể Gak chỉ là chìa khóa giúp ta mở ra đường đến mỏ Ariscon. Dừng xong thì ta trả lại.

-Hai tuần chiến đấu trong cuộc chiến năng lượng level 13 này quả thật quá tuyệt vời, tiếc thật.

Ess gối tay sau gáy rồi ngã người xuống mặt cỏ xanh mượt, cô nói với về tiếc nuối. Lakjhal cũng nằm xuống bên cạnh Ess rồi nói:

-Ta rất muốn mang nàng theo để nàng có thể tiếp tục quan sát chiến tranh tinh không, thế nhưng ta lại không đủ tự tin mình có thể bảo vệ nàng. Nàng hãy trở về Meganov trước nhé Ess.

Ess nhắm chán xoay người về lưng tung trên mặt cỏ. Lakjhal ôm Ess vào lòng và nói:

-Đợi ta trở về kết thúc mọi việc tại Meganov thì chúng ta sẽ cùng chung bước trên hành trình tập hợp các mảnh linh hồn cho Arthur được chứ.

-Hứa nhé,...

-Hứa.

-Người thất hứa sẽ chịu sét đánh một nghìn năm, ngoắc tay nào.

Hai người ngoắc ngón út với nhau sau đó Ess vùi vào lòng Lakjhal ngủ say trên thảm cỏ xanh mượt. Lakjhal ngẩng đầu nhìn thiên không cao thăm.

...

Lakjhal nhìn chiếc phi thuyền màu đen mang Ess bay vào tinh không thì ngẩn người một lúc.

Cậu dự đoán được tương lai trước khoảng bảy ngày thế nhưng tất cả chỉ là những hình ảnh mờ mờ, sau khi đột phá cậu đã có thể quan sát chúng tỉ mỉ hơn.

Lakjhal thấy được đội khai thác của tập đoàn Salaron đang tiến đến nơi này. Đây chỉ là mỗi như của chúng, mỏ Ariscon cũng chỉ là mỗi như, ngay từ đầu chúng chỉ nhắm đến Ngọc Văn.

Mỏ Ariscon thực chất được tập đoàn Salaron phát hiện cách đây 4,000 năm, chúng lại không sử dụng mỏ này mà biến mỏ Ariscon thành mỗi câu các thiên tài của thế lực khác.

Những mỗi câu thế này được tập đoàn Salaron bố trí rất nhiều. Và mỏ Ariscon được chọn làm mỗi câu cho Ngọc Văn.

Ngọc Văn cũng đã nhận ra điều bất thường, nếu Lakjhal đoán không sai thì Ngọc Văn đã đọc được cái bẫy này của tập đoàn Salaron và cậu ta để cho mình cắn thay.

Lakjhal sau khi đột phá chiến lực cơ bản vượt hơn 1000 Drastro mới phát hiện điểm này, cậu hoàn toàn có thể chạy trốn nhưng sao lại phải chạy khi mà cậu đã chuẩn bị một kế hoạch khác cho tập đoàn Salaron, sao cậu phải chạy khi mà cơ hội nâng cao chiến lực lần hai đang đến.

Lakjhal đưa tay thi triển một ma trận sau đó ném viên tinh thể Gak vào trung tâm ma trận. Các ký tự trong ma trận sáng lên, đóa ánh sáng đánh xuyên qua trường năng lượng từ của hành tinh Bảo Từ tạo thành một thông đạo.

Lakjhal thả người vào thông đạo, xuyên qua trường năng lượng từ khổng lồ tiến về mặt đất hành tinh này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Ngày tận thế của Quysis Elemenal - vườn thần tiên.

Hàng trăm triệu năm kể từ khi các chủng tộc sinh sôi phát triển tại các lục địa trôi nổi trên dòng chảy năng lượng từ. Họ cũng đã tìm mọi biện pháp để khám phá bí ẩn dưới biển năng lượng từ khổng lồ thế nhưng đều vô ích.

Giáo sư Clonis từng đưa ra một giả thuyết “hai tầng lục địa”.

Theo ông thì bên dưới biển năng lượng từ chính là một lục địa khác với điều kiện sinh sống lý tưởng hơn các lục địa nổi vô số lần.

Mười ba học viện cũng đã nghiệm chứng được thuyết này với việc trong biển năng lượng từ thỉnh thoảng xuất hiện lốc xoáy phun trào các sinh vật và cây cối lạ.

Họ đã từng thử rất nhiều biện pháp để có thể tiến về vùng đất bên dưới đại dương năng lượng từ nhưng vô ích.

Chiều sâu của đại dương này là hơn 10000 dặm, càng xuống sâu thì năng lượng từ càng mãnh liệt và cuồng bạo khủng bố.

Những người của mười ba học viện gọi vùng đất bên dưới đại dương năng lượng từ là “Quysis Elemenal – vườn thần tiên”.

...

Lakjhal nhìn những thành phố sầm uất, khu thương mại, phố xá, dòng xe cộ bình thường, các nam nữ học sinh, công nhân viên chức,... thì có cảm giác bản thân như trở về cuộc sống tại Semfire khi còn bên cạnh Yuu.

Lakjhal ngẩng nhìn bầu trời trên cao, vượt qua tầng mây là một tầng năng lượng trong suốt dày đặc, các lục địa trôi khổng lồ lơ lửng trên bầu trời

Những người đi đường xem nó như điều hiển nhiên, hẳn nhiên là nhận thức hiện tượng này đã ăn sâu vào tâm trí họ.

Lakjhal đọc các dòng chảy của thế giới bên dưới sau đó không còn hứng thú.

Lakjhal liếc mắt về phương đông xa xôi, quân cờ đã di chuyển.

Tên đó cũng đã xuống đặt chân vào Quysis Elemenal.

Lakjhal thân nhiên ngồi trên một tòa tháp cao chọc trời và lắng người xem những chuyện sắp xảy đến với thế giới này.

...

Hai ngày sau.

Thủ đô nước Americar, cục nghiên cứu biển năng lượng từ báo cáo lại về việc phát hiện các dấu hiện xâm nhập đến từ bên trên biển năng lượng.

Hội nghị thường định các quốc gia lập tức được mở ra với rất nhiều ý kiến trái chiều. Ý kiến cuối cùng là mong muốn hòa bình được thông qua sau đó họ phát thông điệp hảo hữu đến các chiến thuyền Eik không lồ của học viện Kamak.

...

Hiệu trưởng học viện Kamak -Kakilua nhìn thông điệp được gửi đến thì nhăn mày thật sâu.

Một lũ yếu ớt lại dám lên tiếng đòi hòa bình và hữu nghị, nhảm nhí. Khi hắn điều tra tất cả về nền văn minh của chủng tộc sinh sống tại Quysis Elemenal thì hắn đưa ra một kết luận, bọn thấp kém này chỉ có duy nhất hai con đường, hoặc làm nô lệ hoặc diệt chủng.

Thế nhưng vẫn còn một trở ngại khác, cái tên điên kia vẫn còn tại nơi này, hắn là kẻ theo dõi tên kia nên hắn biết được tên kia có bao nhiêu khủng khiếp. Tên kia sau khi đột phá trong trận chiến với mười ba học viện hiện tại đã đạt đến cánh cửa mà mọi họ gọi là thần.

Hắn không thể đoán được tên kia muốn làm gì, nếu hắn thẳng tay hành động tại Quysis Elemenal thì có khả năng sẽ đụng chạm đến tên kia, chọc một vị thần không phải là điều gì thông minh. Lakjhal lúc này như một thanh kiếm treo trên cổ khiến Kakilua tiến thoái lưỡng nan.

Hắn đành chấp nhận vấn đề giao lưu văn hóa với lũ thấp kém nơi này.

Ba ngày sau, phái đoàn học viên của học viện Kamak được cử làm học sinh trao đổi với một học viện của Quysis Elemenal.

Lakjhal thân nhiên ngồi trong một quán cà phê nhâm nhi ly thức uống đắng trong tay và xem Kakilua diễn trò.

Quả nhiên chỉ một tuần sau đó. Một thông điệp được chính Kakilua gửi đến toàn bộ Quysis Elemenal.

“Ta Kakilua Drea V. Ametois, bằng tất cả sự kính trọng của mình, xin mạn phép được hỏi “người” sẽ đưa ra lập trường như thế nào đối với cư dân của vùng đất này.”

Thông điệp khiến cả thế giới đầy nghi hoặc.

Lakjhal mỉm cười nhìn điều này, cậu xem ra Kakilua không thể kiên nhẫn được nữa, hắn đang lo lắng các học viện khác biết được con đường để đến Quysis Elemenal, đến lúc đó miếng bánh to sẽ phải chia nhỏ rất nhiều.

Lakjhal bình thản cất giọng vang vọng khắp trời đất.

“Chỉ cần người không đụng chạm đến nước cộng hòa Vie-et, ta sẽ bảo trì thái độ trung lập.”

“Chân thành cảm ơn người, ta sẽ ghi nhớ ân huệ này.”

Kakilua lau đi mồ hôi trên trán và mỉm cười vui vẻ.

...

Khi cả thế giới đang hoang mang trước trao đổi bí ẩn giữa hai người thì vào ngày 20 tháng 12 năm 2012, các học viên trao đổi được rút về.

Ahoki nhìn đoàn người của học viện Kamak rời đi thì ánh mắt có điều suy nghĩ, cậu di ngón tay xem tin tức trên chiếc di động cảm ứng của mình.

Các tin tức Ahoki xem đều liên quan đến tình hình của học viện Kamak. Bỗng nhiên Ahoki liếc về tòa cao ốc hướng đông sau đó cậu nói với nhóm bạn bên cạnh.

-Xem ra mọi việc đã bắt đầu phức tạp, chúng ta nên rời đi nơi này trước.

-Nói gì thế Ahoki, hôm nay chúng ta phải chia tay với Meira-chan rồi.

Meira là một trong mười học viên trao đổi, cô với vẻ ngoài xinh đẹp vô cùng, thông minh, hòa nhã luôn là tiêu điểm của cả trường, chỉ một tuần nhưng Meira đã chiếm được rất nhiều thiện cảm của các bạn học và thầy cô trong trường.

Đoàng!....

Ngay khi Meira cúi người đi vào xe thì một viên đạn xuyên qua đầu cô.

Máu tươi vung lên dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Sự kiện ám sát đã trở thành mồi lửa cho cuộc xâm lược của học viện Kamak đối với Quysis Elemenal.

...

Ngày 22 tháng 12 năm 2012, sử sách của các dân tộc trên Quysis Elemenal ghi chép lại là "Ngày Tận Thế".

Hàng trăm phi thuyền Eik nổ pháo ma thuật về các thành phố và quốc gia lớn trên toàn thế giới.

Sức mạnh của con người và khoa học kỹ thuật xét cho cùng vẫn không thể chống lại ma thuật và luyện kim thuật đã có lịch sử phát triển hàng chục nghìn năm của học viện Kamak.

Chỉ trong ngày đầu tiên nhân loại đã mất đi hơn hai tỷ đồng bào. Không khí chiến tranh lan tràn trên khắp thế giới.

Vùng đất duy nhất vẫn còn hòa bình là nước cộng hòa Vie-et.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Ahoki và Lakjhal.

Ahoki và các bạn ngồi trong xe sơ tán khẩn cấp, gương mặt cậu vẫn bình tĩnh, không hề hoảng loạn phảng phất Ahoki hoàn toàn tách biệt với những con người bên cạnh.

Một người lính thốt nhiên nhìn qua cửa kính xe sơ tán và hô to:

-Trong cao ốc Hill Lavage vẫn còn người sống, đang phát tín hiệu cầu cứu.

-Chúng ta không thể hoãn lại hành trình, ma thuật thiên thạch của bọn Kamak sẽ thả xuống sau một giờ nữa.

Một nữ quân nhân lo lắng nói. Người lính không để ý đến lời của nữ quân nhân mà vác súng lao vụt ra ngoài.

Ahoki leo lên nóc xe sơ tán và ngẩng nhìn ma trận khổng lồ bao phủ bầu trời thành phố. Cậu mở chiếc di động cảm ứng và thao tác tính toán liên tục.

Người lính lúc này phát tín hiệu trở về.

-Người sống sót là một học sinh, hiện đang bị thương nặng ở đùi nên sẽ mất hơi nhiều thời gian để đưa về xe.

Nữ quân nhân sốt ruột:

-Anh nên nghĩ cho tính mạng của hơn 40 người khác trên xe, bỏ cô ấy lại và trở về ngay.

Ahoki tiến đến và nói:

-Chúng ta nên quay lại đón anh ta, còn mười hai phút nữa mưa thiên thạch sẽ rơi và chúng ta sẽ không thể ra khỏi phạm vi của nó trước khi cuộc oanh tạc bắt đầu. Hơn nữa có một điểm an toàn cách cao ốc Hill Lavage không xa, nếu chúng ta đến được nơi đó thì sẽ không trúng mưa thiên thạch.

Nữ quân nhân ngạc nhiên nhìn cậu học sinh trẻ tuổi:

-Làm sao cậu biết được?.

-Tính toán và phân tích thôi. Tôi sẽ lái xe.

Akiho nói và leo lên cabin.

Sau khi đón người lính và cô học sinh thì Akiho điều khiển xe tiến về điểm an toàn.

Cậu đã quan sát mưa thiên thạch thông qua các video được quay lại, từ đó Akiho phân tích ra một trận mưa thiên thạch sẽ có mười lần rơi cách nhau ba phút một lần. Trong mỗi lần rơi sẽ xuất hiện một số điểm an toàn.

Akiho dựa vào tính toán và vẽ ra được tuyến đường tránh mưa thiên thạch.

-Còn hai phút nữa. Mọi người bám chắc vào, tôi tăng tốc.

Brum!...

Akiho nhấn ga thật mạnh và tiến về điểm an toàn.

Ma trận trên trời đã đỏ dần lên và các thiên thạch rực lửa đang hiện ra.

-Không kịp rồi, thiên thạch đang bắt đầu rơi.

Akiho hai mắt một chuyển sau đó hét lớn:

-Tất cả mọi người dồn về gần cabin nhanh lên.

Akiho bẻ tay lái hướng về một tảng thiên thạch đang rơi xuống sau đó cậu đạp thắng cho đuôi xe bay về tảng thiên thạch.

ẦM!...

Hơn một nửa xe sơ tán bị thiên thạch thổi nát, sức ép từ vụ nổ thổi xe sơ tán bay mạnh đi.

Akiho nhấn ga lao về điểm an toàn và dừng lại, chung quanh các thiên thạch bắt đầu đổ bộ xuống mặt đất.

OANH!...

Những cơn sóng lửa nóng bùng thổi vào mặt mọi người trong xe. Họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất lúc này.

Sống sót!.

...

Cảng Nharon, bến cảng lớn nhất của nước cộng hòa Vie-et hiện đang tụ tập hàng triệu con thuyền lớn nhỏ đến từ khắp nơi trên toàn thế giới kéo dài ra tận ngoài khơi.

Vie-et hiện là vùng đất hòa bình duy nhất còn lại trên thế giới.

Đơn giản vì một tồn tại nào đó khiến Kakilua – hiệu trưởng học viện Kamak phải kính sợ đã tuyên bố hãn không nên động đến đất nước này.

Chính phủ Vie-et hiện phải đối mặt với thực trạng gần một tỷ nhân loại đang tập trung đến đất nước của họ.

Tình hình lương thực, bệnh dịch,... đang trở nên mất kiểm soát trầm trọng.

Các nguyên thủ quốc gia nhiều lần tổ chức hội nghị nhưng lại không thể tìm được biện pháp để giải quyết vấn đề.

Họ cũng đã nhiều lần cố gắng liên lạc với tồn tại thần bí tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng không có được hồi đáp.

Nhân loại sau khi tìm được vùng đất hòa bình thì vấn đề sinh tồn cho hơn một tỷ nhân loại trở thành một vấn đề nan giải khác.

Nguy cơ diệt chủng vẫn treo trên đầu mọi người.

...

Lakjhal nhìn những con người đang chen chúc trong các khu tị nạn, bệnh dịch, sự hỗn loạn, bạo động,... và hơn hết là những dòng cảm xúc mạnh mẽ đang rót vào ma trận hấp thụ cảm xúc cậu đặt ngay trung tâm đất nước này.

Quân của Salaron sẽ tiến đến trong năm ngày nữa, cậu bố trí tất cả mọi thứ chỉ vì để kết thúc cuộc hành trình ở hành tinh Bảo Từ ngay tại đây.

-Đủ rồi!.

Nhìn năng lượng cảm xúc cuộn cuộn trong quả cầu thủy tinh giữa ma trận Lakjhal mỉm cười cầm nó lên và đặt trước trán mình.

Một dòng chảy trí tuệ từ trán Lakjhal tràn vào quả cầu thủy tinh.

Kể từ khi đột phá mạnh trong trận chiến với mười ba học viện thì Lakjhal đã sắp xếp kế hoạch này, cậu dụ dỗ hiệp trưởng Kamak theo mình đến Quysis Elemenal, làm cho hắn dồn ép con người nơi đây, cậu đặt ra điều kiện với Kakilua để tạo thành một vùng đất hòa bình.

Tất cả nhân loại của Quysis Elemenal dồn về nơi đây với đủ mọi cung bậc cảm xúc, sự đè nén, đau thương, hy vọng, tuyệt vọng, niềm tin,...

Lakjhal muốn chính là điều này, cậu sử dụng năng lượng cảm xúc đã tập hợp được tạo thành một Bom Áo Cảnh.

Cái tên nghe nhẹ nhàng nhưng công hiệu của nó có thể xếp trước mười vũ khí mạnh nhất Lakjhal từng tạo ra từ trước đến nay.

Bom Áo Cảnh là một dạng nén năng lượng cảm xúc cực đại, khi nó nổ tung thì có hiệu quả như Lord Area.

Bom Áo Cảnh tạo ra một trường ảo cảnh bao phủ rộng lớn, trong trường ảo cảnh này thì đối phương chỉ có thể dùng cảm xúc mạnh mẽ của chính bản thân để thoát ra, hoặc sẽ bị vây lại vĩnh viễn.

Tiếp đó sóng cảm xúc cực đại cán quét trường ảo cảnh. Tất cả sinh vật có trí tuệ sẽ bị sóng cảm xúc cuồng bạo tàn phá tinh thần, kết quả chỉ có một đó là điên loạn, mất ý thức, linh hồn trống rỗng...

Bom Áo Cảnh là sự kết hợp rất nhiều tri thức về lĩnh vực linh hồn, cảm xúc thâm ảo và phức tạp tột độ.

Ngay lúc này tiếng bước chân vọng đến, cửa sân thượng tháp thương mại mở ra.

Lakjhal cũng thân nhiên chờ đợi người đến bởi kẻ cậu sắp gặp mặt là một tên thú vị.

...

Akiho nhìn thiếu niên tóc đen đang đứng cạnh ma trận tối nghĩa.

Tuy rằng không tin tưởng lắm thế nhưng cậu vẫn phải chấp nhận sự thật dựa vào suy đoán của chính mình. Cậu hơi sắp xếp lại suy nghĩ và nói:

-Người là khởi nguyên của tất cả sự hỗn loạn này?.

Lakjhal cười nhẹ nhàng:

-Chính là ta.

Akiho trầm mặc, ánh mắt thiếu niên đối diện mang đến cho cậu áp lực rất lớn, cậu suy nghĩ và nói:

-Ta đã suy tính và liên kết các sự việc với nhau, ta cảm thấy ngươi hẳn đã lấy đi thứ gì đó của tất cả chúng ta, thứ đó hẳn cũng đã hoàn thành đúng chứ?.

Lakjhal hơi ngạc nhiên, từ một người bình thường trải qua ngàn ấy chuyện, lại có thể nhìn ra ít nhiều kế hoạch của Lakjhal thì trí tuệ tên này rất đáng nể.

-Nếu đã biết được thì ngươi muốn điều gì?.

Akiho nghe Lakjhal hỏi thì suy nghĩ thật kỹ và lên tiếng:

-Ta muốn cứu nhân loại trên mảnh đất này khỏi cuộc chiến vô nghĩa. Ta nghĩ mình muốn hợp tác với ngươi.

Lakjhal thú vị nói:

-Ngươi phải biết rằng muốn hợp tác thì đôi bên phải có quyền năng như nhau, mà ta và ngươi, không cùng một đẳng cấp.

Akiho ánh mắt sắc bén.

-Chỉ bằng việc ta là người bình thường có thể tìm đến đây, trí tuệ của ta có đủ để hợp tác với ngươi?.

Lakjhal bật cười nhưng không phản đối:

-Trí tuệ cũng là một loại sức mạnh, mặc dù không thực tế nhưng vẫn quyết định rất nhiều thứ. Ta đồng ý.

Lakjhal dứt lời thì lấy từ không gian vương tọa một cuộn giấy đen, mặt sau có khắc các ma ngữ mặt còn lại là điều kiện hợp tác.

-“Lời hứa của ác quỷ”, một cam kết công bằng, ta sẽ cho ngươi mượn sức mạnh và ngươi phải dâng ra trí tuệ của mình.

Akiho lướt hết hợp đồng cam kết trên cuộn giấy, sau đó cậu cắn ngón tay và điểm dấu máu vào cam kết.

Phụt!...

Một ngọn lửa đen bùng cháy đốt rụi cuộn cam kết. Lakjhal tựa người vào ban công sân thượng:

-Nói suy nghĩ của người đi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Con chim sẻ phía sau con châu chấu.

Lakjhal sau khi cùng Akiho trao đổi mọi việc thì lẳng lặng để mặc cho Akiho đại diện mình nói chuyện với toàn thể nhân loại đang trú ngụ trên Vie-et.

Không thể không nói kế hoạch đế quốc trên biển của Akiho là rất táo bạo nhưng hoàn toàn đáp ứng được tình hình của hơn một tỷ nhân loại hiện tại.

Theo kế hoạch của Akiho thì toàn bộ nguyên vật liệu sẽ được chuyển ra đóng các căn nhà trên biển, đất đai trên Vie-et sẽ chỉ dùng để sản xuất lương thực.

Kế hoạch theo tính toán sẽ kéo dài hai mươi năm để ổn định và vận hành bình thường.

Ba ngày khi kế hoạch đế quốc trên biển được công khai với toàn dân. Các học viện khác trên đại dương năng lượng đã xâm nhập vào Quysis Elemenal.

Tình hình phân chia địa bàn lãnh thổ giữa các học viện lần nữa biến đổi.

...

Hội nghị H13 tối cao giữa các học viện.

Chủ đề chính là nên đối ứng như thế nào với sự tồn tại của Lakjhal.

-Ta cho rằng chúng ta phải một lần giải quyết hẳn, sử dụng các vũ khí cổ đại ta không tin không tiêu diệt được hẳn.

-Không nên hành động khinh suất khi không biết chắc về thực lực của hẳn mạnh mẽ đến mức độ nào lúc hẳn đột phá trong trận chiến đó.

-Nhưng chúng ta chẳng lẽ phải sống dưới bóng ma của hẳn mãi như thế.

-Ta thấy hẳn chỉ bảo hộ một vùng đất, hẳn là hẳn chỉ muốn một nơi yên tĩnh.

...

Mười ba vị hiệu trưởng tranh cãi quyết liệt thì một âm thanh trong trẻo vọng lại từ góc tối.

-Các vị quyết định số phận của ta mà không cho mời ta thì quá thất lễ đấy.

Cái gì?...

Các phó hiệu trưởng và hiệu trưởng trong khu hội nghị giật nảy mình.

Vì đề phòng kẻ này mà họ thiết lập tầng tầng lớp lớp ma trận, tường phòng ngự nhưng đều chẳng là gì,... hẳn vẫn thoải mái tiến vào và nghe họ bàn luận từ khi hội nghị bắt đầu đến giờ.

Lakjhal đi đến một chiếc ghế của vòng tròn trung tâm hội nghị và ngồi xuống.

-Các vị cứ xem như ta là một vị khách qua đường, ta không hứng thú với tham vọng của vị cho lắm, ta sắp phải rời đi hành tinh này nên các vị không cần đề phòng thế, hiện tại ta có một số việc cần các vị đây giúp sức.

Kakilua nhíu mày suy nghĩ sau đó hai mắt hơi sáng lên:

-Vậy người đến từ thiên ngoại?.

-Đúng thế.

Mọi người hơi thở nhẹ ra, nếu là khách từ thiên ngoại thì mọi việc sẽ dễ dàng giải quyết. Tinh linh lửa Menou – hiệu trưởng học viện Dung Nham lên tiếng:

- Vậy người có vấn đề gì cần chúng tôi giúp đỡ.

Lakjhal đưa ra vấn đề về việc hai ngày sau sẽ có một đội quân đến chống lại cậu và Lakjhal đưa cho họ sơ đồ một ma trận khổng lồ nhờ bọn họ đích thân bố trí.

...

Lakjhal nhìn biển năng lượng từ thì hơi mỉm cười:

Cái bẫy đã giăng ra cho tất cả, ai là kẻ sẽ thu lợi nhiều nhất trong trận chiến này.

Khoảng cách khi quân đội Salaron tiến đến Quysis Elemenal còn mười hai giờ.

...

Hải Nhật là một vị Thiếu Tướng năm sao của tập đoàn Salaron, vốn dĩ nhiệm vụ của hắn là theo sau đội khai thác để tìm cơ hội ám sát Bạch Đế Ngọc Văn khi có thời cơ.

Hắn biết nếu việc lần này thành công thì phần thưởng sẽ rất lớn, nhưng mọi việc thay đổi khi tập đoàn đưa ra thông báo mới về việc lần này.

Thủ ở mỏ Ariscon chỉ là người của công ty White Cloud, Ngọc Văn vẫn còn chấp hành nhiệm vụ tại Ngôi Mộ Người Không Lỗi.

Người của công ty White Cloud?. Công ty đó thì có ai đủ để hắn cho vào mắt, chỉ là nhờ Ngọc Văn và tập đoàn Grandown chống đỡ mới có chút tiếng tăm

Nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, hắn sẽ tới dọn dẹp đám cò của công ty White Cloud để lấy lại mỏ Ariscon.

Hải Nhật mở bản đồ Quysis Elemenal để xem vị trí của mỏ Ariscon.

Là quần đảo Hokk.

Hắn lệnh cho đội khai thác tiến hành kế hoạch bình thường, bản thân lại lặng lẽ ẩn thân theo dõi mọi việc.

...

Lakjhal nhìn đội khai thác đến từ tập đoàn Salaron đang đáp xuống quần đảo Hokk thì kéo ba ma trận từ không gian và liên tục thao tác.

Cách quần đảo Hokk 2000 dặm, 40 đầu đạn quỹ đạo phóng lên trời về quần đảo Hokk.

Hải Nhật nhìn 40 đầu đạn quỹ đạo kéo đến thì hừ lạnh vung tay lên.

OANH!....

Một bức tường năng lượng màu bạc hiện lên và ngăn cản đầu đạn quỹ đạo khiến chúng nổ tung giữa không trung.

Lakjhal quan sát chiến trường và ánh mắt sáng lên.

Hắn kia rồi.

Lakjhal sau khi biết được nơi Hải Nhật ẩn thân thì lặng lẽ lấy ra một khẩu shogun tối đen. Lakjhal lắp Bom Áo Cánh vào khẩu shogun và thao tác trên các ma trận trước mắt.

...

Hàng loạt hỏa lực khủng bố khai hỏa bao vây lấy Hải Nhật nhưng đối với một vị thiếu tướng sở hữu Lord Area thì chỉ trò cười.

Hải Nhật cũng đã đoán được quân lực của đối phương, sử dụng cách đánh này chỉ là để giam chân hắn, Hải Nhật dùng tinh thần thám trắc kết hợp ma cụ thăm dò điều tra nhưng lại không thể phát hiện được kẻ điều khiển.

Hải Nhật mở rộng Lord Area nhưng đáp trả hắn chỉ là hàng loạt sóng năng lượng, đạn đạo, ma đạo pháo...

-Người có thể bắn bao nhiêu đây, chuột nhắt...

Lakjhal sử dụng hỏa lực bao bọc lấy Hải Nhật chỉ là quan sát tính chất Lord Area của hắn, cậu thử đủ các loại sức mạnh và có khá nhiều dạng năng lượng xuyên qua được Lord Area của tên này.

Lord Area của Hải Nhật là một dạng Alshield.

Dạng này không thiên về tấn công mà dùng để phòng thủ và hấp thụ năng lượng và không chế đối thủ, Lord Area của hắn cũng chỉ xem như tăng chót trong lớp Alshield.

Thế nhưng để có thể khinh thường Hải Nhật thì cậu cần cỡi bỏ phong ấn Vua Chiến Tranh, mà thứ nguy hiểm đó đã bị cậu khóa cứng không thể phá vỡ vào lúc này.

Lakjhal vùng thanh Radeřal di chuyển cực nhanh đến một góc độ của Hải Nhật.

Nhờ vào Mieris mà cậu đọc được lỗ hổng trong Lord Area của hắn.

Roeng!....

Lakjhal vùng kiếm chém đôi Hải Nhật.

-Nhóc con khá đấy, Ngọc Văn cũng chỉ bảo cho ngươi khá nhiều nhi.

UỶNH!....

Một cột năng lượng khổng lồ nhấn chìm Lakjhal, Hải Nhật cách đó 2000 dặm thu hồi đầu ngón tay vẫn còn các vòng xung chấn rung động và lắc đầu:

-Non nót.

-Giã rồi thì về với đất đi.

Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Hải Nhật khiến hắn hung hăng quay người.

ROENG!...

Vai trái của Hải Nhật lập tức bị kiếm lực xả thành tro bụi.

Ha ha ha!....

Hải Nhật liếc nhìn vết thương khủng bố trên đầu vai sau đó bật cười to.

Cũng đã rất lâu kể từ lần cuối hắn bị thương, hắn cũng không nhớ thời điểm máu mình lần cuối cùng chảy ra là khi nào.

Hải Nhật dùng tay còn lại điểm vào vết chém và da thịt hắn nhanh chóng mọc lại, sinh cơ bùng bùng.

-Khá lắm, chỉ là một Thiếu Tá lại có thể khiến ta bị thương, xưng tên đi nhóc, ta sẽ nhớ kỹ và tự tay khắc mộ cho ngươi.

Lakjhal vùng vẩy máu tươi trên Radeřal và lắc ngón trỏ:

-Hy vọng ngươi có giấc mơ đẹp.

Đoàng!...

Lakjhal cầm khẩu shogun có lắp Bom Áo Cánh bắn vào đầu mình.

Hải Nhật sắc mặt đại biến nhìn vết thương đã lành lại.

Nhưng đã quá trễ, ma thuật đảo chiều và năng lực nghịch đảo của Vạn Vật Luân Hồi được Lakjhal dồn vào nhát chém phát huy tác dụng của mình.

Phát súng vụn vụn kỳ dị và nhảy qua tầng tầng không thời gian rồi ghim vào cơ thể Hải Nhật.

OANH!....

Một chiếc lồng xám tro và huyền ảo bùng nổ bao phủ vùng biển hàng trăm nghìn dặm lấy Hải Nhật làm trung tâm. Toàn bộ đội khai thác của tập đoàn Salaron cũng bị trường năng lượng bao phủ.

Tiếp đó hàng trăm đợt sóng cảm xúc cuồng bạo thổi quét trong trường năng lượng.

Hải Nhật hai mắt tràn đầy tơ máu găm thét:

-KHÔNG THỂ NÀO!... AAAAAA.....

Sóng cảm xúc khủng bố được tích tụ bởi hơn một tỷ nhân loại với đủ thứ cảm xúc trái chiều hỗn loạn thổi quét tâm trí của tất cả những người trong chiến trường kể cả Lakjhal.

Sau đó thì tất cả kẻ thù mất đi linh hồn, ý thức và rơi vào biển, chỉ duy Lakjhal đứng lặng yên giữa chiến trường, thêm một lần tẩy lể cảm xúc cho cậu.

Lakjhal hứng chịu sóng cảm xúc và dùng nó để tôi luyện chính tâm tính, linh hồn của bản thân.

Hàng trăm, hàng nghìn đợt sóng thổi quét trời qua và Lakjhal mở mắt nhẹ nhàng. Cậu hơi thở dài, tâm tính và năng lượng cảm xúc trong Lakjhal đã dâng cao và vững mạnh vượt trội hơn trước.

Bóp!... Bóp!...

Từng đợt vỗ tay tán thưởng vang lên phía sau Lakjhal.

Một kẻ mang mặt nạ hề xuất hiện cách cậu hơn hai mươi bước.

-Chúc mừng người lại tăng tiến thêm một bước. Ông hoàng siêu tân tinh - Lakjhal.

-Người của tập đoàn Drufal?.

-Trí tuệ của người vẫn luôn làm chúng tôi kinh ngạc.

- Hải Nhật xem ra đã bị các người coi như mỗi câu giờ cho ta. Thế các người đã thực hiện và bố trí được những gì nào?.

Tiếng cười trang nhã vọng ra từ sau chiếc mặt nạ hề:

-Chúng tôi muốn biết sự lựa chọn của người, mong người có thể là một khách hàng quý giá của tập đoàn Drufal chúng tôi thay vì Grandown.

Lakjhal dùng Mieris quan sát bầu trời và nhẹ nhàng nói:

-Xem ra quyết định của ta hôm nay sẽ ảnh hưởng đến việc ta có còn nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không nhỉ?.

-Vâng!..

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chiếc hộp Pandoras.

Lakjhal nghiêng đầu mỉm cười với kẻ mang mặt nạ hề:

-Rất tiếc ta không thích cách các người đối đãi khách hàng, thế nên câu trả lời của ta, MỒ-ĐI-CÙNG!...

-Vậy chúng tôi cũng rất lấy làm tiếc.

Kẻ mang mặt nạ hề gảy ngón tay.

UỖNH!...

Một cột ánh sáng đen tím mang năng lượng khủng bố đâm rách bầu trời từ ngoài tinh không phóng thẳng xuống biển năng lượng từ.

Biển năng lượng từ vĩ ngạn bao trùm hành tinh Bảo Từ chuyển dần sang trong suốt óng ánh, tiếp đó là hàng loạt phản ứng khiến năng lượng cuồng loạn gầm thét và như muốn nổ tung.

Lakjhal liếc nhìn điều này và suy nghĩ nói:

-Phản ứng đối lượng từ và nhiệt lượng từ?. Xem ra tập đoàn các người muốn tiêu hủy luôn cả hành tinh này. Ta nhớ rằng tiêu hủy một hành tinh có sự sống là phạm vào điều số 33 hiệp ước cấm trong tinh không.

Kẻ mang mặt nạ hề nghiêng người:

-Chúng tôi sẽ bồi thường đầy đủ cho hành động lần này, được cùng người chứng kiến hình ảnh này thật là vinh hạnh.

Lakjhal lắc đầu:

-Nếu ta đoán không lầm thì người hiện tại chỉ là một quang ảnh pháp thuật thôi đúng chứ?.

- Vâng.

- Nếu thế thì ta an tâm.

???...

UỖNH!...

Một ma trận màu xanh biếc mười ba góc giác không lồ dâng lên khỏi chân trời và bay vào biển năng lượng từ cuồng bạo.

...

Bên ngoài tinh không hành tinh Bảo Từ, trong một vệt tinh ma đạo cực lớn đang phóng ánh sáng tím vào biển năng lượng.

Kẻ mang mặt nạ hề ngồi ở đài điều khiển trung tâm nhũ mảy nhìn ma trận mười ba góc, ma trận này hẳn chưa từng được chứng kiến và đọc qua nên hẳn là do tên kia tạo ra, điều này có ý gì?.

Bỗng nhiên hắn nhớ đến những câu nói cuối cùng của Lakjhal, kẻ mang mặt nạ hề gầm thét:

- Dừng ngay việc bắn tia TZ, cấp tốc mở cổng truyền tống trốn vào.

Lakjhal bên dưới biển năng lượng từ khỏe mỗi nhẹ nhếch:

- Nhận ra trễ quá đấy.

Năng lượng cuồng bạo khôn cùng trong biển năng lượng tỏa ánh sáng đủ màu chói lọi sau đó bị hút mạnh về ma trận mười ba góc.

Lakjhal tung người đứng giữa ma trận và nhắm mắt chịu sự tẩy lễ năng lượng qua cơ thể.

Hai tay cậu vẽ các đồ án kỳ dị và dòng năng lượng hội tụ thành một điểm sáng nhỏ bắn vào tinh không.

Tingggg!....

Bầu trời và không gian bị rách xé một nét sắc bén nơi điểm sáng đi qua. Thời gian như đọng lại dưới năng lượng khổng lồ của điểm sáng.

UỖNH!.....

Một hố đen cực độ hỗn loạn mở ra và nuốt chửng lấy vệt tinh ma pháp.

Các thiên thể, bụi vũ trụ, ánh sáng, chân không đều bị nhồi nhét vào hố đen, tiếp đó hố đen trưởng cực đại và bùng nổ thổi tan hàng nghìn thiên thạch chung quanh tạo thành một quả cầu ánh sáng giữa vũ trụ.

Lakjhal thở nhẹ một hơi, mọi việc đến đây xem như chấm dứt, đế quốc trên biển dưới sức mạnh và quyền năng của Lakjhal thêm vào trí tuệ của Akiho sẽ trở nên cường thịnh không kém mười ba học viện, thậm chí còn có xu hướng nắm giữ cả hành tinh này.

Cậu muốn biến đế quốc trên biển này trở thành một căn cứ hậu phương cho mình, mô Ariscon hiện đã trở thành tài sản sở hữu riêng của cậu nên một lượng vốn khổng lồ dành cho Lakjhal xem như đã được cậu nắm chắc.

Khục khục!....

Lakjhal nghe được âm thanh này thì giật mình xoay lại. Hải Nhật gương người đứng lên từ trong biển, thân thể hắn vẫn bình thường nhưng thần trí đã vô cùng không ổn định do sóng càn quét của Bom Ảo Cảnh.

- Hay cho ông hoàng Siêu Tần Tinh Lakjhal, thì ra mớ tài liệu ta nhận được trong chuyến hành trình này chỉ là một đồng rác của lũ nằm vùng, hay cho lũ Drufal. Khụ!...

Hải Nhật ho ra một ngụm máu đen đậm, linh hồn hắn đang có dấu hiệu hủy hoại nặng nề, hắn dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng chăm chú vào Lakjhal:

- Ta thua dưới tay ngươi không oan, ngươi quả nhiên là một mầm tai họa cho tập đoàn chúng ta. Không ngờ ta lại phải sử dụng đến thứ này.

Hải Nhật mở lòng bàn tay và nơi đó là một chiếc hộp hình vuông màu vàng có khắc vô số ký tự cổ đại cực nhỏ. Lakjhal hai mắt trừng lớn khi thấy được thứ này.

Hải Nhật nhìn biểu cảm của Lakjhal thì cũng hơi bất ngờ.

- Ngươi biết được thứ này?.. Mà cũng không quan trọng, cùng nhau tan biến thôi ông hoàng trẻ tuổi.

Hải Nhật mở nắp chiếc hộp cả hai chìm vào một quả cầu tối đen khổng lồ sau đó cùng biến mất trên bầu trời.

....

Lakjhal nhìn không gian tối đen như mực chung quanh và chiếc hộp vàng tinh xảo trong tay thì cười khổ.

Chiếc hộp Pandoras, một trong mười bốn mảnh vỡ Sức Mạnh của “Thần”.

Ấn chứa sức mạnh ước nguyện mạnh nhất tinh không, chiếc hộp Pandoras không ngờ lại trở thành một thứ dùng để cầm đi đánh đấm với kẻ khác.

Lakjhal cũng không biết nên cảm thấy bản thân may mắn hay xui xẻo, cậu có được một trong 14 mảnh vỡ Sức Mạnh nhưng bị giam trong không gian quyền năng của nó.

Lý do gì Lakjhal bị đưa vào nơi này trong khi Hải Nhật trực tiếp tan biến. Đơn giản là vì cậu có trong người hai mảnh vỡ Trí Tuệ là cuốn sách Garial và ánh mắt Mieris, hai mảnh vỡ Cảm Xúc là Ma kiếm Deviance và thánh kiếm Platonic đã hòa quyền thành thanh kiếm RadeFal.

Muốn thoát khỏi nơi này thì chỉ có một cách đó là thông qua khảo nghiệm của Pandoras để trở thành chủ nhân của nó.

Lakjhal cũng đã có đọc được một số thông tin từ cuốn sách Garial về khảo nghiệm của mảnh vỡ Sức Mạnh – Pandoras.

Đi qua một con đường ẩn chứa sự dung hợp bốn nguyên tố, băng – dung nham – cuồng phong – lôi điện.

Con đường này không có chiều dài mà nó được đo đếm bằng thời gian, chính xác là 1000 năm, đi trên con đường này 1000 năm và mở ra cánh cửa cuối con đường để trở thành chủ nhân của chiếc hộp Pandoras.

Lakjhal nhớ lời hứa của mình và Esdeath:

-Nàng cũng độc lắm lắm đấy Ess.

Lakjhal nhắm mắt hít sâu một hơi, cậu mở ra ánh mắt sắc bén khiếp người và kiên định nói:

-Chờ ta quay về.

...

Ess hiện đang ở trong cung điện của mình ở kinh đô và giải quyết một số vấn đề liên quan đến việc quân cách mạng đã sắp tiến vào kinh đô.

Night Raid đúng như sắp đặt của Lakjhal đã tiến vào kinh thành và giết hàng loạt các quan viên cao cấp của đế quốc.

Hiện tại chỉ còn đội trận chiến cuối cùng khi quân cách mạng tiến vào bao vây cung điện của nhà vua.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy ngực nhói lên, Ess rời bàn làm việc và ngẩng nhìn tinh không, nàng nhắm mắt lại và thì thầm thật nhẹ:

-Ta đợi chàng, Lakjhal.

...

ẦM!...

Một luồng dung nham hòa sấm sét giáng mạnh vào người Lakjhal, chúng thiêu đốt, giằng xé thân thể và linh hồn cậu thống khổ vô cùng.

Chỉ mới là bước đầu tiên thôi nó gần như đã đạt đến giới hạn tâm lý mà Lakjhal có thể chịu đựng.

Con đường này đã được định sẵn để người bước vào sẽ phải liên tục đột phá giới hạn chịu đựng và tâm trí kiên định. Mỗi một bước thì sự thiêu đốt và cuồng bạo của bốn nguyên tố sẽ gia tăng gấp đôi.

Lakjhal ánh mắt như thiên kiếm xé trời đâm thẳng về cánh cửa hư vô mờ mịt.

-Chỉ là một nghìn năm mà thôi.

Cậu nhắc bước thứ hai.

ẦM!...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Lạc vào thế giới khác. Phái Tiêu Dao.

Lakjhal đã không còn quan tâm đến thời gian nữa, cậu không biết bản thân đã trải qua bao nhiêu năm tháng cất bước cô độc trên con đường khủng khiếp này.

Thân thể cậu đầm máu, không bởi vì sự tàn phá của bốn nguyên tố mà vì đau đớn, thống khổ tột độ làm thân thể cậu căng nứt.

Thân Xác của Lakjhal trải qua hàng triệu lần tôi luyện của bốn nguyên tố đã đạt đến một trình độ khủng bố mà chính cậu cũng không biết, nhưng đó cũng chẳng là gì vì mỗi một bước chân mà Lakjhal bước đến thì sự trừng phạt khủng khiếp đến từ bốn nguyên tố lại gia tăng cực lớn.

Nếu còn điều gì có thể khiến Lakjhal đứng vững đến thời khắc này thì đó chính là ý chí bất diệt của bản thân cậu.

Cánh cửa đã gần ngay trong tầm tay Lakjhal, chỉ còn một bước nữa thôi thì tất cả sự thống khổ và đau đớn sẽ kết thúc, chỉ một bước nữa thì Lakjhal sẽ trở thành chủ nhân của chiếc hộp Pandoras.

Bốn nguyên tố đã tán đi từ lâu và hiện hóa thành một thế giới hoàn mỹ hạnh phúc trong mắt Lakjhal. Đây là bước nguy hiểm nhất, khi con người đặt chân đến đỉnh cao cũng chính là lúc họ sẽ mất cảnh giác và dễ rơi xuống nhất.

Bốn nguyên tố hình thành muôn vàn cảnh tượng vây lấy Lakjhal nhằm làm cậu chìm trong sự buông thả.

Bỗng nhiên Lakjhal thẳng lưng mà đứng, ánh mắt đậm đặc như thần linh nhìn xuống, máu tươi trên cơ thể cậu bốc hơi toàn bộ, sợi tóc đen bỗng bành tung bay huyền ảo:

- Vô tri, lại dùng những thứ nhảm chán này dụ dỗ ta, con đường của ta vĩnh viễn không điểm cuối. Nghìn năm, triệu năm, tỷ năm đều vô nghĩa, ta sẽ chỉ cất bước trong vĩnh hằng...

Không gian chung quanh âm âm vỡ vụn, con đường, bốn nguyên tố, cánh cửa,... tất cả đều tan biến chỉ duy một mình Lakjhal đứng nơi đó uy nghiêm vĩ ngạn như thiên thần ngoài ba mươi ba tầng trời.

Chiếc hộp nhỏ màu vàng lơ lửng trôi đến trong tay Lakjhal và đáp xuống, không gian tối đen bùng sáng và Lakjhal đáp xuống bề mặt một thiên thạch xám không lồ đầy rẫy vết rạn nứt.

Lakjhal cảm thấy đầu óc một trận choáng váng dữ dội, áp lực mất đi nên cơ thể và linh hồn Lakjhal giãn ra khiến cậu rơi vào trạng thái suy yếu sâu.

Trước khi mất đi ý thức của mình cậu dùng Gnodom bọc lấy cơ thể và rơi vào một khe nứt lớn nhất của thiên thạch.

...

Hành tinh Ear-the, một hành tinh màu xanh tuyệt đẹp, tạo hóa ban cho hành tinh một hệ sinh thái, khí quyển vô cùng phù hợp với các sinh vật sống.

Con người, trải qua hàng triệu năm tiến hóa đã là chủ nhân duy nhất của hành tinh này sau thời đại của các loài thủy quái, thời đại khủng long, thời đại của thú tiến hóa.

Tuy thế con người vẫn đang trong những bước khởi đầu của quá trình tiến hóa.

Nước Hạo, năm Thái Thịnh thứ sáu.

Bầu trời Vô Lượng Sơn mở ra một lỗ hổng cực đại, mây đen vần vũ, sấm chớp kinh hoàng, giông tố kéo đến.

Trong một động phủ bên dưới một sơn cốc tuyệt đẹp. Vô Diệt Tử bước ra quan sát thiên địa dị tượng và nhủ mày.

Tiêu Dao phái tinh tường thiên văn, thấu hiểu địa lý, uyên bác vô ngần thế nhưng hiện tượng thế này lại là lần đầu tiên Vô Diệt Tử quan khán được.

Một cô gái tuyệt mỹ thướt tha cất bước đến sòng vai cùng Vô Diệt Tử, nàng là sư muội của Vô Diệt Tử tên Lý Lạc Thủy, hai người sau khi luyện võ đại thành cất bước xông pha giang hồ để lịch lãm tăng trưởng kiến thức.

Lý Lạc Thủy cất giọng như uyên nhạc trong trẻo:

- Sư huynh am hiểu quan địa thuật lại không biết rằng đây là hiện tượng gì?

- Sư quan Lương Hán Đình đòi Uyên từng ghi chép về thiên ngoại văn thạch trước khi rơi cũng có xuất hiện giông tố, sấm chớp. Thế nhưng lỗ hổng trên bầu trời thì ta lại chưa từng đọc qua, lạ thay, lạ thay.

Lý Lạc Thủy che miệng cười khẽ và dịu dàng an ủi sư huynh:

- Sư huynh kiến thức uyên thâm nhưng chưa từng vào đời, lần này cũng xem như một kỳ quan. Sư huynh không hiểu không có gì là lạ.

Vô Diệp Tử nhìn đáng về đơn thuần của sư muội thì ánh mắt dịu đi:

- U Thiên ma giáo hai vị đệ tử vào đời cũng là nhân vật thiên kiều, ta nghe sư phụ nói rằng họ đã luyện Càn Khôn Thiên Ma Di mười hai tầng đến tầng thứ năm đẳng phong tạo cực. Hiện đang rất chú ý đến động tĩnh của hai chúng ta, sư muội nên cẩn thận hơn.

Lý Lạc Thủy nghiêm túc gật đầu:

- Sư huynh yên tâm, Bắc Minh Chân Công ta cũng đã luyện đến tầng thứ tư đỉnh cao không thua gì bọn họ.

Vô Diệp Tử thở nhẹ, sư muội Lý Lạc Thủy băng tuyết thông minh nhưng kinh nghiệm giang hồ vẫn rất non nớt. Sư phụ đã dặn dò hẳn phải chăm sóc sư muội chu đáo khi cả hai xuống núi. Sư tỷ Hạ Nguyệt Như vẫn bế quan tu luyện Bát Hoang Cửu Hợp công tầng thứ sáu đến nay vẫn chưa ra.

Ngay lúc này bầu trời xảy ra dị biến. Một tầng thiên thạch xám tro mang theo khí tức khủng bố viễn cổ từ hố đen khổng lồ trên bầu trời dần hiện thân.

Tầng thiên thạch mang theo khí tức vô thượng uy nghiêm như muốn vạn vật thuần phục từ từ giáng hạ xuống một cánh rừng gần Vô Lượng Sơn.

Vô Diệp Tử và Lý Lạc Thủy liếc mắt với nhau sau đó triển khai thân pháp Lăng Ba Di Vân như hai cánh én bay về hướng thiên thạch.

...

Vô Nhai Tử nhìn tầng thiên thạch cao hơn trăm mét dựng thẳng thì nhú mày và đi chung quanh xem xét cẩn mật. Bỗng nhiên Lý Lạc Thủy cất tiếng trong trẻo:

- Nơi này có khe hở bên trong còn có người, sư huynh mau đến.

...

Lakjhal từ từ mở mắt.

Cậu hơi nhú mày lại, sức lực toàn thân bị phong cấm, chứng ứ nghẽn trong thân thể Lakjhal vì quá lớn khiến cậu không thể vận chuyển được. Tiếp đó Lakjhal quan sát chung quanh.

Một căn phòng phong cách cổ xưa u nhã.

Lại một hành tinh khác.

Hiện thời Lakjhal chỉ có sức lực như một người bình thường nên không thể vận dụng nhiều Mieris và các năng lực khác nên cậu không biết được mình đã ngủ say bao lâu.

Lúc này một dáng người uyển chuyển đẩy cửa bước vào sau đó nhìn Lakjhal và bình thần nói:

- Người đã tỉnh, cùng ta đến gặp sư phụ.

Lakjhal đọc một chút dòng chảy lịch sử để hiểu ngôn ngữ nhưng một cơn đau đầu khủng khiếp khiến cậu hơi nhú mày. Lakjhal gượng thân thể và gật đầu đi theo cô gái.

Cô gái trên đường đi đánh giá Lakjhal sau đó lạnh nhạt hỏi:

- Người là tiên nhân?.

Lakjhal lắc đầu:

- Chỉ là người đến từ phương xa.

Nàng đến đây cũng không hỏi nữa mà đậm mặc đi trước.

Hai người đi vào một u cốc thanh nhã, trung niên tuấn mỹ đang nhàn nhã đọc sách, nhìn hẳn bình thường như thư sinh nhưng cả người tựa như hòa hợp với tự nhiên, hẳn là Vô Ưu Tử, chương môn hiện tại của phái Tiêu Dao cũng là sư phụ của Vô Diệp Tử, Lý Lạc Thủy và Hạ Nguyệt Như.

Hắn nghe được tiếng bước chân đến nên đặt cuốn sách xuống và điềm nhiên hỏi Lakjhal:

- Nghe Vô Diệp và Lạc Thủy nói người được họ cứu ra từ thiên thạch?.

Lakjhal không kiêu ngạo siểm nịnh thản nhiên đáp:

-Đúng vậy, cho ta được gửi lời cảm ơn đến họ.

-Người tên gì?.

Lakjhal mỉm cười nhẹ:

-Lạc Hạ.

Vô Ưu Tử có điều suy nghĩ sau đó nói:

-Nếu người đã được đệ tử của ta cứu về, xem như chúng ta có duyên phận sâu xa. Lạc Hạ, người có nguyện bái ta làm sư phụ?.

Lạc Thủy kinh ngạc, gương mặt tuyệt mỹ có điều khó có thể tin, nàng lên tiếng ngăn cản:

-Hắn đã quá tuổi luyện võ rồi sư phụ. Người thu hần... .

Vô Ưu Tử mỉm cười ôn hòa:

-Luyện võ mấu chốt ở tâm tính, tuổi tác chỉ là một con số. Thế nào Lạc Hạ.

Lakjhal ngẩng nhìn bầu trời, ánh mắt cậu như xuyên thấu muôn vàn tinh không.

Lạc Thủy trong đôi con ngươi lạnh lùng bỗng nhiên hơi thất thần. Thiếu niên giờ phút này tựa như tiên nhân ngoại cửu thiên, bóng dáng cô độc, lãnh mạc với cả thế giới.

Tâm tính mười lăm năm khổ luyện của Lạc Thủy chỉ vì một hình ảnh của thiếu niên bỗng nhiên hơi rối loạn.

Vô Ưu Tử thú vị nhìn điều này, đây xem như một bài học nhỏ cho Lạc Thủy, nàng luôn được tôn sùng trong ánh sáng thiên kiều chi tử nên tâm tính vẫn chưa lắng đọng.

Hắn liếc về Lakjhal và suy nghĩ sâu xa, thiếu niên này không đơn giản như tuổi tác của hắn.

Lakjhal suy nghĩ về những điều mình nên làm trong thời gian ổn định sức mạnh đang trưởng thành tại cơ thể. Cậu nghiêng người hành lễ với Vô Ưu Tử:

-Đệ tử Lạc Hạ bái kiến sư phụ.

Vô Ưu Tử mỉm cười khoan khoái:

-Tốt đồ nhi, từ nay con là đệ tử thứ tư của ta, Con đến từ thiên ngoại vẫn thạch, lại không phải tiên nhân, tên con là Lạc Hạ. Ta đặt cho con pháp danh là Phi Tiên Tử.

-Đệ tử tạ ơn sư phụ ban cho pháp danh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Tứ sư đệ Lạc Hạ.

Nước Hạo rộng lớn vô cùng, bắc giáp Kiệt, Triệt hai nước, phía nam là Đông Uẩn mười sáu nước, phía tây là đại mạc vô biên, phía đông là Đại Tĩnh Hải trù phú.

Triều đình cai quản nước Hạo mưa thuận gió hòa, trăm dân hạnh phúc.

Thế nhưng cuộc sống vốn có những mặt khác, giang hồ là một trong số đó.

Thập tam chính phái, thập nhị tà phái, lục bang, thất giáo chính là toàn bộ giang hồ.

Còn có những môn phái, thế lực ẩn thế, những môn phái và thế lực này mới là tầng thứ cao nhất của giang hồ.

Thế lực đứng đầu của các thế lực, môn phái ẩn thế hai phe đỉnh đạo và tà đạo là U Thiên Giáo và Tiêu Dao Phái.

....

Tiêu Dao phái nhân số là bốn người không kể hạ nhân, kể từ khi Vô Diệp Tử và Lý Lạc Thủy hồi núi thì con số này biến thành năm.

Tiểu sư đệ Lạc Hạ là một người khá đặc biệt, hắn không học võ công của phái Tiêu Dao mà chỉ chuyên chú vào cầm kỳ thi họa. Vô Ưu Tử cũng không ngăn cản mà trợ giúp hắn kiến tạo một động phủ để hắn có không gian riêng cho mình.

Các sư huynh, sư tỷ lúc đầu cũng tìm đến để luận đạo nhưng Lạc Hạ chỉ trao đổi qua loa khiến ba vị sư huynh, sư tỷ về sau cũng hiếm khi lui đến.

Đông đi, xuân về, hạ đến, thu qua.

Hai mươi năm nữa lại lướt nhanh.

Cây phi điệp trong sân tiểu sư đệ do chính tay hắn trồng nay đã tỏa bóng che rợp cả một góc Tiêu Dao cốc.

Lạc Thủy nhìn cây phi điệp đang thả từng chiếc lá vàng nhẹ bay thì hơi chần chờ.

Đã mười bảy năm mọi người trong Tiêu Dao phái không còn đến thăm tiểu sư đệ.

Nàng cũng hiểu được tính cách đậm bạc của tiểu sư đệ Lạc Hạ. Hắn đã không còn mỉm cười kể từ ngày bái vào Tiêu Dao Phái cách đây hai mươi năm.

Lạc Hạ chỉ chuyên chú và cầm kỳ thi họa không hỏi thế sự, sư môn. Tình cảm giữa hắn và sư phụ, sư huynh, sư tỷ khá lạnh nhạt, hắn gần như một người vô hình trong môn phái.

Lạc Thủy nhẹ giọng lên tiếng:

-Sư đệ có nơi đó?.

Một âm thanh trong trẻo vọng đến từ trong động phủ:

-Là Lạc Thủy sư tỷ, sư đệ có chậm lễ, mời sư tỷ vào. Đồng nhi chuẩn bị trà.

Một cô bé nhỏ nhắn gật đầu và nhanh nhẹn đi ra sau pha trà.

Lạc Thủy tiến vào động phủ u tịch đơn sơ ngồi xuống, Lạc Hạ lúc này mới từ sau bình phong bước ra đến.

Dung mạo thanh tú cực điểm như tạo hóa điêu khắc, dáng người cao gầy vĩ ngạn, mái tóc đen tuyền dài quá eo được búi cao, một bộ hắc y thanh sơ, giản dị. Khí chất lạnh nhạt như tiên nhân cao cao tại thượng.

Lý Lạc Thủy cũng hơi thất thần, tiểu sư đệ không khác gì so với hai mươi về trước, thời gian không hề để lại bất kỳ dấu vết nào trên gương mặt hắn.

Lạc Hạ thân nhiên nâng tách trà Đồng nhi mang đến và nói:

-Không biết hôm nay sư tỷ đến là...

-Hôm nay ta lại xuống núi tham dự đại hội võ lâm tại Thiếu Thuần Sơn, nhìn động phủ sư đệ bỗng có điều hơi xúc động nên ghé thăm. Sư đệ đã hơn mười bảy năm không rời động phủ, sư phụ người vẫn luôn nhắc đến sư đệ.

Lạc Hạ vẫn bình thản:

-Sư đệ thẹn với lòng không thể tu luyện chân truyền của môn phái, nào có mặt mũi đi gặp sư phụ.

Lạc Thủy mỉm cười dịu dàng nói:

-Sư đệ vẫn tính cách đậm mạc, sư phụ luôn bảo trong bốn người chúng ta thì tâm cảnh của sư đệ là gần với “đạo” nhất. Sư đệ cầm kỳ thi họa hai mươi năm hắn cũng thể xem như tông sư một con đường khác.

Lạc Hạ điềm nhiên:

-Đại đạo ba nghìn chung quy tối giản, tâm cảnh cũng thế, mỗi người đều có con đường của mình, đi đến cuối cùng rồi vạn vật cũng sẽ quy nhất, sư tỷ không cần quá chấp nhất.

Lạc Thủy ánh mắt sáng lên:

-Vẫn là sư đệ có điều tình ngộ cho ta, không biết ta có được thưởng thức tiếng đàn của sư đệ trước khi rời núi?.

Lạc Hạ nhắm mắt lại và bình thản nói:

-Thời điểm vẫn chưa đến.

Lạc Thủy có điểm tiếc nuôi thờ nhẹ:

- Vậy ta cũng nên cáo từ.

- Sư tử vạn sự bình an. Cần thận với loài “chuột”.

Lạc Thủy nghe câu cuối cùng của Lạc Hạ thì hơi nhú mồm nhưng vẫn ghi nhớ và rời đi.

Một bóng dáng phiêu nhiên hiện ra bên cạnh Lạc Hạ và cất tiếng ầm ập:

- Thiên phú của con trong số mệnh thuật quả thật ta chưa từng nghe nói, xem ra con lại có điều tinh tiến.

- Sư phụ có ơn chi điểm.

Vô Ưu Tử thở dài, người đệ tử này làm hắn cảm thấy có lỗi.

Phi Tiên Tử có thiên phú chấn động cổ kim trong mọi lĩnh vực nhưng điều đáng tiếc là không hề quan tâm đến võ học, nếu không thì một nhân vật cấp bậc Tiêu Dao Tử có thể lại lần nữa xuất hiện.

Hắn lo lắng ngày nào đó hắn tọa hóa thì Phi Tiên Tử không đủ sức để bảo vệ bản thân.

Vô Ưu Tử muốn để cho Nguyệt Như, Vô Diệp và Lạc Thủy chăm lo cho tiểu sư đệ nên thường xuyên nhắc đến Lạc Hạ trước mặt ba đệ tử.

Tiếc rằng tiểu đệ tử này tính cách quá mức lãnh mạc ít giao tiếp.

Vô Diệp tương lai chương môn nhưng có phần thiếu quyết đoán, Nguyệt Như tính cách mạnh mẽ sắc sảo, Lạc Thủy băng tuyết, thông minh nhưng không kém nhiệt huyết.

Phi Tiên Tử là lựa chọn thích hợp nhất cho ghế chương môn nhưng hắn võ công không đủ.

Lúc này Lạc Hạ bỗng cất lời dạm mạt:

- Sư phụ chớ quá lo lắng, Vô Diệp sư huynh lần hành tẩu này sẽ gặp cơ duyên lớn, tâm cảnh sư huynh sẽ có chuyển biến lớn, người cứ an tâm giao chức chương môn cho sư huynh.

Vô Ưu Tử sững sờ sau đó lắc đầu:

- Già rồi, già rồi, ... xem ra con mới là đứa khó lường nhất trong bốn đệ tử, tiếc rằng con không có võ công, đáng tiếc, đáng tiếc...

Lạc Hạ cảm thấy ầm ập trước vị sư phụ này, lần đầu tiên cậu mỉm cười sau hơn hai mươi năm.

- Con vô vi vô cầu không thích hợp làm chương môn, sư huynh ngực mang chí lớn mới là người thích hợp, nếu sư huynh lạc đường con sẽ dùng mọi cách để dẫn huynh ấy về, sư phụ đừng phiền lòng tổn hại sức khỏe.

Vô Ưu Tử cảm thấy nhẹ nhàng hơn nên ôn hòa xoa đầu Lạc Hạ:

- Cũng đã đến lúc nhường lại sân khấu cho tuổi trẻ các con. Có con ta yên tâm.

Vô Ưu Tử nói rồi thân ảnh tan biến. Lạc Hạ dậm nhiên nhắm mắt lại, tai kiệp sắp kéo đến với Tiêu Dao phái nhưng tất cả chỉ là phù du. Đến một tên giết một tên, đến một đám giết cả đám.

Trên người Lakjhal ẩn hiện khí lưu đen trắng quán quanh và khí tức khủng khiếp phát ra từ trên người cậu.

Lakjhal lại chìm vào bế quan tìm hiểu các môn cầm kỳ thi họa sử sách, ...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Rời Tiêu Dao cốc.

Lý Lạc Thủy cười ngửa trắng bôn vó trên đường và vẫn còn suy nghĩ về câu nói cuối cùng của tiểu sư đệ Lạc Hạ.

Nàng biết sư môn có môn đoán mệnh thuật nhưng Lý Lạc Thủy không tin tưởng cho lắm. Tương lai dù sao vẫn là thứ mờ mịt.

Cách đó xa xa là một đội nhân mã đang đi về hướng Lạc Thủy.

Đạo bào xám thêu đồ án thái cực, là người Võ Đang. Lạc Thủy thả ngựa nhẹ bước hẳn.

-Không biết vị cô nương đây là người của môn phái nào?.

Một thanh niên tuấn dật bước ra trước hỏi thăm.

Lạc Thủy bình thần đánh giá người này, khí huyết trong sáng, ánh mắt lấp lánh, nội lực cuộn chuyển, cũng là một cao thủ trẻ tuổi, nàng hành lễ:

-Ta là Thủy Lạc, người của Tiêu Du phái, có lẽ ra mắt các vị sư huynh Võ Đang.

-Tiêu Du phái?.

Mọi người nhìn nhau hơi nghi hoặc nhìn nhau, trong giang hồ các môn phái nhỏ bé cũng có hơn nghìn, Tiêu Du phái đúng là lần đầu họ nghe đến.

Thanh niên ánh mắt hơi nghi vấn nhưng cũng không chậm trễ:

-Ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Phong Mộc đệ tử đời thứ hai mươi sáu phái Võ Đang, không biết Thủy Lạc cô nương có phải cũng đang trên đường đến Thiếu Thuần Sơn?.

-Chính là?.

-Vậy cô nương có muốn đồng hành cùng chúng tại hạ để dễ dàng chiếu cố cho nhau?.

Lạc Thủy ánh mắt hơi lóe khi nhìn thấy đồ án cực nhỏ trên cổ áo Phong Mộc nhưng sau đó vẫn gật đầu.

...

Đêm buông xuống thảo nguyên hoang vu, đoàn người nhóm lửa và ngồi thành từng khu riêng biệt.

Là người võ lâm, ăn gió uống sương đối với bản thân đã thành quen, tất cả đều tĩnh tọa vận chuyển tâm pháp của môn phái.

Phong Mộc mang đến một bộ ly trà ấm nóng và mời Lạc Thủy.

Hắn tự mình rót ra và uống trước để tỏ vẻ không độc. Lạc Thủy điềm nhiên tiếp nhận sau đó hớp nhẹ và cùng đàm đạo với Phong Mộc.

Hai người đang đàm luận thì Phong Mộc bỗng ngẩng nhìn bầu trời và mỉm cười thì thảo:

-Cũng đã đủ thời gian.

Lạc Thủy nhíu đôi mi tuyệt mỹ:

-Mộc huynh có ý gì.

Phong Mộc vỗ tay với các huynh đệ khác:

-Thuốc ngấm rồi đấy, mọi người nhanh đến.

Mười mấy người khác cũng đứng lên nhìn về hướng lạc Thủy với ánh mắt dâm tà cực độ. Lạc Thủy biến sắc:

-Các ngươi đã hạ thứ gì vào nước trà?.

-Phong Công Vô Ảnh độc, chỉ là khóa lại nội lực của cô lại thôi ha ha ha,... mà thực ra thì cô cũng chẳng cần đến nó nữa.

Lạc Thủy nhăn mày thật sâu:

-Các ngươi là người của phái nào?.

Phong Mộc vẫn một vẻ mặt quang minh chính đại:

-Mười ba tà phái, Hợp Hoan phái. Tam đệ tử của Mị Thiên Hồ - Thử Kiếp.

Phong Mộc thè chiếc lưỡi có sấm hình chuột ra.

Lạc Thủy bỗng nhiên nở nụ cười, nàng liếc vào cổ áo của Phong Mộc nơi đó có một đồ án hình chuột cực nhỏ nhưng bằng cảnh giới nhãn lực nàng vẫn có thể nhìn ra.

-Thế là đã hiểu rồi, quả nhiên là phải cẩn thận với loài chuột.

Lạc Thủy bình tĩnh đứng thẳng người và rút kiếm. Chung quanh vang lên tiếng cười.

-Ngoan ngoãn cho đại sư huynh hưởng dụng đi cô nàng, muốn tự tử trước chúng ta là tuyệt vọng đấy, ha h. ...

Hắn chưa nói hết câu thì đầu rơi xuống đất, ánh mắt vẫn còn ẩn chứa sự nghi hoặc.

-Lũ dâm tặc, chết.

Lạc Thủy đậm mặt nói và kiếm quang tung bay trong bóng tối của thảo nguyên.

...

Lạc Thủy cười ngửa đến dưới chân núi Thiếu Thuần Sơn, nàng vẫn còn bồi hồi về tiên đoán thần kỳ của tiểu sư đệ Lạc Hạ trong hơn hai ngày sau khi giết sạch đám đệ tử của Hợp Hoan phái.

Lúc nói chuyện với Phong Mộc thì nàng đã thoáng chốc nhìn thấy được đồ án hình chuột trong lưới hắn bằng nhãn lực nhạy cảm của mình.

Nàng liên tưởng đến lời tiểu sư đệ nên cẩn thận với từng hành động của đối phương.

Lúc uống trà của Phong Mộc nàng lặng lẽ dùng nội lực hóa nó thành khí và đưa ra ngoài thông qua ngón tay.

Đang lúc Lạc Thủy miên man suy nghĩ thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

-Sư muội, nhanh đến nơi này.

Lạc Thủy ánh mắt sáng lên, là Vô Diệp sư huynh. Nàng thả người tiến đến và gặp bốn bóng người đang đứng sẵn nơi đó.

Hai người nàng quen biết là Vô Diệp sư huynh và Nguyệt Như sư tỷ, hai người còn lại một nam một nữ, nam khí huyết như long, thân tuấn bất phàm, nữ xinh đẹp uyển chuyển như tiên, hai người này nàng không biết.

Vô Diệp tiến đến giới thiệu:

-Đây là Uyên Nhạc huynh và Nhữ Hân cô nương của một ẩn thế môn phái Thiên Kiếm Sơn. Giới thiệu với hai vị người đây là tam sư muội của ta, Lý Lạc Thủy.

Uyên Nhạc mỉm cười như nắng ấm:

-Ra là vị sư muội, vị huynh có lẽ. Lần này đại hội Võ Lâm diễn ra trên Thiếu Thuần Sơn có phần nhộn nhịp hơn hẳn mọi năm, không biết là chuyện gì.

Vô Diệp nhíu mày nói:

-Ta đã thăm hỏi được rằng do gần đây trên giang hồ xuất hiện thảm án diệt môn của hơn ba mươi sáu phái vùng Thất Xuyên. Một kẻ giấu tên đã gửi tin đến Thiếu Diệu Tự nói rằng hắn biết được hung thủ là ai nhưng không dám đứng ra, các cao tăng của Thiếu Diệu Tự đứng ra bảo chứng cho hắn.

Uyên Nhạc trầm ngâm:

-Ta cũng nghe được ít nhiều về huyết án, cách hung thủ giết người tuy rằng vô cùng khốc liệt nhưng kiếm pháp quang minh chính đại. Xem ra người gây án là một trong số các cao thủ của chính đạo chúng ta.

Vô Diệp thở dài, ma đạo hay chính đạo tất cả chỉ cách nhau một từ.

...

Lakjhal bước ra ngoài động phủ và lặng nhìn bầu trời.

Cậu đến thế giới này đã hơn hai mươi năm, sức mạnh của cậu đã được ổn định nhưng vẫn có một thứ áp chế khiến cậu không thể vận dụng quyền năng của bản thân, thứ đó ở thế giới này gọi là “thiên đạo”.

Trong phân tích của Lakjhal thì nó gọi là quy tắc áp chế.

Thế giới này không phải tự nhiên sinh thành mà được một tồn tại vĩ đại tạo ra, hắn đặt ra các quy tắc áp chế với thế giới để tránh sự xuất hiện của các cá thể hùng mạnh gây tan vỡ đối với thế giới này.

Nơi này không thể bắt sóng liên lạc với tập đoàn Grandown, hẳn nhiên tồn tại vĩ đại đó đã chuyển dời hành tinh Ear-the vào vùng không gian tách biệt.

Thoát đi hành tinh này chỉ có một cách đó là khi chiến lực cơ bản cậu đạt đến một triệu Drastro và cỡi bỏ phong ấn Vua Chiến Tranh, lúc đó chiến lực của cậu sẽ đạt đến một mức độ khủng bố đủ để phá tan không gian giới của tồn tại vĩ đại.

Sau hàng loạt chiến quả thu hoạch được tại hành tinh Bảo Từ và không gian quyền năng của chiếc hộp Pandoras thì chiến lực cơ bản của Lakjhal hiện tại là mười nghìn Drastro, chịu quy tắc áp chế nên cậu chỉ có thể phát huy tối đa một Drastro. Đó là giới hạn sức mạnh cho thế giới này.

Nguyên nhân vì sao Lakjhal lại học cầm ki thì họa và chuyên chú vào thư tịch thì đó là cậu muốn thử nghiệm các loại đạo pháp tự nhiên theo ngôn ngữ của thế giới này, từ đó tìm ra đường ngộ đạo cho bản thân.

Một khi cậu ngộ được thì chiến lực sẽ một đường bùng nổ đến một triệu Drastro. Thế nhưng điều này hiển nhiên không dễ dàng.

Các bậc vĩ nhân trước kia trên mỗi lĩnh vực ngộ được đạo của mình đều tốn đặng đặng tuế nguyệt, còn Lakjhal lại bao trùm mọi lĩnh vực.

Bỗng nhiên cậu nhìn về hướng tây nhủ mầy, các sư huynh sư tỷ đang gặp nguy hiểm. Cậu quay về động phủ của sư phụ và cất tiếng trong trẻo:

-Sư phụ.

-Lạc Hạ?. Nếu con muốn xuống núi thì hãy đến Kiếm Mộ lựa chọn một thanh kiếm cho mình. Đi đường cẩn thận.

-Đệ tử đi đây, người bảo trong sức khỏe.

Lakjhal xoay người đi ra sau núi để lại Vô Ưu Từ thở ra nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Phong Tử(Kẻ Điên).

Kiếm Mộ là nơi tàng kiếm của các thế hệ Tiêu Dao phái.

Kiếm Mộ là một tòa vách núi cẩm thạch khổng lồ trên có đặt hàng nghìn thanh kiếm và bên dưới ghi chép về cuộc đời của thanh kiếm cũng như chủ nhân của nó.

Lakjhal lặng nhìn kiếm mộ và lắc đầu cười khổ.

Khi truyền nhân của Tiêu Dao phái đến nơi này thì một trong hàng nghìn thanh kiếm nơi đây sẽ tự động rung lên hô ứng.

Còn cậu thì không một thanh đáp lại, không phải chúng không muốn mà chúng không dám. Khí cơ như muốn áp đảo cả trời đất trên người Lakjhal khiến chúng sợ hãi.

Lakjhal vươn tay bẻ một cành cây gần đó và dùng Gnodom vuốt nó thành một thanh mộc kiếm sau đó rời núi tiến về Thiếu Thuần Sơn.

...

Bờ vực Vô Sinh Quan, ba người Vô Diệp Từ, Lý Lạc Thủy và Hạ Nguyệt Như đã bị dồn đến không còn đường thoát. Vô Diệp Từ hai mắt đầy tơ máu, đầu tóc rối tung, hắc khàn giọng:

-Uyên Nhạc, chúng ta kết bái huynh đệ ngươi còn nhớ lời hứa trước đây

Uyên Nhạc trầm giọng:

-Ta không là huynh đệ với tên súc sinh ngươi, kẻ giết hàng nghìn sinh mạng vô tội của ba mươi sáu phái không có tư cách tư cách làm huynh đệ với ta.

-Ha ha ha,... ai giết họ ta và ngươi rõ ràng hơn hết, hay cho chính phái, hay cho một huynh đệ,... ta Vô Diệp Từ thề rằng nếu ta còn sống thì sẽ chôn vùi các ngươi dưới mười tám tầng địa ngục.

Vô Diệp Từ nhìn sư muội và sư tỷ thì hai mắt chảy ra huyết lệ:

-Ta hồ thẹn với sư phụ và hai vị sư tỷ sư muội, Vô Diệp đi trước.

- Sư huynh!...

- Sư đệ!...

Vô Diệp Tử dứt lời thì tung người vào vực sâu vạn trượng. Uyên Nhạc hai mắt lạnh lẽo:

- Đồng đảng của ma nhân vẫn còn đây, bắt hai người bọn họ lóc thịt báo thù cho người đã khuất.

Chúng đồng đạo vô lâm chính phái vừa muốn cất bước thì chợt dừng lại.

Chấn trước hai thiếu nữ không biết lúc nào đã xuất hiện một hắc y thiếu niên tuổi khoảng mười bảy tuổi, dáng người cao gầy như thư sinh, tóc đen phiêu dật, gương mặt thanh tú tuyệt luân, ánh mắt tựa tinh thần vĩ đại trên trời đêm.

Nguy hiểm cực độ!...

Cái nhìn của thiếu niên cho hàng nghìn người nơi đây cảm giác này, ánh mắt thiếu niên tựa như nhìn một đám sâu kiến, muốn niết chết thể nào chính là như thế đó.

Uyen Nhạc trầm giọng:

- Các hạ là người phương nào, lại muốn bao che cho đồng đảng ma nhân không khỏi coi thường hàng nghìn cao thủ nơi đây.

Câu nói của Uyên Nhạc điểm tỉnh hàng nghìn cao thủ nơi đây, họ có số lượng áp đảo.

Lạc Thủy bóng lưng cao gầy của tiểu sư đệ hoảng loạn kêu lên:

- Có sao sư đệ lại tới này?.

Nguyệt Như cũng nhắm mắt lại tuyệt vọng:

- Sư đệ cũng đến thì ai chăm sóc cho sư phụ sau này, vô tri, vô trí...

Uyen Nhạc nhăn mày khi nghe hai người nói thế, hắn cũng từng có nghe Vô Diệp nói về tứ sư đệ, tên này không phải là thư sinh tay trái gà không chặt sao?.

Lạc Hạ đạm mạc nói:

- Ta đến mang hai vị sư tỷ về núi, từ nay không được bước chân vào đời đời thế sự.

Câu nói tự tin và điềm nhiên của Lạc Hạ như nói điều hiển nhiên khiến tất cả ngỡ ngàng. Một đạo nhân bước đến quá lớn:

- Ngông cuồng, hôm nay lũ ác nhân các người đều phải đền mạng tại nơi này.

Lạc Hạ đạm nhiên liếc nhìn đạo nhân:

- Ta hôm nay vốn muốn để Vô Diệp sư huynh tự tay thanh toán với các ngươi thế nhưng nếu muốn chết thì đừng trách ta.

Lạc Hạ rút thanh mộc kiếm khiến đám đông hơi sững sờ sau đó bật cười thật lớn.

- Hắn dùng kiếm đồ chơi để tâm quất cho chúng ta kia...

- Hắn chắc không nâng nổi kiếm sắt nên mới lấy thứ này ra...

- Hừ thô chắc,...

- Ha ha ha...

Và chỉ một khắc sau đó tất cả tiếng cười biến thành sự sợ hãi vô tận.

Chỉ thấy hắc y thiếu niên một kiếm quét đến nhẹ nhàng, hơn năm mươi người đứng trước toàn thân bị chém ngang và ngã lảm hai.

Máu thịt bốc mùi nồng nặc nhuộm bầy nhầy một mảng khiến mọi người sắc mặt trắng bệch.

Cái quái gì vừa mới xảy ra?.

Thiếu niên đã chém ra thứ gì?.

Trên đời tồn tại loại kiếm pháp giết người không bố đến thế?.

Lạc Hạ bình thân thu hồi một kiếm rồi nhẹ nhàng hỏi tựa như mới vừa đi dạo phố và hỏi người đồng hành xem có nên tiếp tục hay không:

-Ta chỉ cảnh cáo bằng năm mươi cái mạng, còn phản đối nữa sao?.

Giết người họ đã thấy, giết người tàn nhẫn họ cũng đã thấy nhưng một kiếm chế đôi hơn năm mươi người và vẫn đăm đăm thì cả đời này họ chỉ vừa thấy.

Tên này hoàn toàn là một tên điên, một tên sát nhân trời sinh, một tên ác quỷ máu lạnh cực độ, một kẻ như thế không phải là người họ có thể chọc vào.

Hàng nghìn người lui nhanh về sau với ánh mắt hoảng sợ tột độ.

Lạc Hạ quan sát Uyên Nhạc khiến hắn lông tơ toàn thân dựng thẳng lên. Hắn hiểu được ánh mắt của Lạc Hạ, ánh mắt của một con hổ thú vị nhìn con chuột đang chạy lòng vòng trong bàn tay.

-Chúng ta trở về thôi hai vị sư tỷ.

Lạc Thủy và Nguyệt Như kinh hoàng nhìn tứ sư đệ, trong cảm nhận của họ Lạc Hạ tuy ít nói và khó giao tiếp nhưng là một người ôn hòa, văn nhã, hơn nữa không thích võ công.

Thế nhưng tràng diện máu tươi khủng khiếp này khiến họ cảm thấy tiểu sư đệ trở nên xa lạ, cô lập với cả thế giới.

Đám đông tách ra nhường đường cho ba người mà không dám phát ra âm thanh nào, họ vẫn còn chìm ngập trong nỗi sợ với tràng cảnh vừa rồi.

...

Sau khi trở về Tiêu Dao cốc thì Lạc Hạ tiếp tục trở về động phủ tìm hiểu các môn cầm kỳ thi họa như một thư sinh bình thường. Lạc Thủy và Nguyệt Như cũng tiềm tu trong cốc không ra ngoài.

Vô Ưu Tử đã giao lại việc quản lý môn phái cho Lạc Hạ, đợi khi Vô Diệp Tử trở về thì chức chương môn sẽ chính thức được truyền cho hắn.

Giang hồ lại nổi lên một tên tuổi mới

Phong Tử - Lạc Hạ.

Tên điên ngay trước mặt hàng nghìn nhân sĩ võ lâm một kiếm chém đôi năm mươi người. Vũ lực khủng khiếp, tính cách điên loạn là miêu tả khái quát nhất về Phong Tử.

Vô Ưu Tử ngồi trong sân và lắng nghe tiểu đệ tử Lạc Hạ đánh đàn, hai bên ông là đại đệ tử Hạ Nguyệt Như và tam đệ tử Lý Lạc Thủy.

Tiếng đàn thanh thoát như tiên âm vang vọng khiến người nghe chìm vào cảnh giới kỳ lạ. Thế giới chung quanh cũng như chịu ảnh hưởng của tiếng đàn mà thay đổi.

Hàng đàn yến vũ bay lượn chung quanh, phi điệp dập chòn, hoa cỏ trong cốc cũng bừng sáng sinh cơ.

Tiếng đàn kết thúc khiến ba người mở mắt. Lạc Thủy nhìn quang cảnh chung quanh và mỉm cười:

-Tiếng đàn của sư đệ quả thực thần diệu, lại khiến chúng ta tiến vào trạng thái tĩnh đạo. Ta có điểm sắp đột phá nên thời gian sắp tới có lẽ phải tiềm tu.

-Chúc sư tỷ công lực tinh tiến.

Lạc Hạ đăm nhiên nói và thu đàn. Vô Ưu Tử tọa ngồi điềm nhiên uống trà:

-Con nói nhị sư huynh rơi xuống Vô Sinh Quan có được kì ngộ, cùng đã hơn năm năm rồi chưa thấy tin tức là có sao?.

Lạc Hạ mỉm cười đáp lời:

-Sư phụ yên tâm. Nhị sư huynh đang trên đường tìm bằng chứng để rửa sạch danh tiếng của môn phái, huynh ấy hiện thời sẽ không về.

Lạc Hạ có điều suy nghĩ rồi sau đó cung kính nói với Vô Ưu Tử:

-Đệ tử đã ở Tiêu Dao Cốc hơn hai mươi lăm năm, thư tịch trong cốc đã không còn đủ cho đệ tử tham cứu, đệ tử dự định sẽ xuất hành đến Văn Ngộ thư viện ở kinh thành, mong sư phụ cho phép.

Vô Ưu Tử trầm ngâm sau đó lấy từ tay áo một mảnh gỗ được điêu khắc tinh xảo trên có khắc chữ "Hoàng" và đưa nó cho Lạc Hạ.

-Con cầm vật này đưa cho chủ nhân Văn Ngộ thư viện sẽ có giúp đỡ.

-Đệ tử tạ ơn sư phụ.

-Đi thôi!.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Cứu người.

Lạc Hạ mang theo một kiếm và túi sách rời núi trong tầm mắt Vô Ưu Tử và hai sư tỷ. Nguyệt Như nhìn thân ảnh cô độc của tiểu sư đệ và nói:

-Tiểu sư đệ quá mức thần bí.

Vô Ưu Tử nghiêm nghị nói với hai đệ tử.:

-Hãy nhớ rằng khi Tiêu Dao phải lâm vào tình trạng không thể vẫn hồi thì mới kinh động đến tiểu sư đệ, bằng không hãy để hắn an tĩnh.

Lý Lạc Thủy kinh ngạc:

-Vì sao thừa sự phụ, ta cảm thấy sư đệ tuy rằng không hòa đồng nhưng rất quan tâm đến môn phái.

Vô Ưu Tử thở nhẹ:

-Tình cảm của Phi Tiên Tử quá mãnh liệt, khi nó chấp nhận một người thì sẽ đem cả bầu trời che chở cho người đó, cũng vì thế mới khiến sát tính của nó cực nặng, tiểu sư đệ của các ngươi bên ngoài không nói nhưng trong thâm tâm nó rất quan tâm đến ba huynh đệ tỷ muội các ngươi.

Vô Ưu Tử tâm sự nặng nề:

-Nếu một khi kinh động đến nó chắc chắn sẽ máu chảy trăm dặm. Vì thế vạn vạn không đến phút cuối cùng thì không nên khiến Phi Tiên Tử ra tay.

Lý Lạc Thủy và Hạ Nguyệt Như nghiêm trọng gật đầu, hai người vẫn còn nhớ như in cái ngày cách đây hơn năm năm khi họ và Vô Diệp Tử bị dồn đến bờ vực Vô Sinh Nhai.

Tiểu sư đệ khi đó có vẻ rất bình tĩnh nhưng họ vẫn cảm nhận được sát ý kinh thiên động địa bị đè nén trong mỗi lời nói của hắn lúc hắn một kiếm chém giết năm mươi nhân sĩ võ lâm.

...

Lạc Hạ biến ảo một gương mặt bình thường sau đó rời núi.

Cậu mua một con lừa để làm phương tiện, Lạc Hạ muốn thử nghiệm nhân gian, thế đạo nên không chọn ngựa mà đi.

Đồng ruộng mênh mang, mây trời cao vợi, thôn xóm ấm áp tiếng cười trẻ con, dòng sông hùng vĩ, thâm cốc u tĩnh, rừng cây lá đỏ,... Lạc Hạ lẳng lặng thưởng thức cảnh đẹp trên đường đi và tự hoàn thiện tâm trí của mình.

Giờ đã là lúc xế chiều, nơi xa vang lên tiếng la hét và đao kiếm khua nhau.

Lạc Hạ đánh lừa đi về hướng đó.

Một chiếc xe ngựa đang bị băng cướp đông đảo vây quanh, những người vệ kiệu đã bị chém giết gần hết.

Trung niên uy vũ trong tay đại đao xông pha tứ phía cực kì dũng mãnh, nhưng một hồ không địch lại quần lang, trên người hắn xuất hiện rất nhiều vết thương nhìn vô cùng thê thảm.

Lạc Hạ nổi tính thiếu niên nghịch ngợm nên mỉm cười thả bước xuống lừa về hướng băng cướp và nói:

-Đường này ta mở, cây này ta trồng, các ngươi mau nộp ra của cải cướp được rồi lăn đi.

Chung quanh yên tĩnh.

Thằng này nói gì nghe chương tai thế, xác định cho chính xác công việc, lũ ông đây mới là cướp, làm gì đến phiên thằng mặt trắng ngươi nói câu đó.

-Thư sinh nghèo, cắt...

-Lăn trước khi ông làm thịt người.

-Bán nó vào kỹ viện.

Lạc Hạ cười cợt vung tay lên.

Khí lưu Gnodom hóa thành hàng chục thanh kiếm nhỏ bắn chết toàn bộ lũ cướp. Lạc Hạ phẩy tay áo:

-Đùa chút với các người thôi, ta chỉ giết người chứ không cướp của.

Trung niên vác đại đao ngăn người trước sự khủng bố của thiếu niên, hắn chỉ thấy hắc y thiếu niên vung tay lẹ và toàn bộ mấy chục sinh mạng lập tức tàn lụi.

-Đa tạ vị thiếu hiệp đã tương trợ, không biết có thể báo ra quý tính đại danh để ngày sau báo đáp.

Lạc Hạ thú vị nói:

-Các người muốn báo đáp ta như thế nào?. Phải biết rằng ta cứu mạng các người đấy, có thứ gì quý giá như mạng sống mà các người có thể dùng để báo đáp?.

Đại hán trung niên hơi sững sờ, lúc này một âm thanh băng lãnh nhưng trong vắt hoàng yến vọng lại:

-Vậy không biết thiếu hiệp muốn chúng ta báo đáp bằng vật gì?.

Lạc Hạ mỉm cười đáp:

-Mỹ nhân nụ cười là đủ.

Trung niên đại hán nhún mày thật sâu:

-Thiếu niên xin hãy giữ lễ độ. Nếu không dù võ công thấp thì ta cũng sẽ quyết sống chết với người.

Lạc Hạ phất tay lên:

-Người không cần liều mạng thế đâu, ta chỉ là nổi hứng thú trên chóc mỹ nhân thôi, các người đang trên đường đến kinh thành?.

-Đúng vậy.

Lạc Hạ nhàm chán nói:

-Ta muốn cùng đồng hành được chứ, ta đang muốn vào Văn Ngộ thư viện đọc sách.

Bên trong vọng ra tiếng cười khê như chuông bạc, tiếp đó là tiếng chế nhạo:

-Làm dáng, Văn Ngộ thư viện là thánh địa thư tịch của nước Hạo, đến cả hoàng đế muốn vào cũng phải chịu tiết chế, chỉ bằng tên vũ phu thô bỉ người thì dùng nói đến chạm vào cửa có hay không thấy bậc thêm đã là quý hóa.

-Huân nhi không vô lễ.

-Biết rồi tỷ tỷ. Người ta chỉ nổi hứng trên cái tên sắc lang ngoài kia thôi.

Lạc Hạ tỏ vẻ kinh ngạc:

-Lại có chuyện như vậy?.

Bên trong truyền ra tiếng đáp dịu dàng:

-Thiếu hiệp muốn vào Văn Ngộ thư viện cần tính thông cảm kì thi họa văn sử, ở đó có một cuộc khảo hạch vô cùng nghiêm khắc, gần như chỉ có những người tài hoa khoáng thế mới đặt chân vào thánh địa này được. Mong công tử hãy suy xét lại.

Lạc Hạ trầm ngâm hồi lâu sau đó đáp:

-Vậy ta cũng muốn đến thử sức mình xem sao. Không biết có thể chung đường với các vị cô nương để tìm hiểu thêm về Văn Ngộ thư viện?.

-Thiếu hiệp tự nhiên.

Giọng nói băng lãnh lúc đầu vang lên. sau đó trong xe truyền ra tiếng trò chuyện của các thiếu nữ như yên nhạc.

Trung niên uy vũ xoay người đối với Lạc Hạ và tự giới thiệu:

-Ta là Lý Lôi, mười hai chính phái một trong Nhật Dương Đạo phái. Lần này cũng may có tiểu huynh đệ cứu cái mạng già này, sau này có việc cứ gọi lão Lôi ta một tiếng.

Lạc Hạ mỉm cười nhìn trung niên hào sảng, cậu cũng cười đáp:

-Tiểu sinh Lạc Hạ, có học chút công phu bắn chim bẫy thỏ hồ thẹn với môn phái không dám xưng ra sư môn.

Bên trong xe truyền ra tiếng cười thú vị hiển nhiên là có nghe được Lạc Hạ giới thiệu.

Lý Lôi vỗ vai Lạc Hạ:

-Chút công phu bắn chim bẫy thỏ của huynh đệ đây quả thực làm lão Lôi ta càng xấu hổ hơn.

Lạc Hạ cũng khiêm tốn qua loa vấn đề võ công sư thừa và trò chuyện đại giang nam bắc với Lý Lôi.

Lý Lôi cũng đã đi rất nhiều nơi trên nước Hạo nên kiến thức không cạn. Hai người say sưa trò chuyện về phong tục, tập quán, đặc sắc, thắng cảnh của các vùng miền...

Hoàng hôn đến, nhóm người không kịp vào thành nên đành trú ngoài.

Lạc Hạ đi một vòng và bắt được ba con thỏ rừng, hai con gà hoang. Cậu nhóm lửa và nướng chúng lên. Tài nghệ nấu ăn của cậu qua hơn trăm năm quả thật cũng đã là một đường tổng sư.

Hương thơm dịu và kích thích vị giác của thịt nướng truyền đi quanh quẩn trong không khí. Lý Lôi tấm tắc:

-Trù nghệ của Hạ huynh đệ quả thật không phải tầm thường. Để ta đi mời ba vị tiểu thư.

Chỉ một thoáng sau ba dáng người uyển chuyển xuất hiện khiến đêm tối hơi bừng lên.

Cô gái đầu tiên vẻ thành thực ôn trọng nhưng khí chất như băng sơn cao ngạo, người khác khí chất dịu dàng ôn nhu nhưng không kém nho nhã và cơ trí, người còn lại đôi mắt linh động tinh nghịch vô cùng đáng yêu.

-Nhìn gì sắc lang.

Cô gái trẻ nhất hay mất chuyển động nhỏ và mẫn. Lạc Hạ cười trừ:

-Cảnh đẹp.

Cô gái hơi nghi hoặc:

-Cái gì cảnh đẹp?.

-Mỹ nhân cảnh đẹp.

Cô gái đến đây biết mình bị đùa giỡn nên lúng túng tìm câu để mắng, tiếc rằng nàng vốn từ vựng mắng người không nhiều nên lay hoay một lúc cũng chỉ nói được hai từ:

-Sắc lang.

Lý Lôi thấy không khí hơi gượng gạo nên tiếng đến giới thiệu:

-Đây là ba vị tiểu thư của Đông gia, đại tiểu thư Đông Uyển Băng, nhị tiểu thư Đông Vãn Nhược và tam tiểu thư Đông Lâm Nghi.

Lạc Hạ ánh mắt hơi chuyển:

-Đông gia?. Là ân thế Đông gia với Kiếm Vũ Chân Đạo?.

-Xem ra thiếu hiệp hiểu biết đúng là không ít.

Đông Vãn Nhược dịu dàng trả lời.

Lạc Hạ mỉm cười nghiền ngẫm nói một câu khiến ba vị tiểu thư Đông gia sắc mặt hơi tái đi:

-Vũ Kiếm Chân Đạo chỉ truyền nam không truyền nữ, xem ra cũng không đúng như lời đồn.

Đông Ván Nhược ánh mắt hơi híp lại:

-Thiếu hiệp cũng quan tâm nhiều quá, không tốt cho lắm.

Lạc Hạ từ chối trả lời sau đó cầm lên một con gà hoang đã nướng thơm phức và cắn một miếng thật mạnh rồi tóp tép nhai:

-Ngon!...

Đông Uyển Băng nhú mày còn Đông Lâm Nghi thì bữu môi nói:

-Ăn uống thô tục.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Văn Ngộ thư viện.

Năm người sau khi đến kinh thành thì Lạc Hạ cũng nói lời cáo từ. Thế nhưng Đông Ván Nhược giữ lại và nói:

-Không biết thiếu hiệp có muốn đến Hữu Vân gia trang làm khách đề tỷ muội chúng ta báo đáp ân cứu mạng và che chở trên đường đi?.

-Vậy không còn gì vinh hạnh hơn.

Hữu Vân gia trang nằm ở phía đông nam ngoại ô kinh thành, là cơ ngơi chủ yếu của Đông gia tại kinh thành nên Hữu Vân gia trang được xây dựng vô cùng xa hoa tráng lệ.

Lạc Hạ trong thời gian đợi tiền vào Văn Ngộ thư viện thì cậu tiến vào thư các của Hữu Vân gia trang đọc sách.

Nơi này ẩn chứa rất nhiều bí mật nhưng Lạc Hạ chỉ cần dùng ánh mắt Mieris là có thể quan sát đại khái.

Gia chủ Đông gia Đông Long ngực mang hùng tâm tráng chí cực lớn, hấn thành lập hàng chục môn phái nhỏ phân bố khắp nước Hạ, tổ chức tình báo dưới hình dạng thanh lâu tên Nhất Kiến Các cũng được Đông Long dựng lên, tổ chức sát thủ Sát Nhân Cốc thụ sở chính nằm tại Hữu Vân gia trang cũng do một tay hấn tạo ra.

Tạo hóa trêu người, hấn chỉ có ba người con tư chất hơn người nhưng toàn bộ đều là nữ nhi, một thân tuyệt học không truyền xuống khiến hấn hạ tàn nhẫn hạ quyết tâm cho ba người con gái luyện tập Kiếm Vũ Chân Đạo.

Đợi đến khi ba tỷ muội Đông gia luyện đến tầng thứ sau thì hấn sẽ cho nữ nhi luyện Long Phượng Chuyển Hồn Đại Diễn của ma giáo để đảo lộn âm dương khiến nữ nhi thành nam nhi.

Lạc Hạ vì nhìn ra ba tỷ muội Đông gia thân mang Kiếm Vũ Chân Đạo nên Đông Ván Nhược mời cậu về đây để chờ Đông Long xử lý.

Khi cậu đang lẳng lặng đọc sách thì Đông Uyển Băng tiến đến và đập nhạ lên tiếng.

-Gia phụ có lời mời thiếu hiệp, mời đi theo ta.

Hai người cùng tiến vào một đình các, một trung niên nam tử tuấn vĩ, ánh mắt sâu thẳm và sắc bén như hùng ưng.

Hấn đưa tay mời Lạc Hạ ngồi xuống và uống một chung trà.

-Phong Tử - Lạc Hạ, hay nói đúng hơn là Phi Tiên Tử - Lạc Hạ tứ đệ tử của chương môn đời thứ sáu mươi bảy phái Tiêu Dao – Vô Ưu Tử.

Bà nàng giật mình nhìn thiếu niên, người này nếu đúng là Phong Tử thì các biểu hiện từ trước đến giờ chỉ toàn là giả tạo, kể cả gương mặt bình thường này hấn cũng là dịch dung.

Lạc Hạ mỉm cười sâu xa:

-Tình báo của Nhất Kiến Các quả thật tựa như một con mắt động trên bầu trời, không việc không biết.

Đông Long đẩy mắt hơi chuyển, chẳng lẽ thiếu niên này nhìn được điều gì?. Hấn thở ra nói:

-Gia môn bất hạnh. Ta sinh ra ba nữ nhi không thể kế thừa Kiếm Vũ Chân Đạo, ta quyết tâm hung ác để các nàng luyện tập sau đó sẽ sử dụng Long Phượng Chuyển Hồn đại diễn của ma giáo để chuyển đổi âm dương, hy vọng thiếu hiệp thông cảm cho lão phu mà không loan tin ra ngoài.

Lạc Hạ ánh mắt vẫn bình thản:

-Ta không quan tâm, chúng ta chỉ ngẫu nhiên là người qua đường, các người muốn làm gì không có bất kỳ quan hệ đến ta. Ta mục đích chuyến đi này chỉ muốn đến Văn Ngộ thư viện đọc sách.

Đông Long cười lớn:

-Đa tạ thiếu hiệp giữ tiếng. Ngày mai ta cũng tiến cử ba tiểu nữ nhi vào Văn Ngộ thư viện, thiệp hiệp sẽ cùng tiến vào, nghe đồn Phi Tiên Tử chỉ chuyên chú cầm kỳ thi họa thư tịch không hỏi thế sự hơn hai mươi lần năm, hẳn khảo hạch của Văn Ngộ thư viện sẽ không làm khó được thiếu hiệp

Hắn nói rồi xoay người, Lạc Hạ bỗng nhiên nói:

-Ta cũng không hy vọng được Đông Long gia chủ “mời” Sát Nhân Cốc đến tiếp đãi.

Lạc Hạ nhấn mạnh chữ “mời” đầy thâm ý khiến đáy mắt của Đông Long rung lên. Đông Long mỉm cười:

-Ta vốn có suy nghĩ đó cho đến khi nhớ đến danh hiệu khác của Phi Tiên Tử, một kẻ được mệnh danh Phong Tử thì không phải chỉ để trưng bày. Uyển Băng, Văn Nhược tiếp đãi thiếu hiệp không được chậm trễ, Lâm Nghi không nghịch ngợm làm phiền Lạc thiếu hiệp.

Đông Lâm Nghi nhìn bóng lưng phụ thân khuất sau giả sơn thì hiểu kỳ nhảy đến trước Lạc Hạ:

-Người là Phong Tử?. Có thể cho ta xem gương mặt thật không.

Lạc Hạ mỉm cười hủy đi dịch dung thuật.

Vóc người dưới hắc y cao gầy, gương mặt thanh tú, răng trắng môi hồng mày kiếm, đôi mắt như tinh không mệnh mông, suối tóc đen dài, là một thiếu niên tuấn mỹ tuyệt luân.

Ba tỷ muội Đông gia thấy người nhìn thiếu niên trước mắt tựa như phạm nhân vọng tiền. Đông Lâm Nghi thất thần thán lên:

-Không phải chứ, theo giang hồ đồn đại thì Phong Tử đã hơn bốn mươi tuổi.

Lạc Hạ bình thản nói:

-Chỉ là một con số thôi.

Sau đó Lạc Hạ trò chuyện qua loa với ba tỷ muội Đông gia và tìm cơ thoái lui.

...

Nhóm bốn người đứng trước cửa Văn Ngộ thư viện, Lạc Hạ sau khi giao ra mộc bài mà Vô Ưu Tử để cho cậu thì được viện thủ thư viện mời vào gặp mặt.

Lạc Hạ đạm nhiên đối mặt với lão nhân chính khí đường đường, tinh thần quắc thước, viện thủ Văn Ngộ thư viện – Lệnh Hồ Trọng.

Lão nhân liếc mắt quan sát Lạc Hạ thật kĩ sau đó hơi bất mãn:

-Vô Ưu lão hàng lại thu được một báu vật, ông trời quả nhiên vẫn luôn ưu đãi cho Tiểu Dao phái.

-Tiền bối quá khen.

-Được rồi, giới thiệu người với đệ tử của lão phu. Thiên nhi ra đi.

Một thanh niên tuấn tú toàn thân toát lên văn khí quần quanh bước vào từ một cánh cửa khác, thanh niên hơi nghiêng người:

-Hạo Tử Thiên có lễ với Hạ huynh.

Lạc Hạ đạm mạc đáp lễ sau đó dưới ánh mắt của hai thầy trò Lệnh Hồ Trọng và Hạo Tử Thiên, Lạc Hạ cùng một vị trông coi thư các đi khuất.

Hạo Tử Thiên nhàu mày nhìn bóng lưng thiếu niên:

-Đệ tử nhìn không thấu kẻ này.

Lệnh Hồ Trọng vuốt chòm râu bạc và đạm nhiên nói:

-Phi Tiên Tử chỉ chìm đắm trong ngũ môn lục nghệ không quan tâm thế sự môn phái, không phải là kẻ đáng lo.

- Thế nhưng hấn đến đúng vào lúc kế hoạch của chúng ta đang diễn ra, điều này cũng quá mức trùng hợp.

- Vậy chỉ cần dùng thư tịch để hấn không biết đến bên ngoài là được. Đông gia gần đây có động tĩnh gì mới.

Hạo Từ Thiên mỉm cười nhẹ nhàng:

- Đông Long để cho Sát Nhân Cốc và Nhất Kiến Các dần bước ra ánh sáng, các môn phái nhỏ hấn tạo dựng đang để cho chúng đệ tử tạo danh tiếng trên giang hồ.

- Các đô thống ở ba vùng biên ải đã hành động?.

- Bốn trăm vạn đại quân của hoàng triều đã được hoàng thượng ân chuẩn cho chúng ta, ba vị đô thống đã có chuẩn bị mọi sự.

Lệnh Hồ Trọng vuốt râu ánh mắt sâu xa thâm thúy:

- Mọi con cò đã đi vào bần, còn đợi thời cơ thích hợp thì đại Hạo sẽ không còn thứ gọi là giang hồ vô lâm.

Hạo Từ Thiên vẫn cảm thấy không yên với thân ảnh của một người.

- Sư phụ vẫn muốn tính cả Tiêu Dao phái vào việc lần này?. Vô Ưu tiên bói dù sao cũng là...

- Đại sự làm trọng, thân tình với đại nghĩa thì những người đọc sách thánh hiền, hưởng ân quân thượng như chúng ta phải có hiểu biết.

- Đệ tử đã rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Đường về Tiêu Dao cốc.

Lạc Hạ trải qua tại Văn Ngộ thư viện hơn sáu tháng, cậu chỉ yên tĩnh đọc sách, ngày đánh đàn đêm ngâm thơ hoàn toàn không hỏi sự việc bên ngoài.

Ba tỷ muội Đông gia thông qua khảo hạch của Văn Ngộ thư viện nên cũng được vào nơi này, nhưng cũng chỉ có thể ở tầng dưới cùng quan khán thư tịch.

Lạc Hạ thường xuyên ở tại tầng chín nên nhóm người hoàn toàn không có cơ hội gặp nhau.

Hạo Từ Thiên thì thoáng ghé qua để trao đổi học vấn nhưng cũng chỉ có thể thụ giáo.

Lạc Hạ bằng trí tuệ chấn thước kim cổ của mình nghiên cứu các lĩnh vực này suốt hai mươi lăm năm hoàn toàn không phải là con người có thể theo được.

...

Bên cạnh cánh cửa của Văn Ngộ thư viện tầng cao nhất - tầng mười, một thiếu niên tóc đen vừa đánh đàn vừa ngắm nhìn bầu trời, vạn hoa bay liệng, mây lành vẩn quanh, bách điều triều bá, ... từng thanh âm như đánh vào đại đạo tự nhiên truyền khắp kinh thành.

Lệnh Hồ Trọng nhìn thần cảnh này thì chỉ có thể than thở cho tài hoa khoáng thế của Phi Tiên Tử.

Nếu hấn là người của Văn Ngộ thư viện thì tốt biết bao. Đáng tiếc thay...

Cả kinh thành chìm trong tiếng đàn như thiên ngoại ý cảnh của Lạc Hạ.

Kỳ cảnh diễn ra nửa canh giờ thì dừng lại. Lạc Hạ trả đàn về kệ gác sau đó đi gặp Lệnh Hồ Trọng.

- Văn bối đã làm phiền viện thủ hơn sáu tháng, nay muốn trở về thăm gia sư nên đến cáo từ, cảm tạ tiền bối đã quan tâm trong những tháng ngày vừa qua.

Lệnh Hồ Trọng đáy lòng hơi dựng lên, chẳng lẽ hấn nhìn được điều gì, kế hoạch vừa khởi điểm thì hấn lại muốn rời đi. Lạc Hạ bình thản nói:

- Văn bối đọc sách nên hiểu được một chân lý nhỏ, mọi vật tồn tại có mặt trắng và mặt đen, nếu mất đi mặt đen thì vật đó sẽ không tồn tại. Mong tiền bối suy nghĩ lại để tránh gây đại họa cho giang sơn.

Lạc Hạ nói rồi phiêu nhiên thả bước rời đi, Lệnh Hồ Trọng ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của hấn ý thiếu niên. Đáng tiếc, con cò đã hạ xuống, bát

nước hắt đi làm sao để lấy lại.

...

Cách đây hai tháng giang hồ nổi lên một sự kiện lớn, Vô Diệp Từ của Tiêu Dao phái lật được án oan cách đây sáu năm nên muốn mời toàn bộ nhân sĩ võ lâm đến Khai Kim sơn để rửa sạch nỗi nhục cho sư môn.

Lạc Hạ mỉm cười lắc đầu.

Giang hồ phức tạp trọng trọng làm sao có thể nói hết.

Vào giang hồ tóc xanh tràn nhiệt huyết, lui bước tóc bạc dẫm tang thương.

Vô Diệp Từ xuống núi gặp Uyên Nhạc kết bái huynh đệ, nào biết hần vốn xuất thân U Thiên ma giáo nhân vật xuất thế.

Uyen Nhạc gây ra thảm án ba mươi sáu phái Thất Xuyên sau đó dùng vô số quan hệ và âm mưu gài tội cho Vô Diệp Từ.

Nếu Lạc Hạ không ra tay thì hai vị sư tỷ có khả năng phải táng thân vực thẳm.

Vô Diệp Từ dẫn thân Vô Sinh Quan đạt được kỳ ngộ nên võ công tăng mạnh. Tâm tính trải qua tẩy lễ cũng thành thực, ôn trọng hơn.

Trải quan gần một năm gian khổ, Vô Diệp Từ đã tìm được chân tướng sự việc và muốn phơi bày.

Thế nhưng

Trong mắt các đại lão của ẩn thế tông môn thì Uyên Nhạc, Vô Diệp Từ chỉ là những thằng nhóc loay hoay trong bàn cờ của họ.

Đông Long một tay tiếp sức cho Uyên Nhạc tai họa Vô Diệp Từ, Lệnh Hồ Trọng lại tiếp sức cho Vô Diệp Từ lật lại thảm án lấy trong sạch về cho sư môn.

Những kẻ khác mỗi người một quân cờ đặt vào bàn cờ để kiếm lợi.

Lạc Hạ không cần suy nghĩ cũng biết Đông Long và Lệnh Hồ Trọng muốn đạt được thứ gì từ ván cờ này.

Lạc Hạ không quan tâm cho lắm, phái Tiêu Dao bình yên thì cho dù giang hồ huyết vũ cũng không quan hệ đến cậu.

Hết lần này đến lần khác, hai kẻ kia lại tính tất cả vào đầu Tiêu Dao phái.

Lạc Hạ mỉm cười nhẹ khi nhớ đến sư phụ mình Vô Ưu Từ.

Trong số tất cả cao thủ cậu tiếp xúc kể cả Đông Long và Lệnh Hồ Trọng thì sư phụ có tu vi cao sâu và ấn dấu mạnh nhất.

Nếu Lạc Hạ đoán không lầm thì Vô Ưu Từ cách Phá Toái Hư Không chỉ một bước ngắn, nếu tính theo hệ thống chiến lực trong tinh không chính là một Mega hoặc một Drastro.

Lần này cậu về Tiêu Dao phái chính là muốn dùng ngộ đạo thanh âm trong đàn khúc của mình để trợ giúp sư phụ bước ra bước cuối cùng.

...

Cách Tiêu Dao cốc còn hai ngày, Lạc Hạ gặp được hai bóng người đang triển khai khinh công giao đầu kịch liệt trên cách đó không xa.

Là một nam một nữ.

Nam dùng Đăng Vân Lục Bộ là người của ẩn thế tông môn Minh Nhật sơn trang, nữ dùng Phiêu Miểu Vũ Bộ là người của Từ Hàng Đạm Trai.

Lạc Hạ lắc đầu, chỉ cần liếc mắt thì Lạc Hạ cũng có thể nhìn ra có kẻ sắp xếp việc này, và mục tiêu chính là cậu.

Lạc Hạ nhếch môi lấy ra một kiếm tung người đến giữa và tách hai người ra, sau đó cậu thông thả thu kiếm và nói:

-Cùng là đồng đạo chính phái, sao lại xuất sát chiêu với nhau?.

Thanh niên nghiêm nghị nhìn hắc y thiếu niên trước mắt. Tu vi kẻ này cao thâm khó dò nên hắn khiêm tốn thu kiếm và nói:

-Không biết vị sư huynh này là?.

-Lạc Hạ - Tiêu Dao phái.

Phong Từ!!!.

Nghe đồn đại Phong Tử tuổi tác đã hơn bốn mươi nhưng vì sao vẫn trẻ như vậy, là dịch dung, là trứ nhan thuật hoặc là cảnh giới võ công cực kỳ cao thâm?.

Thanh niên ánh mắt hơi giật lên. Thiếu nữ đối diện dùng ánh mắt động lòng người sau mạng che mặt chăm chú đánh giá hắc y thiếu niên với ánh sáng kỳ dị.

Thanh niên chấp hai tay lại và nói:

-Vãn bối Minh Thác đến từ Minh Nhật sơn trang nghe đại danh của tiền bối, kẻ trước mắt này đã giết sư huynh của vãn bối, mong tiền bối đừng can thiệp.

Lạc Hạ thân nhiên liếc về hướng thiếu nữ:

-Không có lửa sao có khói, ngươi không có gì muốn nói?.

-Sư huynh của hần có uế ngữ với vãn bối, đáng chết.

Thiếu nữ cất giọng như hoàng yến từ sau mạng che mặt. Minh Thác cũng lặng người lại, hiển nhiên hần cũng rõ ràng dã tính của sư huynh mình, là mình đuổi lý nhưng nếu để kẻ giết đồng môn huynh đệ đi dễ dàng thì mặt mũi tông môn đặt nơi nào.

Lạc Hạ cũng nhìn được hần khó xử nên mỉm cười lấy một kiếm và vẽ một vòng trên không trung.

Thiếu nữ từ sau mạng che nhú mày suy ngẫm nhưng không thấy đường kiếm có gì đặc biệt.

Minh Thác lại như bị sét đánh trúng.

Minh Nhật Lục Bộ Kiếm điển là công pháp tối cao của Minh Nhật sơn trang, hần là đệ tử xuất thế của Minh Nhật sơn trang nên bản thân rõ ràng tu luyện Minh Nhật Lục Bộ Kiếm điển về sau khó khăn đến thế nào.

Hần hiện tại chỉ vừa luyện đến tầng thứ ba và mắc tại đó không tìm được lối thoát.

Hắc y thiếu niên một kiếm vẽ ra như mở cánh cổng tiến vào tầng thứ tư cho hần. Minh Thác nghiêng người thật sâu:

-Ta ơn tiền bối chỉ điểm, vãn bối sẽ về thông báo lại cho sư môn, mong tiền bối có dịp ghé thăm Minh Nhật sơn trang.

Nói rồi hần thu kiếm rồi đi, thế nhưng trước khi đi Minh Thác liếc thiếu nữ với ánh mắt sáng lạnh. Lạc Hạ lắc đầu:

-Có lợi ích thì tính mạng sư huynh đệ đã là gì. Cái gọi là mặt mũi và tình thân trong miệng lũ giả nhân giả nghĩa này vẫn có thể trao đổi bằng lợi ích.

Thiếu nữ tiến đến và hành lễ:

-Vãn bối Lâm Tĩnh Huyền đến từ Từ Hàng Đạm Trai tạ ơn tiền bối đã giải nguy.

Mỗi hành động, cử chỉ và lời nói của thiếu nữ đều vô cùng phải phép và giữ khoảng cách nhưng lại tạo cho người đối diện sự hấp dẫn tự nhiên vô cùng sâu sắc.

Lạc Hạ gật đầu nói:

-Từ Hàng Đạm Trai?. Ngươi đến đây có mục đích gì?.

-Vãn bối không hiểu ý tiền bối.

Lâm Tĩnh Huyền ánh mắt bình thản và đáp lời. Lạc Hạ ánh mắt híp lại và mỉm cười:

-Không ép hỏi là không được rồi.

Không khí bỗng nhiên nhưng đông đặc lại, áp lực khủng bố kéo đến khiến bầu trời đang sáng cũng hơi sẫm lại.

Lâm Tĩnh Huyền vẫn áo trắng đạm nhiên tung bay giữa trời đất đang muốn cuồng bạo tựa như đóa hoa lan tuyệt đẹp trong cơn giông tố.

Lạc Hạ nói bình thản nhưng mỗi từ đều mang theo sát ý kinh khủng:

-Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói hoặc ta sẽ cho Từ Hàng Đạm Trai máu nhiễm đại địa.

Lâm Tĩnh Huyền bình thản đáp lời:

-Vãn bối chỉ vâng mệnh sư tôn đến bái phỏng Tiêu Dao phái, không hề có ý định gì khác.

Lạc Hạ trầm tư, cậu không thể tận dụng Mieris tối đa với những cảm đoạn của thế giới này do tồn tại vĩ đại đặt ra, nếu không cậu có thể trực tiếp xuyên thấu sự việc bằng các dòng chảy sự kiện và lịch sử.

Lạc Hạ chỉ cảm thấy sự xuất hiện của Lâm Tình Huyền trên đường về quá mức trùng hợp, cậu khẳng định có bàn tay nhúng chân vào chuyện này.

Sau đó cậu bỗng nhiên mỉm cười lạnh lẽo nhìn về chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đe dọa.

Những bóng dáng thi triển kinh công cực cao nhanh chóng phóng về phương hướng này.

Một đạo cô tuyệt mỹ bình thân hiện thân cách đó không xa:

-Lạc Hạ, ngươi tuy rằng là danh môn đệ tử nhưng lại xúc phạm sắc giới, vô lễ với nữ đệ tử của Từ Hàng Đạm Trai, chúng ta cần một câu trả lời.

Lạc Hạ nhìn những gương mặt nơi đây thì không khỏi mỉm cười:

-Toàn những nhân vật tối cường của các tông môn ẩn thế, các tiền bối quá xem trọng vấn đề rồi.

Một trung niên hùng vĩ lưng mang đại kiếm giọng nói trầm trầm:

-Ngươi sát khí quá nặng sẽ là tai họa cho võ lâm, chúng ta đành phải tự thân ra tay.

-Các ngươi ai dám động vào đệ tử bản tọa thì bất kể chính đạo tà đạo đều sẽ phải nằm tại nơi này.

Một âm thanh mang theo vô tận nội lực hùng hậu truyền đến khiến tất cả biến sắc.

Chỉ thoáng chốc một thân ảnh phiêu miểu chớp động từ hàng trăm dặm ngoài hiện thân chặn lấy Lạc Hạ về sau.

Là Vô Ưu Tử, các vị nhân vật cao tăng của các ẩn thế tông môn chân mày nhăn lại thật sâu.

Đạo cô của Từ Hàng Đạm Trai bước đến:

-Chúc mừng Vô Ưu huynh công lực đại tiến, đệ tử huynh sát khí quá nặng lại phạm vào đám giới mời sư huynh để hấn đối chất chịu tội.

Vô Ưu Tử hừ lạnh phát tay áo:

-Đệ tử bản tọa muốn làm gì đến khi nào các ngươi dạy bảo. Bàn cờ này của các ngươi nên nhớ một phần vẫn còn nằm trong tay ta.

Lạc Hạ thú vị nhìn một mặt bá đạo của sư phụ thì cõi lòng ảm áp. Cậu lên tiếng:

-Sư phụ bớt nóng giận, chuyện lần này người để con tự giải quyết vẫn được.

Vô Ưu Tử thở dài:

-Ta chỉ sợ con tự giải quyết thì mọi chuyện càng không thể văn hòa, họ dù gì vẫn có ảnh hưởng rất lớn đến cả giang hồ và nước Hạo.

Mọi người nghe đến đây thì nào không hiểu ý tứ của hai thầy trò người này, hoàn toàn là không để họ và mất.

Một lão nhân bình thường nhưng sát khí ẩn hiện chập chờn như u hồn âm trầm lên tiếng:

-Nghe ngươi nói thì có vẻ sư đồ các ngươi muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay?.

Lạc Hạ kinh ngạc:

-Không phải sao?.

Tĩnh lặng. Các nhân vật cao tăng lạnh lùng nhìn hai thầy trò Vô Ưu Từ.

- Văn bối vô tri.

- Cuồng ngôn.

- Vô Ưu huynh dạy đệ tử quá không nghiêm.

Lạc Hạ đứng thẳng người đậm mặt lên tiếng:

- Các người cho rằng ta là quân cờ còn nằm trong bàn cờ của các người?.

UYỄNH!....

Bầu trời như bị kéo xuống, sát khí khủng khiếp nén lại đến đông đặc, một cỗ nội lực tinh khiết và mệnh mông đê áp toàn trường khiến tất cả không thở nổi.

Cả mặt đất khuôn viên bán kính hàng trăm thước bị ép lún đi một vòng.

Vô Ưu Từ đứng một bên cũng kinh ngạc vô cùng nhìn tiểu đệ tử.

Hắn từ cách đây năm năm đã biết Lạc Hạ thân mang võ lực chân thể, sau khi đột phá đến vô hạn tiếp cận Phá Toái Hư Không cảnh thì hẳn càng phát hiện tiểu đệ tử Lạc Hạ sâu không lường được.

Tiêu Dao phái vốn lấy tính trung lập và không xen vào thế sự nên Vô Ưu Từ muốn tránh cho các đệ tử trong môn phái gây thù chuốc oán lớn với giang hồ.

Thế nhưng lòng người khó lường, họ cảm thấy một nhân vật như Lạc Hạ rất khó kiềm chế nên tìm cách gạt bỏ. Và giờ thì điều Vô Ưu Từ lo lắng đã xảy ra.

Lạc Hạ ánh mắt như thần linh liếc xuống.

- Lũ sâu bọ bay không qua nổi tán cây mà dám kêu gào bầu trời.

Áp lực đại tăng khiến tất cả mặt tái nhợt phun máu.

Vô Ưu Từ nhẹ giọng đạo:

- Đủ rồi Lạc Hạ, con biết môn quy của chúng ta là không được nhúng tay vào thế sự giang hồ.

Lạc Hạ nhắm lại hai mắt và thu hồi nội lực, sát khí sau đó cung kính nói với Vô Ưu Từ:

- Đệ tử đã hiểu, đệ tử sẽ về cốc ẩn thể từ đây không ra.

Sau đó Lạc Hạ xoay người đậm nhiên nói:

- Ta không cần biết về sau có việc gì, các người muốn làm gì, bàn cờ ra sao. Tiêu Dao cốc yên bình ta sẽ ẩn cư không hỏi thế sự, Tiêu Dao cốc gặp nguy thì... ha ha ha... các người chờ bị diệt môn đi. Còn cô ta.

Lạc Hạ chỉ vào Lâm Tĩnh Huyền và mỉm cười lạnh lùng:

- Trừng phạt nhỏ, ta sẽ thu đệ tử xuất thế của Từ Hàng Đạm Trai là thư tỳ. Các người rút đi.

Lạc Hạ vung tay khiến những kẻ nơi đây bị ném đi hàng dặm bên ngoài không một chút khả năng chống cự.

Qua sự việc hôm nay họ đã nhận thức được một nhân vật vô cùng nguy hiểm.

Phong Từ Lạc Hạ của Tiêu Dao phái. Một kẻ ẩn dấu vô cùng sâu, từ trước đến nay luôn yên lặng không lên tiếng nhưng tính chất cực độ nguy hiểm được xếp vào hàng bậc nhất của võ lâm.

...

Lâm Tĩnh Huyền chịu Lạc Hạ mang về Tiêu Dao cốc mà không thể làm gì hơn, nàng biết vận mệnh của một thư tỳ là gì.

Nói trắng ra thì chính là làm nô tỳ của kẻ khác. Bưng trà, rót nước, hầu hạ, kể cả phòng the đều là công việc của thư tỳ, chỉ có mệnh danh thanh nhã hơn mà thôi.

Lâm Tĩnh Huyền vốn muốn tự vẫn nhưng Lạc Hạ lại lấy tông môn của nàng ra đe dọa khiến Lâm Tĩnh Huyền không thể làm gì khác hơn là chấp nhận số

phận.

Tĩnh Huyền Tiên Tử nổi danh giang hồ, là nữ thần của vô số thanh niên hào kiệt, nay chỉ còn là nô.

Lạc Hạ ngồi trước bàn đá của động phủ và thản nhiên uống trà.

-Bỏ mạng che mặt xuống, đây là thư tỳ thì ngươi nên có giác ngộ. Ta cũng rất tò mò về nhan sắc của ngươi, nghe nói Lôi Kiếm công tử chỉ thấy được một thoáng dung nhan của ngươi đã tình nguyện bỏ Cửu Lôi kiếm làm sính lễ cầu hôn.

Lâm Tĩnh Huyền nhẹ nhàng tháo mạng che mặt.

Một trương dung nhan khuynh thế tuyệt mỹ khiến không gian trước động phủ bừng sáng nhẹ, sinh cơ chung quanh nàng như sống động, ấm áp hẳn lên.

Lạc Hạ cũng hơi kinh ngạc, nhan sắc của Lâm Tĩnh Huyền lại có thể ảnh hưởng đến khí tràng và vạn vật chung quanh, cậu đã đọc rất nhiều thư tịch nên hiểu được “mỹ” cũng là một dạng của “đạo”. Lạc Hạ nhẹ cười:

-Được rồi, từ nay công việc của ngươi là rót trà cho ta thôi, xem như phần thưởng cho “mỹ đạo” của ngươi. Ta cũng cần tìm hiểu thêm về điều này.

Lâm Tĩnh Huyền kinh ngạc nhìn hắc y thiếu niên, hẳn không một chút nào chịu ảnh hưởng từ dung nhan của nàng. Đây là điều nàng từ khi vào đời lịch lãm đến nay chưa từng thấy.

Sau đó tâm tư Lâm Tĩnh Huyền chìm xuống.

Những điều đó nay có còn quan trọng?. Cuộc sống của nàng từ nay sẽ chỉ là một quãng thời gian nhơ nhớt.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tiêu Dao phái suy tàn.

Sự xuất hiện của một nhân vật khủng bố như Lạc Hạ khiến nhiều kế hoạch bị chém ngang.

Ý định xưng bá của Đông Long dựa vào sự kiện minh oan trên Khai Kim Sơn của Vô Diệt Tử bị phá hủy.

Ý định bao vây quần hùng trên Khai Kim Sơn từ đó diệt tận võ lâm của Lệnh Hồ Trọng bị phá hủy.

Ý định lần nữa phân chia thế cục giang hồ của các ẩn thế tông môn bị phá hủy.

Tất cả đều bởi vì những âm mưu này có liên quan đến Tiêu Dao phái. Một tồn tại như ma ảnh không lồ che cả nhật nguyệt ám trên đỉnh đầu họ đang ẩn cư tại đó.

“Tiêu Dao phái an Phong Tử ẩn thế, Tiêu Dao phái nguy Phong Tử diệt thế.”

Một câu tương truyền khiến Tiêu Dao cốc trở thành cấm địa đối với bất kỳ thế lực nào.

...

Đã hai mươi mùa thu trôi qua Tiêu Dao cốc.

Cây phi điệp trong sân Phi Tiên Tử lại lần nữa lá chuyển đỏ.

Vô Ưu Tử cách đây ba năm đã giao lại quyền chưởng môn cho Vô Diệt Tử sau đó dưới tiếng đàn của Phi Tiên Tử Phá Toái Hư Không tiến về vùng trời khác.

Lạc Hạ sau đó cũng đã nhận thức được nơi sư phụ sẽ đến, đó là một tầng không gian khác đó tồn tại vĩ đại tạo ra, nơi có thể dung nạp những người có cảnh giới trên Phá Toái Hư Không.

Lạc Hạ cũng có thể tiến đến thế giới đó nhưng cậu không nghĩ nên làm như thế.

Một khi tiến vào tầng thứ không gian kia thì điều kiện để phá bỏ giới chướng thoát đi thế giới này càng trở nên hà khắc, cậu chỉ cần ở lại tầng thứ không gian này tìm hiểu các loại đạo pháp tự nhiên để một bước đột phá chiến lược đến cấp tướng.

Sau đó tự thân giải phóng Vua Chiến Tranh và trở về với Esdeath tiếp tục cuộc hành trình hồi sinh Arthur.

Trong khoảng thời này thì có một việc khiến Lạc Hạ hơi đau đầu. Tình cảm của sư huynh và hai sư tỷ.

Mối quan hệ phức tạp của Vô Diệp Tử, Lý Lạc Thủy và Hạ Nguyệt Như đang khiến Tiêu Dao phải có dấu hiệu nứt vỡ.

Vấn đề này Lạc Hạ chỉ có thể thờ dài lặng nhìn, có lẽ phái Tiêu Dao đã đang đi đến hồi kết, vạn vật có thịnh tất có suy.

Bên động phủ của Vô Diệp sư huynh đang vang lên âm thanh giao đấu gay gắt.

Lạc Hạ buông sách và nói với bóng dáng tuyết mỹ sau lưng.

-Nói với Tịnh nhi chuẩn bị rượu, đến tối ta sẽ về.

Lâm Tĩnh Huyền đáp lời sau đó ánh mắt tràn đầy tình cảm phức tạp nhìn bóng dáng cao gầy của hắc y thiếu niên.

Thời gian như ngừng lại đối với thiếu niên thần bí kia nhưng vẫn trôi qua đối với nàng, hai mươi năm càng khiến nàng xinh đẹp thành thực hơn nhưng bốn mươi năm, sáu mươi năm, một trăm năm thì sao...

Hai mươi năm cạnh bên khiến Lâm Tĩnh Huyền hiểu được phần nào con người của Lạc Hạ, nàng hiểu quá nhiều nhưng cũng không hiểu quá nhiều, cũng vì vậy mà nàng nảy sinh thứ tình cảm không nên có của một đệ tử Từ Hàng Đạm Trai, yêu.

Tĩnh Huyền tiên tử rơi xuống phạm trần, nàng bỏ đi sự cao ngạo của một thiên kiêu, nàng bỏ đi sự lạnh lùng và xa cách, nàng trở nên ôn nhu dịu dàng khi đối diện với hắc y thiếu niên.

Thế nhưng, thiếu niên vĩnh viễn đạm mạc nhìn vạn vật và lạnh nhạt ứng xử với tất cả sự việc, Lâm Tĩnh Huyền hiểu nàng chỉ tuyệt vọng đối với phần tình cảm này của mình.

Lâm Tĩnh Huyền ánh mắt u buồn như muốn khiến trăm hoa trong cốc héo tàn, thân ảnh nàng yếu ớt như liễu tông gió khiến người nhìn vào thương tiếc.

Có lẽ là tuyệt vọng nhưng chỉ cần được ở bên bóng người đó thì cũng đã là hy vọng.

...

Lạc Hạ vung tay tạo thành khí tràng tách hai sư tỷ đang đấu nhau sống chết và nhẹ nhàng nói:

-Sư phụ sẽ không hy vọng nhìn thấy điều này.

Hai nàng hừ lạnh sau đó quay đầu về hai hướng.

Lạc Hạ nghiêm túc nhìn về sư huynh Vô Diệp Tử:

-Sư huynh, người là chương môn một phái, phần quyết đoán này vẫn phải có, bất kể là chuyện gì đi nữa kể cả tình cảm. Người phải đưa ra lời nói của bản thân nếu không muốn Tiêu Dao phái hủy hoại trong tay mình

Vô Diệp Tử xoay người:

-Chuyện này dừng tại đây, ta chỉ duy tâm cầu đạo không muốn dính vào tình quan. Hai vị sư tỷ, sư muội cũng nên tự kiểm.

Lý Lạc Thủy và Hạ Nguyệt Như nghe thế thì đương trường phun máu tươi, sau đó cả hai sắc mặt trắng bệch rồi đi.

Lạc Hạ hiểu Vô Diệp rất khó xử nên muốn chặt đứt tơ tình, đau dài không bằng đau ngắn. Nhìn hai sư tỷ thì trong lòng cũng than nhẹ sau đó nói:

-Sư huynh có muốn uống rượu.

Vô Diệp Tử cả người như già đi:

-Làm phiền sư đệ.

...

Hai tuần sau đó.

Vô Diệp Tử thông báo đại hôn với cả võ lâm mời các nhân vật cao tăng đến dự.

Cô dâu là em gái Lý Lạc Thủy tên Lý Lệ Hân, là một tiểu thư quý tộc không biết võ công.

Lạc Hạ nhìn bóng lưng hai sư tỷ rời đi Tiêu Dao cốc thì nhắm mắt lại và xoay người trở về động phủ.

Phái Tiêu Dao có lẽ sẽ chấm hết vào thời của Vô Diệt Tử.

Lâm Tĩnh Huyền lặng người nhìn bóng lưng tang thương của hắc y thiếu niên và tiến đến ôn nhu lên tiếng:

- Công tử vẫn còn thì Tiêu Dao phái sẽ không thể ngã.

Lạc Hạ mỉm cười buồn:

- Có lẽ sẽ chỉ là tồn tại trên danh tiếng. Tĩnh Huyền, ngươi có muốn rời đi. Ta đã giữ ngươi lại hơn hai mươi năm, cũng đã đủ rồi.

Lâm Tĩnh Huyền cười nhẹ:

- Công tử cho rằng ta còn nơi để về?.

- Ta sẽ sửa lại quá khứ của ngươi.

- Đã quá trễ, nơi đâu có công tử nơi đó mới là nhà của Tĩnh Huyền.

Lạc Hạ sững lại sau đó xoay người nhìn thẳng vào ánh mắt chân thành và vô cùng kiên định của Lâm Tĩnh Huyền. Cậu xoay người đưa tay lấy đàn từ trong động phủ và nói:

- Ngươi đã tiếp cận cảnh giới Phá Toái Hư Không đúng chứ?.

Lâm Tĩnh Huyền dịu dàng mỉm cười:

- Là được công tử chỉ dạy.

Nàng nhìn Lạc Hạ vuốt ve thân đàn thì bỗng nhiên nghĩ đến điều gì. Lâm Tĩnh Huyền sắc mặt trắng bệch. Quả nhiên Lạc Hạ nói:

- Người truy cầu võ đạo đều mong muốn một bước vượt qua Phá Toái Hư Không tiến đến vùng trời khác, ta có thể giúp ngươi.

Lâm Tĩnh Huyền cắn môi ngọc:

- Tĩnh Huyền từ lâu đã không truy cầu võ đạo, chỉ cầu được cất bước theo công tử, mong công tử hãy suy nghĩ lại.

Lạc Hạ trầm mặc thu đàn lại sau đó xoay người rời đi:

- Tùy ngươi.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Hành trình cuối tại nước Hạo.

Bốn mươi năm vụt nhanh.

Giang hồ đã có nhiều biến đổi thăng trầm, các ẩn thế tông môn gần như chìm xuống trong dòng chảy lịch sử với những biến động lớn.

Phái Tiêu Dao cũng không ngoại lệ, Vô Diệt Tử thu ba người đệ tử, đại đệ tử Đinh Vân Thu mê võ như mạng, nhị đệ tử Tô Thái Hà yêu thích quân tử lục nghệ không luyện võ, tam đệ tử Hồ Hiệp chuyên tu y thuật.

Phái Tiêu Dao dưới bàn tay của bốn thầy trò Vô Diệt Tử đã thâm nhập vào giang hồ với việc thu nhận đệ tử, mở y quán, võ quán, xây dựng cơ sở vật chất tại các thành thị lớn... Tiêu Dao phái từ một môn phái ẩn thế đã dần dung nhập vào giang hồ.

Cho đến cách thời điểm hiện nay mười năm.

Đinh Vân Thu vì muốn nghiên cứu các điển tịch tối cao của môn phái lại bị Vô Diệt Tử cấm cản nên lòng sinh bất mãn.

Hắn hạ độc Vô Diệt Tử mưu đoạt quyền chương môn, bất ngờ sau đó lại bị một người thần bí đánh lui nên mang theo hơn nửa nhân số phái Tiêu Dao phái đi về phương bắc lập nên Tĩnh Tú Hải.

Vô Diệp Tử thân mang trọng thương lui sâu vào núi ẩn tu, phái Tiêu Dao bắt đầu suy sụp nghiêm trọng.

...

Lạc Hạ ngồi trước động phủ lặng ngắm cây phi điệp rơi lá.

Kể cách đây ba mươi năm cậu đã không còn đọc sách mà chỉ ngày ngày ngồi quan khán vạn vật tự nhiên.

Cậu vẫn lặng lẽ bảo vệ phái Tiêu Dao từ trong tối, Lạc Hạ cũng không có ý định chấn hưng phái Tiêu Dao, vạn vật có sinh có diệt có thịnh có suy, cậu sẽ để truyền thừa của phái Tiêu Dao sống lại từ trong tro tàn.

Thế nên Lạc Hạ chỉ bảo vệ môn phái như mong ước của sư phụ mà không có ý định đi chấn hưng môn phái.

Lâm Tĩnh Huyền đứng sau lưng Lạc Hạ nhìn bóng dáng hắc y thiếu niên thì trong lòng bình thản, nàng từ bỏ võ đạo nhưng lại tình cờ bước lên một con đường ngộ đạo khác.

Hiện nay nàng cảnh giới tâm tính và võ đạo đã vượt quá Phá Toái Hư Không, chỉ cần nàng nguyện ý tu luyện nội lực thì Lâm Tĩnh Huyền có thể tiến vào một mảnh thiên địa khác bất kỳ lúc nào.

Đã bốn mươi năm trôi qua nhưng thời gian vẫn không khắc bấy kỳ dấu vết năm tháng nào trên gương mặt tuyệt mỹ của Lâm Tĩnh Huyền.

Lạc Hạ ngẩng nhìn bầu trời và nói:

-Đã hơn sáu mươi năm ta chưa rời cốc. Du lãm thiên hạ một phen có lẽ sẽ gặp cảm ngộ mới.

Lâm Tĩnh Huyền khẽ vuốt mái tóc và mỉm cười dịu dàng nói:

-Tĩnh Huyền sẽ đi chuẩn bị.

Lạc Hạ lắc đầu:

-Chúng ta có gì cần chuẩn bị sao?. Đi thôi.

Nói rồi cậu thả bước thong thả rời động phủ, Tĩnh Huyền thả nhẹ bước theo sau.

...

Giang hồ chìm nổi bể dâu đã sáu mươi năm.

Các truyền kỳ nhân vật của một thời phong vân trong quá khứ cũng dần đi vào dĩ vãng và quên lãng.

Lớp trẻ mới nổi xuất hiện nổi bật hai gương mặt. Bắc Tiêu Vũ, Nam Mộ Dung Tổng. Hai người đều có võ công siêu tuyệt thế hệ, hành hiệp giang hồ danh tiếng cực thịnh.

Cô Tô Thủy Tạ, Mộ Dung son trang.

Một con thuyền nhỏ bồng bềnh lướt đi không người chèo.

Trên thuyền có hai đáng người phiêu miểu hư ảo, đúng là Lạc Hạ và Lâm Tĩnh Huyền.

Lạc Hạ lần này xuôi nam mục đích là cát cứ đảo thống Tiêu Dao phái tại Vô Lượng sơn, cậu chỉ tiện đường nhìn qua con gái của sư huynh Vô Diệp Tử cuộc sống như thế nào.

Cách đây mười năm Lạc Hạ đã phong ấn các quyền năng từ ánh mắt Mieris để bản thân có thể chuyên tâm ngộ đạo hơn, vì thế cậu không còn đọc được các dòng chảy trong tình không.

Mieris càng về sau có càng ảnh hưởng đến tâm ngộ đạo của Lạc Hạ nên việc này là bắt buộc.

Chiếc thuyền nhỏ dưới nội lực của Lâm Tĩnh Huyền tựa một chiếc lá lượn trên mặt hồ tiến đến bến thuyền của Mộ Dung son trang.

...

Lý Thanh La nhíu mày nhìn hai khách nhân trước mặt.

Hai người này tiến vào Mộ Dung son trang yêu cầu yết kiến nàng, thân không mang nội lực, tuổi cực trẻ. Lý Thanh La lạnh nhạt cất lời:

-Vị công tử và tiểu thư này là?.

Lạc Hạ nhìn Lý Thanh La thì lắc đầu, võ công trung bình nếu không muốn nói đạt chân truyền Tiêu Dao phái lại chỉ luyện đến nhị lưu cao thủ. Ánh mắt có chất chứa thù hận và tình cảm quá mức bạo ngược.

Lạc Hạ lấy ra một ngọc bội môn phái cho Lý Thanh La xem sau đó mỉm cười ôn hòa:

-Người là con gái của sư huynh ta Vô Diệp Tử và Lý Lệ Hân tỷ hẳn phải biết ta.

Lý Thanh La ánh mắt khó có thể tin tưởng nhìn thiếu niên trẻ tuổi trước mắt.

Nếu quả thật là người này thì thiếu niên trước mắt ít nhất cũng đã quá tám mươi tuổi, nếu không có trứ nhan thuật thì chỉ có cảnh giới võ công siêu tuyệt.

Nàng cũng từng nghe phụ thân nhắc rất nhiều về vị tiểu sư thúc thân bí này.

-Chất nhi ra mắt Hạ thúc thúc, không biết Hạ thúc thúc rời núi là có việc gì?.

-Chu du thiên hạ mà thôi, nhân tiện ghé qua nhìn cuộc sống người thế nào.

Lý Thanh La đã từng nghe phụ thân về lời thệ của vị tiểu thúc này, nàng biết một khi Hạ thúc rời núi thì Tiêu Dao phái đã gặp chuyện nguy nan. Lý Thanh La lo lắng:

-Tiêu Dao phái và phụ thân của ta?.

-Vô Diệp sư huynh trúng độc vẫn bế quan dưỡng thương trong thâm cốc. Tiêu Dao phái, đã không được.

Lý Thanh La ngọc dung hơi cau lại:

-Phản đồ Đĩnh Vân Thu quả thật đáng trời tru đất diệt. Cớ sao Hạ thúc không ra tay tru diệt hắn?.

Lạc Hạ cũng không nổi giận vì bị Lý Thanh La chất vấn, cậu bình thản nói:

-Người sẽ không hiểu được những gì mà ta cùng Vô Diệp sư huynh nhìn thấy, mỗi người đều có suy tính riêng cho mình. Đĩnh Vân Thu hẳn chỉ là kẻ đáng thương mà thôi, là ta và Vô Diệp sư huynh có lỗi với hắn.

-Nhưng...

Lạc Hạ phát tay ngăn lại:

-Hãy nhớ rằng Đĩnh Vân Thu là đệ tử Tiêu Dao phái và vĩnh viễn sẽ như vậy.

Không khí rơi vào trầm mặc, ngay lúc này một thiếu nữ linh lung cất tiếng như tiên âm động lòng người dịu dàng tiến vào:

-Mẫu thân, người cho gọi con.

Lý Thanh La từ ái nhìn con gái và giới thiệu với Lạc Hạ:

-Đây là con gái của chất nhi tên Vương Ngữ Yên, Yên nhi mau hành lễ với thúc tổ.

Vương Ngữ Yên mở đôi mắt trong veo kinh ngạc nhìn thiếu niên có vẻ tầm tuổi mình sau đó dịu dàng lên tiếng:

-Ngữ Yên vấn an thúc tổ.

Lạc Hạ nhìn qua Vương Ngữ Yên sau đó bình đạm hỏi Lý Thanh La:

-Yên nhi không được dạy võ công?.

Lý Thanh La hơi xấu hổ nói:

-Yên nhi tính tình dịu dàng không thích đao kiếm, chỉ chuyên tâm vào sách vở.

Lạc Hạ mỉm cười từ ái, cậu hồi ức những ngày tháng khi bên cạnh sư phụ và các sư huynh, sư tỷ. Lạc Hạ ôn hòa nói:

-Ta cũng không học võ công, từ khi bái vào Tiêu Dao phái đến nay vẫn không học một chút chân truyền võ thuật của môn phái. Sư phụ cũng không trách mắng mà luôn dùng vòng tay của người che chở cho ta. Yên nhi xem như cùng ta có chút tương đồng.

Nói rồi Lạc Hạ lấy ra thanh mộc kiếm của mình và nói:

-Thúc tổ không có gì quý giá để tặng con, thanh mộc kiếm này đã theo ta hơn sáu mươi năm, trong kiếm đã xuất hiện linh tính có mang tinh thần và võ đạo ý chí của ta. Con nhận lấy đi Yên nhi.

Lý Thanh La sưng sốt, thanh mộc kiếm của Lạc Hạ nếu đặt vào Kiếm Mộ có thể xem như tuyệt đỉnh thần binh hàng đầu.

Mang nội lực thâm thấu và võ đạo ý chí của Lạc Hạ lại càng giá trị không tưởng. Nó giúp người cần mộc kiếm có thể trải nghiệm được võ đạo của Lạc Hạ, mà sự thần bí và kinh khủng của vị tiểu thúc này luôn là điều cấm kị trong võ lâm

Nếu các tông môn ẩn thế biết được mộc kiếm này xuất thế chỉ sợ một tràng tình phong huyết vũ vì tranh kiếm sẽ nổ ra.

Lý Thanh La nhìn Vương Ngừ Yên ngây thơ nhận kiếm thì hơi mẫn trong lòng sau đó lên tiếng trách cứ:

-Si nhi, còn không mau tạ ơn thúc tổ, thanh kiếm người tặng con là một tuyệt thế thần binh đấy.

Lạc Hạ phát tay nói:

-Được rồi, ta tặng kiếm cho Yên nhi chỉ để bảo vệ tự thân. Ta muốn viếng mộ Lệ Hân tỷ sau đó sẽ rời đi.

Lý Thanh La nói vài câu để giữ lại nhưng không được nên cũng chỉ có thể vâng lời.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Ngộ đạo, mười triệu nhân dạng.

Lạc Hạ lặng người đứng trước phần mộ nghi ngút khói và được chăm sóc chu đáo của Lý Lệ Hân.

Lý Lệ Hân là một người con gái bình phàm thân không võ công, nàng là con gái út của Lý gia, kém Lý Lạc Thủy đến tận 30 tuổi.

Các đời truyền nhân của Tiêu Dao phái đều tướng mạo anh tuấn phi thường, tài hoa khoáng thế. Lý Lệ Hân mặc dù bị ép gả nhưng nàng vẫn yêu Vô Diệp Tử say đắm

Nàng tính cách dịu dàng, mềm mại được tất cả mọi người trong cốc yêu mến, kính trọng.

Lạc Hạ biết rằng Vô Diệp Tử vì yêu Lý Lạc Thủy nên mới cưới Lý Lệ Hân.

Hai tỷ muội quá giống nhau.

Thế nhưng thời gian sẽ xóa đi nhiều ranh giới, có lẽ Vô Diệp Tử cũng yêu Lý Lệ Hân nhưng sự bối rối và hỗn loạn trong tình cảm khiến hắn không nhận ra.

Lý Lệ Hân biết mình chỉ bị xem là vật thế thân của tỷ tỷ nên buồn rầu sinh bệnh mà mất. Vì hận Vô Diệp Tử nên nàng để con gái mang họ của mình.

Người vô tình kẻ hữu tình vốn khó phân biệt.

Lạc Hạ thở dài rồi xoay người tan biến thân ảnh.

Lâm Tinh Huyền nhẹ nhàng cáo từ Lý Thanh La sau đó như tiên nhân phiêu nhiên rời đi.

...

Vô Lượng Sơn.

Lạc Hạ nhìn tảng thiên thạch đã mang mình đến thế giới này.

Nó vẫn sừng sững, đồ sộ như mới ngày nào, thời gian hơn tám mươi năm không thể để lại bất kỳ dấu ấn trên nó.

Lạc Hạ có thể tưởng tượng cảm nhận được rất nhiều khí tức mạnh mẽ lưu lại trên tảng thiên thạch, hẳn nhiên là có kẻ có ý định dùng nó để đúc thành thần binh lợi khí.

Cậu chỉ mỉm cười lắc đầu, muốn khắc dấu vào tảng thiên thạch chất liệu cấp B+ Noveim mà không có chiến lực trên 100 Drastro thì chỉ là nói mơ.

Lạc Hạ bước vào động phủ trong Vô Lượng Sơn của Vô Diệp Tử cùng Lý Lạc Thủy khi xưa.

Cậu bắt đầu thiết kế lại toàn bộ động phủ trở thành nơi truyền thừa cho kẻ có duyên.

Tự thân cậu ghi chép các thư tịch và võ học trấn phái của Tiêu Dao phái.

Lạc Hạ còn tự thân đúc kết tri thức của thế giới này mà cậu tích lũy suốt hơn tám mươi năm và biên soạn thành hai bộ nội công tâm pháp

Một tên là Cửu Âm Chân Đạo với kiến thức rộng lớn và bao hàm mệnh môn võ học.

Áo nghĩa lấy âm lẫn dương luyện thành bản thân âm hàn nội lực, Cửu Âm trào sử dụng nội lực âm hàn vận chuyển chín đường kinh mạch đem bàn tay thành thân binh lợi khí...

Một môn khác là Cửu Dương Chân Điện, chỉ tu nội lực. Lấy dương mạch tu luyện đến cực hạn tạo thành một thân nội lực khoáng thế, âm hàn bất xâm. Nội lực hùng hậu vô bờ và hồi phục thần tốc bất khả chiến bại.

Hai bộ tâm pháp nếu hữu duyên cùng đồng thời tu luyện ngược sẽ tạo thành Âm Dương Hợp Đạo Chân Công, nội lực hùng hậu tinh khiết như biển, võ công tối giản tiếp cận đạo pháp tự nhiên.

Âm Dương Hợp Đạo Chân Công khắc chế toàn bộ võ công, nội lực trong võ lâm. Luyện đến tối cực có thể tự xưng vô địch.

Hai bộ tâm pháp này chính là đúc kết từ hàng triệu thư tịch cậu đọc được tại thế giới này.

...

Lạc Hạ đứng trên bờ biển Đại Tỉnh Hải và phóng tầm mắt ra khơi xa mệnh môn.

Giờ khắc này cuối cùng cũng phải đến.

Tám mươi năm cảm ngộ đúc kết. Cậu hiện phải bước ra một bước cuối cùng.

Lạc Hạ từ từ nhắm mắt lại.

Thế giới tĩnh lặng không một tiếng động, hơi thở của vạn vật biến mất.

Lạc Hạ mở mắt.

Một thế giới trắng xóa mệnh môn vô ngần.

-Người tìm điều gì?.

Một hắc y thiếu niên hình dáng mờ ảo, hư vô không biết từ lúc nào đã xuất hiện đối diện với cậu và lên tiếng bình thản.

Lạc Hạ mỉm cười nhìn thiếu niên.

-Ta đi tìm ta, cũng chính là người.

Hắc y thiếu niên đối diện lúc này nhân dạng rõ ràng. Kỳ lạ là hắc y thiếu niên hoàn toàn như cùng một khuôn đúc ra với Lạc Hạ. Thiếu niên lắc đầu:

-Không phải là ta, là chúng ta.

Nói rồi cậu chỉ ra sau lưng mình, hàng triệu thiếu niên giống hệt nhau đứng đầy bình thản nhìn Lạc Hạ. Mỗi thiếu niên trên người đều có khí cơ như khác biệt với nhau..

Kẻ dịu dàng, kẻ sát khí, kẻ hung mãnh, kẻ giả dối, kẻ hiếu chiến,... Tất cả họ đều là mỗi một nhân dạng tính cách của Lạc Hạ. Hắc y thiếu niên đạm bạc nhìn Lạc Hạ:

-Người muốn một bước lên trời thì chỉ có một cách đó là tự vượt qua bản thân mình, nói cách khác là vượt qua mười triệu người chúng ta. Đánh bại tất cả nhân dạng của chính mình để tiến đến một vùng trời mới, thất bại tâm thần tan vỡ, vĩnh viễn chết đi. Người có dám tiếp nhận.

-Đến đây.

Một cuộc kinh khủng giữa Lạc Hạ và mười triệu nhân dạng của chính bản thân bùng nổ trong không gian màu trắng.

...

Đã trải qua không biết bao nhiêu thời gian.

Lạc Hạ nhìn mười triệu người vẫn bình an đứng nơi đó thì thở ra khó khăn.

Họ có chiến lược và kỹ năng hoàn toàn giống hệt với cậu, chiến thắng mười triệu bản thân là điều hoàn toàn không tưởng.

Lạc Hạ mỉm cười:

-Ta cảm thấy kỳ lạ về việc các người không giết ta.

Hắc y thiếu niên cũng mỉm cười không dấu điểm:

-Chúng ta chính là người, người chết chúng ta cũng tan biến.

-Nếu ta tự sát thì việc gì xảy ra.

-Chúng ta tan biến nhưng người cũng sẽ vĩnh viễn chết.

Lạc Hạ nhắm mắt lại thật lâu, sau đó cậu mỉm cười mở mắt:

-Vậy xem ra ta đã thắng.

Oanh!...

Thân thể Lạc Hạ hóa thành hàng triệu triệu điểm sáng trong không gian màu trắng bao la, mười triệu nhân dạng thờ dài rồi biến mất.

Thế giới màu trắng xuất hiện những vết rách dữ tợn dài hàng nghìn dặm sau đó vỡ tan thành từng mảnh.

Lạc Hạ lúc này tồn tại ở một dạng vô định, cậu cảm thấy chung quanh đang dần tối đi, hiển nhiên là cậu tự diệt dẫn đến tâm trí và linh hồn đang sắp tan biến.

Cậu ngưng tụ tất cả ý chí của bản thân để kéo các điểm sáng lại với nhau.

Hàng triệu triệu điểm sáng vang bị hút lại bởi một luồng ý chí mạnh mẽ vô cùng và dần ngưng tụ thành Lạc Hạ.

Cậu đứng đó và than nhẹ:

-Các người không vượt qua được cái chết nhưng ta có thể, vì đó ta thắng.

UỶNH!....

Toàn thân Lạc Hạ tỏa ra ánh sáng đen trắng mênh mông hùng vĩ. Không gian tối đen và vỡ vụn chung quanh lấy Lạc Hạ làm trung tâm bắt đầu vận chuyển.

Từ hư vô dần hình thành các tinh thể, các tinh hệ, các thiên hà,... Vũ trụ diễn biến tuần hoàn liên tục, từ sinh ra đến tuyệt diệt hàng hà vô số vòng lặp đi qua và Lạc Hạ tự thân quan khán tất cả.

Lạc Hạ đứng giữa vũ trụ và cất tiếng vang vọng như thần linh:

-Luân Hồi.

Tất cả chìm vào yên tĩnh, vũ trụ biến mất chỉ còn lại bóng đêm vô tận và cô lãnh.

Ánh sáng.

Một bóng người xuất hiện và cũng là người mang ánh sáng đến không gian u tối này. Lạc Hạ nhìn bóng người và mỉm cười:

-Gặp lại chị rồi Arthur.

Cô gái với mái tóc vàng mượt, ánh mắt xanh biếc trong suốt như biển cả, trên người ầng tỏa ra một vàng hào quang lấn áp cả trời đất khiến vạn vật cúi đầu. Vua Kỵ Sĩ Arthur Alturia Pendoragon.

Arthur mỉm cười ấm áp bước đến và xoa đầu Lạc Hạ như ngày nào:

-Em đã cao hơn rất nhiều Lakjhal.

Lakjhal không đáp lại mà lẳng lặng nhìn vào ánh mắt của Arthur, cậu có quá nhiều điều muốn thốt lên nhưng lại không thể cất thành tiếng, chúng nghẹn lại trong ngực cậu.

Arthur đưa tay vò tóc cậu rồi tung lên sau đó ngấm nhìn và hài lòng mỉm cười:

-Như thế mới giống em, cái gương mặt lạnh lùng này không vui tí nào, nói gì đi chứ nhóc?.

Lakjhal muốn mở miệng nhưng ấp úng một lúc sau đó nói:

-Chị ở nơi này hẳn là rất buồn chán.

Ha ha ha!...

Arthur cười nghiêng ngả đến chảy cả nước mắt, sau đó nàng lau nước mắt và hỏn hên nói:

-Em vẫn khờ như xưa Lakjhal. Hơn trăm năm qua không biết bằng cái giọng điệu này thì cô gái nào vừa mắt nổi em.

Lakjhal hơi đỏ mặt xoay đi, vấn đề này cậu cũng không biết trả lời như thế nào, có lẽ chỉ có trước Arthur cậu mới lộ ra góc yếu đuối nhất trong tâm hồn. Arthur như đọc được suy nghĩ của cậu nên nói:

-Chị vẫn luôn quan sát em từ nơi này, tất cả những gì em đã trải qua chị đều cảm nhận được, khổ cho em rồi Lakjhal. Chị sẽ chờ được ngày được cùng em nắm tay du ngoạn tình không Lakjhal. Vĩnh viễn chờ em.

Âm thanh và hình dáng của Arthur dần mờ nhạt đi, ánh sáng cũng bị bóng tối cắn nuốt dần.

Lakjhal mỉm cười:

-Ngày đó sẽ đến thôi, em sẽ vĩnh viễn thủ hộ chị, mãi sẽ luôn là như vậy.

Lakjhal ngẩng đầu nhìn tia sáng cuối cùng đang chịu bóng đêm xâm thực và thốt lên bằng một ý chí kiên định vô cùng:

-Thủ Hộ.

Ánh sáng lóe lên rồi bùng nổ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Luân Hồi, Thủ Hộ.

Bờ biển Đại Tĩnh Hải.

Lâm Tĩnh Huyền lơ lửng nhìn khí tượng chung quanh, bão tố đang nhanh chóng kéo đến, sấm chớp cuồng loạn tung bay trên bầu trời, mây đen cuộn thành một vòng xoáy khổng lồ hàng nghìn dặm, biển cả nổi sóng dữ dội.

Nàng không biết có nên tiến đến đánh thức công tử hay không, Lâm Tĩnh Huyền nhìn ra Lạc Hạ hiện thời đang vậy trong trạng thái ngộ đạo.

Đột nhiên.

Tất cả tĩnh lặng hoàn toàn, biển cả biến thành một mặt gương không gợn sóng, mây trời ngưng đọng lại, sấm chớp tắt lịm, vạn vật yên tĩnh như nghênh đón thần linh giáng thế.

UỶNH!...

Một quang trụ đen trắng khổng lồ bùng nổ thổi tan mây trời thành một lỗ hổng cực đại, xuyên thấu đến hư không.

Ánh sáng dần tán đi và Lâm Tĩnh Huyền khó khăn mở mắt, trước áp lực kinh thiên động địa vừa rồi thì cao thủ tiếp cận Phá Toái Hư Không như nàng chỉ tựa như một hạt cát nhỏ bé.

Lâm Tĩnh Huyền dò tìm thân ảnh của công tử nhưng nơi đó chẳng còn bất kỳ dấu vết nào ngoài một vực sâu vạn trượng với nước biển đang tràn vào.

Lâm Tĩnh Huyền tuyệt vọng tìm kiếm nhưng Lạc Hạ tựa như tan biến khỏi cõi đời này.

...

“Đại Hạo biên lục” ghi chép.

Năm Thái Huyền năm thứ mười bảy, bầu trời toàn lãnh thổ nước Hạo mây đen cuộn cuộn nghìn vạn dặm, trời đất tăm tối như mặt thế, thông thiên quang

trụ xé rách bầu trời, khí thể chấn động thiên địa quét sạch hàng trăm nghìn dặm sơn mạch ven Đại Tinh Hải, lưu quang chói lòa từ mặt đất bay vào tinh không mênh mông như thiên long xuất thế.

...

Lakjhal đứng ngoài tinh không vô tận, Vua Chiến Tranh trạng thái thứ ba đã giải phóng nhân bốn lần chiến lực đến tầng thứ mười, chiến lực cơ bản của cậu sau khi ngộ đạo đột phá là một Godstro.

Một triệu Godstro là chiến lực bình thường của Lakjhal lúc này.

Luân Hồi Lord Area mang theo lực lượng luân hồi không thời gian khủng bố và Thủ Hộ Lord Area tấn công vô địch, phòng thủ bất bại.

Cánh cửa mới mở ra trước mắt Lakjhal khi cậu vượt quá một triệu Godstro.

Sau khi có được Lord Area thì bước tiếp theo là biến nó thành thế giới của riêng mình, vượt qua bước này được gọi là Sáng Thế giả.

Thế giới tuần hoàn sinh sôi không ngừng diễn hóa thành một vũ trụ gọi là Tối Thượng giả.

Đem cả vũ trụ dung nhập cơ thể khiến cơ thể bất tử chân chính, lúc này có thể xưng là Bất Diệt giả.

Trong các bước này đều có những quy trình vô cùng tối nghĩa, tổn hàng tỷ tỷ năm nghiên cứu có thể đều không thấy được điểm cuối.

Thế giới mà Lakjhal lạc vào cũng thuộc về một vị Sáng Thế giả.

Lakjhal với hai Lord Area là điều chưa từng có tiền lệ từ khi “Thần” sáng tạo tinh không đến nay, có lẽ về sau cũng sẽ không có.

Lord Area chia thành bốn tầng lớp gồm loại thông thường Comos, loại cao cấp Higness, loại hiếm Raged, và loại tối thượng Generis.

Lord Area cũng được phân làm ba class chính gồm Alshied phòng thủ, Visyng tấn công, Zerie hỗ trợ, trong mỗi class lại phân ra nhiều công năng như hấp thụ, chuyển dời, bùng nổ, quấy nhiễu,...

Lakjhal có hai Lord Area đều là loại Generis và không thuộc bất kì class nào.

Luân Hồi có thể vận vẹo không thời gian tùy ý, phản đòn tấn công, hấp thụ sát thương, chuyển hóa sát thương,... công dụng đa dạng phụ thuộc vào năng lực và bản năng chiến đấu của Lakjhal.

Thủ Hộ công phòng vô địch là sự kết hợp hoàn mỹ của class Alshied và Visyng.

Khi hai Lord Area cùng hợp lại thì chính Lakjhal cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, điều đó đến cả cậu vận dụng Mieris cũng hoàn toàn không nhìn được bất kỳ thông tin gì.

Điều duy nhất cậu thấy được bốn chữ - “Vĩnh Hằng Bất Diệt”.

Chỉ có bản năng mạnh mẽ nhắc nhở Lakjhal không đến lúc cuối cùng thì không nên hợp hai Lord Area này với nhau, hậu quả sẽ rất khủng bố không tưởng tượng nổi.

Hiện giờ Lakjhal đã đủ điều kiện để bắt đầu kiến tạo thế giới, muốn hình thành thế giới để trở thành Sáng Thế giả thì cậu cần rất nhiều thời gian cùng nghiên cứu.

Lakjhal nhẹ nhàng thở ra sau đó mỉm cười:

-Cũng đến lúc trở về thăm ngốc tướng quân, đã tám năm rồi, may mà thời gian ở thế giới kia chỉ bằng một phần mười tinh không.

Vua Chiến Tranh trạng thái ba tầng thứ mười cao gần nghìn mét vĩ đại, đang rộng mười đôi cánh mạ giáp vàng khổng lồ và hóa thành một đạo ánh sáng chói lòa phóng vút đi trong vũ trụ cô tịch.

...

Tám năm đối với người bình thường là vô số tháng năm, là một quãng thời gian dài đằng đẳng đối với họ.

Cách đây tám năm, quân cách mạng tiến vào kinh thành và thành công chiếm được chính quyền.

Các con cò Lakjhal xấp xếp cũng lộ diện.

Ngh Raid và Jeagers tử chiến sau đó tổn thất thảm trọng các thành viên của hai bên lần lượt chết đi trong trận chiến kinh khủng đó.

Đến cuối cùng, khi đế cụ chung cực của đế quốc – De Deass xuất hiện nghiền áp tất cả khiến Ess phải tự thân đứng ra. Kết quả là nàng cùng đế cụ De Deass cùng đồng thời bạo tạc.

Quân cách mạng giành thắng lợi nhưng đất nước cũng đã bị tàn phá nghiêm trọng.

Ước tính sẽ phải mất đến hai mươi năm để cả đế quốc hồi phục nguyên dạng.

Một điều kì dị là không tìm được bất kỳ thi thể của các thành viên Night Raid lẫn Jeagers.

...

Một ngôi làng nhỏ xinh đẹp lảng lảng nằm cạnh dòng sông trong khu rừng ở vùng cực nam đế quốc.

Thiếu nữ tóc xanh tuyệt mỹ đang ngẩn ngơ ngâm cọng cỏ lau và nhìn vào tinh không. Bỗng nhiên hai giọng nói đồng thời vang lên:

-Lũ dê đã đi vào sâu trong rừng, cô mau vào chặn chúng ra trước khi trời tối nhé Esdeath.

Thiếu nữ tóc xanh búng tỉnh và mỉm cười nói:

-Mới đi săn về hả Kurome, Akame. Thu hoạch thế nào?.

Cô gái có mái tóc ngắn hơn nhăn nhó:

-Chỉ được một con cá Cipupou.

Cô gái khác tóc dài và cao hơn một chút nhưng khuôn mặt lại hao hao cô gái tóc ngắn, cô xoa đầu cô gái tóc ngắn và an ủi:

-Wave cũng sẽ chế biến được món gì đó mới lại thôi, đừng lo Kurome.

-Đừng vuốt đầu nữa, vuốt hoài không lớn lên được.

-Hi hi hi!...

Ess nhìn hai chị em vốn thuộc hai tổ chức không đội trời chung nay sống hòa thuận hạnh phúc thì mỉm cười nhẹ.

Lakjhal để lại một nhân cách khác của mình, trong trận đại chiến đó, nhân cách này cứu tất cả mọi người sau đó dùng "nước mắt nữ thần tự nhiên" để cứu sống người của Night Raid lẫn Jeagers.

Nhân cách đó mang tất cả đến nơi này và để lại một câu nói.

“Hãy sống vì những điều quan trọng ngay bên cạnh”.

Sau đó nhân cách này tan biến không một chút dấu vết.

Tất cả mọi người lúc này mới tỉnh ngộ, có điều gì quan trọng hơn hạnh phúc lúc này, quá khứ sẽ chỉ là quá khứ, nó là một thứ dùng để tưởng niệm mà không phải dùng để níu kéo.

Mọi người buông xuống đao kiếm sau đó cùng chung tay xây lên tại đây một ngôi làng đặt tên Futues – Ánh sáng tương lai.

Cuộc sống như thế này phúc đã duy trì được tám năm. Họ vẫn có thể thỉnh thoảng nhận những phi vụ bên ngoài tùy theo sở thích để không quá xa đọa bản thân trong hạnh phúc.

Làng Futues có thể xem như một tổ chức đánh thuê.

...

-Đội trưởng đừng ngăn người nữa, Tam Thú sĩ đang giặt đồ ngoài sông và phàn nàn về việc ngài để thua trong trò Poker tối hôm qua sau đó đùn việc giặt đồ cho họ.

Bord đã bỏ mặt nạ lộ ra gương mặt xấu xí nhưng lương thiện chất phác lúc này từ ngoài xa gọi vọng đến, trên lưng anh là một bó củi cực lớn. Budlat cũng cười to nói:

-Hy vọng tối nay tướng quân sẽ không thua trò kéo chân Amaia.

Ess phun nhánh cỏ ra và cười vui vẻ:

-Ta sẽ không bao giờ thua mấy trò cơ bắp.

Tatsumi đánh xe chở hàng về làng cũng lên tiếng:

- Ý là cô chỉ là đồ cơ bắp thôi chứ gì. Thật không hiểu gã xui xẻo nào sẽ trở thành nạn nhân cho tình yêu của cô.

- Nếu nói chính xác thì gã xui xẻo cậu đang nhắc tới có vẻ chính là tôi.

Một âm thanh trong trẻo vang lên từ bên cạnh Ess.

Ess ngẩng nhìn thiếu niên xuất hiện bên cạnh.

Thời gian như đọng lại, vạn vật cũng yên tĩnh trong khoảng khắc thiếu niên cùng thiếu nữ nhìn vào mắt nhau.

Đã tám năm rồi, tình cảm mãnh liệt đè nén suốt tám năm trời nổ tung trong tim Ess khiến nước mắt cô dâng lên, cô lao lên ôm thật mạnh lấy thiếu niên.

Cô òa khóc như một đứa trẻ, cô không kiềm nén mà thỏa thích khóc trong lòng thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Đối thủ cũ ở Goddiment -Rồng Bảo Tổ Elstorm.

Buổi tối buông xuống làng Futues.

Mọi người vây quanh bên đồng lửa được nhóm giữa làng. Lakjhal nhìn những gương mặt quen thuộc của Night Raid lẫn Jeagers sau đó mỉm cười:

- Xem ra mọi người đã có một cuộc sống hạnh phúc.

Tất cả nhìn nhau và ngẩn ngơ, họ nhớ lại tất cả sau đó mỉm cười rạng rỡ. Lakjhal lấy từ không gian vương tọa thánh kiếm Excalibur và đưa nó cho Akame xem.

Một dòng chảy ánh sáng từ trán Akame dung nhập vào thánh kiếm và biến mất.

Nhìn quá trình hoàn tất Lakjhal thở dài. Lại một bước nữa cậu gần chạm được vào bàn tay của Arthur. Lakjhal nói với mọi người:

- Nếu vận mệnh cho phép thì chúng ta sẽ một ngày nào đó gặp lại.

Thoát nhiên cậu cùng Esdeath tan biến trước mắt mọi người, cùng lúc đó dòng chảy của cả lục địa nổi Megalov bị Lakjhal sửa đổi.

Toàn bộ thông tin và ký ức của các sinh vật trên hành tinh này về cậu và Esdeath đều bị ấn dấu đi.

Esdeath nhìn cảnh này thì cũng hiểu ý định của Lakjhal, cô không ngăn cản mà chờ đợi.

Lakjhal thực hiện hoàn tất mọi việc và bước đến thì thâm vào tai Esdeath:

- Lần này nàng và ta sẽ cùng tham gia một cuộc hành trình thú vị. Đừng lo lắng mà hãy nhắm mắt lại.

Lakjhal đưa tay vịn vào không gian tạo thành một lỗ hổng cực đại, sau đó cậu tiến đến bế lấy Esdeath đang say giấc bước vào hố đen.

Tinh không khôi phục nguyên trạng và cô tỉnh như chưa từng có việc gì xảy ra.

...

Trong thông đạo không gian rộng lớn, Lakjhal nhìn những xung chấn trên một và thông đạo và nhú mảy. Là khách không mời?. Cậu vận chuyển ánh mắt Mieris sau đó nhếch môi mỉm cười.

Oanh!....

Vách thông đạo xuất hiện vô số phù văn tối nghĩa tự thành một ma trận, một bóng dáng khổng lồ từ ma trận hiện ra. Một con rồng màu bạc với lân giáp vàng tuyệt đẹp dài đến ba nghìn mét hiện thân.

Sáu đôi sừng hoàng kim, ba vòng sáng năng lượng trên đầu tỏa xung chấn kinh khủng, ánh mắt như tinh thần sâu thẳm, hơi thở như muốn nuốt cả không gian chung quanh.

Lakjhal nở nụ cười nhẹ:

-Đã lâu không gặp.

Con rồng liếc nhìn Lakjhal sau đó thâm trầm lên tiếng:

-Đã hơn trăm năm kể từ ngày chúng ta quyết đấu tại đảo rồng Salamon. Ta vốn muốn tiến vào tỉnh không chu du không ngờ lại chạm mặt ngươi.

Lakjhal nhớ đến con rồng Bảo Tổ bị mình vùi dập giữa đấu trường ngày nào nay đã trở thành một phương chúa tể oai nghiêm. Cậu mỉm cười:

-Xem ra ngươi muốn đấu lại nhì.

-Trận chiến đó với ngươi tuy giúp ta khai ngộ nhiều điều nhưng cũng là mối si nhục lớn nhất. Hơn trăm năm, ta không ngày nào ngừng nghĩ ép bản thân trong địa ngục để mạnh lên, đập tất cả cường giả trong tộc dưới chân nay ta đã trở thành tối cường giả của tộc Rồng. Quyết đấu đi Lakjhal.

Lakjhal nhìn dòng chảy năng lượng của con Rồng Bảo Tổ thì cũng khá kinh ngạc, nó vậy mà cũng đạt đến một Godstro. Dựa vào số tuổi của tộc Rồng thì con Rồng Bảo Tổ này có thể xem như một tồn tại độc nhất vô nhị. Cậu lắc đầu nói:

-Lần này sẽ không như trước kia, ngươi đã không còn theo kịp bước chân của ta.

GRAO!....

Thông đạo không gian rung lên bần bật như muốn nứt vỡ trước tiếng gầm của con rồng Bảo Tổ.

Sấm chớp chói lòa cuồng bạo hòa lẫn với rồng, bảo tổ khủng khiếp như muốn nghiền nát tất cả.

Lord Area của rồng Bảo Tổ - Mejenov Strom, Lord Area cấp độ Raged, một dạng kết hợp của class Visyng và class Zirie.

Lakjhal nhú mảy triển khai Lord Area Luân Hồi. Một không gian đen trắng bao trùm lên Lord Area của rồng Bảo Tổ và liên tục xoay vần chuyển hóa năng lượng cuồng bạo của Mejenov Strom thành năng lượng bổ xung cho không gian thông đạo khiến nó ổn định lại.

-Mười nghìn lần.

Luân Hồi Xoay vòng cực nhanh làm năng lượng của Mejenov Strom nhanh chóng tiêu hao bào mòn sau đó tan biến.

Rồng Bảo Tổ ánh mắt lóe sáng sau đó nó lần nữa bành trướng Mejenov Strom và bay lượn vòng quanh Lakjhal.

Một vòng xoáy sấm sét cuốn lấy cậu do Lord Area của rồng Bảo Tổ di chuyển.

Giữa cột sấm sét khủng bố Lakjhal cất giọng bình tĩnh:

-Ngươi đã mạnh rất nhiều, ta cộng nhận điều đó, nhưng nó không đủ để khiến ngươi theo kịp ta.

Oanh!...

Cột xoáy sấm sét bị vặn vẹo và ép nép lại cực nhanh cho đến khi nó chỉ còn là một quả cầu năng lượng xoáy cực mạnh giữa lòng bàn tay Lakjhal.

Năng lượng cuồng bạo cực đại từ quả cầu trong lòng bàn tay cậu khiến rồng Bảo Tổ rung mình.

Nó lập tức há miệng tụ tập sấm sét cùng cuồng phong từ Lord Area của mình.

Lakjhal lật bàn tay và nắm chặt lại:

-Thuận chuyển hai mươi lần.

Quả cầu sấm sét trong tay cậu lập tức dưới tác động của Luân Hồi Lord Area phóng đại lên hai mươi lần. Lakjhal chăm chú nói:

-Cầm cự nhé.

OANH!...

Quả cầu sấm sét ném thẳng vào rồng Bảo Tổ, xuyên thủng Mejenov Strom dưới sự trợ giúp của Luân Hồi, quả cầu bắn thẳng đến trước mặt rồng Bảo Tổ.

GRAOOOO!....

Từ bên trong quả cầu ánh sáng cực đại vang lên tiếng gầm kinh chấn của rồng Bảo Tổ.

Năng lượng bị hút vào cực mạnh, thân ảnh hùng vĩ của con rồng dần hiện ra, khoe miệng rồng Bảo Tổ chảy ra một vệt máu hoàng kim óng ánh. Nó liếc nhìn Lakjhal đứng đó bình thản thì trong lòng thờ dài thất lạc.

Quả nhiên vẫn cách nhau trên trời dưới đất.

Lakjhal vẫn còn bế Ess trong lòng mình, từ đầu đến cuối Lakjhal chỉ dùng một tay để quần nhau với rồng Bảo Tổ. Cậu hơi suy nghĩ sau đó cất tiếng:

-Người có muốn trở thành trợ tá cho ta không?.

Con rồng Bảo Tổ nhìn tinh không mênh mông xuyên qua thông đạo không gian rồi hơi ngần ngại cất tiếng:

-Người có thể cho ta xem một vùng trời đất rộng lớn hơn?.

-Đặc sắc hơn người tưởng tượng rất nhiều.

Cả hai nhím vào trầm mặc, rồng Bảo Tổ cất giọng trầm ấm:

-Tên của ta là Elstorm, người có thể gọi ta như thế.

...

Bên ngoài tinh không một hành tinh màu xanh xinh đẹp.

Lakjhal đứng nơi đó và dùng máu vẽ các ký tự cổ đại tối nghĩa thành một ma trận.

Elstorm đã cùng Lakjhal ký kết ma thệ bình đẳng – Aoyuli Hiverye. Cả hai có thể chia sẻ quyền năng cho nhau tùy theo mức độ tiến hóa của ma thệ này.

Và theo như ma thệ thì Lakjhal sẽ chiếm quyền chủ động chiều hơn.

Elstorm hiện đang chu du đến thế giới khác, cả hai vẫn có thể san sẻ quyền năng cho nhau thông qua một không gian song song của ma thệ.

Lakjhal hoàn thành ma trận và đặt Ess vào giữa. Cậu hôn lên trán nàng và thì thầm bên tai Ess:

-Sẽ sớm gặp lại, nhưng lần này chúng ta sẽ đối đầu với nhau đấy.

Thân hình Ess dưới tác dụng của ma trận chuyển hóa thành dạng quang thể, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng bắn vào hành tinh bên dưới.

Lakjhal thay đổi các dòng chảy lịch sử của hành tinh này sau đó cậu cất bước vào ma trận và cũng hóa thành một đạo ánh sáng hòa vào hành tinh xanh lam mỹ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Cuộc chiến Bàn Cờ, Rider cấp độ Knight.

Hành tinh Tatiai.

Trong một căn phòng mục nát ở ngoại ô thành phố Fuyusi nước Nhật.

Một thanh niên tóc đen gầy yếu dùng máu tươi khắc các ký tự và ma trận cổ đại. Hắn đọc các ma ngữ tối nghĩa.

“Đến từ tối tăm... những anh linh vĩ đại... thần linh nguyên rủa... máu tươi tẩy lễ... hy vọng không thành mang theo thù hận, hy vọng, cảm xúc bùng cháy... khát khao vĩ đại đang say ngủ dưới thánh vật cổ đại... hãy đáp lại lời của ta, my Servant...”

Ma trận sáng lên và một dáng người từ từ hiện ra. Thanh niên nhìn ký hiệu trên mu bàn tay và mỉm cười hào hứng:

-Là Rider cấp độ Knight, ha ha ha, ta sẽ không còn bị khinh thường nữa, ta cũng là người tham gia cuộc chiến Bàn Cờ vĩ đại, Vương Miện Thống Trị, ước nguyện,... tất cả sẽ chứng minh cho ta – Ronald Wase không phải chỉ là một tên thất bại.

Ma trận bùng cháy mạnh sau đó tắt lịm, một dáng người cao gầy toàn thân hắc y lẳng lẳng đứng nơi đó và nghiền ngẫm nhìn thanh niên đang cười có phần hơi điên, dáng người cao gầy lên tiếng:

-Nếu người là Master của ta thì hãy đưa ra dấu hiệu.

Wase lật mu bàn tay trái có một hình xăm cách điệu quân ngựa trong cờ vua. Hắn đánh giá thiếu niên và nói:

-Nếu ngươi là một anh lính cổ đại thì hãy xưng ra tên tuổi để ta biết, Rider.

-Có cần thiết không?.

-Cần thiết, ta cần biết khả năng của ngươi để có thể đưa ra kế hoạch chính xác.

-Được rồi.

Lakjhal mang theo Wase lao đi vùn vụt trong thành phố sau đó đáp xuống sân thượng một tòa nhà cao tầng. Cậu đắm mặ nhìn hấn và cất tiếng:

-Ta là Varon, là kỵ sĩ trưởng dưới trướng vua Anoth xứ Lapis cổ đại.

Thanh niên trầm ngâm lục lọi từ trong trí thức của mình sau đó lắc đầu:

-Chưa hề nghe đến xứ Lapis, cũng không biết vua Anoth là ai?.

Lakjhal gật đầu thần nhiên:

-Cả xứ Lapis đã bị quân thù chôn sống và đốt sạch, không để lại dấu vết là chuyện bình thường.

Wase ánh mắt kinh khủng:

-Là tận diệt quốc gia?.

Lakjhal gật đầu sau đó giọng hơi thương cảm:

-Vị vua nhân từ bị chính những người mình tin tưởng nhất phản bội, kẻ trung thành bắt lực nhìn quốc gia tiêu vong, hy vọng của nhà vua sẽ vĩnh viễn là hy vọng của hấn cũng là lời nguyền cho hấn.

Wase nhìn sâu vào ánh mắt của thiếu niên hắc y, hấn tinh tường ánh mắt đó mang theo cảm xúc hoàn toàn chân thật. Wase trầm ngâm một lúc sau đó cất tiếng:

-Trước mắt chúng ta cần tìm một nơi để làm căn cứ, sau đó phải tìm kiếm thông tin về những kẻ khác cũng tham gia cuộc chiến Bàn Cờ.

Lakjhal gật đầu và nói:

-Ngươi hãy lo việc tìm căn cứ, ta sẽ đi thám thính thông tin về các Master cùng Servant khác. Nếu cần thiết thì hãy thẳng tay hành động, cuộc chiến Bàn Cờ là nơi dùng máu để đổi lấy chiến thắng, lòng nhân từ sẽ chỉ nhận được cái kết bi thảm mà thôi.

Wase gật đầu sau đó hai người chia nhau hành động.

...

Ess từ từ mở mắt.

Một cỗ thông tin chảy vào tâm trí cô, Ess biết rằng đây là thông tin do Lakjhal để lại.

-Cuộc chiến Bàn Cờ, Servant, Master, Vương Miện Thống Trị... Quá thú vị.

Lúc này một thiếu nữ sâu trong ánh mắt bùng cháy một ngọn lửa nhiệt huyết nhìn ký hiệu trên tay và nói:

-Một Berserker cấp Queen, thật khó tin.

Ess liếc môi nhìn thiếu nữ đang hưng phấn và lên tiếng tự giới thiệu:

-Master, ta là Công Chúa Chiến Tranh của Đế chế cổ đại Amis. Hân hạnh được ra mắt ngươi.

-Ta là Yuko De Emble Avian, ngươi có thể gọi ta là Yuko. Rất vui được gặp ngươi, my Servant.

Cả hai nhìn nhau và đều nở nụ cười, họ hiểu được ánh mắt của nhau, ánh mắt của sự khát vọng chiến thắng mãnh liệt, cả hai người chỉ ngay giây phút gặp mặt đã hình thành một mối liên kết mạnh mẽ giữa Master và Servant.

...

Lakjhal đến quận Yatabana, cậu cảm nhận được có một Servant nơi đây.

Hành trình lần này ngoài việc chính là thu hồi mảnh linh hồn của Arthur thì còn một sự kiện khác khiến cậu cảm giác khá bất ngờ.

Vương Miện Thống Trị lại chính là một trong các mảnh vỡ Sức Mạnh hòa lẫn Linh Hồn của “Thần”.

Cuộc chiến Bàn Cờ cũng do chính nó bày ra mục đích nhằm tìm được chủ nhân chân chính phù hợp với mình.

Lakjhal biết rằng nếu dùng sức mạnh để trấn áp thì sẽ không được sự tán thành của Vương Miện Thống Trị, thế nên cậu phong ấn tất cả sức mạnh và lấy trạng thái cơ bản nhất để tham dự cuộc chiến Bàn Cờ.

Lakjhal đáp xuống một con đường vắng lặng của quận Yatabana, ánh đèn đường chập chờn.

Những con bướm đêm nhẹ nhàng lá lướt dưới ánh sáng mờ nhạt.

-Ra đi Caster, thủ thuật ảo giác che mắt của ngươi không tác dụng đâu.

Lakjhal lên tiếng nhưng không có bất kỳ lời đáp lại, cậu nhẹ nhàng ngửa bàn tay và một thanh trường thương màu bạc xuất hiện nơi tay cậu.

Vụt!....

Ánh sáng lạnh lóe lên và đâm vào một con bướm đêm đậu trên kính chiếu hậu chiếc ô tô gần đó.

Xoẹt!...

Chiếc ô tô bị thổi bay mui, con bướm đêm rơi xuống sau đó bốc cháy.

Một dáng người gầy yếu bước ra từ trong ngọn lửa, dáng người cất giọng nói ồ ồ cực kì khó nghe.

-Là Lancer?. Ta không hứng thú đấu với tên cơ bắp ngươi. Không biết ngươi có muốn cùng ta săn mò?.

Lakjhal thu hồi trường thương và cất giọng hờ hững.

-Nói nghe.

-Một thằng nhóc bên trong khu biệt thự này đang thực hiện nghi thức triệu hồi, chung quanh khu biệt thự có tường ma thuật, ta sẽ mở tường sau đó chúng ta hãy vào đó và làm thịt thằng nhãi.

-Ồ!...

Lakjhal liếc nhìn vào sau tường ma thuật của khu biệt thự, quả thật có điều này, khí tức ma thuật triệu hồi vô cùng mạnh mẽ đang diễn ra trong khu biệt thự này, cậu giả vờ trầm tư sau đó lên tiếng:

-Được thôi. Mở tường ma thuật đi

Caster thi triển ma thuật, hàng chục bàn tay ánh sáng màu tím đâm vào cánh cổng, cánh cổng sáng lên sau đó bùng cháy tạo thành một tường năng lượng. Caster lấy ra bốn chiếc dùi và ném vào sau đó lăm nhăm chú ngữ.

Oanh!....

Cánh cổng bị mở ra một lỗ hổng. Caster quay đầu nói với Lakjhal:

-Nhanh vào thôi.

Lakjhal thả người tiến vào, sau đó đột nhiên trở ngược trường thương đâm vào Caster. Caster chỉ kịp trợn mắt lên và thốt:

-Ngươi...

Phập!...

Caster bị thanh trường đâm treo ngược lên, bỗng dưng Caster lè lưỡi nở nụ cười bằng một góc độ quỷ dị:

-Đùa thôi, thằng cơ bắp ngu xuẩn.

Lỗ hổng khép lại, Caster hóa thân từ một con bướm đêm xuất hiện bên ngoài, thân xác bị treo ngược trên trường thương bạc bốc cháy và hóa thành một con bướm đêm rơi xuống đất.

Lakjhal đâm mạnh trường thương vào tường ma thuật nhưng lại bị dội ngược về, xem ra thứ này khắc chế năng lượng của các anh linh rất mạnh.

Lakjhal đậm mặt liếc Caster sau đó thu hồi trường thương và cất bước tiến vào sau khu biệt thự, nơi đang diễn ra nghi thức triệu hồi Servant.

Chương 163: Saber là Arthur?.

Soichiro là một nạn nhân còn sống sót trong cuộc chiến Bàn Cờ diễn ra cách đây mười năm, lúc ấy hắn chỉ vừa năm tuổi, hắn đã tận mắt chứng kiến thảm họa kinh hoàng đó.

Tất cả hàng chục nghìn con người đều bị thiêu sống trong biển lửa khủng bố kể cả gia đình của Soichiro, quang cảnh tựa như địa ngục hiện vẫn thường xuất hiện trong các giấc mộng của hắn.

Soichiro được một người đàn ông cứu về từ trong tràng tai nạn năm đó, người đàn ông yên Yunki, ông ta là người đã chiến thắng trong cuộc chiến Bàn Cờ và cũng là kẻ đã gián tiếp gây ra thảm họa kinh hoàng.

Soichiro không hận Yunki, bởi hắn biết căn nguyên của toàn bộ sự việc, hắn chỉ hận Vương Miện Thống Trị.

Soichiro chăm chỉ và khắc khổ luyện tập hoàn toàn đi ngược với mong ước của Yunki trước khi chết, hắn mong Soichiro có một cuộc sống bình yên.

Soichiro đã đợi cái ngày này cách đây mười năm, cái ngày mà hắn sẽ lại thực hiện cái hành động phá hủy Vương Miện Thống Trị như Yunki đã từng làm.

Soichiro nhìn ma pháp trận đang phát ra ánh sáng huyền ảo thì vô cùng bối rối, vì sao nghi thức triệu hồi đã hoàn thành mỹ mãn, các dấu hiệu cũng đã xuất hiện hoàn toàn như trong ghi chép, thế nhưng Servant nơi đâu.

Tường ma thuật do hắn bố trí đã bị tấn công, các bùa phòng hộ và tham trắc phát hiện được có kẻ đang tiến vào.

Àm!...

Cửa nhà kho bị phá hủy, một thiếu niên toàn thân hắc y với thanh trường thương bạc trong tay lạnh lùng nhìn Soichiro.

Lakjhal liếc nhìn pháp trận triệu hồi và nhợt nhạt nói:

-Xem ra ông trời không yêu thương người cho lắm.

Vụt!...

Lakjhal nhấn bước thật mạnh khiến mặt đất nứt ra và thanh trường thương đâm đến Soichiro với tốc độ khủng khiếp.

Soichiro bật người ra đằng sau và lăn lộn trên mặt đất né được cú đâm của Lakjhal sau đó hắn vớ lấy một ống thép trong nhà kho và vận dụng sức mạnh Inverion của mình để biến ống thép thành một thanh kiếm.

Bình!...

Soichiro bị Lakjhal đá văng vào vách nhà kho và tông gãy đồng kệ gác.

Hắn cảm thấy xương sườn mình có vẻ như đã gãy mất mấy chiếc dưới cú đá nặng nề tựa búa tạ của thiếu niên hắc y.

Roeng!....

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên và Soichiro dùng tất cả cảm quan của mình để vung kiếm đỡ lại.

Àm!...

Soichiro lần nữa bị hất đi, hắn tông vào bức tường khiến nó ầm ầm sụp đổ, bản thân hắn bị quăng ra ngoài sân biệt thự, thanh kiếm trong tay hắn đã nát vụn. Đến đây là hết rồi sao?.

Roẹt!...

Lakjhal dùng trường thương đột kích cực nhanh đến trước Soichiro, thốt nhiên cậu uốn người xoay mấy vòng trên không trung và lui lại phòng thủ.

Một thiếu nữ giáp bạc xinh đẹp tuyệt trần đang cầm kiếm lạnh lùng nhìn Lakjhal.

Thanh kiếm đó, mái tóc đó, gương mặt đó, ánh mắt đó. Lakjhal sửng lại ngẩn ngơ. Người đối diện cậu chính là Arthur, tại sao lại có thể như vậy.

Nhưng chỉ một giây sai lầm có thể dẫn đến cái chết, cuộc chiến Bàn Cờ không phải là nơi để tình cảm xen vào chiến đấu. Lakjhal mắc sai lầm nghiêm trọng và ngay lập tức phải trả giá.

Phập!....

Thanh kiếm trong tay thiếu nữ đâm xuyên qua ngực Lakjhal, máu tươi trào ra và tí tách rơi xuống đất.

Lakjhal dùng tay cầm chặt lưỡi kiếm sau đó dưới ánh mắt khó hiểu, tràn đầy nghi hoặc của thiếu nữ cậu đẩy thanh kiếm ra và tung người lui về sau:

-Saber?, đâm đẹp lắm. Xem ra một nhân vật khó lường đã xuất hiện, ngày hôm nay đến đây thôi, lần sau ngươi không may mắn được như thế đâu.

Thiếu nữ vốn nghĩ thiếu niên hắc y trước mắt có quen biết với nàng nên thất thần, nhưng sau khi nghe câu nói này của Lakjhal thì chân mày nhíu lại lạnh lùng.

Nhìn Lakjhal đang lao ra ngoài thì nàng cũng nhún bước đuổi theo.

Thế nhưng một giọng nói trong trẻo vọng vào tai nàng:

-Nếu ngươi muốn thua cuộc chiến này sớm thì cứ bỏ mặc Master của mình đi, hắn đã bị ta đá tổn thương đến phổi rồi đấy, ha ha ha,...

Saber dừng bước và hừ lạnh một tiếng sau đó thu kiếm và quay về.

...

Lakjhal ôm miệng vết thương đang bốc lên ngọn lửa trắng và lao đi vòng vèo trong thành phố.

Năng lực của cậu khi tham gia trận chiến này bị hạn chế rất mạnh nên khả năng chữa trị của Lakjhal cũng giảm đi đáng kể.

Loảng xoảng!...

Lakjhal ngã người vào một đồng vật liệu gỗ, sất dựng trong một con hẻm và hít thở khó khăn.

Bỗng nhiên những con bướm đêm xuất hiện chập chòn khắp con hẻm, sau đó.

Cộp!... Cộp!...

Tiếng bước chân vọng đến trước Lakjhal, một thân ảnh ốm yếu mảnh khảnh ẩn mình dưới lớp áo choàng cất tiếng ồ ồ chói tai:

-Đau không Lancer?.

-Không tệ.

-Một thằng cơ bắp như ngươi có thể suy nghĩ đến được bước này đã rất khá. Ngươi không chạy về chỗ Master xem như có chút đầu óc.

Lakjhal cười nhạt:

-Ngươi toàn gọi người khác là thằng cơ bắp, kẻ thiếu năng... có vẻ trong quá khứ ngươi đã ăn một vỏ lừa khá lớn nhì.

-CÂM MIỆNG!.

Caster như bị chạm điện gào lên sau đó giẫm vào ngực Lakjhal... Máu tươi trào ra từ vết thương nhưng cậu lại nở nụ cười càng đậm hơn:

-Tiếc phải nói cho ngươi rằng ngươi sẽ phải lại nuốt sống một cú lừa khác.

Băng!....

Một ống thép bay vút đi và ghim vào một con bướm đêm đang bay liệng.

Á!....

Con bướm đen rơi xuống bùng cháy và ngọn lửa hóa thành Caster. Noi bụng của hắn hắn vẫn cầm một ống thép, máu tươi rỉ ra tí tách.

Caster đau đớn đến run rẩy, hai mắt hắn gắt gao trừng lấy Lakjhal:

-Khốn kiếp,... làm sao... ngươi thấy được...

-Ảo thuật là bóng tối, mà bóng tối thì không thể đánh lừa ánh sáng.

Lakjhal vừa nói vừa chỉ vào ngọn đèn đường bên ngoài đang soi vào con hẻm.

Caster cũng bình tĩnh, những con bướm đêm khác không có bóng phản chiếu nhưng con bướm do hấn hóa thành lại có.

Lancer đã chọn góc độ ánh sáng, địa hình hẹp trong con hẻm thêm vào sức quan sát của hấn để tìm ra bản thân Caster giữa đàn bướm đêm.

Caster biết mình đã quá coi thường Lancer, hấn ôm bụng vẫn còn rỉ máu và nhìn thiếu niên hắc y thật sâu:

-Người thắng Lancer. Cái mạng của người sẽ được ta nhắm kĩ.

Caster nói rồi xoay bước ra khỏi con hẻm, thân ảnh hấn lại hóa thành hàng trăm con bướm đêm tan biến vào bóng tối của thành phố.

Lakjhal giọng người đứng lên, cậu nhìn vết thương đã tương đối ổn định và hít thật sâu một hơi:

-Ra đi kẻ giấu mặt.

Lốp bốp!...

Tiếng vỗ tay vang lên từ trên lan can một căn hộ, một thiếu nữ tóc đen váy đỏ xinh đẹp, bên cạnh nàng là một thanh niên tóc bạc, trên thân mang một bộ giáp nhẹ màu đỏ, hai mắt hấn sắc bén như điều hâu, cả người tràn đầy khí tức thần bí không nhìn ra chức nghiệp.

-Đặc sắc, vô cùng đặc sắc. Một sự tinh tế trong chiến đấu đáng để ca ngợi.

Thiếu nữ vừa vỗ tay vừa nói, Lakjhal hai mắt ngưng tụ:

-Người có vẻ không phải đến để gây chiến, muốn điều gì?.

Thiếu nữ mỉm cười thông minh:

-Đúng vậy, một cuộc chiến vào lúc này là hoàn toàn vô nghĩa, nếu ta đoán không lầm thì người vẫn còn giấu bài tử chưa tung ra với Caster đúng chứ.

Lakjhal cười nhạt:

-Caster cũng thế thôi, có thể hấn cũng đã nhìn ra sự hiện diện của hai người, và như các người nói, chiến đấu sống chết vào thời điểm này hoàn toàn không cần thiết, tất cả chỉ để thăm dò lẫn nhau mà thôi.

Thiếu nữ gật đầu không phản đối, nàng nghiêng đầu nhìn Lakjhal và nói:

-Một sự hợp tác tạm thời, người nghĩ sao.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Tung hỏa mù.

Lakjhal sau khi cắt đuôi những dấu hiệu theo dõi thì trở về với Wase.

-Người trở về rồi Varon, ta đã tìm được một địa điểm vô cùng thích hợp ở ngoại ô thành phố, một công trường hóa chất đã bị bỏ hoang hơn ba mươi năm, bên dưới nó có một khu nghiền cứu hóa chất, rất thích hợp để chúng ta lấy làm cứ điểm.

Lakjhal tra hỏi quá trình tìm được công trường hóa chất này sau đó hài lòng gật đầu:

-Làm tốt lắm Wase, xem ra công trường này không phải là cái bẫy của một kẻ nào đó. Thế, những kẻ biết việc người dò hỏi về công trường đã như thế nào?.

Wase đưa ra một thủ thế cắt cổ. Lakjhal đạm bạc:

-Chúng ta đến nơi đó để chuẩn bị thôi, ta đã dò được một số việc rất thú vị.

Trong căn hầm ngầm dưới lòng đất của công trường hóa chất. Lakjhal nói về việc hợp tác với thiếu nữ nọ khiến Wase trầm tư:

-Có thể tin được không Varon?.

Lakjhal lắc đầu:

-Không phải là có tin được hay không. Trong cuộc chiến này thì chỉ có một thứ người có thể tin tưởng đó chính là bản thân thôi Wase.

-Kể cả người?.

Lakjhal nghe câu hỏi này của Wase thì đậm mặt cười:

-Kể cả ta.

Wase ánh mắt lóe lên như hiểu ra điều gì sau đó nói:

-Ta nghĩ chúng ta sẽ "hợp tác" với bọn họ, cuộc chiến này cần chúng ta châm mỗi lửa nhỏ.

Lakjhal gật đầu và nói:

-Ta sẽ liên lạc với bọn họ bằng phương pháp thủ công, có thể Caster đã kiểm soát hệ thống liên lạc trong cả thành phố, người tuyệt đối không nên liên lạc bằng các điện thoại và các thiết bị tương tự.

Wase gật đầu sau đó dò hỏi:

-Người nói Saber đã xuất hiện, vậy người có nhận ra cô ta thuộc cấp độ nào?.

-Cấp King, rất mạnh.

Wase nhăn mày trầm tư:

-Saber sở hữu sức mạnh cùng kỹ năng để dành khả năng chiến thắng lớn nhất trong cuộc chiến này, nếu lại là cấp độ King thì sẽ là một trở ngại rất lớn đối với chúng ta.

Lakjhal nhếch môi nói:

-Người nên nhớ rằng chúng ta đang sống ở thời đại như thế nào, ngày mai chúng ta sẽ đi chuẩn một lượng vũ khí cơ động.

-Ok.

...

Lakjhal mang theo Wase đột nhập vào trụ sở quân đội quốc phòng SDF.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Wase, Lakjhal lấy đủ các dạng vũ khí cho vào một không gian.

Súng bắn tia SSF 18, súng lục Tiger View, lưu đạn các loại, bom Z100, và hàng tá vũ khí khác, thậm chí cậu còn nằng lầy một chiếc máy bay chiến đấu siêu thanh River Oder.

Sau khi vờ vết gằn như thỏa mãn thì cậu mang Wase rời khỏi trụ sở quân quốc phòng. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Wase thì Lakjhal giải thích:

-Không gian chứa thứ nguyên là kỹ năng của Rider, còn điều này chỉ là một thủ thuật nhỏ để đánh lừa camera thôi.

Hai người trở về căn cứ dưới lòng đất và phân chia kế hoạch cho buổi tiếp xúc hợp tác với đối phương.

...

Caster nhìn màn hình Laptop sáng lên đoạn hội thoại và mỉm cười nhợt nhạt:

-Sẽ có rất nhiều kẻ hứng thú với điều này đúng chứ, my Master?.

Một thiếu niên đẹp trai tóc trắng, ánh mắt hồ hững lười biếng ngâm miếng bánh gạo, hất ngửa người ra sau ghế salon và nói:

-Ai cần biết mấy thứ vụn vặt đó, ta chỉ muốn điều gì thật vui vẻ, tốt nhất là người nên quấy cho chúng chém giết nhau sau đó chúng ta cũng nhảy vào tham dự.

-Người vẫn luôn nghịch ngợm my Master. Vậy ta sẽ phát thông tin về buổi gặp mặt của bọn chúng cho các Master của Berseker cùng Saber, tin rằng bọn họ sẽ rất hứng thú nhúng chân vào vũng bùn này.

-Đến giờ điểm tâm tối rồi, có mấy con heo khá béo trong nhà tắm, người tự xử nhé Caster.

Trên vách tường sau lưng thiếu niên, ánh sáng lập lòe làm hiện lên hàng chục người bị đóng đinh đang rên rỉ tuyệt vọng.

Họ đều bị thiếu niên bắt về và tra tấn, khủng bố đến tan vỡ linh hồn.

Caster đi vào nhà tắm, ba vô gái và hai thanh niên ánh mắt sợ hãi tột độ, nước mắt chảy dài trên mặt. Caster mỉm cười cất thanh âm khàn khàn:

-Cái ánh mắt này khiến ta nhìn bao nhiêu lần vẫn không thể chán. Mà tiếc rằng ta có quen ăn nhẹ trước bữa tối, cho nên...

Graoooo!...

Xoạch!... Phập!... Rệt!....

Trong gian nhà tắm máu tươi văng lên bốn phía, tiếng xé thịt của dã thú, tiếng nhai nuốt kinh tởm.

...

Luci Café. Quận Gangu.

Wase ngồi đối diện với thiếu nữ xinh đẹp, bên cạnh hai người là Lakjhal và Servant thần bí của thiếu nữ. Thiếu nữ thanh nhã hớp một chút cà phê sau đó tự giới thiệu:

-Rất vui được gặp mặt, ta là Ayase Yokisaki, bên cạnh là Servant của ta, Archer cấp độ Knight – Aure.

Wase gật đầu và đáp ngắn gọn:

-Ronald Wase và Servant của ta, Rider cấp độ Knight – Varon.

Cả hai giới thiệu xong thì trầm tư nâng ly cà phê, hiển nhiên là đang lục lọi thông tin về đối tác lần này của mình. Đột nhiên Archer lên tiếng:

-Các người bị theo dõi?.

Lakjhal lạnh nhạt:

-Là cô tình bị theo dõi mới đúng.

Dứt lời cậu mang theo Wase nhún người rời đi.

ẦM!....

Một quả tên lửa tầm xa bắn thẳng vào quán cà phê và thổi tung tất cả mọi thứ.

Lakjhal quan sát được hai dáng người cũng thoát khỏi vụ nổ. Cậu thì thầm vào tai Wase:

-Súng bắn tỉa để tại thùng rác trên sân thượng cao ốc thương mại Tabachi, ta sẽ yểm hộ cho người, sau khi đến nơi thì mở chiếc rada được đặt bên trong và bật liên lạc với ta.

Wase gật đầu sau đó băng băng chạy qua đường.

Đoàng!...

Súng phóng lựu ngắm chuẩn xác đến sau lưng Wase. Lakjhal rút một khẩu súng lục từ thắt lưng và bắt một viên.

Oành!...

Quả lựu đạn bị Lakjhal bắn nổ tung giữa không trung. Dòng người lập tức hỗn loạn không thể tả, tiếng còi xe tiếng la hét...

Lakjhal quan sát được một bóng người ẩn người trong một tòa chung cư đang nhắm về hướng này, cậu nhấn chân lao đi.

...

Ayase và Aure hiện đang phải liều mạng chạy vào ngọn núi ở ngoại ô quận Gangu, chỉ có vào đó họ mới có thể có cơ hội phản kích.

Cuộc chiến Bàn Cờ có một quy tắc là không được để người bình thường phát hiện, nếu bị phát hiện phải lập tức diệt khẩu. Cũng vì thế mà bọn họ trong thành phố chỉ có thể dùng vũ khí nóng để phục kích nhau.

Chỉ còn năm trăm mét nữa thì họ sẽ tiến vào ngọn núi, đợt tấn công bằng vũ khí nóng càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Hai người dưới sự oanh tạc của súng đạn từ đối phương cuối cùng cũng đến được chân núi.

Roeng!...

Ánh sáng lạnh lẽo lên chém đến cổ Ayase, nhưng ngay lập tức Aure đã kéo cô quăng ngược về sau và vùng đôi song kiếm ngắn trong tay lên đỡ lại.

Đoàng!...

Không ngờ đòn sát thủ được giấu điểm chính ngay lúc này xuất hiện.

Khi Ayase rời khỏi tầm bảo vệ của Aure thì một phát súng bắn tia đã nổ vang, viên đạn súng ngắn SP 13 ly xé gió bắn thẳng đến trán Ayase.

-Chết tiệt.

Aure nghiêng người ném một thanh kiếm ngắn trong tay về hướng viên đạn khiến nó bị chém làm đôi và xượt qua mặt Ayase thổi tung hai góc cây phong sau lưng cô.

Kẻ đối diện lúc này cũng thừa cơ hội chém mạnh đến Aure.

Xoẹt!...

Máu tươi từ vai Aure vẩy lên không trung, hấn lui nhanh về bên cạnh Ayase sau đó cẩn thận phòng thủ. Kẻ tấn công cũng không thừa cơ truy kích mà lẩn trốn.

Ring!...

Chiếc tai nghe của Ayase vang lên một chuỗi tín hiệu nhỏ, cô đưa tay lên nhấn nút và nói:

-Phía bên người thế nào rồi?.

-Xem ra đối phương cũng có chuẩn bị như chúng ta, kẻ bắn tia người lúc này chính là Wase.

-Thế người để Assassin làm gì?.

-Assassin bị Caster cầm chân.

Ayase nhíu mày lại, xem ra cũng không phải chỉ mỗi mình cô tính toán sự kiện gấp mặt này, có vẻ Wase và Master của Caster đã có hợp tác trước, tựa như cô và Master của Assassin hiệp ước với nhau.

Kế hoạch xem như công cốc, hơn nữa dường như một thế lực thứ ba đang nhúng chân vào việc này, kẻ tấn công khi này không giống Rider của Wase.

-Kế hoạch hủy bỏ, có kẻ thứ ba tham gia vào vụ này, chúng ta rút lui thôi.

...

Lakjlal nhận được tin tức của Wase về việc bắn tia Ayase thất bại, một kẻ khác tấn công hai người dưới chân núi thì mỉm cười.

Mục đích của cậu đã đạt được đó là tạo sự nghi kị và mờ mịt trong mối quan hệ của những người tham gia cuộc chiến Bàn Cờ.

Theo phân tích của cậu thì hiện lúc này sẽ diễn ra hai luồng tư tưởng.

Ayase sẽ cho rằng Wase và master của Caster đang hợp tác, Caster lại cho rằng Wase, Ayase và master của Assassin đang kết thành liên minh.

Duy chỉ có một điều Lakjlal chưa xác định được, ai là kẻ thứ ba nhúng chân vào việc này, là Lancer, Saber hay Berseker hoặc là một liên minh giữa ba master của bọn họ.

Tuy nhiên cậu sẽ đặt ra trường hợp xấu nhất chính là một liên minh của ba Master.

...

Ess nhàm chán ngồi lau thanh kiếm bằng đang vấy máu của Archer. Yuko nhìn được vẻ bất mãn của Ess nên lên tiếng an ủi:

-Được rồi Berseker, lần sau cô sẽ được thỏa thích vui chơi hơn.

-Lúc đó ta hoàn toàn có thể giết được Archer, vì sao cô lại ngăn cản.

Yuko nghiêm nghị cắt lời:

-Bởi vì Master của Rider. Ta có cảm giác sự việc sẽ xấu đi nếu chúng ta nhúng sâu vào cuộc chiến. Cô không nghĩ thử xem vì sao Caster lại có được tin tức của cuộc gặp mặt này.

Ess nghiêng đầu và nói:

-Không phải Caster có thể kiểm soát hệ thống thông tin trong thành phố sao?... Khoan đã... lẽ nào...

Yuko lạnh lùng cười:

-Là liên minh giữa Caster, Rider cùng các master của bọn họ. Hơn nữa vẫn còn hai kẻ khác chưa lộ diện là Saber và Lancer, chỉ khi nào tất cả đều ngửa bài thì cuộc chiến mới chính thức khai hòa, mọi động thái lúc này chỉ là âm mưu chuẩn bị mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Liên minh giữa Saber và Rider.

Lakjhal sau khi đến quận Yatabana để dò thám thông tin về Soichiro từ sở trị an khu vực cùng hàng xóm của hắn ta thì cậu đưa ra một kết luận.

“Một tên cuồng chính nghĩa và vô cùng ngây thơ”.

Lakjhal đóng một cái nhận định “có thể lợi dụng” lên Soichiro sau đó trở về thông báo với Wase về việc có thể đề nghị hợp tác với nhóm này.

...

Trong căn biệt thự của mình, Soichiro sau khi nghe Wase trình bày toàn bộ mọi việc thì liếc nhìn Saber:

-Cô nghĩ thế nào Saber?.

Saber lạnh lùng nhìn thiếu niên toàn thân trang phục đen và nói:

-Bản năng của tôi luôn nhắc nhở rằng không thể tin tưởng bọn họ, my Master.

-Cứ việc những điều chúng ta nói là hoàn toàn chính xác vào lúc này?.

Lakjhal cất tiếng đăm bực khiến Saber nhú mày sâu hơn.

Nàng cảm giác thiếu niên trước mắt là một người vô cùng quen thuộc đối với mình, điều này khiến nàng vô cùng khó chịu, Saber đã lục thật sâu trong ký ức nhưng hoàn toàn không có thân ảnh của thiếu niên.

Soichiro suy nghĩ một lúc sau đó lên tiếng:

-Ta nghĩ vào thời điểm này thì một liên minh là điều bắt buộc, có thể chấp nhận điều này.

Wase cũng cười rạng rỡ:

-Hợp tác vui vẻ.

Saber nhìn Lakjhal đưa tay đến và hừ lạnh sau đó nàng cũng đưa tay bắt lấy.

...

Lakjhal cảm giác có vẻ mình mới là kẻ bị dán cái mác “có thể lợi dụng” từ khi về khu biệt thự này.

Sáng nấu ăn, lau dọn, phục vụ điểm tâm đến tối cậu lại cùng Saber ra ngoài trinh sát,...

Cậu bao trọn gần như mọi việc từ lớn đến bé bởi các cô hầu trong nhà đều bị Soichiro đuổi đi khi cuộc chiến Bàn Cờ bắt đầu.

Lakjhal thậm chí còn có thể thấy nụ cười vui vẻ của Saber khi nhìn cảnh cậu loay hoay tất bật trong bếp.

Và hậu quả của nụ cười thầm để Lakjhal bắt gặp, bữa tối của Saber chỉ có mỗi chén cơm trắng kèm với muối hột.

-Người muốn gây chiến hả Rider?.

-Hả người nói gì ta không hiểu!...

Lakjhal nhìn về sừng sộ của Saber thì ngoảnh mặt đi huyết sáo già như không biết.

Wase và Soichiro thì cắm cúi ăn cơm tựa như không thấy việc đang diễn ra, hiển nhiên cũng đã quen với kiểu này.

Saber nhếch môi:

-Một tên chi suốt ngày lau nhà, rửa bát như người thì làm sao hiểu một chiến binh suy nghĩ gì!....

Yên lặng!....

Wase và Soichiro lặng lẽ buông đũa sau đó chuồn ra ngoài, câu nói vừa rồi của Saber đã chọc vào thùng thuốc nổ.

Trong nhà bếp vang lên tiếng gầm giận dữ:

-Bà già, hôm nay không cho mụ biết chảo gang vào đầu có màu gì ta thề mặc sẽ cời truồng mặc tạp dề.

Loảng xoảng!...

Tiếng đĩa bát ném vào tường vỡ vụn.

-Người nghĩ gì mà lại chỉ cho ta ăn cơm trắng với muối, như thế làm sao ta đủ sức chiến đấu hà lão già!...

Rầm!... Xoảng!...

Tiếng bàn ghế bị lật và xoong nồi đổ bể.

Wase đưa cho Soichiro một bịch snack và nói:

-Xem ra tối nay họ hăng hái hơn mọi khi nhỉ.

-Xem phim hành động kiểu này đúng là khó có thể chán được.

Soichiro cảm lon nước ngọt có gas lên tu một hơi và sóng vai với Wase xem trận đại chiến nhà bếp đang diễn ra kịch tính.

...

Lakjhal cùng Saber sóng vai tiến về kho đông lạnh cạnh bờ sông, mặt mũi hai người vẫn còn hơi có vết băng dãn y tế bởi trận chiến vừa diễn ra.

Đêm trước, Lakjhal đã dò la được tin tức về Lancer cùng Master của hắn, sau đó cậu phát hiện đêm nay sẽ diễn ra một cuộc gặp gỡ giữa Lancer, Caster cùng hai Master.

Hai người nấp sau một chiếc container và lặng lẽ chờ đợi.

Tiếng động cơ vang lên sau đó là hai dáng người bước ra từ trong một chiếc MVS sang trọng.

-Là Caster, thanh niên kia hẳn là Master của hắn.

Saber biết mình không bằng Rider trong việc quan sát tình hình chung nên nói:

-Người tính thế nào?.

Lakjhal trầm ngâm sau đó nói:

-Đợi, một lát nữa ta sẽ từ trong bóng tối đón tiếp những vị khách không mời, chẳng hạn như Archer, Assassin.

Saber biết việc Lakjhal đang thực hiện vô cùng nguy hiểm, nàng nhú mày nói:

-Thế ta phải làm gì?.

-Bởi vì người rất ngốc nên người cứ ngồi đây. Nhớ kỹ, chờ khi kẻ thứ ba tiến vào cuộc đấu gặp bất lợi thì hãy tiến vào rồi hợp tác với hắn cầm cự trước Caster và Lancer.

Một chút lo lắng vừa xuất hiện lập tức bị dập tắt trong lòng Saber, nàng hừ lạnh xoay đi.

Saber hoàn toàn không thấy được ánh mắt dịu dàng, ôn hòa của Lakjhal lúc này đang nhìn nàng.

...

Lancer từ trong trên một container đáp xuống trước Caster cùng Master của hắn.

Đó là một thanh niên tóc đen rối tung tùy ý, gương mặt điển trai với một nốt ruồi dưới mắt phải.

Trên người hắn vận một bộ chiến giáp nhẹ màu đen gọn gàng, trong tay hắn là hai thanh trường thương một đỏ một vàng.

Lancer nhìn quanh và nói:

-Không bị theo dõi chứ hả?.

-Yên tâm.

-Ồ vậy là lỗi của ta rồi!... Ra đi.

Lancer ngoái đầu lại và nói, một thiếu nữ tóc xanh xinh đẹp tuyệt mỹ cất bước tiến vào. Trong tay nàng là hai thanh kiếm tỏa ra băng giá lạnh lẽo:

-Sao ngươi phát hiện được ta Lancer?.

Lancer nhếch mép cười nhạt:

-Lần sau ngươi nên chú ý đến chung quanh một chút, đừng cứ lúc nào cũng khiến mọi thứ gần bình đóng băng lại.

-Hai ngươi muốn vây công ta à?.

Berseker thần nhiên liếc nhìn Caster và Lancer. Lancer lắc đầu:

-Với tinh thần một hiệp sĩ cổ đại, ta mong muốn một trận đấu công bình với ngươi.

Berseker ồ lên sau đó xoay hai thanh băng kiếm trong tay và nói:

-Ta rất ưa thích nhìn dòng máu của một chiến binh kiêu dũng như ngươi vấy khắp bầu trời.

KENG!...

Hai người nhanh như ánh chớp triển khai giao đấu, xung lực lan tỏa khiến không khí quay cuồng.

Rầm!... Rầm!... Rầm!...

Lancer xoay hai thanh trường thương trong tay và trượt về sau tiến vào thế thủ, hắn nhìn hai tay rung lên và nhếch môi:

-Lực lượng mạnh mẽ lắm, thứ này không nên thuộc về một quý cô xinh đẹp đâu.

-Thương thuật của ngươi rất sắc bén, lại đến.

Oanh!...

Hai người chiến ý thiêu đốt mạnh mẽ hơn trước và xáp vào nhau đánh cận chiến.

Đột nhiên đúng lúc này, một hỏa trụ tấn công từ phía sau Berseker và khóa kín hướng lui của nàng.

Phập!...

Trường thương màu đỏ trong tay Lancer đâm vào vai trái Berseker khiến máu đỏ phun ra. Hắn lập tức nhảy lùi về sau và gần giọng với Caster:

-Ngươi có ý gì?.

Caster thu hồi sách ma thuật và ồ ồ đáp:

-Chúng ta không nên phí thời gian trên người ả. Giải quyết nhanh thôi.

Ngay lúc Lancer muốn lên tiếng thì một âm thanh vang vọng vào tai hắn.

“Dưới danh nghĩa Master của Lancer, ta dùng Nguyên Ngôn ra lệnh cho Lancer phối hợp với Caster tiêu diệt Berseker.”

-Master!...

Lancer chưa kịp dứt lời thì cả người hắn đã cháy nhẹ ánh sáng đỏ sau đó tâm trí của Lancer như chịu điều khiển cực hạn, hắn nặng nhọc thốt ra:

-Có lỗi... rồi... Berseker.

Caster cũng lấy ra một lưỡi hái và vẩy cứng lấy Berseker.

Berseker vung hai thanh kiếm băng giá một vòng và liếm môi, hai mắt bốc lên chiến ý đậm đặc:

-Ta không trách người Lancer, xem ra hôm nay không phải là ngày đẹp trời cho một cuộc đấu danh dự giữa các chiến binh.

Oanh!...

Lancer vung thương đâm đến mạnh mẽ tạo thành xung chấn nhỏ trong không khí.

Berseker quét kiếm gạt đi và trở thành kiếm còn lại phòng thủ sau lưng:

Keng!...

Lưỡi hái của Caster và kiếm của Berseker chém vào nhau tóe ra tia lửa sáng ngời. Lancer ngay lập tức trở mũi của hai thanh trường thương chụm lại với nhau và nhún bước đến như chớp.

-Civ!...

Keng!...

Berseker nghiêng người né được nhưng Lancer lại nhếch môi:

-Aun!...

Ánh sáng đỏ từ một trong hai thanh trường thương chiếu đến cổ nàng.

Ting!...

Mũi giáo trong tay Lancer đâm chuẩn xác đến cổ Berseker nhưng nơi đó đã xuất hiện một lớp băng đá màu xanh thẫm.

-Năng lực thật tuyệt thật. Cố gắng vượt qua nhé Berseker!... Cre!... Xio!... Dae!... Miy!...

Hàng loạt ánh sáng từ hai thanh trường thương trong tay Lancer cắt chém đến người Berseker kèm theo hàng loạt nhát đâm chuẩn xác.

Lớp giáp băng đá trên người nàng nứt vỡ.

Crack!...

Và một dòng máu tươi từ trái tim Berseker vẩy lên. Lancer cũng không cho rằng mình đã chiến thắng nên nhún mày, Caster lúc này cũng đã thi triển phép thuật hoàn thành:

-Đã xong, tránh ra đi Lancer.

Lancer nhún người rời khỏi vòng chiến đấu.

Cánh cửa màu đen từ từ hiện ra trên đỉnh đầu Berseker, hàng trăm cánh tay như đến từ ác ma địa ngục mang theo hơi thở chết chóc gào thét cuộn tràn về thiếu nữ tóc xanh.

Berseker vẫn còn vết máu nơi tim đang lặng yên đứng đó bỗng dưng nở nụ cười tận hưởng:

-GREATTTT!...

Crank!....

Vết thương nơi trái tim Berseker hóa thành băng sau đó vỡ vụn và hoàn toàn khép lại, nàng cầm hai thanh kiếm băng trong tay xuống đất sau đó thì thầm nhẹ nhàng:

-Battle Field Level... ONE!...

Băng giá đông cứng chiến trường sau đó hàng loạt kiếm, thương, giáo, rìu làm từ băng đá có đủ mọi hình dạng xuất hiện.

Ngay lúc này thì những bàn tay mang theo binh khí và khí tức khủng bố cũng đã áp đến đầu Berseker.

Berseker ngẩng mặt, ánh mắt nàng bùng cháy thứ ánh sáng chiến đấu mãnh liệt.

Rầm!... Oanh!...

Những thùng container cực lớn bị xé vụn, mặt đất chung quanh chiến trường tan vỡ...

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Thách Đấu.

Lakjhal điểm nhẹ chân lên một thanh cần trục và đưa mắt quan sát khắp chiến trường.

Master của Lancer đang đứng cạnh của nhà kho số 8, Master của Caster sử dụng pháp thuật để ẩn thân bên cạnh kho đông lạnh. Cả hai đều mang mặt nạ che kín nên không thể biết được giọng mặt thật.

Đây rồi!

Một dáng người toàn thân vận trang phục đen, một chiếc mặt nạ sắt dữ tợn che đi dung mạo của hắn.

Là Assassin.

Vậy hẳn nhiên Archer hiện đang ở đâu đó quan sát chiến trường.

Hoàn toàn không thấy được.

Kể cả cậu dùng kỹ năng trinh thám vẫn không thể phát hiện.

Quả nhiên điều Lakjhal đã thành sự thật.

Archer là một tên rất khó lường tuy rằng chỉ có cấp độ Knight.

Bây Servant đều đã xuất hiện, Saber niềm tình chính nghĩa tuyệt đối, Caster có điểm điên loạn nhưng rất thông minh và biết thời thế, Lancer tinh thần hiệp sĩ cực cao, Berserker mạnh mẽ với tinh thần chiến binh tuyệt vời, Assassin tuy rằng bí ẩn nhưng kẻ khiến Lakjhal cảm giác nguy hiểm nhất chính là Archer.

Đoàng!...

Một đạo ánh sáng xanh biếc kéo ngang qua bầu trời và bắn về hướng Lakjhal đang ẩn thân.

Lakjhal né tránh và dựa vào hướng đi của đạo ánh sáng để xác định vị trí của kẻ địch.

Thật xa!...

Khoảng cách có đến hơn 2000 mét, là từ cây cầu cảng trên bờ sông bên kia. Lakjhal lo lắng liếc nhìn Assassin, hắn vẫn ở trong trạng thái quan sát bất động từ khi đó đến giờ.

Lakjhal rời đi vị trí ẩn nấp sau đó rút thương nhún bước về hướng Assassin, nếu không thể đối chiến cùng Archer thì ít nhất cũng phải dò ra năng lực của Assassin.

...

Bên dưới chiến trường, khói bụi đã lắng đi sau đợt tấn công dữ dội từ phép thuật của Caster. Trong chiến trường vỡ vụn hiện ra thân ảnh của hai thiếu nữ.

-Saber, người có ý gì?!...

Caster gần giọng khi trông thấy thân ảnh của người mới đến. Saber thân nhiên:

-Tên hèn hạ, những bàn tay bẩn thỉu vào cuộc chiến của hai chiến binh, mi không có quyền phát ngôn ở nơi này.

-Hừ, đây là cuộc chiến Bàn Cờ, không phải là trận đấu giao hữu của lũ hiệp sĩ các người.

Caster nói xong thì trầm mặc bởi ngay lúc này Master của hắn đã ra lệnh rút lui.

Kế hoạch đêm nay chỉ đơn thuần là đến để bàn về việc liên minh giữa với Lancer, mọi việc đang thoát khỏi tầm kiểm soát của họ, hiện nơi này đã có đến hai Servant khác, không thể biết nơi này còn bao nhiêu kẻ nấp trong tối nữa.

Berseker liếc nhìn thiếu nữ giáp bạc vừa xuất hiện thì ngẩn người sau đó nàng liếc về thanh kiếm trong tay Saber thì ánh mắt tròn tròn.

-Excalibur!....

Tất cả những người nơi đây cùng ngẩn người khi nghe được Berseker thốt lên, điều này thì có gì đáng để ngạc nhiên, Excalibur thì bất ai cũng biết được về truyền thuyết của nó và Vua nước Anh.

Berseker trừng mắt thật lớn sau đó nghi hoặc hỏi Saber:

-Người là Arthur Alturia Pendragon?.

Saber lúc này cũng đã có chút không hiểu, nàng gật đầu và nghe được Berseker thì thầm:

-Sao có thể như thế được, sao lại trông bình thường như thế, nào đâu sở hữu khí tràng như trong miêu tả của chàng.

-Người nói gì?.

Berseker giật mình khỏi trầm tư sau đó nhìn thật sâu vào Saber:

-Người sẽ được “Chăm sóc” rất kỹ bởi ta đây Saber, hôm nay đến đây thôi, ta hết hứng rồi. À quên một việc.

Berseker vừa định xoay đi thì bỗng như nhớ lại điều gì, nàng ngoái về sau với Lancer:

-Thương thuật của người rất tuyệt vời Lancer, ta rất hy vọng ngày chúng ta đánh một trận sinh tử.

Vụt!...

Thân ảnh Berseker tan biến vào màn đêm.

...

Lakjhal lúc này đang chiến đấu với Assassin nên hoàn toàn không biết được sự việc bên dưới chiến trường.

Keng!...

Lakjhal vùng thương gạt bay mũi tên ngắn sau đó xoay thương đỡ lấy hàng trăm mũi tên từ mọi hướng khác nhau.

Ánh sáng lạnh và hoa lửa lóe lên trong màn đêm. Lakjhal thu thương và nói với Assassin đang ẩn thân đâu đó:

-Ta vốn muốn giấu kín thứ này nhưng xem ra người sẽ là tên đầu tiên ra đi đây Assassin. Hãy thét lên lòng kiêu hãnh rực sáng của đế chế, Thiên Long Đấu Sĩ – ARIVIN!

GRAOOO!....

Một cột sáng bùng mạnh huy ánh một con rồng khổng lồ đáp xuống trên người Lakjhal và bao phủ lấy cậu trong cột ánh sáng màu xanh trắng. Archer đứng từ một tòa cao ốc cách rất xa nhủ mày.

-Là Bảo Khí, chẳng lẽ hán muốn sử dụng “Thách Đấu”.

“Thách Đấu”, là một hình thức ép chiến của cuộc chiến Bàn Cờ, khi hai Servant đối mặt với nhau thì một trong hai sẽ đưa ra lời thách đấu. Nếu bên đưa ra lời thách đấu có cấp bậc cao hơn bên bị thách đấu thì bên bị thách đấu sẽ không thể từ chối, ngược lại bên bị thách đấu có thể từ chối.

Cũng vì cấp bậc của Servant trong cuộc chiến Bàn Cờ không nói lên được toàn bộ chiến lực của Servant đó nên việc đưa ra “Thách Đấu” cần trải qua rất nhiều tính toán cùng quan sát.

Archer nghi vấn khó hiểu, mối quan hệ giữa Master cùng Servant là vô cùng phức tạp, hán không thể xác định được việc đưa ra Thách Đấu là do Rider hay Master của Rider đưa ra.

Hơn nữa nhìn trạng thái này thì năng lực của Rider rất mạnh, phần thắng của Assassin sẽ rất nhỏ. Archer truyền đạt lại thông tin đến Ayase thông qua tâm linh truyền âm.

Ayase trầm ngâm một thoáng sau đó đáp lại:

-Hãy cố gắng quan sát mọi động thái và tìm hiểu càng nhiều thông tin về Rider càng nhiều càng tốt, Aure.

Archer hiểu được đây là ý bảo hãy mặc kệ sống chết của Asaassin, hấn cung kính truyền âm:

-Yes, Master.

Ayase ngồi trong xường pháp thuật dưới lòng đất và trầm mặc:

-Xem ra cuộc chiến cần có một con cờ ngã xuống để đẩy vào giai đoạn hai.

...

Cột sáng bùng cháy sau đó biến mất, khi không gian tĩnh lặng nhất thì bầu trời mở ra một lỗ hổng cực đại, tiếng rỗng gầm vang vọng không gian. Từ trong không gian bay ra một con rồng trắng tuyệt đẹp dài hơn ba mươi mét toàn thân mạ giáp vàng.

Trên lưng con rồng là một kỵ sĩ toàn thân giáp xanh bạc, trường thương sáng chói hơn ba mét tỏa ra chiến ý kinh khủng.

Archer nhìn Bảo Khí của Lakjhal và hơi ngần ngại lắm lắm:

-Khó chơi rồi.

Tiếp đó Lakjhal đưa ra “Thách Đấu” và chờ đợi.

OANH!...

Một hàng chữ cổ đại rực sáng trên bầu trời, tiếp đó là hàng nghìn ma trận chế ước bao phủ lấy Lakjhal cùng Assassin.

Assassin hiện thân từ bóng tối và cất giọng vô định:

-Người cho rằng mình có thể hạ gục ta chỉ với con rồng đó hả Kỵ Sĩ trường sử Lapis – Varon Areison?. Cái thảm họa diệt quốc đó xem ra vẫn không khiến người tỉnh ngộ một chút nào cả.

-Sát Thủ Sương Đêm sử Horr – Liuges Atius. Bỏ mặt nạ của người ra đi anh trai của ta.

Đây là một chức năng khác của ”Thách Đấu”, hai đối thủ sẽ được biết nguồn gốc lịch sử và truyền thuyết của nhau.

Assassin coi bỏ chiếc mặt nạ dữ tợn lộ ra gương mặt trẻ trung và thanh tú của mình. Hấn mỉm cười với Lakjhal:

-Sự diệt vong của xứ Lapis vẫn không khiến người hiểu được bất kì điều gì cả Varon.

-Ta rất vui mừng khi được gặp người nơi đây, Liuges. Ta sẽ dùng thánh thương của mình để xả máu tên phản đồ người rửa tội với đức vua. Lấy ra Bảo Khí của mình đi.

Assassin nhật cười và triệu gọi một con gao găm cổ xưa ẩn hiện hắc khí quanh. Lakjhal nhìn thanh đao găm trong tay Assassin và hơi hồi ức:

-Móng Vuốt Tử Vong Thasnatos, chính nhà vua đã ban tặng nó cho người, và chính người lại dùng nó phục vụ cho quân thù để rồi khiến nó nhiễm đỏ dòng máu của nhà vua.

-Người chẳng hiểu gì cả Varon, người mãi sẽ chỉ là một tên vũ phu mờ mắt vì thứ gọi là lòng trung thành của hiệp sĩ.

-CÂM MIỆNG!...

Roẹt!...

Lakjhal cười rống lao đến và tung trường thương đâm cực nhanh vào đầu Assassin.

Trường thương đâm đến nhưng nơi đó chỉ còn một làn sương mỏng tan đi, Assassin từ nơi khác hiện thân và nhẹ nhàng thả bước.

OANH!...

Thương lực phóng vào một xuyên qua màn đêm và đâm vào dòng tạo thành một cột nước thổi lên. Ánh sáng lập lòe từ sau lưng Assassin chỉ có thể làm nổi lên đôi mắt sắc bén và ngưng tụ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Liuges, Varon và Anoth.

Assassin xoay Thasnatos trong lòng bàn tay, trên người hắn lượn lờ nhẹ sương bạc, áo choàng ngắn màu đen huyền phù bồng bềnh tựa bóng dáng tử thần.

Không khí giữa hai người tĩnh lặng cực độ.

Các cảm xúc khi xưa ùa về mạnh mẽ trong tâm trí cả hai.

Khi vẫn còn cùng nhà vua trẻ tuổi lên đường chu du thiên hạ.

Khi ba người sống vai chiến đấu.

Khi nhà vua trẻ tuổi đội lên vương miện và hai người trở thành khai quốc thân vương.

Khi lũ phản quốc nổi dậy.

Khi Liuges đâm thanh thánh khí nhà vua ban cho hắn vào tim người.

Khi đất nước do tay ba người lập nên bị hủy diệt.

Ánh mắt hai người dần trở nên bình thản và lạnh lùng hẳn đi.

Thời gian như ngừng thờ.

Động!...

Lakjhal lật trường thương và cầm lấy dây cương dật mạnh.

Graoooo!....

Con rồng gầm lên và hóa thành một đạo ánh sáng phi nhanh đến trước Assassin. Người, thương, rồng như hợp thành một, ý chí ngưng tụ cực điểm phá không khí thành tầng tầng xung chấn.

Assassin xoay bước chân và dồn tất cả sát khí vào Thasnatos. Cả người hắn trở nên chập chòn phù phiếm, trong cả vùng chiến trường như chỉ còn mỗi mũi dao trần đầy khí tức tử vong.

Không có khí tức của sự bùng nổ, không có hoa lửa, không có ma thuật.

Chỉ có dòng máu đỏ tươi thê lương vẩy lên trong không khí.

Phập!...

Assassin ôm chặt lấy Lakjhal với thanh trường thương xuyên suốt qua sau lưng hắn, từng giọt máu tí tách rơi khỏi mũi thương và phiêu tán trong gió.

-Ngày đó Anoth vẫn luôn bảo với ta, trong ba anh em chúng ta thì em là người mạnh mẽ nhất, Varon... Câu nói cuối cùng mà Anoth để lại là hy vọng ta chăm sóc cho em, chỉ bấy nhiêu đó nhưng ta vẫn không thể hoàn thành,... chỉ ước nguyện cuối cùng nhỏ nhoi của anh ấy ta lại không thể hoàn thành... ta vẫn nhìn em chết đi do đội quân do chính tay ta tạo ra...

Khụ!...

Assassin ho ra một ngụm máu và nói:

-Giờ ta yên tâm rồi. Ta vui lắm, vui đến nỗi có thể mỉm cười trước Anoth. Xin lỗi Varon, vì tất cả ta xin lỗi...

Rùng rục!....

Assassin bốc cháy thành hàng triệu điểm sáng và tan biến.

Lakjhal lặng người đứng nơi đó.

...

Trưởng kỵ sĩ Varon Areison. Đây là một thân phận mà Lakjhal ngẫu nhiên lấy ra từ dòng chảy lịch sử.

Cậu biết tất cả về quá khứ của người này, hiểu được truyền thuyết thế lương đã bị chôn vùi trong dòng lịch sử của vị anh linh này.

Varon, Liuges và Anoth vốn từng là ba thanh niên trẻ tuổi lòng mang chí lớn. Họ rời quê hương và chu du các vùng đất, xứ sở để hành hiệp.

Nhìn con người của xứ sở này lầm than và chịu nhiều đau thương, cả ba người đã dùng đôi bàn tay cùng trí tuệ của mình để thành lập vương quốc đem lại cuộc sống hạnh phúc cho người dân cơ khổ.

Vương quốc Lapis dưới sự trợ giúp của các vị tiên và sự chúc phúc của các thiên thần đã hình thành như thế.

Nhưng sự lương thiện của Anoth lại dẫn đến việc các quý tộc bị mất đi rất nhiều lợi ích.

Chúng đã phản loạn và đưa quân thù xâm lăng và lãnh thổ Lapis trong yên lặng.

Sự tấn công bất ngờ của quân thù là điều khiến Lapis bị diệt tuyệt và kẻ cầm đầu đám quý tộc lại không ai khác chính là một trong ba anh em đã chung tay xây dựng xứ Lapis – Liuges.

Sau khi xứ Lapis bị kẻ thù chiếm được thì Liuges được vương quốc của kẻ thù trọng dụng, hẳn được phong làm Trưởng Giám Sát Giả của vương quốc, phụ trách thanh trừ các chương ngại cho vương quốc này.

Varon vì không chịu đầu phục nên trở thành đối tượng truy nã của tổ chức Giám Sát Giả. Hơn ba mươi năm lần tránh cuối cùng và một ngày trời mưa xám trắng, Varon đã ra đi trước mắt Liuges.

Varon chết đi và mang theo niềm oán hận cực lớn đối với Liuges mà không hay biết rằng hẳn sống sót được hơn ba mươi năm cũng nhờ vào sự bảo vệ của Liuges, hơn hai mươi triệu người dân xứ Lapis còn sống sót mà không phải làm nô lệ cũng chính nhờ Liuges sớm đầu hàng.

Tất cả đều chỉ là một hồi tính toán của Liuges, hẳn là người nhìn rõ được thực trạng của đất nước, hẳn là người hiểu ra sự bảo bọc của họ dành cho dân chúng chỉ sẽ khiến dân chúng sa đọa và ỷ lại, thế nhưng đã quá trễ để sửa chữa.

Và thế là Liuges gồng người ra chịu tất cả tai tiếng phản quốc để bảo vệ mọi người.

Thế nhưng cái chết của Varon đã làm hắn gục ngã. Tâm bệnh khiến hắn chết đi, và Lapis không còn sự bảo vệ của Liuges cũng phải chịu số phận diệt vong.

...

Lakjhal thở dài một hơi thật nhẹ. Những cảm xúc mãnh liệt của các Anh Linh xuyên qua dòng chảy lịch sử và truyền tải mạnh mẽ vào cậu khiến Lakjhal có điểm đột phá về tâm tính.

Cậu có thể định hướng được một con đường mới trợ giúp mình đột phá về mặt Cảm Xúc nhanh chóng hơn.

Có lẽ cậu sẽ dần thân vào các thế giới khác và ngẫu nhiên trải nghiệm cuộc sống của một người bình thường từ đó thể nghiệm nhân sinh quan và đột phá tâm tính của bản thân.

Lakjhal nhìn vào khoảng không nơi Assassin biến mất và khước mắt cậu hơi lấp lánh ánh nước:

-Anh là người hùng của Lapis, Liuges. Anh cũng là một người anh trai vĩ đại. ... rất vĩ đại.

Lakjhal thu hồi trường thương và Bảo Khí của mình, con rồng bay vút vào đám mây đen trên bầu trời và bộ giáp xanh bạc trên người Lakjhal tán đi. Lakjhal nghiêng đầu liếc về hướng Lancer đầy ý tứ:

-Ta rất mong mỗi ngày chúng ta sẽ quyết đấu đắ Archer.

Nói rồi cậu tung người lên cao và tan biến trong màn đêm thành phố Fuyusi.

Archer nhủ mà thật sâu nhìn phương hướng Lakjhal biến mất và thở dài. Cái chết của Assassin đã đánh dấu việc cuộc chiến Bàn Cờ bắt đầu tiến vào giai đoạn đẫm máu.

...

Khi Lakjhal trở về chiến trường trong cảng kho hàng thì cuộc chiến đã chấm dứt và tất cả đều rời đi.

Nơi đó chỉ còn mỗi một cô gái giáp bạc lặng ngời chờ đợi, là Saber. Lakjhal thả người đáp xuống trước mặt nàng và hỏi:

-Cuộc chiến như thế nào?.

Saber bắt đầu miêu tả lại mọi việc bắt đầu từ lúc Lakjhal rời đi, Berseker xuất hiện, Lancer và Caster vây công Berserker, nàng đứng ra can thiệp cuối cùng là ba phương đình chiến rời đi.

Lakjhal khi nghe Saber nói về động thái kỳ lạ của Berseker lúc gặp nàng thì mỉm cười nhẹ, xem ra Esdeath đang vui chơi rất tốt. Cậu nhún vai nói với Saber:

-Chúng ta về thôi, đêm nay đến đây đã giúp chúng ta nắm thêm được khá nhiều thông tin.

Saber đang muốn xoay người rời đi thì bỗng dưng nàng nhìn thấy một vết thương trên cổ Lakjhal, Saber kéo cậu lại và nhúm mày:

-Người bị thương, Rider.

-Gặp một đối thủ rất mạnh.

-Là Assassin?.

Lakjhal kinh ngạc nhìn nàng, Saber cười nhạt:

-Vết thương này gây ra bởi dao nên rất mỏng, sát khí cực kỳ bén nhọn, vết chém tinh chuẩn. Chỉ một điều lạ là nó lại không dùng để lấy đi tính mạng của người, nếu vết chém lệch hai ly nửa thì mạnh máu trên cổ người sẽ đứt rời.

Lakjhal nhìn sâu vào Saber, sự tinh tế trong quan sát của Saber rất đáng để tán dương. Cậu ngược nhìn bầu trời và nói nhẹ:

-Assassin đã chết rồi, cuộc chiến kể từ lúc này sẽ chính thức bắt đầu khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Bao vây Caster.

Ý nghĩa của cuộc sống được cha mẹ ban tặng. Đây là câu hỏi mà nhân loại tìm kiếm suốt cả cuộc đời từ khi sinh ra đến khi trở về với cát bụi.

Ruykio cảm thấy điều này thật tầm thường. Hắn không cho rằng một con rối như mình được sinh ra để đi tìm điều đó.

Trong mắt hắn thế giới này chỉ có màu xám.

Nhân sinh của hắn được vẽ sẵn từ khi hắn còn trong bụng mẹ.

Hắn, con trai duy nhất của tổng giám đốc tập đoàn năng lượng dầu mỏ, hắn phải học tập, hắn không cần bạn bè ở trường, chỉ cần học.

Do vậy hắn trở thành thiên tài, một thiên tài vượt trội, những điều chúng bạn vui đùa với nhau trong mắt hắn chỉ là điều ngu ngốc.

Hắn phải học giao tiếp, nhưng không phải với chúng bạn mà với những kẻ lớn hơn hắn cả mấy chục tuổi.

Do vậy hắn trở nên già dặn, vượt quá lứa tuổi, đôi mắt được rèn luyện khiến hắn nhìn được tâm tư con người chung quanh. Một đồng nhơ bản không hơn.

Hắn không được phạm sai lầm, sai lầm của hắn sẽ được đáp lại bởi những trận đòn tàn bạo của cha hắn.

Do vậy hắn trở nên hoàn hảo, sự hoàn hảo giả tạo.

Ruykio không biết rằng bản thân nhìn thế giới bằng một màu xám từ lúc nào, có lẽ từ khi hắn nhìn thấy mẹ mình bị chính tay người đàn ông hắn gọi là cha giết chết, có lẽ là khi hắn phát hiện hôn thê của hắn và cha hắn trần truồng quay cuồng ôm nhau trong phòng ông ta.

Hắn cảm giác bản thân mình một màu xám và thế giới này cũng vậy. Con người, xe cộ, động vật, đô thị... mọi thứ chỉ có màu xám.

Hết sức nhàm chán!.

Cho đến cái ngày hắn phát hiện trong nhà kho của gia đình có một cuốn cổ thư phủ đầy bụi bặm.

Cuộc chiến Bàn Cờ?.

Hắn cho rằng đây là một viễn cảnh mộng mơ của tên nào đó.

Nguyên Chú xuất hiện trên tay hắn khiến hắn biết tất cả là sự thật. Hắn dựa theo chỉ dẫn trong cổ thư và thực hiện nghi thức triệu hồi.

Cái thế giới màu xám này bỗng dưng lóe lên hai điểm sáng có màu sắc.

Một là kẻ xuất hiện từ bên trong pháp trận tự xưng Caster, và một...

Là hắn.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy rằng cuộc sống mình sẽ do chính bản thân vẽ nên. Cha hắn bị hắn băm ra thành hàng chục mảnh, máu tươi của tên cầm thú hắn gọi là cha khiến Ryukio cảm giác được sự thăng hoa và vô cùng, vô cùng...

Thú vị!

Hắn sẽ ước nguyện điều gì trước Vương Miện Thống Trị nếu chiến thắng cuộc chiến này?.

Ryukio chưa từng nghĩ đến, hắn sinh ra vốn chưa bao giờ ước nguyện điều gì cả. Bởi vì từ bé hắn tin rằng, chúa trời vốn dĩ sẽ không đáp ứng điều ước của bất kỳ kẻ nào cả, thế nên hắn cũng hoàn toàn không mong muốn bất kỳ điều gì.

Hắn chỉ muốn cuộc chiến này dừng bao giờ chấm dứt, hoặc đơn giản là hắn không muốn thế giới này lại nhuộm màu xám một lần nữa.

Ryukio ngồi trên ghế salon và hứng thú nhìn Caster đang cho ma khuyến xé xác những kẻ xấu số để bổ xung ma lực dự khuyết.

Hắn chưa bao giờ chán quan sát việc này, bởi hắn phát hiện thế giới có một loại màu sắc khác rất đẹp, màu đỏ của tuyệt vọng và tử vong.

Caster nhìn sự hưng phấn trong ánh mắt Master thì hơi mỉm cười. Hắn cất tiếng khàn khàn:

-Người nghĩ gì đấy Master.

Ryukio bĩu môi bất mãn:

-Đã bảo hãy gọi là Ryukio.

-Được rồi, Ryukio.

-Ta đang nghĩ nếu cả thế giới nhuộm một màu đỏ thì sẽ đẹp đến nhường nào.

Caster ôn hòa nói:

-Vương Miện Thống Trị sẽ thực hiện điều đó nếu Ryukio chiến thắng.

-Và sẽ chẳng thực hiện được cái tư tưởng điên cuồng của ngươi nếu ngươi chết nơi đây.

Oanh!...

Vách tường bị phá tan, Caster nhú mày nghiêm trọng:

-Lancer, ta đã sớm ngờ các ngươi sẽ bội ước, là khi nào?.

-Là khi Master của hắn cùng chúng ta kết liên minh mới.

Ayase từ trong bóng tối truyền âm đến, cùng lúc đó một dáng người màu đỏ xuất hiện. Sóng vai bên cạnh Lancer.

-Là liên minh với Archer sao?. Không phải các ngươi rất trọng tinh thần hiệp sĩ à.

Lancer nhìn hàng chục xác người với thảm trạng vô cùng tàn nhẫn thì nhăn chặt chân mày:

-Không cần nói tinh thần hiệp sĩ với một tên điên.

Hành động!...

Lancer cùng Archer lập tức triển khai vị trí và chia nhau tấn công đến Caster cùng Ryukio. Caster nhìn được ý đồ của bọn hắn nên cười nhạt và thân thể hắn nổ tung thành hàng đàn bướm đêm bao phủ lấy không gian nơi này.

Oanh!...

Những con bướm đêm nổ tung và thổi tan cả khu chung cư.

Caster mang theo Ryukio bay vụt ra ngoài. Hàng triệu những con bướm đêm tụ thành một con bướm khổng lồ mang theo hai người bay trên bầu trời. Ánh mắt Ryukio sắc bén hướng lên:

-Có thể điều tra được Master của bọn hắn trốn nơi nào không Diila?.

-Sẽ tốn thời gian rất lâu, hơn một tiếng đồng hồ.

Ryukio trầm ngâm suy tính và nói:

-Thả ta xuống quốc lộ Gudoku, gần tòa nhà văn phòng Suyuhara.

Caster trầm giọng nói:

-Không phải người định..

-Đúng thế, chúng ta sẽ đảo chiều chiến thuật, ta cầm chân hai Servant trong khi Diila dò ra Master của bọn chúng và tiêu diệt.

Caster hiểu được điểm đáng sợ của Ryukio nên không do dự gạt đầu. Ryukio nhìn đồng hồ trên tay và trong đầu liên tục tính toán:

-Hãy tranh thủ cho ta mười phút thời gian.

Caster gạt đầu sau đó niệm chú ngữ khiến đàn bướm hóa thành hàng trăm tinh linh cung thủ hắc ám. Tiếp đó hất cho các tinh linh cung thủ dàn trận quấy nhiễu bước chân Lancer, bản thân Caster trực tiếp đứng ra ngăn cản Archer.

Ryukio dùng cầu thang bộ đi nhanh đến tầng 78, nơi đây hẳn có cất giấu một lượng lớn thiết bị chuyên dụng, bằng tài lực của tập đoàn năng lượng hàng đầu quốc gia, Ryukio mua rất nhiều nơi như thế này trong khắp thành phố và có chuẩn bị sẵn sàng vũ khí nóng và các công nghệ hiện đại.

Ryukio về ra trong đầu lộ tuyến sẽ phải đi để cầm chân hai Servant kia.

Súng carbin MP12, súng trường tự động Zedar, bốn khẩu súng lục Eri, mười quả lựu đạn các loại, ba con dao quân đội, một kính hồng ngoại có chức năng đo tần suất từ trường. Rada và bản đồ định vị.

Ryukio nở nụ cười:

-OK!... Đêm nay quả thật tràn đầy kích thích. Không biết công nghệ và phép thuật, bên nào sẽ chiến thắng nhỉ?.

Oanh!...

Tường văn phòng bị phá nát và một dáng người cao gầy vận giáp nhẹ màu đen xuất hiện, là Lancer. Đáp lại hẳn chỉ là một quả bom choáng.

Bụp!...

Ánh sáng cường liệt lóe lên khiến Lancer nháu mày. Ryukio phóng người ra ngoài và dùng súng carbin thổi bung cửa thang máy.

Cậu quan sát trên dưới sau đó tính toán thời gian rồi đu vào dây cáp của thang máy và thả người đi xuống.

Ryukio thông qua tâm linh truyền âm liên lạc với Caster:

-Tình hình bên đó thế nào rồi Diila?.

-Archer đang quấn chân ta, tiếp theo nên làm gì?.

-Trực tiếp cắt đuôi hẳn sau đó truy tung hai Master kia.

-Được!.. Cố gắng cầm cự trong bốn mươi phút nhé Ryukio.

-Cứ giao cho ta.

Bên trên bầu trời, Caster tránh né sự tấn công của Archer sau đó mỉm cười và tụ tập cả đàn bướm thành một quả cầu đen kịt.

Archer nhìn cảnh này thì có dự cảm chẳng lành. Hắn liên tục lui về sau, cùng lúc đó quả cầu đen kịt trương lên thật to.

UỶNH!....

Một quả cầu ánh sáng thổi tan tầng mây trên cao và hằng hà đống lửa rơi xuống thành phố bên dưới.

Lập tức khu đô thị phía dưới vang lên một hồi bạo loạn, con người chen chúc xô đẩy nhau chạy trốn lúc nhúc như loài kiến, Các cửa hàng, đường phố chịu tàn lửa rơi xuống lập tức bùng cháy và tan hoang.

Archer thu hồi hai thanh đao ngắn trong tay và mắng:

-Tên điên.

Archer bắt liên lạc với Ayase sau đó nhận được lời đáp rằng bỏ qua Caster và trực tiếp phối hợp với Lancer truy đuổi Master của Caster.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Ryukio đối mặt Lakjhal.

Ryukio bật tầm quan sát hồng ngoại và tính toán khoảng cách. Cậu kẹp lại một quả lựu đạn HE trong góc tường sau đó buộc vào chốt quả lựu đạn HE một sợi chỉ mỏng.

Ầm!...

Lancer tung thương phá tường vào, hắn nhìn thấy Ryukio thì lạnh lùng vùng thương đâm đến.

Ngay cùng lúc đó Ryukio lấy ra khẩu carbine và tổng thẳng đến ngực Lancer như đã tính toán được thời gian và địa điểm Lancer sẽ xuất hiện.

Bùng!...

Lancer bật ngược về sau cùng lúc Ryukio giật mạnh sợi chỉ trong tay và lăn người vào góc tường ẩn nấp.

OANH!....

Con hẻm nhỏ lập tức bị lấp đầy đất đá gạch vụn và khói bụi trở nên mờ mịt.

Ryukio bật rada hồng ngoại bên mắt trái và quan sát khắp chiến trường sau đó dựa vào kính đo từ trường để xác định vị trí của Archer.

Quả nhiên đã bị Archer phát hiện, hắn lại đang nhắm bắn đến cậu, né tránh là điều không thể nên...

Ánh mắt Ryukio vận chuyển.

Thời điểm Lancer thoát khỏi đồng hồ nát là 3 giây, thời gian Archer sẽ bắn là vào tầm 1.5 giây.

Thời gian để Lancer sẽ xuất hiện trước mắt Ryukio là 2 giây, khi phát bắn của Archer đáp xuống bản thân chỉ là 0.8 giây.

Sẽ mất 2.3 giây để thoát khỏi phát bắn của Archer và 2.5 giây để rời đi trước khi Lancer đuổi tới.

Chỉ trông một đoạn 0.2 giây.

Sống và chết nằm trong việc tận dụng hợp lý 0.2 giây của Ryukio

Tất cả tính toán như ánh chớp lóe lên trong mắt Ryukio.

Mũi tên năng lượng đã sáng rực trên thanh cung xanh đen của Archer. Ryukio tiếp tục chạy, mũi tên năng lượng đã bốc cháy cường liệt.

Vụt!....

Tên rời khỏi dây phóng đi như lưu tinh về đầu Ryukio.

Hắn vẫn chạy không hề nhìn lại nhưng cũng chính lúc này Ryukio lại thực hiện hành động cúi đầu.

Archer có thể rõ ràng đối phương hoàn toàn không nhận ra mũi tên, hoàn toàn không bị bản năng làm ra động tác né tránh đó.

Một loại cảm giác đáng sợ nói với Archer rằng con người kia hoàn toàn tính toán được tất cả thời gian hợp lý đến chi tiết một.

Ngay lúc hắn vừa chuẩn bị bắn mũi thứ hai vào thì

Oanh!....

Bụi đốm mịt mờ chắn trước lối đi của Ryukio, Lancer với trường thương màu đỏ trong tay đặt gắt gao quan sát lấy hắn. Đã hết 5 giây thế nhưng Ryukio lại nở nụ cười chiến thắng:

-VICTORY!....

Chỉ thấy khẩu carbine trong tay Ryukio đang nhắm vào chiếc túi rơi dưới chân Lancer.

Đoàng!...

OANH!....

Một cột lửa khổng lồ bốc lên khỏi đồng phế tích. Cùng lúc đó là một quả bom khói được thả ra khiến chung quanh rơi vào mù mịt. Archer nhủ mảy triển khai kỹ năng Mắt Ưng nhưng Ryukio đã hoàn toàn mất dấu.

Muốn tiếp tục truy tung dấu vết của Ryukio thì phải sử dụng một kỹ năng khác nhưng để chuẩn bị triển khai thời gian cho kỹ năng tốn rất nhiều thời gian.

Tên kia là kẻ mà Archer cảm thấy khó xoi nhất, hẳn cũng đoán được ý định của hai kẻ này, hẳn là Caster sẽ tìm kiếm Master của hắn và Lancer trong khi tên kia cầm chân bọn họ.

Kế hoạch nghe có vẻ điên rồ, nhưng sau khi hắn và Lancer tốn gần 30 phút truy đuổi lại chỉ có thể khiến thanh niên tóc trắng bị thương nhẹ thì Archer hoàn toàn tin tưởng độ khả thi của kế hoạch này.

Rút lui.

Caster hẳn cũng sắp tìm được vị trí ẩn náu của Ayase và master của Lancer.

Lakjhal nhìn Archer xoay người tan biến thì nở nụ cười, cậu cũng khá kinh ngạc trước kỹ năng chiến đấu và sự lãnh tĩnh trong tính toán của Ryukio khi đối đầu cùng lúc hai Servant.

Đây là điều mà đến một pháp sư già dặn nhất cũng vô cùng khó để thực hiện được

Nhưng cũng chỉ là khá kinh ngạc thôi.

Lakjhal rút ra thanh trường thương bạc và thả bước vào màn đêm.

Ryukio mang theo khẩu carbine và nhanh chóng men theo đường cống ngầm để chạy đến nơi hắn để trang thiết bị, phản ứng nhiệt và từ trường năng lượng của Archer cùng Lancer đã biến mất nhưng Ryukio không cho rằng mọi việc đã kết thúc.

Ryukio viết rằng động tĩnh đêm nay khá lớn, khả năng vẫn còn ba đối thủ nữa sẽ xuất hiện.

Ryukio bật kính hồng ngoại và cẩn thận quan sát.

200 mét nữa thì đến ngay bên dưới nhà vệ sinh siêu thị, hắn sẽ bổ sung đạn dược và trang bị đã cất sẵn trong đó. Nhưng cũng chính ngay lúc này Ryukio dừng bước.

Một thân ảnh toàn thân hắc ám trong tay lấp lánh trường thương bạc đang đứng chặn trước đó.

Thiếu niên tóc đen ánh mắt sắc bén khóa chặt mọi động tác nhỏ nhất của Ryukio và dậm nhien:

-Lợi dụng phát bắn của Archer để đục thủng mặt đất và tung hỏa mù trốn xuống nơi này. Ngươi cho rằng đã đủ để thoát?.

Ryukio lặng yên không nói, hắn biết mình đã đụng kẻ khó chơi.

Ryukio vì biết các Servant và đại đa số Master đều sử dụng ma thuật để quan sát nên thường không dò tìm kỹ, họ chỉ dùng ma pháp đảo qua sau đó sẽ tin tưởng nó và rời đi, vì thế Ryukio mới dám trước mặt hai Servant lợi dụng địa thế cùng môi trường và trốn thoát.

Thiếu niên trước mặt lại không như thế, hẳn là một Servant nhưng chuyên lợi dụng môi trường để tạo lợi thế cho bản thân.

Servant của hắn đã từng trực tiếp giao đấu nhỏ với thiếu niên trước mặt và ăn thiệt thòi.

Trong địa hình dưới cống ngầm này mà giao chiến với một Servant cận chiến cực mạnh như Rider là điều hoàn toàn tuyệt vọng. Trong mắt Ryukio hiện lên vô số tính toán.

Không tìm được cơ hội.

Rider trước mặt hắn chỉ lặng yên đứng đó nhưng ánh mắt của Rider hoàn toàn khóa chặt tất cả hướng di chuyển của hắn. Lakjhal nhếch môi:

-Sử dụng Nguyên Ngôn cũng cần có thời gian đọc, ta chắc chắn sẽ thủ tiêu ngươi trước khi ngươi gọi được Caster trở về. Cho ngươi một cơ hội, nếu có thể trốn thoát khỏi ta tựa như khi ngươi trốn thoát trước Archer và Lancer thì ta sẽ thả ngươi đi.

-Vì sao?.

Ryukio hơi ngần người hỏi, hẳn với sự hiểu biết của mình về Rider thì không tin rằng Rider là một tên sẽ chơi trò hiệp sĩ trong cuộc chiến Bàn Cờ.

Hắn và Caster đều từng thảo luận và thống nhất rằng Rider là một kẻ sẵn mình tắm máu của chính mình nếu cần thiết.

Lakjhal nở một nụ cười, nụ cười khiến Ryukio ngay lập tức hiểu ra, Lakjhal thần nhiên:

-Bởi vì ngươi rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Sát ý cuồng bạo.

Ryukio cảm giác được giá trị sống của mình chỉ bởi câu nói đó mà sáng lên, dường như thiếu niên trước mắt vô cùng hiểu hắn, vô cùng hiểu... Hắn đã từng cho rằng bản thân chỉ là một điểm xám mờ nhạt giữa thế giới.

Hắn cảm giác mình có giá trị hơn khi cuộc chiến Bàn Cờ lôi kéo hắn vào một thế giới quan khác, thế nhưng chưa có bất kì kẻ công nhận giá trị của hắn.

Và người công nhận giá trị của hắn, biến hắn trở thành một điểm nổi bật khỏi thế giới trắng xám lại là kẻ có thể chấm dứt tánh mạng của hắn ngay trong vài giây nữa.

-Ha ha ha!...

Ryukio cười lớn, hắn chưa bao giờ cảm thấy bản thân cười thoải mái đến thế.

-Chỉ có sống mới thú vị được.

Nói rồi Ryukio ném đến trước Lakjhal hai quả HE và rút súng lục bắn hai phát.

Ầm!... Ầm!...

Hai phát bắn chuẩn xác khiến hai quả HE nổ tung ngay trên đường bay và khiến đường cống ầm ầm sụp đổ che chắn giữa Ryukio và Lakjhal.

Khói bụi và đất đá mờ mịt.

Ánh mắt Ryukio nhá lên. Nếu lúc này hắn nghiêng người để né đi đòn tiếp theo thì chắc chắn đòn thứ hai hắn sẽ chết, hắn cần kéo khoảng cách ra khỏi Rider. Thế nên....

Ryukio lại làm một hành động rất táo bạo.

Hắn đưa khẩu carbin đặt ngay dưới cằm và bóp cò.

Đoàng!...

Một lưỡi thương vừa lúc đâm đến trước cổ Ryukio, dùng một góc độ chuẩn xác chen giữa cằm Ryukio và nòng khẩu carbin. Nhờ lực bắn nên lưỡi thương chệch đi khỏi cổ Ryukio và văng ngược lại.

Hoa lửa tóe lên cùng với thân hình Ryukio văng ngược về sau vì xung chấn của phát bắn cùng lực lượng của thanh thương.

Bịch!...

Ryukio rơi xuống đất hơn mười mét và bản thân lăn hai vòng sau đó móc ra một quả bom choáng không nói hai lời rút chốt.

Tiếp đó bản thân hắn nhảy sang bên phải.

Ánh sáng cường liệt lóe lên trong đường cống đổ nát.

Xoẹt!...

Cánh tay trái của Ryukio rơi xuống đất.

Lần này không thấy Lakjhal tiếp tục tấn công.

Ánh sáng tán đi và đứng trước Ruykio là một thân ảnh khoác áo choàng pháp sư, lưỡi hái trong tay hắn đang kề trước cổ Lakjhal.

Caster cất giọng khàn khàn vô cùng khó nghe:

-Ngươi đã thua rồi Rider. Nhanh rút đi.

Lakjhal thâm ý liếc nhìn cánh tay rơi trên đất của Ruykio và vết thương dữ tợn dưới cằm của hắn, tuy rằng tránh được nhát đâm xuyên yết hầu nhưng sự liều lĩnh đó vẫn khiến hắn trả giá rất nặng. Nếu không được cầm máu thì hắn sẽ không sống được quá năm phút.

Caster hiển nhiên nhìn ra điều này nên rất nóng vội, Lakjhal lúc đầu chỉ nói là thả Ryukio rồi đi chứ không nói là sẽ không cầm chân Caster mà nếu phí thời gian thì Ryukio sẽ chết vì mất máu...

Lakjhal dùng tay gạt nhẹ lưỡi hái của Caster khỏi cổ mình và mỉm cười:

-Ngươi đi chữa cho hắn trước khi hắn chết khô máu.

Lakjhal thu hồi thương và bước qua bên cạnh ngồi xuống một tảng đá, tiếp đó cậu rút từ ngực áo một quyển manga vui vẻ đọc.

Caster hơi chần chừ nhưng lúc này Ryukio lại cất giọng yếu ớt cực độ:

-Cứ... n..hưh..ấnnó...i...

Một giờ sau.

Ryukio dưới phép thuật trị liệu mạnh mẽ của Caster đã hoàn toàn bình phục, chỉ là cánh tay bị chặt đứt được nối lại vẫn sử dụng rất khó khăn.

Lakjhal khép lại quyển manga trong tay và chống cằm quan sát thanh niên tóc trắng, cậu đã trải qua rất nhiều thế giới trong rất nhiều năm nhưng sở hữu một tâm lý cực đoan và cái nhìn thế giới như của Ryukio thì vẫn là lần đầu tiên Lakjhal được chứng kiến, cậu mỉm cười nói:

-Ta không hiểu phải có hoàn cảnh như thế nào mới sinh ra một kẻ như ngươi, quá thú vị. Cả thế giới trong mắt ngươi đều là nhảm chán, vô vị. Ngươi không hề nhìn được bất kì một điểm tươi đẹp nào của cuộc sống, tâm lý của ngươi cực đoan đến khó tin.

Ryukio ánh mắt hắn lóe lên hào quang khác người, ánh hào quang của một người cô độc trong một thế giới bỗng nhiên cũng phát hiện có một kẻ khác cũng sống tại thế giới này, kẻ này hiểu hắn còn hơn bất kì người nào trên thế giới. Ryukio ánh mắt trở nên thâm sâu, cô linh:

-Ngươi nếu như chiến thắng cuộc chiến này thì sẽ mong muốn điều gì, Rider?.

-Ta không dự định chiến thắng cuộc chiến này.

???

Caster ngạc nhiên nhưng Ryukio lại hoàn toàn bình tĩnh chỉ là sâu nơi đáy mắt hắn càng tỏa ra cuồng nhiệt.

Quả nhiên giống như hắn, cái bọn họ muốn không phải là sự chiến thắng hay ước nguyện. Lakjhal hiểu được tư tưởng của Ryukio nên lắc đầu và nhếch môi nói:

-Thế giới rất rộng lớn nên có những điều ngươi sẽ không thể hiểu.

Tiếp đó cậu lại thâm ý nhìn Ryukio:

-Ta chỉ hứng thú với khả năng cùng suy nghĩ của ngươi thôi, thả ngươi con đường sống vì muốn nhìn ngươi sẽ tạo ra những màn thú vị đến mức nào cho cuộc chiến này mà thôi.

Lakjhal đứng dậy và đuổi người một chút:

-Đến ngày ngươi không còn thú vị thì mạng của ngươi sẽ chấm dứt rất đơn giản. Thế nên ddwungf để mất đi sự thú vị của bản thân nhé.

Thân ảnh của thiếu niên chấp chôn biến mất vào màn đêm tĩnh lặng sau câu nói cuối cùng.

Ryukio ngồi nơi đó bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười chân thật nhất kể từ khi hắn sinh ra đến nay, nụ cười của một kẻ nhận ra giá trị sống của mình.

Ryukio nhìn phương hướng thiếu niên biến mất và nói:

-Bất kì kẻ nào muốn chạm vào Vương Miện Thống Trị thì kẻ cuối cùng phải chạm mặt chính là Rider.

...

Lakjhal về căn biệt và nhìn thấy Saber đang thần thờ ngẩng nhìn bầu trời, hần bước đến rồi hỏi:

-Chuyện gì khiến ngươi ngây người?.

Saber hơi bần thần lắc đầu, nằng nhẹ giọng đáp:

-Không biết, một thói quen lạ kì, bỗng dưng cảm giác thích ngắm sao trời.

Lakjhal biết rằng đây là ký ức xa xưa từ trong linh hồn của nàng.

Mảnh linh hồn của Arthur cũng chính là Saber hiện tại, nó mạnh đến nỗi hiển hóa thành hình đáng chân thật và vượt qua thời không, mảnh linh hồn này lấy được một thân phận từ dòng chảy lịch sử sau đó tham gia cuộc chiến Bàn Cờ.

Đây cũng chính là điều khó giả quyết nhất, bởi vì thân phận lịch sử mà mảnh linh hồn này mang trên người quá mức phức tạp. Lakjhal trầm tư sau đó hỏi Saber:

-Ngươi cảm giác một vị vua thì như thế nào mới được xưng là minh vương?

Saber ngừ khí kiên định tựa sắt thép:

-Bảo vệ dân chúng dưới vòng tay của mình. Dem ánh sáng công bằng và chính nghĩa soi chiếu khắp vương quốc.

Lakjhal hít sâu một hơi sau đó nặng nề nói:

-Đó là tinh thần của một kỵ sĩ mà không phải của một vị vua.

-Vì ta là Vua Kỵ Sĩ nên tinh thần đó cần phải mạnh mẽ hơn tất cả mọi kỵ sĩ trên thế gian.

Đột nhiên một giọng nói cao ngạo cực độ vang lên sau lưng hai người:

-Đã hơn mười năm mà nàng vẫn không một chút giác ngộ nào cả Saber. Thế nhưng điều đó càng làm cho nàng trở nên chói mắt giữa đám tầm thường chung quanh, chói mắt đến nỗi có thể trở thành vật phẩm tuyệt vời trong bộ sưu tập của ta.

Lakjhal ánh mắt híp lại quay về sau nhìn lên mái nhà.

Một thanh niên tóc vàng tuấn mỹ vận quần áo thời thượng đang thần nhiên nâng ly rượu đỏ trong tay. Bầu trời vạn sao lấp lánh như tôn lên bóng lưng cao ngạo cô độc của hắn. Ánh mắt hắn tựa như quân vương bất diệt nhìn xuống thế gian.

Saber nhìn thanh niên tóc vàng và không nói hai lời rút kiếm sau đó gằn lên từng tiếng:

-Gildames...

Lakjhal ánh mắt híp lại cực độ nguy hiểm:

-Vua Anh Hùng Gildames?.

Gildames nhìn Lakjhal tựa như một bãi rác và cất tiếng:

-Ta đã cho ngươi cái quyền gọi tên của đấng quân vương vĩ đại hả - tên-thường -dân?

Oanh!...

Một đạo sáng xanh nhá lên hoa lửa lóe ra.

Lakjhal sau khi vùng thương gạt phăng đi đạo ánh sáng của Gildames sau đó cậu xoay thương thủ sau lưng và dậm nhiên nhìn hắn, Gildames cũng không tấn công nữa mà lạnh nhạt nói:

-Cũng khá đầy thương dân, ta hôm nay cũng không đến gây chiến mà chỉ có lời muốn nói với Saber.

Gildames liếc nhìn Saber và mỉm cười:

-Hai ngày nữa ta sẽ tổ chức một bữa tiệc rượu nhỏ dành các bậc quân vương, một vài người bạn cũ năm đó sẽ xuất hiện. Nhớ đến tam dự nhé, ái phi của ta - Saber. Ha ha ha...

Gildames cất tiếng cười khinh cuồng sau đó hóa tan biến thân ảnh.

Lakjhal ánh mắt dậm bạc nhìn phương hướng Gildames rời đi, thì ra vẫn còn một vài tên của cuộc chiến trước đây mười năm còn sống sót.

Vốn cậu không quan tâm đến điều này bởi bọn hán vốn không có tư cách tham gia cuộc chiến Bàn Cờ thế nhưng lời Gildames nói đã chạm vào điểm cảm kị nhất của Lakjhal.

Saber giật mình khi nhìn thấy ánh mắt của Rider, ánh mắt đen tối khủng khiếp của Rider tựa như muốn đem cả tinh không nhấn chìm và hủy diệt trong hư vô.

Lakjhal thở nhẹ để đàn áp sát khí dữ dội đang cuồng bạo trong cơ thể sau đó xoay người mỉm cười nói với Saber:

-Ta ra ngoài đi dạo một thoáng, gặp tên kia khiến ta hơi thấy khó thở.

Lakjhal cất bước tan biến vào màn đêm, Saber vừa muốn đi vào nhà thì hơi suy nghĩ sau đó cất bước đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Nghiền nát và giẫm đạp.

Ngoại ô thành phố Fuyusi.

Lakjhal lặng yên đứng nhìn trang viên xa hoa, tráng lệ. Cậu theo bước Gildames và đến được nơi này.

Có những lúc nên kìm nén và có những lúc nên buông thả giới hạn của bản thân.

Lakjhal là một người có giới hạn nhẫn nhịn vô cùng cao, rất có thể vì tính toán cùng lí trí mà bỏ qua cảm xúc.

Nhưng luôn có một điểm cảm kị trong lòng cậu, đó là tín ngưỡng của Lakjhal, là điều mà cậu cùng cả sinh mạng để theo đuổi và thủ hộ - Những người trọng yếu trong tim cậu, và người trọng yếu nhất trong đó lại chính là Arthur.

Gildames theo đuổi Arthur không sai, điều này cậu có thể coi như không hơn nữa tự hào vì điều đó, nó chứng tỏ sự hấp dẫn của nàng. Nhưng điều hán làm sai chính là xem Arthur như vật sở hữu và càng đáng chết hơn chính là hán khiến Arthur chịu sỉ nhục.

Lakjhal cởi ra áo ngoài để trần thân trên, cơ thể thanh tú và trắng như bạch ngọc của Lakjhal được quần quanh bởi những sợi xích đen tối có ẩn hiện các cổ ngữ ma trận đỏ rực.

Sát ý bạo ngược của Lakjhal dâng lên như sóng thần, bầu trời bị mây kéo đến tối đen, tinh không ảm đạm. Cả hành tinh này run rẩy mạnh mẽ tựa như tận thế.

Đây là sức mạnh chân chính của người sở hữu sức mạnh hơn một triệu Godstro, thứ sức mạnh có thể dễ dàng nghiền nát một hành tinh, những kẻ như Lakjhal còn được gọi với cái tên khác – Diệt Thế giả.

Lakjhal giật phăng xiềng xích trên cơ thể sau đó không hề dè dặt mà thả ra ma áp khủng bố của mình về trang viên.

UYỄNH!....

Tất cả đều bị ép sập dưới ma lực kinh khủng của Lakjhal, cả trang viên rộng hàng dặm vương bị nện vào sâu vào lòng đất. Tất cả những người sống trong trang viên đều trở thành thịt nát, một ngoại lệ duy nhất chính là Gildames.

Gildames lặng người nhìn tất cả mọi thứ chung quanh và vẫn còn chìm trong ngơ ngác.

Giận dữ?. Hán còn không biết bản thân mình nên trút cơn giận vào đâu. Mà nếu biết được căn nguyên thì hán còn đủ khả năng trút giận?.

Chính lúc Gildames vẫn còn ngơ ngẩn thì một âm thanh trong trẻo vang vọng khắp trời đất:

-Gildames....

Gildames xoay người lại. Là hán, Rider, hán làm gì nơi đây?.

Chưa đợi hán suy nghĩ xong thì một cỗ hấp lực từ đối diện truyền đến. Gildames không thể tự chủ, trời đất trong mắt hán quay cuồng, và đến lúc dừng lại thì hán đã bị Rider nắm cổ như một con gà.

Sỉ nhục!...

Vua Anh Hùng lần đầu tiên cảm giác được sỉ nhục sâu sắc đến thế, hán là Vua, hán là kẻ cao cao tại thượng, hán áp đảo trên tất cả các anh hùng....

nhưng hiện tại lại bị một kẻ hèn túng xem là thường dân nắm trong tay.

-Tên thường dân khốn khiếp!...

Hàng loạt Bảo Khí hiện ra sau lưng Gilldames, hấn không do dự toàn lực vận động Gate of Babilon.

Thế nhưng

Lakjhal đậm mặt đưa tay đến trước và vận một vòng.

Luân Hồi Lord Area lập tức bao phủ lấy Gate of Babilon, tiếp đó lực thời gian liên tục chuyển động khiến tất cả Bảo Khí của hấn dần gỉ nát, mục vỡ. Tiếp đó lực không gian vận xoắn bẻ cong và cắn nuốt cả Gate of Babilon thành hàng triệu mảnh.

Tuyệt vọng!...

Gate of Babilon là tất cả sự tự tin của hấn, là đế chế của hấn, là chứng minh cho ngai vàng vĩ đại của hấn...

Lakjhal vùng tay ném Gilldames xuống đất sau đó đưa chân dẫm lên mặt hấn và lạnh lùng:

-Cuộc đời khốn nạn của mi sẽ không dễ dàng chấm dứt như thế đâu, mi lần đầu tiên sẽ được biết được cái chết cũng là một điều rất hạnh phúc.

Lakjhal gảy ngón tay lập tức hai ngọn lửa một xanh biếc một vàng rực được đốt lên, hai cực một nóng một lạnh thiêu cháy cơ thể của Gilldames.

Hấn lập tức hai mắt đầy tơ máu. Nhưng vì tôn nghiêm của một vị vua nên hấn không phát ra tiếng gào thét, Gilldames cắn chặt môi đến chảy máu.

-Xương cứng?.

Lakjhal sâu thẳm mở lời sau đó cậu mở ánh mắt tối đen của mình nhìn thẳng Gilldames rồi thì thầm:

-Áo Cánh của Tuyệt Vọng.

Gilldames phát hiện bản thân ngồi trên ngai vàng cô độc đối diện hàng triệu triệu những con người.

Đế chế của hấn, cung điện của hấn, tất cả những điều hấn tự hào âm ỉ sụp đổ

Những con người đó với khuôn mặt tuyệt vọng đang vươn tay về phía hấn, trong đó rất nhiều người Gilldames nhận ra, là những thuộc hạ khi xưa, là những kẻ hầu, là con dân hấn.

Biến người mang theo vô tận oán hận, tuyệt vọng dìm lấy Gilldames và cắn xé thân thể hấn,....

GYAAAAAAAAA!....

Gilldames gào lên như xé toạt màn đêm hải hùng.

Một làn sóng quét ngang đến qua cơ thể Gilldames sau đó ánh mắt hấn trở nên trống rỗng.

Lakjhal thu hồi hai ngọn lửa sau đó tùy ý vứt Gilldames vào một cổng không gian như chó chết.

Gilldames sẽ không chết, tâm trí hấn bị giam cầm vĩnh viễn trong ảo cảnh do Lakjhal chế tạo, vì là anh linh nên hấn bất tử, và sự bất tử đó sẽ khiến hấn vĩnh viễn chịu tra tấn trong ảo cảnh khủng bố.

Cậu đưa tay ra trước và hàng trăm xiềng xích lại xuất hiện trên cơ thể Lakjhal.

Mang lên áo ngoài, thân ảnh của Lakjhal tan biến trong bóng đêm để lại sau lưng là một bãi tan hoang khủng bố cùng với Gilldames hai mắt vô thần nằm đó.

...

Lakjhal tâm trạng không tốt tạt vào một quán rượu, cậu gọi một chai rượu thật mạnh sau đó tự ngồi rót uống.

Khục!...

Lakjhal ho ra khó chịu, cậu vẫn không thể nào thích được thứ thức uống này.

Đúng lúc này một bàn tay thò đến cướp lấy chai rượu và cũng tự rót uống. Lakjhal không ngăn cản bởi người đến là Saber.

Có hơi rượu nồng nên Saber cũng thả lỏng tâm tình.

-Ta đã từng xem người là một đồng minh đáng tin tưởng Rider, ít nhất là thế đến khi cuộc chiến này chấm dứt. Cho đến tối nay,...

Saber nâng ly rượu và tu một hơi, mặt nàng trở nên đỏ bừng mỹ lệ:

-Ta thật sự,... thật sự không thể hiểu được,... điều gì khiến một kẻ như người lại ẩn dấu sâu đến vậy, điều gì khiến người xé toang nguy trang của mình, ... điều gì. ...

Nàng hơi ôm đầu và nói tiếp:

-Ta cảm giác được là vì ta,... và điều đó khiến ta rất sợ hãi, sự hãi sự cực đoan của người là dành cho ta, Rider.... Hãy nói cho ta,... vì sao người lại hành động như vậy?.

Lakjhal giật mạnh chai rượu trong tay Saber sau đó ngẩng đầu tu vào ừng ực, không dùng sức mạnh để hóa giải, hơi rượu cực mạnh chảy qua thấu suốt cơ thể khiến Lakjhal bừng lên.

-Nàng hỏi ta vì sao?!... Nếu nàng đã muốn biết, được thôi.

Nói rồi cậu ôm chặt lấy Saber và đặt vào môi cô một nụ hôn mãnh liệt, nồng cháy...

Saber dấy dựa, cô mạnh mẽ đẩy Lakjhal ra nhưng có lẽ vì men rượu, có lẽ vì tình cảm như thiêu đốt cả bầu trời của thiếu niên đặt vào nụ hôn khiến nàng dần đình chỉ động tác, sau đó Saber có phản khập khiễng đưa tay ôm lấy eo Lakjhal.

...

Lakjhal và Saber bước nhẹ trên bờ sông để về nhà. Không khí giữa hai người rất trầm mặc và xấu hổ.

Cảnh tượng hai người hôn nhau nồng nhiệt trong quán ba bị rất nhiều người chứng kiến, một số thanh niên nam nữ còn ghi hình lại, và hệ thống internet chính là nơi khiến scandal của bạn được bung ra cho cả thế giới cùng chiêm ngưỡng, đánh giá.

Lakjhal thầm mắng bản thân hành động quá thiếu suy nghĩ và không khống chế bản thân, đêm nay cậu bị Gildames chọc giận hơn nửa chuyện xưa ủa về nên tâm trí không thể kiềm nén.

Rượu quả nhiên độc hại cho tinh thần.

Tuy nhiên Lakjhal lại vô thức sờ môi của mình. Đây là lần đầu tiên cậu hôn Arthur, cảm giác đó tựa như một biển hạnh phúc nhấn chìm lấy Lakjhal khiến cậu không muốn thoát ra.

Saber lúc này nhìn thoáng qua và phát hiện động tác mờ ám này của Lakjhal, mặt nàng đỏ bừng đến mức muốn xịt khói.

Là Vua của nước Anh khiến nàng luôn mang thân phận của cao quý, cô tịch. Tình yêu là điều gì đó rất xa xôi đối với Saber.

Saber có thể thề rằng nàng hoàn toàn không có bất cứ tình cảm nào với Rider, thế nhưng nụ hôn của thiếu niên lại làm bốc cháy lên một mảnh quá khứ xa xưa và mộng lung trong sâu thẳm linh hồn của nàng.

Saber hít một hơi thật sâu sau đó hắng giọng uy nghiêm:

-Chuyện tối nay xem như là một phút sai lầm, người hãy quên việc này đi, Rider.

Lakjhal có cảm giác lạ lạ, nghe thế nào cũng thấy giống ăn xong chùi miệng sau đó phui mộng rồi đi. Lakjhal thì thầm thật nhỏ:

-Sao lại là một phút, nếu nhớ không lầm thì có đến hơn mười lăm phút.

Saber vốn đang giả trang uy nghiêm nhưng nghe đến đây thì sặc ra và phần nộ trùng mắt với Lakjhal.

Lakjhal cũng chỉ nhún vai và gồng hai tay sau đầu cất bước lên trước huyết sát thoải mái.

...

Buổi tối ngày hôm sau.

Trên một chiếc du thuyền lộng lẫy, tráng lệ. Ba người với trang phục hiện đại vô cùng sang trọng đang đứng nâng ly với nhau.

Họ đều là các anh linh mang trên mình hy vọng cùng ước nguyện xa xưa tham gia cuộc chiến Bàn Cờ.

Họ là những vị vua với truyền thuyết bất diệt được muôn đời truyền tụng

Isander Đại đế, Vua Chinh Phạt, một Rider cấp độ King còn sống trong cuộc chiến Bàn Cờ cách đây mười năm

Vua Kị Sĩ Arthur, Saber cấp độ King.

Thần Vương Aure Leafador, Vua xứ Godria thần thoại. Archer cấp độ King.

Lakjhal khá ngạc nhiên với thân phận thật sự của Archer, bởi vì từ trước đến nay Archer chỉ xuất hiện ở cấp độ Knight. Hơn nữa Gilgamesh lại biết được thân phận thật sự của Archer.

Cậu lục tìm từ kí ức của Varon nhưng không có bất kì thông tin quan trọng nào về hai vị vua cổ đại này.

Aure liếc nhìn Lakjhal và nói:

-Người vì sao cũng có mặt nơi này, ta không nhớ Gilgamesh cho mời người.

-Ta đến thay cho Gilgamesh.

Sắc mặt Aure hơi biến đổi:

-Người có ý gì?.

-Hắn hiện tại đang ở một nơi nào đó của thế giới không thể đến được. Ta đến để thay hắn.

Ánh mắt Aure híp lại cực kì nguy hiểm.

Gilgamesh là người bạn thân duy nhất của hắn, hắn không tin rằng có kẻ nào đủ sức mạnh để chống đối với Bảo Khí cấp Diệt Thế của Gilgamesh.

Gilgamesh sau trận chiến cách đây mười năm thì đã được Vương Miện Thống Trị ban cho cơ thể để sống tại thế giới này, hắn không cần nguồn cung cấp ma lực từ Master nên gần như không có điểm yếu.

Lakjhal không quan tâm đến ánh mắt của Aure, sau khi tra tấn và phá hủy tinh thần Gilgamesh thì cậu đã vứt hắn vào khu ổ chuột ở một thành phố của châu Âu, Lakjhal muốn đẩy Gilgamesh đến bờ vực tuyệt vọng tại cái xó xỉnh tăm tối đó. Trừ khi chính Lakjhal cho phép nếu không đừng ai mong cứu được hắn.

Isander lấy từ bảo khí vật chứa của mình một thùng rượu nho thật to và đặt xuống:

-Bỏ qua mọi chuyện về cuộc chiến, hôm nay ta chỉ muốn cùng trò chuyện và say xưa với mọi người thôi, ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Giải thoát Saber khỏi xiềng xích lịch sử. Arthur trở về.

Hơi rượu và chỉ khiến các anh lính nơi đây chỉ hơi ngà ngà, hiển nhiên là rượu không mạnh cho lắm. Isander đặt cốc rượu xuống và hỏi Saber:

-Cũng đã hơn mười năm, cô đã nhận ra điều gì mà một vị vua cần có chưa cô bé?.

Saber hai mắt mông lung, câu hỏi này quen thuộc đến như thế, cách đây mười năm, cũng trong một đêm dưới bầu trời đầy sao như thế. Nàng, Gilgamesh cùng Isander cũng ngồi lại và Isander đặt ra một câu hỏi giống hệt lúc này.

“Là một vị vua phải toàn tâm toàn lòng bảo vệ, chăm sóc cho thần dân.”

Câu nói lúc đó của nàng đã khiến Isander và Gilgamesh cười nghiêng ngả, họ nói rằng nàng quá ngây thơ với cái chính nghĩa của mình, họ nói rằng nàng chỉ là nô lệ cho hình ảnh lý tưởng của chính bản thân, họ nói nàng chỉ là một kẻ đáng thương.

Saber nhắm mắt lại.

...

Bản thân nàng đứng giữa hàng trăm nghìn xác binh binh sĩ, cơn gió nhẹ mang theo hơi máu tươi nồng thối mái tóc Arthur tung bay thê lương.

Đại địa đồ màu hoàng hôn hay màu máu, nàng không biết nữa. Trong đầu nàng chỉ còn lại câu nói cuối cùng của Mordred.

“Người không hiểu được lòng người, đức vua.”

Nếu cho nàng lần nữa lựa chọn lựa khi đứng trước thánh kiếm Excalibur, nàng vẫn sẽ rút lên thánh kiếm và lần nữa trở thành vua của nước Anh, nàng vẫn sẽ đi con đường này. Nàng sẽ sửa chữa lỗi lầm của mình đối với các thần dân, nàng sẽ không để vương quốc bị diệt vong.

- Vô ích thôi Saber.

Một giọng nói vang vọng đến từ sau lưng nàng, Arthur xoay lưng lại.

Thiếu niên tóc dài đen tuyền phiêu phù dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, toàn thân hắc y tung bay thần ảo, Lakjhal lặng người đứng đó và dùng ánh mắt sâu thẳm, tang thương nhìn nàng.

- Nàng không thể làm thế được, Vương Miện Thống Trị sẽ không chấp nhận nguyện vọng đó của nàng, Arthur.

- Vì sao?.

- Vì đó không phải là nguyện vọng sâu thẳm nơi trái tim nàng.

Arthur sắc mặt trắng bệch run rẩy nói:

- Ngươi nói sai, ngươi sai rồi, hoàn toàn sai. ...

Lakjhal vẫn lặng người đứng đó và mỉm cười nhẹ với Arthur:

- Nàng đã sớm nhận ra rồi. ...

- Im đi. ...

- Nàng sớm hiểu rằng sâu thẳm nơi con tim nàng mong muốn điều gì. ...

- Im đi. ... ta không muốn nghe. ...

- Nàng khi nhìn vương quốc hoang tàn, khi nhìn nhân dân chìm trong chiến tranh, khi nhìn các hiệp sĩ trung thành nay phản bội. ...

- Không. ... dừng lại đi. ...

- Nàng không oán hận bọn họ, nàng không hối hận vì vương quốc nàng gây dựng, nàng chỉ thương cảm và đau xót cho họ. ...

- Dừng nói nữa. ...

Lakjhal nhìn Saber khụy xuống và hai mắt tuyệt vọng ngẩng nhìn bầu trời, cậu vẫn bình thản nói tiếp:

- Vua Kỵ Sĩ. ... sâu trong trái tim nàng chỉ mong cho vương quốc được bình yên, không hơn. Mà nước Anh hiện nay đã có được sự bình yên đó, điều ước của nàng không thể nào được Vương Miện Thống Trị hoàn thành.

Khi trở thành anh linh và tham gia cuộc chiến Bàn Cờ, Arthur đã nhìn thấy được nước Anh vào thời điểm hiện tại. Một nước Anh giàu có và hạnh phúc, yên bình. Nàng biết rằng điều mong ước của nàng sẽ chỉ làm điều vô nghĩa.

Arthur luôn cố chấp với suy nghĩ rằng chỉ cần cho nàng cơ hội làm lại thì thảm kịch khi xưa sẽ không diễn ra. ... Nhưng Lakjhal nói đúng, đó không phải là ước nguyện sâu thẳm nơi trái tim nàng.

Vua Kỵ Sĩ lặng người giữa chiến trường. Nàng nhắm mắt lại với khóe mắt ngấn nước lấp lánh.

Arthur cất giọng hát. Tiếng hát thánh thót ngân vang khắp chiến trường thê lương. ...

Bài hát mang theo nỗi lòng đau buồn vang vọng từ sâu thẳm Arthur.

Bài hát mang theo sự giải thoát của một linh hồn đã từng gồng mình đeo lên tội lỗi đem đến diệt vong cho vương quốc.

Những xác người, gươm giáo, ... tất cả đều hóa thành cát vàng rồi chìm vào mặt đất. Con mưa u ám nhẹ nhàng gột rửa tất cả dấu vết của chiến tranh.

Bài hát đượm buồn của Arthur cuốn theo làn gió, những ngọn cỏ xanh mượt nhanh chóng trải khắp đại địa. những bông hoa đại nở rộ tuyệt đẹp.

Arthur mở mắt, thiếu niên vẫn đứng đó và mỉm cười nhìn nàng, nàng cảm giác được nụ cười của thiếu niên rất ấm áp, ôn hòa, và tựa như nụ cười đó chỉ dành cho riêng Arthur.

- Ngươi đến cùng là ai, Rider?.

-Bí mật.

Lakjhal cười tinh nghịch đối với nàng sau đó thân ảnh hắt tan biến. Nụ cười tinh nghịch của Lakjhal khiến Arthur ngẩn người, nơi xa xăm trong ký ức của nàng bỗng dung cảm giác nụ cười đó rất thân thiết.

Arthur quan sát được cách đó không xa là một bộ kiếm kiếm. Thánh Kiếm Excalibur lặng yên nơi đó. Những lời của trí giả năm đó vẫn vang vọng bên tai Arthur.

“Người rút ra thánh kiếm sẽ là vua của nước Anh, con đã suy nghĩ kĩ chưa?.”

Arthur bước đến trước bộ kiếm và mỉm cười, quá khứ tràn ngập trong tâm trí nàng, nàng tháo sợi dây buộc tóc màu xanh biển và buộc nó vào Thánh kiếm Excalibur sau đó lui lại.

-Từ nay sẽ chỉ còn một thiếu nữ tên Alturia, Vua Kỵ Sĩ Arthur đã hoàn thành sứ mạng của mình.

...

Arthur mở mắt và thấy được Isander đang mở to mắt nhìn mình, nàng mỉm cười tự nhiên:

-Sao thế Vua Chính Phạt.

Aure nhú mày nhìn Saber sau đó lắc đầu thốt lên:

-Không biết, chỉ thấy cô nhắm mắt lại một chốc, sau khi mở mắt thì khí chất đã biến đổi hoàn toàn. Thật kỳ lạ.

Arthur ngẩng nhìn bầu trời đầy sao và mỉm cười rục rờ:

-Có lẽ là đã thấu suốt được rất nhiều việc, hoặc công xiềng tâm linh bấy lâu nay đã không còn,...

Isander ồ lên một tiếng sau đó trầm ngâm:

-Thế hãy trả lời câu hỏi khi nãy của ta đi cô bé.

Arthur lần này không do dự đáp:

-Sự kiên định tuyệt đối với chính bản thân.

-Kể cả đó là việc làm sai?.

Isander chất vấn lần nữa, nhưng không đợi Arthur đáp lời, Lakjhal đã lạnh lùng hỏi ngược lại Isander:

-Sai thì như thế nào?.

Lakjhal hừ lạnh nói tiếp:

-Nàng là Vua, nàng làm sai đã sao, đến giờ phút này ngươi vẫn chưa có định nghĩa chính xác về một vị Vua, Isander.

Aure ánh mắt lấp lóe, Isander tìm tìm cười:

-Nói ta nghe xem?.

Lakjhal đứng thẳng người và đậm mặt nhìn Isander:

-Vua là kẻ thống trị tuyệt đối. Lời của Vua là mệnh lệnh, ý chí của Vua là không thể kháng cự, nguyện vọng của Vua tuyệt đối là nguyện vọng của cả vương quốc. Saber là một vị Vua chân chính với niềm tin tuyệt đối vào lý tưởng của mình, chỉ tiếc xung quanh nàng lại toàn những kẻ không xem nàng như một vị Vua, một lũ bất trung.

Ánh mắt Lakjhal hùng vĩ, mênh mông tựa như tinh không sau lưng cậu, thân ảnh Lakjhal trong ánh mắt ba người lúc này to lớn áp đảo cả bầu trời đêm tựa như thần linh vĩ đại.

-Ngươi, Isander, khi ngươi nghĩ vấn cách làm Vua của Saber thì ngươi không đủ tư cách của một vị Vua. Ngươi chỉ là một tên dã tướng cầm quân đi chinh phục các vùng đất mà không phải vị Vua.

Lakjhal cầm ly rượu trong tay sau đó vút sang một bên:

-Rượu của ngươi nhạt thếch, ta hết hứng.

Thân ảnh của Lakjhal tan biến vào màn đêm.

Aure cũng nói lời từ biệt tiếp đó là Saber cũng biến mất. Isander ngẩn người nơi đó tựa như đang đau khổ suy nghĩ điều gì.

...

Lakjhal thả bước nhẹ trên con đường đêm đông người.

Cũng đã đến lúc rồi.

Lakjhal đứng lại trước một cửa hàng trang phục lấp lánh ánh đèn.

Mái tóc dài đen tuyền được vấn lên cao, gương mặt thanh tú tuyệt luân, làn da như bạch ngọc lấp lánh, thân thể cao gầy ẩn hiện dưới trang phục đen khiến cậu tựa như một tinh linh bóng đêm thần bí.

Ngoại hình cậu quá chói mắt nên rất dẫn sự chú ý.

Một nhóm nữ sinh xinh đẹp tràn sức sống đang tíu tít trò chuyện ở hướng đối diện, họ nhìn thấy Lakjhal thì ồ lên sau đó tiến đến:

-Anh cho tụi em chụp tấm hình nhé.

-Anh có số điện thoại không?.

-Anh có người yêu chưa.

Một loạt câu hỏi vang lên quanh quần bên tai Lakjhal, ngay lúc này một tiếng hừ vang lên khiến các cô bé xoay lại.

Một thiếu niên tóc vàng tuấn mĩ với dáng người cao ngất đang nhìn về bên này bằng ánh mắt lạnh lùng. Các cô nữ sinh hét lên chói tai:

-Cool quá!!!...

Thấy thiếu niên tóc vàng, Lakjhal mỉm cười bước đến trước và hỏi:

-Không ở lại nữa à, Arthur?.

-Ta không về thì có kẻ lại dụ dỗ mấy cô bé ngây thơ.

Lakjhal hơi lúng túng gãi sống mũi:

-Có muốn rủ các cô bé xinh đẹp đây đi đâu đó chơi không?.

Không đợi Saber đồng ý, Lakjhal quay người mỉm cười nói:

-Mấy em có muốn đi đâu đó với bọn anh không?.

-Hi hi hi, vậy mấy anh chi nhé.

Một cô bé tóc cam thắt hai bím mỉm cười xinh xắn. Lakjhal gật đầu sau đó dẫn cả nhóm vào một nhà hàng khá thanh lịch.

Mọi người sau khi gọi món thì Lakjhal chống cằm và nhìn Arthur đang như một hiệp sĩ lịch lãm trò chuyện cùng hai cô bé thì mỉm cười:

-Hai tay hai người đẹp, quả nhiên là phong cách của một vị Vua.

Arthur hàm hừ:

-Dĩ nhiên là ta không thể để tên cầm thú nguoi chạm tay vào các quý cô đây được.

Tiếp đó nhóm người trợ chuyện những điều bình thường một cách vui vẻ đến khi nhóm bốn cô nữ sinh ra về trong luyến tiếc.

Lakjhal cho gọi một ly kem siêu to và ngồi đó tùm tùm cười xem Arthur ăn. Vẫn xáu ăn như xưa, không một chút thay đổi.

Arthur hiển nhiên cũng nhận ra nhưng nằng miễn cưỡng chống chế:

-Không nên phí phạm thức ăn,... đó là... là tội lỗi.

Lakjhal ảm áp nói:

-Biết rồi, thế kem ngon không?.

Arthur hơi ngượng ngùng gật đầu, Lakjhal đưa ngón tay mảnh khảnh lau đi vết kem trên mép nàng và cười vui vẻ cho nó vào miệng.

Arthur ngẩn người ra trước động tác thân mật này của Lakjhal, sau đó mặt nàng đỏ bừng lên, nàng lập tức vùi đầu vào cổ cuối ăn tựa như muốn dùng kem lạnh để làm dịu đi sự nóng bỏng của gương mặt.

Hai người sau khi rời khỏi nhà hàng thì đi dạo ở khu mua sắm, Lakjhal cùng Arthur tựa như một đôi người yêu hạnh phúc dạo các tiệm và mua sắm linh tinh, cả hai sau khi rời khỏi rạp chiếu phim thì đêm đã rất khuya.

Trong một công viên nhỏ.

Lakjhal cùng Arthur ngồi đông đưa trên xích đu, cậu nghe Arthur kể về quá khứ của nàng, Arthur ánh mắt sáng ngời xoay người hỏi Lakjhal:

-Giờ có thể nói cho ta tất cả được chứ Rider?.

Lakjhal ánh mắt âm trầm đi, những giây phút vui vẻ ngắn ngủi bên cạnh Arthur khiến cậu rất lưu luyến, nhưng việc gì cũng sẽ có lúc kết thúc.

Lakjhal trong ánh mắt khó có thể tưởng tượng của Arthur lấy ra từ không gian vương tọa một thanh kiếm mỹ lệ và thánh khiết.

-Excalibur!... Không thể nào!...

Tiếp đó Lakjhal lại lấy ra một sợi dây buộc tóc màu xanh biển và đưa cả hai cho Arthur.

Thân thể Arthur tan mát ra ánh sáng vàng rực rỡ khi ngón tay nàng chạm vào Thánh Kiếm cùng sợi dây buộc tóc, từng dòng chảy ký ức ứa về và choáng ngợp lấy tâm trí của Arthur.

...

Linh hồn của Arthur khi bị tan biến trong cuộc phản loạn năm đó đã chia tất cả thành mười mảnh.

Chủ hồn hòa quyện với Lakjhal, phần tín niệm hòa quyện với Thánh kiếm Excalibur, phần ước nguyện được ký thác vào sợi dây buộc tóc, bảy phần linh hồn còn lại phân tán vào tình không.

Để tập hợp lại một mảnh linh hồn thì điều kiện đầu tiên chính là làm cho mảnh linh hồn hòa hợp với chủ thể nói cách khác là làm cho chủ thể giải thoát khỏi những trói buộc bản thân và hiểu được cảm giác hạnh phúc.

Điều kiện thứ hai là khơi gợi trí nhớ, và Lakjhal, Thánh kiếm Excalibur cùng sợi dây buộc tóc chính là ba điều khiến trí nhớ được khơi gợi lại.

...

Ánh sáng mỹ lệ chói lòa làm sáng cả một vùng trời phát ra từ trên người thiếu nữ, ánh mắt uy nghiêm, ôn hòa của một vị vua, khí tràng cao quý không thể khinh nhờn tựa vị thần ánh sáng giáng thế.

Mỗi cử động của nàng tựa như hút lấy tất cả ánh sáng chung quanh khiến mọi vật đều nhạt nhòa cúi đầu, trời đất như xoay vần và lấy nàng làm trung tâm.

Lakjhal không thể không chế được nước mắt của mình, đây không phải là mơ, Arthur thực sự hiện ra trước mắt cậu, vì sao lại như thế?...

Tất cả đều không quan trọng, đã bao nhiêu bao nhiêu năm kể từ ngày đó, ngày mà Lakjhal tuyệt vọng nhìn nàng tan biến trong trời đất.

Hiện tại nàng chân thật đứng trước mắt cậu, vẫn phong thái khuynh đảo năm đó, vẫn nụ cười đó, vẫn sự quan tâm dành cho Lakjhal tràn ngập trong ánh mắt nàng.

-Chị đã thức giấc rồi, thật hạnh phúc khi người đầu tiên chị nhìn thấy đúng là em, Lakjhal.

Arthur mỉm cười tuyệt mỹ và bước đến ôm thật chặt Lakjhal vào lòng.

Ánh mắt nàng cũng thấp thoáng những giọt nước mắt hạnh phúc.

Nàng vẫn luôn quan sát Lakjhal từ không gian thần bí đó, tuy nàng rất cô độc nhưng nỗi đau đớn khi chứng kiến bản thân Lakjhal bị đẩy dọa càng khiến trái tim Arthur bị giằng xé nhiều hơn.

Hiện tại nàng chân thật ôm được Lakjhal, hạnh phúc thật sự chỉ đơn giản như vậy thôi... Bao nhiêu ngôn từ cũng không thể diễn tả được cảm xúc choáng ngợp lúc này của Arthur.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Hướng đi mới cho tương lai.

Trên ngọn đồi ngoại ô thành phố Fuyusi.

Lakjhal cùng Arthur sống vai ngấm nhìn ánh đèn đêm rực rỡ mỹ lệ, Arthur lúc này xoay lại mỉm cười lên tiếng nói với Lakjhal:

-Rất tiếc là chỉ có thể ngồi với em một chút nữa thôi, hình dáng lúc này của chị tồn tại dựa vào năng lượng có trong thánh kiếm Excalibur.

Lakjhal trầm mặc không đáp cậu chỉ yên tĩnh ngắm nhìn thành phố lấp lánh muôn vàn ánh sáng bên dưới. Arthur bước đến xoa đầu Lakjhal và cười dịu dàng:

-Thằng nhóc em lúc nào cũng giả dạng thâm trầm,...

-Chúng ta đều đã quá trăm tuổi rồi, đừng cứ mãi gọi em là thằng nhóc,...

-Trong mắt chị thì em sẽ vẫn chỉ là cậu bé năm đó... Hơn nữa nhắc đến tuổi tác trước mặt một quý cô không phải là điều tốt đâu nhé.

-Ừm,...

Lakjhal hít sâu một hơi và dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Arthur:

-Chị có muốn trở thành một vị vua lần nữa không Arthur?. Em sẽ dùng sức mạnh của mình để phò trợ cho chị lần nữa đặt chân lên vương tọa tối cao – chiếc vương tọa thống trị cả tinh không này.

Arthur nhìn thật sâu vào ánh mắt Lakjhal:

-Cho chị một lý do.

-Em muốn sửa lại sai lầm của bản thân trong quá khứ, sự vô dụng khi xưa vẫn là một vết ngán trong lòng em

-Chưa đủ.

-Bởi vị chị thích hợp làm vua còn em thì không.

-Chưa đủ.

-Vì như thế em mới có thể thủ hộ được chị, Arthur.

Arthur mỉm cười và vuốt nhẹ gương mặt thanh tú của Lakjhal:

-Đây mới chính là em mà chị vẫn yêu. Lakjhal, em có đồng ý trở thành kỵ sĩ của chị một lần nữa không?.

Lakjhal khụy một chân hành lễ kỵ sĩ.

-Lakjhal Alvia Zioragon nguyện dùng lấy người làm tín ngưỡng, nguyện dùng sức mạnh để trợ giúp người, nguyện dùng linh hồn để che chở người và nguyện dùng cả trái tim để yêu người. Trở thành kỵ sĩ của người cho đến vĩnh hằng.

Arthur lấy ra thánh kiếm Excalibur và đặt lên vai Lakjhal, đột nhiên một dòng chảy bảy màu từ trán Arthur cùng Lakjhal đột nhiên tuôn ra và hòa quyện vào nhau, chúng biến ảo thành các ký tự tối nghĩa vô cùng sau đó tan biến trong không khí.

Vĩnh Hằng Thệ Ước.

Từ ngữ này lập tức xuất hiện trong đầu cả hai mặc dù Arthur cùng Lakjhal chưa từng biết đến điều này.

Arthur ngẩn ra một chút sau đó thú vị mỉm cười nói:

-Em không nên nói nguyện dùng cả trái tim để yêu chị trước mặt người yêu của mình. Đúng không Ess?.

Hừ!...

Một tiếng hừ lạnh giận dữ truyền ra từ bóng cây phía xa.

Esdeath bước ra và cắn chặt môi nhìn Lakjhal làm cậu hơi rùng mình, có vẻ nhiệt độ không khí đã giảm đi rất nhiều.

-Làm sao người phát hiện được ta?.

Arthur nghe Ess nói thế thì mỉm cười:

-Bí mật.

Lakjhal hơi lúng túng giới thiệu:

-Đây là Esdeath, là... là...

Arthur dùng ngón tay chặn lại và gật đầu:

-Chị biết, là người yêu của em. Chào em, ta là người chị đồng thời cũng là người yêu của thằng nhóc hai lòng này, Arthur Alturia Pendragon.

Cả hai cô gái sau đó bắt đầu chăm chú đánh giá nhau.

Ess không thể không công nhận, Arthur mang đến cho nàng áp lực rất lớn, vàng sáng chói lòa của một vị vua từ trên người nàng áp đảo mọi khí tràng chung quanh, khiến người đối diện với nàng tự giác cảm thấy thấp kém không tự chủ xấu hổ cúi đầu.

Thế nhưng Esdeath chính là Esdeath, trong thế giới của nàng chỉ có hai chủng người, kẻ mạnh và kẻ yếu. Kẻ mạnh sẽ nhận được sự tôn trọng của Ess còn kẻ yếu sẽ chỉ có đón nhận sự dẫm đạp của nàng. Và Arthur là người xứng đáng nhận được sự tôn trọng của Ess.

Ess thốt nhiên cũng nở nụ cười:

-Em đã luôn nghe Lakjhal kể rất nhiều về chị. Em rất vui vì được gặp chị mặc dù có đau lòng "một chút" nhưng giờ thì em đã hiểu được vì sao chàng lại yêu chị nhiều đến vậy.

Arthur nghe được Ess gọi mình là chị thì hơi kinh ngạc, tính cách của cô gái tóc lam này quả nhiên rất mạnh mẽ và thẳng thắn, chỉ cần nàng công nhận một người nào đó thì sẽ không ngại thổ lộ. Nàng cười ôn hòa:

-Có đau lòng thì hãy trút giận vào tên nhóc đó, không thể nào dễ dàng cho qua kẻ một chân đạp bốn năm chiếc thuyền như thế được, đúng không?.

Mặt Lakjhal lập tức tái nhợt, cậu gượng cười cố gắng giải thích:

-Nàng phải nghe ta giải thích đã Ess, chuyện không như nàng suy nghĩ đâu...

Arthur nháy mắt với Lakjhal:

-Cố gắng sống sót đến lần chúng ta sẽ gặp lại tiếp theo nhé nhóc, còn Ess hãy cố gắng quản tên trắng hoa này chặt chẽ vào nhé. Thôi, chị phải trở về thánh kiếm đây.

Arthur nói rồi thân ảnh nàng dần hóa thành ánh sáng và thu lại thành thánh kiếm Excalibur.

Lakjhal biết rằng thời gian Arthur xuất hiện sẽ rất hạn chế, nhưng cậu cũng đã rất hạnh phúc, bao nhiêu trả giá cuối cùng cũng được hồi báo, giờ cậu đã có thể gặp và chạm vào được Arthur.

Trong đầu Lakjhal hiện tại đã về nên vô số viễn cảnh cần cậu thực hiện khi Arthur sống lại, cậu biết được tất cả chỉ mới là khởi đầu khi "Sứ mệnh" vẫn chưa lộ ra bất kì manh mối nào.

Rùng mình!...

Lakjhal khó khăn xoay người, Ess đang chăm chú nhìn cậu miệng lại thì thảm vô hồn:

-Giết, giết hết những đứa mặt dày bám lấy chàng, ta sẽ giết sạch...

Đã vào trạng thái cuồng sát rồi.

Lakjhal bước đến trước Ess

-Nàng nghe ta kể tất cả đã Ess...

Nhưng đáp lại Lakjhal chỉ là một thứ gì đó mờ nhạt. Có vẻ giống như bàn tay của Ess.

Oanh!...

Lakjhal buồn phiền bay tự do trên không trung với suy nghĩ.

"Cuộc đời mình sẽ còn chịu bạo hành gia đình dài dài".

...

Lakjhal đã xác định được hướng đi tiếp theo kể từ khi chiến lược cậu đạt mốc một triệu Godstro.

Nhằm đặt vững bước chân trong tình không mệnh mông, cậu sẽ tạo ra một đế chế hùng mạnh đủ sức cùng cạnh tranh với các tập đoàn khổng lồ.

Thế nhưng Lakjhal biết bản thân không có những tư chất của một vị vua, cùng với nhiều lý do khác khiến cậu lui mình về sau màn và để vị trí này lại cho Arthur.

Lakjhal sẽ trở thành người phò tá và là chỗ dựa cho nàng, là người sẽ đưa nàng lên đỉnh cao và thống ngự cả tình không, cậu biết mình đủ khả năng để làm điều đó với quyền năng cùng trí tuệ của bản thân.

Hiện tại cậu đã có thể xem như một phương chúa tể với chiến lược khủng khiếp.

Các tập đoàn vào thời điểm hiện tại nếu muốn động tay chân đến Lakjhal cũng sẽ phải cân nhắc hơn thua rất nhiều.

Sau khi cuộc chiến Bàn Cờ kết thúc, Lakjhal sẽ mang Arthur và Esdeath đi thăm dò các Vũ Trụ xa xôi nhằm tìm kiếm và gầy dựng nền móng cho đế chế.

Livia, Mikasa cùng Erza hiện đang du lãm tại Goddiment và đạt được rất nhiều cơ hội hiếm có tăng lên thực lực, thế nhưng các nàng vẫn chưa đủ khả năng để cùng tiến vào tình không với Lakjhal nên tạm thời cậu sẽ không trở về đón ba người.

...

Theo như quy luật.

Khi cuộc chiến Bàn Cờ Chỉ còn lại bốn Servant thì Vương Miện Thống Trị sẽ được triệu hồi.

Thời điểm hiện tại, Assassin và Saber đã không còn, vậy ai sẽ là kẻ thứ ba rời khỏi cuộc chiến?.

Không thể nghi tất cả mũi giáo đều sẽ chĩa về Caster cùng Master của hắn – Ryukio.

Cả hai quá khó lường và nguy hiểm. Archer đã đưa ra đề nghị liên minh với Berseker nhằm tiêu diệt Caster cùng Ryukio.

Sau trận chiến đêm đó hắn đã phân tích cẩn thận và nhận ra muốn tiêu diệt hai tên này chỉ với Lancer là điều rất khó, nếu xảy ra vấn đề thì việc bị một kẻ khác đâm lén là điều có thể xảy ra.

Archer không dám liên minh với Rider bởi theo thông tin thu thập được thì đồng minh của hắn – Saber bị chính Rider thù tiêu. Một kẻ quá nguy hiểm.

Không khí của cuộc chiến được kéo lên đỉnh cao khi mà Berseker vẫn im hơi lặng tiếng trước đề nghị hợp tác của Archer.

Tình trạng căng thẳng chấm dứt khi một cuộc họp mặt bí mật giữa các Servant được tổ chức do chính Rider đề nghị.

Kế hoạch do Rider đưa ra dưới sự đồng ý của các Servant khác đã âm thầm được xếp đặt mà các Master không hề hay biết một tí gì.

...

Lakjhal cùng Wase đứng trên một tòa cao ốc, Wase vẽ các ma tự cổ sau đó cho các bùa chú cùng ma liệu phức hợp chảy dọc theo các ký tự.

Lakjhal bỏ xuống kính viễn vọng cảm nhiệt và nói với Wase:

-Ayase cùng Archer còn mười phút nữa sẽ tiến vào tầng năm mươi.

Wase nhanh chóng thiết lập ma thuật sau đó ngồi bệch xuống đưa tay lau mồ hôi trên trán:

-Sao ngươi lại chọn Archer cùng Ayase làm vật tế thế Varon?. Caster cùng Berseker không phải là những tên khó kiểm soát hơn sao?.

Lakjhal lười biếng chống tựa người vào lan can sân thượng và đưa mắt nhìn bầu trời không đáp.

Wase cũng hiểu được điều gì nên không hỏi thêm, hắn và Lakjhal có được mối quan hệ Master cùng Servant với Lakjhal rất mạnh mẽ, và Wase không muốn xuất hiện vết rạn trong mối quan hệ này, ít nhất là trước khi chạm tay vào Vương Miện Thống Trị.

Cách đây ba ngày khi Varon trở về và mang theo hắn rời đi khỏi ngôi biệt thự thì Wase biết rằng Saber đã chết, hung thủ nhiều khả năng nhất chính là Servant của mình, điều này khiến hắn xuất hiện nghi ngờ.

Một Servant có thể giết cả đồng minh đã từng vui vẻ bên hắn thì không biết lúc nào sẽ cắn ngược đến chính Master của mình.

Thế nhưng Wase không tra cứu, hắn biết được mình không đủ thông minh, không đủ mạnh, không đủ tầm nhìn, hắn có thể tồn tại trong cuộc chiến giữa

những kẻ lão luyện, âm trầm đầy mưu tính đều nhờ Varon, và hắn sẽ tiếp tục lặng yên cho đến giây cuối cùng, hắn sẽ phó mặc tất cả cho Servant của mình và phục vụ trung thành đối với Varon như một nô bộc chứ không phải Master.

Lakjhal mỉm cười liếc Wase đang cúi đầu chăm chú vẽ ma trận và bố trí bẫy rập.

Cậu biết tính cách của Wase, tính cách của một con độc xà, rất điên cuồng, rất tàn nhẫn nhưng cũng đầy đủ tinh táo và nhẫn nại.

Hắn biết được điểm yếu và vị trí mình nên đứng, hắn nói mình không thông minh nhưng nào biết rằng phần thông minh nhất của hắn chính là tinh táo và biết thời thế.

Lakjhal rất thích tính cách đó của Wase, rất tiếc khi hắn lại là Servant của cậu.

Wase sau khi hoàn thành pháp thuật thì niệm chú và một mô hình nhỏ của tòa cao ốc đã hiện lên trong ma trận chẳng chịt chú ngữ, ký tự. Hắn ngoảnh về hướng Lakjhal:

-Đối tượng đã vào địa điểm.

Lakjhal rút thanh trường thương bạc và thả người khỏi tòa cao ốc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Lakjhal chiến Thần Vương xứ thần thoại Godria - Aure Leafador

Ayase nhíu mày nói với Archer đang trầm mặc sau lưng:

-Cả tòa cao ốc này đã bao phủ bởi ma thuật, ngơai chắc là Caster ở nơi này chứ Aure?. Loại ma thuật cấp thấp này không thể nào do Caster làm ra được.

Aure trầm mặc không đáp khiến Ayase cảm thấy bất an, cô nhíu mày suy nghĩ nhưng không thấy có gì đặc biệt. Đúng lúc này một con tàu bằng vàng tuyệt đẹp âm âm xuyên thủng tầng mây mang theo sấm chớp dữ dội đâm thẳng đến trước tòa cao ốc.

Archer triệu gọi song đao đen trắng và nói với Ayase:

-Từ lúc này đây sẽ là cuộc chiến giữa Servant và Servant, Master và Master, “Nguyên Ngôn” sẽ không thể ảnh hưởng đến “Thách Đấu” nên người hãy cẩn thận.

Nói rồi trên thân Aure xuất hiện từng đạo ánh sáng đỏ cao quý phóng xuất ra khỏi tòa cao ốc và bao quát cả một góc thành phố Fuyusi, một chiếc vương tọa âm âm dục lên dưới chân hắn, hàng trăm nghìn vì tiền quý gói thành kính chung quanh bảo tọa, Aure Leafador – Thần vương xứ thần thoại Godria huy sai chiến bào màu đỏ và binh thần ngồi xuống:

-Uy nghiêm của thần quốc không thể để phạm nhân khinh thường, hỡi các thần tử của ta hãy nâng lên binh khí và thể hiện sức mạnh tối thượng khiến kẻ thù phải quỳ rạp.

SAYHOIN!.... SAYHOIN!....

Tiếng gầm chấn động vang lên, các vì tiền thiếu đốt chiến ý mãnh liệt và ngưng tụ thành một thanh thương vàng chói lọi.

Thánh thương Sayhoín – tinh hoa, ý chí cùng nguyện vọng do hàng trăm nghìn vì tiền trong thần quốc của Aure hợp thành.

Aure đã từng tàn sát hàng trăm vị thần núi Audiot, phá bỏ thần hệ và lập nên thần quốc chỉ bằng thanh thương này nên thánh thương Sayhoín còn có tên gọi khác là Tàn Thần Kim Thương.

Aure vung tay khiến thần thương rơi vào tay.

Hắn vuốt ve thân thương tựa như gọi lại những năm tháng huy hoàng xa xăm, sau một chốc ngắn người thì Aure ánh mắt sắc bén, uy nghiêm liếc về con thuyền vàng khổng lồ:

-Không xưng tên Bảo Khí sao Rider?.

Lakjhal mỉm cười vuốt ve thanh thương bạc trong tay và nói:

-Sấm Sét Đón Chào – Maxim, Là chiến lợi phẩm sau khi tự tay giết chết Lôi Thần Zies và nấu cả cung điện của hắn để đúc thành.

Đây dĩ nhiên chỉ là một truyền thuyết được cậu lấy ra từ thư tịch cổ và vắn vẹo, thực chất đây là chiếc thuyền do Enel ở Goddiment để lại trước khi chết.

-Xem ra sau khi thần quốc của ta diệt vong thì một thần hệ khác lại ra đời.

Lakjhal nghiêng đầu nói:

-Bỏ qua chuyện xưa đi, khởi động một chút chứ Archer?.

-Bỏ qua chuyện xưa sao?. Cũng được, ta hỏi một điều cuối cùng, có phải người là kẻ đã giết Gildames?.

Lakjhal hơi suy nghĩ rồi nói:

-Hình như ta có hành hạ một con chó tên Gildames, lúc đó cũng không hiểu sao bản thân ta lại so đo với một thứ súc sinh, thật nực cười đúng không?.

Aure ánh mắt híp lại thành một tuyến, ánh sáng lạnh lóe lên cường liệt nơi đáy mắt của hắn. Aure đứng thẳng người nâng thánh thương Sayhoi lên và gầm lớn:

-HỒN XUỘC!... CHẾT ĐI RIDER!...

OÀNH!....

Thánh thương bùng nổ năng lượng khổng lồ và hóa thành một luồng sáng vàng đỏ rực rỡ đâm về Maxim. Lakjhal đưa tay chỉ lên bầu trời và lạnh lùng hét:

-SẤM SÉT HÀNG LÂM!....

RỌAT!....

Luồng sáng trắng xanh rạch phá bầu trời đánh đến trước thánh thương Sayhoi.

UỖNH!....

Bầu trời đêm thành phố Fuyusi chói lóa ánh sáng năng lượng

Caster lặng yên ngồi vắt chân trong chiếc ghế bành và nhắm nháp ly rượu trong tay, đêm nay là một đêm mà Master của hắn sẽ rất vui vẻ.

Âm mưu khổng lồ lần này là một hiệp định giữa tất cả các Servant.

Rider đã đưa ra kiến nghị cho hành động mang tên “thanh trừ Master” lần này.

Theo như kế hoạch thì các Servant sẽ bố trí cục diện giằng co bằng “Thách Đấu”, Rider cùng Archer, Berseker cùng Lancer, Caster sẽ bao quát chiến trường của các master để không có gì sơ sót.

Vì khi Servant đang trong trạng thái “Thách Đấu” thì “Nguyên Ngôn là” vô dụng nên một cuộc chiến đẫm máu giữa các Master dưới sự giám sát của Caster sẽ bắt buộc phải diễn ra.

Dưới sự thống nhất của năm Servant thì các Master chính là vật cản cho bọn họ khi đối diện với chiến thắng cuối cùng, tuy rằng có ma lực được cung cấp từ Master mới khiến chiến lực của Servant duy trì ổn định nhưng bọn họ cho rằng có nhiều cách khác nhau để bỏ xung ma lực.

Cho nên sự tồn tại của các Master là điều không cần thiết. Giết!...

Tư tưởng điên cuồng và tàn nhẫn này của Rider lại được sự chấp nhận từ phía hắn, Archer cùng Berseker.

Lancer tuy rằng mãnh liệt phản đối nhưng hắn cuối cùng phải thỏa hiệp, Rider đã đe dọa sẽ hợp sức cả bốn Master cùng với ba Servant khác tiêu diệt hắn cùng Master.

Sau trận chiến đêm nay sẽ chỉ còn Ba Servant cùng một Master. Caster tin tưởng rằng Ryukio sẽ chiến thắng trong cuộc chiến này và trở thành Master duy nhất, nhưng đó cũng là điều hắn lo lắng.

Hai kẻ chiến thắng trong “Thách Đấu” sẽ chia mũi giáo vào hắn và Ruykio, tuy rằng không còn ma lực được Master cung cấp nhưng luôn có những điều không thể ngờ tới sẽ xảy ra.

Caster cảm giác được có một âm mưu khác đang bao trùm lên trên cả kế hoạch “Thanh trừ Master”, và kẻ nắm đằng chuôi tất cả sự việc không ai khác ngoài Rider.

Tất cả lúc này khắp nơi đều là những mũi kiếm rình rập thăm dăm sát khí lạnh lẽo.

...

Các Master của cuộc chiến không ai biết được về điều này ngoại trừ Ryukio, nhưng hắn không quan tâm lắm, hơn nữa hắn còn rất tán thành kế hoạch điên rồ của Rider.

Vì sao?.

Vì kẻ đề xuất hành động này là Rider. Hơn nữa điều này làm Ryukio cảm thấy rất phấn khích và “thú vị”. Bất nhiều lý do đã đủ.

Ryukio biết bản thân bất lợi hơn so với các Master khác. Hắn không biết ma thuật.

Nhưng Ryuko cũng rõ ràng đây chính là lợi thế lớn nhất của mình, đơn giản bởi vì tòa cao ốc này không phải được xây nên từ ma thuật.

Hắn gắn dây cáp nối laptop và hệ thống điều khiển sau đó liên tục thao tác. Hàng nghìn camera, hệ thống điện, hệ thống chống cháy, hệ thống cảnh báo đã ở trong tay Ryukio.

Tiếp đó hắn mở kính đo hồng ngoại và phóng xạ để quan sát kỹ phòng điều khiển cùng chung quanh.

Cách đó 200 mét đang có một lượng nhỏ năng lượng lên đến phòng điều khiển thông qua hệ thống thông gió.

Có vẻ một Master nào đó đã bắt đầu vươn tay đến nơi này nhằm kiểm soát hệ thống an ninh.

Ryukio lập tức đổi một bộ trang phục bảo an và ngồi nơi đó bắt đầu thao tác.

Hắn rất vui vẻ khi tất cả đều nhúng tay đến nơi này bởi thứ kiểm soát cả phòng điều khiển này là chiếc laptop trong tay hắn, hắn có thể đánh lừa các ma thuật quan sát bằng video giả.

Hiện tại hắn muốn cho các Master khác thấy điều gì trong tòa nhà này thì các Master sẽ phải thấy điều đó, đây chính là ma thuật của Ryukio.

Ryukio cất chiếc laptop vào toilet sau đó giả vờ ngồi ngủ trên ghế bảo an.

Sau một lúc, một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra khỏi đường ống thông gió và trườn trên trần nhà, nó ngưng tụ lại thành con mắt và bắt đầu quan sát hệ thống camera của phòng điều khiển.

Tiếp đó là một con muỗi mang theo ma trận cực nhỏ trên bụng bay vào qua khe cửa và đậu trên chiếc bàn gần đó.

Ryukio mỉm cười nhìn đồng hồ sau đó giả vờ ngáp dài và đứng dậy đi vào toilet.

Đã đến lúc hành động.

Kế hoạch của Ryukio rất đơn giản, hắn sẽ để Master của Lancer đụng mặt Master của Rider, hai Master còn lại hắn sẽ dựa vào việc giả video trên camera để lừa bọn chúng đi nơi khác.

...

Tầng mười hai, Wase lặng yên ngồi trong một căn phòng sang trọng. Hắn cả thấy rất bất an với mọi hành động của Varon lúc chia tay, sau khi vào tòa cao ốc xếp đặt đầy các ma pháp cạm bẫy của mình thì Wase mới biết mình sai ở nơi nào.

Ma pháp, cạm bẫy của hắn đã mất tác dụng hoàn toàn.

Chỉ có Caster mới đủ đẳng cấp để thực hiện điều đó một cách dễ dàng. Wase nhận ra nếu không gọi Servant thì có khả năng hắn sẽ chết tại nơi này.

Thế nhưng “Nguyên Ngôn” không có tác dụng, cho dù tự nhận không thông minh nhưng kết hợp tất cả sự việc cũng khiến Wase nhận ra một điều.

Rider muốn mượn cơ hội này để khử mình.

Việc hắn cần làm không phải là chạy loạn mà nấp ở trong này đợi khi mọi việc kết thúc.

Wase tranh thủ thời gian bố trí hàng tá ma thuật phòng hộ trong căn phòng. Hắn dán đủ các loại ma thuật chằng chịt trong căn phòng.

...

Ryukio nhìn màn hình laptop và lắc đầu thở dài, hắn không hiểu bằng cách nào mới có thể khiến một tên kém cỏi như thế này triệu hồi được một Servant như Rider.

Ryukio mở laptop và dùng các kỹ thuật chỉnh sửa video của mình nhanh chóng tạo một đoạn ghi hình Wase đang đi trong hành lang tầng mười hai.

Tiếp đó hân đội khi Ayase cùng Yuko không quan sát tín hiệu ma thuật thu được từ phòng điều khiển. Ryukio lập tức đưa đoạn ghi hình này đến cho Master của Lancer.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Ryukio đi vào căn phòng cách vách phòng của Wase. Dựa vào camera quan sát, Ryukio lấy khoan khoan một lỗ nhỏ trên tường, tiếp đó cậu phun khói hơi cay vào phòng Wase như hun chuột trong hang.

Bên vách bên kia vang lên tiếng ho, tiếp đó là tiếng mở cửa, trên màn hình laptop là hình ảnh khi Wase cửa lao ra đã chạm mặt Master của Lancer, cả hai hơi sững sờ sau đó lập tức tung phép điên cuồng vào nhau rồi tách ra.

Ryukio lấy từ túi xách đen để dưới gầm giường súng ống cùng các trang thiết bị sau đó mang vào người và mỉm cười lạnh lẽo.

Trò vui bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Cả Bàn Cờ này thuộc về ai?!...

Wase chạy, hân chỉ có thể chạy, kẻ phía sau không phải là một đối thủ hân có thể chống lại, bởi vì kẻ phía sau – Master của Lancer là một Vampire pháp sư, hân bắt tử và có được ma lực mạnh mẽ hơn bất kì pháp sư nào, đồng thời hân cũng là ông tổ của Wase – Ronald Rofric .

Người ông hiền lành khi xưa vẫn xoa đầu hân, kể chuyện cổ tích ru hân ngủ, dạy hân pháp thuật, an ủi hân khi hân bị chúng bạn trêu chọc. Người ông khi xưa vẫn luôn là một cây đại thụ che chở hân giờ phút này chỉ thấy mặt mũi vụn vụn, ánh mắt tràn đầy điên cuồng bạo ngược, cái ánh mắt muốn xé xác hân ra.

Tiếng cười khùng khục vang lên lẫn quần trong hành lang:

-Ra đây đi nào cháu ngoan, sẽ không đau đâu, ông sẽ lại đưa cháu vào giấc ngủ êm ái như xưa... ra đi Wase.

Wase nấp trong góc tường và thở nặng nhọc.

Tại sao, tại sao ông nội cũng tham dự cuộc chiến này, tại sao ông lại muốn giết hân đến thế, tại sao... hân không biết và cũng không muốn biết.

Ánh mắt Wase dần chuyển thành ánh sáng lạnh lẽo, hân phải sống, phải sống sót đến cùng hơn nữa sống thật tốt.

Gia tộc của Wase là một dòng họ pháp thuật cao quý, gia tộc Ronald nổi tiếng với phép thuật trị liệu cường hóa siêu đẳng trong giới pháp sư.

Wase là con trai trưởng của dòng chính nhưng hân lại hoàn toàn không có một chút tài năng pháp thuật nào. Hân bị gia tộc nguyên rủa xa lánh, hân từ một đứa trẻ hiền lành trong sáng đã trở nên hắc ám và thâm trầm, ần ần.

Cho đến khi cụ tổ của gia tộc vuron ra bàn tay ảm áp che chở hân, Wase lấy lại được vinh quang thuộc về mình, khi lấy được tư cách tham dự cuộc chiến Bàn Cờ hân càng biết mình đã không phải là thằng vô dụng, phế thải, hân là kẻ được chọn.

Hân vô cùng biết ơn, kính trọng ông tổ bằng cả tấm lòng chân thật.

Nhưng tất cả chấm dứt khi hân thấy được Rofric xuất hiện nơi này.

Vampire được xưng là bắt tử, thực chất lại không phải như thế, Vampire là một chủng tộc có sinh mạng lâu dài hơn so với con người và khả năng hồi phục cực mạnh, con người vì cảm thấy giết chúng rất khó khăn nên gọi Vampire là bắt tử.

Rofric là một Vampire hơn 2000 tuổi, hân đã cận kề với cái chết, thế nên hân cần sự bắt tử chân chính do Vương Miện Thống Trị ban cho, vì trường sinh thì một thằng cháu phế thải có đáng là gì.

Wase niệm chú quảng vào một góc tường khác một phép nổ. Rofric thờ dài:

-Mày vẫn không khá hơn một chút nào cả Wase, mày đã quên bài học tao dạy rồi sao?.

Nói rồi hân tung một phép choáng đánh đến trước Wase và niệm chú hệ lửa phóng tiếp ngay sau đó.

Ngay lúc này hệ thống báo động vao lên và nước từ trần nhà phun xuống. Khiến hai phép của hân có phần vô hiệu. Rofric nhú mày nhìn Wase biến mất nơi cuối tường, hân đã hết nhẫn nại chơi trò đuổi bắt, phải tốc chiến tốc thắng.

Hơn nữa tại sao hệ thống chống cháy của tòa nhà này lại nhảy đến thế nhỉ, nhưng Rofric không quan tâm lắm đến những thứ công nghệ của con người.

Ryukio ngồi trong một tầng khác đang nhìn màn hình camera mỉm cười, hệ thống chống cháy khi này là do hấn khởi động, nước và hơi nước giúp nhiều ánh sáng và đập tắt phép thuật hệ lửa của Rofric, hấn cần kéo dài thời gian chạy trốn của Wase.

Ryukio nhìn Ayase đang bị trói gô lại và ném trong góc thì cười sáng ngời.

Cô nàng này quá ý lại vào pháp thuật mà không biết lợi dụng môi trường chung quanh, dĩ nhiên một kẻ như thế thì không thể đấu được với Ryukio – người không biết phép thuật đã từng cầm chân một lúc hai Servant trong hơn 30 phút.

Vậy là hiện giờ chỉ còn lại Master của Berseker – Yuko, Master của Rider – Wase, Master của Lancer – Rofric và hấn. Về phần Ayase thì Ryukio có thể xử lí bất kì lúc nào.

Ryukio mang lên khẩu carbim đi ra ngoài, hiện tại là lúc cậu phải chơi đùa với Master của Berseker.

...

Lakjhal và Aure quần nhau bên trên tầng mây, sấm sét, hoàng kim thương không lồ ầm ầm va chạm nhau tạo ra xung chấn kinh khủng. Cậu đang chờ đợi, cậu muốn dứt điểm cuộc chiến Bàn Cờ ngay trong đêm nay.

Kế hoạch “thanh trừ Master” thực chất chỉ là một bố cục trong xuyên suốt tính toán của Lakjhal kể từ khi đặt chân tham gia vào cuộc chiến này.

Chọn làm Servant cho Wase – một kẻ yếu kém toàn diện, tổ chức các liên minh, cuộc gặp, tạo các sự kiện,... đều nhằm dẫn đến đêm nay – đêm vận mệnh sẽ kết thúc.

Nếu có một biến số làm thay đổi các tính toán của Lakjhal thì đó chính là Ryukio.

Sự gặp gỡ Ryukio làm Lakjhal phải thay đổi cách nhìn, cậu không áp dụng tính toán của mình vào kẻ này mà dựa vào hành động của kẻ này để xếp đặt tính toán. Bàn Cờ lúc này mới chính thức diễn ra, kẻ đánh cờ nhảy vào cuộc với tư cách một quân cờ.

Mục đích của đêm nay chỉ có một, Lakjhal, Esdeath và Ryukio sẽ là kẻ sống sót duy nhất, tất cả Master cùng Servant khác đều phải chết.

Aure bỗng nhiên thu hồi trường thương và lặng người một lúc, Lakjhal cũng không tấn công nữa, cậu biết Archer đã nhìn ra điều gì, Quả nhiên Aure mỉm cười ngẩng lên nói:

-Nếu ta đoán không lầm thì ngươi đã bàn tính một kế hoạch để tất cả chấm dứt vào đêm nay đúng không Varon?.

Lakjhal cũng mỉm cười:

-Ngươi nói xem!.

Aure thở dài:

-Quả nhiên vẫn thua ngươi một nước, nhưng thua là thua. Có thể nói cho ta biết các bố trí của ngươi không Varon?.

Lakjhal hơi trầm ngâm sau đó gật đầu đáp lại:

-Thực chất thì bố cục này bắt đầu lúc Assassin chết. Trong đêm đó ta cùng Berseker đã đạt một hiệp nghị liên minh, dĩ nhiên là Master chúng ta không hề hay biết...

Aure nghe tỉ mỉ toàn bộ ván cờ do Rider thiết kế và sau đó ngược nhìn không trung hít sâu một hơi:

-Vì sao ngươi nói trong trận chiến tiêu diệt Caster hôm đó thì kế hoạch của ngươi chấm dứt?.

Lakjhal cười thích thú:

-Bởi ta gặp được một kẻ, kẻ mà khi vừa nhìn vào mắt hấn là đã thấy được ván cờ cuối cùng của cuộc chiến.

-Là Master của Caster sao?.

-Chính xác. Sau đó ta và hấn đã bí mật liên lạc rồi cùng nhau soạn ra một giai điệu sôi động cho đêm nay. Điều kiện là gì sao?. Dĩ nhiên là tất cả các ngươi, ngoại trừ ta và hấn đều phải “chết”.

Aure lắc đầu vỗ tay:

-Rất tuyệt vời, một kế hoạch rất tuyệt vời, và tuyệt vời nhất chính là ánh mắt cùng tầm nhìn của ngươi – Rider. Ta bội phục dũng khí hợp tác và tin tưởng kẻ thù của mình với chỉ một lần gặp, ta không biết nếu hấn giết Master của ngươi vào lúc này thì như thế nào?.

Lakjhal lắc đầu:

-Đó là sự khác biệt giữa người và ta – Archer, ta rất hiểu tính cách của Ryukio, hắn sẽ không làm như thế, vì như thế “không thú vị”.

Aure trầm mặc một lúc, bỗng nhiên hắn giật mình, Aure biết Master của mình – Ayase đã chết. Hắn ngẩng cao ánh mắt nhìn thẳng vào Lakjhal:

-Người đã đúng, vậy chúng ta cũng nên kết thúc mọi việc tại đây.

Chiến ý trên thân thể Aure thiêu đốt dữ dội, tuy rằng ma lực trên người hắn không ổn định nhưng chỉ bằng chiến ý của hắn lúc này cũng khiến Lakjhal không dám khinh thường. Cậu đứng thẳng trên Maxim và gầm lên:

-VŨ ĐIỀU SẮM SÉT TẬN THẾ!... MUỖI TỶ VOLT!....

OANH!...

Aure nhìn quả cầu sấm sét khổng lồ giáng xuống từ lỗ hổng trên bầu trời thì mỉm cười sáng ngời vùng thánh thương Sayhoin trong tay:

-THẦN QUỐC BẮT DIỆT!...

Hàng triệu vì tinh xuất hiện quanh bảo tạo nơi Aure đứng rồi nâng lên vũ khí của mình hét lớn:

SAYHOIN!... SAYHOIN!...

UỖNH!...

Sấm sét chói lòa bao phủ cả chiến trường và nhấn chìm thần quốc của Aure.

Lakjhal có thể thấy được thấp thoáng nụ cười vui vẻ của Thần Vương sở hữu thần thoại Godria vào giây phút cuối cùng. Nụ cười của một vị vua mất quyền với những gì mình cùng thần dân đã trải qua.

Nếu Arthur cũng có thể nở được nụ cười như thế...

Lakjhal lắc đầu, mọi việc cần chính bản thân Lakjhal thực hiện, giờ là lúc thu thập chiến cuộc.

...

Trên sân thượng tòa cao ốc.

Berserker, Caster cùng Ryukio đang đứng nơi đó. Nhìn thấy Rider đến thì Ryukio vui vẻ gọi:

-Nơi này Rider!...

Caster phát hiện Master mình cùng với Rider thân mật thì cảm giác bất an cường liệt hẳn lên.

Lakjhal thả người xuống sân cao ốc và mỉm cười nói với Ryukio:

-Tiến hành bước cuối cùng trước khi Vương Miện Thống trị xuất hiện thôi.

Ryukio ồ lên sau đó nói:

-Dùng Nguyên Ngôn ta ra lệnh cho Caster tự sát.

Caster ánh mắt trợn trừng:

-Master!... Người!...AAAAA!....

Caster học ra một ngụm máu lớn và gào thét tan biến trong ngọn lửa.

Nơi đây giờ chỉ còn lại Berserker, Rider cùng Ryukio. Lakjhal liếc về hướng bóng tối và nói:

-Chỉ quan sát đủ chưa Arthur?.

-Được rồi, em lúc nào cũng thế Lakjhal.

Từ góc tối của sân thượng bước ra một thiếu nữ vận giáp bạc tuyệt đẹp. Ryukio nhủ thầm:

-Saber?.

Lakjhal gật đầu và nói:

-Giờ ta sẽ trình bày mọi việc. Trước đó ta sẽ hỏi ngươi một câu. Ngươi có muốn trông thấy một mảng thế giới rộng lớn hơn không Ryukio?.

-Muốn ta là tay chân cho ngươi?

-Không, là hợp tác xây dựng một đế chế.

Ryukio nhắm mắt lại tiếp tục hỏi:

-Ta không cần biết ngươi muốn làm gì cả, ta chỉ có một vấn đề muốn hỏi, việc đó có phản kích không?.

Lakjhal mỉm cười:

-Điều có còn phải xem vào cảm nhận của ngươi trong quá trình thực hiện. Và dĩ nhiên vua của chúng ta đã ở nơi đây, Vương Miện sẽ được ngài mang lên.

-Ngươi nói Saber sẽ là vua?.

Ryukio mở mắt chăm chú quan sát người được Lakjhal công nhận.

Ánh mắt khiến người nhìn vào phải tin phục, sự uy nghiêm thần thánh, khí chất ung dung cao quý,... đây hoàn toàn không phải là Saber lúc trước, nhưng những phẩm chất của một vị vua cần có.

Quả nhiên kẻ được Rider lựa chọn không phải bình thường là được.

Lakjhal bắt đầu giải thích mọi việc với Ryukio, từ việc cậu, Esdeath, Arthur đến hành tinh này với mục đích gì, cho tới tình hình các thế lực trong tinh không, ý tưởng của cậu,... Lakjhal nhìn được ánh mắt rực cháy của Ryukio thì hài lòng mỉm cười.

Ryukio hít sâu một hơi để xấp xếp lại những điều nghe được:

-Rất đặc sắc, rất thú vị, phò trợ một vị vua, giúp người xây dựng một đế chế hùng mạnh để cạnh tranh với những thế lực khổng lồ, quét ngang tinh không... quá tuyệt vời!...

Ryukio xoay người lại, cậu nhìn thẳng vào mắt Arthur sau đó hơi nghiêng mình đến trước:

-Cho phép thần được thề nguyện trung thành và cùng cất bước theo ngài – Đức Vua.

Arthur mỉm cười nâng Ryukio đứng lên:

-Ta chấp nhận lời thề cùng mong muốn của ngươi – Ryukio Masasuki.

Lakjhal ngẩng nhìn bầu trời đang nứt ra một khe ánh sáng, từ đó đang ngưng tụ hình ảnh vương miện và đáp xuống nơi này, cậu nói:

-Vương Miện Thống Trị đã giáng hạ, mọi việc còn lại giao phó cho chị, Arthur.

Arthur mỉm cười nói:

-Yên tâm, chị sẽ không làm kế hoạch của em đâu không.

Nói rồi nàng cất bước đến trước hư ảnh vương miện và chạm tay vào. Ánh sáng chói lòa như muốn phá tan màn đêm. Arthur biến mất trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Vua.

“NGƯỜI MONG ƯỚC ĐIỀU GÌ”.

Trong một thế giới thăm thẳm, huyền ảo ánh sáng vàng, một hàng chữ long lánh được khắc trên bệ đá nơi đặt chiếc Vương Miện Thống Trị.

Arthur mỉm cười nhẹ và nói:

- Trở thành chủ nhân của “Thống Trị”.

OANH!....

Vương Miện Thống Trị bùng nổ hòa quang vàng rực đầy uy nghiêm và nuốt lấy thân hình Arthur.

...

Trong không gian hùng vĩ mệnh mang màu xanh biển, vô số thành trì tàn phá trôi nổi lơ lửng, binh khí gãy vụn, áo giáp nứt vỡ chất thành từng dãy núi lộn lờ phiêu du

Giữa không gian nơi đây chớp động một điểm sáng, điểm sáng nhỏ bé như hạt bụi như lại thu hút ánh nhìn hơn bất kì sự vật gì.

Arthur cất bước về hướng đó.

Mỗi bước chân của nàng cất ra thì quang cảnh chung quanh cũng biến ảo.

Cùng quân đội chinh chiến khắp nơi.

Hường thụ triệu triệu con dân quý báu.

Nhìn thân tử phản loạn.

Đế quốc suy tàn.

Người dân đau khổ gãy dựa.

Những quang cảnh đó hết lần này đến lần khác diễn ra trước mắt nàng.

Chúng không phải là giả dối hay ảo cảnh, tất cả đều hoàn toàn có thực. Tất cả đều được tạo nên từ quyền năng của Vương Miện Thống Trị.

Arthur lặng lẽ quan khán, lặng lẽ cất bước tựa như một vị quân vương cô độc, nàng cứ thế tiến đến trước điểm sáng, bỏ lại tất cả đế quốc, con dân, thân tử, sự hưng thịnh, hoang tàn,...

Cả không gian hùng vĩ như chỉ còn tồn tại bóng lưng cô độc của Arthur cùng với chiến bào xanh tung bay theo mỗi bước chân nàng.

...

Nàng đã không cảm giác được thời gian mình đi trên con đường cô độc này là bao lâu, chứng kiến bao nhiêu đế chế hưng thịnh rồi suy vong... Nàng chỉ biết kiên trì đến cùng mục tiêu của mình.

Thoáng nhiên, nàng đặt chân vào một quang cảnh hoàn toàn khác, nơi đây chỉ là một mảnh đất đai hoang tàn, những con người cơ khổ lam lũ.

Arthur bắt đầu dẫn dắt họ, cùng lập nên thôn làng, cải thiện đời sống, đấu tranh với thiên nhiên hà khắc,... từng bước một, từng bước một,... nàng dần kiến tạo một vương quốc, biến nó trở nên hùng mạnh.

...

Arthur ngồi trên vương tọa cao nghiêm nơi sâu xa của cung điện tráng lệ tựa như đế vương cao cao tại thượng nhưng cũng tràn ngập cô tịch.

Bên cạnh nàng là chiếc Vương Miện Thống Trị.

Đã hơn một trăm năm trôi qua kể từ ngày nàng dẫn dắt nhóm người cơ khổ khi xưa và chinh chiến mở rộng lãnh thổ để có được một đế quốc hùng mạnh như lúc này.

Đau thương,...

Mất mát,...

Niềm tin,...

Hy vọng,...

Thệ ước,...

Tín ngưỡng,...

Nàng đã chứng kiến tất cả, trải nghiệm tất cả,...

Arthur thờ dài hỏi về hướng hư vô:

-Đủ chưa?....

Đế chế của nàng dần hóa thành triệu triệu điểm sáng, cung điện nguy nga, thành trì hùng vĩ, quân đội kiêu dũng, con dân hạnh phúc,... tất cả dần hóa thành những điểm sáng và tan vào không trung,...

Chỉ còn lại nàng và Vương Miện Thống trị đang lơ lửng nơi đó.

Một dòng chữ ánh sáng được ngưng tụ trên không trung:

“Thống trị là gì?”

-Là quyền uy, sự cai quản tuyệt đối.

“Vua là gì?”

-Là kẻ sở hữu sức mạnh “thống trị”, là chủ nhân của “thống trị”.

Không gian yên lặng tựa như chiếc vương miện đang cân nhắc,... Một lúc lâu sau, một dòng chữ ánh sáng ngưng tụ trước Arthur.

“Ta sẽ trợ giúp ngươi trở thành một “Vua”.”

Dòng chữ tan biến và Vương Miện Thống Trị rời khỏi bề đá bay đến trên đầu Arthur sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mái tóc vàng óng của nàng.

UỶNH!....

Cả không gian nơi này rung chuyển dữ dội, các tòa thành trì hoang tàn đang lơ lửng,... những lục địa trôi nổi hoang phế,... hàng dãy núi binh khí, áo giáp tàn phiến,...

Tất cả chuyển động và dần ngưng tụ lại.

MỘT ĐẠI LỰC KHÔNG LỖ!....

Dưới chân Arthur lúc này là một đại lực khổng lồ, hàng chục nghìn thành trì hùng vĩ cực độ phân bố khắp cả đại lực này,...

Hơn thế nữa là anh linh của hàng tỷ tỷ binh lính, con dân đang thành kính tung gọi vang tên nàng.

Long Kị Binh, Golem, Độc Giác Mã Kị Sĩ, ... những quân đoàn hùng mạnh,... những pháo đài chiến tranh,... ma thú,... tất cả chồng chất giăng ngập trời đất,... Khí thế mạnh mẽ, bàng bạc như sóng thần....

Họ kêu gọi nàng bằng tất cả tín ngưỡng và niềm tin của mình.

Vương Miện Thống Trị truyền đến một đoạn ký ức khiến nàng hiểu rõ.

Đại lực này là tập hợp những Đế Chế do các chủ nhân trước đây của Vương Miện Thống Trị thành lập nên.

Sau khi những Đế Chế này suy tàn sẽ chịu sự hấp thu và chuyển hoá của Vương Miện Thống Trị tụ tập lại tạo thành quang cảnh như lúc này.

Tất cả chúng đều có thật và ngưng tụ ra một loại sức mạnh gọi là “lực Thống Trị”.

Cả đại lực này chính là Lord Area của Arthur, chỉ cần nàng có được thân thể thật và đạt được chiến lực đầy đủ là có thể triển khai Lord Area này ra bên ngoài.

Arthur nhìn khung cảnh mênh mông choáng ngợp này và mỉm cười xoay người bước đi.

“Chờ ta, một ngày nào đó ta sẽ mang các ngươi đến với ánh sáng của thế giới, tất cả thân dân của ta.”

Thanh âm của nàng kiên định, ấm áp mang theo ngữ khí không thể nghi ngờ, câu nói truyền đi và lan tỏa đến tất cả anh linh vẫn quỳ nơi đó và yên lặng đầy thành kính, họ vẫn còn những cảm xúc và ký ức của mình, họ đã phụng sự hết vì vua này đến vì vua khác, cùng họ chinh chiến hàng triệu triệu năm,...

Thế nhưng Arthur là người đầu tiên nói rằng sẽ mang họ thấy được ánh sáng của thế giới, nàng là người đầu tiên mong muốn giải thoát cho họ mà không phải cầm giữ họ nhưng những vì vua trước đây. Một cổ cảm xúc khác thường chưa từng có xuất hiện trong lòng họ.

Vương Miện Thống Trị bao quát được tâm tình biến hóa của các anh linh nơi đây, Thống Trị không đơn thuần chỉ là chiếm giữ mà còn phải có sự đồng thuận cùng quy phục, chỉ bằng một câu nói khi này, Arthur đã khiến những Anh Linh nơi đây quy thuận cảm xúc đối với nàng.

Có lẽ đây sẽ là chủ nhân chân chính mà Vương Miện Thống Trị hằng tìm kiếm ...

...

Khi Arthur đi ra thì trông thấy Lakjhal đang cùng Ryukio hoạch định kế hoạch, Esdeath đang nhăm chằm đùa giỡn với con bọ câu trong tay, có vẻ con bọ câu đáng thương sắp bị biến thành tượng băng trong tay nàng.

Lakjhal mỉm cười nhìn Arthur và nói:

-Thành công?.

-Ừm

-Vậy chúng ta cũng nên chào từ biệt hành tinh này thôi.

Lakjhal dứt lời thì lấy ra một chiếc phi thuyền màu đen sau đó mang mọi người bay vút và tinh không.

...

Nhóm bốn người đứng trước ma trận khổng lồ, Esdeath bước vào đầu tiên, thân thể nàng dần tan rã sau đó lần nữa ngưng tụ và trở về lại thân thể cũ. Ess hơi vận chiếc eo nhỏ:

-Thân thể có cảm giác khá kì quái.

Lakjhal mỉm cười nói:

-Là hiện tượng sốc chiến lực, sự thay đổi thân thể cùng sức mạnh đột ngột khiến nàng khó thích nghi, một chốc nữa thì sẽ quen.

Nói rồi cậu cũng cất bước tiến vào ma trận để lấy lại thân thể.

Ryukio chăm chú quan sát quá trình với ánh mắt rất hứng thú.

Lakjhal từ ma trận bước ra, nhìn thấy ánh mắt cả Ryukio đang quan khán ma trận thì cậu lấy từ trong không gian vương tọa một cuốn sách đưa đến sau đó nói:

-Nếu thích nghiên cứu thêm về ma thuật thì vật này có thể trợ giúp ngươi một chút.

-Đây là?.

-Một sổ ghi chép của ta khi mới tiếp xúc về phương diện này, nó khá hữu ích với người mới nhập môn.

Ryukio ồ lên nhận lấy cuốn ghi chép, sau khi mở sách ra hần nhanh chóng đắm chìm vào đó. Lakjhal tin tưởng Ryukio sẽ nhanh chóng trở thành một ma thuật sư uyên bác bằng vào trí tuệ của mình.

Lakjhal đưa mắt nhìn đến Arthur, cậu biết Arthur hẳn đã có cách giả quyết tạm thời tình trạng thân thể. Arthur cười và đáp:

-Em không cần lo lắng, Vương Miện Thống Trị sẽ giữ cho chị ở trạng thái anh linh bán nhân thể, chỉ là vào mỗi tháng sẽ có một đoạn thời gian ngủ say. Tin rằng em cũng giải quyết được điều này, kị sĩ của chị.

-Ừm!...

Lakjhal gật đầu sau đó nói với Arthur:

-Theo phương hướng lúc nãy em với Ryukio định ra thì chúng ta sẽ tìm kiếm một vùng lãnh địa nhỏ và phát triển lên từ từ thành một đế quốc. Thứ hai là vùng lãnh địa này sẽ nằm ở các Vũ Trụ cực nhỏ bên ngoài cùng nhằm giảm thiểu ảnh hưởng của các tập đoàn. Có ba sự lựa chọn cho chị vào lúc này.

Lakjhal đưa tay về ra một văn trận nhỏ, tinh đồ lập thể hiện lên, cậu bắt đầu mô tả chi tiết của ba vị trí.

Saslan Vũ Trụ, được phát hiện cách đây mười hai tỷ năm, có tổng thể hơn tám mươi nghìn thiên hà, gần mười triệu ngân hà, tổng số hành tinh có sự sống vào khoảng bảy mươi nghìn tỷ ngoài ra còn có hơn hai mươi sáu vùng không gian độc lập loại nhỏ chưa khai phá, được xếp vào dạng Vũ trụ cấp F-. Hệ thống và phương hướng phát triển chủ yếu dựa vào ma thuật. Nằm gần vùng quản lý tận cùng của tập đoàn Grandown.

Hạ Tà Vũ Trụ, được phát hiện cách đây sáu mươi tỷ năm, có hơn một trăm hai mươi nghìn thiên hà, bốn mươi lăm triệu ngân hà, số hành tinh có sự sống là hơn ba trăm nghìn tỷ, ba mươi ba vùng không gian độc lập chưa khai phá, xếp vào dạng Vũ Trụ cấp F+. Hệ thống và phương hướng phát triển là đạo thuật,... thuộc phạm vi ngoại biên của hai tập đoàn Grandown, Salamon và Drufal. Tình hình tranh chấp giữa các thế lực đối với Vũ Trụ này khá phức tạp.

Cuối cùng là Anka Vos Vũ Trụ, được phát hiện mới hơn một tỷ năm, các thông số cụ thể vẫn chưa có chính xác, hệ thống chủ yếu thuộc về ma thuật

triệu hồi. Nằm ở ngoại biên tập đoàn công nghiệp nhẹ Ask Lyodin, một tập đoàn với tuổi đời hơn sáu mươi tỷ năm, vô cùng trẻ so với tất cả các tập đoàn khác.

Tiếp đó Lakjhal tường thuật cho Arthur về mối quan hệ hiện tại giữa cậu cùng với các thế lực, tập đoàn.

Vốn lúc đầu có hơn hai mươi hai địa điểm được đưa ra nhưng trải qua phân tích của Lakjhal cùng Ryukio thì chỉ còn lại ba nơi này, Arthur sẽ là người quyết định.

Arthur trầm ngâm nhìn vào ba mô hình Vũ Trụ cùng với phạm vi phân bố. Nàng dựa vào kinh nghiệm có được khi thông qua khóa nghiệm của Vương Miện Thống Trị và nhanh chóng đưa ra đáp án cuối cùng.

-Anka Vos Vũ Trụ.

-Ồ!...

Lakjhal và Ryukio ồ lên sau đó cũng nhận ra sự kinh ngạc đối với lựa chọn của Arthur.

Lakjhal cho rằng nàng sẽ lựa chọn Saslan Vũ Trụ vì nơi đó nằm ngoại vi Grandown – một tập đoàn có chính sách khá thân thiện, phân cách với các thế lực hiếu chiến khác như Drufal, Salamon,... Một sự lựa chọn mang tính ổn định.

Ryukio lại cho rằng Arthur sẽ lựa chọn Hạ Tà Vũ Trụ, một sự lựa chọn mạo hiểm nhưng nó lại có thể kích phát sự phát triển mạnh mẽ cho đất nước. Sự dồn ép từ phía các tập đoàn sẽ khiến đất nước trở nên mạnh mẽ vì chịu đè nén.

Còn về Anka Vos, đây chỉ là vì sự mâu thuẫn trong tư tưởng của hai người được giải quyết bởi Anka Vos thuộc ngoại vi tập đoàn mới nổi Ask Lyodin, tập đoàn này là một đối tượng tốt để trở thành đối thủ cạnh tranh của đất nước.

Hơn nữa Lakjhal cùng Ryukio đều chú trọng vào một điều – “chưa có thông số chính xác”.

Việc này tựa như đánh bạc, nếu Anka Vos là một Vũ Trụ cấp độ Z thì xem như bọn họ xui xẻo, hoặc nếu may mắn đây là một vũ trụ cấp độ A trở lên thì tương lai là không to lớn đến thế lưỡng được.

Thế nhưng đối với những người luôn cố gắng suy tính mọi việc chu đáo và không tin tưởng vào may rủi như Lakjhal cùng Ryukio thì điều này rất khó chấp nhận.

Arthur nhìn được suy nghĩ của hai người nên mỉm cười:

-Mục tiêu của đế quốc này chính là cạnh tranh với các thế lực khổng lồ trong tinh không, khó khăn là động lực để mạnh mẽ.

Lakjhal và Ryukio búng tỉnh, cả hai đã quá chú trọng vào việc nhìn chằm chằm vào tiềm năng phát triển mà quên đi việc đặt nền móng ban đầu nên luôn đưa ra những lựa chọn tối ưu.

Nếu Anka Vos Vũ Trụ đúng là cấp Z thì đã như thế nào.

Họ sẽ vẫn phát triển tại đó và sẽ chinh phục những Vũ Trụ khác để mở rộng phạm vi, hơn nữa sự khó khăn đó sẽ khiến đế chế phát triển theo chiều hướng vững chắc hơn, đây là lợi thế mà không phải bất lợi.

Lakjhal lắc đầu, quả nhiên bản thân cậu không thích hợp để làm một vị vua, tầm nhìn của Lakjhal vẫn chưa đủ xa như Arthur, Ryukio cũng không thể không kính phục sức quan sát và cái nhìn toàn thể của Arthur.

Lakjhal mỉm cười nói:

-Vậy là đã quyết định xong, thời gian đến lãnh địa mới khá lâu nên mọi người cứ thư giãn nhé.

Lakjhal lấy ra chiếc phi tuyến của mình và mang mọi người biến mất trong tinh không.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 177: Ngôi thành chết - Griode.

Anka Vos Vũ trụ, dải tinh vân Sư Tử Roriel.

Đại lục nổi Soul Dari có tuổi thọ hơn ba tỷ năm, con số khá trẻ đối với một đại lục có sự sống.

Soul Dari có tổng diện tích hơn tám nghìn tỷ kilomet vuông.

Cả đại lục nổi Soul Dari được chia làm năm mảng đại lục lớn cách nhau bởi biển Alstral rộng lớn vô ngần, ngoài ra còn hàng trăm mảng đại lục địa khác trôi nổi không thể xác định

Ba chủng tộc chính là nhân loại, ác ma tộc và thiên thần tộc.

Ngoài ra còn có hàng trăm chủng tộc khác nhưng đều lui về sâu trong các cánh rừng rậm hoặc những bí địa sau trận đại chiến Diệt Thế thời viễn cổ.

Ác ma tộc chiếm giữ hai đại lục phía tây và phía nam, thiên thần tộc chiếm giữ đại lục phía đông và phía bắc, nhân loại nắm giữ vùng đại lục trung tâm trù phú.

Hệ thống tu luyện của nhân loại là đi theo con đường triệu hồi linh thể hay còn được gọi là triệu linh sư, chia làm mười cấp độ là nhập môn, học đồ, bậc thầy, tông sư, tôn sư, vương, hoàng, đế, thánh, thần.

Chế độ phân bậc các quốc gia ở Soul Dari của nhân loại cũng rất nghiêm ngặt.

Công quốc là nhỏ nhất, vương quốc, hoàng quốc, đế quốc, thánh quốc và thần quốc, tất cả ứng với cường giả cao cấp nhất mà quốc gia này sở hữu.

Công quốc Ahari nằm ở cực nam đại lục trung tâm.

Sở hữu diện tích hơn ba trăm năm mươi nghìn kilomet vuông, số dân gần hai trăm triệu. Triệu linh tông sư – Masaka, là người đã ủng hộ quốc chủ lập quốc nên được phong làm hộ quốc linh sư.

Biên giới phía nam công quốc Ahari – xứ Cott là một vùng đất lạnh giá, xa xôi và hẻo lánh. Nơi đây với tài nguyên nghèo nàn, đất đai thì khô cằn không thể trồng trọt.

Tại nơi này tồn tại một tòa thành cực nhỏ tên thành Griode - Đứa Con Hoang.

Người dân nơi đây đã đặt tên tòa thành như thế để nói lên tình trạng thực tế rằng công quốc Ahari và quốc vương đã vứt bỏ xứ sở này.

Thành Griode với những bức tường tàn phá, những mái nhà sụp đổ, những con người với ánh mắt trống rỗng thiếu sức sống... một tòa thành chết.

Tất cả gần như không thể thu hút được bất kì sự chú ý nào của quốc vương, trên công quốc có đến hàng trăm tòa thành chết như thế này.

Hôm nay có một nhóm người ngồi xe Gulu vào thành, những người dân trên đường chỉ hơi kinh ngạc liếc nhìn những lữ khách này rồi sau đó không quan tâm, họ cần cái ăn chứ không thể phí năng lượng vào việc đi quan tâm những sự tình không đáng đến bản thân.

Lakjhal ngồi trước đánh xe, cậu ra roi đánh con Gulu thúc nó đi nhanh hơn và hơi kéo chiếc mũ trùm rồi nói:

-Một hiện thực tàn khốc rằng những cái xác di động này sẽ là những cư dân đầu tiên mà chúng ta có.

Arthur vén rèm che sau đó mỉm cười nhẹ:

-Em không thấy được sâu thẳm ánh mắt họ là một khát vọng sống bùng cháy mạnh mẽ hơn bất kì ai sao, Lakjhal?.

Lakjhal trầm tư không đáp, Ess đưa tay che miệng ngáp dài:

-Những kẻ yếu đuối tội nghiệp, chúng có khát vọng nhưng không có ý chí tự cường bởi vì chúng đã phấn đấu nhưng không có tài năng và người dẫn đường, chúng đã bỏ cuộc nên mới cần chúng ta chăm lại ngọn lửa sinh mệnh cho chúng.

Arthur đưa tay đến bẹo chiếc má dễ thương của Ess và cười mắng:

-Em là con gái thì nên học một ít thứ gì đó dịu dàng, đừng có ngày ngày cứ kẻ yếu và kẻ mạnh, chém với giết.

-Đừng... đừng bẹo má,... nó xệ... xuống đấy...

Ess hơi nhăn nhó vùng vẫy nhưng chỉ chọc cho Arthur hăng hái làm tới hơn.

Lakjhal ngồi bên ngoài mỉm cười khi nhìn cảnh này, cậu lại liếc qua bên cạnh mình, Ryukio vẫn chăm chú nghiên cứu ma thuật nhập môn trong cuốn ghi chép của cậu.

Chát!....

Lakjhal ra roi thúc con Gulu hướng đến phủ thành chủ.

...

Đây là phủ thành chủ hay cái nhà hoang?.

Bốn người nhóm Lakjhal cùng hiện lên câu hỏi này khi vừa nhìn thấy khu kiến trúc lụp sụp trước mắt.

Lakjhal để Arthur dẫn đầu bước vào trước sau đó cậu cùng Ess theo sau, Ryukio lười biếng tựa người trên xe Gulu và tiếp tục đọc sách.

Cốc cốc cốc!...

Arthur đưa tay gõ nhẹ cánh cửa.

Bên trong truyền ra thanh âm yếu ớt sau đó một cô gái tóc tím dài cùng gương mặt thanh tú đẩy cửa bước ra, nhìn được khách lạ nên cô hơi đề phòng:

- Xin hỏi các vị là?...

Arthur cất giọng ôn hòa:

- Chúng ta mong được gặp thành chủ của thành Griode, là mang đến tin tức tốt.

Cô gái trông thấy dung nhan tuyệt mỹ và khí chất cao uy nghiêm của Arthur thì hơi khiếp sợ, cô lại quan sát hai người theo sau thật kỹ và hơi trầm ngâm một chốc, cô sắp xếp lại suy nghĩ sau đó nói:

- Chông cửa ta sức khỏe không tốt nên các vị cảm phiền theo ta.

Bước vào trong căn nhà đồ nát là một thanh niên tóc vàng tuấn mỹ ốm yếu đang nằm trên giường bệnh, một cô gái tóc tím thanh tú đến ngồi bên chăm cho hắn vô cùng ôn nhu.

Thanh niên hơi sững lại trước dung mạo và khí chất của Arthur, hắn ho lên nặng nhọc sau đó khó khăn cất tiếng:

- Làm các vị khách quý chê cười, ta là thành chủ của thành Griode – Tiles Wersen, bên cạnh là vợ ta Chiara. Không biết các vị là người đến từ nơi nào?.

Arthur quan sát thanh niên này, hắn có một cỗ khí chất quý tộc cao quý chôn sâu trong người, hắn không phải đơn giản chỉ là thành chủ của một tòa thành chết như thế này, nàng cất giọng:

- Chúng ta chỉ là những lữ khách tình cờ đi qua vùng này, cảm khái trước cuộc sống khó khăn nên muốn làm một cuộc buôn bán với người nơi đây. Ta là Arthur, Arthur Alturia Pendoragon. Bên cạnh là em trai ta Lakjhal và em dâu Esdeath.

Tiles nhíu mày nhưng hắn không hề có ấn tượng với những cái tên này, thế nhưng khí chất cao quý của những người này không phải là một gia tộc bình thường có thể bồi dưỡng nên, mặc kệ, phải hay không phải thì họ cần gì ở một tên quý tộc bản hàn như hắn chứ.

Tiles thờ dãi cười khở:

- Không viết Arthur tiểu thư muốn trao đổi điều gì với tòa thành này. Hay nói chính xác là với ta.

- Chúc thành chủ.

Tiles hơi sững sờ sau đó hắn bật cười, chúc thành chủ? Đây chỉ là cái danh không có quyền lực, trao đổi thứ này để được điều gì cơ chứ?. Những bổng nhiên hắn khựng lại, ánh mắt nghiêm túc của Arthur để hắn phải nghiêm chỉnh đánh giá lại.

- Các ngươi muốn điều gì ở tòa thành này, thứ lỗi cho ta vì một số nguyên nhân sâu xa nên chúc thành chủ là không thể nhượng lại, nó là bùa giữ mệnh duy nhất của ta.

Arthur lắc đầu đính chính:

- Chúc thành chủ thực quyền mới là điều ta muốn.

Tiles ánh mắt sáng lên, hắn hiểu ý đối phương, hắn từ nay chỉ cần cầm cái danh thành chủ thôi, mọi quyền lực đều thuộc về đối phương. Arthur biết Tiles đã hiểu ra nên tiếp tục.

- Chúng ta sẽ gây dựng lại tòa thành này, cùng với cuộc sống của ngươi sẽ được chu cấp đầy đủ hơn trước, đây là cái giá.

Tiles trầm ngâm ra vẻ đắn đo, cân nhắc. Arthur nhếch môi:

- Vậy nếu thêm việc “chữa khỏi bệnh” cho ngươi nữa thì như thế nào?.

Tiles nghe câu nói đầy ngữ ý thâm trầm của Arthur thì rùng mình, hắn ho khan một tiếng:

- A... Ha ha ha... việc này,... không cần,... chúng ta hợp tác vui vẻ.

Lakjhal bước đến lấy ra một túi vàng nhỏ đặt trên bàn, sau đó lui về sau. Arthur cất giọng nói:

-Đây là sinh hoạt phí tháng này, chúc hai vợ chồng một ngày tốt lành.

Nói rồi nàng mang theo Lakjhal cùng Ess bước ra ngoài để lại Tiles và Chiara nhìn nhau đầy nghiêm trọng.

...

Việc "bệnh giả" khi nãy của Tiles là do Lakjhal nhắc nhở Arthur để nàng dành được quyền chủ động trong đàm phán, thế nhưng còn một điều khác cậu không nói.

Trong túi vàng khi nãy, cậu có để lại một ít mầm bệnh, điều này không khó với quyền năng của cậu, nó sẽ tiềm nhiễm vào Tiles cùng Chiara, căn bệnh sẽ từ từ thâm nhiễm sau đó bộc phát.

Thành này cần một thành chủ có cả tiếng nói cùng quyền lực, và người đó chỉ có thể là Arthur.

Arthur bước khỏi phủ thành chủ sau đó bỗng dừng bước và lặng ngắm những bông tuyết đang rơi, nàng thở dài:

-Vì sao em lại làm thế Lakjhal?.

Lakjhal vẫn hờ hững như không, cậu ánh mắt bình thản nói:

-Em không thích cách hấn nhá nhìn chệ.

Arthur hiểu Lakjhal nên chỉ mỉm cười dịu dàng với cậu sau đó cất bước.

-Chị cũng là người yêu của em, hãy nhớ điều đó Lakjhal.

Lakjhal ngẩn ngơ, việc giải quyết mọi việc trong bóng tối từ lâu đã trở thành bản năng của cậu.

Nếu là như lúc còn ở Goddiment thì nó có mang đến ám ảnh tâm lý.

Nhưng kể từ lúc nào, chính bản thân cậu cũng không biết rằng nó đã trở thành thói quen và là phương hướng làm việc của mình, thế nhưng sự lo lắng của Arthur không làm cậu cảm thấy thừa thãi, cậu nói đó khiến tâm hồn Lakjhal cảm giác được sự ảm áp và gột rửa.

Ess kéo tay áo Lakjhal và thì thầm bên tai cậu:

-Lần sau có việc gì vui thì nhớ gọi ta, chàng đừng vui một mình nữa.

Lakjhal nhéo mũi Ess và nói:

-Sắp có việc vui rồi đấy, nàng chuẩn bị đi.

...

Chiều xuống, bóng tối lan đến trên những mái nhà lụp xụp của thành Griode, những cư dân nơi đây tụ họp tại khoảng đất trống giữa thành, nơi này chỉ là một mảng đất nhỏ loáng thoáng rác rưởi bị gió thổi hiu quạnh, cỏ dại mọc tràn lan, nhưng cũng là cái được xem như quảng trường trung tâm.

Esdeath đã cười đến chảy nước mắt khi nghe nơi này được gọi bằng cái danh từ đó.

Arthur đứng trên bục gỗ và mỉm cười nói với những người dân:

-Chào mọi người, ta là người quan tài chính mới được thành chủ bổ nhiệm, bên cạnh này là ba mươi nghìn cân lương thực, đủ để phân phát cho ba nghìn người nơi đây, mọi người sau khi được phân lương thực của thì một tuần sau nữa gặp lại.

Lakjhal, Ess cùng Ryukio đứng phân phát lương thực.

Arthur lãnh mặc nhìn cảnh đoàn người xô đẩy nhau tranh giành thức ăn. Đã đến lúc ném cho con thỏ đói một mẩu cà rốt.

Lương thực được phân phát hết thì Ryukio thú vị nhìn bóng lưng những người rời đi:

-Một cách làm thật hiệu quả, cho bày thỏ đói một mẩu nhỏ carot sau đó lại tiếp tục bỏ đói chúng, câu hỏi đặt ra là chúng sẽ làm gì khi biết có một cách kiếm thức ăn.

Lakjhal gật đầu:

-Nếu ta chỉ đơn giản nói với họ hoặc bày dẫn, thậm chí là làm mẫu thì họ cũng sẽ không chú trọng đến nó, thế nhưng nếu cho họ nếm trải cảm giác trống

rõng khi lần thứ hai bị đói thì mọi việc sẽ khác. Con đói một khi được thỏa mãn thì những người này sẽ mang tâm lý ám ảnh “họ sợ phải bị đói lần nữa”.

Ess bĩu môi nhìn hai tên âm hiểm đang cười âm trầm.

...

Một tuần sau đó.

Lakjhal nhìn những con người đến đứng giáp cả mảnh sân từ sớm, ánh mắt đói khát và đầy chờ mong. Cậu không thể không lắc đầu.

Arthur lần nữa bước đến trên bục và cất tiếng ấm áp:

-Lương thực dự trữ chỉ có ba nghìn cân, đã phát toàn bộ nên rất áy náy với mọi người.

Sắc mặt của những người nơi đây lập tức trở nên vô cùng đặc sắc. Có sợ hãi, có tuyệt vọng, có vắn vẹo. Arthur lại tiếp tục:

-Thế nhưng ta có một biện pháp để kiếm được lương thực. Mời mọi người theo ta.

Bên dưới vang lên tiếng xôn xao kích động, những người nơi đây hoang mang nhìn nhau nhưng họ nhanh chóng cất bước theo Arthur.

Lakjhal lặng lẽ mỉm cười, những kẻ này đã bước trên một con đường không lối về.

Hoặc đấu tranh để có cái ăn và trở nên hạnh phúc khi đi theo Arthur, hoặc lui bước và chết rục trong xó như những con gián.

Đoàn người đứng chân trên một mặt băng rất lớn cách xa tòa thành, những người sống lâu năm nơi đây nhận ra nơi này, nơi đây vốn là một con sông vào mỗi tháng mười hàng năm sẽ tan băng và mang theo một lượng lớn cá từ trên đầu nguồn.

Lượng cá này cũng chính là nguồn lương thực họ phải giành giật và chất chiu để dành cho cả năm.

Arthur cất lời:

-Dưới mặt băng này vẫn còn nước, và dĩ nhiên là cá vẫn sẽ sống bên dưới này, chỉ cần đào xuyên qua lớp băng thì mọi người sẽ có cá để tiếp tục duy trì tình trạng lương thực.

Phía bên dưới lập tức lâm vào tình trạng náo động

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Luyện dân tâm.

Coang!... Coang!...

Liên tiếp vang lên những tiếng cuốc, tiếng đục vào mặt băng.

Họ không tin vào lời nói của Arthur, nhưng họ sợ hãi con đói của mình, đào thì ít nhất còn hy vọng, vắn hay hơn là ngồi không chờ chết.

Con sông này sâu đến bốn mươi mét, họ lúc này đã đào được một chiếc giếng hơn mười mét nhưng vẫn không thấy được điều gì.

Dưới sự gợi ý nhẹ của Arthur. Họ bắt đầu cải biến phương thức đào băng, hiệu suất nhanh hơn.

Rắc!...

Âm thanh như tiếng vang hạnh phúc trong lòng những con người nơi đây, họ háng hái quen đi một nhọc và dùng sức nhiều hơn, ánh mắt của họ nở ra sức mạnh của hy vọng vào sự sống.

Arthur mỉm cười và cũng cầm lên một chiếc cuốc bước đến trợ giúp họ.

Lakjhal hiểu ý dùng tay điểm nhẹ vào mặt băng.

Khi Arthur vung cuốc vào thì mặt băng vỡ ra cùng với tiết hết vui vẻ của người dân. Họ nhìn Arthur bằng ánh mắt biết ơn cùng một tia nhỏ kính phục, tất cả lũ lượt kéo nhau lấy dụng cụ bắt cá.

Khi con cá đầu tiên được kéo lên khỏi giếng thì một niềm vui sướng khôn tả tuôn vào lòng mỗi người nơi đây.

Họ khóc.

Những giọt nước mắt hạnh phúc.

Những con ằm lòng được Arthur truyền đi đến mọi người dân giữa thời tiết lạnh giá.

Lakjhal ngẩng nhìn sắc trời. Vậy là cũng đã đến lúc Ryukio ra tay.

...

Thành Griode bằng phương pháp gì đó đã có một lượng lớn cá ngay giữa mùa đông.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền đến những vùng xung quanh, một lượng lớn người đến từ các ngôi làng quanh vùng bắt đầu do thám tìm hiểu.

Làng Surdie, chủ yếu là di dân đến nơi đây cư ngụ, trong làng đa số là các thành phần cực đoan hiếu chiến.

Trưởng làng Surdie – Mongo, ba mươi bảy tuổi, trước đây vốn là binh lính của công quốc, sau vì tội giết người trong quân nên bị đào thải, hấn về quê và tụ tập được một nhóm thanh niên trái trắng, bọn chúng thường xuyên tổ chức đánh cướp lương thực từ các thôn làng khác, thành Griode hẳn có biết một đôi điều liên quan đến thành chủ nên vẫn không dám đụng tới mặc dù đây là ngôi thành chết.

Thế nhưng cái tin tức hấn mới nhận từ thuộc hạ khiến hấn có điều suy nghĩ.

...

Giải quyết được vấn đề lương thực tạm thời, nhưng cũng phải đối mặt với vấn đề mới, khoảng năm nghìn người đang di dân về đây nhằm gia nhập thành Griode, họ cũng cần lương thực.

Tin tức đã được phát tán đi sẽ khiến danh tiếng của thành Griode tăng lên một chút, mà danh tiếng đồng nghĩa việc hấp dẫn dân di cư đến, tín hiệu tốt cũng là tín hiệu xấu.

Tình trạng chỗ ở, tình trạng thức ăn, và nghiêm trọng nhất là tình trạng an ninh.

Arthur đoán rằng những vị khách không mời mà đến sẽ sắp đặt chân đến đây, thế nhưng nàng không có bất kì hành động nào, nàng đang đợi.

...

Lakjhal đứng trên dòng sông băng và lan truyền ma lực được chuyển đổi từ Gnodom của bản thân, cậu đóng băng toàn bộ con sông dài hai trăm dặm đến độ sâu hơn bốn mươi mét, chỉ để lại đoạn đi qua thành Griode là bề dày mặt băng chỉ hai mươi mét.

Việc này sẽ khiến Griode là nơi duy nhất có thể sử dụng phương pháp đánh cá bằng cách đào xuyên mặt băng.

Lakjhal hai tuần trước đã tập hợp hơn mười ba nghìn dân chúng trong thành và phân chia công việc cụ thể.

Những người khỏe mạnh sẽ chia làm ba nhóm, một nhóm được phân đến cánh rừng phía nam thành để chặt gỗ về dựng nhà, nhóm khác được cậu phân đến chỗ của Ess để nâng huấn luyện thành một đội bảo vệ thành, nhóm còn lại được cử theo Ryukio để vận chuyển hàng hóa.

Còn lại những người sức khỏe yếu hơn thì được cậu giao cho việc dọn dẹp lại thành trì hoang tàn.

Ryukio vẫn lang bạt bên ngoài và chu du đến các thành thị, thôn làng khác nhằm tuyên truyền, nâng cao thanh danh cho thành Griode, thêm vào đó cậu sẽ trao đổi một số hàng hóa, lương thực cần thiết cho thành.

Nếu sắp xếp theo một cơ chế cụ thể thì Ryukio nắm giữ đối ngoại, đối nội do Lakjhal cầm quyền, Esdeath thống lĩnh quân sự còn Arthur là người nắm quyền quyết sách cao nhất cho tất cả.

Một cơ cấu đơn giản nhất đã được hình thành.

Bỗng dưng cậu nhú mày, xem ra nhóm tiểu phu gặp rắc rối với đàn sói trong rừng. Lakjhal nhún chân biến mất trên mặt băng.

...

Nhóm tiểu phu hơn hai trăm người phía bắc hoảng loạn bỏ chạy, họ để lại đồng bạn đằng sau đang bị đàn sói vây lại... mạng sống của bản thân quý giá hơn bất kỳ thứ gì.

Bỗng dưng bóng dáng thiếu niên tóc xuất hiện trong tầm mắt họ, ánh mắt của Lakjhal nhìn họ lúc này còn đáng sợ hơn cả bầy sói sau lưng. Lakjhal lạnh lùng cất tiếng:

-Lần này thứ chúng ăn là đồng bạn của các người, lần sau sẽ chính là các người. Xoay người lại, nhìn thẳng vào chúng...

Những tiểu phu run rẩy, nhưng ánh mắt như muốn nghiền nát họ của Lakjhal đang dần hẹp lại, một cổ ón lạnh xông lên tới não khiến họ vất vả xoay người nhìn vào bầy sói.

Lakjhal nhếch môi, cậu đổi giọng ôn hòa:

-Nắm chặt cây rìu trong tay, hãy tự nhủ rằng chúng ta đông hơn chúng, chúng ta có vũ khí, chúng ta có trí tuệ, còn chúng... chỉ là súc vật... Đúng thế,... súc vật thì số phận chỉ có thể làm lương thực,... nào,... nói cho ta nghe giờ các người còn sợ hãi hay không?!...

Ánh mắt run rẩy của các tiểu phu càng trở nên run rẩy mạnh liệt hơn, thế nhưng không phải bởi sợ hãi mà hưng phấn, họ đã tỉnh ngộ dưới sự nhắc nhở của Lakjhal, các tiểu phu dần dần bắt đầu phân chia thành từng tốp tiến đến rồi quây lấy bầy sói trở lại.

Lakjhal mỉm cười búng ngón tay, tốc độ di chuyển của bầy sói lập tức trở nên chậm chạp, xem như đây là một sự trợ giúp cho họ, lần sau họ sẽ tự có kinh nghiệm cho việc này.

Một hồi đồ sát đối với bầy sói lập tức diễn ra trong khu rừng bao phủ băng tuyết.

Các tiểu phu vẻ mặt vui tươi chạy mang theo những con sói chết vô cùng thâm cùng nhau đi đến trước Lakjhal. Cậu gật đầu nhìn đám người trước mắt:

-Từ hôm nay các người sẽ trở thành nhóm thợ săn phụ trách đi săn thú trong rừng, nếu làm tốt thì phần lương thực gia đình các người được chia sẽ nhiều hơn. Còn việc khai thác gỗ hãy để cho các nhóm khác làm.

Các tiểu phu ồ lên vui mừng và chân thành quỳ xuống cảm ơn Lakjhal, tiếp đó họ loay hoay lột da bầy sói.

Những tấm áo khoác da sói được Lakjhal dùng khẩu phần lương thực để đổi lấy.

...

Đêm tối buông xuống thành Griode, người dân tụ tập lại quảng trường trung tâm. Nơi đây trải qua mấy ngày đơn độc đã khá có hình dáng ban đầu, một bộ gỗ được đóng chắc chắn đặt nơi trung tâm, cây cỏ và rác đã được dọn quang.

Người dân mỗi tối đều sẽ đến nơi này nghe Arthur tổng kết một ngày làm việc sau đó là phân phát phần lương thực thưởng thêm cho những người có thành tích nổi bật.

Đang lúc này thì một nhóm người mặc áo choàng lữ hành tách ra đám đông đi vào quảng trường. Người dân thấy nhóm người này thì hoan hô:

-Là Ryukio đại nhân!....

-Lần này người sẽ lại mang về một lượng lương thực từ các thành khác về.

-Năm ngày trước ngài Ryukio còn mang về vài bông, trời đất chứng giám. Ta lần đầu tiên mới biết thứ đó ấm áp đến nhường nào...

Ryukio đi đến trên đài và đứng sau Arthur. Nàng đưa tay đến áp xuống tiếng bàn tán, Ryukio lúc này lên tiếng:

-Ta về lần này đúng là có hàng hóa mới, nhưng việc đó hãy để sau. Có hai tin tức, một tốt một xấu. Tin tốt là từ phía đông đang có tám thôn làng đồng ý với sự thuyết phục của ta về việc di cư đến thành trì Griode, tổng số người lên đến hơn hai mươi nghìn.

Ryukio dừng lại một chút sau đó nói:

-Thế nhưng họ yêu cầu được hỗ trợ sáu mươi nghìn cân lương thực cho quá trình di dân.

Tất cả mọi người đều ồ lên sau đó xôn xao bàn tán.

Arthur lặng nhìn tất cả, nàng đã biết trước tin tức này nhưng muốn quan sát thái độ cùng tư tưởng của người dân đối với vấn đề này nên để Ryukio công khai mọi chuyện.

Nếu tư tưởng của họ thoáng đạt thì nàng sẽ tăng mạnh việc phát triển, nếu họ bảo thủ thì Arthur cần tốn thời gian để điều chỉnh tâm lý cho dân chúng.

Arthur cảm thấy đã đủ thời gian nên lên tiếng:

-Lượng lương thực dự trữ chỉ có bảy mươi nghìn cân. Ta muốn nghe cảm nghĩ của các người.

Một phụ đứng đằng sau lên tiếng:

-Ta nghĩ chúng ta nên giữ tình trạng hiện nay là được rồi.

-Đứng!...

-Đứng thế!...

Một số âm thanh ngủ hộ lúc này vang lên. Thế nhưng ngay lúc này một thanh niên đứng ra hét lớn:

-Arimi, mẹ cùng ta đều là dân di cư đến thành này, ta cứ nghĩ không ai sẽ hiểu nỗi khổ của việc đó rõ ràng hơn mẹ, chồng mẹ đã chết khi nhường lại lương thực giúp mẹ và con bé Soli đến được nơi này đúng chứ hả?. Đừng có cái suy nghĩ ích kỉ ấy nếu không muốn ta đập mồm mẹ ra.

Arimi mặt tối sầm lại và quát lên:

-Chính vì thế ta mới càng trân trọng cuộc sống này của ta và con gái ta, ta không muốn sự hy sinh của chồng ta trở thành thứ bị lấy ra mạo hiểm. Mi mới là người chẳng hiểu gì cả thằng nhóc nhà Rogom.

Thanh niên sững người lại, hần vẫn còn quá trẻ nên đúng là có những mặt cuộc sống hần không chứng kiến được hết. Hần thờ dài nhưng không lui lại:

-Có lẽ ta không hiểu,... nhưng cha ta luôn dạy ta rằng hãy cùng chia sẻ niềm hạnh phúc để nỗi đau cũng theo đó được chia đôi. Ta vẫn cho rằng chúng ta nên trợ giúp họ đến được nơi này để không còn những sự hy sinh như chồng mẹ, Arimi.

Arthur mỉm cười nhìn cuộc đối thoại giữa hai người này, xem ra nơi trái tim mỗi con người luôn có một góc sáng dù cho cuộc đời có khiến họ chìm trong bóng tối đến mức nào.

Sau cuộc đối thoại thì gần như tất cả đều đồng ý việc viện trợ nhóm di cư sáu mươi nghìn cân lương thực.

...

Trong một căn nhà do Lakjhal dựng nên.

Bốn người ngồi xoay quanh chiếc bàn gỗ sạch sẽ.

Lakjhal, Ryukio cùng Ess bàn bạc và chờ quyết định của Arthur. Arthur trầm tư một chốc và lên tiếng:

-Nếu theo hướng này thì trong vòng một năm nữa thành của chúng ta sẽ chính thức có được đầy đủ tài nguyên, nhân lực và quân lực. Nhưng điều ta lo lắng là quân đội chỉ mới thành lập hình thức ban đầu, các thành chủ khác và các thế lực chung quanh đang ngấp nghé đến nơi này.

Ess hơi xoa thái dương, nàng nói:

-Những kẻ tham gia đội trị an rất có tiềm chất, bọn họ là những tên thuộc tầng lớp dưới cùng nên muốn đào tạo một tâm lý phù hợp cho trận chiến cũng không phải điều khó. Cái khó là kỹ năng và tính tác chiến của bọn này, quá khó khăn để huấn luyện.

Lakjhal nhíu mày, rắc rối của một vương quốc muốn đặt nền móng ban đầu rắn chắc chính là tại điểm này, cậu có thể sử dụng quyền năng của mình để dẹp yên những thứ này với một cái búng tay, nhưng hiển nhiên nó sẽ chỉ làm dân chúng ý lại.

Cái mà cả bốn người quan tâm chính là phải luyện được dân tâm. Dân tâm vững chắc chính là biểu tượng cho sự mạnh mẽ của nền móng một quốc gia.

Arthur hít một hơi sâu và nói:

-Lần này chúng ta sẽ không can thiệp. Hãy để người dân đối mặt với thực tế tàn khốc. Chúng ta sẽ chỉ là người không ché mắt mát và thu thập tàn cuộc, hy vọng từ bài học này dân chúng sẽ nhận ra rằng họ cần đứng lên hay chui rúc trong vỏ xình.

Lakjhal nhìn sâu vào ánh mắt Arthur, cậu thờ dài không ngăn cản. Không phải cậu mềm lòng mà vì cậu hiểu sự đau khổ của người dân hứng chịu chẳng là gì sự cắn rứt trong lòng Arthur.

Lakjhal muốn làm một điều gì đó. Luyện được dân tâm mà không khiến Arthur đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cứu vớt thẳng ngu học tìm chết.

Cách thành Griode hai mươi dặm phía bắc.

Một nhóm người toàn thân trang bị vũ khí cùng giáp nhẹ đứng thành một đội ngũ khá chỉnh tề. Monggo thúc ngựa trở về trước nhóm người và có điều suy

nghĩ.

Nói thật hẳn rất bất ngờ trước sự thay đổi rõ rệt của thành Griode, cách đây ba tháng khi hẳn có dịp đi qua nơi này thì cả tòa thành vẫn nặng mùi chết chóc, thế nhưng mới đi do thám về hẳn lại hoàn toàn kinh ngạc, Mongo thậm chí còn cho rằng mình đi nhầm địa điểm.

Thành Griode hiện nay đã được xây dựng lại hầu như toàn bộ, những căn nhà gỗ mới vững chắc, những bức tường được tu bổ tại các vị trí hiểm yếu, chung quanh thành được phát hoang sạch sẽ, dân số trong thành vui vẻ tấp nập, hẳn ước chừng cũng có đến hơn ba mươi nghìn người trong thành.

Mục đích lúc đầu là mang theo năm trăm thuộc hạ đến nơi này để tạo thế hung hãn gây áp lực và ép lấy lương thực của thành Griode, thế nhưng lúc này hẳn thay đổi suy nghĩ, năm trăm người sẽ chẳng thể nào tạo nổi áp lực gì cho hơn ba mươi nghìn người.

Hắn bỗng nảy ra một ý tưởng khá hay, Mongo quyết định sẽ cho dời làng Surdie đến ngoại ô thành Griode và làm một công việc gọi là “thu lộ phí đều”. Mongo nhếch môi nói với chúng thuộc hạ

-Lui quân!... chúng ta sẽ chuẩn bị dời làng.

Vâng!...

...

-Lại mất tích một nhóm tiều phu?. Các người tại sao không cử người đi thăm dò.

Arthur trong căn phòng thả cây bút lông chim trong tay và liếc mắt người trung niên đang cung kính báo cáo lại mọi việc. Người trung niên hơi sợ hãi đáp:

-Thưa tài chính quan, là đã cho người điều tra nhưng chỉ cần theo dấu nhóm tiều phu thì những người đó cũng biến mất.

Arthur nhip ngón tay trên bàn, nhịp tim của trung niên cũng hơi dâng lên với mỗi nhịp gõ, hẳn là Rowel – chủ sự đội tiều phu, gia đình hẳn sống sung túc cũng nhờ hẳn được sự tín nhiệm của Arthur nên mới có được chức vụ này, hẳn hiểu rõ lời nói của Arthur có bao nhiêu sức nặng đối với tất cả con người nơi đây.

Arthur đợi đến khi tim của Rowel gần như nhảy đến cổ họng nàng mới mỉm cười nói:

-Ta đáng sợ đến thế hả?...

-Không... không...

-Không không?. Ý người là ta còn hơn cả đáng sợ?.

-Không!... ý của ta là người,... người,...

Rowel cuống lên hẳn ấp úng không đáp lại được. Arthur bật cười ôn hòa:

-Ha ha ha,... đừng căng thẳng như thế, việc này hãy đến thông báo với quan trị an Esdeath.

Rowel sau khi lui khỏi căn phòng thì cố gắng hít thở lấy lại không khí.

Arthur ngồi tựa vào lưng ghế, Rowel là một tên khiến người đối diện rất khó có cảm giác tin tưởng, muốn nắm giữ loại người như hẳn cần phải có một sự uyên chuyên trong chế độ đối đãi, lúc cần thiết phải cho hẳn cảm giác được sự sợ hãi, cũng phải cho hẳn đầy đủ lợi ích.

Hơi nhắm mắt dưỡng thần một chút, Arthur đứng lên ra ngoài, sáng nay nàng cần đến khu dân cư phía Bắc để ổn định tình hình của nhóm người mới di cư đến.

...

Doanh trại tạm thời của đội trị an.

Rowel vừa đến nơi này thì ngay lập tức bị khí tức mạnh mẽ của những người đang tập luyện chấn nhiếp.

-Những con lợn cục súc, chém mạnh vào,... chém mạnh hơn nữa,... hơn nữa... hãy tưởng tượng rằng bản thân đang băm nát nó ra...

HÂY!... HÂY AAAA!...

Rowel nhìn thấy những thanh niên toàn thân đỏ hồng đang hùng hục khí thế vung kiếm chém vào các cọc gỗ, hai mắt họ xung huyết phẫn chấn, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, bên cạnh họ là quan trị an đang vừa hướng dẫn vừa làm mẫu.

Esdeath trông thấy Rowel thì nhe răng cười hiền lành, thế nhưng điều mà Rowel cảm nhận được là một con hung thú đang tập trung vào hẳn.

-Có chuyện gì sao Rowel?.

Nghe Esdeath hỏi, Rowel khom người nói:

-Chuyện là như thế này....

Sau khi nghe Rowel thuật lại mọi việc thì Ess trầm tư, nàng quay sang nói với chúng thuộc hạ:

-Có khả năng là xuất hiện một đầu hung thú, hoặc là một đàn lớn dã thú, các người ai muốn cùng ta đi săn nào.

TÔI!....

Tất cả đồng thanh hét lớn. Ess gật đầu hài lòng:

-Tinh thần rất tốt, nhưng lần này ra sẽ chỉ mang theo đội số Báo Thép, họ là những người cho ta thấy được sự cố gắng nhiều nhất, tất cả hãy chăm chỉ luyện tập đội lần khác...

Các đội khác trong doanh lập tức nhìn về phía đội Báo Thép với ánh mắt ao ước, ghen tị... được cùng Esdeath đại nhân đi săn là một điều vinh dự tối cao đối với mỗi đội. Trong lòng họ thì Esdeath chính là thần, là không gì không làm được...

Ess như sực nhớ ra điều gì nàng quay về hướng một người đội trưởng:

-Hai ngày trước đội Nanh Hồ đi thử sức với bọn “thu lộ phí đều”, sao vẫn chưa có tin tức. Người là đội trưởng đội trinh thám Mất Ưng, tin tức của người bị đụt à?.

Tên đội trưởng lập tức đứng thẳng người và ánh mắt nhìn đến trước nghiêm chỉnh:

-Báo cáo đại nhân, đội Nanh Hồ yêu cầu được tự thân dọn dẹp bọn cướp để cùng đại nhân giải phiền. Đội trưởng Turk nói rằng hắn sẽ mang đầu Mongo về làm quà cho đại nhân nên không cần thông báo.

-Hừ hừ!... Mấy tên oắt này đi săn lên mà không nói với ta,... chờ bọn chúng trở về ta sẽ đưa chúng treo ngược nhúng giếng băng.

-Vâng,... đại nhân...

Ess hơi chán chờ và nói:

-Đội Bộ Ngựa Đỏ và đội Mất Ưng đi hỗ trợ cho đội Nanh Hồ phòng ngừa chúng làm hỏng việc,...

-VẮNG!...

Các binh sĩ trong doanh nhìn bóng lưng Ess khuất sau cánh ừng thì trong lòng ảm áp, Esdeath đại nhân tuy rằng rất nghiêm khắc và tàn bạo trong huấn luyện nhưng người rất quan tâm đến bọn họ.

...

Ess mang theo đội Báo Thép tiến vào sâu trong khu rừng Asa, tuyết đọng dày trên các cành cây khiến tầm nhìn khá hạn chế.

-Esdeath đại nhân, phát hiện dấu chân cách đây 400 bước, có thể là dấu chân của nhóm tiểu phu mất tích.

Một thanh niên chạy về và nhanh chóng báo lại với Ess.

Nàng lan tỏa tâm trí để kiểm tra khu vực và nhếch môi:

-Toàn đội theo ta tiến về hướng đó.

Càng đi theo những dãy chân bị đóng băng thì khu rừng càng trở nên rậm rạp hơn, bóng cây mỗi lúc một che kín bầu trời, những tiếng chim báo chết Droinus thỉnh thoảng ré lên như muốn hút tim của cả đoàn người ra ngoài.

Ess rút kiếm ra khỏi vỏ và thả bước mạnh mẽ tiến đến, bóng lưng của Ess tựa như ngọn hải đăng dẫn đường cho toàn đội tiến lên khỏi biển cả sợ hãi bao phủ chung quanh.

...

Một chiếc hồ trong vắt xinh đẹp, những cụm hoa nở khắp mặt đất, từng đàn chim bang liệng cùng với ánh nắng ảm áp,... Tất cả mọi người sững sờ tại đó vì quang cảnh hoàn toàn tách biệt khỏi khí hậu và thời tiết khắc nghiệt xứ Cott.

Họ tràn đầy khiếp sợ lẫn nghi hoặc nhìn Ess thăm dò.

Ess đưa tay ra và nói:

-Cung, tên.

Một người trong đội tiến đưa cung tên. Ess vận sức mạnh vào mũi tên sau đó bắn mạnh vào bầu trời.

Ting!....

Mũi tên xuyên qua một bức tường vô hình sau đó biến mất, chỉ một chốc sau mũi tên bỗng nhiên bay ngược trở về. Ess đưa tay bắt lấy mũi tên và nói:

-Phía trước là ảo cảnh.

Các binh lính ồ lên, một trong số bọn họ hét lên:

-Triệu linh sư!....

Triệu linh sư, danh từ quá quen thuộc nhưng cũng quá đỗi xa lạ với những binh sĩ này, trong mắt họ thì các triệu linh sư như đến từ một thế giới khác, thế giới của những vị thần và những phép màu. Ess nhún mày với chúng thuộc hạ đang hoang mang:

-Rồi lên cái gì, chúng ta không cần quan tâm đến chúng mà nên xem xét việc tìm ra các tiểu phu mất tích sau đó báo cáo lại cho Arthur đại nhân.

Câu nói của Ess khiến mọi người an tĩnh lại, đúng lúc này một tràng âm thanh như tiếng kim loại kéo vào nhau du dương từ bên trong ảo cảnh vọng ra.

Mặt hồ nước vận vẹo kì dị sau đó mở ra và một thanh niên tóc xanh biển tuổi teen đến trước nhóm người.

Thanh niên vừa trông thấy Ess thì ánh mắt hắn sáng lên, dáng người nóng bỏng, dung nhan xinh đẹp khó dùng bút mực để tả hết, khí chất cao ngạo đến lạnh lùng, ánh mắt cuồng dã, trong lòng thanh niên lập tức sản sinh một cảm giác muốn chiếm hữu cường liệt.

Hắn liếc mắt qua đội Báo Thép như nhìn một đám rác rưởi sau đó mỉm cười ôn nhu tiến đến trước Ess:

-Tự giới thiệu với tiểu thư xinh đẹp, ta là con trai của Công tước Filient Sazzaz– Athonie Sazzaz, đồng thời cũng một triệu linh sư học đồ trung cấp, như tiểu thư thấy được thì quang cảnh lộng lẫy này chính do ta tạo ra. Không biết tiểu thư đây là?...

Ess đậm bạc quét mắt chung quanh sau đó gật đầu và nói:

-Quan trị an thành Griode – Esdeath. Người có biết một nhóm tiểu phu bị lạc đến nơi này hiện tại như thế nào?.

Thanh niên thấy thái độ của Ess thì khó chịu, có vẻ trong mắt nàng thì việc tìm kiếm lũ mọi rợ kia quan trọng hơn việc trò chuyện với hắn.

Hắn cũng biết ngôi thành chết Griode, dù sao nơi đó cũng trực thuộc quyền quản lý của cha hắn, một trị an quan của tòa thành này thì hắn cũng chẳng có bối cảnh gì lớn, lá gan hắn nở to ra, Athonie hơi cười cợt và đưa tay nắm lấy bàn tay của Ess:

-Sao nàng phải quan tâm đến lũ thấp kém đó, không biết nàng có nhã hứng cùng vào thăm thú nơi này với ta..

Các thành viên đội Báo Thép thấy tên này có ý định vô lễ với quan trị an thì gầm lên giận dữ:

-Bỏ bàn tay của mày khỏi người đại nhân thẳng khôn!...

-Ông sẽ xé xác mày làm thức ăn cho gia súc...

Athonie có vẻ đã hết kiên nhẫn, hắn híp ánh mắt lại:

-Lũ sâu mọt các ngươi đừng khiến ta thêm chướng mắt!... CÚT!....

Một làn sóng màu xanh theo tiếng hét của hắn lan đi và thổi mọi người quay cuồng lăn lộn trên mặt đất.

Các thành viên thuộc đội Báo Thép té ngã trên mặt đất sau đó đứng lên và cùng tuốt vũ khí, họ đã biết sự chênh lệch giữa mình cùng một triệu linh sư, thế nhưng điều này không có nghĩa họ tùy ý việc đối phương lăng mạ Esdeath đại nhân.

Athonie ánh mắt khinh miệt, lũ dân đen này có vẻ rất cứng xương và chẳng biết giới hạn của mình. Ngay lúc này Ess cất tiếng:

-Các ngươi đã khắc sâu được cái cảm giác bất lực vì sự yếu đuối của bản thân chưa?...

Các thành viên đội Báo Thép trầm mặc, họ hiển nhiên mới nhận ra sự ngu dốt của chính mình.

Họ đã chăm chỉ và khắc khổ luyện tập, thế nhưng đó chẳng là gì khi mà họ đã tự kiêu ngạo vì những gì bản thân đạt được với các thành viên của những đội khác, kiêu ngạo cái chó gì khi mà những gì họ làm lúc này chỉ có thể nhảy lên chịu chết vô nghĩa hoặc cụp đuôi trốn về như những con súc vật.

Ess nhìn nét mặt của họ và gật đầu, những binh lính này còn rất trẻ, sự nông nổi của họ cần được tôi rèn, nàng nói:

-Về thông báo với quan nội vụ Lakjhal rằng ta đã gặp rắc rối. Mọi chuyện còn lại để cho ta. Về đi!...

Thấy các thành viên đội Báo Thép đang chần chừ, Es mất kiên nhẫn hét:

-ĐI NGAY!...

Nhìn bóng lưng của các thành viên khuất sau cánh rừng rậm rạp, Ess thở dài mệt mỏi và vắn chiếc eo nhỏ, nàng xoay sang nói với Athonie đầy thâm ý:

-Bây giờ người muốn thế nào đây con trai của công tước Filient?. Tình yêu hay tình dục?.

Athonie sững người, hiển nhiên hẳn không ngờ thiếu nữ trước mắt lại dám thốt ra lời thẳng thừng như vậy, Athonie ôn nhu mở lời:

-Ngay từ khi trông thấy nàng thì trái tim ta...

Sau đó là một tràng những từ ngữ hoa mỹ được hất phun ra như suối chảy.

Ess nghe hết thì cảm thấy có phần hơi buồn ngủ, bỗng nhiên ánh mắt nàng sáng ngời, Es cất tiếng cắt ngang bài tình ca buồn nôn của Athonie:

-Chồng ta đến rồi, chàng sẽ nói chuyện với người, bảo trọng sức khỏe, hy vọng chúng ta còn có thể gặp mặt.

Nói rồi nàng lướt qua hẳn.

Chồng?...

Athonie có cảm giác mắc nghẹn trong cổ.

Sắc mặt hẳn vô cùng khó coi, một cơn tức giận vô cùng tràn lên não khiến Athonie như muốn mất lí trí. Hẳn xoay lưng lại.

Một thiếu niên toàn thân phủ hắc y, dáng người cao gầy, mái tóc đen dài huyền phù trong gió tuyết, trên gương mặt thanh tú tuyệt mỹ là một đôi mắt trong suốt lấp lánh như trời sao.

Thiếu niên chỉ đơn giản đứng đó nhưng lại tựa như mang đến cả màn đêm tĩnh không bao phủ cả không gian chung quanh, ánh mắt thiếu niên xẹt nhẹ qua nhưng lại mang cho Athoni cảm giác bị bấm vào, nghiền nát trong đêm tối khủng bố đến vô tận.

Chỉ một cái nhìn của Lakjhal đã khiến linh hồn của Athonie đạt đến biên giới tàn phá.

Ess nhìn gương mặt tái nhợt như xác chết cùng với thân thể cuộn lại run cầm cập vì sợ hãi của Athoni thì thú vị hỏi Lakjhal:

-Hắn còn sống tiếp được không?.

Lakjhal nhếch môi.

-Hắn phải sống, sống để nói cho cha hắn biết điều này, để công tước Filient trở thành đá đập chân cho thành Griode, để ngôi thành của chúng ta phát triển nhanh hơn, kế hoạch hai mươi năm quá lâu, ta cần có một ít yếu tố mới khiến quá trình này rút ngắn vào.

Ess bất mãn xoay lưng đi:

-Chàng lần nào cũng chỉ có mỗi trò tàn phá tinh thần, tuy hiệu quả nhưng lại chán chết. Ừm, nhưng cũng nên cho chàng phần thưởng vì kịp thời đến cứu ta khỏi tên dâm tặc này.

Ess đến bên cạnh và cho Lakjhal một cái ôm cùng nụ hôn thật nồng nàn.

Lakjhal có phần không nói gì, cậu đến không phải để cứu Ess mà để cứu tên ngu học này, nếu không phải cậu kịp thời truyền âm đến thì sợ rằng Ess đã vắn vẹo tên nhãi không biết trời cao đất dày này thành thứ đồ vật gì nữa.

Nhìn bóng lưng Ess vui vẻ rồi đi thì Lakjhal hơi lau nhẹ mồ hôi trên trán, lực ôm vừa nãy của nàng đủ để nghiền nát một ngọn núi, cậu nghi ngờ rằng mạng già của mình một ngày nào đó tuần táng trong tay Ess.

Lakjhal bước đến trước Athonie và dùng chân dẫm lên mặt hắn, sau đó cậu cùng giọng nói ôn hòa:

-Nên nhớ, đừng cho rằng thế giới chuyển động theo cái cách người nhìn thấy, rất nhiều thứ không như tưởng tượng có thể hại chết bản thân, tựa như hôm nay, nếu không phải người còn tác dụng thì ra đã bóp nát người - tựa như một con kiến.

Lakjhal bắt đầu thay đổi và giả tạo một câu chuyện trong tâm trí Athonie. Sau đó ném hẳn vào lại trong ảo cảnh.

Cậu chạm vào ảo cảnh để cảm nhận và tìm kiếm các tiêu phụ, thế nhưng tất cả họ đều đã chết, họ chết trong trò chơi gọi là “săn bắn lũ súc sinh chạy trốn” của Athonie.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Sáng tạo chủng tộc mới. Fallen và Prime - Những người con đầu tiên.

Đã mười tháng trôi qua kể từ khi Arthur tiếp nhận chức trách quan tài chính.

Tình hình phát triển của thành Griode đang theo chiều hướng mà Arthur, Lakjhal và Ryukio định sẵn.

Cách mỗi tuần sẽ có một nhóm hàng trăm người di cư đến thành để an cư lạc nghiệp.

Arthur đã cho phá bỏ các bức tường thành nhằm làm tăng khả năng mở rộng của thành Griode, tuy rằng khả năng phòng thủ giảm xuống rõ rệt nhưng năng lại tăng cường chế độ chiêu binh, hiện toàn thành Griode đã có hơn tám nghìn binh sĩ chuyên trách và gần mười sáu nghìn dân binh vẫn đang trong chế độ lao động nông nghiệp.

Trong khu vực hơn năm trăm dặm chung quanh thì Griode có thể xem như một tòa thành thịnh vượng nhất.

Thế nhưng sự phát triển nhanh chóng của thành Griode lại hấp dẫn sự chú ý của Công Tước Filient.

Thành Griode là một trong sáu mươi bốn tòa thành trực thuộc dưới sự quản lý của hắn, khi con trai của hắn mang về tin tức của thành Griode.

Sự giàu có, sự thịnh vượng, số dân cư đông đúc,... tất cả làm hắn cảm giác được sự uy hiếp.

Một tòa thành đã đầy đủ điều kiện về dân số lẫn thế lực, nếu có thêm một cường giả cấp bậc thầy tọa trấn sẽ có khả năng thoát ly khỏi quản lý của hắn, hắn không nghĩ đó là điều hay.

Để kiềm hãm sự phát triển quá nhanh của thành Griode, Filient đã tổ chức binh lực hơn hai mươi nghìn, ngoài ra hắn còn mời một triệu lính bậc thầy - Contris từ phía công tước Isac, .

Thảo phạt thành Griode vì lý do không nộp thuế trong những năm trước hắn đã đủ, còn về ý kiến của lũ dân đen ai sẽ quan tâm.

...

Hôm nay Lakjhal đến thăm vị thành chủ bù nhìn – Tiles Wersen.

Căn nhà của hắn dưới sự hỗ trợ của người dân đã trông rất khang trang, so với cái ổ chuột khi trước quả thật là một trời một vực. Lakjhal bước vào căn nhà và mang túi tiền vàng đặt trên bàn.

Lakjhal trò chuyện chào hỏi với Chiara sau đó cất bước ra ngoài. Đúng lúc này vang lên tiếng nói yếu ớt của Tiles ở phòng kế bên.

-Ta muốn được nói chuyện với người, quan nội vụ Lakjhal.

Lakjhal dừng lại thân ảnh, cậu biết đối phương cảm nhận được cái chết đang mở rộng vòng tay với mình.

Trong căn phòng ngập mùi nước thuốc. Tiles nằm trên giường và đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ.

Những mái nhà khang trang, trẻ con vui chạy trên những con đường sạch sẽ, người người nô nức đi làm, những đội tuần tra khí thế mạnh mẽ cất bước trong thành trì,...

-Arthur tiểu thư quả thật là một vị thành chủ tốt, rất tốt... Khi ta nhìn thấy nàng thì đã cảm thấy khí chất kì lạ trên người nàng.

Ánh mắt Lakjhal lóe lên ánh sáng tự hào:

-Nàng luôn sẽ là trung tâm của vạn vật dù đứng ở bất kì nơi nào.

Tiles trầm mặc không phản đối, hắn cũng cảm giác được khí chất đó trên người Arthur mà không ai hắn từng gặp trước đây có được kể cả vua của hoàng triều Siuzi – Caraz Wersen.

Hắn hơi lâm vào hồi ức và cất giọng nhẹ nhàng:

-Người biết không Lakjhal, kể từ giây phút trông thấy nàng thì ta đã quên mất mục đích tồn tại của bản thân, quên cả việc hô hấp, ta tựa như phát hiện một bầu trời mới nếu ở cạnh nàng... ta,.. vẫn luôn quan sát mọi việc nàng làm, nàng giống như một vị vua vậy, không phải như tất cả những vị vua ta từng gặp, giống như nàng mới đúng là một vị vua chân chính.

Tiles xoay sang nhìn thật sâu vào Lakjhal:

-Ta nhìn được nàng đang ấp ủ một giấc mơ vô cùng lớn, ta có thể chết vì giấc mơ của nàng, ta không hối hận Lakjhal, quả thật sự tồn tại của ta là điều cản trở nàng, nhưng ta không thể chết vào lúc này.

Lakjhal lặng đi. Tiles đã biết bệnh tình của hắn là do chính cậu gây ra. Cậu đứng dậy và đến bên cửa sổ, ánh sáng từ bên ngoài chiếu xuyên qua mái tóc Lakjhal, cậu nhẹ nhàng nói:

-Tiles Wersen, con trai của hoàng đế Caraz Wersen, là thái tử của hoàng triều Siuzi, vì tội nhục mạ triệu linh đế - Thủy Nhược Vân của đế triều Thiên Văn trong một buổi tiệc chiêu đãi nên bị đày đoạ đến công quốc heo lánh này.

Lakjhal hơi mỉm cười:

-Quả thật nếu người chết lúc này thì sẽ không tốt cho Arthur, thế nhưng người không cần lo lắng bởi bên nàng có người có thể cầm giữ được cục diện, kế hoạch phát triển cần được đẩy mạnh, nàng cần quyền thành chủ để có thể thăng tay thực hiện điều đó.

Tiles hơi kinh ngạc bởi thiếu niên biết được thân phận thật của hắn, thế những những điều này đối với một kẻ bị đẩy vào cảnh khốn cùng bởi chính anh em trong hoàng tộc như hắn thì đã không còn quá quan trọng.

Tiles ngắm nhìn bầu trời vẫn đang rơi nhẹ những bông tuyết qua ô cửa sổ:

-Vậy là tốt rồi... cứ để mọi việc như thế.

Lakjhal nhìn ảnh mặt thanh bình và có phần thỏa mãn xen lẫn giải thoát của Tiles thì trầm mặc lại. Cậu đẩy cửa bước ra ngoài:

-Có lẽ người sẽ không dễ dàng được ra đi thanh thản như thế.

...

Quân đội của Công tước Filient đang trên đường thảo phạt thành Griode, tin tức này thu hút khá nhiều sự chú ý của các thế lực trong và ngoài lãnh địa của Filient.

Người dân trong thành Griode đáp lại lời kêu gọi chiến đấu của Arthur, họ tất bật chuẩn bị cho trận chiến sắp đến.

Khác với họ, trên gương mặt của Arthur chỉ toàn nỗi sầu lo, nàng biết trận chiến này họ không thể thắng, cho dù có đủ khả năng để thắng thì cũng không được phép thắng trận, thành Griode cần phải thua, hơn nữa là thua thảm.

Sự phát triển của thành Giode là quá nhanh, họ cần một sự đả kích để mất đi sự kiêu ngạo và lấy lại tỉnh táo, thua trong trận chiến lần này sẽ khiến họ nhận ra điều đó.

Có Ess và Lakjhal nắm giữ cục diện thì mọi việc sẽ được nằm trong tầm kiểm soát, thế nhưng sự mất mát là điều không thể tránh khỏi trong cuộc chiến...

Lakjhal không quan tâm đến cuộc chiến này, nếu sự việc đã đi theo như chiều hướng được sắp đặt thì không cần thiết phải quan sát, cậu tạo ra một nhận dạng của bản thân nhờ pháp thuật phân hồn “chín mươi chín nhân cách”.

Lakjhal để nhân dạng này thay mặt mình giải quyết các vấn đề ở thành Griode, bản thân cậu tiến về ngoại tình không của đại lục nổi Soul Dari.

...

Dải thiên thể Arlis Lớn.

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi Lakjhal đến nơi này.

Lakjhal ngồi trong một căn phòng thí nghiệm khổng lồ được cậu tạo dựng từ pháp thuật, cậu nhìn xem sinh vật quái dị trong hộp kiếng đang cất bước và nhúu mày.

Rắc!...

Thân hình của sinh vật nứt ra và tan vỡ thành một bãi vật chất quái dị.

Lakjhal điều khiển bút pháp thuật ghi chép lại:

”Mẫu thử số hiệu A112, linh hồn chưa hoàn thiện, cấu trúc tế bào ổn, cấu trúc xương cần điều chỉnh, cấu trúc ma lực ổn”.

Lakjhal tiếp tục đi đến hộp kiểm thứ hai và bắt đầu tạo dựng mẫu thử,...

Lại tiếp tục thất bại.

Thất bại...

Lý do vì sao?.

Lakjhal đưa ra kết luận là do linh hồn, cậu muốn sáng tạo ra một dạng sống mới thì ưu tiên hàng đầu vẫn phải là linh hồn. Các quy tắc cơ bản về sinh mạng sống đều dựa trên cơ sở linh hồn.

Linh hồn theo như “định nghĩa cơ bản Godetics” là một tập hợp các ký ức, nhận thức được chuyển hóa thành cảm xúc và trở thành một tồn tại đặc hữu vượt qua được các định luật về thời gian, không gian.

Xem ra muốn tạo ra một linh hồn thì cậu cần hướng đi mới hay đúng hơn là ý tưởng mới.

Lakjhal thở dài, cậu gọi với ra ngoài:

-Số 0, đi chuẩn bị bàn trà.

Số 0 là một con robo quản gia trong căn cứ thí nghiệm được cậu chế tạo đầu tiên.

Nhằm phục vụ thuận lợi cho quá trình nghiên cứu thì Lakjhal chế tạo ra hàng nghìn robo lớn nhỏ đủ loại phục vụ các nhu cầu.

Nguyên liệu thì cậu cất trữ trong không gian vương tọa rất nhiều, đa số đều tận dụng lại từ xác chiến hạm trong trận chiến ở Vành Đai Dung Nham, một số khác được cậu mua từ các bãi rác vũ trụ của tập đoàn Grandown.

Chúng nhiều đến hàng nghìn tỷ tấn.

Không thấy tiếng số 0 đáp lại khiến Lakjhal hơi nghi hoặc.

Cậu bước ra ngoài và thấy nó đang đứng yên bất động, chẳng lẽ bị hư? Nếu robo hư thì hệ thống quản lý chung sẽ thông báo.

Dù sao lúc này đây cậu đang bí bách trong ý tưởng nên cũng tò mò quan sát số 0.

Chỉ thấy nó đang đứng giương mắt nhìn về đại lục nổi Soul Dari, đôi mắt vô cảm nhưng lại làm Lakjhal chần động, đây chính là hình thức ban đầu của linh hồn, làm sao có thể, máy móc được cấu thành từ nguyên liệu thô và không thể có linh hồn, hoặc nếu có chỉ là do một linh hồn khác nhập vào.

Điều này,... điều này...

Bỗng nhiên một tia sáng nhỏ lóe lên trong đầu Lakjhal tuy khó nắm bắt nhưng một điều gì đó thôi thúc cậu, cậu đến đứng cạnh số 0 và cất tiếng:

-Ngươi nhìn thấy gì số 0?.

-Màu xanh...

-Còn gì nữa?.

-Nóng,... khác với lạnh.

Lakjhal hiểu được điều số 0 nói, nó cảm giác được sự áp áp của sinh mệnh trên Soul Dari, khác với sự lạnh lẽo cô tịch trên thiên thể này. Cậu trầm ngâm một lúc rồi nói với số 0:

-Ngươi muốn có được sinh mạng giống như ta không số 0. Có suy nghĩ, có nhận thức, có linh hồn.

Số 0 im lặng rất lâu, nó đang định nghĩ những gì Lakjhal nói. Cậu không cắt đứt nó mà để cho nó lựa chọn.

Đã qua rất lâu, Số 0 quay lại đối với Lakjhal gật đầu, không trả lời mà chỉ gật đầu nhẹ.

Lakjhal mỉm cười xoa đầu số 0:

-Trước đó hãy chuẩn bị cho ta một bàn trà...

Số 0 ngăn người vì động tác vừa rồi của Lakjhal, nó đưa tay sờ vào đầu và dùng ngón giữa cứng ngắt:

-Nóng.

Lakjhal lắc đầu vui vẻ:

-Là ấm áp.

...

Sự kết hợp của Luyện Kim Thuật sinh thể học, Ma thuật sinh mệnh, linh hồn âm dương thuật, khoa học công nghệ tối tân nhất do cậu nghiên cứu sẽ tạo ra dạng sinh mệnh sống nào?.

Lakjhal đặt rất nhiều hy vọng vào sinh mệnh này, cậu cần tạo ra dạng sinh mệnh sống cho thế giới mà cậu sắp chuyển hóa Lord Area thành.

Điều này quyết định đến việc phát triển cho Thế Giới của Lakjhal sẽ đạt đến mức độ nào.

Hôm nay là ngày Số 0 sẽ tiến hành bước chuyển hóa cuối cùng.

Trong chiếc lồng kiếng khổng lồ được dựng trong căn cứ, chung quanh là hàng nghìn bình dung dịch đang được nối vào lồng kiếng bởi những đường ống trong suốt, những ma trận phức tạp, những ma thuật lượn lờ khắp cả căn cứ.

Chính giữa lồng kiếng là Số 0 đang lơ lửng không trọng lượng.

Lakjhal hít một hơi và tự thân truyền năng lượng vào.

Các bình dung dịch khổng lồ sôi lên.

Các ma trận bùng sáng.

Các ma thuật tụ lại thành những quỹ tích cố định.

Chúng tụ tập vào trung tâm lồng kiếng.

Cả dải thiên thể bùng sáng ánh sáng bảy sắc chói lòa tuyệt đẹp.

Ánh sáng rực rỡ đến mức có thể nhìn thấy được từ bên dưới đại lục Soul Dari mặc dù là ban ngày.

Các cường giả tối cao cả Soul Dari nhú mày nhìn bầu trời đầy nghiêm trọng, học cảm nhận được một luồng sức mạnh với uy năng kinh khủng từ trong ánh sáng bảy sắc.

Các thánh quốc, thần quốc lập tức có động thái riêng của mình.

...

Lakjhal nhìn chiếc hộp hình vuông khắc đủ các ký tự thâm ảo, tối nghĩa và nhú mày suy nghĩ. Cậu cho mở lồng kiếng và bước vào nhặt chiếc hộp lên.

“Cha”.

Hai âm thanh non nớt cùng lúc vang lên từ trong chiếc hộp. Lakjhal nhắm mắt suy tính sau đó bỗng nhiên cậu bật cười thật lớn. Thành công, hơn nữa là thành công vô cùng lớn.

Một dạng sống cực kì cao cấp đã được cậu thành công sáng tạo. Có thể tùy ý biến hóa cơ thể theo ý thích, tuy rằng có giới hạn nhưng Lakjhal tin rằng cậu có thể trợ giúp chúng khắc phục điều này, có được trí tuệ sơ sinh cao vượt bậc, có sinh mạng vô cùng lâu dài gần như bất tử.

-Thật kì diệu, kì diệu,...

Sau đó Lakjhal đưa ngón tay khẽ vuốt chiếc hộp triều mến:

-Được rồi ta sẽ tặng cho hai con một thân thể phù hợp.

-Không cần thừa cha.

Hai luồng sáng bay ra từ chiếc hộp và tập hợp vật chất chung quanh.

Rắc!... Rắc!...

Các vật chất trong phòng thí nghiệm nhanh chóng tập hợp chung quanh hai luồng sáng và dần hình thành một robo hình dạng cao lớn đến hơn hai mươi mét. Sau đó cả hai bắt đầu thu nhỏ thân hình đến khi bằng Lakjhal thì dừng lại.

Lakjhal đưa tay xoa đầu cả hai và nói:

-Các con là sinh mệnh có linh hồn đầu tiên do ta sáng tạo ra, ta sẽ đặt tên cho con là Fallen – Bóng đêm kì diệu.

Robo màu đen bóng với dùng một biểu cảm hạnh phúc bằng gương mặt máy móc gập đầu. Lakjhal lại xoay sang robo màu trắng sáng và nói:

-Còn tên của con là Prime – Ánh sáng nhiệm màu.

-Vâng thưa cha.

Bỗng nhiên Lakjhal nhấn chân máy lại, thành Griode có rắc rối lớn. Lakjhal nói với Fallen và Prime.

-Các con hãy ở lại nơi này và dựa theo quy trình ta để lại mà trợ giúp cho sự ra đời của những anh em khác.

-Vâng thưa cha.

Lakjhal đi đến một phòng thí nghiệm khác trong căn cứ và lấy ra một nhóm lớn vũ khí do cậu chế tạo trong thời gian rảnh rỗi.

Lakjhal nhún chân rồi đi thiên thể.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Trở về Soul Dari giải quyết vấn đề.

Sau cuộc tấn công của Công tước Filient thì thành Griode bị tàn phá nặng nề, hơn ba nghìn thương vong, họ bị buộc phải giao nộp toàn bộ lương thực tích trữ cùng với việc phải đóng mức thuế cắt cổ hằng năm cho Filient.

Dân chúng chìm trong bầu không khí tràn ngập phẫn uất, bọn họ sục sôi muốn đòi lại công bằng nhưng tất cả đều nhẫn nhịn lại sau bài diễn thuyết của Arthur.

Mỗi người dân trong đáy lòng vẫn còn vang lên câu nói của quan tài chính.

“Chúng ta không đủ mạnh, chúng ta không có học thức, chúng ta không có quyền đòi hỏi công bằng, con cháu chúng ta sẽ có được học thức nhờ sự cố gắng của chúng ta, học thức của lũ trẻ sẽ đem lại sức mạnh và công bằng.”

Người lớn làm việc hăng hái hơn, binh lính luyện tập khắc khổ hơn, trẻ em trong thành không còn tíu tít vui chơi như trước, trận chiến thảm khốc đó khắc sâu vào tâm trí non nớt của chúng, sự đau khổ của cha mẹ, của người thân khiến chúng ra sức học tập.

Chúng sẽ đem lại sức mạnh, tri thức và công bằng cho tòa thành hẻo lánh này như lời quan tài chính.

Toàn thành Griode chìm trong một không khí hăng hái và mạnh mẽ bùng bùng, hoàn toàn không có sự ảm đạm của một tòa thành vừa bị chiến tranh tàn phá.

Ess nhủ máy nhìn thiếu niên tóc xanh biển tuần vô cùng ánh sáng trước mắt.

-Xin lỗi nhưng chồng ta sẽ có lời bàn giao với người, quan tài chính hiện đang rất bận rộn nên sẽ không có thời gian dành cho người.

Thanh niên nhìn Ess bằng đôi mắt đầy lửa nóng, nếu không phải thầy Tinori đã cản dận hẳn phải vô cùng thận trọng trong hành trình lần này thì hẳn đã thắng tay cướp hai cô gái này về.

Kakus thề rằng hẳn chưa từng thấy được bất kì cô gái nào có được khí chất cao không thể tả như hai cô gái này, kể cả các thánh nữ, công chúa của các thánh quốc.

Ess hít mắt nguy hiểm nhìn ánh mắt xanh lục của Kakus:

-Mong ngài hãy chuyển dời lời đến các vị khách khác rằng quan nội vụ Lakjhal sẽ là người tiếp đại mọi người, mong mọi người kiên nhẫn.

Ánh mắt Ess mang đến cho Kakus một hồi tóc gáy dựng ngược, nhưng hẳn lắc đầu, không thể nào có chuyện một người bình thường như cô gái này lại có thể làm một triệu linh Vương như hẳn hoảng sợ được. Kakus biết dây dưa nữa thì người đẹp sẽ mất lòng nên thẳng người mỉm cười tao nhã.

-Hy vọng còn có dịp trò chuyện với phu nhân. Rất lấy làm tiếc vì không thể diện kiến quan tài chính...

Nhìn bóng lưng rời đi của Kakus thì Ess cười, cười vô cùng vui vẻ, một khi Lakjhal trở về thì trò vui sẽ rất lớn, nàng cần chuẩn bị một chút dụng cụ tra tấn nho nhỏ, thú vị để phòng hờ, Ess nghĩ và hơi huyết sáo.

Cốc!...

Arthur nhìn gương mặt muốn âm người của Ess thì gõ đầu nàng.

-Em lại nảy sinh ý nghĩ gì quý quá nữa?.

Ess phồng má:

-Có gì đâu, chị nghĩ nhiều thôi?... Đau,... đau quá,... đ... được rồi, đừng bẹo má nữa....

Ess xoa hai má bị Arthur bẹo đỏ và u oán nói:

-Em nghĩ nếu chàng về nghe em tố khổ thì những kẻ này sẽ có trò vui.

Arthur bỗng nhiên nhoẻn miệng cười với Ess:

-Có một điều em vẫn chưa hiểu hết ở Lakjhal, Ess. Một khi nó nổi ghen thì rất đáng sợ, đáng sợ hơn bất kì điều gì em từng thấy. Nhất là khi nó nắm trong tay quyền năng có thể hủy diệt cả lục địa này, em sẽ không thể tưởng tượng nó sẽ làm được điều gì đâu.

Ess hơi rùng mình khi tưởng tượng đến điều gì đó, nàng hơi thụt vai lại:

-Không... phải chứ...

Arthur nhìn bộ dáng đáng yêu của Ess thì ôm lấy nàng và cười:

-Em nói xem...

...

Kakus trở về một tòa thành không lồ trôi nổi trên bầu trời.

Hắn đi vào chính điện và gặp mười hai thanh niên, thiếu nữ khác đang tĩnh lặng tọa trên ghế của mình. Hắn biết đây đều là các thần tử, thần nữ của các thần quốc, học đều là những tồn tại cao cao tại thượng không thể chạm vào.

Kakus bắt đầu thuật lại mọi việc.

Sâu trong chính điện, trên một chiếc ghế vàng lớn nhất là một thiếu nữ tóc bạch kim tuyệt mỹ đang nằm chán xem cuốn sách trong tay, nàng là người thứ mười ba đồng thời cũng là người có quyền lớn nhất bởi bối cảnh và thực lực của nàng quyết định điều này, nàng nhàn nhạt cất lời:

-Sau năm ngày đi thăm dò thì nguoi chỉ dò ra được bấy nhiêu ngoại trừ câu “chờ chồng ta trở về sẽ cho các nguoi câu trả lời”.

Kakus nơi sâu đáy mắt lóe lên tia âm trầm.

Hắn đường đường là thánh tử của một thánh quốc lại phải đứng nơi đây chịu kẻ này lên giọng, kẻ kia hò hét,... Thiếu nữ liếc được ánh mắt này của Kakus nên nhếch môi phất tay ra hiệu cho hắn rời đi. Không gian trong chính điện tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Thiếu nữ đứng và vận nhẹ chiếc eo:

-Xem ta phải đi gặp một chút cô gái dũng cảm này.

Đúng lúc này từ giữa điện vang lên một âm thanh trong trẻo.

-Nguoi không cần đi gặp nàng bởi ta đã đến.

RUỖNH!....

Cung điện không trung rung lên bần bật và nứt toát những đường đáng sợ, khí áp chung quanh bị đè nén nặng nề.

Tất cả kinh hồn táng đảm nhìn thiếu niên đứng giữa chính điện.

Đây là loại sức mạnh đáng sợ như thế nào. Cả cung điện này chính là một Thánh Cự. Thế nhưng thiếu niên chỉ bằng áp lực của bản thân đã khiến nó đạt đến biên giới tàn phá.

Trên thế giới thực sự tồn tại một quyền năng như thế này sao?.

Họ không thấy được ánh mắt của đối phương, chỉ thấy được được một đạo ánh sáng đen tối khủng khiếp đang chiếu rọi đến tâm can mỗi người như từ thần.

Thiếu nữ tóc bạc nhú mày, đối phương tuy mạnh nhưng trong dòng họ nàng có rất nhiều người có khả năng này.

-Hãy thu lại uy áp đi vị khách lạ, đừng ngông cuồng, người không hiểu được việc mình làm sẽ mang lại ảnh hưởng như thế nào đâu.

Lakjhal cười nhẹ nhàng nhưng trong giọng nói toát ra sự đè nén kinh khủng:

-Đến lãnh địa của chị ta làm càn, cho một tên hạ đẳng quấy rối phu nhân của ta, khi bị nắm đầu thì lại dùng mấy thứ thế lực gì đó ra hù dọa ta.

Thiếu nữ tóc bạc nhú mày:

-Ta không biết có việc này, ta chỉ cho thuộc hạ thăm dò tin tức và nếu được thì mời người có quyền cao nhất trong thành đến đây gặp mặt.

-Gặp mặt người có quyền cao nhất?. Lũ con nít các ngươi không có tư cách đó, muốn gặp thì gọi người lớn trong nhà đến tận nơi. Cái thái độ mời khách này thứ lỗi ta từ chối. Còn cái tên quấy rối phu nhân của ta,... ha ha ha...

Lakjhal đưa tay vịn vào không trung. Không gian vặn vẹo dữ dội sau đó một thanh niên tóc xanh bị cậu nắm cổ đưa lên cao.

Kakus ánh mắt tràn đầy hoảng loạn sợ hãi. Hắn dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang thiếu nữ tóc bạc, nàng vừa định lên tiếng thì Lakjhal gằn giọng:

-Đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta. Ngươi chưa đủ.

Thiếu nữ tóc bạc điềm tĩnh:

-Ta không đủ, đúng thế, nhưng dòng họ ta đủ khả năng đó.

Lakjhal ánh mắt lóe ánh sáng lạnh lẽo:

-Ngươi thành công chọc giận ta, ta có hai sự lựa chọn cho ngươi, hoặc là ta thả hắn ra và giết sạch tất cả các ngươi sau đó lại giết hắn, hoặc lúc này ta sẽ giết hắn rồi giết các ngươi... Ngươi nghĩ ta nên lựa chọn điều nào...

-Đủ rồi Lakjhal, chuyện này là lỗi của Ess. Thật sự xin lỗi các vị về tính ngang ngược của em trai ta.

Một âm thanh ầm ập từ bên ngoài truyền vào.

Mọi người cùng liếc nhìn về hướng đó.

Tựa như nữ thần ánh sáng giáng lâm, cao quý và uy nghiêm không thể tả, nàng như trung tâm của cả mảng trời đất. Thiếu nữ tóc bạc khi nhìn thấy Arthur cũng không tự chủ hơi cúi đầu một chút.

Lakjhal nhăn mặt ném Kakus xuống sàn như ném một đồng rác ghê tởm, cậu lấy một chiếc khăn tay lau bàn tay sau đó đốt đi như vừa chạm phải thứ gì đó tởm lợm. Lakjhal lùi về sau Arthur và đứng yên.

Kakus lúc này vô cùng hối hận, hắn giờ đã hiểu được tại sao hai cô gái này lại coi khinh hắn đến thế.

Những người khác lúc này cũng nghiêm túc đánh giá lại sự việc khi thấy Lakjhal lui đến sau lưng Arthur.

Một kẻ kinh khủng như thiếu niên kia lại lẳng lặng đứng sau thiếu nữ tóc vàng này, hẳn là em trai thiếu nữ tóc vàng. Hình tượng của Arthur trong lòng những người nơi đây bỗng dung trở nên thần bí, vĩ ngạn.

Thiếu nữ tóc bạc sững người lại, nàng có điều hiểu ra tất cả những hành động nhìn có vẻ rất điên cuồng của thiếu niên kia, nếu như dùng để tạo thế cho thiếu nữ tóc vàng thì tất cả lại vô cùng hợp lý, chẳng lẽ họ biết được nguyên nhân bi kịch nàng đến đây nên có chuẩn bị...

Nàng thờ dãi và nói:

-Vậy mời các vị theo ta, chúng ta cần nói trò chuyện một số việc, nhưng sau đó ta cần một lời giải thích cho hành động của em trai ngài.

Arthur mỉm cười gật đầu và dịu dàng nói với Lakjhal:

-Em cũng nói gì đi chứ.

Lakjhal hừ lạnh một tiếng sau đó đưa tay điểm đến trước.

Cả cung điện không trung dùng tốc độ mắt thường có thể thấy khôi phục nguyên trạng.

Tất cả há hốc mồm, nếu như chỉ là phá hủy còn có thể giải thích, thiếu niên này chỉ cần hơi huyệt vung tay thì mọi thứ lại được sửa chữa hoàn hảo như lúc

đầu, đây chính là một Thánh Cụ khổng lồ, riêng việc chế tạo nó đã mất hơn hàng chục năm của các triệu linh thần.

Thiếu nữ tóc bạc ánh mắt nghiêm nghị, nàng cảm giác được năng lực của thiếu niên chính là dùng sức mạnh thời gian nhưng lại không đơn giản chỉ có thế.

Lakjhal thu hồi bàn tay và cất giọng ấm áp:

-Câu trả lời này đã đầy đủ thành ý cho các vị?.

Người trả lời?, thành ý?.... chúng ta chỉ thấy người phô diễn quyền năng để đe dọa, thị uy với chúng ta.

Tuy trong lòng gào thét như thế nhưng họ chỉ có thể khách sáo cười gượng.

Thiếu nữ tóc bạc dẫn theo Arthur vào căn phòng sâu hơn bên trong. Lakjhal đứng lại và mỉm cười và nói:

-Em sẽ đợi ngoài này.

Arthur gật đầu sau đó cất bước vào trong, thiếu nữ tóc bạc cũng hơi cảm giác giữa hai chị em người này có mối quan hệ nào đó rất khó diễn đạt, nàng xem xét cần điều động thêm ngành thông tin của dòng họ về vấn đề này.

Có quá chuyện khó hiểu diễn ra những ngày gần đây.

Các trưởng dòng họ náo động vì tồn tại trên cao truyền đạt rằng đại lục sắp có biến động lớn, nguồn gốc nằm ở tòa thành nhỏ bé, hoang tàn này, tiếp đó là việc những kẻ với quyền năng khủng bố mà nàng chưa từng chứng kiến lại xuất hiện tại tòa thành này chỉ để làm quan nội vụ...

Suy nghĩ của những kẻ thuộc tầng lớp trên đỉnh kim tự tháp là điều hiển giờ nàng chưa thể chạm tới, nàng cần cẩn thận quan sát hơn nữa, đây xem như một lần lịch luyện quý giá cho nàng.

...

Lakjhal dùng pháp thuật mang theo Kakus trôi nổi đi ra ngoài cung điện, Ess đang tựa lưng vào con rồng ngọc thạch trên thềm và ngắm nhìn bầu trời cao vút. Lakjhal bước đến và đánh thật mạnh vào mũi nàng.

Ess cười hi hi lắc mũi quyền rũ:

-Đánh nữa đi, dù sao nó cũng là của chàng.

Lakjhal bực dọc hầm hừ:

-Nàng lại dám cả gan dùng thuật mê hoặc lên hân, nàng nghĩ ta không nhìn ra việc Kakus chết mê nàng là vì nàng dùng loại pháp thuật đó à.

-Nhưng nếu tâm trí hân kiên định, cùng với bản tính hân ngay thẳng thì làm sao chịu ảnh hưởng của chút pháp thuật đó được.

Ess búi môi nhìn tên thanh niên tóc xanh đang bị trôi một cách vụn vụn trên không trung cách đó không xa. Lakjhal thở dài sau đó xoa đầu Ess:

-Ta lo lắng nàng dùng nó để chọc kẻ không kẻ không nên chọc, ta lo lắng bản thân không bảo vệ được nàng. Ta lo lắng cho nàng thôi.

Ess nhìn được sự quan tâm ấm áp tận sâu đáy mắt Lakjhal nên dùng sức gạt đầu. Lakjhal cười:

-Ngoan lắm, cũng nhờ nàng mà ta có điều kiện để tạo áp lực lên phía đối phương khiến Arthur đành quyền chủ động trong đàm phán. Tên này xem như phần thưởng lót dạ cho nàng. Món chính chờ về lãnh địa ta sẽ mang ra.

Ess hai mắt bừng sáng sau đó ôm lấy Lakjhal và hôn lên môi cậu một nụ hôn thật nồng nàn.

Nhìn Ess ánh mắt tỏa ánh sáng tàn bạo và lời tên đáng thương Kakus đi thì Lakjhal không biết nói gì. Cậu liếc bức tượng rồng ngọc thạch bị nứt vỡ trong quá trình hai người hôn nhau thì đầu đầu hân lên:

-Xem ra Ess lại mạnh lên rất nhiều, cũng cần tăng cường rèn luyện khung xương nếu còn muốn thân mật với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Trở về khu nghiên cứu. Mười hai Transforce đầu

tiên và Tinh cầu Galatron.

Arthur đi xuyên qua một cổng truyền tống và đến một không gian trắng rộng lớn, giữa không gian này là một căn nhà nhỏ giản dị với chung quanh là một cây ăn trái được trồng hơi vụng về, giữa khu vườn được đặt một bộ bàn ghế gỗ, nơi đó đang có một ông lão râu tóc trắng xóa ngồi đọc sách thư thả.

Không có dao động ma lực, không có khí chất uy nghiêm... ông lão chỉ đơn giản ngồi đó đọc sách nhưng lại cho Arthur cảm giác cả thế giới đều vận động theo mỗi nhịp thở của ông lão.

Nàng từng nghe Lakjhal nhắc đến cảnh giới này, một loại cảnh giới tâm linh – Phản Chiếu Tự Nhiên.

Khi Arthur quan sát ông lão thì ông lão cũng âm thầm quan sát Arthur và kinh ngạc.

Từ trên người thiếu nữ mang lại cho hắn cảm giác muốn thuận phục dưới chân nàng, trở thành con dân của nàng, chịu sự che chở của nàng... cảm giác đó mỗi lúc một cường liệt khi hắn quan sát Arthur càng lâu.

Đây không phải ma lực, không phải bất kì loại lực lượng nào nhưng nó lại vô cùng đáng sợ bởi cái nó dẫn dắt chính là linh hồn – điều cơ bản nhất của sinh mệnh có sự sống.

Uy Nghiêm Đế Vương, đây là một định danh cho thứ lực lượng tỏa ra từ Arthur do ông lão nhận định.

Arthur mỉm cười tự nhiên:

-Ngài không định mời ta ngồi sao, vị lão giả này.

-A, là ta thất thố, mời ngồi.

Thiếu nữ tóc bạc khép nép lùi về bên cạnh lão giả, nàng biết khi thầy đang có thái độ như thế này đồng nghĩa với việc đối phương có đẳng cấp ngang hàng, từ trước đến nay nàng chỉ thấy thầy đón tiếp Ma Thần Vương Fuzeus, Tổng Thế Thiên Sứ Grofo mới có thái độ như thế này.

Lão giả vuốt râu tự hào giới thiệu:

-Bên cạnh ta là học trò đắc ý nhất – Altearia Suzuha, tuy chỉ mới hai mươi hai tuổi nhưng đã là một triệu linh đế, ở cả lãnh thổ nhân loại được xem như thiên tài đứng đầu.

Arthur cười ôn hòa:

-Rất tốt. Không biết ngài là?.

Ngữ khí của nàng bình thản tựa như việc Altearia là thiên tài căn bản không lọt vào mắt nàng, điều này cũng khiến đánh giá của lão giả đối với nàng cao thêm một tầng, lão giả vuốt râu tự hào giới thiệu.

-Ta là Grimoer Clutural, triệu linh thần tối cao của nhân loại. Hôm nay thất lễ cho mời Arthur tiểu thư đến đây chỉ vì muốn xác nhận một chuyện.

Lão giả ánh mắt ông nghiêm nghị xoáy thẳng vào Arthur:

-Các ngươi có phải ngoại tộc?.

Arthur bình thản nhìn vào ánh mắt như hố đen tinh không của Grimoer:

-Nếu phải thì sao?.

-Không phải nhân loại thì chắc chắn sẽ có dị tâm.

Arthur đã biết lão giả có ý tứ gì. Nàng ngắm nhìn cả không gian màu trắng và cất tiếng:

-Không gian này là do ngài cưỡng ép dùng sức mạnh xé toạc không gian để mở ra, đúng chứ?.

Grimoer tự hào, kể cả Fuzeus và Grofo cũng phải kinh thán trước điều này. Thế nhưng câu nói tiếp theo của Arthur lại đã kích lão trầm trọng, nàng híp mắt nói:

-Quá sức tệ hại.

Grimoer vỗ bàn đứng lên đầy tức giận, nhưng Arthur hồn nhiên không để ý nàng tiếp tục nói:

-Sau khi trở thành triệu linh thần đỉnh cao, có phải ngài luôn cảm giác được một cánh cửa nào đó đè nặng trên đầu?.. Ngài cho rằng còn có thể đột phá nhưng lại không tìm được hướng đi.

Grimoer hơi thở gấp gấp hơn một chút, những điều thiếu nữ tóc vàng nói đúng là những điều đã dẫn vật hần trong suốt thời gian dài, hần hít sâu một hơi.

-Người có ý gì?.

-Ta là ngoại tộc, ta có dị tâm, ta nói ngài tin sao?.

Grimoer cảm giác đầu mình không đủ dùng, tự hần đã đập vào cái hố do mình đào. Grimoer mệt mỏi ngồi xuống:

-Người muốn điều gì thì hãy nói thẳng đi.

-Sự phớt lờ của các ngài, ta chỉ muốn xây dựng một đất nước trên đại lục này, và ta chỉ cần các ngài làm như không thấy là được.

-Không được!.

-Vậy chúng ta còn gì để đàm phán sao?.

Grimoer trầm giọng:

-Cô bé, người cho rằng ta không dám bắt người lại để đào móc tâm trí sao?.

Altearia giật mình, nàng vội truyền âm đến Grimoer về Lakjhal.

Hần nhú mảy lại, sự việc khó giải quyết nếu quả thật em trai của thiếu nữ này là một tên nguy hiểm như thế.

Grimoer ngồi lại suy tính, nếu bỏ qua cơ hội này thì hần sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy cánh cửa đột phá tầng thứ này nữa. Arthur đạm nhiên ngồi đợi.

Một lúc lâu sau, Grimoer nặng nề thở dài, khuôn mặt hần như già đi thêm mấy chục tuổi:

-Ta nghĩ chúng ta có thể đàm phán về vấn đề này.

...

Arthur ngồi trong chiếc ghế chính giữa gian phòng, Ess và Lakjhal đứng hai bên xoa bóp vai cho nàng. Arthur sáng khoái nói:

-Ừm,... đừng sức thêm chút nữa,... đứng rồi ngay chỗ đó,... Aaaaa,... để chịu quá....

Ess oán hận nói:

-Chùng nào chị mới chịu nói kết quả đàm phán.

-Ha ha ha,... còn không xem ai đi đàm phán,... dĩ nhiên là phải thắng lợi trở về rồi.

Lakjhal trầm tư:

-Bọn họ có yêu cầu gì không?.

-Khi chúng ta trở thành một đế quốc thì hằng năm phải giao nộp ba phần mười quốc khố để cung cấp cho lực lượng phòng giữ biên ngoại.

Lakjhal nhếch môi:

-Ba phần mười, tính toán khá cao đấy.

Arthur lắc đầu giễu cợt:

-Xem ra em cũng thấy được, bọn họ tự cho là đúng, đưa ra điều kiện này chỉ thừa thãi. Dù sao đến một ngày nào đó tất cả đều sẽ là con dân của ta, binh lính của ta, cung cấp tài chính cho bọn họ chỉ là một điều dĩ nhiên ta sẽ phải thực hiện, chỉ khác ở vấn đề thời gian.

Lakjhal cười:

-Họ không nhìn được tham vọng của chị, ánh mắt họ hạn chế trong thế giới này quá nhiều. Lần này em có mang về một nhóm vũ khí lớn cho binh lính của chúng ta.

Lakjhal nói rồi lấy ra một thanh kiếm nhẹ hình dáng phổ thông. Cậu thuyết minh tính năng:

-Quân Trang Bảy Sắc. Nó tích hợp chức năng chuyển đổi thành bốn dạng vũ khí cơ bản cho chiến tranh là đại kiếm, trường kiếm và khiên đỡ, thương, cung. Một dạng trọng giáp và một dạng khinh giáp, cuối cùng là chuyển đổi thành dạng găng tay gọn gàng. Tổng thể có bảy hình dạng phù hợp với đa số đội hình cũng như môi trường tác chiến. Đợt vũ khí lần này có tổng thể mười nghìn đầu Quân Trang Bảy Sắc. Số này em nghĩ là sẽ do chị bố trí hợp lý hơn, Ess có thể không cần trọng việc chọn người sử dụng thích hợp.

Không để ý đến Ess tức giận nhìn mình, Lakjhal lấy ra một cuốn sách cũ kỹ mục nát:

-Cái này là do em làm thôi, thực chất nó được em ghi chép cách đây mới vài hôm. Trong này là một số kỹ thuật phát triển nông nghiệp, chăn nuôi cơ bản nhất, phù hợp với tình hình phát triển của thành Griode hiện tại, chị lập đưa nó cho tổ quản lý và kế hoạch để họ tự nghiên cứu.

Arthur xem xét cuốn sách trong tay, còn Ess thì chơi với Quân Trang Bảy Sắc đến quên cả trời đất. Arthur gấp lại cuốn sách và nói:

-Em lại định trở về khu nghiên cứu?.

-Ừm, hai đứa nhóc trên đó cần sự quan tâm của e...

-Hai đứa nhóc nào?.

Ess đang chơi đùa bỗng dừng cắt ngang lời Lakjhal, cậu vẫn hồn nhiên không để ý mà mỉm cười hạnh phúc nói:

-Là hai đứa con trai của ta, khi nào có dịp ta sẽ dẫn nàng... Ặc,... sao sắc mặt nàng trông khó coi thế Ess...

-L...A...K...J...H...HALLLLLLL!....

Ess nghiêng răng nghiêng lợi nhào lên vỗ lấy Lakjhal, Arthur đau đầu ôm trán, nàng quả thật phải kính phục sự thộn của Lakjhal ở một vài khía cạnh nhạy cảm. Tên nhóc này vẫn chưa hiểu được tâm hồn của một thiếu nữ.

...

Ba tháng sau, Lakjhal sau một thời gian ở tại thành Griode để lo một số sự vụ thì rời khỏi Soul Dari tiến vào ngoại tỉnh không đại lục nổi.

Khi Lakjhal trở về dải thiên thể thì nơi đây đã có một nhóm mười hai robo mang hình dáng tiêu chuẩn của con người đứng đợi, cậu cũng liếc được một số vệ tinh quan sát được bố trí chung quanh dải thiên thể.

Fallen tiến đến trước, trên gương mặt sắt thép hiện lên một cười hàm hậu:

-Cha, người đã trở về, chúng con đã trợ giúp mười anh em khác đến với thế giới này. Chúng con sử dụng công nghệ người để lại để kiến thiết sơ bộ khu nghiên cứu.

Lakjhal hài lòng xoa đầu Fallen:

-Ừm!... các con làm rất tốt.

Một robo màu vàng dẫn đầu chín robo mới được sáng tạo tiến đến và nói:

-Xin cha hãy cho chúng con tên gọi.

Lakjhal suy nghĩ và mỉm cười âm áp nói:

-Ta sẽ gọi chủng tộc của các con là Transforce – Tân Sinh Vĩ Đại. Mười người các con lần lượt sẽ là Thunderori, Windiz, Cloulus, Firea, Watemina, Irongale, Earthlees, Wooden, Skyfall và Oceanic.

Lakjhal cầm chiếc hộp vuông đang luân chuyển các ký hiệu màu đỏ xanh huyền ảo thì hơi mất mát nói:

-Đây là người anh cả của các con, ta đã không thể giữ được lời hứa ban tặng cho Số 0 một thân thể cùng linh hồn hoàn chỉnh. Anh của các con vẫn tồn tại trong chiếc hộp này ở thể vô thức, ta sẽ đặt tên cho anh con là All Spark – Chân Lý Sáng Tạo. Hãy bảo vệ anh của các con đến ngày nó có được thân thể hoàn hảo.

-Vâng thưa cha.

Mười hai Transforce cùng lên tiếng kính cẩn.

Những ngày tháng sau đó là cuộc sống vui vẻ của Lakjhal bên cạnh mười hai Transforce, số lượng các Transforce trên thiên thể cũng nhanh chóng tăng lên con số hàng nghìn.

Bằng trí tuệ vượt trội thừa hưởng từ Lakjhal, bằng nguồn tài nguyên sẵn có, cả dải thiên thể âm ỉ nay tràn ngập sự nhộn nhịp và tân sinh do các Transforce mang đến.

Lakjhal đang trầm tư bên bàn nghiên cứu thì Prime tiến vào và nói:

-Thưa cha, chúng con có vấn đề cần sự giúp đỡ của người.

Lakjhal gật đầu ôn hòa:

-Sao nào?.

-Chúng con đã tìm nhiều biện pháp nhưng không tìm được phương pháp để hợp nhất các thiên thể trong dải thiên thể này trở thành một khối.

Lakjhal tựa người ra sau ghế hơi suy nghĩ và nói:

-Con vào kho thí nghiệm cũ số 188, nơi đó có một hệ thống ma trận xung lực hấp dẫn có thể hữu hiệu cho việc này.

Prime hơi chần chờ sau đó đi pha một tách trà mang đến cho Lakjhal rồi nói:

-Vâng, cảm ơn cha, mong người hãy nghỉ ngơi nhiều hơn, Thunderori nói rằng dạo này người thường không ngủ.

Lakjhal nhấp một hớp và mỉm cười hoài niệm:

-All Spark khi xưa vẫn pha trà cho ta thế này,...

Prime trầm lặng không nói, hắn và các anh em khác đều biết cha đặt rất nhiều tình cảm vào anh cả All Spark. Hắn không biết nên dùng lời thế nào để an ủi người cha của mình, nhận ra biểu cảm của Prime nên Lakjhal đặt tách trà xuống và cười xòa:

-Con pha trà vẫn còn kém lắm, cố gắng lên chàng trai.

-Vâng.

-Được rồi, ta còn một số nghiên cứu cần hoàn thành, nếu cần gì cứ tự nhiên thông báo với ta, rõ chưa?.

-Vâng.

Prime đau lòng nhìn bóng lưng của cha bên ánh sáng của bàn làm việc nhưng hắn biết bản thân khuyên nhủ không được nên chỉ có thể thờ dài lui ra.

...

Công việc tổ hợp dải thiên thể hoàn thành mỹ mãn, tiếp đó năm sáu tháng là thời gian học cải tạo hệ thống môi trường cũng như hệ sinh vật sơ bộ cho tinh cầu mới.

Các Transforce quyết định tổ chức một buổi tiệc thật lớn chúc mừng. Mười hai anh em cùng mang theo All Spark tiến vào phòng nghiên cứu chính.

Lakjhal đang chìm sâu trong minh tưởng và hấp thụ Illyse Genegid mở mắt và mỉm cười ấm áp với các con của mình:

-Hôm nay có chuyện gì vui mà mười ba đứa khuôn mặt hơn hờ đến thăm ta?.

Fallen tiến đến vui vẻ nói:

-Thưa cha chúng con cùng các Transforce đã kiến tạo và tổ hợp thành công dải thiên thể thành một khối tinh cầu vững chắc, chúng con muốn tổ chức một buổi tiệc cho toàn thể mọi Transforce, mong người nhân dịp này ra ngoài hít thở chút không khí mới bên ngoài.

Lakjhal cười:

-Ha ha ha,... nếu không phải việc đó ta còn tưởng các con quên mất ta rồi.

Các Transforce hơi lúng túng. Lakjhal cũng bước xuống và cùng đi ra ngoài.

Một tinh cầu khổng lồ với bán kính ước chừng hơn năm mươi nghìn kilomet, có được một hệ sinh thái môi trường tiêu chuẩn, một số thực vật lạ kì do các Transforce gây giống được trồng rải rác khắp tinh cầu. Biển cả, đồi núi, bầu trời, khí quyển. ...

Trên tinh cầu này có một điểm sáng nhỏ, chính là một thành phố sinh thái hiện đại do các Transforce dựng nên.

Các Transforce dùng phi thuyền kính trong suốt màu bạc khổng lồ đưa Lakjhal đi tham quan cả tinh cầu, họ tự hào giới thiệu mọi điều cho Lakjhal.

Mặc dù cậu có thể dùng Mieris để đọc được tất cả nhưng lại kiên nhẫn lắng nghe các con của mình khoe về thành tựu chúng đạt được.

Cậu có một cảm giác rất hạnh phúc khi chứng kiến được thành quả của những người con do mình sáng tạo.

-Các con làm rất tốt, các con khiến ta rất vui mừng, rất tự hào.

Các Transforce kích động nắm chặt tay lại khi nghe lời khen ngợi từ cha, họ cảm giác được một cổ phần khích lệ kì lan truyền trong cơ thể.

Tiếp đó Lakjhal cũng vạch ra một số điểm quan trọng còn thiếu sót của tỉnh cầu này.

Khi đoàn người tiến vào thành phố thì hàng trăm nghìn Transforce đang đứng hai bên đón chào. Tất cả họ đều rất kích động, hôm nay họ được gặp mặt “Cha”, gặp mặt người ban cho họ linh hồn, ban cho họ sự tân sinh, ban cho họ niềm tự hào khi là con của người.

Những tiếng hoan hô, tiếng vui mừng, đón chào bùng lên khắp cả thành phố.

Lakjhal bước lên trên đài cao và đưa tay áp xuống tất cả, cậu mỉm cười ấm áp:

-Các con của ta.

VÀNG THỪA CHA!....

-Ta rất tự hào khi được thấy thành quả các con đạt được trong suốt thời gian qua. Nó khiến ta rất chấn động, rất kinh ngạc và trên hết là vui mừng khi thấy các con sống hạnh phúc nơi này.

Đám đông bên dưới kích động vỗ tay liên hồi. Lakjhal mỉm cười nâng một ly rượu đặc chế của các Transforce lên:

-Hãy cùng ta tận hưởng niềm vui cho ngày tỉnh cầu này thành lập. Cho phép ta đặt tên nó là Galatron. Vì một tương lai cho Galatron.

VÌ MỘT TƯƠNG LAI CHO GALATRON!....

Đám đông bên dưới gầm lên thật lớn và buổi tiệc tung bừng khắp cả thành phố bắt đầu diễn ra. Cả tỉnh cầu Galatron cũng được bao phủ bởi ánh sáng của đủ loại phép thuật, các vệ tinh cũng chiếu sáng chung quanh tỉnh cầu vô cùng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Biến số.

Bên dưới đại lục nổi Soul Dari đã rơi vào hỗn loạn.

Bầu trời bỗng dưng xuất hiện một vật thể hình tròn màu xanh lam, mọi sinh vật sống vô cùng hoang mang vì điều họ không thể giải thích được.

Sâu trong vương điện của tộc Ác Ma.

Một thanh niên tóc tím, dáng người kiện mĩ yêu dị, đôi mắt sâu thẳm, hùng vĩ của hắn đang quan sát vật thể hình tròn đang lơ lững dần trên bầu trời Soul Dari.

Các Tiên tri của tộc đã hao tổn rất nhiều và sử dụng tất cả biện pháp nhưng không đọc ra bất kì dấu hiệu nào từ thứ kia.

Ma Thần Vương Fuzeus ánh mắt nhìn về ngoại tinh không với nhiều suy nghĩ.

Ngoại không gian là một tầng thứ mà hắn không bao giờ đặt chân đến được bởi một lớp năng lượng cuồng bạo bao phủ trên bầu trời một triệu dặm.

Cách đây mấy tháng, một dòng chảy ma lực kinh khủng đến từ ngoại tinh không thổi quét khắp Soul Dari, sau khi các tiên tri bẩm báo rằng việc này có liên quan đến một tòa thành ở lãnh thổ loài người thì hắn đã cho con gái mình tiến về đó. Hắn tin rằng hai kẻ kia cũng đã có động thái riêng.

...

Galatron với bán kính 50000 kilomet được cấu tạo từ các thiên thể trôi nổi của dải thiên thể Arlis Lớn.

Nơi đây nếu nhìn từ Soul Dari sẽ tựa như một mặt trăng khổng lồ màu xanh biếc vào đêm. Dĩ nhiên là nếu ở Soul Dari có định nghĩa về mặt trăng.

Các Transforce sau buổi tiệc chúc mừng sự tân sinh của Galatron thì tiếp tục công cuộc cải tạo hệ tự nhiên cho hành tinh này. Thế nhưng họ đang phải đối mặt với vấn đề mới.

Tài nguyên.

Galatron quá khổng lồ, họ đã tận dụng tất cả tài nguyên dự trữ trong kho. Thêm vào đó là nguồn tài nguyên sử dụng cho việc ra đời của các Transforce khác.

Trong một căn phòng hình xoắn ốc cao vợi vợi.

Mười hai Transforce đầu tiên ngồi trên những chiếc ghế cao ngất xoay quanh một chiếc bàn thủy tinh cực lớn. Ánh sáng lấp lánh lung linh chiếu khắp cả căn phòng.

Irongale lên tiếng:

-Thế hệ tân sinh thứ hai đã có được hơn mười triệu Transforce, thế hệ thứ ba sắp đến với thế giới này nhưng nguồn tài nguyên lại thiếu quá nhiều.

Thunderori hơi chần chờ:

-Chúng ta nên thỉnh cầu “Cha” về vấn đề này.

Fallen liếc nhìn Thunderori:

-“Cha” cho chúng ta một linh hồn, trí tuệ và quyền năng vượt trội chỉ để chúng ta dựa dẫm vào người thời sao?.

Prime thở dài:

-Thời gian này người đang sáng tạo một giống loài anh em của chúng ta, “Cha” cần sự yên lặng.

Skyfall liếc nhìn về đại lục nổi Soul Dari:

-Tại sao chúng ta không tiến về nơi đó để trao đổi với các chủng tộc nơi đó. Chúng ta có rất nhiều thứ mà bọn họ không có.

Oceanic lắc đầu:

-Có vẻ như “Cha” đang có một kế hoạch gì đó với đại lục này, ta nghĩ chúng ta không động chạm đến nơi đó thì tốt hơn.

Skyfall vuốt cằm:

-Vậy nếu tiến về các hành tinh có sự sống khác trong dải tinh vân Sư Tử Roriel này thì thế nào?.

Tất cả transforce trầm lặng, Fallen cũng động lòng trước đề nghị này nên mở lời:

-Chúng ta sẽ biểu quyết, ai không đồng ý thì hãy đưa tay lên.

Chỉ có một cánh tay đưa lên, là Prime. Fallen hỏi:

-Vì sao?.

-Vì chúng ta vượt trội hơn các chủng tộc khác rất nhiều. Mà sự trao đổi, chỉ dựa vào điều kiện là hai bên phải ngang hàng với nhau.

Các Transforce khác cũng trầm ngâm, thừa hưởng trí tuệ từ Lakjhal nên họ hiểu được điều này. Cloulius hơi đắn đo:

-Nhưng chúng ta phải làm gì đó cho thế hệ thứ ba. Ta nghĩ chúng ta nên thử.

Hai tháng sau đó.

Hơn mười nghìn phi thuyền hùng vĩ từ Galatron bay vào không gian mang theo thông điệp hòa bình cùng công nghệ sinh học quý giá để tìm kiếm, trao đổi nguồn tài nguyên cho Galatron.

Trên đỉnh tòa nhà hình kim tự tháp cao hàng trăm nghìn mét được dựng trung tâm thành phố lớn nhất Galatron. Lakjhal nhìn những phi thuyền của Galatron rầm rộ bay vào tinh không tinh không thì thở dài.

Rồi chúng sẽ đối mặt với điều gì trong cuộc hành trình lần này, Lakjhal có thể nhìn ra được.

Cuối cùng chúng cũng không đến nhờ cậu giúp đỡ, cuối cùng chúng vẫn muốn tự tung lên đôi cánh non nớt của mình.

“Những đứa con ngốc nghếch của ta”.

Thanh âm trong trẻo vang vọng thẳm thẳm vào hư không. Bóng dáng cao gầy của Lakjhal biến mất.

...

Thành Griode.

Đã hơn một năm trôi qua kể từ ngày Công tước Filien tấn công và bóc lột trắng trợn đối với thành Griode. Thế nhưng điều này lại chẳng làm thành Griode chìm vào hoang tàn như trước.

Nó như một liều thuốc kích thích mạnh mẽ. Dưới sự dẫn dắt của Arthur thì sự đàn áp này lại làm thành Griode bùng lên sức sống mạnh mẽ hơn.

Thành Griode hôm nay đã có tổng diện tích khu đô thị hơn tám mươi dặm vuông, dân số đến gần hai trăm nghìn, quân tinh nhuệ lên tới bốn mươi nghìn, dân binh đang lao động là hơn tám mươi nghìn.

Hơn ba mươi hai đứa trẻ trong thành dưới sự cố gắng của tất cả người dân đã được gửi đến học tại học viện Linh Sư binh dân trong công quốc. Hiện chúng đang là những đứa có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Lakjhal ngồi trong một căn phòng ảm áp tiếng còi cháy tí tách. Đối diện cậu là Ryukio đang ngồi hóp nhẹ tách trà trong tay.

- Xem ra thương đoàn Fox của người buôn bán rất phát đạt nhỉ Ryukio?.

Ryukio nhếch môi:

- Một chút kỹ năng vật thôi?.

Bịch!...

Ryukio ném đến một sấp tài liệu được niêm phong cẩn thận và thản nhiên nói:

- Đây là danh sách mười hai thương đoàn, tám tổ chức tình báo, và sáu tổ chức sát thủ được ta kiến tạo trong suốt thời gian qua. Tuy rằng không lớn nhưng lại trải rộng khắp công quốc. Vốn muốn đưa cho “Người” nhưng ta còn rất nhiều việc nên phải rời đi trong tối nay.

Lakjhal mỉm cười không cầm lên sấp tài liệu, cậu nhìn bão tuyết mỗi lúc một lớn bên ngoài:

- Thời tiết có vẻ không ảnh hưởng đến thú vui của người nhỉ Ryukio?.

Ryukio đặt tách trà xuống đứng lên và tạo một lồng năng lượng ảm áp chung quanh bản thân:

- Cũng phải cảm ơn những kiến thức ma thuật người đưa cho ta. Và cảm ơn nhiều hơn về việc người đưa ta đến nơi này, một thế giới và công việc đầy những điều thú vị.

Lakjhal lắc đầu:

- Là sự trao đổi thôi, người phục vụ cho Arthur còn ta sẽ đáp ứng mong ước của người.

Ryukio mỉm cười:

- Ha ha ha,... đúng thế....

Hắn liếc nhìn khắp cả tòa thành đồ sộ và cảm khái:

- “Người” quả thật là một vị Vua đáng để ta đặt lòng trung thành của mình vào.

...

Lakjhal ngồi trong căn phòng và nhắm mắt suy nghĩ về câu nói trước lúc đi của Ryukio.

Filient đã liên lạc với năm vị công tước khác tổ chức quân đội bí mật, mục tiêu rất có thể là kinh thành của công quốc Ahari.

Cả công quốc hiện có tất cả mười vị công tước. Sáu công tước tấn công kinh thành là một lực lượng áp đảo bởi vì trong bốn người còn lại sẽ có những người đứng ở thế trung lập.

Thế nhưng hoàng gia có triệu linh tông sư Masaka trấn thủ nên việc tấn công này sẽ vô nghĩa nếu không có yếu tố gì đó giữ chân Masaka.

Chắc chắn có người trong hoàng gia tram gia vào âm mưu này, hơn nữa kẻ đó có khả năng là đầu sỏ trong sự việc. Lakjhal ánh mắt chuyển màu tối đen, hai con ngươi cậu sáng lên các ký tự tối nghĩa.

Là hoàng tử thứ ba trong mười hai hoàng tử của công quốc.

Hắn luôn duy trì thế trung lập trong việc tranh giành ngôi vị thừa kế, khác hẳn với hai phe đối lập nhau của Thái Tử và Hoàng tử thứ hai. Lakjhal nhếch môi nhẹ, nếu tận dụng tốt cơ hội này thì thành Griode sẽ có một bước tiến dài.

...

Arthur sau khi nghe Lakjhal thuật lại tất cả sự việc cùng với phân tích của cậu thì hai tay chống cằm trên bàn làm việc và suy nghĩ.

Quân lực của thành Griode đã có thể sánh ngang với quân lực của một công tước, chỉ là Arthur che giấu rất kỹ nên các thế lực vẫn chưa chú ý nhiều đến việc này, ngoài ra trong thành còn cất giấu một đội quân mười nghìn người được trang bị Quân Trang Bảy Sắc và chịu sự chọn lọc, dẫn dắt chu đáo của Esdeath.

Nhánh quân đội này có chiến lực kinh khủng và được xem như át chủ bài cuối cùng của thành Griode cùng với Lakjhal, thường ngày họ cải trang làm dân binh và làm việc nông nghiệp để ẩn dấu thân phận thật sự.

-Ta nghĩ chúng ta nên nhân cơ hội này để dẹp yên công tước Filient sau đó chiếm toàn bộ vùng đất phía nam và lập quốc.

Lakjhal lắc đầu:

-Cơ sở của chúng ta chưa đầy đủ cho việc lập quốc, nếu nôn nóng thì hai công quốc láng giềng sẽ nhân cơ hội này để nuốt trọn chúng ta khi mà chúng ta mất đi sự che chở của công quốc Ahari.

Arthur nhoen miệng cười:

-Ý em là ta chưa cho em một lý do đầy đủ thuyết phục. Vậy nếu chúng ta quấy cho vũng nước đục của cuộc nội chiến này lan sang hai công quốc kia thì thế nào.

-Rất khó.

-Nhưng không phải là không được.

Thấy Lakjhal im lặng thì Arthur đứng dậy và bước đến bên cửa sổ:

-Chúng ta vẫn còn một vị quan ngoại vụ tài ba đang trôi dạt ngoài kia. Việc quấy đục vũng nước này sẽ giao cho Ryukio, Ess sẽ chinh hợp lại quân lực của toàn thành.

-Thế em sẽ trở về Galatron để giải quyết một số vấn đề sau đó sẽ tham dự khi cuộc chiến chính thức bắt đầu.

...

Ngoại ô thành Friode hai trăm dặm

Lakjhal đứng lặng giữa bão tuyết, cậu bình thần nói vào không trung:

-Mọi vị khách lạ ra mặt, đồng thời dừng ngay cái hành động tạo bão tuyết một cách thô lỗ trên lãnh địa của người khác.

Lakjhal đứng đó đợi một lúc mà vẫn không có động tĩnh thì lắc đầu:

-Sao cứ thích cứng rắn thế nhỉ?.

RẮC!...

Lakjhal đưa tay điểm vào không gian. Cả bầu trời đang chìm trong bão tuyết bị vụn vụn kì dị và nứt vỡ những khe không gian đang sợ. Con bão bão tuyết tan vỡ thành vô số điểm sáng.

Khúc khích!...

Tiếng cười trong vắt yêu dị truyền ra.

Một thiếu nữ tóc tím với thân hình uyển chuyển yêu mỵ chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Lakjhal.

Lakjhal đậm mặt mở lời:

-Buồn cười sao?.

Giọng nói của cậu bình thần nhưng mang theo một cảm giác đè nén khiến thiếu nữ ngưng lại tiếng cười và nghiêm túc đánh giá thiếu niên trước mắt. Lakjhal chấp tay sau lưng và đậm mặt và đưa mắt nhìn đến thiếu nữ:

-Ta hỏi là buồn cười lắm sao, con gái của Fuzeus?.

OANH!...

Vô tận ma lực như biển cả bão tố nhấn chìm thiếu nữ khiến sắc mặt nàng tái nhợt.

Tuyệt vọng!...

Sợ hãi!...

Chết chóc!...

Một thế giới đen tối hắc ám cực độ phủ xuống tinh thần thiếu nữ khiến nàng quỳ sụp xuống, Lakjhal thần nhiên thả bước xoay đi:

-Con nhóc hồn xược, về chuyển lời cho Fuzeus, muốn điều gì thì hắn nên tự thân đến đây.

Thiếu nữ khụy gối nơi đó thờ nặng nề.

Chỉ một ánh nhìn mà hô hấp như bị tước đoạt, linh hồn như bị hút ra khỏi cơ thể và xé nát, cả thế giới chỉ có một màu sắc âm trầm hắc ám tột cùng.

Quá kinh khủng!

Nàng chưa từng chứng kiến quyền năng khủng bố nhường này từ khi ra đời đến nay, kể cả từ trên người cha nàng – Ma Thần Vương Fuzeus.

Không được, nàng phải lập tức truyền đạt việc này đến Cha.

Đột nhiên từ sau lưng thiếu nữ mở ra một cánh cổng không gian hình vuông, trên cổng khắc đầy những biểu tượng đầu lâu hoàng kim rực rỡ. Từ trong cánh cổng bước ra một dáng người mờ ảo trong năng lượng nhiễu loạn.

Thiếu nữ cung kính quỳ xuống trước dáng người mờ ảo:

-Cha.

-Lần này con không có lỗi Afaria, kẻ này,... thế giới này xuất hiện một biến số quá lớn...

Fuzeus thờ dài lặng nhìn nơi Lakjhal biến mất, hắn rõ ràng việc Lakjhal tập trung vào hắn trước khi rời đi. Ánh mắt đó, quả thật rất kinh khủng, ánh mắt của một con rồng đang nhìn con chuột làm phiền quanh mình và đã sắp đến giới hạn cuồng nộ.

Fuzeus mang theo thiếu nữ vào cổng không gian biến mất.

...

Lakjhal buồn phiền, động thái của cậu khi sáng tạo Trasforce khiến những kẻ như thế này cứ dây dưa như ruồi, quả thật Lakjhal có ý nghĩ muốn một tát đập chết chúng cho gọn nhưng dĩ nhiên là điều này không nên khi mà cậu muốn trợ giúp Arthur xây dựng cơ nghiệp từ nơi đây.

Càng bước vào tầng thứ cao sâu của tinh không càng hiểu được sự khủng khiếp của hệ số nhân quả và dòng chảy vận mệnh, nhất là đối với người nắm giữ sức mạnh của Mieris có thể nhìn thấy các dòng chảy như Lakjhal.

Nếu nơi đây chỉ là nơi mà cậu đặt chân dạo qua thì Lakjhal không ngại một ngón tay nhấn chìm chúng khiến chúng im lặng nhưng hiện tại nếu làm thế sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của Arthur.

Lakjhal trở về Galatron và tiếp tục nghiên cứu về việc sáng tạo chủng tộc thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Đệ nhị chủng tộc.

Chủng tộc Transforce được cậu sáng tạo có thiên hướng tiềm năng về trí tuệ tuyệt đỉnh, quyền năng của Transforce chỉ ở mức cao cấp còn linh hồn tương đối yếu ớt nên cảm xúc của họ không mạnh mẽ.

Lakjhal dùng các nghiên cứu từ trước tới nay của cậu để cải thiện phần linh hồn cho chủng tộc mới.

Chung quanh Lakjhal là vô số ma trận kì ảo được vẽ lung tung trên các bản vẽ rải rác khắp căn phòng.

Lakjhal chống cằm suy tư đau khổ bên bàn làm việc, đã sáu tháng cậu liên tục nghiên cứu không nghỉ, mặc dù với thể chất và quyền năng của mình thì việc vận dụng trí tuệ quá độ cũng khiến Lakjhal cảm thấy suy yếu.

Vấn đề đột phá giới hạn linh hồn quả thật vô cùng khó khăn nhưng cuối cùng Lakjhal cũng tìm được phương hướng giải quyết.

Lakjhal nhìn vào bản thảo khổng lồ rộng hơn hai trăm mét vuông, trên ghi chép chằng chịt các công thức, ma ngữ, ma trận,... Lần này nhất định sẽ thành

công, một chủng tộc với linh hồn vượt trội từ khi mới sinh ra.

Lakjhal sẽ phải phân cắt một phần linh hồn của mình để làm nguyên gốc cho “đứa con mới”.

Tuy việc này sẽ ảnh hưởng nặng nề đến cậu nhưng Lakjhal không quan tâm. Nỗi trông mong đối với “đứa con” sắp chào đời khiến cậu quên đi việc đó.

...

Hai tháng chuẩn bị.

Trong tình không cách Soul Dải mười năm ánh sáng, Lakjhal đứng bình thản giữa tình không tĩnh lặng, thế nhưng đôi tay đang nắm chặt run rẩy lại thể hiện toàn bộ tâm trạng của Lakjhal.

Cách đó không xa là một bệ đá Gongicon khổng lồ cao đến hơn hai nghìn dặm được điêu khắc tỉ mỉ vô số hoa văn ma trận. Bệ đá này đã ngốn hết toàn bộ sức lực của Lakjhal để hoàn thành.

Trên bệ đá là một đoàn trong suốt lưu chuyển, đó là một phần linh hồn của Lakjhal.

Lakjhal cắn lưỡi phun ra một ngụm máu đỏ rực lấp lánh lưu chuyển ánh sáng nhiều màu. Cậu dùng nó để lấp đầy kí hiệu, hoa văn trên bệ đá.

OANHHEHH!....

Những dòng chảy huyền ảo trong tình không tụ tập.

Bên trên bệ đá mở ra một cánh cổng tối đen, vô số sợi xích đủ màu sắc phóng vào trung tâm tế đàn, Lakjhal nhìn cánh cổng và những sợi xích thì đầy mắt lóa lên, cậu phát tay:

-Tình Không Đệ Tam Quy Tắc?. Cút ngay...

ẦM!...

Một cột sáng đen trắng bắn thẳng đến cánh cổng và va chạm tạo ra xung chấn dữ dội. Năng lượng bùng phát thổi dạt một mảng tình không mênh mông.

Cánh cổng cũng phóng ra vô số sợi xích để chống trả nhưng lại chịu sự áp chế toàn diện từ năng lượng Gnodom và Luân Hồi Lord Area nên bại lui và dần khép lại.

Lakjhal đắm nhìn cánh cổng biến mất thì thờ dài nhẹ nhõm. Cậu lau máu chảy ra từ khóe mắt, đối đầu với Đệ Tam Quy Tắc mà không trả giá thì chỉ là nói mơ giữa ban ngày.

Lakjhal hít một hơi thật sâu và xoay sang nhìn hai thân ảnh đang được ngưng tụ trên bệ đá.

Hình dáng tinh xảo, một bé trai và một bé gái, có hình dáng cơ bản của con người.

Bé trai toàn thân có một lớp giáp màu trắng mạnh mẽ, bé gái khoác một lớp áo đen.

Trang phục này!...

Lakjhal cảm nhận được chúng có sự dao động một loại năng lượng kì lạ, nó khá tương tự năng lượng cảm xúc nhưng lại có pha trộn tính chất linh hồn.

Hai người đáp xuống bên cạnh Lakjhal, họ không mở lời mà chỉ nhìn Lakjhal bằng ánh mắt đầy sự thân thiết, một cảm giác liên kết mạnh mẽ giữa Lakjhal và hai người từ tận linh hồn.

Lakjhal mỉm cười hiền từ nói với đứa bé trai:

-Con sẽ tên là Howlos.

Cậu lại xoay sang xoa đầu đứa bé gái và nói:

-Con sẽ tên Shinami.

Cả hai gương mặt hạnh phúc lao vào lòng Lakjhal và dụi đầu thân thiết. Cậu từ ái bế hai đứa bé lên và bay vút vào tình không:

-Chúng ta về thôi.

...

Trong căn phòng thí nghiệm của mình được đặt tại trung tâm thành phố lớn nhất Galatron do các Transforce xây dựng vì cậu.

Lakjhal ngồi bên chiếc bàn thủy tinh trắng và từ tốn chỉ dạy cho hai đứa trẻ học nói cùng với viết.

Cả hai tiếp thu kiến thức rất nhanh, hiện chúng đã có thể trao đổi những câu đơn giản.

Cảm xúc của cả hai cũng rất phong phú nhờ thiên phú linh hồn vượt trội.

Nổi bật hơn hết là Lakjhal phát hiện được cách cả hai phát triển số lượng chủng loài vô cùng đặc biệt.

Howlos nắm giữ năng lực chuyển hóa ác hồn – những linh hồn mang cảm xúc trái ngược thành các thực thể giống bản thân. Shinami mang năng lực chuyển hóa thiện hồn – những linh hồn mang cảm xúc hòa thuận thành các thực thể giống cô bé.

Hai đứa nhóc hiện vẫn đang trong quá trình thích nghi với năng lực của mình.

Dạng năng lượng mà Howlos và Shinami sở hữu được Lakjhal đặt tên là Reiatu hay gọi cách khác là Linh Lực.

Shinami lật tấm bảng nhỏ trên có viết một dòng chữ nguệch ngoạc:

-Cha,... đây...

Lakjhal nghe thế thì nhìn lại và nói:

-Từ này đọc là “Mẹ”.

Shinami bập bẹ đọc:

-Meee.... Eee... khon... ông đực....

Lakjhal vỗ nhẹ đầu Shinami và nói:

-Từ từ thôi...

Cùng lúc đó cậu ngẩng nhìn tinh không và nhủ mày.

Chuyện gì đến sẽ phải đến.

...

Một hệ hành tinh thuộc chòm dải tinh vân Sur từ Roriel cách đại lục nổi Soul Dari ba nghìn năm ánh sáng.

Trên một tinh cầu có sự sống đang diễn ra cuộc tàn sát đôn phương đến từ các Transforce.

Người anh em của họ đã chết vì thiện chí của mình khi muốn đem ánh sáng công nghệ đến cho lũ mọi rợ trên hành tinh này.

Irongale ôm xác một Tranforce đứng trên đỉnh một tòa cao ốc của thành phố thuộc tinh cầu này. Hắn cất giọng đầy phẫn nộ:

-Loài người, các người đã muốn chiến tranh, chúng ta sẽ thỏa mãn các người.

Irongale lấy ra một thanh kiếm cự đại và chém đôi tòa cao ốc dưới chân thành một phế tích, hắn gầm lên:

-Các anh em của ta. Nâng lên vũ khí của các người, dùng nó băm vằm lũ man rợ đã sát hại người anh em của chúng ta. Cho chúng thấy sức mạnh từ sự thịnh nộ của các Transforce.

TRẢ THÙ!....

Các Transforce đồng thanh gầm lên và khai mở toàn bộ chiến lực của mình tàn sát bừa bãi khắp cả thành phố hàng chục triệu dân của nhân loại trên tinh cầu này.

Ánh lửa, tiếng la hét tuyệt vọng của con người như xuyên thấu trời cao.

Irongale ánh mắt bùng đỏ sự căm thù, hắn lạnh giọng nói:

-Phóng vũ khí sinh hóa.

Các Transforce từ trên một chiếc phi thuyền không gian bắn một quả tên lửa màu bạc vào khí quyển. Quả tên lửa bùng nổ và phun vào khí quyển một dạng chất khí lỏng.

Những cơn mưa xanh ròn từ trong các đám mây rơi xối ướt mặt đất và căn nguyên tuyệt vọng bắt đầu.

Những sinh vật sống bị nước mưa đánh vào lập tức biến đổi thành một dạng tựa như xác sống và quay sang tấn công đồng loại như những con thú vật điên cuồng.

Chỉ trong một tuần.

Cả tinh cầu nơi đây đã chìm trong không khí chết chóc hoang tàn.

Irongale quỳ bên cạnh một ngôi mộ sắt thép trong phi thuyền khổng lồ và thì thào:

-Người thấy được chứ Solovel,... người thấy kết cục cho bọn chúng chứ,... chúng hại người vì lòng tham, và ta... cho chúng nếm mùi của tuyệt vọng, ha ha ha...

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên từ sau Irongale khiến hắn giật mình.

Irongale khó khăn xoay người và trông thấy dáng người cao gầy đứng cách đó không xa nhìn hắn, đôi mắt đó đượm nỗi buồn sâu thẳm của người cha khi nhìn con mình chìm trong đau khổ.

-Cha, con xin lỗi... Con không hiểu được lòng người, con không đủ sức mạnh, con không bảo vệ được người anh em của mình. Tất cả những gì con có thể làm... chỉ là trả thù,... con... xin lỗi...

-Tha lỗi cho ta vì không cho các con sự chuẩn bị đầy đủ. Con hãy trở về cùng ta, Irongale.

Lakjhal đưa tay về một vòng tròn tạo thành một cổng không gian khổng lồ và dùng năng lượng của mình để đưa tất cả các Transforce lẫn phi thuyền vào trong. Cậu liếc nhìn tinh cầu tràn đầy khí tức chết chóc và cất giọng vang vọng khắp bầu trời:

-Nhân loại các người sẽ có một cơ hội, một cơ hội để tìm lại được thế giới trong quá khứ, một cơ hội để tìm đến ta, kẻ đứng đằng sau tất cả việc này.

Lakjhal đưa tay về những ma trận khổng lồ bao phủ cả hành tinh.

Những người dân trên hành tinh này nhận được một luồng thông tin truyền thẳng vào đầu.

Hệ thống trò chơi tận thế!...

Giết zombie lên level, vật phẩm, kinh nghiệm,...

Tại một thành phố nhỏ.

Một thiếu niên tóc đen với ánh mắt kiên nghị nhìn lên bầu trời:

-Một ngày nào đó nhất định ta sẽ đâm đạp lũ các người dưới chân.

Bỗng nhiên một bầy zombie từ con hẻm gần đó tràn ra, thiếu niên đưa tay vào túi đạo cụ lấy ra một thanh kiếm bạc và găm lớn xông thẳng vào bầy zombie.

Lakjhal đạm nhiên liếc nhìn về hướng thiếu niên sau đó cậu mỉm cười lấy ra một chiếc hộp nhỏ và mạnh mẽ gán nó vào tâm trí của thiếu niên:

-Hy vọng người đến được trước ta để nói câu đó với sự trợ giúp của thứ này.

...

Lakjhal ngồi trong một tòa kiến trúc hùng vĩ trên Galatron và dùng Mieris quan sát các dòng chảy. Dòng chảy nghiệp lực đang quấn quanh bản thân cậu bởi hành động của các Transforce.

Gây thảm họa khủng bố đến cho một tinh cầu có sinh mệnh sẽ chịu rất nhiều nghiệp lực, nó thậm chí sẽ ảnh hưởng mạnh đến sự phát triển của chủng tộc Transforce về sau, thế nên Lakjhal đã kéo tất cả Nghiệp Lực vào bản thân mình.

Lakjhal nhìn những dòng chảy vờn quanh hắc khí đang cuộn trào trên bản thân thì cười nhạt.

Cậu sắp thanh tẩy cảm xúc lần thứ hai nên nghiệp lực này cũng là thứ cần thiết. Tất nhiên điều đó sẽ không đồng nghĩa với việc Lakjhal điên cuồng đi tạo nghiệp lực khắp nơi.

Lakjhal đưa tay về các ký tự tỏa ánh sáng dịu nhẹ lơ lửng trôi nổi trước mặt cậu và suy tư thật lâu.

Thiếu niên đôi mày nhíu lại trên chiếc ghế cao vợi vợi giữa gian phòng, các ký tự trôi nổi lơ lửng chung quanh thiếu niên tựa như quân tinh triều bá vô thượng quân vương.

Hmmm!...

Lakjhal thờ dài thăm thẳm và cất bước đi vào một căn phòng nơi sâu xa nhất của Galatron.

...

Các Tranforce đang làm việc như cảm ứng được điều gì bỗng dưng khựng lại, sau đó đồng thời hướng về tòa tháp cao chọc trời của Galatron và thành kính quỳ xuống.

“MONG CHA SỚM TRỞ VỀ”

...

Trong căn phòng màu rộng thênh thang màu đen cô lãnh, Lakjhal thả người trôi nổi và dần nhắm mắt lại:

-Mười đời nghiệp lực.

Một tia sáng lấp lánh huyền lệ phóng thẳng ra từ cơ thể Lakjhal bay vào tinh không vô ngần.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Yoon Sung.

Trường trung học Seiran chỉ là một ngôi trường loại C ở thành phố Chouson, trộn lẫn đầy đủ các thành phần học sinh, từ con nhà nghèo, quý tộc, còn đồ trường học,... thậm chí là tội phạm, có kẻ chăm chỉ học tập cũng không ít kẻ lười biếng chỉ đến trường để tìm thú vui.

Phía sau nhà vệ sinh nam đang diễn ra một màn bóc lột đặc sắc.

-Hey Hey, Yoon Sung, tao chẳng phải đã nói hôm nay mày không móc ra được 10000won là phải mặc quần lót vào lớp sao?... hà...?..

-Ha ha ha,... có thể nó thích khoe cơ cho tụi con gái xem chưa biết chừng. ...

-Ha ha ha... Có nên trang trí thêm vài họa tiết nhỏ nhỏ cho cửa quý của nó không nhỉ?...

Thiếu niên tóc cam nhạt run rẩy ôm đầu trong góc tường không nói nói, Yoon Sung rất hận, hận xã hội tại sao lại có những thằng chó như thế, hận tại sao nhà trường và bạn bè làm ngơ, hận sự lạnh lẽo của lòng người, hận mình sinh ra không có tài năng cùng sức khỏe và hơn hết Yoon Sung hận bản thân mình bất lực.

Tên cầm đầu cảm thấy tê nhạt và khó chịu vì Yoon Sung không nói một lời chỉ co ro trong góc, hấn lao đến và đập mạnh vào người cậu:

-Rác rưởi, rác rưởi, sao xã hội lại có những thằng hèn mạt như mày, mày không biết cất tiếng nói à, mày không biết van xin tụi tao à, đồ chó,... đồ khôn, mày có còn là người không hả,...

Yoon Sung hai tay nắm chặt đến nỗi móng tay cắm vào da thịt chảy máu. Từng trận đấm đá nặng nề va vào người cậu nhưng không đau, bởi nỗi đau từ những lời của tên kia đã cắn xé trong tâm hồn Yoon Sung.

Không phản kháng?... cậu đã từng phản kháng nhưng không chút sức mạnh thì đáp trả lại Yoon Sung chỉ là những trận đòn nặng nề, tằm thân tàn tạ khi về đến nhà.

Không thông báo với gia đình và nhà trường?... Yoon Sung cũng đã làm nhưng tất cả chỉ là sự qua loa của nhà trường và sầu muộn, đau lòng cùng bất lực của mẹ.

Cậu đã cố gắng, cố gắng học võ, cố gắng rèn luyện,... Cố gắng đến kiệt quệ và tuyệt vọng nhưng trên thế giới này không chỉ có sự cố gắng không là đủ.

Bịch!...

Tên cầm đầu đá mạnh vào bụng Yoon Sung khiến cậu văng vào tường. Hấn nhảm chán dẫn bọn đàn em bỏ đi.

Khụ!... Khụ!...

Yoon Sung gắng gượng bò dậy và ho khan, một vệt máu theo con ho nôn ra khỏi miệng cậu.

Yoon Sung lết về bên và ngồi tựa vào góc tường, cậu ngẩng mặt nhìn bầu trời xanh trong vắt với đôi mắt trống rỗng, một tia cười mỉa nhẹ thoát khỏi khóe môi thiếu niên.

-Cảm giác đau đớn này,... xem ra... mình vẫn là con người.

...

4:30, Yoon Sung thức dậy vệ sinh cá nhân sau đó mặc trang phục thể dục và mở cửa ra ngoài, cậu không hay biết rằng một đôi mắt đầy yêu thương, cổ vũ và đau lòng dõi theo bóng lưng cậu khuất sau cánh cửa.

-Cố gắng lên con trai, mẹ xin lỗi...

Yoon Sung mặc dù đã tự thôi miên bản thân rằng mình không có tài năng, mình yếu đuối nhưng cậu chưa bao giờ ngừng nghỉ cố gắng, mỗi ngày cậu vẫn tập luyện cho đến khi thân thể rã rời, ép bản thân vượt qua giới hạn của chính mình, nhưng không rõ vì lý do nào đó mà cậu vẫn luôn yếu ớt, vẫn luôn bị chà đạp và bắt nạt.

Cậu không biết và cũng không muốn biết, Yoon Sung chỉ biết rằng mình đã cố gắng và chưa từng hối hận vì điều này.

10km chạy bộ, sau đó là lặp lại bài vận động cũng như các đòn cơ bản của Taekwondo hơn ba mươi lần,... Yoon Sung thả lỏng cơ thể và ngồi bệt xuống bờ cỏ ven sông, hôm nay cậu lại ép bản thân đến kiệt quệ.

Yoon Sung đã từng nghĩ vì sao bao nhiêu đó mức độ tập luyện, sức khỏe của cậu hoàn toàn có thể vượt trội lũ du côn ở trường, nhưng tại sao khi phản kháng lại bọn chúng cậu vẫn cảm giác rất yếu đuối.

Yoon Sung không hay biết rằng trong cơ thể cậu, một cỗ khí lưu màu đen kịt đang quán quanh các cơ bắp và xương cốt như khóa cứng chúng lại.

Cách nơi Yoon Sung đang ngồi nghỉ ngơi hơn 20 mét, một người đàn ông lẳng lặng lấy ra chiếc điện thoại và nhấn số.

...

Trong một tòa cao ốc ở trung tâm thủ đô Yeeon.

Reeng !....

Người đàn ông trung niên tuấn mỹ đang ngồi hút thuốc bên cửa sổ tầng cao nhất, hần lẳng nhìn cả thủ đô bằng ánh mắt mênh mông đầy suy nghĩ, nghe được tiếng điện thoại, hần nhấc tay lên.

Một luồng lực lượng kì lạ ghì chặt lấy chiếc phone khiến nó lơ lửng rơi vào tay hần.

-Nói đi.

-Thưa chủ tịch, Yoon Sung thiếu chủ hôm nay.....

Sau khi nghe hết báo cáo của thuộc hạ, người đàn ông cúp máy và dập điếu thuốc trong tay. Hần cười nhẹ nhàng hơi ưu tư:

-Em vẫn cương quyết chống lại quyết định của các trưởng lão gia tộc sao Yoon Naa?, dù phải để cho Yoon Sung chịu khổ,...

Hai mắt hần chớp động ánh sáng sau đó người trung niên đứng lên và đi ra khỏi căn phòng.

-Anh rất tiếc vì phải làm sự việc đến mức này Yoon Naa.

Chiếc ghế hần ngồi tan thành bụi bặm sau khi cánh cửa đóng lại.

...

Yoon Sung chăm chú lắng nghe thầy Kim Min giảng về các công thức toán hàm số, mặc dù không thuộc nhóm học sinh ưu tú nhất trường nhưng học lực của cậu vẫn thuộc hàng top ba trong lớp.

Yoon Sung vẫn luôn nỗ lực hết sức trong mọi việc, cậu đã từng suy nghĩ rằng có thể dùng học lực của mình để bù lại sức khỏe yếu đuối của bản thân, Yoon Sung hy vọng nhà trường sẽ chăm chú đến tình trạng của bản thân mình khi thành tích cậu đánh động các giáo viên.

REENG!....

Chuông báo hiệu giờ học kết thúc, một nhóm nam học sinh ăn bận ngụy trang tiến về phía cậu. Yoon Sung ngẩng đầu lên và bình thản nói :

-Hôm nay tao không mang theo tiền để bố thí cho mày đâu Goo Woon.

Tên tóc chải ngược màu vàng cười khẩy và túm cổ áo Yoon Sung kéo cậu lên:

-Mày vẫn chưa thấm đòn nhì.

Yoon Sung liếc nhìn tay Goo Woon đang nắm cổ áo mình và móc từ túi quần ra đồng một won và ném về phía cửa lớp, cậu mỉm cười nói:

-Cổ áo tao nhăn rồi, thả ra, xương chó ngoài kia, tự đi mà lấy.

-Thằng con hoang!...

Bốp...

Goo Woon tức giận gầm lên và móc trái vào mặt Yoon Sung khiến cậu ngã ra đằng sau xô ngã bàn ghế trong lớp. Mọi người trong lớp như đã quen với việc này nên giả lơ tản đi.

Yoon Sung gượng dậy và lao lên tung một đòn chân tạt ngang tiêu chuẩn của Teakwondo vào đầu Goo Woon.

Rầm!...

Goo Woon đá thẳng vào bụng Yoon Sung khiến cậu ngã ngược lại về sau:

-Mấy đòn Teakwondo mèo cào của mày không chạm vào tao được đâu Yoon Sung, quá chậm, quá yếu,...

...

Yoon Sung thả bước trên đường về nhà với gương mặt đầy vết thương và quần áo nhàu nát lắm lem, tuy vậy ánh mắt cậu lại sáng ngời, ánh mắt mang niềm kiên định cực độ, ánh mắt của kẻ dù ngã xuống hàng trăm, hàng nghìn lần vẫn có thể đứng lên.

Ngay lúc này Yoon Sung nghe được sâu bên trong công viên ven đường truyền đến tiếng cãi vã, xô sát. Yoon Sung lập tức lẩn vào một thân cây và quan sát tình hình.

Một nhóm thanh niên ăn bận trang phục hip hop đang vây quanh một thiếu nữ và ông cụ, thiếu nữ có mái tóc ngắn nhưng bông bênh rất xinh đẹp và đầy anh khí, ông cụ một thân âu phục, mang trong tay cây gậy có nạm vàng.

Xem ra hai người rất có của. Và đám thanh niên này hiển nhiên là sắc tiền đều muốn.

Yoon Sung hơi suy nghĩ một chút sau đó lấy điện thoại ra và bước đến gần.

...

-Hey!... đi đâu đó tán gẫu với bọn anh nào cô bé,...

-Chúng ta có thể trao đổi một chút về vấn đề sinh lý tuổi mới lớn. ... ha ha ha ha. ...

Thiếu nữ nhử mày nhìn đám thanh niên miệng phun đầy thứ ngôn ngữ dơ bẩn, khi cô vừa muốn tiến đến dạy lũ du côn nhãi này một bài học thì ông lão ánh mắt lóe lên sau đó đưa chiếc gậy sang ngang ngăn cô lại.

Cách... Cách...

Tiếng chụp hình vang lên khiến đám thanh niên nghi hoặc ngoái nhìn.

Một thằng nhóc trung học ăn bận nghuệch ngoạc đang cầm điện thoại chụp hình cả đám. Tên tóc chia cầm đầu đám này hơi sùng sốt sau đó gằn giọng:

-Mày làm *** gì thế hả?...

-Tôi mới gửi mấy tấm ảnh cho đồn bảo an gần đây, mấy anh đi nhanh đi kẻo bị bắt.

Tên tóc chia nhìn về mặt ngây ngô như đang lo lắng rằng bọn hán sẽ bị bắt khi mà nó là kẻ thông báo đến đồn bảo an thì quả thật muốn nôn mửa xiu tại chỗ. Hắn gặng dữ nói:

-Tch!....Cho nó một bài học, sau đó rời đi bọn bây.

....

Yoon Sung nằm bệch trên bãi cỏ công viên toàn thân cậu bầm dập vì trận đòn của lũ côn đồ kia, cậu gượng dậy thân thể sau đó vác cặp lên định bỏ về thì một giọng nói ôn hòa vọng đến:

-Lại đây cậu bé.

Yoon Sung ngẩng nhìn ông lão hơi nghi hoặc, nhưng cậu vẫn tiến đến.

Khi cậu còn cách hai thước thì một cỗ hấp lực kì dị kéo Yoon Sung bay về hướng ông lão, ông lão bắt lấy tay cậu sau đó vận mạnh khiến sắc mặt Yoon Sung trong chốc lát tái nhợt vì đau đớn, tiếp đó là hơn hàng trăm động tác vận, bẻ, điểm,... liên tục đánh vào các vị trí hiểm yếu của Yoon Sung khiến cậu đau đớn như muốn nổ tung xương cốt.

Tiếp đó ông lão dùng một lực lượng kì dị đẩy văng Yoon Sung ra sau đó dẫn theo thiếu nữ biến mất.

Yoon Sung nằm nơi đó một lúc sau đó từ từ đứng lên, cậu hơi vận người và gương mặt tràn đầy sự kinh ngạc, các cơn đau do bị đánh đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa có gì đó trong cơ thể cậu như bị rạn nứt ra khiến Yoon Sung cảm thấy bản thân nhẹ nhàng, khoan khoái hơn trước gấp nhiều lần.

Yoon Sung bỗng dừng hơi ngừng đầu về một hướng sau đó kính cẩn hơi khom lưng cảm tạ và mang cặp đi về.

Sau một thân cỗ thụ, ông lão khi nãy từ từ đi ra, thiếu nữ cũng theo đó, ông nhìn hướng Yoon Sung rời đi và cảm thán nói:

-Quả nhiên là loại thể chất đó, chỉ là mở ra một phần trăm cảm cố mà đã khiến nó có thể cảm nhận được nơi ta ẩn thân, thật đáng kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Ma Y

Đối với Yoon Sung thì hôm nay đã xảy ra khá nhiều điều kì lạ mà bản thân cậu không giải thích được, nhất là ông lão cậu gặp trong công viên, Yoon Sung quyết định sẽ trở lại nơi đó vào ngày mai, nếu có thể học được một ít bản lĩnh từ ông cụ thì càng hay,...

Khi về đến nhà, cậu phát hiện mẹ đang nấu bữa trưa nên tiến đến ôm lấy mẹ từ đằng sau và dụi đầu làm nũng :

-Con về rồi mama.

-Ừ!... nhanh đi rửa tay rồi vào ăn cơm, hôm nay mẹ có nấu món thịt chua ngọt cho con đấy Yoon Sung.

-Mama tuyệt nhất,...

Yoon Naa mỉm cười nhợt nhạt nhìn bóng lưng con trai, hôm nay cô có thể thấy được một chút vui vẻ trong ánh mắt Yoon Sung.

...

Như thường lệ, Yoon Sung thức dậy từ rất sớm và bận quần áo thể thao chạy ra ngoài.

Cậu đến nơi gặp gỡ hai ông cháu kì lạ hôm qua, thật bất ngờ là cậu lại bắt gặp thân hình cao gầy của ông lão, chỉ thấy lúc này ông lão vận một bộ trang phục dưỡng sinh bình dị và đứng yên tại đó.

Yoon Sung cảm giác được sự khác thường của khung cảnh chung quanh nên cũng lặng yên quan sát.

Ông lão và quang cảnh chung quanh lúc ẩn hiện chập chờn, tựa có tựa không. Yoon Sung không hay biết rằng tinh thần và hô hấp của cậu theo việc quan sát ông lão cũng dần trở nên kì dị hẳn đi.

Lão giả mở mắt và nhẹ nhàng liếc về hướng thiếu niên cách đó không xa, bỗng nhiên hai mắt hấn trợn ngược như thấy điều gì đó khó có thể tin được đang diễn ra trước mắt. Lão giả thì thào một cách không tự chủ :

-Làm sao có thể ?. "Phiêu hồn",... lại là "phiêu hồn",... làm sao thằng nhóc này có thể, nó còn chưa hề động chạm đến "Yie",...

Yoon Sung sau một lúc lâu thì cậu từ từ hồi tỉnh lại, tinh thần sáng lán hơn trước nhiều lần, cả cơ thể nhẹ nhàng, khoan khoái,... Trong cơ thể như có một luồng tân sinh bùng bùng khiến cậu không khỏi thở nhẹ ra một hơi, một luồng khí màu trắng nhẹ nhàng bay ra từ miệng Yoon Sung sau đó phiêu bồng và tan vào làn sương sớm.

Lão giả giật mình nhìn làn khí màu trắng, sau đó cẩn thận quan sát lại thiếu niên trước mắt với ánh mắt như nhìn một món bảo vật tuyệt thế.

-Đứa nhỏ, ta nhìn được trong mắt con có một khao khát sức mạnh mãnh liệt, con có muốn theo ta tập võ không.

Yoon Sung không vui mừng mà trái lại hơi cẩn thận lên, cậu quả thật có ý nghĩ muốn học tập võ thuật từ ông lão này nhưng không có nghĩa chấp nhận sự nhiệt tình đột ngột thế này. Yoon Sung thăm dò :

-Ông có thể nói cho cháu biết lý do ?.

Ông lão không giận trái lại còn lấy làm vui, đứa nhỏ trước mắt tính tình cẩn thận chu đáo, thấy lợi không sinh lòng.

Nhưng nghĩ lại bản thân đường đường là một đời Ma Y, một thân y thuật khoáng thế, nhận một đứa đệ tử lại bị dò một xét hai không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nếu để mấy lão già kia biết được không biết mặt mũi để đâu cho vừa. Hắn cười to.

Ha ha ha

-Xem con là kẻ đầu tiên dám trước mặt ta nói lời nghịch, quả thật hợp khẩu vị của lão già này, thế thì không cần con bái ta làm thầy, ta sẽ chỉ dạy cho con một số thuật phòng thân cơ bản, rồi cũng đến lúc con sẽ tự động hiểu được điều gì tốt cho mình.

Yoon Sung hiểu được lời này, cậu suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu nói :

-Con đến đây gặp ông chỉ vì muốn ông chỉnh sửa dùm bộ thủ pháp hôm qua.

-Ồ !...việc này cũng không có gì to tát tát ta.....cái gì,... Con nói cái gì!!!!..... bộ thủ pháp hôm qua ta sử dụng lên con, con-đã-học-được!....

Ông lão gần từng chữ một và tròn trĩnh mắt nhìn thiếu niên trước mắt.

-Vâng !...

Sau đó dưới sự thúc ép của ông lão, Yoon Sung bước ra giữa bãi cỏ của công viên và diễn lại toàn bộ thủ pháp mà ngày hôm qua ông lão đã ứng dụng trên người cậu.

365 thủ pháp phức tạp dị thường được Yoon Sung mô phỏng đánh ra không sai một điểm, góc độ, thời gian đều tiêu chuẩn.

Ông lão càng nhìn thì ánh mắt càng phức tạp, hẳn quả thật đang chứng kiến những bước đi chập chững đầu tiên của một khoáng thế thiên tài, khả năng ghi nhớ này, sức linh ngộ tuyệt vời này, tiềm năng khủng bố ẩn dấu trong cơ thể ốm yếu này,... hẳn thật không thể hình dung hết được tương lai của thiếu niên trước mắt.

Phanh!... Phanh!... Phanh!... Phanh!....

Một chuỗi động tác điểm huyết liên hoàn kết thúc bài diễn luyện của Yoon Sung, cậu hít một hơi nhẹ và thở ra, Yoon Sung có cảm giác rất lạ, mỗi khi thực hiện xong bài tập này thì tinh thần và cơ thể cậu như sung mãn, tinh mãnh và sáng khoái hơn một chút, tuy rằng rất ít nhưng cậu vẫn cảm nhận được.

Ông lão ánh mắt lóe lên nhìn biểu hiện của Yoon Sung, hắn hỏi :

-Có phải có cảm giác khác lạ sau khi diễn luyện bài này.

-Vâng, cảm giác rất quái lạ, cơ thể như ... giống như uống một ly nước lạnh vậy,...

-Ừm, con học bài này bằng cách nào và vì sao ?.

Yoon Sung lúng túng gãi đầu, cậu hơi ngượng ngập, ấp úng :

-Con nhìn có vẻ khá lợi hại cho việc phòng vệ, nên,... nên... ghi nhớ sau đó về nhà làm lại thì cảm giác có vẻ,... hiệu... quả....

"Khá lợi hại cho phòng vệ",... "ghi nhớ lại"... Đây là từ dùng để hình dung thuật điểm huyết danh chấn cả thế giới của Ma Y ?.... Ông lão ánh mắt thay đổi hàng nghìn tâm tình, sau một lúc lão thở dài đầy cảm khái:

-Già rồi,... không ngờ... quả thật ta chưa đủ khả năng làm thầy con,... thôi thì một đời học thuật nghiên cứu truyền lại cho con xem như kéo dài sở học cho đời sau. Ta tên Kim Jin Wo, Ma Y - Kim Jin Wo, cái tên này vẫn còn một ít căn nặng nên nếu gặp rắc rối thì hãy nói ra.

Tiếp đó một già một trẻ dưới ánh sáng mờ nhạt của buổi sớm cùng nhau thảo luận "thể dục"....

...

Yoon Sung trở về và vệ sinh cá nhân sau đó dùng bữa sáng rồi đến trường như thường lệ. Trong đầu cậu vẫn quanh quẩn hình ảnh gương mặt đầy ý tứ của Ma Y khi nhìn cậu thuần thục bộ thủ pháp điểm huyết. Điều này làm cậu hơi bất an,

Lắc đầu xua đi những ý nghĩ vớ vẩn đó, cậu không nghĩ ra có lý do nào ẩn sau việc Ma Y dạy cậu bộ thủ pháp lợi hại cả.

...

Trước cổng trường trung học Seiran.

Goo Woon và lũ đàn em đang ngồi hút thuốc ngấm đăm nữ sinh riu rít vào trường. Một tên tóc chia màu đỏ bỗng nhiên vỗ Goo Woon nói :

-Anh hai,... Thăng Yoon Sung kia,...

Goo Woon lườm liếc nhìn, hần quả thật còn chẳng muốn đánh một khúc gỗ như Yoon Sung, thứ đó chỉ biết xương cứng và chịu đòn,... đánh loại phế thái ấy chẳng có một điểm lợi lộc.

Đúng lúc này một chiếc BMW sang trọng thảng trước cổng trường, một bóng dáng uyển chuyển từ trong xe bước ra, mái tóc cam vàng óng ả, gương mặt tinh xảo và cặp mắt linh động.... Nữ sinh đẹp nhất khối một, đồng thời còn là một tiểu thư danh giá, là nữ thần của hàng trăm tên con trai trong khối – Yi Su Jin.

Goo Woon cũng không, hần hai mắt sáng lên sau đó nghĩ tới điều gì đó,....

Yoon Sung đang chăm chú nhìn vào những chi chép trong cuốn sổ tay, trong cuốn sổ là những hình ảnh về động tác tay, huyết vị trên cơ thể người,... những ghi chép này liên quan đến những gì mà Ma Y đã chỉ dạy cho cậu, ngoài ra cậu còn suy nghĩ và bổ sung thêm ý kiến của mình. ...

Hơi cảm giác có gì đó bất thường tiến đến, Yoon Sung ngẩng mặt, lại là mấy tên du côn học đường, cũng tốt, cậu cũng muốn xem thử bộ thủ pháp này có thật lợi hại như tường tượng của mình.

Học sinh các khối như đã quen với cảnh này nên bắt đầu lui ra và rút điện thoại quay chụp hồn nhiên, Yi Su Jin không ngoại lệ, cô cũng hiếu kì không biết chuyện gì mà lại khiến mọi người tụ tập đông đến thế nên cũng tiến đến.

Yoon Sung nhìn đám đầu gấu trước mặt thì không đợi chúng lên tiếng cậu lập tức cướp lời:

-Hôm nay tao không đem xương,... thông cảm nhường đường.

Im lặng,....

Sau đó cả khu vực cổng trường bùng lên một tràng cười.

Goo Woon cũng sững người sau đó mặt hần chuyển màu tái mét rồi tím đi vì giận dữ:

-Chó chết,... hôm nay tao... tao nghiền nát mày.

Yoon Sung nhìn nắm đấm trước mặt đang phóng đại thì không kịp né tránh, cậu chỉ theo phản ứng mà đưa tay điểm đến.

Bốp!...

Yoon Sung văng ngược ra sau và trượt trên đất gần một mét.

Tiếp đó mọi việc lại như cũ, cậu nhận một trận đòn tàn nhẫn, mặc dù đã cố gắng thực hiện các thủ pháp học được nhưng dù sao cậu vẫn chỉ bất lực chống trả yếu ớt.

Đám đông thấy cuộc vui kết thúc nên cũng tản đi, Yoon Sung thất thểu nhặt cặp sách và đi vào trường.

Yi Su Jin ánh mắt kì dị nhìn bóng lưng thiếu niên, người khác không biết không có nghĩa là cô không biết, gia tộc Yi là một gia tộc có lịch sử lâu đời, và dĩ nhiên cô biết được những mặt ẩn dấu khác của thế giới.

Bộ thủ pháp thiếu niên dùng khi nãy quả thật thần kì vô cùng, tuy rằng không có lực và “Yie” hỗ trợ nhưng quả thật thủ pháp chuẩn, độc không chê vào đâu được.

Cô chỉ quái dị là vì sao thiếu niên yếu như thế lại có thể học được bộ thủ pháp này.

Bỗng nhiên ánh mắt Su Jin rơi vào một cuốn sổ tay rơi trên mặt đất, cô nhặt lên xem và trừng mắt nhìn cuốn sổ ghi chép với tựa đề "Bài rèn luyện sức khỏe buổi sáng".

Hàng nghìn con quạ bay qua đầu Su Jin, những thứ ghi chép trong này đều có thể sánh ngang võ học kinh điển tối cao nhất cất giấu trong gia tộc "Yi", thế mà thằng này lại chỉ cho rằng thứ này chỉ dùng để tập thể dục buổi sáng.

Su Jin cũng biết đây là của thiếu niên khi nãy đánh rơi bởi kẹp trong cuốn sổ tay là thẻ học sinh có hình ảnh và tên họ.

-Yoon Sung?.

Khóe môi Su Jin nhếch lên một đường cong thú vị.

Chương 187: CHẠY!...

Một tuần sau, ba tên côn đồ vấy đánh Yoon Sung chết.

Tin tức chấn động cả trường, Yoon Sung khi nghe được tin tức này cũng bàng hoàng, tuy rằng cậu rất ghét chúng nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ vui sướng khi nghe những kẻ này chết.

Cái chết của ba tên này vô cùng kì quái, bọn họ chết gần như một thời gian, trên cơ thể không hề có bất kì biểu hiện bệnh trạng hoặc trúng độc.

Cả ba chỉ đơn giản ngã xuống chết trong cùng một thời gian, không suy tim, không đột quy,... Duy nhất một điểm kì lạ là khi chết cả ba người trên mặt đều mang theo vẻ sợ hãi vô cùng như đang phải đối mặt với điều gì đó rất khủng khiếp.

Vụ việc sau nhiều lần điều tra không cho ra kết quả từ phía cảnh sát cũng đành phải khép lại. Tuy vậy có một người vẫn bàng hoàng đối với tất cả sự việc.

Yoon Sung không thể ngốc đến nỗi cho rằng tất cả chỉ là ngẫu nhiên, cậu suy tư và đến một kết luận khiến cho chính bản thân cậu cũng phải giật nảy mình.

Ba người họ chết là do mình, trong này đánh nhau tại cổng trường Yoon Sung đã sử dụng bộ thủ pháp kì lạ, tuy rằng bị đánh đập tàn bạo nhưng sự thật là cậu vẫn đánh trúng người của Goo Woon và hai tên khác, tất cả chỉ có thể tại vì thế.

Yoon Sung quyết định phải đến hỏi Ma Y, cậu vẫn còn nhớ nụ cười bí hiểm của Ma Y khi trước.

...

Cục Cảnh Sát.

Cục trưởng cảnh cục So Hyun đang phải tiếp hai vị khách đến từ trung ương, hẳn có biết được đôi chút về những người này nhờ quan hệ với bên trên. Hai người này là thuộc tổ đặc vụ tối mật SSI, chuyên phụ trách các vụ án kì bí, là tổ chức trực quyền của quốc hội.

Hắn thấp thỏm nhìn hai người đối diện đang lật nhanh từng trang hồ sơ của vụ án, chỉ thấy người nữ gấp lại tập hồ sơ và nói:

- Vụ án này liên quan khá nhiều đến đám người đó, mong cục trưởng có thể rút tất cả người lại, và giao lại toàn quyền xử lý vụ án cho hai chúng ta.

So Hyun trầm ngâm gật đầu sau đó hắn thoáng lưỡng lự rồi đến sau tủ sắt lấy ra một sấp tài liệu đưa cho hai người.

- Trong này là báo cáo và kết quả điều tra về một vụ đánh nhau diễn ra cách đây một tuần của ba nạn nhân và một thiếu niên tên Yong Sung. Ta theo điều tra về thiếu niên này rất nhiều nhưng... Ta không tin một thiếu niên như thế lại có thể giết người,... hoặc có thể chỉ là trùng hợp,... mà thôi,... ta giao lại vụ án cho hai vị...

...

Yong Sung trầm mặc đối diện với Ma Y, vốn có rất nhiều điều muốn nói nhưng hiện tại tất cả đều nghẹn lại chỉ bởi ánh nhìn của Ma Y, ánh nhìn hải lòng và bình thản nhưng sâu trầm, hắc ám. Ma Y bình thản nói:

- Thế giới của những kẻ có sức mạnh luôn như thế, kẻ có sức mạnh chính là luật, kẻ yếu khiêu khích kẻ mạnh thì kết cục chỉ có chết, đối với những người bình thường thì con đúng là kẻ mạnh.

Yong Sung hiểu được mình ngây thơ đến mức nào nếu cãi lại, Ma Y nói hoàn toàn đúng, cậu đã nhúng một chân vào thế giới nhìn có vẻ đầy vinh quang nhưng lại tràn ngập hắc ám này.

Bịch!....

Ngay lúc này Yong Sung quỳ xuống trước Ma Y và nói:

- Xin người hãy thu con làm đệ tử, dạy cho con cách khống chế sức mạnh.

Ma Y sững sờ nhìn thiếu niên, ánh mắt vẫn trong suốt không một chút tạp chất, không mang theo một tia sát nhân khí tức dù đã biết mình giết người,... kẻ này,... kẻ này....

Ma Y chợt nhớ về một đoạn ký ức xa xôi, đã hơn trăm năm trước, khi hắn còn trẻ trung đầy nhiệt huyết, khi sư phụ vẫn còn bên hắn,...

“-Jin Wo, con có biết trên thế gian kẻ đáng sợ nhất là như thế nào không?.

-Mong sư phụ chỉ rõ.

-Khi hắn xuất thế thì điều mà cả thế giới cảm nhận được sẽ chỉ là địa ngục. Kẻ như thế mỗi 500 sẽ xuất hiện một lần, và mỗi lần như thế cả thế giới sẽ phải chìm vào hắc ám âm trầm hơn trăm năm, kẻ này được gọi là “Thiên Tai”. Sư tổ là người sống trong thời đại khủng khiếp đó, tính đến “Thiên Tai” thời kì của tổ sư đã là lần thứ 9.

-Nếu đã biết là hắn sẽ xuất hiện thì vì sao không chém giết, đệ tử quả thật không hiểu.

Sư phụ của Jin Wo thở dài, hắn nhìn bầu trời thăm thẳm như hy vọng nhìn thấy được điều gì đó xa vời:

-Điều này tựa như Thiên Tuyển vậy, cách đây 2000 năm, “Thiên Tai” xuất hiện tại Ytaiyia, Khi Giáo hội phát hiện thì hắn vừa tròn mười tuổi, Khi đó "lục khí cụ" dùng để cảm nhận "Thiên Tai" vừa được phát minh.

-Họ đã xử lý “Thiên Tai” như thế nào thưa sư phụ.

-Giết, rất gọn gàng và triệt để, trong văn kiện lưu trữ miêu tả rất chi tiết, họ đã cắt đứa bé đó ra thành mười mảnh và thiêu rụi... ha ha ha,...nụ cười một đám người lớn chỉ vì sợ hãi mà tàn bạo giết một đứa bé mười tuổi, và quả nhiên,... “Thiên Tai” ngừng lại.

Sư phụ của Jin Wo mỉm cười dịu dàng:

-100 năm sau “Thiên Tai” bất ngờ xuất hiện, nó như bị đè nén suốt 100 năm, lần đó đã không thể gọi là thiên tai, nó đã muốn tiếp cận diệt thế tai nạn, toàn bộ châu Yalia chỉ vì ngừng lại thiên tai 100 năm mà bị giết đến chỉ còn hai phần mười dân số, cả thế giới chìm trong biển máu thịt, sức mạnh của “Thiên Tai” lần đó là không tưởng, nó vượt khỏi phạm “người” và vô hạn tiếp cận cái gọi là “thần”.

-Cho nên “Thiên Tai” là không nên ngăn cản, chỉ có thể chịu đựng và vượt qua, nếu kiềm nén nó thì hậu quả,... ta nghĩ con người có lẽ sẽ diệt vong.”

Jin Wo sững sờ thoát khỏi hồi ức và nhìn thiếu niên đang khụy gối bái sư trước mặt mình, quả thật vô cùng dễ dàng nhận ra bởi “Thiên Tai” có tính cách và tài năng quá đổi khác thường. Hắn thì thầm:

-Gia tộc Lee đang có âm mưu gì với “Thiên Tai”, ngu xuẩn, điên rồ,...

...

Yong Sung bắt đầu theo Ma Y học tập, võ thuật, nội khí thuật, y thuật,...

Nhưng cậu rất kì quái bởi ngoài những thứ này thì Ma Y còn chỉ dạy cậu về một thứ gọi là thiên định, tác dụng chỉ có dùng để tĩnh tâm, an thần.

Rất kỳ lạ là ở bất kì lĩnh vực nào cậu cũng chứng tỏ khả năng linh ngộ và tiếp nhận siêu tuyệt chỉ duy về thiên định thì Yong Sung tựa như một kẻ ngu dốt, cậu không thể nào duy trì trạng thái nhập định và tĩnh tâm quá mười giây.

Mỗi khi quan sát điều này thì Ma Y không trách cậu, hắn chỉ thở dài than trách “mệnh trời”.

Yong Sung vẫn duy trì việc đến trường đều đặn, thế nhưng hôm nay cậu cảm giác có việc gì đó không tốt xấp xảy ra.

Giữa trưa, một đoàn xe sang trọng màu đen lái vào trường, một nhóm hơn hai trăm người toàn thân vận âu phục đen bước xuống xe và xếp thành hai hàng.

Ba lão già vận cổ phục truyền thống bước xuống và cất bước vào trường.

Trong trường các học sinh xôn xao.

-Chẳng lẽ là xã hội đen.

-Chắc thế, ai đó trong trường chọc vào chúng chẳng.

-Tình hình là giang hồ đến đòi nợ máu...

...

Yong Sung đang trợ giúp chuyển dụng cụ thể dục vào kho thì bất chợt cảm giác một luồng nguy hiểm kinh khủng ập đến, cảm giác này tựa như bản năng của loài thú trước nguy hiểm.

Điện thoại rung lên. Trong màn hình chỉ duy nhất một dòng chữ.

“CHẠY!”.

Là số lạ nhưng Yong Sung không suy nghĩ nhiều nữa, cậu thả xuống tất cả và phóng đến bức tường, thân thể Yong Sung lúc này nhẹ nhàng và linh hoạt đến kì lạ, trong thân thể cậu chảy một dòng nước ôn thuận khắp các kinh mạch.

Vụt.

Chỉ một cú nhún nhẹ Yong Sung đã bật qua khỏi tường thành và đáp xuống bên kia, cậu dụng hết tốc lực phóng người lên cột điện và tung chân vọt qua đường đáp xuống tường thành bên kia rồi lao đi vùn vụt.

OANH.

Tường của trường học bị oanh sập hiện ra ba bóng dáng cao ngất của ba lão giả.

-Chạy cũng khá nhanh không hổ là “Thiên Tai”... Cho người phong tỏa các tuyến đường quanh quận và giếng lưới. Liên lạc với các tổng chủ tịch khác của liên bang giám sát chặt chẽ mọi hoạt động của gia tộc Lee, bắt giữ Lee Yoon Naa.

Nghe lão giả đứng giữa ra lệnh thì cả hai người còn lại khom người cung kính.

...

Yong Sung như một bóng mờ đáp vào một con hẻm đầy rác và nấp vào sau một thùng rác, cậu quyết đoán ném điện thoại và bất kì vật dụng nào khác trên đường chạy trốn nhằm tránh bị định vị, Yong Sung không nghĩ đến việc về nhà, nếu cậu trở về ngay lúc này thì mẹ sẽ càng nguy hiểm hơn. Ngay lúc này thì Yong Sung biết lựa chọn của mình như thế nào là hợp lí nhất.

Yong Sung bình ổn hơi thở và bắt đầu suy nghĩ biện pháp thoát khỏi thành phố sau đó mới có thể tính được con đường tiếp theo, hiện tại chắc chắn quận đã bị phong tỏa và vòng vây sẽ nhanh chóng thu hẹp.

Bỗng ánh mắt cậu lóe sáng.

...

Sau hai giờ kể từ khi quận bị phong tỏa, nhóm của Kang Song Yu chịu trách nhiệm đường Min Rin và khu phố này.

Kang Song Yu ánh mắt chột lóe, hắn thấy một bóng người khả nghi tiến vào một khách sạn, hắn lấy bộ đàm liên lạc với toàn đội và vây chặt khách sạn.

Theo dấu vết của kẻ khả nghi, tất cả dân bao vây lấy nhà bếp nhà bếp khách sạn.

Ầm.

Cửa bếp bị đập tung và một quả lựu đạn khói ném vào khiến tất cả hỗn loạn. Kang Song Yu nhanh chóng tiến vào và hét lớn:

-Tất cả nhanh chóng nằm xuống sàn.

Cả đội tiến đến gần kẻ khả nghi nhưng khi đẩy mặt ra thì chỉ thấy đó một tên mặt mũi lem luốc ốm đói. Kang Song Yu dấn mạnh vào cửa đầy bức dọc.

-Khôn khiếp, thông báo với các đội khác đối tượng đã thoát ra theo hướng đường Min Rin, đề nghị gửi thêm người và mở rộng khu vực phong tỏa.

-Vâng.

Thế nhưng sự tình lại khiến Kang Song Yu phải tròn mắt khi tổng thể 30 đội đều báo cáo lại tình trạng tương tự, bọn họ đều bắt một kẻ mặc đồng phục thể dục và tái diễn tình huống như nhau.

...

Phù.

Một thiếu niên ngoi ngóp thoát lên khỏi mặt nước của đường ống rác thải...

Sau khi mạo hiểm quay về trường và lấy một đồng đồng phục thể dục thì cậu đem chúng đến khu ổ chuột phân phát cho các thiếu niên ở khu này với yêu cầu đi một chuyến đến các khách sạn, nhà hàng trong quận. Kết quả là tình trạng hỗn loạn được tạo ra và xuất hiện lỗ hổng.

Sau khi mở được con đường cần thiết thì bản thân Yong Sung lại theo một xe chở rác tiến vào khu rác thải và theo đường ống cống để đi thông ra sông.

Yong Sung bơi lên bờ và vừa định ngồi xuống thì một cổ cảm giác nguy hiểm cực độ ập đến.

Pằng.

Tỉ tách... Tỉ tách...

Máu tươi từ trên vai Yong Sung nhuộm đỏ cả đồng phục thể dục của cậu.

Đối diện là một nhóm mười người, toàn thân vận trang phục đặc nhiệm đang nấp trong các vị trí hiểm yếu bao vây lấy Yong Sung.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Thức tỉnh.

Máu tươi càng làm Yong Sung cảm giác bình tĩnh hơn bao giờ hết, mười điểm hồng ngoại của nòng nhắm súng đang phong tỏa mọi hành vi của cậu.

Luồng nội khí trong cơ thể Yong Sung sau khi bị bức bách nguy hiểm đã trở nên cuồng bạo và sôi trào hẳn lên, tinh thần cậu sáng lạng hơn bao giờ hết. Yong Sung âm thầm vận nội khí vào lòng bàn chân.

Oanh.

Mặt đất dưới chân Yong Sung bị đập nứt và bật tung lên một mảng tạo thành bức tường.

Các thành viên của đội đặc nhiệm súng sốt, chỉ một cái dặm chân lại có thể khiến mặt đất nứt ra, đây nào phải con người, quả nhiên trong nhiệm vụ thông báo đã đề cập độ nguy hiểm rất cao của đối tượng.

Lập tức một loạt tiếng súng vang lên ép cậu vào sau bức tường đất.

Yong Sung dựa theo phương pháp vận chuyển nội khí mà Ma Y đã truyền cho cậu, thuận như lửa là cực dương, nghịch như băng là cực âm, hai cực tạo thành chu kì tuần hoàn. Nghịch chuyển nội khí và lấy một ít máu từ vết thương, Yong Sung đóng băng máu của mình thành những chiếc châm đồ tươi.

Yong Sung tĩnh tâm và rơi vào trạng thái vô niệm, những đường đạn chung quanh như đứng lại, trong đầu cậu xuất hiện vị trí của mười người đội đặc nhiệm.

Một lần, nếu không thành công thì cậu sẽ cạn kiệt thể lực và bị giết.

Tâm thần Yong Sung tập trung đến cực độ sau đó...

Vụt...

Yong Sung như một bóng mờ lao khỏi bóng mờ trong khoảng trống của làn đạn và cậu vung tay như chớp giật.

Rào.

Một âm thanh như tiếng thân thể con người bị xuyên thủng.

Bên kia đội phục kích là một mảnh cảnh tượng như địa ngục, một người đội viên duy nhất còn sót lại ánh mắt vô hồn tuyệt vọng nhìn trước mắt thi thể của chín đồng đội bị bắn vỡ đầu, máu tươi hòa não vỡ tràn ra, mùi tanh tươi kịch liệt truyền đến khiến hắn bị thống há to miệng nhưng không thốt thành lời.

AAAAAA.....

Hắn nhắc súng và lao như điên về hướng đối diện...

Yong Sung thầm mắng trong lòng, cậu đã tính nhầm, trong lúc cậu bắn băng châm thì có một tên đang thay đạn. Nhìn kẻ kia đang tiến đến thì Yong Sung càng cố gắng thúc giục chút ít nội khí còn lại vào bàn tay.

Nòng súng đã chĩa vào trán Yong Sung cùng lúc đó.

Phanh...

Tên đội viên kia đầu bị bắn thủng một lỗ to hơn nắm đấm rồi ầm ầm ngã xuống.

Yong Sung cũng đã không còn sức lực nên đồng thời ngã xuống. Không được. Nhất định phải rời đi nơi này trước khi có người đến.

Con sông ở vào đoạn này đã rất gần biển, nếu... Cậu dùng tất cả sức lực còn lại để bò phía dòng sông và rơi vào nước tiếp đó mất đi ý thức.

...

Yong Sung cảm giác thân thể nhẹ nhàng bay bổng tựa lông hồng, cậu lơ lửng trôi nổi giữa bầu trời.

Yong Sung nhẹ nhàng cười, đây chỉ là thế giới trong linh hồn của bản thân, chung quanh cậu trôi nổi những luồng kí ức phân biệt thành chín quang đoàn. Yong Sung biết đây là kí ức của chín đời “Thiên Tai”, cậu biết điều này một cách vô cùng tự nhiên tựa như sâu thẳm bản năng chúng thuộc về cậu.

Yong Sung đưa tay chạm đến chín quang đoàn khiến chúng dung nhập vào cơ thể.

Linh hồn của Yong Sung phát ánh sáng chói lòa bao phủ cả thế giới này...

Đã qua rất lâu, linh hồn của thiếu niên dần thu liễm lại ánh sáng, thiếu niên mở mắt.

Nếu như khi trước vẫn còn những nét ngây ngô và mê mang thì hiện tại trong mắt thiếu niên lại bình lặng như nước hồ, ánh mắt của thiếu niên tràn ngập ánh sáng trí tuệ, đôi con ngươi sâu thẳm và mệnh mệnh tựa tinh không.

-Vậy là mười đời nghiệp lực cũng đã đến đời cuối cùng.

Yong Sung hay nói đúng là Lakjihal sau khi dung hợp kí ức của chín đời trước đã thức tỉnh lại linh hồn nguyên thủy.

Lakjihal dùng đôi mắt Mieris để quan sát dòng chảy nghiệp lực trên cơ thể, chín đời giết chóc đã khiến dòng chảy nghiệp lực đậm đặc như thực chất và bốc cháy dữ dội. Thế nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa...

Lakjihal lựa chọn thế giới này vì đây là một thế giới có sự pha tạp giữa nguyên thế giới và võ thế giới.

Lakjihal lúc này đây sẽ triệt để xóa sổ “võ” khỏi thế giới này đưa nó về hình dáng ban đầu và nhận được “Chúc phúc Số Mệnh” do thế giới này ban tặng, cậu sẽ chuyển nó về Galatron để tăng sự thịnh vượng cho hành tinh của các con mình.

...

Lakjihal mở mắt, cùng lúc đó cả thế giới âm âm chấn động dữ dội như tận thế.

Mỗi nhịp hô hấp của Lakjihal khiến cả hành tinh này như bị đè ép muốn nổ tung. Tất cả cường giả trên thế giới này cảm giác đang phải chịu sự phán xét của thần chết.

-Quả thật là vẫn còn hơi choáng sau một hành trình dài...

Lakjihal nhẹ nhàng mỉm cười và thu lại hơi thở khủng bố của linh hồn cậu. Không còn thân thể nhưng linh hồn của Lakjihal vẫn nguyên đó, sự khủng bố về linh hồn của kẻ sắp đạt đến mức độ Sáng Thế là không tưởng.

Lakjihal thả tâm trí và quan sát toàn bộ chung quanh, có vẻ cậu đã được cứu về chiếc du thuyền khi trôi ra biển, đúng là rất may mắn, nếu thân xác này chết đi thì khả năng cậu phải bắt đầu đời thứ mười thêm lần nữa.

Lakjihal vận chuyển nội khí và biến nó thành khí lưu Gnodom đen trắng.

Gnodom bốc lên và thiêu đốt tất cả tạp chất cùng ả thương trong cơ thể cậu.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra và ba người bước vào phòng, đi giữa là một vị phu nhân xinh đẹp vô cùng cao quý, thành thực, bên trái là một thiếu nữ tầm 18 tuổi khí chất lãnh diễm băng sơn tuyết liên, bên phải là một thiếu nữ chỉ vào khoảng 14 tuổi đôi mắt như tinh linh tràn ngập sống động.

Lakjihal thoáng liếc và biết đây là ba mẹ con chủ nhân của chiếc du thuyền này, hơi nhíu lại đôi mi thanh tú vì Lakjihal cảm nhận được hơi thở của võ giả trên người ba mẹ con, rắc rối. Lakjihal tiến đến và khẽ nghiêng người:

-Cảm ơn vị phu nhân đã cứu giúp. Ta là Lakjihal Alvía Zioragon, ghi nhớ ơn cứu mạng và mong muốn được đền đáp.

Phu nhân nhìn từng động tác của Lakjihal với ánh mắt lấp lóe, tất cả đều hoàn mỹ từng chi tiết hiển nhiên là con cháu của gia đình quý tộc cực kì lâu đời, phu nhân mỉm cười ôn hòa:

-Không có gì, ta cũng tự giới thiệu, ta là Tiêu Vũ Vi, con gái lớn của ta tên Tiêu Nguyệt Băng, còn con gái nhỏ tên Tiêu Nguyệt Tâm, lần này đi du lịch ở hải ngoại thì Nguyệt Tâm tình cờ thấy được ngươi trôi nổi trên biển, cứu giúp cũng chỉ là thuận tay ngươi không cần phải...

Lakjihal tự nhiên sẽ không giả thích, thứ gọi là ơn huệ liên quan đến nghiệp lực, lực nhân quả vô cùng phức tạp, cậu nhắm mắt lại suy nghĩ sau một thoáng rồi nói:

-Phu nhân và hai vị tiểu thư hẳn là người của võ giới.

Tiêu phu nhân ánh mắt bỗng dung nổ mạnh sát khí, Nguyệt Băng và Nguyệt Tâm ánh mắt cũng tràn đầy sự đề phòng, Tiêu phu nhân thấp giọng nói:

-Người nói gì ta không hiểu.

Lakjihal lắc đầu:

-Tiêu phu nhân hẳn là vì che dấu hai vị tiểu thư nên mới xuất ngoại, Nguyệt Băng tiểu thư có thể chất Băng Độ, Nguyệt Tâm tiểu thư lại là thể chất Âm Cung, cả hai đều là loại thể chất cực tốt để làm lộ đỉnh...

Vụt!...

Tiêu phu nhân thả người như hoàng yến lướt đến trước và vỗ một chưởng vào ngực Lakjihal, nội lực hùng hậu hiếm thấy, khí thể như tiên nữ bay lượn cứu thiên.

Oanh!...

Bốn phía bức tường bị đập nát, khí lưu bay tán loạn trong phòng.

Tiêu phu nhân và hai vị tiểu thư ánh mắt không thể tưởng được nhìn hình ảnh trước mắt.

Chỉ thấy Lakjihal nhẹ nhàng dùng một ngón tay chặn lại chưởng lực hùng hậu của Tiêu phu nhân, một ngón tay khác thì điểm ngay trán ngọc của nàng.

Ánh mắt của thiếu niên bình thản đạm mạc nhìn Tiêu phu nhân và nói:

-Ta báo đáp ơn huệ chính là báo đáp ơn huệ, làm vì bản tâm, các người không cần đa nghi, xin tin tưởng rằng nếu muốn thì chỉ cần một cái nháy mắt ta có thể giết người và chế phục hai cô gái kia dễ như trở bàn tay. Ta cũng chẳng có ý nghĩ gì với hai người con gái của người cả, con người của ta chỉ là không thích mang ơn thôi.

Lakjihal thu tay lại và bình thản đứng nơi đó, khí lưu đen trắng bốc lên và hình dáng cậu phát sinh biến hóa.

Tóc nâu hóa đen tuyền và thả dài đến eo, gương mặt thanh tú hoàn mỹ như tạo hóa, thân thể Lakjihal cũng cao hẳn lên, toàn thân y phục đều biến thành màu đen, cả người Lakjihal lúc này tựa như một đại dương thần bí mệnh mông. Cậu nhẹ nhàng thở ra:

-Vẫn là bản thể tốt nhất.

Lakjihal nhìn ba mẹ con Tiêu phu nhân đang dùng ánh mắt khó tin nhìn mình thì thần nhiên nói:

-Nói ra yêu cầu của các người, ta không có nhiều thời gian.

Tiêu phu nhân ánh mắt lấp lóe sau đó cắn răng nói:

-Bảo vệ hai đứa con gái của ta, không để chúng gặp bất kì nguy hiểm nào.

Tiêu phu nhân biết đây là một cơ hội khó gặp, võ công của thiếu niên trước mắt sâu không tưởng nổi, bản thân nàng đã là cao thủ cấp tông sư nhưng hoàn toàn cảm giác được tuyệt vọng khi đối đầu với thiếu niên, hơn nữa linh cảm mách bảo nàng rằng đây chỉ là một góc của núi băng thôi, nếu có được sự bảo vệ của thiếu niên này thì hai đứa con của nàng...

Lakjihal lạnh nhạt cười khiến Tiêu phu nhân rùng mình, trước ánh mắt đen thẳm ấy nàng tựa hồ bị lột trần mọi thứ, kể cả suy nghĩ của bản thân. Cường nện lại cảm giác khó chịu này, Tiêu phu nhân dùng ánh mắt kiên quyết đối diện với Lakjihal.

-Tình mẹ?... thật vĩ đại... Các người có biết rằng ta là kẻ được võ giới gọi là “Thiên Tai”, nguyện vọng của “Thiên Tai” chính là xóa bỏ “võ” khỏi thế gian. So với những kẻ truy đuổi các người thì ta còn nguy hiểm gấp ngàn lần. Vẫn còn muốn ta bảo vệ họ à?.

Tiêu phu nhân trong đầu nổ mạnh, ánh mắt nàng kinh hãi gần chết khi nghe câu này của Lakjihal, bỗng nhiên nàng bừng tỉnh, nếu... nếu như được “Thiên Tai” bảo vệ,... Nghĩ đến đây nàng dứt khoát:

-Ta vẫn mong muốn sự bảo vệ của người dành cho con gái ta, ta tin tưởng người sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Lakjihal nhìn thấy ánh mắt của Tiêu phu nhân thì cảm thấy khó giả quyết, vị phu nhân này không thể có suy nghĩ bình thường một chút được sao?... Lakjihal lạnh lẽo nói:

-Hai mươi năm, ta sẽ bảo vệ các người hai mươi năm, sau đó,... ha ha ha... ta sẽ làm việc mà “Thiên Tai” sẽ làm đối với kẻ của võ giới.

Tiêu phu nhân hiểu được ý của Lakjihal nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác, ít nhất còn được hai mươi năm sống yên bình, hơn là ngày ngày bị truy sát, cùng lắm thì sau hai mươi năm nàng sẽ tự tay phế bỏ công lực của bản thân và hai con. Hoặc là...

Lakjihal thanh âm lạnh nhạt:

-Đừng nghĩ đến chuyện cho con gái của người tiếp cận ta.

Lakjihal bỗng dừng xoay người thoáng nhìn về cửa sổ, cậu nhẹ nhàng nói:

-Kể truy đuổi các người đến rồi, xem ra công việc này cũng không nhàn rồi.

Ngoài khơi xa là năm chiếc chiến hạm tối tân đang dần áp sát.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Tàn sát.

Lakjihal trước mắt ba mẹ con Tiêu phu nhân bước ra lan can thuyền và hồ hững hờ nắm đầm đến trước.

OANHNNNNNNH!.....

Mặt biển ầm ầm nổ tung, năm chiến thuyền bị lật bay lên sau đó hóa thành bột mịn bị sóng thần cuốn đi không một tia vết tích. Mặt biển dưới một quyền của Lakjihal bị tàn sát bừa bãi nổi sóng cuộn cuộn.

Tiêu phu nhân và Nguyệt Băng, Nguyệt Tâm nhìn thiếu niên tựa như thần linh trước mắt bỗng dưng không hiểu cảm giác rất mờ mịt, thì ra con người có thể bước đến một bước này.

Tiêu phu nhân từng tự hỏi “Thiên Tai” là như thế nào, giờ nàng đã biết vì sao một người lại có thể đè áp tất cả thế lực võ giới đến không ngóc đầu lên được. Sức mạnh này đã không thuộc về con người.

Lakjihal đạm mạc nói với ba người:

-Khi nào có kẻ thù thì hãy báo ta, không có việc thì đừng làm phiền.

Nói rồi Lakjihal xoay người về phòng, cậu dùng Gnodom tu bổ lại căn phòng sau đó thả người trôi nổi bồng bềnh để bắt đầu quá trình hồi phục lại một phần lực lượng.

Thế giới này chỉ duy về nguyên thế giới tức ám chỉ những thế giới bình thường, nguyên bản, không ma pháp, không phép thuật, thậm chí khoa học kỹ thuật cũng sẽ bị giới hạn tại một mức độ cực thấp.

Võ giới cũng chỉ là nơi tập hợp của những kẻ tu luyện ra một chút ít nội khí trong mức độ mà nguyên thế giới cho phép.

Trong tình không thì nguyên thế giới là những thế giới có quy tắc tối cường đại nhất, sự hạn chế ràng buộc của nguyên thế giới thậm chí đè ép tất cả cường giả chưa đạt đến cấp độ Sáng Thế, Lakjihal cũng không ngoại lệ nhưng ở nguyên thế giới vẫn có một con đường khác, Thế Giới Cân Bằng giả - kí một khế ước linh hồn với thế giới đó để có thể mượn một chút lực lượng của thế giới cho bản thân sử dụng, bù lại Thế Giới Cân Bằng giả sẽ phải thực hiện một số nghĩa vụ theo giao ước.

Lakjihal đã giao ước với thế giới này và điều cậu cần thực hiện là quét sạch võ giả khỏi thế giới này. Bởi võ giới đang dần thâm thấu và ô nhiễm đến nguyên tắc của nguyên giới.

Nếu chỉ dựa bản thân thì sẽ mất rất nhiều thời gian để có thể thực hiện việc này, cậu đáp ứng điều kiện của Tiêu phu nhân cũng là vì việc này, sử dụng ba mẹ con Tiêu phu nhân như mồi nhử dẫn dụ ra đa phần võ giả, tiếp đó là một mẻ hốt gọn bầy cá lớn, dựa vào danh nghĩa của Tiêu phu nhân để che dấu danh tính bản thân đồng thời xây dựng một thế lực tạm thời nhằm cần quét tất cả những kẻ còn lại.

Cho nên nhìn như Tiêu phu nhân có lời trong cuộc giao dịch kì thực kẻ nắm đằng chuôi tất cả lại là Lakjihal.

Hiện bản thân cậu chỉ cần nâng cao độ phù hợp với khế ước nhằm có thể vận dụng nhiều lực vay mượn từ thế giới này hơn.

...

Sáu tháng đã trôi qua, Trên một hòn đảo lạnh giá ở cực bắc hành tinh. Giữa đây trời tuyết rơi mọc lên một căn nhà băng khá lớn, có thể thấy được thấp thoáng ánh sáng chiếu ra ngoài từ bên trong căn nhà.

Trên chiếc thảm da gấu trắng, ba bóng dáng yếu điệu ngồi quây quần đọc sách và trò chuyện với nhau.

-Chúng ta đã bị truy đuổi hơn sáu tháng rồi, vì sao Lakjihal vẫn chưa chịu ra tay, số lượng kẻ truy đuổi đã lên đến con số gần mười nghìn rồi...

Tiêu phu nhân nghe Nguyệt Băng nói thế thì trầm mặt xuống, làm sao nàng không đoán được số lượng kẻ truy đuổi tăng lên nhanh chóng chính là vì Lakjihal tung tin đồn về thể chất của Nguyệt Băng và Nguyệt Tâm.

Hoi lưỡng lự muốn nói nhưng nàng gần đây phát giác ánh mắt của Nguyệt Băng khi nhìn về thiếu niên kia đã mang theo thần sắc khác thường, thờ nhẹ một tiếng Tiêu phu nhân đưa tay ôn nhu xoa đầu con gái:

-Có lẽ đang luyện công đến giai đoạn quan trọng... Nguyệt Băng, con nghe lời mẹ, Lakjihal và chúng ta là hai thế giới khác nhau, tuyệt đối hần và con không có bất cứ cơ hội nào đến với nhau...

Tiêu phu nhân nói đến đây thì ngừng lời bởi vẻ mặt của Nguyệt Băng tái nhợt đầy tuyệt vọng, có lẽ bản thân nàng cũng hiểu điều đó nhưng chỉ là hông muốn hoặc không muốn thừa nhận điều này.

-Các ngươi trốn xuống dưới tầng băng sâu nhất, sau hai ngày hãy lên lại, lương thực ta đã dự phòng đầy đủ ở đây.

Giọng nói lạnh mạc của Lakjihal vang lên khiến Nguyệt Băng giật thót, mặt cô đỏ bừng khi liên tưởng đến đoạn nói chuyện vừa rồi bị người trong lòng nghe được, thế nhưng khi thấy ánh mắt hờ hững của Lakjihal lướt qua không một tia chần chừ thì mọi ảo tưởng của Nguyệt Băng vỡ tan thành trăm nghìn mảnh.

Lakjihal làm sao không cảm giác được những cảm xúc của người chung quanh đối với bản thân, thế nhưng cậu luôn lựa chọn dứt khoát và nhanh chóng nhất để tránh sự kéo dài những nhằng, nếu cậu chấp nhận một người thì cậu sẽ cho người đó một tia cơ hội để đặt chân vào thế giới của mình, còn nếu không thì cậu sẽ dứt chặt đứt mọi liên hệ.

Liếc nhìn hướng chân trời, Lakjihal khẽ cười ôn hòa:

-Bầy cá lớn nhất cuối cùng cũng bơi vào lưới, tuyết hòa máu sẽ là một cảnh tượng tuyệt đẹp.

...

Giữa mảng trời đất tuyết trắng lạnh lẽo, mênh mông.

Lakjihal tóc đen tuyền bay lượn phiêu phù, toàn thân nổi lên không một tia khí tức. Xung quanh cậu lúc này bao vây vô số nhân vật khí thế mạnh mẽ khủng khiếp.

Một ông lão ánh mắt âm lãnh bước đến quát lớn:

-Giao ra người tha cho ngươi một cái nhẹ nhàng.

Lakjihal nhẹ nhàng cười lắc đầu, một thiếu niên phong thái sáng ngời bước đến cao cao tại thượng nhìn xuống nói với âm thái ngạo mạn:

-Ngươi hẳn là kẻ bảo vệ ba người họ Tiêu?. Ngươi tuy rằng mạnh nhưng hiện tại bao vây ngươi là cao thủ tối đỉnh của hơn hai mươi thế lực lớn nhất thế giới, ngoan ngoãn thả người đi.

Lakjihal lẳng lặng nghe những tiếng vo ve chung quanh một cách bình thản, cậu đang đợi bầy cá bu lại cắn mồi mỗi lúc một đông hơn, những kẻ này hiện tại xem Lakjihal như thể đã chịu chết nên bắt đầu phân chia chiến lợi phẩm là Nguyệt Băng và Nguyệt Tâm.

Khí lưu Gnodom vận chuyển toàn bộ kinh mạch của Lakjihal và mỗi lúc một cuồng bạo sôi trào, bầu trời nhất thời dần chuyển đen, không khí cũng chịu áp lực nặng nề, sát khí hờ hững trong trời đất.

Nhìn nhân khí tham dự cuộc vui đã đủ Lakjihal mỉm cười cất tiếng nhẹ nhàng:

-Vậy là đã đến đầy đủ, sau đây cho phép buổi tiệc được bắt đầu.

Chỉ là những lời bình thường nhưng tất cả mọi người ở đây ngơ ngác như bị sét đánh, âm thanh vừa rồi tựa hồ thì thầm cạnh tai của hơn mười nghìn người bọn họ. Một số người nháy mắt nhận ra điều gì bất thường nên gào thét:

LUI!.....

Lakjihal lắc đầu, cậu tung người lên cao và khép bàn tay thành hình đao sau đó vận Gnodom chém hàng trăm nhát vào không khí.

Phách. Phách. Phách.

Bầu trời và mặt đất bị chém nát và xé rách như tận thế, máu tươi vẩy lên cao sau đó hóa thành huyết vũ phiêu tán khắp nơi.

Tất cả võ giả không một tia có thể chống cự, đây không phải là chênh lệch về chất hay lượng đơn giản như vậy, họ chỉ có thể chạy trốn hết sức có thể,

một nhóm võ giả đã bỏ chạy được hơn một dặm, chưa kịp vui mừng thì hơn mười đạo khí lưu không lồ ầm ầm xé nát không khí phách đến.

Cả nhóm hơn 50 võ giả không kịp hét thảm đã hóa thành một màn máu bay tung tóe lên không trung.

Giữa vùng cực bắc hoang vu diễn ra một tràng địa ngục đồ sát thảm thiết trong hơn hai ngày khiến mặt tuyết nhuộm thành màu đỏ tươi, võ giới hơn 10000 cao thủ táng thân dưới tay một thiếu niên, đến đây thì tất cả đã chắc chắn một sự kiện, “Thiên Tai” đã trở lại.

Sau trận chiến ấy, các thế lực hùng mạnh nhất của võ giới tổn thất thảm trọng đến độ gần như không thể phục hồi, các cao thủ, thế hệ thiên tài, thậm chí thế hệ tông sư cao thủ... tử thương gần hết.

Các truyền nhân trong môn phái được đưa vào đời rèn luyện cũng bị gọi về. Võ giới thực hiện chế độ bế quan tỏa cảng.

Tất cả những gì họ có thể làm hiện tại chỉ là yên lặng chịu đựng và vượt qua đợt thiên tai này.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã mười năm kể từ trận chiến hay nói chính xác là cuộc tàn sát đầm máu ở cực bắc.

Lakjihal dựa vào danh nghĩa của ba mẹ con Tiêu phu nhân thành lập một tổ chức tình báo bao phủ toàn cầu, cứ mỗi năm cậu sẽ lại dựa vào tình báo thu được để đi và quét dọn khắp nơi trên thế giới một lần, hơn nữa Lakjihal cũng bắt đầu cho thu gom toàn bộ điển tịch và tài liệu có liên quan đến võ giới lại.

Trong một căn nhà đơn sơ nhưng được bố trí tao nhã ở ngoại ô thủ đô Seouk, Lakjihal gấp lại Garial đang đọc dở và đứng lên. Hiện tại cũng đã đến lúc cậu bắt đầu phân công lại của kế hoạch - quét dọn các thế lực của võ giới.

Lakjihal cất bước về bên ngoài, mỗi bước chân của Lakjihal tựa như khiến mặt đất bị vụn vụn rút ngắn kì dị.

...

Thiên Môn, nước Hoàn.

Lakjihal đứng dưới chân núi và không thể cảm thán về sự hùng vĩ của nơi đây, chín ngọn núi nối tiếp và vây lại ngọn núi cao chót vót ở giữa, sương mù vờn quanh sơn mạch khiến quang cảnh mờ ảo tựa như lạc vào tiên giới, các kiến trúc thanh nhã màu trắng ẩn hiện giữa các ngọn núi.

Lakjihal liếc nhìn bản ghi chép tỉ mỉ trong tay, tông sư cao thủ còn lại mười người, truyền nhân hai người, trưởng lão, đệ tử tông cộng còn lại sáu trăm, đây là bởi vì đa số đã thiệt mạng trong cuộc tàn sát cách đây mười năm, một số lại bị chết trong các cuộc thanh tẩy mỗi năm của Lakjihal.

Đang lúc cậu định lên núi thì một bóng trắng phiêu nhiên lướt xuống, là một thiếu nữ với dung nhan khuynh quốc và thân hình yếu điệu tuyệt mỹ, nàng di chuyển tạo ảo giác như một vị thiên nữ giáng trần.

Thiếu nữ đáp xuống trước Lakjihal và bình lặng nhìn cậu không nói, Lakjihal mỉm cười:

-Một trong hai truyền nhân của Thiên Môn, Lạc Từ Hà còn được xưng tụng là võ giới mười mỹ nữ một trong, Điều Thiên Thánh Nữ. Không nghĩ có người lại cảm nhận được ta.

Lạc Từ Hà nhếch môi ngọc dịu dàng:

-Gọi người là “Thiên Tai” thì quá thất kính, không biết có thể cho tiểu nữ được biết tên người?.

Lakjihal thái độ hồ hững hờ lên, cậu lạnh nhạt:

-Các người biết tên ta vô ích, kẻ chết không cần phải biết?.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Soul Dari .Chiến sự sục sôi.

Lakjihal đưa tay vẩy sạch máu tươi sau đó thông thả từng bước hướng về ngọn núi trung tâm, trên cánh cổng lối vào Thiên Môn, Điều Thiên Thánh Nữ bị cậu dùng trường kiếm của chính nàng đóng đinh trên cổng nhìn vô cùng thê mỹ.

Đông. Đông. Đông...

Theo mỗi bước chân của Lakjihal, mười tòa núi rung lên dữ dội, hiện tại Lakjihal đã tăng lên phẩm chất của khế ước với thế giới đến mức có thể vay mượn một phần mười thế giới lực, điều này tương đương với việc chỉ cần cậu vung tay thì một con bão cấp 12 sẽ bùng nổ.

Bỗng dưng Lakjihal dừng bước, trước mặt cậu xuất hiện một thiếu niên, mày kiếm mắt sáng, phong độ phong nhã nhưng nội khí hùng hậu lắm nhien. Lakjihal gật đầu xem như lời chào:

-Lạc Vô Tẩn, anh trai của Lạc Tử Hà, được công nhận là người có tư chất tuyệt hảo đệ nhị chỉ sau tổ sư Thiên Trung Vân. Ngươi muốn báo thù cho em gái?.

Vô Tẩn nhìn Tử Hà bị đóng đinh trên cổng Thiên Môn thì ánh mắt thống khổ cực độ, một đầu tóc đen nháy mắt hóa trắng, hai mắt chảy ra huyết lệ, một cổ bạo ngược từ người hắt toát lên dữ dội. nhưng sau đó... Hắn chích có thể thu hồi cảm xúc của mình rồi lên tiếng bi thống:

-Ta biết hôm nay là ngày Thiên Môn bị xóa sổ nên chỉ muốn một lời giải thích, vì sao phải xuất hiện Thiên Tai, vì sao phải tận diệt võ giả, vì sao?.

Lakjihal không đáp mà lẳng lặng đứng nơi đó, một lúc sau cậu thở nhẹ và hỏi:

-Các ngươi luyện võ, nội khí lưu chuyển, sống đến hàng trăm năm, công lực phá đá xuyên thiết, vậy các ngươi có tin vào “huyền bí” không?.

Vô Tẩn sững sờ, hần lác đầu:

-Lúc đầu ta không tin, nhưng khi thấy ngươi thì ta tin.

Lakjihal gật đầu:

-Võ giới của các ngươi bị nguyên thế giới bài xích, thế giới này đã kí kết khế ước với ta, điều kiện là xóa sổ tất cả tồn tại của võ giới.

Vô Tẩn lặng người thật lâu, Lakjihal cũng không vội mà chờ đợi, đây là phép lịch của cậu thể hiện sự tôn trọng dành cho đối thủ dù đó có là kẻ yếu đi chăng nữa.

Giương mắt nhìn em gái thê mỹ đóng đinh trên cổng Thiên Môn, liếc nhìn trời đất bao la, hần cười, hần cười ra huyết lệ, mái tóc trắng vũ lộng tung bay, Vô Tẩn rút ra kiếm của mình sau đó thê thảm lác đầu:

-Sai không tại ta, thế giới này sinh ra ta nhưng không dung ta,... Chiến một trận với ta Thiên Tai, để cho ta được chết một cách vinh dự dưới tay ngươi.

Lakjihal mỉm cười giương tay, khí lưu Gnodom bắn ra thành hình một thanh kiếm.

Xoẹt...

Không hoa lệ, chỉ đơn giản và thuyên túy một chiêu xuất phát từ hai bên, vạn đạo quy nhất thành chân ngã, hai người quyết đấu chỉ với một kiếm nhưng không thể tả hết sự tinh túy trong đường kiếm của cả hai.

Vô Tẩn nhìn lỗ máu cực nhỏ trước ngực thì mỉm cười hài lòng:

-Cảm ơn.

Dứt lời hần ngã xuống.

Lakjihal trên cổ xuất hiện một vết kiếm mờ nhạt, một chiêu kiếm cứa rồi cậu chỉ thuần túy dùng sức người để đấu với Vô Tẩn xem như lời chào cho một đối thủ đáng giá tôn trọng.

Lakjihal tiếp tục thả bước về ngọn núi chính.

...

Lakjihal thong thả rời Thiên Môn, từ giờ trở đi nơi này có lẽ sẽ biến thành một địa điểm du lịch nổi tiếng, Thiên Môn cao cao tại thượng tồn tại hơn 3000 năm đến đây triệt để biến mất.

Cậu ngẩng nhìn tinh không xa thẳm, vậy là mục tiêu của chuyến hành trình này sắp đạt thành, khi nghiệp lực hóa thành thực chất thì cậu có thể dùng nó để sáng tạo lực nhân quả cho thế giới của mình đồng thời đạt đến mức độ của Sáng Thế giả.

Dựa theo tính toán về độ lệch thời gian, không gian thì có lẽ cậu đã rời đi Arthur gần một tháng, trận chiến lập quốc có lẽ đã nhen nhóm, tuy rằng nhân cách khác của cậu đang giữ vững nơi đó nhưng vẫn khiến Lakjihal không yên tâm, cậu muốn sớm trở về và đích thân chỉ đạo quân đội.

Dứt khoát giả quyết nhanh bước cuối cùng và thực hiện phương án kết thúc.

...

Mười năm sau.

Lakjihal sau khi diệt sạch tất cả các thế lực còn lại của võ giới thì cậu cho phóng vệ tinh nhân tạo lên quỹ đạo hành tinh và tiến hành bắn tia OXC do chính cậu nghiên cứu nhằm xóa bỏ trí nhớ của con người về võ giới, vốn ban đầu cậu có thể khiến nó tác dụng đến cả võ giả nhưng với cường độ như thế thì người bình thường sẽ chết nên kế hoạch này bị loại trừ ngay từ đầu.

Tiếp đó Lakjihal cho thiêu hủy toàn bộ ghi chép có liên quan đến võ giới, đến đây thì khế ước giữa cậu và hành tinh này hoàn thành cùng với việc Lakjihal đã tích đầy đủ nghiệp lực.

Tòa nhà cao ốc trung tâm thành phố Derbeisa, trong văn phòng sang trọng tại tầng trên cùng, Lakjihal lặng nhìn ba mẹ con Tiêu phu nhân chờ đợi quyết định của họ.

-Ba người các người là ba võ giả cuối cùng trên thế giới, hãy lựa chọn, hoặc chết hoặc tự phế võ công và ta sẽ tiến hành tẩy não.

Âm thanh đậm đặc của thiếu niên khiến cả ba người lạnh lẽo, thiếu niên nhìn như thanh tú trước mắt chính là kẻ đã tự tay giết sạch gần mười triệu nhân mạng của võ giới trong hơn hai mươi năm qua. Tuy không cam lòng nhưng Tiêu phu nhân vẫn tự phế bỏ công lực của bản thân cùng hai con gái.

Ngay khi Lakjihal muốn tẩy não ba người thì Nguyệt Băng nhẹ nhàng tiến đến hỏi:

-Sau này người muốn làm gì, ước nguyện của người đã hoàn thành.

Lakjihal mỉm cười lắc đầu không nói sau đó đưa tay điểm đến trán ba người.

...

Trên đỉnh núi cao nhất của Thiên Môn, Lakjihal nhìn thoáng lại thế giới này sau đó thân thể cậu bùng cháy và hóa thành tro tàn, từ giữa đám tro tàn bay ra một đạo ánh sáng chói lòa hướng về tinh không.

...

Galatron.

Đã hơn một tháng kể từ khi “Cha” rời đi.

Các Transforce đã đem nguồn tài nguyên mới từ việc giao dịch khắp nơi trong hệ sao trở về Galatron và thế hệ thứ ba đã được ra đời với hơn ba trăm triệu Transforce.

Kể từ đây Transforce đã chính thức trở thành một chủng tộc hùng mạnh trong dải tinh vân.

Lúc này Skyfall đang chịu trách nhiệm trông trẻ, hai đứa nhóc của chủng tộc tân sinh là Howlos và Shinami đã tương đối nói tốt tuy còn hơi ê a. Bỗng dưng Howlos và Shinami ánh mắt hướng đến tinh không sau đó tập tễnh chạy ra ngoài, Skyfall mỉm cười đầy vui mừng:

-Cha đã về.

Bên ngoài căn phòng nơi Lakjihal nằm nghỉ, mười hai Transforce thủy tổ cùng với Howlos và Shinami ánh mắt mong đợi nhìn vào cánh cửa.

Từ ngoài tinh không Galatron phóng đến một tia sáng đen trắng khổng lồ, đó là linh hồn của Lakjihal. Tia sáng đáp thẳng xuống tòa nhà kim tự tháp khổng lồ phát ra ánh sáng mãnh liệt chiếu khắp cả tinh không của Galatron. Tất cả Transforce nhìn ánh sáng thần thánh, cảm nhận hơi thở thần thiết nên đồng thời khụy xuống một chân:

-MỪNG NGƯỜI ĐÃ TRỞ VỀ THƯA “CHA”.

-Ừm!....

Một thanh âm ôn hòa truyền vào tâm trí mỗi Transforce khiến họ vui sướng khi cảm nhận được sự quan tâm của “Cha”.

Trong căn phòng rộng lớn màu trắng tại đỉnh kim tự tháp trung tâm, Lakjihal khẽ vận mình, cậu cứ có cảm giác như đã trải qua thời gian rất lâu, hô hấp lại không khí quen thuộc của Galatron.

Lakjihal khẽ mỉm cười khi dùng Mieris và biết được thế hệ Tân sinh thứ ba đã ra đời, vậy là từ giờ phút này chủng tộc Trasforce đã đặt vững gót chân trong hàng tỉ tỉ chủng tộc của tinh không, mặc dù còn nhỏ yếu nhưng Transforce có tiềm năng phát triển cực đại, là người sáng tạo, Lakjihal hy vọng một ngày nào đó các con của mình sẽ trở thành một trong những bá chủ vĩ đại của tinh không mệnh hùng vĩ.

Tiếp theo là việc phát triển chủng tộc cho Howlos và Shinami, nhưng tất cả phải đợi khi chiến tranh tại Soul Dari chấm dứt.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Galatron thì Lakjihal mang theo Howlos và Shina đáp đến thành Griode ở Soul Dari.

Ngôi thành Griode ngày hôm nay đã biến thành một bộ mặt hoàn toàn mới, tường thành được đúc bằng đá tinh cương trắng sáng ngời, các kiến trúc tương đối hoa lệ theo phong cách cổ điển được xây dựng khắp thành thay thế cho những ngôi nhà ọp ẹp khi xưa, tòa nhà chính được dựng cao đến chín tầng đặt ngay trung tâm, trên đỉnh gắn ma thạch phát sáng Lulevor, chung quanh thành Grode là một con sông nhân tạo rộng lớn lớn với dòng nước trong vắt, sau thành là những ngọn núi, thác nước và một hồ nước xinh đẹp có sự chăm sóc tỉ mỉ.

Grode dưới bàn tay của Arthur hiện tại khiến Lakjihal có cảm giác như đang đứng trước một thánh thành ánh sáng.

Dân số trong thành dưới sự chiêu mộ và kêu gọi cùng với các chính sách đối đãi hấp dẫn của Arthur đã tăng lên đến gần một triệu, dân binh là hai trăm nghìn, quân đội chính quy là một trăm nghìn, quân đội tinh nhuệ là hai mươi nghìn, quân đội đặc biệt trực thuộc Esdeath là một trăm và trực thuộc Arthur là một trăm.

Đây là chưa nói đến các thế lực ngoại vi của thành Griode do Ruykio thành lập bao gồm các thương đội, tổ chức tình báo, tổ chức sát thủ, đoàn lính đánh thuê...

Trong thành đã có học viện triệu linh thuật vừa được xây dựng hơn hai tháng. Các công trình công cộng như y viện, thư viện, quảng trường lớn trung tâm, ... tất cả đều được xây dựng và đầu tư kỹ.

Lakjihal hơi cười khở, có vẻ mình quá vô dụng, ngoài việc đưa về quân trang cùng với kỹ thuật phát triển thì cậu chẳng có tích sự gì cả.

Lakjihal mang theo hai đứa nhóc lặng lặng xuất hiện trong phòng làm việc của Arthur tại tầng chín tòa nhà trung tâm. Lakjihal nhìn thấy nàng đang ngăn người nhìn ra cửa sổ và nhíu lại đôi mi thanh tú.

Thả xuống hai đứa nhỏ để chúng tự chơi, Lakjihal tiến đến gần Arthur, cậu ôm lấy nàng từ phía sau và gác cằm lên bờ vai gầy nhẹ giọng nói:

-Điều gì khiến chị phải đau khổ suy tư đến thế?.

-Hiện tại chúng ta đang bị động nằm trong thế gong kim, nói đúng hơn thì là kim ba gong, công quốc phía nam sau khi biết được công quốc Ahari của chúng ta sắp có cuộc đảo chính đã có động thái chuẩn bị quân lực tiến công, và đích đến đầu tiên là thành Griode. Hung thú thủy triều cũng sắp cần quét đến, cuối cùng là công tước Zahal đang muốn thu tóm các thế lực lớn quanh bản thân nên chúng ta chính là cây gai lớn trong mắt hắn sau khi ta đánh bại công tước Filient.

Lakjihal trầm tư một lúc sau đó lên tiếng:

-Ess hiện tại?.

-Nàng đang dẫn quân viễn chinh phía bắc hướng về kinh đô của công quốc, lúc này đang giao chiến với công tước Athonie.

-Vậy hãy để em dẫn quân cản lại công quốc phía nam cùng với công tước Zahal.

Arthur tròn mắt nhìn Lakjihal như thấy sinh vật ngoài hành tinh, nàng hơi dò hỏi:

-Em có đúng là Lakjihal không thế?.

Lakjihal hơi bực mình buồn cười nói:

-Chị nghĩ đi đâu thế, tuy rằng em chỉ quen phong cách chiến đấu đơn thể nhưng nếu để em dẫn quân thì ít nhất bằng vào trí tuệ của mình em vẫn có thể đưa ra một số phán đoán hợp lý.

Arthur hơi cam chịu gật đầu:

-Vậy chị miễn cưỡng chấp nhận vậy, hai đứa nhóc khi này đến cùng với em đây là?.

Arthur hướng về Howlos và Shinami nghi vấn. Lakjihal ầm ập nhìn hai đứa nhóc đang ngồi nghịch sách của Arthur và nói:

-Đệ nhị chủng tộc, được em mệnh danh là hồn tộc, thủy tổ Howlos và Shinami, chúng là con của em.

-Oh... Đến và gọi mama đi nào hai đứa.

Arthur tiến đến vuốt ve đầu hai đứa nhóc sau đó ôn nhu khuyên bảo, Howlos cùng Shinami nghi hoặc ngẩng nhìn Arthur một lúc sau đó bập bẹ gọi:

-Maaa... m... maa....

Một cảm giác hạnh phúc chưa từng có xông đến khiến Arthur sửng người, nàng đưa tay nơi vị trí trái tim và cảm nhận lấy cảm giác khác thường này, đây là cảm giác khi được làm mẹ sao, thật tuyệt vời, ấm áp, ôn hòa, tràn đầy ôn nhu cùng thương yêu như muốn hòa tan mọi thứ dành cho con mình.

Thế là Lakjihal bị vút sang một bên, Arthur chăm chú chơi đùa với hai nhóc và hoàn toàn quên đi nỗi phiền não về tình hình chiến sự sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Xuất chinh Yordie.

Ánh sáng ban mai dịu nhẹ chiếu rọi khắp quảng trường lát đá cẩm kim trắng khiến quảng trường bừng lên thứ ánh sáng tinh khiết, thần thánh.

Đội quân toàn thân giáp bạc uy nghiêm đứng chỉnh tề khi thể cuộn cuộn, ánh sáng ma lực ẩn hiện trên toàn thân khiến cả đội quân tựa như thiên binh giáng hạ.

Tất cả họ dùng ánh mắt thành kính và cuồng nhiệt hướng về ban công của tòa nhà chính, người đang đứng nơi đó là tín ngưỡng, là sinh mệnh là ánh sáng dẫn dắt họ Knight King – Arthur Alturia Pendoragon, chính người đã dùng trí tuệ của mình để biến vùng đất bị ruồng bỏ này thành một tòa thành tráng lệ như hiện tại, chính người đã ban cho họ một cuộc sống mà bản thân họ không dám mơ đến.

KING ARTHUR!.... KING ARTHUR!....

Đội quân cuồng nhiệt gầm lên, và một dòng chảy mờ ảo từ trên người họ truyền đến Arthur. Arthur mỉm cười đưa tay áp xuống khiến tất cả tiếng hò reo lập tức lắng như tờ.

-Hôm nay, tòa thành mà chúng ta đang bảo vệ, nơi vợ con các người đang vui vẻ sinh sống hiện phải đối mặt với nguy cơ to lớn chưa từng thấy, vượt qua thử thách này, thành Griode sẽ được đổi thành công quốc Griode, các người hãy nâng cao vũ khí và cùng ta chiến đấu cho tương lai của vùng đất này.

RAO!...

Tất cả binh sĩ đồng loạt tuốt kiếm và chỉ thẳng lên trời thể hiện ý chí chiến đấu cùng lòng tin sắt đá của bản thân dành cho nhà vua.

Arthur gật đầu sau đó cao giọng nói:

-Quân đội viễn chinh lần này sẽ do em trai ta Lakjihal dẫn dắt, Lakjihal chức vụ trước đây chính là quan nội vụ của thành Griode, nay ta bổ nhiệm làm thống soái quân viễn chinh, Flavie, Suzana, Gromio và Anderon sẽ là phó tướng, mỗi người dẫn dắt mười nghìn quân chính quy cùng hai mươi nghìn dân binh trực quyền thống soái Lakjihal.

Từ đội quân bên dưới bước ra hai nam và hai nữ, bốn người eo thẳng tắp, đưa tay đặt lên ngực và nghiêm trang đáp:

-Nguyện được phục vụ nhà vua.

Cùng lúc đó Lakjihal toàn thân che kín chiến giáp đen tuyền bao phủ toàn thân chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời, cậu cười chiến mã toàn thân bao trùm giáp đen, cả người Lakjihal toát ra khí tức âm u như địa ngục kị sĩ, Lakjihal tựa như một điểm nổi bật giữa tòa thành trì ánh sáng này.

-Lên ngựa xuất phát.

Dưới mũ giáp dữ tợn là một giọng nói lạnh nhạt truyền đến khiến toàn đội quân không tự chủ rùng mình và tự giác chấp hành vô điều kiện.

Arthur nhìn đội quân dưới sự dẫn dắt của Lakjihal đi ra khỏi thành sau đó nàng xoay người quay vào trong, nàng cũng cần chặn bị để dân chúng phong thủ qua đợt hung thú thủy triều sắp đến

...

Lakjihal mang theo quân đội hướng về công quốc phía nam Yordie, cậu cho quân đóng trại tại một khu rừng khoảng cách biên giới hơn năm trăm dặm và bố trí trinh sát tỉ mỉ.

Trong lều trại trung tâm, Lakjihal cùng bốn phó tướng đứng xoay quanh địa đồ khu vực và thảo luận đối sách, Lakjihal chỉ lắng nghe ý kiến của mỗi người và trầm tư lựa chọn.

Nữ phó tướng Suzana đứng tay vạch con đường hành quân và nói:

-Ta cho rằng quân lực và hướng di chuyển của Yordie chủ yếu là theo đường này, con sông sẽ giúp chúng thuận tiện hơn trong việc vận chuyển lương thực, quân giới, và đây là đoạn con sông phải đi qua rừng Deami, binh lực của chúng sẽ phải phân tán ...

Flavie khoát tay chặn lại:

-Khoan đã nếu phân tích của Suzana là đúng thì tại sao không suy đoán trường hợp chúng đi vòng qua khu rừng.

Gromio mỉm cười chỉ vào đường biên giới:

-Bởi vì khu rừng này có hơn một nửa nằm trong lãnh thổ Yordie, ta nghĩ phân tích của Suzana là hợp lý nhất, nếu chúng ta phóng hỏa khu rừng khi chúng đi ngang qua thì có thể nắm chắc chiến thắng trận này đến hơn tám phần mười.

Anderon gật đầu:

-Ta cũng ủng hộ ý kiến của Gromio. Không biết thống soái nghĩ như thế nào?.

Lakjihal từ đầu đến giờ vẫn luôn giữ im lặng, cậu đưa tay chỉ vào một địa điểm trên bản đồ và hỏi:

-Ba vùng này có phải chính là khu vực cung cấp lương thực chủ yếu của Yordie?.

Suzana gật đầu, sau đó bỗng đứng nâng giắt mình mạnh mẽ trung mắt nhìn thống soái tựa như muốn xuyên qua bộ giáp đen mà quan sát chân diện của người này. Ba người còn lại cũng nhận ra điều gì nên bắt đầu trầm tư, qua một lúc Flavie ngẩng lên khỏi địa đồ và nói:

-Quả thực có độ khả thi, nếu... nếu như kế hoạch này thành công thì một mũi tên xuyên ba bia. Cô lập quân viễn chinh của Yordie, mở rộng địa đồ cho Griode tạo thành một con đường lương thực, cuối cùng là chặt đứt mạch máu của Yordie.... Quả thực... rất hấp dẫn...

Anderon trầm trọng:

-Nhưng việc này đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ bị giam lại tại đây, trong khi mục tiêu của chúng ta là ngăn cản quân viễn chinh cùng với tấn công công tước Zahal.

Lakjihal không nói mà dùng ngón tay di chuyển trên địa đồ, theo ngón tay của Lakjihal thì ánh mắt bốn người mỗi lúc một sáng lên, mỗi lúc một khó tin cùng với cuồng nhiệt. Lakjihal lạnh nhạt nói:

-Không nên hành quân theo lẽ thường, phải sáng tạo và bùng nổ sự bất ngờ khiến kẻ địch không tưởng nổi, khiến chúng trở tay không kịp. Các người cho trinh sát đi trước thăm dò con đường cùng với sự bố trí quân lực của Yordie, ba ngày sau chúng ta sẽ tiến hành. Một trận này cái ta cần không là ngăn cản bọn chúng mà là triệt để đánh ra tiếng tăm, tương lai cho thành Griode như lời của nhà vua.

...

Ba ngày sau.

Lakjihal chỉ kiếm về trước và gầm lên:

-Xuất phát.

Đội quân ào ạt cưỡi ngựa tiến theo sau Lakjihal, móng ngựa giẫm đất tựa như sấm dậy.

Lakjihal di chuyển cẩn thận và thần tốc, dọc đường cậu cho trinh sát tìm hiểu kỹ lưỡng đồng thời chia quân thành một nghìn đoàn đội nhỏ cải trang thành thương đội.

Vòng qua dãy núi Jajal, vượt khỏi sự kiểm tra của bốn tòa thành trì phụ thuộc, sau năm ngày hành quân thì sáng ngày thứ sáu, quân đội của Lakjihal lấy thế sét đánh bao vây lấy thành Akami của đại công tước xứ Yordie – Misuhi.

Misuhi là một trong hai đại công tước của Yordie, hẳn chẳng thể nào ngờ được lại có một đội quân của tòa thành hẻo lánh lại xuất hiện dưới chân tường thành của mình, đội quân này đã đi xuyên qua hơn bốn tòa thành trì mà chẳng hề bị phát hiện.

Trong thành hiện tại chỉ có năm nghìn lính thân vệ, thêm cả lính bảo vệ và thanh niên có thể mặc giáp lên trận cũng chưa đến mười nghìn, tất cả hơn hai trăm nghìn đã bị điều đi trong cuộc viễn chinh đến công quốc Ahari. Misuhi vốn mạnh một phát khiến chiếc bàn bị linh lực của hắn chấn cho thành bụi:

-Lũ ăn hại của bốn tòa thành phía trước đã làm việc ngu xuẩn gì. Hơn một trăm nghìn, ròng rã hơn một trăm nghìn quân, lính thám báo của chúng ta chui dưới váy đàn bà mà sống hay sao. Chết tiệt.

Lakjihal vung kiếm về trước:

-Toàn quân công thành.

VÌ NHÀ VUA VĨ ĐẠI.....

Toàn quân gầm lên thanh thế mệnh mông chấn động, vót ngựa tung bay, những lá cờ màu đỏ trắng mang quân huy hình thánh kiếm Excalibur phát phới đón gió, cả đội quân tựa như một con thủy triều màu bạc cuốn về hướng tòa thành.

Trên đài cao, Misuhi cười gằn lên:

-Lũ các ngươi bức ta, rất tiếc phải chấm dứt chuyến đi ngu xuẩn của các ngươi tại đây, THẢ RỒNG!!!...

Graoooo!.....

Một bóng đen khổng lồ bya vụt lên từ trong thành, đó là một con hắc long cao hơn ba mươi mét, thân thể ẩn hiện dung nham nóng cháy, long uy trầm thấp lan tỏa và bao phủ chiến trường khiến sĩ khí của quân đội bị giảm đi rõ rệt. Lakjihal cùng tỏa ra khí áp của mình chống lại long uy và hấp dẫn ánh mắt của hắc long.

-Tiếp tục tiến công, Anderon thay ta chỉ huy quân đội.

Lakjihal nói rồi giật cương hắc mã khiến nó lồng lên và lao vụt đi về phương khác. Con rồng cũng không để ý đến mệnh lệnh của công tước mIsuhi mà gầm thét đuổi theo Lakjihal tựa như có điều gì đang hấp dẫn nó.

...

Lakjihal điều khiển hắc mã thoải mái né tránh hắc hỏa của con rồng thổi đến, cậu dẫn dụ nó đến một khu núi đá lởm chởm thì xuống ngựa và rút kiếm, mang khiên vào. Lakjihal cười cất tiếng:

-Làm tọa kỵ cho ta, hoặc chịu một trận hành hạ sau đó làm tọa kỵ cho ta, ngươi chọn con đường nào hắc long?.

GRAOOOO...

Hắc long vốn là loài có trí tuệ nên dễ dàng hiểu được lời nói của Lakjihal, nó cảm thấy sỉ nhục nên cuồng nộ phun ra hắc hỏa điên cuồng, cả vùng núi đá chìm trong biển lửa tựa như địa ngục.

Lakjihal nấp sau một tảng đá chờ đợi hắc hỏa qua đi sau đó lao ra và áp sát vào hắc long.

COANG!...

Móng vuốt con rồng chém vào khiên đen phát ra âm thanh sắt thép va chạm chói tai. Lakjihal xoay một vòng giảm bớt lực tát sau đó tung người vùng kiếm đâm vào sườn hắc long.

Con rồng đập cánh tạo thành khí lưu cuộn cuộn sau đó quét chiếc đuôi tựa như một thanh kiếm khổng lồ vào ngang eo Lakjihal.

Lakjihal nhún người lên né tránh.

Xoẹt....

Núi đá phía sau cậu bị chém gọn gàng thành hai nửa và ầm ầm vỡ nát. Ngay khi Lakjihal còn đang lơ lửng chưa tiếp đất thì một luồng hắc hỏa ập đến.

Lakjihal vùng khiên tát bay hắc hỏa sau đó mướn đà nhún người lui về sau.

-Kinh nghiệm chiến đấu không tệ.

Con rồng gầm lên đầy đắc ý, Lakjihal thấy thế chỉ lắc đầu cười khẽ. Cậu khẽ nhún chân lao đến cận thân với con rồng.

Tiếp đó đã không còn là một cuộc đấu mà diễn ra sự hành hạ đơn phương. Hắc long hiện tại mới biết được lúc trước chiến đấu chỉ là sự đùa cợt của hắc kỵ sĩ trước mắt, kẻ này cận thân chiến đấu đã đạt đến trình độ hoàn mỹ vô khuyết.

Dự đoán sự tấn công, mỗi một nhát kiếm, mỗi một khi vùng khiến đều là sự tính toán chi tiết không một khuyết điểm. Trên người hắc long vết kiếm mỗi lúc một nhiều, tuy không trí mạng nhưng cũng khiến nó kiệt sức, nó đã hoảng sợ.

Hắc long gào thét không cam lòng sau đó phóng vút lên, Lakjihal lắc đầu huyets sáo gọi chiến mã của mình sau đó từ bên hông chiến mã lấy ra một sợi xích ma trang. Cậu vùng sợi xích khiến nó biến dài ra và quất về hướng con rồng.

Bốp... Bốp....

Một trận roi đánh cho hắc long lăn lộn trên không trung, sau khi nó rớt xuống đất thì Lakjihal thả bước về phía đầu rồng cự đại và vỗ vào má nó:

-Ta rất thích tính cứng cỏi của ngươi, nhưng đôi lúc phải hiểu được cúi đầu trước kẻ mạnh hơn, làm tọa kỵ cho ta một trăm năm sau đó ta thả ngươi tự do.

Hắc long không cam lòng trầm thấp gầm gừ nhưng sau đó nó chỉ có thể gật đầu.

Lakjihal đưa tay áp lên trán hắc long, một luồng năng lượng lạ thường tiến vào cơ thể nó khiến các vết thương nhanh chóng khép miệng. Lakjihal cũng không cần buộc cương mà vỗ vào thân hắc long ý bảo nó đứng lên sau đó tung người lên đầu hắc long.

Cả người cùng rồng phóng vút lên trời biến mất khỏi dãy núi đá

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Phá giải tình huống bị động.

Thành Akami có địa thế hiểm trở khi kẹp giữa hai dãy núi, quân đội của Griode mặc dù dựa vào ma trang nhưng rất khó khăn trong việc công phá, nhất là khi trong thành còn có triệu linh sư bán tông sư Misuhi trấn giữ.

Tuy nhiên quan trọng nhất chính là cuộc chiến giữa thống soái và con hắc long, chỉ cần thống soái có thể giữ chân con rồng thì trong vòng hai ngày quân đội có thể mài chết thành Akami, nếu không thì...

Đúng lúc này truyền đến tiếng gầm chấn động bầu trời khiến toàn thể quân đội Griode chìm xuống trong tuyệt vọng. Một bóng dáng khổng lồ từ chân trời âm âm lao đến.

Trên cổng thành, Misuhi nắm lại nắm đấm:

-Tuyệt!... Toàn quân mở cửa thành phối hợp với hắc long tiến công quân Griode.

GIẾT.....

Quân thủ thành gầm lên sau đó công thành và ồ ạt tiến ra.

Trong khi quân đội của Griode sững sờ chưa kịp phản ứng thì quân đội của Akami đã áp sát. Tất cả chìm trong tuyệt vọng.

Hắc long há miệng phun ra hắc hỏa khổng lồ.

OANH!....

Cả chiến trường hoàn toàn yên tĩnh chết chóc.

Luồng hắc hỏa oanh vào quân của Akami sau đó hắc long đáp xuống sau quân của Griode. Misuhi ngây ngốc đứng trên cổng thành, trong tay hắn vẫn còn gươm lên kiếm của mình, nhưng quân đội phía dưới đã bị thiêu rụi không còn mấy mạng.

Một giọng nói lười biếng, lạnh nhạt từ trên đầu hắc long truyền đến toàn quân.

-Công thành...

Hắc kị sĩ chỉ tựa như một điểm nhỏ so với hắc long nhưng hiện tại bóng người ấy lại sáng chói hơn bao giờ hết trong lòng toàn thể quân đội Griode.

Quân Griode nghe giọng nói quen thuộc của thống soái Lakjihal thì sĩ khí bùng lên đại chấn, toàn quân gầm lên tiếng gầm chiến thắng sau đó tuốt vũ khí ồ ạt như thủy triều xông vào thành và nhanh chóng kiểm soát mọi thứ.

Đại công tước Misuhi ý định đào tẩu nhưng hắn không có đường thoát trước sự truy bắt của Lakjihal cùng với hắc long. Lakjihal cho rằng một Misuhi còn sống ý nghĩa nhiều hơn Misuhi đã chết nên cậu bắt buộc hắn kí khế ước nô lệ với hắc long.

Còn muốn kí khế ước nô lệ với Lakjihal?, đây là vinh dự mà không phải kẻ thua trận của một hành tinh hẻo lánh nên có được.

Tiếp đó Lakjihal ép buộc Misuhi cấp tốc truyền tin đến đội quân viễn chinh về việc phối hợp với thành Griode chống cự hung thủ thủy triều.

Công chiếm thành Akami đồng nghĩa việc Yordie đã bị đánh chiếm gần một nửa lãnh thổ, mạch lương thực của Yordie đã bị cắt đứt, sự liên lạc của Yordie với công quốc đồng minh Achile cũng bị đoạn tuyệt.

Lúc này Lakjihal cũng nhận được tin tức Ess đã thắng trận trong cuộc chiến công chiếm kinh đô và hiện tại đang hành quân chấn nhiếp các công tước phía bắc tạo thành thế gọng kìm đối với công tước Zahal.

Quân đội từ phía bắc hiện đang trấn giữ kinh đô của Esdeath sẽ cắt đứt liên lạc của công tước Zahal cùng với các công tước khác, đội quân của Lakjihal sẽ theo hướng nam từ thành Akami công phá mọi cản trở và tập kích thành Sluogat của công tước Zahal.

...

Trong lãnh địa của mình, công tước Zahal càng xem các chiến báo thì đôi mày càng nhíu sâu, hẳn đã không còn đường thoát, khí thế của quân đội Griode hiện tại mạnh như sắt, công chiếm kinh đô, công chiếm hơn nữa lãnh thổ Yordie.

Cả hai hướng, hẳn đều bị cô lập.

Zahal thờ dài một tiếng, hẳn không thể không ghen tị với Arthur vì có được hai vị đại tướng tài ba phụ tá cho mình. Xem ra cũng đến lúc lật bài, Zahal tự tay viết năm bức thư sau đó cho chim truyền tin mang chúng đi bay về các hướng khác nhau.

Năm bức thư mà hẳn gửi đi sẽ đến tay năm vị công tước khác, họ được công tước Zahal nhận làm con nuôi trong bí mật, Zahal vốn muốn để lá bài tẩy này đến lúc cuối cùng sau đó một bước tung ra tạo thế bất ngờ áp đảo tất cả các phương công tước khác, sau đó bước lên ngôi vua của công quốc.

Thế nhưng hiện tại hẳn không thể không đem nó ra, hẳn đã cảm thấy sự uy hiếp to lớn từ Arthur.

Một cơn bão lốc cuối cùng sẽ càn quét khắp công quốc Ahari, kẻ sống sót cuối cùng còn hoàn hảo sẽ chính là kẻ thống trị mới của Ahari.

Các thế lực lớn nhỏ trên khắp công quốc cũng cảm nhận thấy thấp thoáng hơi thở của hỗn loạn.

...

Đội quân màu bạc của thành Griode tựa như một thác nước mãnh liệt thổi quét mọi vật cản trên đường đi và tiến thẳng đến lãnh địa của công tước Zahal.

Họ có niềm niềm tin tất thắng bởi dẫn đầu họ là vị thống soái đã tự mình thu phục hắc long của đối thủ thành tọa kỵ cho mình. Thu phục một con rồng, đây là điều mà gần như trở thành thần thoại của công quốc heo lánh phía cực nam đại lục.

Lakjihal cười hắc long và bình thần dùng Mieris quan sát khắp thế giới này, cậu chỉ dùng Mieris để xem xét thế giới tựa như một hành động tôi luyện tâm tính, Lakjihal sẽ không dùng nó để trợ giúp sự phát triển của Griode theo như yêu cầu của Arthur.

Trong một buổi tối khi quân đội dùng hành quân và nghỉ ngơi và chuẩn bị cho trận chiến sắp đến thì thư tín truyền đến từ tổ chức tình báo của Ruykio thông quan thương đội trong vùng.

Lakjihal xem xong thư tín thì chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, hiện tại khí thế của quân đội đang dâng đến đỉnh điểm, trận này chắc thắng gần như không có gì bất ngờ, sự bất ngờ lần này sẽ là một trải nghiệm để Lakjihal tôi luyện các tướng lĩnh dưới trướng.

Lakjihal cũng không quyết định mà cho gọi bốn vị phó tướng vào sau đó đưa thư tín cho họ xem sau đó chờ bốn người phát biểu ý kiến.

Flavie, Suzana và Gromio đều cho rằng chiến thắng đã định sẵn, duy chỉ có Anderon là im lặng không nói, hẳn không tin Lakjihal đơn giản chỉ gọi đến thảo luận chỉ để nói những điều tẻ nhạt như chiến thắng định sẵn thế này.

Lakjihal hài lòng với biểu hiện của Anderon, kẻ này luôn điềm tĩnh trong mọi trường hợp, thắng không kiêu ngạo, thua không tự ti. Bình thần, trấn định và sáng suốt trong nhiều vấn đề.

Lakjihal ngón tay gõ trên địa đồ và nói:

-Các người cho rằng đã thắng định rồi hả, sai, quá sai. Các người đều nhìn thấy quân ta mạnh mẽ không cần nổi, đều nhìn nhìn thấy đại tướng Esdeath vô địch, các người cho rằng các công tước sẽ không thấy được điều này?.

Ba người đồng thời chảy ra mồ hôi lạnh, họ thấp thoáng hiểu được gì. Anderon gật đầu và bắt đầu phân tích:

-Khi xuất hiện một thế lực mạnh mẽ như Griode, sở hữu hai nhánh quân đội khủng khiếp dưới sự chỉ huy của tướng quân Esdeath và tướng quân Lakjihal, tất cả các phương thế lực bị uy hiếp sẽ tề tụ thành một khối. Lấy công tước Zahal hiện đã lật ra bài tẩy thì hẳn sẽ là kẻ lãnh đạo của phương thế lực này. Ta tin rằng hiện đã có ba quân đoàn với nhân số mỗi quân đoàn tầm năm trăm nghìn đang đánh về kinh đô, thành Griode cùng với nơi này.

Anderon vừa nói dứt lời thì chim truyền tin bay đến. Lakjihal mở ra thư tín sau đó mỉm cười nói:

-Người đoán sai rồi Anderon, là ba trăm nghìn tiến về Griode, ba trăm nghìn tiến về lãnh địa của Zahal, và “hơn một triệu rưỡi” tiến đến kinh đô, các tòa thành bị Esdeath thu phục trên đường đánh đến kinh đô cũng ráo riết phản kháng. Thương đội trong lãnh địa của Zahal cũng thông báo rằng Zahal đang tập hợp tất cả quân lực chuẩn bị xuất phát về kinh đô ý đồ hội hợp với quân viện trợ cùng tiến công chiếm giữ kinh đô. Thế nào?. Ba vị còn cho rằng chúng ta thắng chắc?.

Lần này không chỉ ba người mà cả Anderon trán cũng bốc mồ hôi lạnh ròng ròng, họ gần như tuyệt vọng không đường sống, cho dù tướng quân Esdeath có tài ba như thần đến đâu thì hơn một triệu năm trăm nghìn quân đối với ba trăm nghìn trấn thủ kinh thành là không đường sống, quân lực chênh lệch xuyên suốt năm lần.

Lakjihal lạnh nhạt cất tiếng:

-Cơ hội xoay chuyển chìa khóa nằm ở quân đoàn của chúng ta, con rồng ta đang cười và Misuhi đang làm tù binh trên tay ta.

Lakjihal chỉ vào địa đồ và tiếp tục:

-Lúc này chúng ta sẽ chia quân, các người xuất lĩnh một trăm nghìn quân chặn lại bước tiến của Zahal.

Lakjihal chỉ đến đội quân tiếp viện của Zahal và nói:

-Ta sẽ mang theo ba mươi nghìn còn lại di chuyển thần tốc đánh tan đội quân tiếp viện và tiến về hậu doanh của quân đoàn đang tiến công kinh thành, tiếp đó dùng thế không thể cản phá xé nát quân lực của chúng làm hai rồi tiến thẳng vào kinh thành phối hợp với Esdeath.

Lakjihal chỉ vào thành Griode:

-Cho một nhóm người hộ tống Misuhi đến Griode để hấn chỉ huy quân đội của hấn phối hợp với nhà vua. Hấn đã bị kí khế ước nô lệ nên các người không cần lo lắng.

Anderon nhìn kế hoạch và suy tư:

-Nhưng người chỉ có ba mươi nghìn quân, chưa nói đến một triệu rưỡi quân ở kinh thành, làm sao người có thể đánh tan ba trăm nghìn quân tiếp viện.

Lakjihal mỉm cười:

-Ta có con rồng, con rồng tuy không thể chống lại số đông quân nhưng nó mang đến sĩ khí cho quân ta và triệt để tiêu giảm sĩ khí quân địch. Một khi ta xé nát quân đoàn tiến công kinh thành làm đôi thì các người đã có thể xem đó như tin tức thắng lợi.

...

Ánh sáng bình minh chiếu rọi khắp bình nguyên mênh mông khiến quang cảnh nhuộm màu hi vọng tuyệt đẹp.

Ba mươi nghìn người được lựa chọn đều là tinh anh trong tinh anh của quân đoàn viễn chinh, trong người họ mang trọng trách nặng nề, họ sẽ là đội quân sát thủ công phá toàn bộ chiến trường mang đến hy vọng thắng lợi cho thành Griode và nhà vua trong trận chiến này.

Ba người nghìn con người ánh mắt lãnh liệt, sống lưng thẳng tắp, giáp trụ bóng loáng, vũ khí sáng choang, khí thế chiến đấu và sát khí bốc lên tận mây xanh.

Họ có niềm tin tất chiến, tất sát, tất thắng bởi người sẽ dẫn dắt họ chính là một trong những vị thần tín ngưỡng của họ, em trai của nhà vua vĩ đại, hắc long kị sĩ Lakjihal Alvia Zioragon.

Hắc long tung sai cánh hơn trăm mét mang theo hắc kị sĩ phóng lên bầu trời, đội quân theo sau cũng thúc chiến mã cường tráng lòng lên sau đó lao vút theo, ánh mắt của họ tràn đầy nhiệt thành hướng về bóng lưng cao ngất trên đầu hắc long.

Cả đội quân như một mũi tên bạc phóng đi tựa sấm sét về mục tiêu đầu tiên – quân tiếp viện.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Thảm liệt tột cùng.

Lakjihal cùng quân đoàn tiến công thần tốc, chỉ trong vòng hai ngày đã chặn trước hướng đi của quân tiếp viện.

Lướt nhìn đội quân thanh thế khổng lồ đối diện, cả bình nguyên bao phủ một sắc lam của binh sĩ quân địch, đội quân kéo dài đến tận chân trời, sát khí trùng thiên có thể thấy được từ cách đó hàng trăm dặm.

Hắc long kị sĩ ngoảnh đầu về sau hỏi quân sĩ của mình:

-Các người sợ sao?.

Tất cả binh sĩ cười khẩy đồng thời đập tay lên ngực và đồng thanh đáp:

CHỈ SỢ KHÔNG ĐƯỢC CHẾT TRẬN VÌ TƯỚNG QUÂN....

Lakjihal cười to:

-Tốt lắm, nâng lên vũ khí của các người, sóc lại tinh thần, chỉnh đốn quân trang, chúng ta sẽ chỉ xông thẳng về trước, xé nát đội quân của kẻ thù, dùng máu tươi của chúng để vẽ nên tương lai cho Griode.

ROANG!....

Tất cả binh sĩ rút ra vũ khí, Lakjihal vỗ vào hắc long khiến nó bật tung người lên không và gầm lên một tiếng dữ dội, Lakjihal chỉ kiếm về trước:

-GIẾT!.....

Ma trang chuyển hoá thành dạng khinh giáp, vũ khí trong tay binh sĩ cũng đổi thành dạng siêu trọng kiếm. Chỉ ba mươi nghìn người nhưng lại lấy thế như nước lũ cuốn về hướng đội quân đông nghịt cả binh nguyên.

Thống soái quân tiếp viện nhủu mày nhìn đám người ít ỏi phía đối diện và ra lệnh:

-Dừng trọng nỏ bắn phá con rồng, cho xạ thủ vào vị trí nhắm bắn kị binh quân địch, thật đúng là không biết tự lượng sức.

Rào....

Một loạt mũi tên phá giáp khổng lồ bắn đến trước hắc long. Lakjihal đổi ma trang trên tay thành một thanh kị thương và phối hợp với hắc long. Cậu tung người đến phía trước và chuẩn xác đánh nát tất cả phá giáp tiền khổng lồ.

Cùng lúc hắc long phun ra một luồng hắc hỏa to lớn thiêu tàn loạt tên bắn về đội kị binh phía sau.

Tên thống soái ra lệnh cho trọng giáp quân mang đại khiến đến dựng tường phòng ngự và cho trường thương binh tiến đến. Đáp lại hắn chỉ là ánh mắt như nhìn thẳng ngu của Lakjihal.

Lakjihal chuyển đổi quân trang thành một thanh đại kiếm dài hơn ba mét sau đó từ trên người hắc long lao xuống như lưu tinh.

Oanh!....

Một vụ địa chấn bùng nổ lên từ vị trí Lakjihal tiếp đất khiến tường phòng ngự bị sập xuống.

Lakjihal mang đại kiếm khổng lồ quét ngang mang theo hơn hai mươi ngàn mạng, máu tươi vẩy lên như mưa. Đội quân phía sau dưới sự hỗ trợ của Lakjihal xông qua tường phòng ngự.

Lakjihal tung người lên và hắc long bay vút qua đón lấy cậu, đồng thời một luồng hắc hỏa ào ạt thiêu cháy quân thù. Một người một rồng cùng quân đoàn kị binh bạc tàn sát với khí thế không cân nổi, quân tiếp viện một chốc lại một chốc bị mài đến không còn manh giáp.

Trận chiến với quân tiếp viện kéo dài đến hoàng hôn thì chấm dứt.

Toàn diệt.

Hoàn toàn không chừa bất kì kẻ nào sống sót, máu tươi đỏ rực cả binh nguyên, ánh nắng yếu ớt của hoàng hôn bao phủ lên những bộ giáp bạc đầm máu, quân đoàn kị binh lúc này tựa như những tử thần gặt hái sinh mạng, họ cười chiến mã giữa đại địa đầy máu thịt của quân thù.

Lakjihal vung kiếm chém bay đầu tên thống soái quân tiếp viện sau đó leo lên hắc long và trầm thấp nói:

-Cứ tiếp tục giữ vững khí thế này, lập tức hành quân vòng qua dãy núi Futon và đánh vào hậu quân của quân đoàn đang tiến công kinh thành. Ta sẽ mở ra trận doanh quân địch khi các người đến nơi, từ giờ chúng ta sẽ chia ra.

Đoàn kị binh không đáp lời mà chỉ tra vũ khí vào vỏ sau đó thúc chiến mã lồng lên lao về trước.

...

Trong tòa chính điện của kinh đô Alumia, Esdeath ngồi trên bảo tọa, dưới chân nàng là địa đồ rộng lớn của khu vực phía nam, Esdeath chống cằm tựa vào tay ghế rộng rãi, nàng lười biếng nhip gót giày.

Đã gần hai tuần kể từ khi nàng công chiếm thành công kinh đô Alumia của công quốc, nhớ đến cuộc chiến đầm máu khi đó thì cả người nàng lại sôi trào hẳn lên, quá tuyệt vời. Và khi quân địch chết hết thì nàng lại quay về chế độ lười biếng cộng chán nản.

Mới đây, khi nhận được tin tức hơn một triệu rưỡi quân đang tập kết đến trước kinh thành thì tâm trạng Ess trở nên phấn chấn hẳn lên, nhưng Lakjihal lại bảo nàng hãy đợi trong kinh thành,... làm sao có thể thể được,... cuộc vui đang diễn ra tung bừng bên ngoài, còn tên kia lại nhốt nàng trong kinh thành, không thể chấp nhận,...

Ess đứng lên và đi trên địa đồ khổng lồ, gót giày của nàng giẫm lên vị trí của quân tiến công kinh thành, nàng nở nụ cười khát máu dữ dội. Bóng của Ess bao phủ lấy biểu tượng của quân thù tựa như một ma ảnh khủng bố đang nhe ra răng nanh của mình.

...

Bầu trời trên đồng bằng chuyển sang sắc màu đen tối, không khí âm u bao phủ lấy đội quân đông nghịt đang dàn quân trên đồng bằng mệnh mông tựa như có một bóng ma khủng khiếp đang phủ bao phủ và lộ ra nụ cười khát máu đối với quân đoàn.

Phía trên tầng mây, Lakjihal cười hắc long và ôm trán đau đầu, cô nàng này quả nhiên chẳng chịu ngồi yên khi nghe được mùi chiến tranh. Cách nơi đóng quân của kẻ thù năm trăm dặm là kỵ binh đoàn của Ess. Sau lưng quân thù là kỵ binh đoàn của cậu, và trùng hợp là mỗi người chỉ mang theo ba mươi nghìn quân.

Lakjihal biết đây là Ess đang chứng tỏ bản thân trước cậu.

-Thôi cũng được, dù sao cũng là một cơ hội tốt để rèn luyện ra tinh binh, cũng phải chia cho nàng một phần.

Lakjihal cầm siêu trọng kiếm vỗ vào hắc long ý bảo nó bay về kinh đô đợi tại nơi đó, bản thân cậu thả mình xuống. Lakjihal tựa như một vì sao vẫn lạc xuyên thủng tầng mây hướng về phía trung quân của kẻ địch.

Esdeath nói phương xa nhìn ánh sao băng đang rơi xuống từ tầng mây đen thì ánh mắt lóe lên tia vui vẻ:

-Chàng luôn biết tạo ra nét đẹp của bạo lực tội đỉnh, đẹp quá...

Ess tuốt kiếm và mỉm cười khát máu hướng về quân đội của mình:

-Giờ sẵn đã điểm hơi các chiến binh, nói cho ta phương châm của quân đoàn dành cho kẻ thù nào.

TÀN BẠO, TÀN BẠO VÀ TÀN BẠO HƠN NỮA.

Esdeath chỉ kiếm về phương xa:

-Nơi đó đang có một bầy heo đang đợi giết thịt, còn đợi gì nữa các chàng trai.

SÁTTTTTTTTTTTTT!.....

...

Tổng chỉ huy quân tiến công kinh đô tên Banvac, hẳn là một vị tướng có kinh nghiệm chiến trường hơn năm mươi năm, cả đời hẳn từ khi thanh niên đến lúc này đa phần đều sống trên lưng ngựa.

Hắn có trực giác chiến trường vô cùng nhạy bén, thứ trực giác này được tôi luyện từ xương máu của đồng đội và quân thù, từ vô số trận chiến lớn nhỏ mà ra. Khi nhận được trọng trách chỉ huy quân đội tiến công kinh thành thì hẳn đã cảm giác được sự tình không đúng, kẻ thù chỉ là một tòa thành nhỏ ở cực nam hoang vu, thế nhưng số lượng quân đội đưa đi chinh phạt đã gần như là toàn bộ quân lực của công quốc.

Banvac điều tra chi tiết mọi tình báo về tòa thành này, hẳn càng xem thì càng thấy sự bất thường, sự hùng mạnh hiện thời của Griode chỉ bắt đầu kể từ khi bốn người lữ khách lạ mặt đặt chân vào tòa thành này. Và sự tình cũng bắt đầu từ khi đó.

Bốn kẻ này không hề có danh tiếng, tựa như từ hư không bước ra vậy, Banvac biết được linh cảm không lành của mình từ nơi đâu, bởi vì hẳn đang phải đối diện với một kẻ thù đang hoàn toàn được bao bọc trong lớp sương mù bí ẩn, hẳn hoàn toàn không biết bất kì điều gì về kẻ thù cả, đây đã là điều tối kị.

Đúng lúc này Banvac nghe được tiếng xô xao ngoài doanh trại, hẳn mở cửa lều và thấy bầu trời sáng bừng lên trong khi lúc này đang mây đen đang bao phủ trời đất trong mờ mịt. Banvac nhìn ánh sáng chói lòa đang dần hạ xuống giữa quân doanh thì hẳn đã biết.

Trận này thua.

Các quân sĩ vẫn chưa cảm nhận được bất kì điều gì, họ vẫn thản nhiên bàn tán về ánh sáng xinh đẹp đang dần hạ xuống.

Ánh sáng rơi vào giữa quân doanh khổng lồ, cả không gian trở nên im ắng, bầu trời khôi phục sắc đen vốn có tất cả tình lặng tựa như đợt bão táp ập đến.

OANHIIIIIIH!.....

Một cột mây năm không lồ bốc lên, nhiệt độ và áp suất khủng bố từ vụ va chạm thổi tan mọi vật trong bán kính hơn nghìn mét, con người bị nghiền thành tro bụi trước sức ép khủng khiếp của vụ va chạm.

Từ giữa vụ nổ, Lakjihal kéo lê siêu trọng kiếm bước ra, hắc giáp dữ tợn dưới ánh lửa và tro bụi phủ lên một tầng sắc thái khủng bố, lúc này cậu tựa như ám ảnh kị sĩ từ địa ngục đi ra.

Giơ cao siêu trọng kiếm trong tay, Lakjihal gầm lên dữ dội:

-TOÀN QUÂN TIẾN CÔNG.

Từ phía hậu doanh bùng lên tiếng vó ngựa rầm rộ, một dòng sông màu bạc càn quét đến tạo thành một nét tuyệt đẹp giữa trời đất ảm đạm vì mây đen.

Cũng ngay lúc này, tiền tuyến doanh trại quân địch nổ bùng lên một tòa tháp băng hùng vĩ, trên thân tòa tháp băng mọc ra hàng nghìn vạn vũ khí đủ loại,

trên đỉnh tòa tháp bằng là một thiếu nữ tóc xanh tuyệt đẹp đang huy kiếm về trước, ánh mắt nàng tràn đầy chiến ý, sát ý, và huyết tính.

...

Tất cả đã chém giết hơn ba ngày ba đêm, tất cả binh lính của hai bên lúc này chỉ còn biết dựa theo bản năng mà vùng vũ khí, cả vùng đồng bằng xinh đẹp khi xưa hiện tại đã biến thành một biển máu thịt, vũ khí vỡ nát cắm đầy đất, cỏ xé, quân huy rách nát, thân chiến mã chết thành núi, ánh lửa bập bùng, từng đàn quạ cất tiếng thê lương trên bầu trời.

Trận chiến diễn ra vào ngày thứ hai thì quân phản kháng cũng gia nhập chiến đoàn, các công tước khác cũng điều động quân đội tham chiến, mục tiêu duy nhất chỉ vì triệt để xóa bỏ hại đại tướng đặc lực của King Arthur. Từ nhân số tham gia cuộc chiến là một triệu rưỡi đã tăng lên đến hơn hai triệu rưỡi.

Quân đội của cả công quốc đều được dồn vào trận chiến quyết định này, mỗi bên đều có lí do chiến đấu, đều không thể thua. Binh sĩ đã chém giết đến lặng cả người nhưng trận chiến vẫn không ngừng...

Ess cũng trầm mặc nhìn binh sĩ của mình chiến đấu, bản thân nàng vẫn còn còn vùng kiếm, chiến bào trên người Ess nhuộm đỏ máu quân thù, nàng đã giết quá nhiều, giết đến bản năng chiến đấu của nàng cũng phai mờ,... quân sĩ thân thuộc của nàng nay chỉ còn mười nghìn người, Lakjihal cũng thế,... mất mát, đau thương?... không có!... chỉ còn lại sự vùng kiếm một cách máy móc...

Banvac quỳ gối nhìn chiến trường thảm liệt, cuộc chiến này đã không có kẻ thắng, cuộc chiến này chỉ có kẻ thua và kẻ sai, tất cả đều sai và thua ở chính tính toán của mình, hẳn biết chắc Ahari sẽ chỉ còn lại một đồng tro tàn sau trận chiến này.

Nơi này đã trở thành một biển máu thịt đúng nghĩa, tương lại của công quốc cũng đã chôn vùi nơi đây.

Banvac lần đầu tiên khóc trong một trận chiến, hẳn khóc cho quân lính, khóc cho những gia đình sẽ tan nát, khóc cho dân chúng khổ cực, khóc cho tương lai ảm đạm của công quốc.

Giữa chiến trường thê lương vang vọng tiếng khóc của một vị đại tướng tài ba trải qua hơn nửa đời người trên lưng ngựa, tiếng khóc ấy nhỏ bé không đáng kể giữa tiếng vũ khí chém giết nhau trên chiến trường nhưng lại tựa như một giọt nước rơi vào hồ nước, một nét tô điểm xinh đẹp và lắng đọng giữa sự thật tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Knight King đăng cơ

Lakjihal vẫn đều đặn vùng siêu trọng kiếm, mỗi kiếm cậu quét ra là hơn mười nhân mạng mất đi, thân xác bị chia năm xẻ bảy vùng vẫy chung quanh cậu thể nhưng ánh mắt Lakjihal vẫn bình thản như nước không một tia gợn sóng, việc chém giết đối với cậu tựa như sự hít thở không khí bình thường, không có chiến ý, không có sự khát máu, bình thản cướp đi nhân mạng một cách đáng sợ.

Vì sao?.

Số người chết trên tay cậu có thể đếm bằng con số hàng trăm triệu.

Trong mười lần thức tỉnh và kích thích linh hồn ở tộc thiên thần, số người Lakjihal đã giết trong ảo cảnh phải tính theo đơn vị hàng nghìn, thế giới, trong các trận chiến ngoài tinh không con số cũng không kém,...

Cậu đã giết rất nhiều, nhiều đến nỗi Lakjihal cảm thấy việc đó tựa như hô hấp của bản thân, đến nỗi việc này khiến Lakjihal cảm thấy sợ sệt bản thân của mình, ghê tởm chính mình, dù có lấy lí do như thế nào, vì mục đích cao cả đến đâu thì tội lỗi là tội lỗi.

Bầu trời âm u cũng xuất hiện một vài tia sáng le lói xuyên qua tầng mây chiếu rọi khắp mặt đất như muốn tịnh lọc tội lỗi của địa ngục nơi đây.

Cuộc chiến cuối cùng cũng chấm dứt say bảy ngày bảy đêm, không có kế hoạch, không có mưu lược, không có đầu hàng,... chỉ đơn thuần là một cuộc chiến lấy máu đổi máu, kẻ sống cuối cùng là kẻ sống sót.

Tất cả binh sĩ đều bị huyết tính kích phát bản năng chiến đấu nguyên thủy nên thảm kịch đã xảy ra. Huyết khí chiến trường mỗi lúc một nặng khiến tất cả đều ở vào trạng thái chiến đấu cuồng loạn không thể tự kiềm chế.

Cả chiến trường trở thành địa ngục nguyên thủy.

Lakjihal và Esdeath cùng không đến mười nghìn binh sĩ sống sót sau trận chiến nhìn đồng bằng mệnh mông tràn ngập xác người. Lakjihal thở dài:

-Chúng ta đã thắng, những người còn lại chính là những hạt giống siêu đại tướng đắc lực cho Griode về sau, mục đích luyện quân hoàn thành, thắng lợi là của chúng ta, thành Griode từ hôm nay sẽ trở thành công quốc Griode...

Bốp...

Ess vùng mạnh tay tát vào mặt Lakjihal sau đó gào lên:

-Sao chàng có thể bình thản đến vậy, tàn nhẫn đến vậy, vô tình đến vậy, họ không phải thuộc hạ của chàng sao, họ không phải là người nhiệt thành theo đuổi chàng sao,... nói cho ta Lakjihal, chàng có còn nhân tính?...

Ess nói rồi lao đến đâm thật mạnh vào ngực Lakjihal. Nàng khóc,... khóc rất nhiều, nàng đánh rất đau...

Lakjihal chỉ lẳng lặng đứng nơi đó nhìn Ess phát tiết, cậu không bảo chữa cho mình, vì đó là sự thật, nhân tính của Lakjihal vẫn còn nhưng nó đã bị biến đổi và chai mòn vô tình,... hơn nữa lúc này bản thân cậu chính là chỗ dựa tinh thần duy nhất của Ess, nàng cần có một nơi để thả ra tâm tình của mình.

Cậu cúi nhìn Ess đang phát tiết mỗi lúc một yếu đi, bảy ngày này nàng đã chịu áp lực tinh thần quá lớn. Giết người nàng đã làm, giết rất nhiều người nàng đã làm, thậm chí diệt chủng nàng cũng từng làm qua thế nhưng cách thức của những lần đó và lần này khác nhau.

Tựa như dùng lửa thiêu rụi một bầy kiến thì cảm giác rất bình thường nhưng tự tay giết từng con từng con một thì đó là một mức độ cảm xúc không tưởng nổi, huống chi là gần ba triệu nhân mạng, tự tay chém nát từng sinh mệnh đồng loại,... nó đã không thuộc về khái niệm sự khát máu, sự hiếu chiến hay sự tàn bạo,... đây là điều vượt quá ngưỡng tâm linh con người chịu đựng.

...

Sáu tháng sau, một sự kiện trọng đại diễn ra ở khu vực ba mươi công quốc phía cực nam đại lục.

Công quốc Ahari đổi tên thành công quốc Griode, quốc vương mới là nữ giới, nàng tên Arthur Alturia Pendoragon, nàng được dân chúng tôn xưng là Knight King bởi nàng đã tự thân chỉ huy quân kỵ binh của công quốc đánh đuổi sự xâm lăng của sáu công quốc láng giềng khỏi lãnh thổ.

Chiến tích của nàng lan khắp các công quốc, sự vô địch của nàng trên chiến trường tạo thành quang huy thắng lợi cho công quốc Griode.

Kinh thành mới của công quốc là thành Griode, sau khi mang theo đội quân viễn chinh trở về thì Arthur tổ chức lễ đăng cơ trang trọng, sứ giả các nước mang cũng mang theo sứ mệnh tiến đến vấn an vị vua mới.

...

Trên đỉnh bậc thang lát đá kim thạch được điêu khắc họa tiết tinh xảo to lớn.

Arthur đứng đầu đội vương miện bạch kim sáng ngời, mái tóc vàng óng vẫn cao, trên người nàng là chiến giáp được khắc ma văn vàng rực, thánh kiếm Excalibur được mang bên eo, chiến bào xanh dương tung bay nhẹ nhàng trong làn gió.

Sau lưng nàng là ba vị lãnh tụ, khai quốc công thần, hắc long kỵ sĩ Lakjihal, tàn bạo đại tướng Esdeath, ngoại chính đại thần Ruykio cùng các vị quân thần.

Phía dưới bậc thang là đội quân gần triệu người, giáp bạc sáng ngời, khí thế bức người, cười chiến mã tuyết tràn lộng lẫy nghiêm

Sau cùng là hàng chục triệu con dân đang hoan hô, triều bái nhà vua vĩ đại của họ. Những đứa trẻ ăn mặc tinh xảo như thiên sứ đang vui vẻ rải hoa, tiếng nhạc thánh thót, trang nghiêm.

Tiếng kèn và tiếng trống hùng tráng vang lên thông báo lễ đăng cơ bắt đầu.

Arthur cất từng bước về phía vương tọa bạch kim điêu khắc hoa văn hoàng kim trên bậc thang cao xa, mỗi bước chân nàng đặt lên bậc thang thì ánh sáng của vương tọa lại càng rực rỡ.

Nàng đứng trước vương tọa to lớn sáng chói sau đó xoay lại đối diện với con dân cùng quần thần, binh sĩ nói:

-Ta, Arthur Alturia Pendoragon kể từ hôm nay tuyên bố công quốc Griode được thành lập, ta là vị quốc vương đầu tiên lấy danh hiệu Alragon đệ nhất.

Các học viên của học viện linh thuật đồng thời phóng linh thuật đủ màu sắc vào bầu trời.

...

Sau đó là ba ngày ăn mừng của cả thành Griode, Arthur lúc này cũng tổ chức tiệc mừng cho các quân thần cùng sứ thần các công quốc khác đến chúc mừng.

Trong buổi tiệc, một vị sứ thần của công quốc Huyền Vị mang theo một thanh niên tuấn mỹ, phong thái ôn thuận như ngọc đến tiếp kiến Arthur.

Thanh niên đến trước Arthur và ánh mắt sáng ngời không thể rời mắt khỏi nàng.

Arthur hiện tại đã là vua của một nước, vẻ đẹp tựa chính tay tạo hóa điêu khắc của nàng kết hợp với khí chất đế vương cổ đại hùng vĩ được tích lũy khiến nàng như một vị thánh thần thuần khiết, khiến những người lân cận luôn có xúc động muốn quỳ bái.

Thanh niên khẽ nghiêng người:

-Ta là Tam hoàng tử của vương quốc Thanh Hiên, cũng là vương quốc chủ nhân của tất cả các công quốc phía cực nam này, hôm nay được chứng kiến phong thái của nàng nên rất lấy làm ái mộ, không biết ta có được vinh hạnh được cùng nàng kết bạn đến cuối cuộc đời.

Ess nghe thế thì hơi run lên liếc mắt về hướng Lakjihal, chỉ thấy cậu vẫn nhàn nhã tựa vào cửa sổ, nàng nhích đến gần và huyếch Lakjihal:

-Chàng không ghen?.

Lakjihal mỉm cười nhẹ nhàng:

-Nếu ghen ghét lật vật thì ta còn không một chết mới lạ. Hẳn chỉ tỏ thái độ ái mộ mà thôi, có gì phải ghen ghét với kẻ theo đuổi của nàng đâu. Ta chỉ trừng trị những tên xúc phạm đến nàng thôi.

Bên này, Arthur cùng Tam hoàng tử trò chuyện về các đề tài liên quan đến chính trị, quân sự vui vẻ. Nàng nhẹ nhàng nói tránh đề nghị kết hôn của tam hoàng tử, hoặc các yêu cầu sáp nhập vào vương quốc Thanh Hiên.

...

Sau lễ đăng cơ, cả công quốc bắt đầu vận hành theo một cơ chế mới.

Nhà vua nắm giữ quyền lực cao nhất, tiếp đó là thượng nghị viện là nơi thảo luận các chính sách, bên dưới là chín viện trực thuộc sự chỉ đạo của nhánh vua gồm viện quân sự, viện thương mại, viện nội vụ, viện ngoại vụ, viện công nghiệp, viện nông nghiệp, viện y tế, viện giáo dục và viện xây dựng.

Cả công quốc chia là mười hành tỉnh do các trị trưởng trực thuộc viện nội vụ quản lý.

Chế độ dân binh được áp dụng cho toàn quân.

Quân đội cũng được phân cấp lại thành hệ thống rõ ràng.

Binh, sĩ, úy, tá, tướng, soái, mỗi cấp chia làm ba bậc mỗi bậc phân làm chín sao. Chế độ quân công, công hiện được phổ biến khắp toàn quân.

Tiền giấy được ban hành để hệ thống thương mại trong công quốc được vận hành nhanh chóng hơn.

Công quốc đã trải qua thời kì đặt vững căn cơ nên hiện tại là lúc Arthur quyết định đẩy mạnh tốc độ phát triển.

Viện thứ mười – viện nghiên cứu trực thuộc Lakjihal và liên kết với viện giáo dục cùng học viện linh thuật, cậu từ bỏ chức vụ thống soái quân đội khiến vô số binh sĩ tiếc hận.

Trong vòng sáu tháng sau đó Lakjihal liên tục đưa ra các phát minh cơ bản mới để ứng dụng vào cuộc sống.

Nông cụ hiện đại hơn, đèn phát sáng, các vật dụng khai thác, chế tạo cho các ngành nghề đánh cá, may dệt,...

Tiếp đó Lakjihal dự định đưa một nhóm hai trăm nghiên cứu sinh đã kí kết hiệp ước bảo mật đến Galatron và cho họ học tập khoa học công nghệ cơ bản trong vòng một năm.

Howlos và Shinami được Arthur yêu cầu giữ lại.

Kế hoạch được bốn người bốn người bí mật thảo luận và thông qua là cực lực phát triển trọng nội vì công quốc Griode, sau mười năm sẽ bắt đầu mở cửa chinh chiến nhất cử trở thành đế quốc.

Một trong số những bước quan trọng nhất chính là liên kết Griode với Galatron, nhưng vì trình độ chênh lệch quá lớn nên việc đầu tiên sẽ là cho các nghiên cứu sinh tiếp xúc.

...

Hai trăm nghiên cứu sinh độ tuổi chưa đến hai mươi, cả nhóm vô cùng phấn khích khi họ được đồng hành một trong bốn thần thoại của công quốc, hắc long kỵ sĩ Lakjihal em trai của nhà vua vĩ đại.

Một số thiếu nữ hai mắt bốc lên ngôi sao hận không thể nhảy đến yêu cầu chữ kí.

Họ vốn là học sinh thuộc học viện linh thuật và trường St.Glania vừa được thành lập.

Tất cả chỉ được nghe giới thiệu sơ về việc sẽ đến một đất nước nào đó để trao đổi học tập, họ bị bắt buộc kí hiệp ước bảo mật khiến sự tò mò trong cả

đám càng trở nên sôi sục, hơn nữa người dẫn đoàn lại là truyền kì của công quốc.

Các nghiên cứu sinh theo yêu cầu của Lakjihal nhắm mắt lại. Khi được Lakjihal cho phép thì họ cùng mở mắt.

Hai trăm người đứng sững nơi đó như hóa thành tượng đá.

Kinh thành Griode mà họ tự hào về sự nguy nga tráng lệ, thậm chí so với họ đã chứng kiến kinh đô của đế quốc trong một chuyến thực tập cách đây không lâu thì kinh thành Griode vẫn tráng lệ hơn vài phần...

Thế nhưng điều họ tự hào lập tức bị đánh nát không thương tiếc.

Những đường ống thủy tinh cuộn cuộn khắp bầu trời sáng ngời ánh đèn đủ màu sắc, trong các đường ống là vô số sinh vật hình người thân thể toàn bằng sắc thép cực kì to lớn và đẹp đẽ đang di chuyển tấp nập, bên ngoài các đường ống thủy tinh là hàng trăm triệu phương tiện di chuyển lơ lửng qua lại cực nhanh, trên bầu trời xa xăm là hàng chục triệu những vật thể thể tương tự phi thuyền bay nhưng lớn hơn hàng nghìn lần, thậm chí họ có thể thấp thoáng thấy được những vật thể dài đến hàng trăm nghìn dặm.

Thành phố bên dưới mọc lên vô số những tòa nhà cao chọc trời kéo dài đến chân trời, là chọc trời đúng cả nghĩa đen, ánh sáng chiếu khắp cả trời đất từ đỉnh các tòa nhà. Đại thụ mọc xen lẫn trong thành phố không làm mất đi vẻ đẹp mà hài hòa tạo nên một thành phố hiện đại kết hợp thiên nhiên.

Hai trăm nghiên cứu sinh choáng ngợp đứng sững nơi đó, họ không thể dùng bất kì từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc mãnh liệt trong lòng, Lakjihal ở bên cạnh mỉm cười nhẹ giọng:

-Nhiệm vụ của các người là đem những thứ gọi là khoa học, kĩ thuật này về Griode, cho nên hay cố mà nhồi nhét đầy đầu óc nhiều tri thức của nơi này nhất có thể, cô lên các thiếu niên, tương lai của Griode có được như nơi này hay không phụ thuộc các người.

Các nghiên cứu sinh hít sâu một hơi, họ muốn quang cảnh tương lai của Griode càng phải vượt qua nơi này, ánh mắt họ bốc lên ngọn lửa khát cầu tri thức hùng hục.

Lakjihal gật đầu nói:

-Các người có một năm để cướp lấy tri thức, các người đợi tại nơi đây một chỗ nữa sẽ có người đến hướng dẫn nơi ở, nơi học tập, thư viện... Một năm sau gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Tung tích mảnh vỡ Linh Hồn.

Trong căn phòng của đỉnh kim tự tháp cáo nhất Galatron, các Transforce đứng chung quanh “Cha” và truyền đạt lại thành tích họ đạt được trong thời gian qua.

Thế hệ tân thứ tư đã ra đời với dân số hơn tám tỉ, Galatron đã phải mở rộng nên các tinh cầu chết được vận chuyển đến gần Galatron và bắt đầu quá trình cải tạo.

Hiện tại Galatron đã trở thành hệ thống ba tinh cầu liên kết với nhau bằng các cổng Symelion cực đại.

Dự đoán của các Transforce là thế hệ tân sinh thứ năm sẽ đạt đến gần trăm tỉ nhưng cũng đã bắt đầu thoái hóa mã cấu trúc cơ bản, họ sẽ không còn một số năng lực như bốn thế hệ tân sinh đầu tiên, đặc biệt là khả năng có được tri thức ngay khi sinh ra, tuổi thọ gần như bất tử, khả năng thay đổi cấu tạo cơ thể, đặc tính thân thể hùng mạnh...

Fallen cất giọng nói:

-Bạn của người, Ngọc Văn có gửi đến người một kiện thư tín.

Lakjihal ồ lên sau đó tiếp nhận là thư và bắt đầu mở ra đọc, ánh mắt cậu bỗng dưng trở nên lãnh liệt hẳn đi, Lakjihal đốt bức thư sau đó lẩm bẩm:

-Không ngờ lại phát hiện thần tính, xem ra phải đi một chuyến.

Cậu quay đến các Transforce:

-Các con lựa chọn kiến thức sơ kì truyền đạt cho các nghiên cứu sinh, đừng cho họ tiếp xúc với những điều cơ mật quá cao. Ta sẽ li khai một thời gian,

cố gắng phát triển cho tốt các con của ta.

- Vâng thưa cha.

Khi các Transforce ngừng đầu thì Lakjihal đã biến mất.

...

Trong tinh không của vũ trụ Thiên Lạc.

Không gian bị vận vẹo mạnh sau đó một thiếu niên toàn thân hắc y bước ra khỏi vùng không gian vận vẹo.

Lakjihal đứng giữa tinh không và mở Mieris quan sát các dòng chảy. Một lúc lâu sau cậu thở ra:

- Quả vậy, tuy rất mỏng manh nhưng quả thật là thần tính, là mảnh vỡ Linh Hồn, ừm, ... nhưng cũng phải giúp đỡ tên kia một chút.

Trong bức thư mà Ngọc Văn gửi đến thông báo Lakjihal về việc hợp tác triệt tiêu kế hoạch lớn ở đệ nhị không gian song song của một chủng tộc có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của cả hai.

Ngọc Văn có thể tự làm lấy nhưng cảm giác hành tinh này thù vị nên muốn lôi kéo Lakjihal đến để thư giãn đôi chút.

Lá thư không đề cập đến thần tính hay bất cứ điều gì bởi những điều liên quan đến “thần” cho đến hiện nay chỉ có Lakjihal nắm giữ, thế nhưng thần tính dính vào trên thư tín, dù rất mỏng nhưng nó trốn không qua ánh mắt của Lakjihal.

...

Dương châu mùa thu mang theo vẻ đẹp tao nhã, ưu thương luôn là địa điểm thu hút tài tử, mỹ nhân từ các nơi đến nơi này ngắm cảnh vịnh thơ.

Trên một chiếc đại thuyền, mỹ nhân như ngọc đánh đàn, vũ cơ liếc mắt đưa tình, hai bóng người ngồi ở đầu thuyền thản nhiên thưởng thức mọi thứ, thế nhưng từ đáy mắt của cả hai người đều có thể thấy được sự lạnh nhạt, hờ hững.

Một người cất tiếng:

- Văn huynh thật biết ôm hoa thưởng nguyệt, chính sự không quan tâm, cả ngày nghe đàn, nâng rượu rồi mỹ nhân.

- Ha ha, ... ta không như Hạ huynh, con người mà, “huống thụ” cũng là một phần nhân sinh.

Rèm vải tung bay hiện ra hai thân ảnh của hai người.

Hai người tựa như sự đối lập hoàn mỹ của tạo hóa, tựa ngày đêm, nhật nguyệt đối lập rồi lại hài hòa cực điểm.

Một thiếu niên toàn thân bạch y, mái tóc bạch kim sáng ngời tung bay, ánh mắt vàng rực như thiêu đốt một đóa hỏa diễm tuyệt đẹp, thiếu niên đối diện lại toàn thân hắc y cô phục, suối tóc đen tuyền huyền phù giữa không khung một cách thần bí, ánh mắt thiếu niên sâu thẳm tựa tinh không khiến người nhìn trầm mê.

Nếu thiếu niên bạch y mang đến cảm giác ôn thuận, áp áp như ánh sáng thánh khiết thì thiếu niên hắc y lại mang cảm giác lạnh lẽo, lãnh đạm, vô tình như bóng tối vĩnh hằng.

Hai người đứng là Ngọc Văn và Lakjihal hiện tại đã đổi tên gọi tạm thời là Lạc Hạ.

Lạc Hạ nâng chén trà hóp nhẹ:

- Không biết Văn huynh đã điều tra được tung tích bọn chúng đến đâu rồi, đã ba năm rồi, chúng ta lại không thể biết được độ sai thời gian.

Ngọc Văn gấp quạt giấy trên tay sau đó lười biếng nói:

- Không đạt đến cấp độ của chúng ta thì chỉ có thể thông qua kẻ hở mới đến được nơi này, nhân thủ là không thể đem từ bên ngoài vào được, chỉ có thể từ từ gây dựng từng bước một, nhưng Ma môn gần đây lại chú ý mật thiết đến nên không thể tự tung nữa.

Lạc Hạ đạm mạc:

- Một lũ tép nhép mà cũng cần kiêng nể?.

Hừ. ...

Một âm thanh nặng nề mang theo đội lực hùng hậu khủng khiếp ầm ầm chấn động truyền đến khiến cả tòa thuyền lâu lắc lư.

Một bóng người hiện lên ngay cạnh bàn trà của hai người và nói:

-Vân bối vô tri, lão phu muốn nghe thử ngươi làm sao đối đãi “tép nhép”?.

Ngọc Văn mỉm cười gõ quạt lên bàn trà và nói:

-Không biết tôn tính đại danh tiền bối, bằng hữu của vân bối có quá lời, mong tiền bối thường trà bỏ qua lời nhỏ nhặt.

Người đến không đáp mà chỉ bình thân ngồi xuống nâng chung trà uống một hớp sau đó nhắm mắt không nói.

Lạc Hạ liếc kẻ mới đến, cậu mới không quan tâm mặt mũi của mấy tên lật vặt trên hành tinh này, cậu chỉ ưu tiên quan tâm đến mảnh vỡ Linh Hồn của “thần”, chỉ vì cô kị rất nhiều nên Lạc Hạ mới không thẳng tay ra mà làm đến cùng.

Không gian mà Lakjihal đang sinh sống là chân thực không gian.

Đệ nhị không gian là một dạng không gian song song, hiện tại đã phát hiện được thứ đệ tứ không gian, dự phán là có thể còn rất nhiều không gian song song.

Quy tắc trong không gian song song vô cùng nghiêm ngặt.

Đệ nhất định luật, không xâm phạm số mệnh và dòng chảy của không gian song song thấp hơn.

Đệ nhị định luật, mọi hành động trong đệ nhị không gian đều sẽ nhận trừng phạt lực nhân quả và lực luân hồi gấp đôi.

Đệ tam định luật, áp chế lực lượng, chênh nhau một cấp bậc không gian sẽ bị bị áp chế hai lần, hai cấp áp chế gấp bốn,...

Đây là các nguyên tắc đã được khám phá bởi những nhà thám hiểm từng đi qua các không gian song song.

Lạc Hạ đạm mạc nói:

-Ma hậu Chúc Ngọc Nghiên, thuật giả trang quả thật rất hoàn mỹ, ngay cả nội lực, âm thanh, động tác đều vô cùng chu toàn, nhưng ngươi nên chỉnh lại lông mi nếu không muốn lần sau bị phát hiện.

Ngọc Văn thấy được trung niên đối diện khi nghe Lạc Hạ nói thế thì ánh mắt khẽ nháy, cậu bật cười, Lạc Hạ cũng nhếch môi:

-Ngây thơ.

Chúc Ngọc Nghiên bỏ đi hóa trang và hơi giận dữ liếc nhìn hai thiếu niên.

Ngọc Văn ánh mắt không kiêng dè mà ung dung quan sát Ma hậu.

Nàng rất đẹp, lông mi thon dài, mũi ngọc thanh tú, đôi môi đỏ mọng, gương mặt vô khuyết, làn da như ánh tuyết sáng bóng, mái tóc đen dài mềm mại, thân thể uyển chuyển tuyệt mỹ.

Lạc Hạ dùng ngón tay nhíp lên bàn nói:

-Đã có tuổi rồi, đừng dùng ánh mắt ấy xem bọn tiểu bối,...

Ngọc Văn hơi xấu hổ ho nhẹ:

-Yêu cái đẹp là bất kể tuổi tác, Hạ huynh thật sự không hiểu được điều này,...

Chúc Ngọc Nghiên sắc mặt càng lúc càng đen nhưng nội tâm mỗi lúc một kinh hãi.

Hai thiếu niên trước mắt tuy đùa giỡn nàng nhưng lại để lộ ra một số điều tựa như nhắc nhở nàng có một số việc không nên biết và không nên nhúng chân vào.

Chúc Ngọc Nghiên không cho rằng hai người đang lừa gạt nàng, tông sư cao thủ, ma môn Ma hậu còn không đến mức bị mấy trò bịp bợm đơn giản lừa gạt.

Lạc Hạ bắt đầu mất kiên nhẫn khi thấy Ma hậu vẫn ngồi nơi đó thưởng trà.

-Còn chưa chịu đi?. Là không muốn thể diện hay sao?.

Ngọc Văn lúc này cũng bật quạt nhẹ nhàng phe phẩy nhưng ánh mắt đã dần đạm mạc hẳn đi:

-Hạ huynh nói đúng, bị hạn chế nhưng không có nghĩa là phải nhẫn nhịn lũ tôm tép. Ma hậu mời về đi, đừng ép ra sự kiên nhẫn của chúng ta, Ma môn, Phật môn,... các người chẳng đủ cho ta và Hạ huynh làm bữa sáng đâu, ta nói đúng chứ vị phạt môn Tiên tử ở thuyền đối diện?...

Âm hậu ánh mắt khiếp hãi không thể tin được khi thấy Ngọc Văn âm thanh ngưng tụ như một thanh kiếm và chém bay nóc tòa lâu thuyền đối diện.

Lạc Hạ chỉ bình thân nâng chung trà:

-Tiên tử?... là Từ Hàng Tĩnh Trai sao, truyền nhân đời này vào thế thì hẳn là có việc vui, mà cũng chẳng quan trọng, cũng chỉ là việc vui thôi?. Trà nhạt rồi, ta phải tiếp tục hành trình, nếu được thì ta sẽ chú ý bọn chúng và thông báo với Văn huynh, cáo từ...

Lạc Hạ nói xong thì thả bước xuống dòng sông, cả mặt sông dưới bước chân của Lạc Hạ bỗng trở nên phẳng như mặt gương, tất cả gợn sóng tan biến không một tia. Lạc Hạ tựa Chì Xích Thiên Nhai, mỗi bước lại mỗi bước biến mất trong tầm mắt mọi người.

Ma hậu nhìn Lạc Hạ biến mất ánh mắt ngưng trọng, thật khủng khiếp công lực, thật kinh hồn cảnh giới võ công. Nàng tin tưởng cao thủ Phá Toái Hư Không cũng không đạt đến bước này được.

Sư Phi Huyền nhủ mảy thật sâu nhìn bóng dáng hắc y thiếu niên biến mất sau đó quay nhìn về thiếu niên còn lại đang lười biếng tựa vào ghế thưởng trà. Có thể bình tọa với kẻ vừa rồi thì...

Ngọc Văn nhủ mảy chán ghét:

-Ta cho ngươi mười hô hấp biến mất trong tầm mắt ta, nếu không ngày mai phạt môn xóa sổ.

Sư Phi Huyền nhìn ánh mắt vàng rực của thiếu niên thì tâm hồn run lên, lạnh lẽo, cô tịch, vô tình, ngọn lửa tàn bạo đang bốc cháy dữ dội dưới ánh nhìn đó khiến Sư Phi Huyền xoay người không dám đối diện.

Ma hậu Chúc Ngọc Nghiên rất thức thời đứng lên rồi đi trước.

Hôm nay ma môn, phạt môn mất mũi xem như chôn vào đất, đường đường là Ma hậu cùng phạt môn tiên tử lại bị hai thiếu niên không thương tiếc đã kích đuổi đi, thế nhưng lại không dám có bất kì động tác bất kính nào, thực lực hai kẻ này đã không thể dùng con người để hình dung.

...

Lakjihal tiếp tục thả bước trên con đường tìm mảnh vỡ Linh Hồn, các mảnh mỗi xuất hiện tại hành tinh này đã bị cậu thua thập hầu như toàn bộ thế nhưng vẫn không có địa điểm chính xác.

Lakjihal suy luận rằng có thể mảnh vỡ Linh Hồn gắn liền với dòng chảy vận mệnh của vùng đất này, nên cậu đã quan sát các môn phái, cùng những người gánh vác vận mệnh trên mình, quả nhiên có hơi thở thần tính mặc dù rất mong manh.

Cậu có thể cảm nhận được nó mảnh vỡ đã rất gần, cách thức để nó xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Trò chơi của kẻ mạnh và bi ai của kẻ yếu.

Giang hồ đại cảm là mệnh lệnh được ban bố đồng thời bởi ma môn và phạt môn, lệnh cảm nói rất rõ ràng về việc nghiêm cấm tất cả môn hạ đệ tử của hai nhà phạt, ma có bất kì liên quan gì đến hai vị Hắc, Bạch công tử.

Trong quán trà nhỏ ven đường.

Lakjihal nghe một nhóm giang hồ đang ngồi bàn tán thì cười khẩy, rất đáng tiếc, khi mà chúng không muốn động đến cậu thì lại là lúc cậu muốn tìm phiền phức với chúng.

Sau hai tháng nghiên cứu thì Lakjihal đã biết mình cần làm gì để lấy được mảnh vỡ Linh Hồn.

Giết sạch tất cả những kẻ mang hơi thở của thần tính, dùng nghiệp lực vì việc phá vỡ mất xích vận mệnh để triệu hồi mảnh vỡ Linh Hồn từ hư không ảo. Còn trùng phạt đến từ đệ nhị không gian song song Lakjihal sẽ phải hứng chịu khi trở về chân thực không gian.

Để chứng thực việc này, Lakjihal đã thử giết hai tên mang trên người vận mệnh đó là Từ Từ Lăng và Khẩu Trọng, quả nhiên hơi thở thần tính của hai người tụ tập lại trên người Lakjihal.

Đến lúc này thì cũng bắt chấp ba định luật, bắt chấp lực thế giới, bắt chấp vận mệnh.

Trên ngọn Thái Sơn, Lakjihal mở ra Mieris và quan sát toàn bộ thế giới để tìm kiếm mảnh vỡ Linh Hồn.

Tất cả cao thủ trên khắp trung nguyên đồng thời rung mình mãnh liệt, họ cảm giác bản thân như một con kiến đang run rẩy chịu sự quan sát của thần linh. Bầu trời trung nguyên tối sầm bởi mây đen bao phủ dày đặc, cả vùng đất tựa chờ đợi giây phút tận thế.

Ngọc Văn ngồi trong một tòa đình viện trang nhã thưởng trà và mỉm cười nhìn bầu trời.

-Xem ra cậu quyết định làm tới cùng rồi, cũng không biết việc gì lại khiến cậu ta đi tới quyết định này nhỉ, rất thú vị...

Ngọc Văn đứng thẳng lên và khẽ vận eo thon. Ánh mắt vàng rực của cậu cũng bốc lên ánh sáng chói mắt và phóng lên bầu trời.

BÙNG.....

Trên bầu trời đang vẫn vũ đầy mây đen thối bùng lên hai đạo cột sáng khổng lồ đối diện nhau. Từ trong hai đạo cột sáng hiển thị ra hai đôi quán thiên cự nhân.

Một đôi đen bóng sâu thẳm tựa hồ đen vũ trụ muốn nuốt chửng nhật nguyệt, một đôi khác lại vàng rực bốc cháy như thái dương chiếu khắp trời đất.

Trong khi Lakjihal và Ngọc Văn đang giao lưu với nhau thì cao thủ bốn phương tám hướng kinh hồn bạt vía nhìn hai đôi mắt khổng lồ hiện ra giữa mây đen trên bầu trời.

...

Ma môn, Chúc Ngọc Nghiên có cảm giác vừa bị phán xét dữ dội, nàng đi ra ngoài quan sát khí tượng thì bất gặp hai đôi mắt khổng lồ che thiên đang đối với nhau thì run rẩy lên, hai đôi mắt này nàng đã quá quen thuộc, nó ám ảnh khiến nàng không ngủ yên giấc. Kí ức ở thành Dương châu vẫn còn mới mẻ hiện lên trong đầu nàng.

Chúc Ngọc Nghiên có linh cảm không lành về việc này.

Từ Hàng Tĩnh Trai, Sư Phi Huyền cũng quan sát đôi hai đôi con ngươi kinh khủng trên bầu trời, trái tim nàng run rẩy khi trông thấy đôi con ngươi màu vàng đỏ.

Tâm thần nàng luôn chập chờn nhớ đến bóng người, phong thái của thiếu niên áo trắng đỏ. Đôi mắt đó luôn ám ảnh nàng khiến đạo tâm của nàng lung lay bất ổn.

Thạch Chi Hiên, Tống Khuyết, Ninh Đạo Kỳ,... các siêu cấp cao thủ trung nguyên, đại lý, phương bắc,... đều âm thầm quan sát dị tượng khủng khiếp trên bầu trời, đây chẳng phải là điềm báo tốt đẹp gì.

...

Kinh thành.

Lý Thế Dân âm u liếc nhìn thiên địa, vậy là tên kia đã tìm đến nơi này, nếu kế hoạch ở đệ nhị không gian bị phá vỡ thì hắn sẽ phải gánh chịu cơn giận dữ không tưởng của cao tăng tộc Slayer.

Kẻ tìm đến hắn lần này lại không phải kẻ vô danh.

Ngọc Văn – ông hoàng trẻ của tập đoàn Grandown, Lakjihal – một kẻ độc hành và cũng là một trong những ông hoàng của thế hệ trẻ thời đại này.

Tộc Slayer từng nảy sinh cừu hận với Ngọc Văn trong cuộc chiến tranh giành mười ba vương nhẫn tại Vành đai Ngôi Mộ Người Không Lỗ.

Hiện tại tên đó đã đánh mùi được điều gì đó và lần theo đến tận đây.

Lý Thế Dân, phải nói là Ankeri tức giận đứng lên và đưa tay đập nát ngai vàng, chó má, nếu không phải vì nhiệm vụ của bộ tộc hắn mới không muốn dính vào rắc rối với các ông hoàng trẻ tuổi, sau lưng bọn họ là những bóng dáng khổng lồ ép hắn không thở nổi.

Ankeri âm trầm liếc nhìn hai đôi con ngươi cự đại bên ngoài vẫn đang giao lưu với nhau, xem ra hai tên này đã quyết định thẳng tay bắt chấp hậu quả trừng phạt của đệ nhị không gian.

-Ta cũng không phải là con tốt thí các người muốn làm gì thì làm.

Ankeri đi vào hậu điện và lấy ra lá thư đen sẫm rồi đốt cháy nó.

-Phải khởi động sớm một chút, nếu trễ thì hỏng việc.

...

Lakjihal đạt được thỏa thuận với Ngọc Văn thì thở nhẹ ra:

-Thật là ông bạn già khó chịu.

Kết quả hiệp ước để Ngọc Văn không nhúng tay vào việc của Lakjihal là cậu phải giúp Ngọc Văn sớm tìm ra người của tộc Slayer trên hành tinh này.

-Phải sớm kết thúc công việc nơi đây, cảm giác muốn ngưng tụ lần lượt xác tiến hóa linh hồn đã cận kề.

...

Ba ngày sau, ma môn diễn ra đại kiếp nạn chưa từng thấy.

Một cuộc thảm sát khủng khiếp diễn ra ngay tại trọng địa của ma môn, duy chỉ có thánh nữ Loan Loan chạy thoát. Ma môn cao thủ tử trận toàn bộ, tông sư cao thủ, bán bộ phá toái cao thủ, hai đời ma đế, toàn bộ diệt.

Tin tức truyền đi khiến cả giang hồ ầm ầm nổi sóng. Khắp nơi hỗn loạn, tất cả đều quy đến dị tượng kinh khủng trên bầu trời, có tin đồn rằng diệt thế tai nạn đang kéo đến.

...

Từ Hàng Tĩnh Trai.

Trong đại điện, từ chương giáo đến trưởng lão, đệ tử tất cả đều một sắc lo âu. Họ vốn dĩ cũng chỉ là con người, sợ hãi trước bóng ma tử vong đang bao phủ là điều bình thường.

Phạm Thanh Huệ ngồi trên chủ tọa nhủ lại đôi mày phượng, điều nàng lo lắng cuối cùng đã xảy ra, kể từ lúc nàng đang luyện công thì cảm giác bị lộ trắng ra quan sát xuất hiện tiếp đó là mây đen ao phủ bầu trời, hai đôi quán thiên cự nhãn, ma môn diệt.

Nếu nàng đoán không sai thì kẻ gây ra chuyện này là Hắc công tử trong Hắc Bạch công tử.

Sur Phi Huyền bước đến trước:

-Đệ tử nghĩ rằng có người giải quyết được chuyện này.

Phạm Thanh Huệ trầm ngâm:

-Con nói là Bạch công tử?.

-Theo con quan sát thì quan hệ của hai người cũng không phải là hòa hợp, nếu chúng ta có thể mượn Bạch công tử là chỗ dựa thì,...

Một trưởng lão lên tiếng phản đối:

-Chúng ta có thể cùng kẻ thù quyết tử đến chết, không cần phải dựa dẫm vào bất kì nam nhân nào.

Phạm Thanh Huệ lắc đầu:

-Chúng ta không có bất kì tư bản nào để liều chết với Hắc công tử cả, ma môn hùng mạnh biết bao nhưng sau một đêm chỉ còn lại phế tích, bao nhiêu cao thủ, bao nhiêu bài tẩy đều vô dụng, đây đã thuộc về phạm trù người đầu với thân, không có đường thắng. Huyền nhi nói không phải không có lý, nếu đúng là Hắc công tử và Bạch công tử thì chúng ta có lẽ còn một con đường, dù sao mục tiêu của Từ Hàng Tĩnh Trai là truyền giáo thiên hạ mà không phải tử vì đạo.

Các trưởng lão trầm ngâm rất lâu sau đó gật đầu biểu thị đồng ý.

Không một ai thấy được tia bi ai trong mắt chương môn Phạm Thanh Huệ.

...

Không như Hắc công tử hành tung không thể nắm bắt, Bạch công tử luôn bại lộ trước mặt thế nhân, phủ đệ cũng không có sự bảo vệ nghiêm ngặt, trong phủ chỉ có người hầu.

Sau khi thông báo cho người hầu thì Phạm Thanh Huệ và Sur Phi Huyền được dẫn tiến đến nơi nghỉ ngơi của Ngọc Văn.

Trong đình viện giữa hồ nước tĩnh lặng, thiếu niên ngồi tựa vào lan can gỗ thối sáo ung dung, mái tóc bạch kim đang đưa nhẹ nhàng trong gió lộ ra gương mặt hoàn mỹ như được tạc hóa thương yêu đáp nện, đôi mi dài đang khẽ nhắm, sống mũi cao thẳng tinh xảo, gò má trắng và ôn thuận như ngọc hơi khuy ra khi thiếu niên thổi sáo.

Làn điệu ưu thương lan tỏa khắp mặt hồ, những chiếc lá từ cây phong trong đình viện rơi đáp vào mặt nước khiến gợn sóng lăn tăn.

Khung cảnh ưu nhã tuyệt mỹ như tranh vẽ khiến hai thầy trò hơi sững người. Đây là người có thể sống vai với kẻ đã hủy diệt Ma môn,...

Phạm Thanh Huệ giật mình khi nhận thấy đạo tâm xuất nữa thất thủ, nàng hăng giọng đề tỉnh Sur Phi Huyền sau đó cất giọng như hoàng yến:

-Môn chủ Từ Hàng Tĩnh Trai, Phạm Thanh Huệ đến gặp Bạch công tử mong được nói chuyện.

Ngữ khí nàng thành khẩn không thiếu diễm đạm khiến người nghe có xúc động muốn che chở. Ngọc Văn nhẹ nhàng mở mắt:

-Các ngươi nhận được tin tức ma môn diệt nên đã đến đây cầu ta che chở?. Các ngươi có biết ta và Hạ huynh quan hệ rất tốt?.

Sur Phi Huyền muốn lựa lời nhưng khi thấy ánh mắt tựa như có thể xuyên suốt nội tâm nàng thì Sur Phi Huyền chỉ có thể cắn răng ngọc bạo dạn nói:

-Ta đã nghe cuộc đối thoại của công tử và Hắc công tử, cách hai người đối thoại... ta cho rằng kì thật quan hệ giữa hai người hẳn là đối thủ.

Không gian trở nên yên lặng, không khí lắng đọng, hồ nước vốn chập chồn bỗng nhiên một mảnh tĩnh phẳng, gió ngừng thổi khiến cả không gian có cảm giác như bị đông cứng. Một cỗ sát khí đậm đặc nhưng ngưng tụ từ giữa hồ truyền đến và quán lấy hai người.

Phạm Thanh Huệ và Sur Phi Huyền rung mình mạnh mẽ và nhắm mắt niệm Thanh Tâm Chú.

Qua một thời gian rất lâu, lâu đến khiến hai người tưởng chừng như đã trải qua hàng chục năm, luồng sát khí tán đi và cảnh vật chung quanh trở lại bình thường. Thiếu niên tóc bạch kim thả bước trên mặt hồ và tiến đến trước hai người, đôi mắt rực ánh hoàng kim chói lóa lúc này bao phủ một cỗ vô tình, đậm mạc, thiếu niên mỉm cười lạnh lẽo:

-Ta vô cùng chán ghét cảm giác bị kẻ khác thấu hiểu, chán ghét cái cảm giác bị lợi dụng nhất là những kẻ yếu hơn ta lợi dụng ta, chúng không hiểu rằng ta rất mạnh sao?. Ta đã cố chứng minh cho chúng thấy rằng ta mạnh hơn chúng, chúng không nên lợi dụng ta, không nên chọc cho ta khó chịu... Vì sao lại thế nhỉ?.

Nụ cười của thiếu niên càng trở nên tươi sáng, ảm áp thì ánh mắt mỗi lúc lại tràn ngập ánh sáng băng giá đáng sợ.

Ngay lúc Sur Phi Huyền cảm giác không ổn thì Phạm Thanh Huệ đã lên tiếng:

-Vì nó thú vị, không phải người cố chứng tỏ sức mạnh của người để chúng ta đến lợi dụng người, vì người đang nhăm chán, người muốn điều gì đó kích thích nên mới muốn chúng ta lợi dụng người. Nói đến cùng thì chúng ta cũng chỉ là kẻ bị người lợi dụng để giải trí. Ta nói đúng không Bạch công tử Ngọc Văn

Ngọc Văn ngạc nhiên nhìn Phạm Thanh Huệ, Phạm Thanh Huệ ánh mắt mắt cũng không trốn tránh mà đối diện thẳng với đôi mắt vFng rực của thiếu niên.

Sau một lúc thiếu niên bỗng xoay người bước trên mặt hồ tiến vào đình viện:

-Ngươi rất thú vị, ta rất thích ngươi. Ta đồng ý thỉnh cầu của các ngươi nhưng có một điều kiện, ngươi mỗi khi trăng tròn phải đến nơi đây đánh cờ, đàn hát cho ta.

Sur Phi Huyền ánh mắt trừng lớn khi nghe thiếu niên nói điều này, tim nàng nhói lên đau nhức. Nàng đã hiểu cảm giác này là gì, đáng tiếc quá muộn.

Bên cạnh Phạm Thanh Huệ cũng ngây người, nàng cuộc đời từ trước đến nay chỉ có thanh tu, chưa từng có người khác phái nào xâm nhập được trái tim của nàng, cũng không kẻ giám thồ lộ vì nàng tựa như băng sơn tuyết liên chỉ có thể nhìn không thể với. Thế nhưng...

Ngọc Văn nhìn hai thầy trò rồi đi thả đầu, bồn ý của cậu đối với Phạm Thanh Huệ tựa như một người vào tiệm mua con mèo và nói ta thích con mèo này, cũng chỉ thế không hơn, xem ra hai người này đã hiểu sai điều gì đó.

Ngọc Văn tiếp tục tựa người vào lan can và ngẩng nhìn bầu trời:

-Không biết biểu hiện của cậu ta sẽ thế nào khi thấy ta can thiệp vào vụ này, điều thú vị nhất ta muốn thấy chính là biểu hiện phức tạp trên gương mặt lạnh băng của cậu đấy Lakjihal. Ha ha ha,...

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Cuộc chiến cấp độ diệt thế.

Đã một tháng trôi qua và phật môn vẫn bình an, không như tưởng tượng của mọi nhân sĩ giang hồ.

Hắc công tử tàn sát từ nam chí bắc, chém từ đông sang tây thế không thể cản khiến giang hồ nhiễm một màu đỏ.

Thế nhưng Phật môn vẫn an bình.

Bắt đầu có đủ loại suy đoán. Hắc công tử thương hương tiếc ngọc, Từ Hàng Tĩnh Trai từng có ân với Hắc công tử, Hắc công tử là con của môn chủ Phạm Thanh Huệ.

Một số người đã nắm được điều gì đó nên bắt đầu nương tựa vào Từ Hàng Tĩnh Trai.

Ánh trăng tròn lên cao, ngưỡng ngừng nấp sau tòa chủ phong của Từ Hàng Tĩnh Trai tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ thấm đẫm mặt đất.

Đã ba tháng trôi qua, các môn phái lớn nhỏ trên giang hồ đã bị Hắc Công tử tiêu diệt không sai biệt lắm, hôm nay cả giang hồ đã chết lặng dưới sự tàn khốc của Hắc công tử.

Trên mảnh đất trống được lót đã hoa cương trên chủ phong, Lakjihal đứng đấy đậm mạc đối diện toàn bộ người của Từ Hàng Tĩnh Trai. Cậu chấp tay sau lưng đạm nhiên nói:

- Văn huynh cũng nên đi ra cho ta một câu trả lời chứ?.

Một bóng trắng trống rỗng xuất hiện trước Lakjihal, Ngọc Văn phe phẩy cây quạt giấy mỉm cười:

- Ta chờ Hạ huynh suốt, cuối cùng Hạ huynh cũng không nhịn được mà ra tay với Từ Hàng Tĩnh Trai.

- Văn huynh chơi đủ thì mong nhường một bước.

- Ha ha ha... thế sao được. Tuy rằng hiệp ước là ta sẽ không nhúng tay vào việc này nhưng không nói việc họ thuê ta đến bảo vệ, đã nhận ủy thác thì làm sao có thể bỏ giang hồ đó được.

Lakjihal thở ra nhẹ nhàng một hơi sau đó bắt đầu ngưng tụ khí thể áp đến trước.

OANH!....

Ngọc Văn cũng dùng khí thể của mình chặn vững khí thể của Lakjihal, thế nhưng toàn bộ phần trên của ngọn núi đã bị thổi bay tan tành thành bột mịn phiêu tán trong gió.

Lakjihal nói với Ngọc Văn:

- Thôi thì chúng ta đánh một trận để kiểm nghiệm sự phát triển trong suốt thời gian qua, ta cũng đã đợi một trận đánh với Văn huynh từ khá lâu.

Ngọc Văn cười to sau đó rút thanh Kurogine từ hư không, quần áo của cậu cũng thay đổi thành quân trang của Grandown.

Lakjihal từ không gian vương tọa lấy ra thanh Radefal và cả người cũng biến đổi ra một thân hắc y thường dụng của Godiment.

Cả hai bước đến trước và vùng kiếm quét vào nhau

ẦM!...

Bầu trời bị xé toạc, không khí bị chấn vỡ tạo thành tiếng nổ dữ dội, cả dãy sơn mạch run rẩy muốn sụp đổ.

Hai người cũng không rời đi mà ngay tại đây chiến đấu, Lakjihal muốn mượn dư chấn để đánh giết toàn bộ nhân sĩ võ lâm còn sót lại, Ngọc Văn tương tự lợi dụng cuộc chiến để tàn phá trung nguyên và hủy diệt kế hoạch của tộc Slayer ở hành tinh này.

Kế hoạch này đã được hai người định ra từ ngay sau khi Phạm Thanh Huệ muốn đến nương nhờ Ngọc Văn, dưới một số lợi ích mà Lakjihal đồng ý giao ra thì Ngọc Văn đã sớm từ bỏ cuộc vui, tất cả chỉ là một hồi hải kịch hai người tạo ra cho cuộc chiến thêm phần gia vị đậm đà.

Phạm Thanh Huệ giờ đã hiểu, trong mắt của kẻ mạnh thì kẻ yếu chỉ có thể bị tùy ý bài bố, đùa giỡn, điều khiển... không có một tia chống cự... đến cả cái chết cũng không do chính bản thân... bị ai, thống hận, tuyệt vọng... Trước mắt nàng là một đạo khí áp khủng bố thổi đến.

Mọi sự vật sống trên ngọn chủ phong sinh sinh bị biến thành than cháy và thổi tan tành thành tro bụi biến mất trong không khí, dãy núi bị phá tung hóa thành hàng nghìn mảnh vỡ văng đi hàng trăm dặm rơi xuống khắp trung nguyên tạo thành tai nạn diệt thế.

Kinh thành, Ankeri ngậy ngốc nhìn bầu trời mệnh thì thảo vô thức:

- Hai thằng điên, tâm thần, bệnh hoạn... chúng đã bắt chấp hậu quả, một khi trừng phạt của đệ nhị không gian rơi xuống thì... hai tên tâm thần chết chắc... không... không... không... ta phải làm sao... làm sao... trốn cũng chết, ở lại chết sớm hơn... trốn.

...

Hai người cận thân quần nhau bằng những chiêu thức đơn giản.

Lực lượng nguyên thủy dưới các đường kiếm tinh xảo của hai người tạo ra xung chấn cực đại bùng nổ ra bốn phương tám hướng khiến cuồng phong thổi quét, mây trời tan nát, sông núi, đất đai dập dềnh lênh xướng, đứt gãy.

Hai người qua lại từng đường kiếm cơ bản nhưng mang theo đạo vận của mỗi người, duy đồng nhất là đường kiếm của cả hai đều theo đuổi cực hạn hoàn mỹ, sự tính toán, sự dự phán, sự tinh tế về lực đạo,... cả hai gần như bất phân thắng bại trong kỹ năng chiến đấu hoàn mỹ.

Cả hai người bắt đầu vận dụng đến kiếm đạo, kiếm ý, kiếm hồn, kiếm tâm để so sánh với nhau.

ROET!....

Lakjihal vùng kiếm sẽ toát mặt đất thành vực sâu đánh gãy thể kiếm quét ngang eo của Ngọc Văn, kiếm khí của Ngọc Văn cũng xoắn đôi vùng đất sau lưng Lakjihal.

Kiểm lực của hai người liên tiếp va chạm vào nhau hàng trăm lần dữ dội khiến mặt đất bị cày nát tan hoang. Những tòa thành trì cách đó hàng trăm dặm cũng bị lật tung lên tan tành.

Lakjihal và Ngọc Văn tách nhau ra đứng thẳng trên không trung, cả hai đều không một tia mệt mỏi. Ngọc Văn khẽ vận người cười thoải mái:

-Khởi động tạm thời đã xong, chúng ta xem như ngang nhau về khoảng cận chiến cùng lực lượng cơ bản nhỉ?.

Lakjihal mỉm cười đưa tay vuốt kiếm

-Xem như đi, cũng nên thả sức đánh một trận xem sức mạnh của bản thân đến đâu chứ?.

Hai người nói rồi đồng thời thả ra toàn bộ thực lực.

Lakjihal biến thân Vua Chiến Tranh tăng mười cao đến chín mươi chín mét, toàn thân giáp trụ đen tuyền phủ kín người, sau lưng là mười đôi cánh ánh sáng bạch kim phun trào lực lượng nguyên tố khủng khiếp, trên đầu là vòng sáng phát ra hào quang hoàng kim mang xung chấn cực đại khiến không khí ầm ầm nổ tung.

Thanh Rarefai biến lớn dài đến bảy mươi mét rung động khí lưu quanh mình một cách cuồng bạo.

Ngọc Văn chỉ thanh Kurogine về trước và toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rồi chúng hóa thành một đôi cánh quang ảnh không lồ mang theo dao động lực khủng bố, thanh Kurogine bốc cháy ngọn lửa vàng hùng hực.

Hai người lui về sau nghìn dặm rồi mỉm cười vùng kiếm nhả ra kiếm khí xé nát trời đất đánh mạnh về nhau.

OANHHEHHH!.

Hành tinh bị một đạo ánh sáng hình thập tự giá khổng lồ xoắn nát một góc. Ánh lửa, sấm sét, dung nham, hỗn hợp với khói đen tạo thành tình cảnh tan hoang của mặt đất.

Dưới chân Lakjihal và Ngọc Văn đã biến thành hố sâu không đáy, đôi cánh quang ảnh của Ngọc Văn bị chém mất một góc trong khi Vua Chiến Tranh không một tia tổn thương.

Ngọc Văn nhú mày:

-Cậu chưa dùng toàn lực?. Chiêu tới là chiêu kết thúc cuộc đấu.

Lakjihal nhếch môi từ trong Vua Chiến Tranh cất tiếng:

-Cậu cũng thế đúng chứ?. Một chiêu quyết thắng thua.

Cả hai yên tĩnh tích tụ khí thế.

Không gian bốn bề vắng lặng không một tiếng động, những hạt bụi giữa hai người bị khí áp vô hình nghiền nát.

Lakjihal và Ngọc Văn đồng thời đặt tay lên chuôi kiếm sau đó rút kiếm.

-TỐI CỰC – GIỚI HẠN CỦA CÁI CHẾT.....

-CHUNG CỰC – DIỆT THỂ KỸ.....

Hai đạo ánh sáng đen trắng bùng nổ dữ dội chiếu sáng cả một dải tinh hệ rồi ầm ầm va chạm vào nhau.

OANHHEHHH!.....

Hơn mười hành tinh của hệ hành tinh bị thổi bay thành căn nát, mặt trời trung tâm bị xé nát thành bốn mảnh và vỡ vụn sau đó nổ tung tạo thành hào quang chói mắt, tiếp đó tất cả bị một khe nứt trong tinh không nghiền nát rồi hút vào không còn sót lại bất kì dấu vết.

Ngọc Văn đứng cách đó không xa, ánh mắt hơi ngưng tụ nhìn khe nứt đỉnh ở giữa tinh không một lúc, cậu thở dài:

-Giới Hạn Của Cái Chết, rất sắc bén, rất mạnh. Có ẩn chứa đậm đặc thuộc tính thời gian, không gian, ánh sáng, bóng tối, sáng tạo, hủy diệt, cân bằng, phá hư, thuận, nghịch. Tuyệt vời.

Lakjihal liếc nhìn hệ hành tinh biến mất và đáp lời:

-Không kém cạnh, rất bá đạo Diệt Thế Kỳ, phát huy đến tột cùng thuộc tính hỗn nguyên do sự pha trộn hoàn mỹ của năm sáng thế nguyên tố, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Ngọc Văn mỉm cười không đáp, cậu liếc nhìn tinh không có điều tính toán sau đó cất bước vào một khe nứt không gian.

Lakjihal có thể cảm nhận được một luồng áp bách đến từ đệ nhị không gian song song. Sự trừng phạt đang kéo đến, cũng vừa lúc cậu chuẩn bị lột xác tiến hóa linh hồn.

Mảnh vỡ Linh Hồn đã được tập hợp lại sau khi cậu và Ngọc Văn nghiền nát tinh cầu này, nó hiện tại đang ở trong không gian vương tọa.

Lakjihal hít sâu một hơi sau đó cất bước vào một vùng không gian vắng vẻ.

...

Trở về đến không gian chân thực. Lakjihal tìm một hành tinh chết và ngồi xuống nhắm mắt tĩnh lặng.

UỶNH!....

Từ hư không phóng ra hàng trăm triệu sợi dây xích đen bóng ẩn hiện ma văn màu đỏ rực dữ tợn. Trên mỗi sợi dây vang vọng âm thanh gào thét thống khổ mang theo oán hận khôn cùng hướng đến Lakjihal. Cậu không chống lại mà tùy ý chúng quấn quanh xuyên thủng bản thân.

Tiếp đó là từng đạo lôi điện màu tím đen đánh xuyên qua tầng tầng không gian công phá về hướng Lakjihal, khi đánh vào trên người cậu thì chúng biến mất, Trên trán Lakjihal đổ ra mồ hôi lạnh vì đau đớn.

Đạo thứ nhất trong mười nghìn đạo lôi điện luyện hồn đã bắt đầu, xiềng xích trên người Lakjihal cũng chuyển màu, đây là sự biến đổi và chuyển hóa nghiệp lực.

Cậu sẽ hứng chịu gấp trăm triệu lần đau đớn từ lôi điện luyện hồn do nghiệp lực nặng nề từ việc tàn sát hàng trăm triệu người.

Những nghiệp lực này sẽ bị chuyển hóa thành lực nhân quả luân hồi, đây cũng là nhân tố cuối cùng Lakjihal còn thiếu để sáng tạo thế giới trở thành Sáng Thế giả.

Oanh!...

Đợt lôi điện thứ hai đánh thẳng lên linh hồn Lakjihal, đau đớn nhân lên hàng trăm triệu lần khiến cậu không kiềm được mà hừ nhẹ. Một luồng khói trắng mỏng thoát khỏi miệng Lakjihal, đây là tạp niệm trong linh hồn của Lakjihal.

Lakjihal hai tay điểm liên tục vào tinh không để triệu hồi các nhân cách khác để tiến hành hợp nhất và tịnh lọc tâm trí.

...

Trong thời gian chịu đựng lôi điện luyện hồn, Lakjihal cũng cho các nhân cách khác của bản thân tiến vào các vùng không gian vũ trụ để tôi luyện, dựa vào sự chênh lệch thời gian, Lakjihal có thể để các nhân cách khác tăng lên thực lực nhanh chóng sau đó trở về hợp nhất với bản thể để tịnh lọc.

...

-999.

OANH!....

AGHHHHH!....

Một tiếng gầm gừ của dã thú bị đau vang lên chấn vỡ không gian chung quanh.

Quá thống khổ, đã không thể chịu đựng được nữa,... toàn thân Lakjihal đã nứt vỡ vì mạch máu căng phồng bởi cơn đau, thế nhưng cậu không được phép ngã xuống,... vẫn còn hơn 9000 đạo nữa.

...

Giữa tinh không mênh mông, một hành tinh chết màu đỏ trôi nổi, nếu quan sát kĩ thì có thể thấy màu đỏ trên hành tinh chính là máu tươi vẫn còn đang lưu chuyển, dòng óng ánh tràn đầy năng lượng tinh thuần nhất của vũ trụ chảy rờn rờn nhuộm đỏ cả hành tinh khổng lồ.

Chỉ còn một đạo cuối cùng nữa. Đã 9999 đạo lôi điện rồi.

Lakjihal lúc này toàn thân vỡ nát không còn hình người, máu từ trong người cậu vẫn chảy xuống do sức tái sinh mãnh liệt của một cường giả cấp Diệt Thế đỉnh cao, linh hồn Lakjihal đã bị chấn đến vỡ vụn nhưng trung tâm lại là một mảnh sáng chói ngung tuỵ.

Dưới gương mặt đã vỡ nát, máu chảy đầm đìa, Lakjihal liếc nhìn đạo lôi điện cuối cùng đang phóng đến.

Đạo lôi điện luyện hồn cuối cùng là một dáng người cầm kiếm, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện dáng người đó và Lakjihal giống nhau đến kì lạ.

Ồ... ồ...

Âm thanh hít thở không khí mãnh liệt của Lakjihal khiến không gian rung động mạnh. Các vết thương nhanh chóng khép lại, máu tươi trên người trôi đi. Lakjihal đứng thẳng eo chỉ kiếm đến trước đạo lôi điện.

Cả hai lao vào nhau và làm nổ tung lên ánh sáng chiếu sáng một góc tinh hệ. Ánh sáng hóa thành triệu triệu quang điểm như đón chào vị cường giả Sáng Thế mới ra đời.

Một dáng người từ giữa vô vàn quang điểm rơi xuống hành tinh chết nhuộm đầm màu đỏ do máu tươi tạo thành. Không gian lại hồi phục sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Sáng Thế.

Lakjihal mở mắt, ánh mắt trong vắt như những giọt nước tinh khiết nhất của đất trời, thế nhưng ánh mắt của cậu cũng tràn đầy sự vô cảm, lạnh nhạt với vạn vật.

Lakjihal cúi nhìn hành tinh nhuộm đỏ máu của cậu và đưa tay nhấn vào tinh không, hàng trăm nghìn hành tinh chết trong tinh hệ lũ lượt kéo đến dưới lực hút từ lực lượng của Bán Sáng Thế giả, tất cả hành tinh chết lấy hành tinh nhiễm máu của Lakjihal làm trung tâm đập vào nhau vỡ nát rồi dựa theo ý muốn của Lakjihal mà luân chuyển thành hình dạng thế giới cậu mong muốn.

Lakjihal thiết lập định luật vận chuyển cho thế giới, cậu sáng lập công nhân quả, luân hồi bằng nghiệp lực đã được tịnh lọc. Tiếp đó Lakjihal đưa cả thế giới vào Luân Hồi Lord Area.

Đó là một tòa tháp hai chiều, mười nghìn tầng thuận và mười nghìn tầng nghịch.

Mỗi tầng rộng lớn đủ để chứa cả một tinh cầu cỡ lớn, trong mỗi tầng Lakjihal vận chuyển Luân Hồi Lord Area tạo ra biển cả, bầu trời, tầng mây, mặt trời, mặt trăng, đủ các dạng địa hình, sau nữa là thăm thực vật đa dạng đến hàng tỉ tỉ loại phong phú tuyệt đẹp...

Lakjihal tự tay sáng tạo từng tầng một với đủ phong cách khác nhau mà không biết chán.

Sau khi sáng tạo xong tầng thứ hai mươi nghìn thì Lakjihal hài lòng đứng lặng trong tinh không ngắm nhìn thế giới do bản thân sáng tạo, rất đẹp, rất mỹ lệ, rất hùng vĩ... những cũng rất buồn chán.

Lakjihal có thể cảm nhận được lực thế giới khổng lồ đang vận chuyển trong mỗi tế bào của bản thân, thế nhưng cậu biết đây chỉ là một phần nhỏ, bởi vì thế giới này chưa có sinh vật sống để mang lại động lực linh hồn cho cả thế giới.

Lakjihal trầm ngâm suy nghĩ sau đó tiếp tục xây dựng một tòa tháp nhỏ hình kiếm lơ lửng trong bầu trời của tầng thứ nhất, tòa tháp này tựa như phiên bản thu nhỏ của thế giới gốc, mỗi tầng của nó chỉ lớn bằng một tiểu quốc. Tiếp đó Lakjihal chia tòa tháp này thành 100 tầng và đặt tên nó là Aincrad.

Lakjihal tạo ra các thực thể sống, tạm thời chỉ có con người nhưng không có linh hồn, họ chỉ thực hiện một số động tác mang tính lập trình sẵn có theo quy luật.

Lakjihal tiếp tục tạo cho tòa thành này một định luật tách biệt, gần như sáng tạo ra một trò chơi, có quái vật tự hồi sinh, có những con quái vật lãnh chúa trấn giữ mỗi tầng, Lakjihal định ra chế độ tiền vàng, kinh nghiệm, cấp độ, trang bị cho tòa tháp bay...

Tòa thành này sẽ là hình mẫu thử nghiệm cho tính toán của Lakjihal, cậu dựa vào nguyên lý của trò mạng người của các vũ trụ khác tiến vào Aincrad bằng con đường linh hồn, cho các thực thể sống tạm thời cậu sẽ gọi là NPC (Non Pharacter Player) ở Aincrad học tập từ những người xâm nhập đến từ

thế giới khác cậu gọi họ là Player.

Từ đó sẽ khiến các NPC hình thành tính cách, tâm trí, sự tự nhận thức, cuối cùng là sinh ra ý thức và linh hồn.

Nếu hình mẫu thử nghiệm này thành công thì Lakjihal sẽ mở rộng kế hoạch này để tạo ra sinh vật sống có linh hồn cho thế giới của mình.

Xếp đặt ổn thỏa mọi thứ. Lakjihal bước vào tình không và đi đến Nguyên Vũ Trụ.

...

Hành tinh Hillspal. Tokyo.

Trên một tòa nhà cao ốc. Lakjihal đứng quan sát nơi này một lúc sau đó cậu tạo ra một phân thân với gương mặt hoàn toàn khác.

-Người tên là Kayaba Akihiko, từ nay người sẽ bắt ở đây học tập và phát triển một dự án game thực tế ảo tên Sword Art Online,....

Lakjihal cài vào phân thân một lượng thông tin khổng lồ sau đó biến mất.

Bản thân cậu sẽ đích thân đi khảo nghiệm dự án này, nói thẳng ra chính là tự đi test game.

...

Mười năm sau.

Lakjihal, hiện tại tên giả là Shino. Đang vệ sinh buổi sáng sau vườn thì nghe tiếng chuông báo vang đến từ sân nhà bên cạnh, cậu leo lên cây bon sai cao ngất và gọi với xuống ông lão:

-Ông ơi, buổi sáng mà ông vẫn tràn trề năng lượng quá, Kazuto-kun vẫn còn ngủ hả ông?.

-Hừ, thằng nhóc con đó sẽ chẳng làm nên sự tích gì với cái thân thể nhão nhọt đó. Qua đây uống trà với ông nào Shino-chan, cha mẹ của con cũng thật là, một đứa trẻ ngoan thế này sao lại cứ bỏ mặc như thế, ài... chả bù với thằng Kazuto. Suguha đang lau võ đường, chờ nó một chốc rồi hai đứa đi luyện kiếm, nếu con và Suguha...

Ông cụ nói rồi mắt hấp háy liên tục, ý của ông không cần nói thì ai cũng biết, Shino cười hề hề chạy đến phía sau nịnh nọt đám vai ông cụ:

-Khà khà, ý con thì ông cũng thấy quá rõ, tiếc rằng Suguha-chan từ ngày ông đề cập việc này khi luyện kiếm mỗi lúc một nặng tay, con đã từ việc yêu thương nhưng nhớ chuyển thành kính sợ, sao dám đụng vào cháu gái bảo bối của ông...

Bang... Bốp... Bình...

Một trận đánh đập tàn nhẫn quét đến Shino khiến cậu lăn lộn trên mặt đất, ông cụ nhìn cháu gái bảo bối và thằng bé hàng xóm thân thiết thì khẽ nháp ngụm trà:

-Tuổi trẻ năng động là tốt.

-Hừ, một tên M chính hiệu đang sung sướng thì có.

Một giọng nói hậm hực mang theo đồ kị truyền đến từ trong nhà. Một thiếu niên tóc đen rối bù vì vừa thức dậy ngồi trên ghế, giọng mang theo nhàn nhạt ghen tị truyền ra.

Đang bị Suguha đánh đập, Shino nghe giọng nói này lập tức nhảy dựng lên chỉ vào nói:

-Mày làm sao hiểu được sự rèn luyện khổ cực của tao, đây là tao đang rèn luyện phản xạ né tránh cùng với cơ bắp khi chịu đựng đòn roi của Suguha,... ừ thì cũng có chút phê thuốc,... chẹp chẹp,... à nhằm có chút đau đớn khó chịu.

Shino nói rồi cười ha tiến vào lấy từ trên bàn một cái gương, soi nó vào mặt thiếu niên tóc đen, Shino không tiếc lời:

-Xem cái bản dạng của mày xem, như thằng bụi trong hẻm,... óa ha ha ha.... Hơn nữa thằng bụi mi còn là một tên nhóc có vấn đề với ông, mấy hôm trước hai ta lên uống rượu mày còn thì thảo khóc kể việc mong muốn được ông cưng chiều...

Kazuto nhảy dựng lên nhào vào bịt miệng tên ôn vật này, Shino cũng phản kháng kịch liệt cả hai lăn lộn đấm đá trên sân nhà được lau sạch.

Một bóng đen hiện lên bao phủ lấy hai người, Suguha cầm trong tay kiếm tre, gân xanh đầy trán, hai mắt bốc lửa nhìn sân nhà bị hai ông tướng chà đạp và mỉm cười như địa ngục.

Rầm... Rầm...

Sau một trận đòn roi như mưa, hai tên quỷ trước Suguha nghe thuyết giáo rồi lùi thủi đi vào tẩy sạch thân thể. Tiếp đó cả ba đi đến võ đường luyện kiếm.

Trong bữa sáng, Shino vừa ăn món cá rán vừa nói:

-13h trưa nay là Sword Art Online bắt đầu thử nghiệm chính thức, hồi Beta tao với mày chạy được qua tầng sáu mươi ba, tao ăn tổng cộng hai mươi sáu con Boss, mày được có hai mươi lăm con Boss, lần này chú em cố lên nhá, khả khả...

Kazuto thần nhiên cho mẩu bánh mì vào miệng:

-Mày đừng quên con Boss tầng sáu mươi ba là tao làm thịt, chất sao sánh bằng lượng hả tình yêu.

Shino cắn răng:

-Mày giỏi, lần này anh sẽ cho mày thấy cảnh anh solo Boss tầng 100... a ka ka ka...

Suguha bĩu môi không cho là đúng:

-Shino-sempai lúc nào cũng chỉ được cái quăng bom, hồi trước sempai nói đặt vé ở suối nước nóng đãi em với onii-chan, cuối cùng đâu?, hôm đó sempai nói bị cảm trong khi Maki-chan nói thấy sempai ngồi trong Game Center bấm máy rầm rầm.

Mặt Shino đỏ lựng lên sau đó không nói một lời mà tàn nhẫn trừng mắt với Kazuto đang nhin cười đau đớn rồi cầm cùi dũa bữa sáng.

...

13:00

Chung quanh Aincrad nổ lên một tràng pháo hoa cùng nhạc chào mừng sự kiện mở cửa thử nghiệm của SAO.

Shino đăng nhập vào SAO với tên nhân vật Sho cậu đã dùng ở bản Beta.

Trong khi chờ đợi Kazuto thì cậu quan sát toàn cảnh thành trấn, những cửa hàng vũ khí đa dạng, những cửa hàng tạp hóa đủ thứ màu sắc hấp dẫn tầm mắt, số lượng Player đông đúc đang trò chuyện, bàn tán, giao dịch, lập tổ đội diễn ta nhện nhện, các NPC đã không còn sự cứng nhắc như khi còn phiên bản Beta.

Tiếp đó theo đúng hẹn cậu cùng gặp được Kazuto đã đăng nhập vào với tên cũ ở bản Beta – Kirito.

Sho gọi với lên:

-Hey boy... lại đây.

Kirito tiến đến và cùng đập tay với Sho sau đó cùng nhau đi nhận nhiệm vụ tại trường đội vệ binh.

Đương lúc hai người định rời đi ngoài thành trấn quá thì một âm thanh vội vàng gọi lại cả hai:

-Hai cậu gì ơi,..

Người đến là một thanh niên tóc đỏ với chòm râu thưa thớt dưới cằm, cậu ta hơi thở ra sau đó mỉm cười làm lạnh hỏi:

-Hai cậu là Beta Player?. Thấy hai cậu rất quen thuộc khi nhận nhiệm vụ và đi ra ngoài thành,.. có thể dẫn tui đi theo được không, tui vừa mới chơi nên không hiểu nhiều lắm.

Kirito thấy Sho không có ý kiến thì mỉm cười gật đầu:

-OK,... tự giới thiệu tui là Kirito còn tên mặt hẻm bên cạnh là Sho, hợp tác vui vẻ...

-He he, tui tên Klein,... hợp tác vui vẻ.

Cả ba người bắt tay với nhau sau đó cùng đi ra ngoài thành, Kirito và Sho hướng dẫn Klein cách sử dụng kỹ năng trong SAO sau đó ba người cùng tạo tổ đội đánh heo rừng.

Đến khi trời nhuộm sắc hoàng hôn thì ba người ngồi xuống thảm cỏ xanh mượt và ngắm nhìn quang cảnh của tầng một.

-Đẹp thật, người tạo ra trò chơi này quả thật là thiên tài trong thiên tài.

Nghe Klein nói thế thì Sho khẽ mỉm cười, Kirito làm bạn với Sho hơn mười năm nên rất hiểu ý nhau, nhìn nụ cười của thằng bạn nổi khổ thì Kirito khẽ huých vai Sho:

-Làm gì cười bí ẩn thế you.

-Tao lên level 5 rồi, đảm bảo cao hơn mày vì khi này tao có đếm số quái mày giết, ít hơn tao chắc luôn.

Kirito làm bộ trông lớn mắt, nhìn về mặt đất ý đến tận trời của Sho thì cậu vỗ vai Sho và nói đầy đau đớn:

-Ừm, hồi này tao giết ít hơn mày nhưng có lùm được con biến dị thôi, cũng mới level 6 thôi baby....

Sho lập tức chửi bậy một trận sau đó quay qua vật lộn với Kirito. Klein sau một buổi train quái chung thì đã khá thân với hai tên này, cậu ta mỉm cười:

-Nhìn hai đứa mày như gay.

Kirito và Sho gầm thét lao đến, chiến loạn lập tức lan đến nước thứ ba.

Khi ba tên đang vật lộn trên mặt cỏ ẩm ướt thì tiếng chuông trong trần vang lên, lập tức tất cả Player đều bị cưỡng ép teleport về quảng trường trung tâm.

Tiếp đó là việc Kayaba Akihiko thông báo Sword Art Online chính trở thành một trò chơi tử vong, mọi người trở về với chân diện mục của bản thân.

Tất cả Player hoảng loạn, tuyệt vọng, gào thét, hỗn loạn thế nhưng duy chỉ Sho và Kirito vẫn lặng yên bình tĩnh và quan sát tất cả.

Hai người liếc nhìn nhau sau đó hiểu ý kéo Klein đi ra khỏi thành, ngay giữa đường đi, Klein giằng tay ra khiến Kirito ngạc nhiên:

-Tao vẫn còn một nhóm bạn nữa, họ hiện tại vẫn còn trong đó, tụi mày cũng hiểu mà, tao ... tao không thể bỏ lại họ được... nếu không... nếu không... tụi mày...

Kirito trầm mặc, cậu hiểu ý của Klein nhưng dẫn theo cả một nhóm người lớn sẽ là gánh nặng, hơn nữa cậu còn có thằng bạn thân, cậu không muốn Sho cũng bị ảnh hưởng bởi một đám người nữa.

Klein cười khổ vừa định quay đi thì Sho gác tay lên sau đầu thoải mái nói:

-Quan tâm tao làm quỷ gì, mày cảm thấy trong lòng muốn làm thế nào thì làm, hơn nữa mày nên nhớ hồi còn Beta, quái cùng Boss càng về sau càng không dễ đối phó, đoàn đội là cần thiết, cho dù bây giờ có thọt thì từ từ kéo lên thôi.

Kirito cảm kích mỉm cười đưa tay vỗ vai thằng bạn thân thế nhưng Sho tránh ra và dùng ánh mắt ghê tởm nhìn Kirito:

-Đừng làm chuyện gay với tao, ối...

Kirito đổi cái vỗ vai thành một đòn akido khiến Sho gào thét thảm thiết như heo chọc tiết dù chẳng có một tia đau đớn.

Klein hơi lau giọt nước mắt cảm kích nhìn hai thằng bạn mới quen đưa tới một trận ghê tởm từ Sho cùng Kirito.

Ba người quay lại đón nhóm bạn của Klein sau đó mang họ ra ngoài thành trấn cùng train Level.

Sau hơn hai tuần.

Boss tầng một cuối cùng bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Boss thủ hộ tầng 1.

Phế tích đấu trường Colusium được chọn làm địa điểm họp bàn cho cuộc chiến với Boss tầng 1.

Khi Kirito, Sho đến nơi trong đấu trường đã đông nghịt những người với đủ kiểu trang phục cơ bản.

Sho cùng Kirito sau khi hướng dẫn nhóm của Klein vượt qua các bước đầu tiên thì cả hai bên tách ra, lí do vì các thành viên trong team của Klein cảm thấy rất mất mặt khi kéo chân Sho và Kirito. Trong lúc Kirito tìm kiếm nhóm của Klein thì Sho chỉ vào đám người bên dưới và nói mơ màng:

-Tao có cảm giác đang lạc bước vào một rừng hoa ấy mày, chắc chắn, tiếc rằng đây là một lũ hoa đực mọc dại, chả tỏa ra xú hương thơm nào cả.

Phì...

Bên cạnh truyền đến tiếng phì cười khiến Sho nhảy dựng lên sau đó hung dữ quay đến hỏi:

-Có đáng cười sao, thấy ta còn độc thân nên muốn sát muối vào nỗi đau sao, ta nguyện rửa mi mắt ***.

Chỉ thấy người mang áo choàng trùm đầu không nhìn được nữa mà khom người cười ngặt nghèo thu hút sự chú ý của một đám người. Sho tức giận rút kiếm:

-Ta thách,... thách,... tha... thách mi đến cưa ta đây.

Sho khi nhìn thấy bên dưới đầu bóng thoáng lộ ra một gương mặt tinh xảo xinh đẹp thì linh hồn lên mây, ý định thách đấu cũng biến hình.

Người đối diện nhận ra sự thất thố của Sho nên vội vàng kéo đầu bóng che kín hơn. Sho thờ dài, đóa hoa hồng khoe sắc thì lại bị cái bị bóng bịt kín.

Lúc này Kirito đã tìm được nhóm Klein nên cậu kéo Sho đến.

Kirito hiện tại đã level 16, Sho vì chăm chỉ phấn đấu cùng thăng bạn nên không kém cạnh, cả hai người trang bị xem như ở mức trung bình vì không thường xuyên làm nhiệm vụ mà chăm chỉ train level và luyện skill.

Nhóm Klein sau khi tách ra khỏi hai người cũng lên cấp ổn định vì có được hướng dẫn ban đầu rất chi tiết từ hai người, cả nhóm hiện nay trung bình có level từ 10 đến 12, là một trong những team dẫn đầu.

Mọi người vui vẻ trò chuyện về thông tin chi tiết của con Boss do Kirito cung cấp, Sho cùng các thành viên khác âm ỉ trêu chọc lẫn nhau. Lúc này một thanh niên tóc xanh đẹp trai bước đến chính giữa đấu trường, anh ta hấn giọng:

-Tôi là Diabel, chức nghiệp hiệp sĩ.

Mọi người trên đài cười to trong khi có một người hậm hực Tsk một tiếng.

Lại là Sho, Kirito ôm trán đau đầu, cậu biết lí do của chuyện này, tên bạn thân của cậu luôn tự xưng bản thân có tinh thần hiệp sĩ, dù cho cách ăn nói khá du côn không giống một hiệp sĩ nhưng tên này rất cố chấp với nghề nghiệp đó, luôn tự hào rằng bản thân là hiệp sĩ duy nhất trong game.

Vở vai xem như an ủi thăng bạn thân, Kirito chăm chú nghe Diabel bàn về kế hoạch đánh Boss tầng một, việc này rất quan trọng vì nó ảnh hưởng đến sĩ khí của tất cả người chơi. Sau khi Diabel vừa giảng hết thì một tên lùn đầu tóc chia tên Kibaou nhảy xuống và bắt đầu trách móc các Beta Player.

Kirito trong lòng cũng run lên và sắc mặt tái đi. Sho đưa tay đâm vào người Kirito khiến cậu tỉnh ra tiếp đó cậu nhảy xuống đài đối diện với Kibaou:

-Tao là Beta Player, thằng lùn, mi nói nãy giờ tao thấy đúng một bãi *** ***, mày thử hỏi toàn bộ những người nơi đây có bao nhiêu người nhận được sự chỉ dẫn của Beta Player?. Tôi hỏi các bạn có bao nhiêu người nhận được sự hướng dẫn của Beta Player.

Rất nhiều người đưa tay lên, gần như toàn bộ quảng trường đều đưa tay lên. Một thanh niên đầu tóc cao lớn, cường tráng, làn da hơi ngăm đen bước xuống và lấy ra một cuốn sổ tay, giọng cao cuốn sổ, thanh niên nói:

-Tôi là Agil, cũng là Beta Player, tôi một đội các Beta Player đã hợp tác viết cuốn hướng dẫn miễn phí trong các quầy tạp hóa. Không phải người chơi Beta Player nào cũng ích kỉ, bạn không nên đánh đồng tất cả với nhau.

Sho thần nhiên nhìn tên lùn và nói:

-Mày bám nút dùm tao, tao không đảm bảo được việc sẽ lột trang bị của mày và treo mày như heo trên cổng trấn đầu thằng lùn.

Diabel nhìn Kibaou bị đuổi đi thì nhún vai, tốt nhất là nên giải quyết mọi mâu thuẫn trước khi cuộc chiến diễn ra, hơn nữa hắn cũng không thích thái độ của tên lùn, bản thân hắn là Beta Player nhưng chưa bao giờ bỏ rơi một người chơi mới nào cần sự giúp đỡ cả.

Diabel lắng lắng cho Sho một ngón tay cái ý bảo làm tốt lắm, Sho vuốt sống mũi, Diabel thông báo về việc lập đoàn đội để thuận tiện tác chiến vào ngày mai sau đó tất cả giải tán.

Sho cặp kè chàng thanh niên đầu tóc cường tráng và nói:

-Muốn gia nhập Party không Agil, thuận tiện giúp đỡ nhau hơn.

Agil hàm hậu cười gật đầu. Kirito đi đến cùng với team của Klein dùng ánh mắt kinh tởm nhìn Sho rồi cảnh trọng nhắc nhở:

-Tên này có thuộc tính gay gần max level, cậu cẩn thận đấy Agil.

Nhìn Agil lảng lẽ tránh xa mình, Sho quả thật muốn ho ra máu, cậu buồn thiu quay đi, bỗng nhiên Sho phát hiện một bóng người cô đơn trên khán đài, là cô gái áo choàng đầu khi trước. Sho quay sang hỏi Kirito:

-Thêm một mem vào team được không leader?.

- Thoải mái, nhưng ai thế.

Sho chỉ về phía khán đài, Kirito gật đầu sau đó cũng không để ý nữa. Hiện tại cậu có rất nhiều đồng bạn cần quan tâm, cậu chỉ có thể ra chút sức để giúp đỡ người mới.

Sho hướng về phía khán đài và lên tiếng:

- Hey, mũ trùm đầu, muốn nhập băng khô... á nhầm, là nhập team chứ, sao nào?.

Cô gái dưới đầu bông khê nhìn Sho sau đó liếc xuống nhóm người Kirito một lúc. Cảm nhận được sự thân thiện của những người này, cô gật đầu sau đó chấp nhận lời mời nhập team do Kirito đánh đến.

...

Buổi tối buông xuống, trên những con đường của thị trấn phủ bởi ánh đèn vàng, ở công viên cổ thụ Sefei, mọi người ăn uống trò chuyện vui vẻ để cổ động tinh thần cho nhau vào trận đánh ngày mai. Sho cùng với Kirito đùa giỡn vui vẻ với các đồng đội dưới tán cổ thụ, bỗng nhiên Sho nhìn thấy một bóng người ngồi một mình trên một bệ đá trong góc đường đang gặm bánh mì khô.

Cậu lắc đầu sau đó hơi đẩy ra các bạn tiến đến. Sho lấy ra một hũ kem tươi đặt xuống rồi nói:

- Dùng kèm thứ này xem sao mũ trùm đầu, bánh mì khô của thị trấn dở tệ nhưng nếu thêm thứ này thì sẽ có một cảm nhận khác đấy.

Thấy cô gái vẫn không đáp lời, Sho lắc đầu, xem ra vẫn còn rất cảnh giác, Sho mỉm cười ấm áp như nắng sớm:

- Trò chơi mà, cuối cùng chúng ta vẫn đang sinh hoạt ở nơi đây cả ngày và đêm, đâu biết được lúc nào bản thân sẽ chết đi, có lẽ ngày mai, có lẽ rất nhiều ngày sau, sao không bỏ chút thời gian mà tận hưởng vẻ đẹp của vùng đất này, nhìn họ xem.

Sho nói và chỉ về Kirito cùng nhóm bạn đang cười đùa vui vẻ, cậu trầm mặc nói tiếp:

- Cô nghĩ rằng họ không muốn trở về thực tại sao, nhưng... nơi đây chẳng phải cũng là thực tại? Ngày mai đừng chết nhé chiến hữu... .

Sho nói rồi quay đi đến hội họp với nhóm Kirito để lại cô gái lẳng lặng chấm mút hũ kem tươi như để cảm nhận vị chân thực của thế giới này.

...

Mọi người sau khi tập trung trước quảng trường trung tâm, Diabel dẫn dắt mọi người xuyên qua cánh rừng, đi qua các hành lang của trụ trung tâm, cuối cùng tiến đến phòng Boss.

Sau khi phát biểu cổ động mọi người, Diabel mở cửa phong và tiến vào.

Căn phòng bùng sáng, trụ đá cẩm thạch to lớn, trần nhà và tường được bao bọc ma pháp, hành lang kéo dài cực xa, cuối căn phong là Boss đang ngồi trên chiếc bảo tọa cùng hàng chục quái tinh anh cấp mười.

Nhóm của Kirito đảm nhận vị trí đối kháng chính diện với Boss vì là một trong những nhóm có cấp độ cao nhất hiện tại, các nhóm khác được phân phối cân chân quái tinh anh.

Dưới sự dẫn dắt của các người chơi Beta Player có kinh nghiệm, cuộc chiến nghiêng về hướng có lợi cho các Player.

Khi Boss gần hết HP thì vấn đề xảy ra, ai là người sẽ cướp đòn tấn công cuối cùng và được vật phẩm do Boss rơi ra, không khí chẳng mấy chốc trở nên căng thẳng.

Sho lẳng lặng nhìn cảnh này và thờ dài một tiếng, cậu liếc nhìn Kirito sau đó cả hai cùng tiến đến và sử dụng tổ hợp kỹ năng giữa hai người để kết liễu con Boss trong cái nhìn gắt gao của mọi người.

Sho nhìn đám người đang bao vây lấy team mình mà không quan tâm đến dòng chữ "Congratulation!" thật to, cậu bảo Kirito đưa vật phẩm Boss "Áo choàng bóng đêm" lấy ra trưng bày thuộc tính cho tất cả mọi người cùng xem rồi nói:

- Hiện giờ chúng ta sẽ bán đấu giá chiếc áo choàng này, số tiền sẽ được quyên góp cho thợ rèn để đúc trang bị cho những người chơi yếu hơn, đây đã là cách tốt nhất nhưng cũng là lần duy nhất, các Boss lần sau thì sau khi đến tầng 2 chúng ta sẽ bán lại. OK?.

Mọi người chỉ có thể trầm mặc đồng ý.

Cuối cùng chiếc áo choàng thuộc về Kirito, anh chàng mua được nhờ sự vay mượn cất lực chung quanh, mà xét cho cùng thì cuộc đấu giá chỉ diễn ra giữa hai người Diabel và Kirito. Nhìn Diabel buồn bực rút lui thì Sho cười to ha ha khiến Diabel tức giận tiến đến một trận đấm đá.

Mọi việc xem như tốt đẹp, Diabel cũng không xảy ra tâm lý mâu thuẫn với Kirito vì đấu giá thất bại, dù sao chỉ là vật phẩm do Boss tặng một rơi ra.

Sau khi nhóm người tiến về tầng hai thì Sho cặp kè với cô gái mũ trùm đầu lần la hỏi:

-Cò bây giờ dự định sẽ làm gì mũ trùm đầu?.

Cô gái lấy ra áo choàng lộ ra một gương mặt xinh đẹp đang tức giận:

-Tôi tên Asuna, không phải là mũ trùm đầu, OK?. Cậu cũng đừng đi theo tôi nữa, phiền chết được.

-Azzzz!...

Sho suy sụp quay lưng thui thủi bước đi hướng khác, phía sau lưng cậu Asuna mỉm cười gọi với theo:

-Đùa cậu thôi, cảm ơn vì tất cả nhé Sho.

Sho quay lại nhưng bóng lưng Asuna đã biến mất sau một con đường, bỗng nhiên cậu nhận được một lời mời kết bạn từ Asuna. Sho nhấn nút chấp nhận sau đó nhanh chóng đuổi theo nhóm Kirito.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Vây quét red guild Laughing Coffin.

Đã qua sáu tháng kể từ thời điểm Boss tầng 1 bị tiêu diệt.

Các Player dùng tốc độ thần tốc tiến công chiếm đóng đến tận tầng 49.

Các công hội cũng được thành lập bởi các người chơi có uy vọng lớn trong game đang chiến đấu ở tuyến đầu, lớn nhất chính là guild Blood of Knight với đoàn trưởng Heathcliff. Guild Samurai Hearth do đoàn trưởng Klein chỉ huy. Dragon Army của Diabel và các công hội tầm trung khác.

Trong trò chơi, vì bị ám ảnh bởi cái chết, một số Player đã nảy sinh rối loạn tâm lý, họ lẫn lộn giữa game và đời thực rồi có những hành động gây tổn thương đến các Player khác.

Một trong số đó đã lập nên red guild – Laughing Coffin. Chúng sinh tồn bằng việc đồ sát, cướp đoạt các Player. Vì tính ẩn mật cao khiến Laughing Coffin vẫn chưa bị đào ra ánh sáng.

Ngoài các guild lớn thì các Player độc lập ở tiền đầu cũng là những thế lực không thể khinh thường bởi khả năng chiến đấu, kỹ năng và kinh nghiệm lão luyện của họ được tôi luyện trong quá trình lẫn lộn giữa lẫn ranh sinh tử.

Tiêu biểu nhất trong nhóm người này là Hắc Kiếm Sĩ – Kirito, Siêu Xe Tank – Sho, Tia Chớp – Asuna, Berserker – Agil. Họ được công nhận là một trong những người mạnh nhất cho đến thời điểm hiện tại.

...

Quán rượu tại tầng 45 Aluois.

Một nhóm lớn đang ngồi quây quần bên chiếc bàn lớn và nâng ly vui vẻ. Sho đang cùng Agil thảo luận về việc mới đây cậu nhận được nhiệm vụ ẩn của vị thầy thuốc trong trấn nhỏ tại tầng 44.

Bên một góc khác, Asuna đang khoe với một nữ thợ rèn tóc hồng về món trang sức mình đạt được từ việc tiêu diệt một con quái biến dị trong mê cung tầng 30.

Kirito cùng với Klein và các thành viên trong guild Samurai Heart đang hoạch bản kế hoạch hợp tác trong trận chiến với Boss sắp đến.

Ngay lúc này bên ngoài vang lên một tiếng hét kinh hoàng. Mọi người trong bàn tiệc liếc nhìn nhau sau đó nhanh chóng đứng lên tiến về nơi phát sinh tiếng hét.

Trên tháp đồng hồ, một Player đang bị treo cổ, trên ngực anh ta cắm một thanh kiếm nhiều ngạnh. Bên dưới là một cô gái đang ôm mặt với ánh mắt kinh hoàng tột độ.

Kirito cùng Klein muốn xông lên giải cứu chàng trai thì anh ta đã cạn HP và hóa thành hàng nghìn quang điểm biến mất.

Mọi người hoang mang trước tình huống bất ngờ, điều này đồng nghĩa với việc giết người trong thành trấn, kể từ đây thì việc nghỉ ngơi trong thành trấn

cũng là một điều hết sức nguy hiểm.

Sho lắc đầu lớn tiếng nói:

-Game không thể nào lại chừa ra bất kỳ một Bug to đùng thế này được, Kayaba Akihiko chắc chắn sẽ không để bất kì một Player nào chết trong thành trấn.

Asuna nhú mày:

-Vậy việc này ông giải thích thế nào?.

Sho mang theo mọi người vào tháp đồng hồ và cùng nhau quan sát hiện trường:

-Không giải thích được, thế nhưng tui chắc chắn Player đó vẫn còn sống, đây chỉ có thể là một màn ảo thuật.

Klein đâm vào mặt tường:

-Chúng ta bằng mọi cách phải đào ra mấy tên này, nếu không giải quyết được việc này, nếu không sợ hoang mang sẽ khiến tất cả Player giảm sút tinh thần, chết tiệt lũ khốn, để ông tìm ra thì xem ông đá banh mông tụi bay.

Kirito vẫn đắm chiều xem xét từng chi tiết một ở chung quanh hiện trường. Cậu đã thấp thoáng hiểu được điều gì đó, nhưng làm sao để giải thích việc Player hóa thành điểm sáng rồi biến mất.

Sho đập Kirito một phát khiến anh chàng tỉnh lại, bị cắt ngang suy nghĩ khiến Kirito hơi quạu:

-Mày cứ đập tao mãi thế hả Sho, sửa độ bền trang bị cũng tốn một đồng tiền đầy, cái áo khoát Black Vileum này không phải hàng dễ săn đâu, nó mà...

Tất cả nghe thế thì cũng chột giật mình như nghĩ đến điều gì, hiện trường yên lặng một chốc sau đó Klein mỉm cười:

-Mẹ nó chứ, ra là chơi thủ thuật, tên nào tạo ra trò này cũng khá thông minh đấy.

Asuna trầm ngâm:

-Mình nghĩ việc lần này rất giống phong cách của Laughing Coffin. Bọn chúng muốn tạo ám ảnh tâm lý cho các Player trong thành.

Kirito vỗ tay kiến mọi người chú ý rồi nói:

-Chúng ta tạm thời sẽ ếm đi việc này và theo dõi diễn biến, nhất định phải đào ra nơi ẩn trốn của guild Laughing Coffin, mọi người hãy bí mật liên lạc với những người có thể tin tưởng, chúng ta sẽ tổ chức một cuộc càn quét tất cả red Player.

Mọi người giải tán sau khi thảo luận về nhân tuyến cho cuộc càn quét.

...

Hai tuần sau, Kirito thông báo với mọi người về địa điểm căn cứ của red guild Laughing Coffin – Mê cung tầng 40 Sluvie.

Thời gian tổ chức cuộc càn quét được quyết định là trước khi tiến công Boss tầng 50 nhằm nâng cao sĩ khí cho tất cả mọi người.

Những người tham dự cuộc càn quét lần này là hội trưởng của các công hội lớn nhất, các Player độc hành mạnh nhất, đây là đội hình xa hoa nhất trong thời điểm hiện tại.

Sau khi tiêu diệt Boss tầng 49 thì tất cả người chơi ở tất cả các tầng đều chuẩn bị cho sự kiện lớn của game, liệu họ có vượt qua cửa ải cực kì khó khăn – tầng 50.

Theo các Player tuyến đầu dự đoán thì các tầng 25, 50, 75, 100 Boss và monter thậm chí là cả các NPC sẽ tiến hóa, chúng thông minh hơn, có tổ chức hơn, các kỹ năng và cách vận dụng kỹ năng cũng khó chịu hẳn lên, các NPC thậm chí xuất hiện thuộc tính tâm trạng, họ di chuyển cũng tự do hơn, biểu cảm trên gương mặt cũng sống động hơn.

Tất cả Player đều cho rằng đây là thiết lập của Kayaba Akihiko khiến game thú vị và chân thực hơn.

Sho ngồi trên một tầng đá của thung lũng Nụ Cười Vua Golem, cậu đang dùng bữa trưa, trước mặt cậu là báo của ngày. Thật ra thì chỉ là một kênh chat được thành lập chỉ với mục đích đăng lên các tin tức mới nhất.

Nhìn bài bình luận này thì Sho chỉ cười nhẹ, thực và ảo, liệu có phân biệt?.

Ngay lúc này, bên cạnh Sho bỗng trống rỗng hiện lên một dáng người, nếu có bất kì Player nào khác tại đây thì sẽ há hốc mồm bởi người đến chính là kẻ đã tạo ra game từ vong này – Kayaba Akihiko. Hiện tại hắn đang nghiêm trang, thành kính đứng sau lưng Sho.

-Các NPC tiến độ chuyển hóa ý thức và tiến hóa ra linh hồn như thế nào rồi?.

-Tiến triển rất tốt, thậm chí có một NPC đang hình thành sợi linh hồn ban đầu, đây là NPC được thiết lập để quản lý tâm trạng của các Player.

Sho hơi ngạc nhiên, quả thật là một niềm vui bất ngờ, cậu vẫn dùng bữa trưa và vừa hỏi:

-Tên gì?.

-Yui Michito.

-Bồi dưỡng cho tốt hạt mầm này, gửi cho ta tất cả dữ liệu phát triển, ta sẽ đích thân xem xét.

Kayaba cung kính khom người:

-Vâng.

Kayaba tan biến sau lưng Sho, cậu cũng vươn người đứng lên sau đó nhìn trong túi hành trang hiện lên một cuốn sách vừa mới được gửi đến có chứa tất cả thông tin về NPC này. Sho mỉm cười:

-Thú vị, Kirito... mình sẽ cho cậu một điều bất ngờ khi game này kết thúc.

Ánh mắt Sho chuyển thành màu đen thăm thẳm mênh mông, Mieris – kỹ năng Quan Khán Tương Lai, cậu ngừng nhìn tỉnh không thật lâu sau đó thở dài lắc đầu rồi đi nơi này.

...

Boss tầng 50 đã được phát hiện, các Player đều yên lặng chờ đợi, trong khi đó các Player hàng đầu hiện tại đang tập trung tại phòng họp chiến thuật của guild Knight of Blood.

Mọi người đang vẽ ra kế hoạch bao vây và quét sạch tất cả red Player.

Sau khi buổi họp giải tán. Sho cùng Asuna cất bước trên con đường hoa lệ của bến cảng Hali Conductor - tầng 47.

Sho mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô gái xinh đẹp đang buồn bực bên cạnh:

-Bà và Kirito lại cãi nhau à?.

-Tên gốc đó sao lại không chấp nhận việc dẫn các Boss vào ngôi làng gần đó chứ, chỉ là NPC thôi,....

Sho lắng lắng nghe cô gái bên cạnh phàn nàn, đa phần các vấn đề đều liên quan đến Kirito. Đợi cô gái nói xong thì Sho cười:

-Ra là bà thích Kirito,... tui đứng nơi này, bà cũng thừa biết tui thích bà mà cứ lải nhải về tên đó, chắc chắn,... thương tâm quá, đau tim quá....

Asuna đập cho tên này một phát và đỏ mặt nói:

-Ai thích hai tên đàn cả ngày chỉ biết mỗi level với monster như mấy ông, thôi ảo tưởng đi...

Hai người cười đùa vui vẻ trên đường về.

...

Buổi sáng ngày tổ chức cuộc càn quét red guild Laughing Coffin.

Các thành viên đã tập trung đầy đủ trên quảng trường tầng 40, Kirito mang theo mọi người đi xuyên qua mê cung tầng 40, sau khi cho các thành viên yếu hơn bao vây vòng ngoài căn cứ, hơn ba mươi người còn lại tiến vào căn cứ.

Khi mọi người đến nơi thì thấy được các thành viên của Laughing Coffin đang ngồi quây quần quanh một đám lửa và trò chuyện vui vẻ, tựa như họ đã đợi mọi người từ lâu.

Một kẻ mang mặt nạ khô lâu mỉm cười tiến đến và cất giọng khàn khàn:

-Các người đến muộn hơn bọn ta dự đoán, hân hạnh được tự giới, ta là PoH – chủ red guild Laughing Coffin. Các vị đây có điều gì muốn phát biểu trước khi bắt đầu bữa tiệc ... m - á - u....

Kirito nghe được âm thanh đầy sự điên cuồng, hỗn loạn và sát khí của PoH thì nhũn mảy lạnh lùng:

-Chế phục họ.

Cuộc giao chiến theo hiệu lệnh của Kirito lập tức nổ ra.

Các thành viên của Laughing Coffin chống trả dữ dội, thà bị giết còn hơn bị bắt, họ chiến đấu như những con thú nổi điên.

Kirito đã tự tay giết hơn 4 Player của red guild. Ánh mắt của Kirito lúc này đã dần đỏ lên vì sát khí.

Sho lúc này đang cùng lúc cầm chân vững vàng 5 kẻ khác, cậu không giết chúng không phải vì không muốn giết mà vì bộ skill của Sho thiên hướng phòng thủ cao độ. Liếc nhìn Kirito đang càng lúc càng say trong cuộc chém giết thì Sho biết tình huống không ổn.

Sho đánh tín hiệu cho các thành viên vòng ngoài bắt đầu khép chặt vòng vây. Hiện tại các thành viên chủ chốt của red guild đã bị chế phục gần hết nên bước bất giữ có thể thực hiện trong an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Rời đi trong cô độc.

Cuộc chiến càn quét red guild Laughing Coffin kết thúc trong thắng lợi của quân đoàn viễn chinh, thế nhưng không một ai mang theo sự vui vẻ, hôm nay họ đã tự tay giết người, những sinh mạng giống hệt họ.

Red guild chết gần 50 người do chống trả kịch liệt, quân viễn chinh cũng tổn thất hơn 20 thành viên, đây đều là lực lượng nòng cốt của các guild trong việc tiến công Boss.

Việc tiến công Boss tầng 50 cũng vì thế bị hoãn lại hai tuần.

Quán Bar Rulity tầng 50, các thành viên trong nhóm của Kirito tập trung tại đây.

Không khí u ám giăng đầy cả quán, mọi người vẫn chưa tỉnh hồn từ sau trận chiến thảm khốc đó. Mọi người chỉ lặng lẽ, sững sờ uống thức uống trong tay.

Nhìn thẳng bạn nói khó ánh mắt vẫn còn vẻ trống rỗng thì Sho hơi lóe lên vẻ do dự sau đó là quyết tuyệt. Cậu nắm cổ áo Kirito giằng mạnh vào tường sau đó đâm thật mạnh vào bụng khiến Kirito văng xuống đất, Sho găm vào mặt Kirito:

-Mày vẫn chưa tỉnh lại à, việc mày làm là sai, đúng vậy, nhưng nếu mày không làm thì còn bao nhiêu người sẽ chết trong tay red guild, mày còn sống trong vũng bùn tự trách này đến bao giờ.

Kirito ngơ ngác nhìn Sho găm dùi sau đó cũng nhào lên đánh vào mặt Sho và hét lớn:

-Làm sao tao không biết, thế nhưng mày không hiểu, mày không hiểu Sho,... tao cảm giác hưng phấn trong khi giết chúng,... tao ghê tởm chính mình,... tao là thằng có cảm giác hưng phấn khi giết người,...

Các thành viên trong quán Bar sững sốt nhìn biến cố bất ngờ, họ không thốt nên lời trước cảnh này, mỗi người nơi đây vẫn còn chìm ngập trong cảm giác tội lỗi vì giết người.

Asuna trong trận chiến đó cũng đã giết chết hơn ba thành viên của Laughing Coffin, cô nhìn hai tên kia đang đánh nhau thì các cảm xúc trong lòng bộ phát và cất tiếng khóc.

Sho nổi điên đứng lên giằng Kirito xuống đất:

-Mày ngu lắm, đó không phải là cảm giác hưng phấn khi giết người, đó là cảm giác hưng phấn trong chiến trận, cảm giác PvP,... mày đừng dùng cái tư tưởng rằng đó làm cảm giác hưng phấn vì giết người, ta sẽ cho mày thấy hưng phấn giết người là thế nào.

Trong ánh mắt kinh khủng của các thành viên khác, Sho đưa tay bóp cổ Kirito.

Ánh mắt Sho lúc này sáng lên ánh sáng đỏ dữ dội khiến mọi người có cảm giác như thiếu niên trước mắt không còn là tên hay nói khoác, hay cười hề hề thường ngày.

Một con thú, một con hung thú đang muốn cắn nát con mồi, uống máu, ăn thịt con mồi...

Kirito nhìn Sho trước mắt và hoảng sợ đến không thốt nên lời, hoảng sợ đến nỗi cảnh cáo của hệ thống về việc xâm phạm cũng quên luôn. Giờ cậu mới hiểu được sự u ám trong suốt những ngày qua là ngu muội và non nớt đến cỡ nào. Kirito thật sự sợ Sho lúc này.

Mọi người cũng lao lên và kéo Sho ra khỏi người Kirito.

Sho hừ một tiếng sau đó cô độc bước ra khỏi quán Bar.

...

Ngẩng nhìn ánh trăng nhân tạo trên bầu trời tầng 50. Cảm giác giả tạo và thể lương hết như bản thân, Sho cười giễu và lắc đầu thì thầm:

-Đến cuối thì mọi việc lại như ban đầu.

Mọi người sau biến cố trong quán Bar cũng đã trở lại bình thường, tâm lý tất cả ổn định vì họ đã thấy được hình ảnh của một kẻ hưng phấn khi giết người thực sự. Thế nhưng một sự biến hóa nhỏ cũng xảy ra trong quan hệ của Sho với những người bạn xưa nay.

Họ bắt đầu lãng tránh cậu.

Điều này cũng rất dễ hiểu, họ nghi ngờ về cuộc sống ở thế giới thực của Sho, không lí do gì mà một người bình thường lại có trạng thái tinh thần điên loạn, khát máu như Sho đã biểu hiện lúc trong quán Bar.

Những người thân nhất với Sho vẫn giao tiếp với cậu nhưng rất khách sáo, kể cả Kirito.

...

Đã gần ba năm trôi qua kể từ ngày game tử vong định mệnh bắt đầu, rất nhiều khó khăn nhưng các Player dưới sự dẫn dắt của các Player tuyển đầu đã vượt qua 99 tầng.

Ngày mai là ngày họ tiến công tầng 100, nơi Boss cuối cùng đang đợi họ, tiêu diệt nó và trở về thế giới thực hoặc toàn quân tuyển đầu bị tiêu diệt và tất cả bị kẹt lại nơi đây.

Trong một nhà hàng sang trọng, tất cả thành viên sẽ tham dự cuộc chiến ngày mai đều tập trung ở nơi đây.

Trong một góc của buổi tiệc.

Kirito cùng với các thành viên khác trong nhóm ngày xưa đang quây quần trò chuyện vui vẻ.

Trên tay Kirito là một chiếc nhẫn cưới, chiếc nhẫn giống hệt với chiếc Asuna đang mang. Trong lòng Kirito đang ngồi một cô bé tóc đen vô cùng đáng yêu.

Klein nhìn gia đình hạnh phúc này và cất tiếng trêu chọc khiến mọi người cười ầm ĩ.

Asuna đang cho Yui ăn bánh, cô nhìn khung cảnh vui vẻ này và trong lòng bỗng hiện lên một dáng người cao gầy cô độc, không kìm được cô nói:

-Đã hơn hai năm rồi chúng ta không còn tin tức gì của Sho nhỉ?

Không khí bỗng ngưng im lặng.

Ánh mắt Kirito u ám hẳn đi, Sho sau việc đó đã dần xóa mọi người khỏi danh sách bạn bè và biến mất không một âm thanh, các thương nhân thông tin cũng không có bất kì điều gì. Như thể bóng người thiếu niên ấy đã biến khỏi thế giới, mọi người không ai biết Sho còn sống hay đã chết.

Mọi người đến rất lâu sau, khi lẫn lộn giữa sự sống và cái chết rất nhiều lần mới hiểu được dụng ý của Sho khi đó, đáng tiếc quá muộn. Họ đã mất đi một người bạn luôn đứng sau lưng ủng hộ họ, người luôn mang đến nụ cười cho những con người u ám vì cuộc sống tràn đầy nguy hiểm ở thế giới ảo.

Xấu, tốt,... quan trọng sao,... điều đó vốn dĩ không quan trọng vì người đó luôn xem mọi người là bạn,...thế nhưng Sho đã biến mất, bị họ ruồng bỏ, xa lánh, đến lúc này tất cả mới hiểu ra,... quá muộn,... đã quá muộn.

Tất cả thành viên trong nhóm nhấp nháp ly thức uống trong tay nhưng bỗng cảm thấy đắng chát.

...

Sáng hôm sau, mọi người tập trung trước cánh cổng đi thông tầng 100.

Quảng trường được lát đá cẩm thạch nạm vàng và kim lộng lẫy. Đoàn người tập trung giữa quảng trường nhưng không thấy Boss nơi đâu.

Bỗng nhiên âm báo vang lên và mười cột máu xuất hiện ngay giữa đoàn người.

Mọi người thẳng thốt nhảy ra xa, chỉ thấy Heathcliff trên đầu hiện lên những thông số mà chỉ có Boss mới sở hữu.

Kirito cắn răng gọi ra một cái tên:

-Kayaba Akihiko.

Tất cả mọi người sững sờ sau đó gầm lên giận dữ. Kayaba mỉm cười một cách tự nhiên:

-Mọi người chúc mừng vì đã đến được tầng cuối cùng, giết được ta thì tất cả đã có thể thế giới thực, các người hận thù ta?. Nếu các người giết chết ta thì ta trong thế giới thực cũng sẽ chết. Nào,... cùng tấu lên giai điệu cuối cùng tô điểm cho bản hòa tấu tuyệt vời đã kéo dài suốt ba năm qua đi nào các gamer tôn kính.

Kayaba nói rồi trên người hắn xuất hiện biến đổi, thân thể Kayaba biến cao hơn mười mét, toàn thân đổi thành trang phục kỵ sĩ đen ngòm bốc lửa hùng hục, thanh kiếm trong tay biến thành trường thương, chiếc khiên cũng biến đổi thành hình đầu rồng dữ tợn, sau lưng hắn mọc ra ba đôi cánh của đọa lạc thiên sứ tối tăm, trên đầu là một vòng sáng tỏa ra ánh sáng u ám như địa ngục. Trên đầu Kayaba hiện lên dòng chữ.

-Đọa lạc thiên thần – Lucifuge.

...

Cuộc chiến diễn ra vô cùng thảm liệt, quân đoàn lúc đến là hơn sáu trăm người nhưng lúc này chỉ còn chưa đến một trăm người, Kayaba cũng chỉ còn lại một thanh máu cuối cùng màu đỏ.

Kirito tuyệt vọng, không có đường thắng,... đến thời điểm hiện tại Boss mới đạt trạng thái mạnh nhất, Kayaba biết tất cả kỹ năng của Player kể cả kỹ năng tuyệt mật, tất cả bọn họ thiếu một người có khả năng đỡ đòn cực lực bởi đa số người chơi cấp độ cao nhất đều thiên về tấn công.

Roeng!....

Thanh trường thương mang theo sấm sét cùng hắc hỏa quét nhanh đến phía Kirito cùng Asuna trong ánh mắt tuyệt vọng của tất cả các thành viên.

Cả hai người lúc này chỉ còn lại chưa đến nửa thanh HP, không đủ để sống sót qua một chiêu này của Boss Kayaba.

Keng!...

Ầm!...

Khói bụi bốc lên sau đó dần tan đi.

Một người toàn thân áo choàng đen đang dùng chiếc khiên lớn trong tay chắn lại thanh kiếm của Boss.

Player này là ai?... Đây là câu hỏi chung trong lòng tất cả những người còn lại nơi đây, kẻ này gần như chưa xuất hiện kể từ lúc đầu, kỹ năng phòng thủ khủng bố này...

Ngay lúc này Boss Kayaba bỗng mỉm cười cất tiếng:

-Cuối cùng mọi người cũng đến, bữa tiệc này thiếu đi mọi người quả thật quá nhàm chán.

Người áo choàng đen không trả lời mà dùng giọng khàn khàn lãnh đạm nói với hai người Kirito và Asuna:

-Mau hồi phục HP sau đó tấn công, ta lo việc phòng thủ.

Hai người hơi ngậy người nhưng cũng nhanh chóng thực hiện.

Ba người bắt đầu chống đỡ với Boss, những người chơi khác ở vòng ngoài hỗ trợ tấn công.

Kirito trong lúc phối hợp vẫn luôn âm thầm chú ý đến người áo choàng đen, phong cách chiến đấu này hơi quen thuộc nhưng cậu không nhớ là đã gặp ở đâu, một tia sáng chợt lóe sau đó dập tắt trong tâm trí Kirito bởi bụi bặm thời gian quá lâu che lấp.

Boss Kayaba lúc này chỉ còn lại một tia máu, chỉ một đòn đánh nữa thôi là tất cả sẽ kết thúc, không chờ ánh mắt vui mừng của mọi Player mở lên, Kayaba bay lên cao sau đó cười lớn:

-Chung kết kỹ năng, THIÊN ĐƯỜNG SA ĐỌA....

Một thanh kiếm ánh sáng khổng lồ từ bầu trời hạ xuống trong ánh mắt mất đi sắc thái hy vọng của mọi người.

Người áo choàng đen quay qua hai người Kirito, Asuna, cùng tất cả những người trong nhóm khi xưa, chiếc mũ trùm đầu được gỡ xuống, nụ cười ảm áp tựa vầng thái dương ngày xưa không hề thay đổi.

Thiếu niên cất tiếng nhưng không người nghe được bởi âm thanh như sấm sét tận thế của thanh kiếm ánh sáng đang dần hạ xuống.

Thiếu niên nở nụ cười tựa như mặt trời hy vọng sau đó lấy ra chiếc khiên và đưa lên cao.

OANH!....

Một mặt khiên to lớn rực rỡ, thần thánh xuất hiện và va chạm với thanh kiếm khổng lồ. Thân thể thiếu niên hóa thành từng mảnh nhỏ và dần biến mất trong không khí.

Thanh kiếm ánh sáng, quan thuần đều biến mất, Kayaba từ trên bầu trời hạ xuống sau đó nhẹ giọng thở dài:

-Đến kết thúc tất cả đi nào anh hùng, khi kỹ năng kia thất bại cũng đã đồng nghĩa với việc ta đã thua, mọi việc kết thúc rồi.

Kayaba nói nhưng tất cả mọi người chỉ lặng ở tại chỗ. Kayaba thở dài đi đến trước Kirito sau đó nói:

-Còn luyện tiếp tên sát nhân đó sao?.

Kirito tròn to mắt, cậu gào thét:

-Câm miệng ngay Kayaba.

Sau đó cậu lấy kiếm chém điên cuồng vào Kayaba. Kayaba mỉm cười nhợt nhạt sau đó hóa thành nghìn quang điểm biến mất.

“Ngày 20 tháng 10 năm 2018, GAME CLEAR.”

Âm thanh của hệ thống vang lên toàn bộ Aincrad. Tất cả Player đều chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Chân tướng. Thiên hà đại chiến - Các hoàng giả trẻ tuổi.

Kirito mở mắt ra và thấy được tất cả các bạn cũng đang ngơ ngác nhìn quang cảnh chung quanh.

Trắng xóa, chỉ duy một màu trắng, là màu trắng của mây, bên dưới là tòa thành bay Aincrad đang sụp đổ. Kirito, Asuna cùng các thành viên đưa mắt tìm kiếm bóng dáng thiếu niên kia nhưng đó chỉ là ảo tưởng của họ.

Mọi người đang bồi hồi thì một dáng người khoác áo blue trắng đi đến trước họ. Kirito nghiêng răng dùng ánh mắt thù hận nhìn kẻ trước mắt:

-Kayaba Akihiko.

Kayaba chỉ cười khò:

-Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta rất khó xử, mọi người hãy nghe ta giải thích tất cả, dù sao thì hiện tại “Người” đã rời đi thế giới này và giao tất cả cho ta nhưng ta cũng có việc khác muốn làm.

Mọi người nơi đây nhay cảm nắm bắt được điều quan trọng trong câu nói của Kayaba, Klein cất tiếng:

-Ý người là, có kẻ đứng sau tất cả việc này?.

Kayaba đưa tay ra hoàn lại sau đó bình thân chỉ vào Aincrad đang sụp đổ bên dưới:

-Các người đã bao giờ thắc mắc tại sao các NPC đã phát triển một cách bất thường, thậm chí đã có ý thức độc lập?. Như cô bé này chẳng hạn.

Kayaba chỉ vào Yui và nói khiến mọi người trầm tư, hần tiếp tục nói:

-Rất đơn giản, vì đây không phải là thế giới ảo tưởng mà là một thế giới đang tồn tại thực sự, và tất cả NPC đang được tiến hóa để hình thành linh hồn cùng ý thức thực sự.

Mọi người hoảng sợ hần lên, sao có thể có chuyện này. Kayaba lắc đầu tiếp tục nói ra căn nguyên:

-“Người” đã tạo ra tòa thành này và sáng tạo các thực thể vô ý thức, "Người" muốn cho các thực thể đó học tập các người để tạo ra ý thức riêng,

những kẻ có ý thức riêng sẽ được gửi đến thế giới do người sáng tạo ra, cũng chính là thế giới bên dưới Aincrad. Aincrad thực chất chỉ là một mẫu thử nghiệm của “Người”, nếu thành công thì dự án này sẽ được triển khai mở rộng.

Kirito há hốc mồm, sáng tạo thế giới, sáng tạo con người, sinh vật, đây chỉ là những điều có trong thần thoại xưa, thậm chí khoa học còn chứng minh tất cả chỉ là giả tạo, là ảo tưởng tâm linh của người xưa, thế nhưng... hiện tại một nhà khoa học, nhà phát triển game lại nói với họ tất cả là sự thật, thậm chí kẻ này còn không thuộc về trái đất.

Kayaba mỉm cười u ám:

-Ta bản thân cũng chỉ là “phân thân” của “Người”, thôi được rồi, ta sẽ mang mọi người đi xem toàn bộ thế giới người sáng tạo ra.

Kayaba nói rồi dịch chuyển mọi người xuyên qua sương mù thấy toàn bộ quang cảnh vùng đất dưới Aincrad, tiếp đó bay lên thật cao để quan sát toàn bộ.

Rộng, rộng lớn đến choáng ngợp không tưởng, Kirito đoán ít nhất là vùng đất này lớn hơn địa cầu một triệu lần.

Biển cả, sông núi, vực sâu, thác nước,... thảm thực vật hàng tỉ loài, vô số quang cảnh hùng vĩ, tráng lệ tuyệt đỉnh không thể tả xiết...

Asuna không thể không nhẹ nhàng cảm thán:

-Đẹp quá...

Kayaba bình thản nói một câu khiến mọi người như bị xét đánh:

-Đây chỉ là một tầng nhỏ nhất trong tổng cộng 20000 tầng. “Người” đã dùng gần một triệu hành tinh chết để đắp nặn nên thế giới. Aincrad có thể xem như phiên bản thu nhỏ của thế giới này, nó dùng để đào tạo sinh vật có ý thức cho thế giới này, thế giới này hiện tại vẫn còn trống rỗng vì mới được sáng tạo nên người cần có số lượng cực lớn sinh vật có ý thức.

Kirito dò hỏi:

-Vì sao không cho cư dân của các hành tinh khác đến sinh sống?.

Kayaba lắc đầu:

-Trong vũ trụ có rất nhiều quy tắc phức tạp, nhưng chú trọng nhất chính là cân bằng, các người nghĩ sao nếu bắt đi cư dân của một tinh cầu, tinh cầu đó sẽ là tinh cầu chết.

Asuna cất tiếng:

-Nếu như người nói thế thì người đã sáng tạo thế giới này đã từng đến địa cầu, kẻ đó là ai, ta nghĩ kẻ đó chắc hẳn cũng tham gia trò chơi do hẳn sáng tạo ra.

Kayaba mỉm cười thú vị:

-Câu hỏi này rất thú vị, “Người” trước khi rời đi cũng không can thiệp vào việc có hay không để lộ thân phận của “Người”. Ta nghĩ vốn là không nên nói thế nhưng dù sao “Người” cũng đã từng xem các người là bạn nên thành thực có lẽ là việc tốt. Một người luôn sát cánh chiến đấu bên cạnh các người trong suốt thời gian đầu của game, bạn thân suốt mười năm của Kirito-kun - Sho. Thân phận ngoài đời là Shino Ayasaki, danh tính thật của “Người” ta nghĩ các người chưa nên biết.

Mọi người ngẩng đầu khi nghe được đáp án, đủ thứ cảm xúc phức tạp quán lấy họ. Kirito gương mặt biểu hiện cảm xúc phong phú, có khổ sở, có cay đắng, có hồi niệm, một lúc thật lâu sau cậu ngừng đầu hỏi:

-Sho có thật sự xem chúng ta là bạn hay chúng ta chẳng qua là một trò tiêu khiển của cậu ta?.

Kayaba mỉm cười:

-Thân phận của “Người” ở khắp tinh không mệnh mông cũng là vô cùng cao quý, tất cả đối với người đều là kính trọng cùng ngược nhìn, tình bạn là một thứ xa xỉ đối với “Người”, người có thể nghi ngờ việc “Người” gọi người là bạn trọng suốt hơn mười năm sao?.

Kirito trầm mặc hồi lâu sau đó ngẩng đầu mỉm cười:

-Ta hiểu rồi. Thế tất cả những Player đã chết thì sẽ như thế nào?.

Kayaba chỉ vào thế giới hùng vĩ bên dưới:

-Họ từ nay sẽ thuộc về thế giới này, tất cả bọn họ rơi vào hệ thống nhân quả luân hồi của thế giới này và chuyển sinh thành một phần của thế giới.

Tiếp đó Kayaba giải đáp tất cả thắc mắc của mọi người.

...

Xa xăm trong tinh không, trên một hành tinh chết, Lakjihal đang nhắm mắt bỗng mở ra, cậu mỉm cười nhợt nhạt:

-Hẹn một ngày gặp lại, “Bạn của ta”.

Thân ảnh Lakjihal dần nhạt nhòa và tan biến.

...

Lakjihal cất bước trong hành lang rộng lớn và cực dài của một chiến hạm khổng lồ đang dựng trong quỹ đạo của hệ thiên hà Amelte, bên cạnh Lakjihal, Ngọc Văn đang nói về cuộc chiến sắp bùng nổ nhằm đánh quyền thống trị thiên hà Amelte.

-Lần tham chiến này có sự góp mặt của nữ hoàng trẻ tuổi tập đoàn quân sự Drufal – Alice Camfiria, ông hoàng trẻ tập đoàn công nghiệp nặng Ladaron, ông hoàng Suifun Xiaozen của tập đoàn điện tử Asuji, một số tên khác cũng tham gia nhưng danh tính còn ẩn dấu. Cuối cùng là một kẻ vô cùng thú vị của thiên hà này, được dự đoán là trong người mang theo năm phần vận mệnh của thiên hà Amelte từ khi mới sinh ra – Gid Lucione Deviluke. Các thế lực bản địa cũng có sự uy hiếp lớn đặc biệt là tổ chức The Seven. Nói chung lần này rất náo nhiệt, thế nào, bạn của ta, cậu có định nhúng một chân vào vũng nước đục này không?.

Lakjihal trầm ngâm:

-Các ông hoàng già trẻ - những kẻ độ tuổi dưới 1000 có quyền năng của Diệt Thế giả ngang hàng với các tồn tại cổ xưa trong tinh không, chúng ta hẳn là không tham dự trực tiếp cuộc chiến, tham gia chẳng qua cũng chỉ là đứng chỉ đạo, nhằm chán.

Ngọc Văn mỉm cười:

-Cuộc chiến thiên hà, nghe mà nhiệt huyết sôi trào, ít nhất cũng dùng để tôi luyện cho thuộc hạ. Minh nghe nói cậu cũng có một nhánh không kém thế lực...

-Hừ, nói thẳng ra là muốn mình đem quân lực ủng hộ cậu trong cuộc chiến thôi chứ gì.

Ngọc Văn cười ha ha không nói tiếp chờ đợi Lakjihal trả lời, Lakjihal suy nghĩ một chốc sau đó thờ dãi:

-Thôi thì để bọn nhóc tôi luyện cũng là một điều tốt. Nói đi, quy tắc là gì?.

Ngọc Văn vỗ tay hài lòng:

-Cuộc chiến sẽ chia làm hai thế lực, ủng hộ Gid Lucione Deviluke và một sẽ ủng hộ các thế lực khác tiêu biểu là tổ chức The Seven, dù sao kẻ bên ngoài như chúng ta không có quyền thâm nhập vào số mệnh của thiên hà Amelte, cuộc chiến kết thúc và nếu chúng ta chiến thắng thì Gid Lucione sẽ lên làm thiên hà chúa tể, các công việc giao thương, buôn bán sẽ được sự ủng hộ nhiệt tình từ hoàng tộc Deviluke.

Lakjihal lãnh đạm:

-Bấy nhiêu chưa đủ để các ông hoàng trẻ nhúng chân vào.

Ngọc Văn nhún mày hồi lâu sau đó giãn ra:

-Các ông hoàng trẻ trong hai trăm năm sẽ có một cuộc đại chiến ở Vũ trụ Amongo, cuộc chiến toàn diện về quyền năng, quyền lực, thế lực phụ thuộc,... Kẻ giành chiến thắng sẽ được sở hữu cơ hội tiếp kiến Asmondeus – một trong mười ba Tội Cường Giả của tinh không, kẻ chiến thắng sẽ được Asmondeus chỉ dạy trong mười năm.

Lakjihal bình thản nói tiếp:

-Thế là có một giao đấu hữu nghị giữa các ông hoàng trẻ tại đây, thật sự là rất lớn bàn cờ nhỏ, lấy chiến tranh thiên hà làm cuộc diễn tập thử nghiệm. Ta đảm bảo bên thua cuộc sẽ hứng chịu phải trừng phạt số mệnh nặng nề đến mức không gượng dậy nổi trong năm trăm năm.

Ngọc Văn cười gượng:

-Dù sao bớt đi đối thủ vẫn rất tốt đúng chứ.

Lakjihal hừ một tiếng nặng nề sau đó dứt khoát quay đi ra ngoài để lại Ngọc Văn đứng đó nở nụ cười nghiền ngẫm.

...

Lakjihal đứng trong tinh không và đưa tay vẽ ra những ký tự ánh sáng cổ đại tạo thành công truyền tổng cao đến trăm triệu kilimet.

Cậu dùng quyền năng của mình để dịch chuyển toàn bộ Galatron xuyên qua cổng truyền tổng đến hệ thiên hà Amelte.

Thời gian ba năm tại thế giới kia thì ở Galatron đã qua sáu năm, Galatron hiện tại đã là một hệ thống hai mươi bốn hành tinh khổng lồ liên kết với nhau, thế hệ tân sinh thứ sáu đã được sinh ra, tổng số Transforce của Galatron lên đến gần triệu tỉ.

Lakjihal đứng giữa hai mươi bốn tinh cầu khổng lồ Galatron đang chuyển động theo quỹ đạo của riêng mình.

Lakjihal cất tiếng như thần linh vang vọng đến từng ngóc ngách của hai mươi bốn tinh cầu:

-Các con của ta, một cuộc chiến sẽ diễn ra ở hệ thiên hà này trong hai mươi năm nữa, ta hy vọng các con sẽ mở rộng tầm mắt của mình, tôi luyện linh hồn thêm vững mạnh sau trận chiến này, Galatron kể từ hôm nay sẽ chuyển sang thời kỳ chiến tranh toàn diện. Hãy lên phi thuyền của mình, lập nên những hạm đội hùng mạnh bay vào khắp hệ thiên trung ra toàn bộ sức mạnh của Galatron khiến kẻ thù run sợ, đáp lại lời ta hồi các con thân yêu...
CHÍNH CHIẾN...

CHÍNH CHIẾN.... CHÍNH CHIẾN... CHÍNH CHIẾN...

Âm thanh chấn động truyền đến từ hàng triệu tỉ Galatrong đang bốc lên chiến ý khủng khiếp khiến cả góc thiên hà như rung lên ầm ầm muốn nứt vỡ.

...

Ngọc Văn ánh mắt xa xăm nhìn cảnh tượng của Galatron và thì thào:

-Rất hùng mạnh siêu tinh hệ Galatron, rất đáng sợ chủng tộc Transforce. Lakjihal đã đạt đến ngưỡng Sáng Thế Giả rồi, chỉ một bước nữa là đã trở thành để già trẻ tuổi duy nhất trong tinh không, xem ra ông bạn già đã muốn lật bài ra hết, bản thân không đáp lại thì quả thật rất thất lễ.

Ngọc Văn cũng hừ không tạo ra công truyền tống cực đại và nhỏ giọng nói:

-Ra đi Thành ánh sáng Sky Fallen.

Cùng lúc đó các ông hoàng trẻ tuổi khác cũng gọi ra thể lực tối hậu của mình, một trận chiến và kẻ thua sẽ nằm xuống trong năm trăm năm.

Lấy cả một hệ thiên hà làm bàn cờ, lấy hằng hà sa số sinh mệnh làm quân cờ.

Ở các góc của thiên hà Amelte, các ông hoàng, nữ hoàng thế hệ trẻ ánh mắt đối chọi nhau trong hư không và mỉm cười đầy chiến ý:

-Hai mươi năm sau chúng ta khai chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Gid Lucione Deviluke.

Lakjihal nhìn tên nhóc đang nằm trong lòng mẹ bú sữa từ bên ngoài và không còn lời nào để nói:

-Đây là kẻ nắm giữ năm phần số mệnh của thiên hà Amelte – Gid Lucione Deviluke?.

Đúng là dòng chảy số mệnh như sông cuộn luân chuyển quanh thằng nhóc, nhưng vấn đề là nó mới năm tháng tuổi vẫn còn bú tí mẹ.

Ăn quả lừa, quả lừa to đùng, Lakjihal lúc này tựa hồ có thể thấy được Ngọc Văn đang đầm bàn mà cười đến gập bụng.

Lakjihal thờ dài sau đó xoay người đi vào cung điện chính của hoàng tộc Deviluke.

Trên đường đi, không có bất kì binh lính nào ngăn cản Lakjihal tựa như cậu không hề tồn tại, đi vào chính điện, đối diện Lakjihal là một thanh niên tuấn mĩ nhưng toàn thân tràn ngập khí tức tà dị, ngang ngược, ngông cuồng.

Chỉ số sức mạnh của thanh niên trước mắt chỉ nằm ở mức thiếu tá xem như thuộc đẳng cấp cao nhất ở hệ ngân hà này, năng lượng trên người cực kì tinh thuần, mãnh liệt.

Lakjihal cất tiếng đánh thức chàng thanh niên lười biếng trên ngai vàng:

-Levis Lucione Deviluke, thượng vị được một trăm năm mươi năm, mở rộng lãnh thổ của Deviluke lên đến mười sáu hành tinh, được xem như kẻ mạnh nhất trong hệ ngân hà Agidel, đã tầm to lớn, mưu lược đa đoan, được xem là một đời minh quân. Người đã hài lòng?.

Levis Lucione mở mắt bình thần nhìn thiếu niên tóc toàn thân bao phủ một màu đen thần bí trước mắt, sau một lúc hắn nói:

-Người nhìn ra được?. Sự nhầm chán của ta người có thể nhìn ra?. Ta hỏi người chấp nhận về dưới trướng ta hay không?.

Lakjihal không cười mà bình đạm đáp lời:

-Người cảm giác một kẻ có thể yên lặng đến trước người không một kẻ nào biết kẻ cả chính người, kẻ có thể nói ra suy nghĩ trong lòng người, lại đến chỉ để tuân theo người?.

Levis Lucione vẫn như cũ một câu hỏi:

-Ta chỉ hỏi người có nguyện phục vụ cho ta, bằng đã tâm và tài năng của mình, ta sẽ cho người thấy ánh sáng của một thế giới mới.

Lakjihal im lặng không đáp, không thể không nói, khí chất trên người Levis rất thuyết phục kẻ đối diện, đó là khí chất được tích lũy hàng trăm năm của một vị đế vương có công tích to lớn được dân chúng thành kính.

Lakjihal lắc đầu.

Levis mỉm cười:

-Ta cũng đoán thế, chỉ là muốn thử xem, một kẻ không một tiếng động đến trước mặt ta, đội thân vệ lại không biết bất kì điều gì, thậm chí cuộc chuyện của chúng ta hắn họ cũng không biết, năng lực thú vị, ta luôn có một sở thích là thu thập tất cả những thứ thú vị vào bộ sưu tập của mình. Nói mục đích của người lần này, vì sự thú vị của người khiến ta có lẽ sẽ đáp ứng.

Lakjihal ngẩng lên nhìn Levis:

-Con trai người, Gid Lucione Deviluke, ta sẽ phụ tá hắn trở thành chúa tể của cả hệ thiên hà này. Ta muốn trở thành thầy của hắn.

Levis hơi sững sờ trong chốc lát.

Hắn rất khó hiểu vì sao Lakjihal thay vì phục vụ cho hắn lại bồi dưỡng cho con trai của mình, Levis hiện tại vẫn đang tuổi thanh niên, Lakjihal nói điều này chẳng khác nào nói trong tương lai gần sẽ truất ngôi hắn. Levis cười to:

-Ha ha ha,... hay lắm, thú vị lắm,... ta chấp nhận, không hiểu vì sao nhưng ta cảm giác được bản thân đã sai khi đánh giá người, thú vị,... để bồi tội vì những lời nói khi này, cho phép ta mở tiệc khoản đãi, xem như lời mời kết bạn,... thế nào.

Lakjihal nhếch môi nhợt nhạt:

-Không thể từ chối.

Trong buổi tiệc rượu, Levis giới thiệu cho Lakjihal 99 vị hoàng hậu của mình khiến Lakjihal không thể không cảm thán tên này đúng là biết sưu tầm danh hoa khắp nơi trong hệ ngân hà này.

Vì khả năng sinh dục của của cường giả rất kém nên Levis mặc dù có đến 99 hoàng hậu nhưng chỉ có duy nhất một đứa con trai mới ra đời là Gid

Cuối buổi tiệc là nghi thức báai sư của Gid với Lakjihal.

...

Sáu năm sau, trên một hành tinh hoang sơ thuộc hệ ngân hà Camkeri nằm trong hệ thống ngân hà của hệ thiên hà Amelte.

Lakjihal ngồi trên một núi đá và quan sát một thằng bé mặc võ phục đen đang quần nhau với con hung thú bên dưới.

Gid đã theo Lakjihal rèn luyện được ba năm trong các hệ ngân hà, Lakjihal chỉ dạy vô cùng nghiêm khắc, Gid đã nhiều lần bị dồn vào bờ vực tuyệt vọng sinh tử thế nhưng thầy chưa bao giờ cứu cậu, thậm chí là còn ném đá giấu tay khiến Gid thiếu chút mất toi mạng nhỏ.

Gid rất oán hận ông thầy của mình thế nhưng không thể không nói các bài luyện tập của thầy khiến tiềm năng của Gid được khai phát tới tối đa, kinh nghiệm chiến đấu và kỹ năng của cậu được tôi luyện đến tiếp cận hoàn mỹ.

Thế nhưng điều Gid sợ hãi nhất lại chính là các buổi luyện tập trực tiếp với thầy, hành hạ, hành hạ, đến cuối cùng vẫn chỉ có bị hành hạ, không chết nhưng thà chết còn sướng hơn bị hành hạ. Sau mỗi buổi luyện tập thì Gid bị đánh đến mặt mũi sưng tím.

Bé Gid hiện tại chỉ có một nguyện vọng to lớn nhất cuộc đời:

-Một ngày nào đó ta sẽ tự tay đâm vào khuôn mặt lãnh băng của lão.

Gid sau khi hạ xong con hung thú thì vung vẩy nắm đấm nhỏ lên trời thề rằng.

Bong!...

Một viên đá từ trên núi cao bắn thẳng vào trán khiến Gid lăn lộn đau đớn trên mặt đất. Lakjihal trên núi đá nói:

-Khởi động xong rồi thì bắt đầu bài tập ở khu số 17 đến 20. Ta đi bắt hưng thú về cho bài tập buổi chiều, tập luyện cho cẩn thận nếu không muốn “câu cá”.

Gid nghe đến “câu cá” thì từ đầu đến chân lông tơ dựng đứng, cả người run rẩy vì sợ hãi.

Chú thích của bé Gid về “câu cá”: đây là một hình phạt được nghiên cứu và phát triển của lão thầy tàn bạo, vật thí nghiệm là bé Gid đáng yêu. Bé Gid sẽ được trời lại như mỗi câu, sau đó là hành động câu cá theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Dĩ nhiên cá không bắt kì con nào thuộc loài đáng yêu, cá đều là cá điện Fivitt, nếu để nó đớp một phát tuy rằng không mất miếng thịt nhưng đau đớn và tê dại thì có thể khiến bạn khóc ròng trong đêm suốt hàng tháng trời, thậm chí còn nhiều loại cá khác cho mỗi lần câu.

...

Bên ánh lửa bập bùng, Gid gặm lấy gặm để món thịt Sululu nướng, lão thầy tàn bạo tuy điều gì cũng rất xấu nhưng nấu ăn quả thật số một.

Lakjihal liếc nhìn thẳng bé vừa ăn vừa nước miếng vung vẩy thì lấy một chiếc khăn lau miệng cho nó. Đã sáu năm trôi qua, đến lúc cậu hướng dẫn Gid thành lập thể lực cho riêng mình.

-Gid, quá trình rèn luyện của con xem như tạm thời hoàn thành, kể từ ngày mai ta sẽ mang con đi lịch luyện thực tế. Con sẽ phải làm quen với công tác chính trị, thu phục thù hạ, chiến lược, sách lược,... Tất cả đều vì ước mơ của bản thân con nên con phải cố gắng rõ chưa?.

Gid giương đôi mắt ngây thơ nhìn Lakjihal sau đó hưng phấn gật đầu:

-Con biết rồi thưa thầy.

Lakjihal lườm Gid, cậu biết quá rõ suy nghĩ trong lòng thẳng bé lúc này, chắc chắn đang rất mừng rỡ vì sắp được thoát gông cùm khỏi cậu. Mà thôi, dù sao thẳng bé cũng mang theo năm phần số mệnh của cả hệ thiên hà này, căn cơ của Gid đã được cậu xây dựng vững chắc, tiếp đó nó phải tự thân phát triển.

...

Trên hành tinh bao phủ bởi những cuộc chiến tranh giữa dân bản địa và những kẻ ngoại hành tinh được gọi là Grudis như Wissdom thì bình yên là thứ xa xỉ nhất tại đây.

Khói độc do hỗn hợp không khí bị pháo điện tử nướng chín, vũ khí hóa học nồng độ cao,... bao phủ gần như hầu hết toàn bộ bề mặt hành tinh, các trụ hạm hùng vĩ của quân Grudis bao phủ trên toàn bộ thế giới đến hàng chục nghìn chiếc.

Người dân bản địa đã ngoan cường cầm cự cuộc chinh phạt của quân Grudis trong gần trăm năm bởi một thứ đã tồn tại hàng nghìn năm từ xa xưa được gọi là vũ khí thần linh Little – những bộ thánh giáp có khả năng khiến một người chống trăm nghìn người.

Trên tinh không Wissdom, Lakjihal mang theo Gid đứng vững giữa hư không, cậu chỉ vào bên dưới và nói:

-Thử thách đầu tiên của con, trong vòng một năm, trợ giúp một trong hai phe giành chiến thắng.

Gid nhìn vào hành tinh loang lổ vì những vụ nổ bom cao áp, khí độc tràn lan, hàng chục nghìn trụ hạm xấu xí cắm đầy trên hành tinh, những quân đoàn lít nhít như kiến,... thậm chí Gid bằng vào nhãn lực cực mạnh có thể xuyên thấu làn khói độc và thấy được những sinh vật hình người yếu ớt than khóc đầy mặt đất. Một tia sáng nguyện vọng này sinh trong lòng Gid khi cậu nhìn những cảnh tượng này.

“Chấm dứt tất cả chiến tranh trong hệ thiên hà”.

Gid nói:

-Con sẽ trợ giúp người dân bản địa.

Lakjihal đậm mặt cất tiếng:

-Vì sao?.

-Vì họ là kẻ yếu.

Lakjihal hơi ngần người, cảnh này sao lại quen thuộc đến thế... Cậu nhớ được trong buổi một buổi tập với Lancelot, người đàn ông đó cũng đã từng hỏi cậu vì sao phải trở nên mạnh mẽ,... cậu trả lời vì mong muốn được bảo vệ... Thế nhưng điều cậu bảo vệ chỉ có bản thân mình,... kẻ yếu?. Lakjihal chưa bao giờ ngoái nhìn đến kẻ yếu.

Nhìn gương mặt non nớt nhưng ẩn chứa ánh mắt kiên định của đứa học trò, Lakjihal trong lòng hơi xúc động, cũng chỉ hơi xúc động thôi, tình cảm của Lakjihal hiện tại đều bị tịnh lọc chỉ còn lại lý trí tuyệt đối. Lakjihal đưa tay xoa đầu Gid:

-Cứ làm điều con muốn, nhưng con phải biết rằng điều này sẽ gây khó khăn cho con rất nhiều, rất nhiều. . .

Nói rồi Lakjihal đưa tay điểm đến trán của Gid khiến cậu bé chìm vào giấc ngủ, Lakjihal truyền tống Gid vào hành tinh bên dưới sau đó cậu nhắm mắt lẳng lặng đứng chấp tay sau lưng trong hư không tựa như một pho tượng thần linh bất hủ, cổ đại.

-Kẻ mạnh bảo vệ kẻ yếu, rất khó khăn, vô cùng khó khăn, khó khăn khiến kẻ mạnh càng thêm mạnh, kẻ yếu vì được kẻ mạnh bảo vệ, đã yếu càng thêm yếu. Gid, điều con làm không phải là bảo vệ mà là đưa họ đến hủy diệt tuyệt đối.

Trong vũ trụ ngân nga giọng nói của Lakjihal sau đó tất cả quay về yên tĩnh, cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204

Không có chương 204.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Làn đầu gập Tearju Lunatique.

Gid từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, ấm áp bao quanh lấy cậu, chiếc đuôi dưới mông đã biến mất, Gid biết là thầy đã che dấu nó dùm mình. Gid đưa mắt nhìn chung quanh, một căn phòng xa hoa bao phủ bởi một màu trắng tinh khiết, trong phòng thoáng thoáng hương thơm êm dịu.

Gid hơi đánh giá và biết đây là phòng của một tiểu thư. Chốc lát sau người hầu gái bước vào, thấy Gid đã tỉnh thì hầu gái vội vàng đi thông báo với chủ nhân.

Một cô gái toàn thân váy trắng bước vào, dung nhan chỉ có thể nói xinh xắn thể nhưng khí chất của cô vô cùng cao quý, Gid hơi nghiêng ngẫm khí chất trên người cô gái, có điểm giống phụ vương nhưng yếu hơn rất nhiều, thầy từng nói những người đứng trên địa vị cao cả thời gian dài sẽ hình thành loại khí chất này, đúng rồi, là khí chất thống trị.

Cô gái bước đến bên giường rồi đưa tay xoa đầu Gid dịu dàng nói:

-Em tên gì cậu bé, ta thấy em ngất trong hồ nước sau trang viên.

Gid bước xuống giường trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của cô gái sau đó hơi vươn người:

-Gid Lucione Deviluke, trí nhớ về thế giới này hoàn toàn không có.

Cô gái thương tiếc bước đến ẵm Gid lên sau đó vuốt ve gương mặt bụ bẫm của cậu:

-Là mất trí nhớ sao, thời đại này không thương tiếc cho bất kì sinh mạng nhỏ nhoi nào.

Cô gái ánh mắt sắc bén nhìn ra ngoài tinh không:

-Một ngày không xa ta – Andria Salance sẽ xóa bỏ toàn bộ quân Grude ghê tởm khỏi quê hương.

Gid chăm chú quan sát cô gái trước mắt và khẽ mỉm cười, cậu cúi đầu vào ngực cô gái rồi tiếp tục ngủ để tinh dưỡng đầu óc. Hiện tại Gid cần thu thập thông tin về thế giới này.

Ủm!... Rất mềm, rất ấm, tựa như lòng mẹ vậy.

...

Trên thảo trường thành phố lòng đất Glunit, Gid nhìn Andria toàn thân phủ thánh giáp vàng đang di chuyển cực nhanh né tránh hàng loạt đạn và tia điện tử.

Đến thế giới một tháng cậu đã hiểu được bố cục của Wissdom, nói đơn giản thì là chế độ phong kiến bán tư bản, điều bất ngờ hơn hết chính là Andria là trưởng công chúa của Wissdom, cô cũng là thiên tài hàng đầu khi mười tuổi đã thức tỉnh thánh ước và được ban tặng thánh giáp hoàng kim.

Hoàng kim thánh giáp trên toàn bộ Wissdom chỉ có chưa đến mười bộ, là những trụ cột tinh thần của toàn thể nhân loại trong cuộc chiến chống lại quân Grude.

Gid cũng hơi sững sờ không biết nên làm như thế nào lúc này, đứng ra một mình chống Grude, ảo tưởng mà thôi, xin gia nhập quân đội, bọn họ sẽ chẳng bao giờ chấp nhận một thằng nhóc như cậu, thể hiện tài năng và rồi sẽ bị đem ra mổ xẻ nghiên cứu.

Gid gãi đầu khó xử, thầy đã gửi cậu đến đây ắt hẳn phải có dụng ý riêng.

Trong lúc Gid đang suy nghĩ đêm chiều thì đèn báo động quân Grude đã phát hiện tọa độ thành phố vang lên mãnh liệt khiến cả thành phố lập tức lâm vào trạng thái phòng hộ.

Andria toàn thân bao phủ hoàng kim thánh giáp bay đến trên đỉnh thành phố và chờ đợi.

OANH!...

Bom cao áp nổ tung trên mặt đất và chấn động khiến đất đá rơi từng mảng khổng lồ vào thành phố, tiếp đó là tiếng khoan đất dữ dội.

Ánh sáng lóe lên nhưng người dân trong thành phố lại tựa như thấy tận thế, quân Grude đã áp đến trên đầu họ.

Trụ hạm như một mũi xuyên qua tầng đất sau đó xấu xí xuất hiện trong tầm mắt người dân thành phố Glunit. Trụ hạm mở ra vô số cánh cửa như tổ ong, hàng chục nghìn đơn vị không quân của Grude tràn ra và lao xuống thành phố.

Trên các tòa tháp cao của Glunit cũng phóng lên hàng nghìn bộ thanh đồng thánh giáp cùng một trăm bộ bạch ngân thánh giáp.

Hai quân giao chiến kịch liệt. Số lượng tuy chênh lệch nhưng thánh giáp có độ linh hoạt cùng sức công phá, phòng thủ mạnh mẽ, một thánh giáp chiến binh có thể cầm cự cùng lúc năm đến mười đơn vị không quân của Grude.

Thế nhưng tình hình bắt đầu thay đổi khi các đơn vị tác chiến đa dạng khác nhau của Grude xuất hiện, đủ phương pháp tác chiến khiến quân đội thủ vệ thành phố dần bại lui và tử thương thảm trọng.

Andria hiện tại đang hăng say chém giết giữa đông nghịt quân thù không chút nao núng, đây không phải là lần đầu tiên cô tham gia trận chiến kiểu này, Andria quá rõ ràng sức mạnh cá thể của hoàng kim thánh giáp, một bộ hoàng kim thánh giáp có sức mạnh của một triệu bộ thanh đồng thánh giáp.

Chỉ cần nơi nào xuất hiện hoàng kim thánh giáp thì chiến thắng chắc chắn sẽ thuộc về quân Wissdom.

Hiện tại quân chủ lực vẫn chưa ra nên Andria vẫn chỉ cảm chừng sức mạnh, đợi khi quân chủ lực của Grude xuất hiện thì mới là lúc cuộc chiến bắt đầu.

Thế nhưng những viên chỉ huy già dặn trong phòng quan khán lại phát hiện sự bất thường. Đã gần ba giờ giao chiến nhưng Grude vẫn chưa đưa ra quân đội chủ lực, điều này...

Andria cũng nhận ra sự bất thường, mục tiêu lần này của Grude không phải thành phố, mà là cô, nói chính xác là thánh ước giá là cô và hoàng kim thánh giáp, Grude đang tập hợp số lượng cực lớn quân đội trên mặt đất.

Như thể đáp lại suy nghĩ của Andria, mười trụ hạm khác khoan thủng mặt đất và hiện ra.

Nhân loại ngay lúc này chứng kiến một chiến thuật khủng khiếp khác của quân Grude. Chỉ thấy mười một trụ hạm đồng thời bay lên mang theo cả mảng đất trên thành phố Glunit khiến nó hiện ra giữa ban ngày.

Andria tuyệt vọng nhìn mười một trụ hạm trên bầu trời. Hiện tại chúng đã kết hợp với nhau thành một phi thuyền khổng lồ hình vương miện.

Trung tâm vương miện đang tụ tập một đạo năng lượng khủng bố. Đây là phiên bản kết hợp của Pháo cao tử, không đơn giản chỉ là mười một khẩu pháo cao tử kết hợp, cường độ, năng lượng, độ bức xạ phóng xạ, diện tích ảnh hưởng so với phiên bản đầu cao hơn hàng nghìn lần. Dù là hoàng kim thánh giáp thì cũng chỉ có con đường bị hủy diệt trước đòn này.

Bóng tối bao phủ lấy toàn bộ tâm trí Andria, chính lúc này Gid xuất hiện trước mặt nàng và nói:

-Tập trung toàn bộ năng lượng để phát huy cảm kỹ của thánh giáp.

Sau đó Gid hôn vào môi Andria trong ánh mắt kinh ngạc của nàng.

Một luồng năng lượng tinh thuần và khổng lồ như đại dương tràn vào Andria khiến nàng không thể kìm lại sự thoải mái mà rên nhẹ. Tia sáng trắng thu hút lấy ngàn triệu quang điểm từ trong hư không tụ tập tại mũi thanh kiếm của thánh giáp.

Trong âm thanh tĩnh lặng của trời đất, hai đạo ánh sáng trắng và tím va chạm chói lóa. Ánh sáng trắng tinh khiết xuyên qua cột năng lượng tím đen khổng lồ và bắn đến hợp thể trụ hạm của quân Grude.

OÀNH...

Ánh sáng đi qua khiến mười một trụ hạm bị thổi tan thành tro bụi.

Dân cư trong thành phố, bộ chỉ huy và những người quan sát cuộc chiến ở các nơi trên toàn Wisdom choáng váng trước biến cố bất ngờ, tuyệt vọng lại chuyển thành thành thắng lợi thậm chí có một số ít thất vọng.

Bản thân là người trong cuộc, Andria cũng vô cùng bất ngờ, nàng ngẩng ngẩn nhìn đứa bé đang ngồi trong lòng. Bỗng nhiên Gid cất tiếng:

-Hãy giữ bí mật chuyện này, ta không muốn phiền phức vào thân.

...

Trên tinh không hành tinh Wisdom, Lakjihal mở mắt và mỉm cười, xem ra thằng bé đã hiểu ý cậu. Thuộc hạ, một vị vua chinh chiến mở rộng lãnh thổ thì điều không thể thiếu chính là thuộc hạ.

Còn về thế giới này...

Nếu nói chính xác thì thế giới này chỉ bắt đầu trước khi Gid giáng xuống chưa đến ba ngày.

Hành tinh này cũng không phải có tên là Wisdom, hành tinh này nguyên bản tên là Jijio, thế nhưng để có địa điểm tôi luyện cho học sinh, Lakjihal đã sửa chữa toàn bộ lịch sử, văn hóa, kỷ ức, địa hình của con người và hành tinh này.

Vũ khí cổ đại của thần linh, thánh giáp, lịch sử đất nước,... dòng họ, cha mẹ, anh chị em,... tình cảm,... cảm xúc, quân thù, Grude, trụ hạm, những thành phố dưới lòng đất... tất cả chỉ vừa được hình thành ba ngày trước khi Gid đến nơi.

Tất cả đều bị Lakjihal vẽ lại hoàn toàn mới để làm nơi tôi luyện cho học sinh của mình.

Lakjihal liếc nhìn nơi này một lần sau đó thì thào:

-Một năm sau gặp lại con, Gid.

Nói rồi Lakjihal cất bước vào hư không biến mất.

...

Trên một tinh cầu được cải tạo công nghệ cao.

Lakjihal đứng trước một ống nghiệm thủy tinh, bên trong là một cô bé xinh đẹp tuyệt trần đang lơ lửng với làn da như tuyết và mái tóc vàng óng.

Bên cạnh Lakjihal là một nhà khoa học bị khống chế tâm trí. Lakjihal thì thầm:

-Đây là vũ khí chiến lược của The Seven – Người biến hình?. Thứ này thật có thể đối đầu với học trò của ta sao?. Quá tệ hại, thôi để ta xóa đi cái thứ thảm bại này, đối thủ này thì không có còn hơn.

Lakjihal dâng trào sát khí như biển cuộn sóng thần càn quét cả hành tinh, cậu dự định đánh nát cả hành tinh này để xóa sổ triệt để cái dự án thảm hại này.

Lakjihal đưa tay lên nhưng ngay lúc này cánh cửa phòng thí nghiệm mở ra. Âm thanh trong trẻo của thiếu nữ vang đến:

-Người là ai, muốn làm gì?.

Lakjihal bình thần xoay lại nhưng ngay sau đó cậu cũng cả người tựa như bị sét đánh.

Trước mắt Lakjihal là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, gương mặt hoàn mỹ mang theo nét ôn nhu, dịu dàng, mái tóc vàng óng ả dài chấm gót, dáng người uyển chuyển tuyệt trần.

Mỹ nữ Lakjihal thấy quá nhiều, bản thân cậu cũng hồ hững với mỹ nữ, mỹ nữ chết dưới tay cậu nhiều như kiến hôi, thế nhưng điều khiến Lakjihal sửng lại là vì cô gái trước mắt và Ess tựa như hai chị em sinh đôi, quá giống nhau, chỉ khác ở màu tóc.

Lakjihal hơi chần chờ sau đó thờ dãi thu hồi sát ý, nhìn thiếu nữ đang run rẩy vì sát khí của bản thân, Lakjihal ánh mắt dịu đi, cậu đưa tay đến muốn xoa đầu nàng, chỉ là thói quen khi ở chung với Ess thế nhưng thiếu nữ rút kinh hoàng lại khi thấy bản tay trắng nõn, thon dài vươn đến trước đầu mình.

Lakjihal bồi hồi đưa tay dừng tại đó.

Trái tim Lakjihal hơi đập lên một cơn nhẹ sau đó bình lặng, là cảm xúc, một chút cảm xúc đã hồi phục trong trái tim lạnh băng Lakjihal vì khoảnh khắc vừa rồi. Lakjihal thu lại bàn tay và dùng giọng bình đạm:

-Cô tên gì?

-Tearju Lunatique,... Người là ai, đừng... đừng đến gần đây...

Lakjihal gật đầu sau đó thả bước đến trước cô bé trong ống nghiệm.

Tearju thấy thế thì một cổ họng khí xông lên tim, nàng chạy đến trước ống nghiệm và dùng sức đẩy Lakjihal ra.

Lakjihal bị đẩy ngược ra, thế nhưng cậu không giận mà ánh mắt trong suốt nhìn cô gái trước mắt.

-Cô không sợ?... Ta sẽ giết chết cô đây, giữ lại mạng sống không hay hơn việc bảo vệ một thứ vô tri trong ống nghiệm sao Tearju?.

Tearju ánh mắt kinh hoàng nhưng vẫn kiên định đứng chắn trước ống nghiệm và dùng âm thanh run rẩy:

-Eve.. không phải... thứ vô tri, Eve là... là con gái của Tearju,...

Lakjihal không đáp lời mà chỉ đứng nơi đó mỉm cười nhìn cô gái đang run rẩy như thỏ nhỏ trước mắt. Sau một lúc cậu xoay người bước đi ra ngoài phòng thí nghiệm:

-Ta nhớ kỹ tên cô, Tearju Lunatique, nếu một ngày cô và con gái gặp khó khăn hãy kêu tên của ta – Lakjihal Alvia Zioragon,... nhớ kỹ.

Lakjihal dứt lời thì thân ảnh tan biến trong không khí để lại Tearju ôm ngực thở hổn hển, người thiếu niên vừa rồi quá đáng sợ, áp lực khủng khiếp như bóng đêm từ vong bao phủ lấy nàng, thế nhưng không biết vì sao Tearju lại cảm nhận được một tia ấm áp từ ánh mắt thiếu niên, nàng nhẹ giọng gọi nhỏ:

-Lakjihal...

-Đừng gọi tên ta tùy hứng thế, ta có thể nghe thấy đấy Tear.

-AAAAAAAAA...

Lakjihal cất tiếng cười to sau đó lần nữa biến mất để lại Tearju sắc mặt ửng đỏ không biết vì tức giận hay cảm xúc nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Công trình nghiên cứu mới tại Tinh Vũ Đại Lục.

Lakjihal trở lại Wissdom vào một năm sau để xem thành tích lịch luyện của học trò.

Trong thời gian này Lakjihal đã bố trí các quân cờ mai phục ở khắp dòng chảy vận mệnh của hệ thiên hà Amelte, không thiếu những lần xảy ra xung đột trực tiếp với các ông hoàng trẻ khác thế nhưng tất cả ông hoàng trẻ giao tay với Lakjihal không thể không công nhận quyền năng áp đảo đến từ một bán đế già trẻ tuổi.

Thế nhưng cuộc đấu này không chỉ cân nhắc về quyền năng mà còn về rất nhiều khía cạnh khác, quyền lực, thế lực, trí tuệ, tầm nhìn,... Quân đoàn Galatron trong thời kì đầu xâm nhập hệ thiên hà gặp rất nhiều khó khăn bởi họ còn quá non nớt trước những cuộc chiến tinh không, mặc dù có được sự giúp đỡ của Lakjihal nhưng số lượng lớn Transforce vẫn phải vĩnh viễn nằm xuống trong vũ trụ lạnh lẽo.

Lakjihal từ trên tinh không quan sát toàn cảnh hành tinh Wissdom, người dân bán địa dưới sự dẫn dắt của “Gedefod” – đây là danh xưng tôn kính họ dành cho Gid, hiện nay đã hoàn toàn áp chế được quân Grude.

Gid tại tinh cầu này đã thu phục được mười hai hoàng kim thánh giáp giả. Điều này khiến Lakjihal rất hài lòng.

...

Trong khu vườn xinh đẹp của công tước Alexia – một trong mười hai hoàng kim thánh giáp.

Gid ngồi bắt chéo chân dùng bánh ngọt, các hoàng kim thánh giáp giả đang thảo luận về kế hoạch phát triển Wissdom trên mặt đất sau hàng trăm bị tù tội dưới lòng đất.

Bỗng dung Gid giật mình đứng dậy nhìn bầu trời.

Các hoàng kim thánh giáp giả cũng biểu lộ nghiêm túc, họ biết chủ nhân nhìn như ngây ngô nhưng năng lực và trí tuệ thật sự không phải dùng con người có thể hình dung. Mười hai người cũng lui đến sau lưng Gid và cung kính đứng nơi đó.

Gid nét mặt phát khổ nhìn về trước sau đó hơi nghiêng người:

-Thầy...

Mười hai hoàng kim thánh giáp giả giật mình như bị sét đánh, đây là lần đầu tiên họ nghe điều gì khác về Gid, từ trước đến nay họ chỉ biết Gid trống rỗng xuất hiện sau đó cứu giúp toàn thể nhân loại, hiện nay bỗng xuất hiện một người khiến Gid phải xưng bằng thầy, mười hai người vội vàng nghiêng người mặc dù chưa thấy bất kì bóng dáng nào.

Từ không khí trống rỗng bỗng nhiên bước ra một dáng người.

Tóc đen tuyền dài quá eo, dáng người cao gầy thanh tú, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết, ánh mắt đen trong suốt và sâu thẳm như tinh không, toàn thân trang phục màu đen không gió nhẹ nhàng lượn lờ.

Khí chất của thiếu niên cao cao tại thượng tựa thần linh đang quán khán chúng sinh như cỏ dại, rất lạnh, rất vô tình,...

Mười hai người không dám nhìn thêm một chút nào mà cúi đầu ngưng thở. Áp lực về đẳng cấp sinh mệnh chênh lệch cực đại khiến mười hai người hô hấp dần trở nên trầm trọng.

Lakjihal quan sát Gid và mười hạ thuộc hạ một lúc sau đó gật đầu:

-Cũng không tồi.

Gid đắc ý, được đánh giá không tồi của thầy là một điều không dễ dàng tí nào.

Lakjihal lấy từ không gian vương tọa một chiếc phi thuyền màu đen sáng loáng, toàn thân phi thuyền ẩn hiện ma văn tuyệt mỹ màu đỏ:

-Đây là quà tặng cho con vì đã hoàn thành bài lịch luyện, Gid, kể từ nay con hãy dùng nó tiến vào các nơi của hệ thiên hà để thực hiện chí nguyện của mình. Mười ba năm sau ta sẽ đến gặp con.

Lakjihal nói rồi bước một bước biến mất trước mắt mọi người.

...

R99. Một hành tinh đã bị cải tạo khiến khắp nơi chỉ có sắt thép và công trình bao phủ khắp bề mặt.

Tearju ôm trong lòng một cô bé có đến tám phần giống nàng, bao vây hai người là hàng trăm tên khoác áo thí nghiệm trắng.

Tearju nhìn đồng nghiệp đang chĩa súng vào mình và nở nụ cười đắng chát, nàng từ khi gia nhập The Seven thì đã biết mục đích dơ bẩn của nó. Không còn đường lùi vì bị uy hiếp sẽ hủy diệt quê nhà nên Tearju chỉ có thể chấp nhận gia nhập tổ chức tội ác này.

Nàng không cam lòng, không cam lòng nhìn Eve bị biến thành một cỗ máy chỉ biết giết chóc, nàng muốn nhìn nụ cười của Eve khi nghe nàng hát ru, nhìn gương mặt hạnh phúc của Eve khi nàng kể chuyện cổ tích cho cô bé,... Eve là con gái của nàng, nàng đã dùng chính mã gen của mình để nhân bản nên Eve.

Tearju thật sự đau đớn, bất lực, tuyệt vọng khi ngày này cuối cùng cũng đến, ngày họ sẽ mang Eve đi khỏi nàng, cấy ghép ký ức chiến đấu và cài đặt chương trình tội ác mang tên "Darkness" vào Eve. Một tia sáng bỗng le lói trong lòng Tearju, bóng dáng một thiếu niên hiện lên trong lòng Tearju như ánh sáng hy vọng của thái dương. Tearju thì thầm thật nhỏ:

-Lakjihal!...

Thất vọng, đau đớn,... chẳng có bất kì ai đáp lại lời nàng cả. Tearju cười tê tái, có lẽ chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ mà thôi. Kể đó có lẽ còn chẳng nhớ đến tên nàng.

...

Lakjihal đứng chấp tay trên hư không và nhún đôi chân mây thanh tú nhìn Tearju, điều cậu không hy vọng nhất đã xảy ra, từ khi Eve được ra khỏi ống nghiệm thì gần một phần mười dòng chảy số mệnh của hệ thiên hà quán vào cô bé, Tearju cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Một khi Lakjihal nhúng tay vào cứu hai người thì dòng chảy sẽ lệch đi và ảnh hưởng đến rất nhiều bố trí của cậu đã chuẩn bị trong suốt một năm qua.

Một thử thách cho Lakjihal về tình cảm và lý trí, tuy rằng lúc này Lakjihal đang trong trạng thái lý trí tuyệt đối, thế nhưng Tearju là người đã khiến trái tim cậu rung lên nhịp đập của cảm xúc.

Bên dưới R99, các nhà nghiên cứu đã tách Tearju và Eve ra xa nhau, họ đem Tearju nhốt vào một căn phòng tối tăm.

Một tên nghiên cứu khá trẻ tuổi nhưng gương mặt đê tiện đã ngấp nghé nhan sắc của Tearju từ lâu nhân cơ hội này, hắn thâm nhập nhà giam vào một đêm khuya.

Hắn xé rách hết quần áo của Tear trong sự chống trả quyết liệt. Nhưng nàng dù sao chỉ là một cô gái yếu đuối, mắt của Tear trở nên trống rỗng vì tuyệt vọng khi thấy tên kia như con dã thú tiến về phía mình.

Chính ngay lúc này một tiếng thò dài trong trẻo, thăm thẳm tràn đầy sự phiền muộn vang vọng khiến R99 rung lên ầm ầm, cả tinh cầu sắt thép nứt vỡ những vực thẳm cực lớn vì áp lực kinh khủng đang lan tràn xuống từ tinh không.

ẦM!...

Cả tinh cầu bị xuyên thủng tựa như có người dùng giáo xuyên qua một quả táo, vô cùng gọn gàng nhưng cũng vô cùng chấn động thị giác.

Trên tinh không, ngón tay thon dài của Lakjihal vẫn còn chìa về hành tinh bên dưới, cậu lạnh nhạt nhìn tinh cầu bị xuyên thủng gọn gàng báo hiệu nó sẽ nổ thành tro bụi chỉ trong vài phút nữa. Tiếp đó cậu nhẹ nhàng đưa tay hút lấy Tearju và Eve từ tinh cầu bên dưới lên.

Tearju ngỡ ngàng nhìn Lakjihal đứng nơi đó, bên dưới là tinh cầu bị xuyên thủng.

-Cô trách ta không đáp lại lời mình?.

Lakjihal cố nở một nụ cười, tuy rằng nó vô cùng nhợt nhạt.

Tearju lao đến ôm lấy Eve sau đó khóc nức nở phát tiết hết uất ức, tui nhục đã nhận trong suốt những ngày qua. Eve vuốt ve tóc của Tearju và cất tiếng an ủi ngây ngô khiến nàng khóc càng lớn hơn.

Lakjihal cảm giác tim mình hơi đau khi nhìn Tearju khóc nên cậu muốn đi đến xoa đầu an ủi cô, thế nhưng Lakjihal khựng lại như nhớ đến điều gì đó, cậu liếc nhìn đôi bàn tay của mình sau đó buông xuống và xoay lưng lại.

Lakjihal lấy ra một chiếc áo khoác ném đến khiến nó choàng trên đầu Tear và bao phủ cơ thể nàng lại, cậu cất giọng lạnh nhạt:

-Cô có muốn theo ta không Tear?, ta không hứa hẹn về một cuộc sống hạnh phúc cho cô thế nhưng ta sẽ không để cô và Eve gặp bất kì nguy hiểm nào khi nào ta còn tồn tại.

Tearju lau nước mắt tèm nhem trên mặt sau đó ngẩng nhìn bóng lưng thon dài của thiếu niên, nàng vừa nãy chứng kiến được bàn tay quan tâm của thiếu niên đưa đến, thế nhưng nàng vẫn không hiểu được vì sao bàn tay đó không chạm đến nàng. Tearju muốn hiểu thêm về thiếu niên. Trái tim Tearju nhắc nhở nàng như thế.

-Tôi sẽ đi theo cậu, Lakjihal, hãy mang tôi và Eve theo cùng.

Lakjihal không đáp lời mà chỉ đưa tay nắm lấy bàn tay của hai người cất bước vào hư không, Tearju thương cảm nhìn hành tinh bên dưới đang nứt vỡ và tỏa ra ánh sáng cuối cùng trước khi nổ tung.

...

Đại lục nổi Tinh Vũ, Lakjihal mang theo Tear và Eve từ trống rỗng bước ra và hiện thân trên tinh không đại lục nổi.

Cậu nói với Tear:

-Kể từ hôm nay chúng ta sẽ định cư tại đại lục nổi này một thời gian.

Tear say mê ngắm nhìn quang cảnh tràn đầy khí trong lành với những quang cảnh hùng vĩ tuyệt đẹp bên dưới. Lakjihal mang theo hai người đáp xuống một ngọn núi sau đó cậu nói với Tear:

-Ta có một số công trình nghiên cứu trên đại lục nổi này, cô có thể mang Eve đi thăm thú thế giới này, không cần lo lắng nguy hiểm, ta sẽ luôn quan sát hai người mọi lúc mọi nơi.

Nói rồi thân thể Lakjihal tan biến trong không khí.

Trước mắt Tear hiện lên một hình chiếu địa đồ cụ thể đến từng chi tiết nhỏ của đại lục nổi Tinh Vũ, tiền thông dụng của đại lục và cả trang phục cùng một số nhu yếu phẩm được đựng trong một chiếc túi không gian.

...

Đại lục nổi Tinh Vũ là một thế giới của người tu tiên.

Luyện Thể, Luyện Khí, Luyện Thần, Trúc Cơ ngưng tiên lộ, Kim Đan thoát phàm nhân, Nguyên Anh ngưng hồn thọ vạn năm, Hư Thần hồn du thiên ngoại, Hợp Đạo thiên nhân hợp nhất cất bước tiên cảnh, Độ Kiếp trải trăm nghìn tôi luyện dưới thiên đạo thành tiên thể, Đại Thừa kí thác hư không bán

bộ phi tiên.

Con đường tu luyện khó khăn triệu triệu, mỗi bước mỗi gian nan, từ xưa đến nay có thể thành tựu Nguyên Anh đã là thiên tài trong thiên tài, những cảnh giới về sau chỉ có thể dựa vào cơ duyên, số mệnh.

Tu luyện không thể thiếu được đan dược, pháp khí làm trợ lực, và nơi có thể dễ dàng tập hợp được những điều đó là những tiên môn, ma môn.

Tiên môn, ma môn được chia làm mười phẩm, trên mười phẩm được tôn làm thánh địa.

...

Âm Nguyệt là một trong mười hai tiên môn thánh địa lớn nhất của cả Tinh Vũ đại lục.

Ngoại môn đệ tử của Âm Nguyệt thánh địa có đến nghìn vạn, thế nhưng để vào được đệ tử ngoại môn của Âm Nguyệt tu vi thấp nhất cũng phải đến Kim Đan cảnh, tại nhiều thập phẩm môn phái thì Kim Đan cảnh chỉ là những tồn tại tôn quý cả đời họ không có khả năng gặp được.

Ngày hôm nay Tam Vân điện tiếp nhận một lớp đệ tử tập vụ mới tấn thăng thành đệ tử ngoại môn.

Trong nhóm gần nghìn người trang phục đệ tử ngoại môn màu xanh tảo nhả, một thiếu niên mái tóc đen dài chấm eo đang chăm chú quan sát cơ cấu và quy định về đệ tử ngoại môn, lọn tóc mượt mà che khuất vàng trán của thiếu niên khiến không người chú ý đến.

Lakjihal nhìn danh sách các điện Linh Thú điện, Công Pháp điện, Pháp Thuật điện, Đan Dược điện, Pháp Khí điện, Nhiệm Vụ điện, Thương Phạt điện, Giới Luật điện,... rồi hàng trăm bí cảnh thí luyện cho đệ tử,...

Bên dưới là những yêu cầu mà đệ tử ngoại môn cần thực hiện cho thánh địa như cống hiến dược thảo hàng tháng, tiếp nhận nhiệm vụ mỗi năm,...

Lakjihal xem hết sau đó đến nhận kim bài động phủ và linh thạch tháng sau đó bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Thánh địa ngoại môn đệ tử thi đấu.

Động phủ của Lakjihal bình thường, tiêu chuẩn bình thường của một tu tiên giả bình thường, từ cách bố trí đến phong cách chung,... thế nhưng trên các vách của động phủ là hàng trăm công không gian nối với nhau và chỉ duy nhất Lakjihal có thể mở ra.

Sau các công không gian chính là các phòng thí nghiệm của cậu.

Lakjihal hiện đang nghiên cứu một công trình về hệ thống ký tự nguyên của đạo, một công trình về cấu trúc “sơ kỳ” tổng hợp của đạo, và một công trình về tính chất năng lượng “tối cổ đại” của đạo, tất cả đều liên quan đến những thế giới có hệ thống tu tiên, và Lakjihal đã lựa chọn Tinh Vũ đại lục.

Ba công trình nghiên cứu này có liên quan đến việc nâng cấp Vua Chiến Tranh lên phiên bản thứ ba, vì thế chúng rất được Lakjihal xem trọng phát triển.

Mốc thời gian nơi đây chênh lệch rất lớn với thiên hà Amelte lên đến 1: 100 nên Lakjihal không lo lắng về việc ước chiến hai mươi năm giữa các ông hoàng.

Kính coong!...

Tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên đánh thức Lakjihal đang chống cằm bên tập hồ sơ bên cạnh bàn thí nghiệm. Cậu ngẩng lên và thì thầm:

- Thi đấu đệ tử ngoại môn hàng năm đến rồi, thôi ra ngoài thư giãn một chút vậy.

Lakjihal đổi lại một thân trang phục đệ tử ngoại môn sau đó bước ra khỏi động phủ.

Trên bầu trời là hàng trăm nghìn thanh phi kiếm mang theo chủ nhân tập nập hướng về địa điểm thi đấu. Lakjihal nhìn thấy thì cũng lấy ra một thanh phi kiếm thường thường ném lên sau đó tung người bay về địa điểm thi đấu.

Một trăm sân đấu được dựng nên chính giữa những sân có sức chứa hàng triệu người. Vô số người ra vào tập nập.

Đệ tử nội môn được xếp gần trung tâm, trên các đài cao trang trọng là nơi ngồi của đệ tử chân truyền, và ngay gần các sân đấu, trong các khán đài bằng vàng khắc phù ấn là nơi các chấp sự, trưởng lão, các nhân vật cao tầng của thánh địa đến quan sát.

Khi các đệ tử nội môn bắt đầu bay đến thì vô số đệ tử tập dịch cùng đệ tử ngoại môn ồ lên đầy sùng bái và cuồng nhiệt, họ nêu danh những người này,

hò hét kích động. Bầu không khí mỗi lúc một lên cao khi đệ tử chân truyền cũng lục tục tiến đến, tiếp đó là cao tăng môn phái.

Bất ngờ nhất chính là lần này cả chương giáo và hai vị phó chương giáo cũng tham dự.

Lakjihal ngồi nơi đó bình thản quan sát tất cả tựa như một vị khách qua đường hoàn toàn độc lập với cả thế giới chung quanh. Một lão giả đến ngồi gần cậu và cất giọng ấm áp:

-Trông ngươi có vẻ không hứng thú lắm nhì chàng trai?

Lakjihal lờ mờ ông lão, tu vi lão giả này còn cao hơn cả chương giáo, vậy mà giả dạng lẫn vào đám đông tìm thú vui. Lakjihal gác tay sau đầu:

-Tu vi của ta quá bình thường, tham gia cũng chẳng khá hơn, quan tâm thì sao, không quan tâm thì sao, sự quan tâm của ta cũng chẳng khiến gợn sóng gì nổi lên.

Ông lão cất tiếng cười to sau đó vỗ vai Lakjihal:

-Thú vị, thú vị... một người bình thường, tu vi bình thường, suy nghĩ bình thường, tâm thái bình thường, ngay cả ý muốn cũng bình thường... ngươi có biết rằng như thế là quá bất thường không chàng trai?.

Lakjihal nhú mày nói:

-Thôi làm nhảm và biến đi nơi khác, còn làm phiền thì ta không đảm bảo được chuyện gì đâu.

Ông lão vuốt chòm râu mỉm cười ấm áp sau đó đứng lên mang theo hồ lô rượu cất bước rời đi, dù sao hắn cũng đang ẩn dấu tu vi để xâm nhập và quan sát chúng đệ tử, tâm cảnh của hắn cũng sẽ không vì mấy lời bất kính của một tên tiểu bối mà bị lay động.

Thế nhưng hắn vẫn âm thầm chú ý tên đệ tử bình thường đến bất bình thường này. Sâu thẳm linh cảm mách bảo hắn nên cẩn thận với tên ngoại môn đệ tử này, rất nực cười, một Đại Thừa cảnh lại phải cẩn thận với một Kim Đan cảnh, thế nhưng hắn không thể không tin vào linh cảm của mình.

Lão giả âm thầm truyền âm trao đổi với các tồn tại khác trong thánh địa về việc này.

Lakjihal cũng lờ mờ quan tâm, cậu chỉ cần biểu hiện đúng mực thì cũng chẳng sao cả.

Các trận đấu cũng được bắt đầu, cạnh tranh vô cùng gay gắt quyết liệt giữa các đệ tử ngoại môn gây ra âm thanh hò hét ầm ĩ, vang dội từ khán đài.

Đến tận giữa trưa thì Lakjihal mới được điểm danh xuống đài.

Đối thủ của cậu là một thanh niên tuần tú, trong tay hắn là một thanh kiếm tỏa ra hàn băng thấu xương, ánh mắt như lợi kiếm nhìn về Lakjihal tràn đầy chiến ý.

Lakjihal hơi ngược nhìn bầu trời, cậu cảm giác được rất nhiều tồn tại cổ xưa trong thánh địa đang quan sát bản thân, nhớ đến lão giả khi sáng cậu lại cảm thấy phiền phức. Thờ dài một chút, Lakjihal cũng lấy ra phi kiếm của mình và uể oải điều khiển khiến nó dùng tốc độ bình thường chém đến thanh niên phía trước.

Thanh niên khinh thường dùng bộ pháp né đi sau đó điều khiển băng kiếm tốc trăm đến Lakjihal.

Xoẹt...

Trên vai Lakjihal xuất hiện một vết cắt, máu bị đóng băng. Lakjihal giả vờ đau đớn ôm vết thương rồi đứng lên chấp tay nhận thua, ngay khi cậu vừa muốn xuống thì đầu đài trong tiếng chế giễu chung quanh thì thanh niên tuần tú cất tiếng:

-Lần sau sớm nhận thua đỡ phải chịu đòn, biết vị thế mình mà sống nhé con hoang.

Lakjihal mỉm cười đứng lại, cậu hơi xuất thần nghĩ về gia đình ở thế giới khác, về giấc mộng tuyệt vọng đôi khi vẫn xuất hiện trong những ngủ khi xưa, đã lâu lắm rồi Lakjihal không nghe kẻ nào nhắc đến từ “con hoang” trước mặt cậu.

Lakjihal xoay người quay lại nhìn tên thanh niên đối diện, ánh mắt lạnh lẽo tột cùng khiến tên thanh niên không tự chủ run lên cảm cấp và hoảng sợ lui về sau.

Tiếp đó.

Bóp...

Rầm...

Một tát ngay chính diện, nhanh như sấm giập, chỉ nghe được âm thanh vang lên và thanh niên trên võ đài chỉ mới mấy giây trước còn uy phong bát diện đã bị kẻ thua cuộc tát đến gương mặt nhàu nát không còn hình người và nện sập xuống sân thi đấu vô cùng thê thảm.

Toàn trường lặng yên như tờ, tĩnh mịch. Một tát quá chấn động, không kỹ xảo, không pháp thuật phù ấn, chỉ đơn giản một tát nhưng hơn triệu vị đệ tử nơi đây hoàn toàn bị sững sờ bởi kẻ ra tay lại là bên thua cuộc.

Một bóng hồng lóe lên và hiện trên sân thi đấu. Ánh mắt như thu thủy, gương mặt trái xoan tuyệt đẹp đến từng đường nét, dáng người thướt tha, hồng hào tung bay như thiên nữ giáng thế.

Chúng đệ tử ồ lên khi thấy người xuất hiện sau đó dùng ánh mắt đáng thương nhìn tên đệ tử ngoại môn kia.

Người đến là một vị chân truyền đệ tử xếp hàng trước ba – Hồng Vân Thánh Nữ Tô Tư Vũ, nghe đồn nàng được một vị đại năng cổ xưa của thánh địa nhận làm đệ tử khi còn rất bé, đến nay chỉ mới hai mươi tuổi nhưng đã có tu vi Nguyên Anh cảnh đỉnh cao.

Thiếu nữ nhìn đệ đệ bị đánh nát mặt, máu me giàn dụa khắp sân thi đấu thì ánh mắt rét lạnh nhìn thiếu niên đối diện, lọn tóc trước trán che phủ gương mặt khiến nàng không thấy rõ, nhưng không quan trọng, nàng không cần biết mặt một kẻ sắp chết.

-Quý xuống tự sát nếu không muốn một cái chết thê thảm.

Tô Tư Vũ cao ngạo, lạnh nhạt lên tiếng như thần linh sai khiến phàm nhân phải chết không được phép kháng cự.

Lakjihal không để ý đến mấy trò hề này, cậu hơi lắc đầu nhàm chán, vốn muốn thử thâm nhập cuộc sống của một tên đệ tử bình thường để trải nghiệm trong thời gian nghiên cứu nhưng xem ra không được, thế giới này có phần bài xích bản thân Lakjihal, có lẽ là vì cậu đã đạt đến nửa bước Sáng Thế giả, trên người mang theo hơi thở của thế giới khác quá nặng nề...

Một bài học thú vị là điều cần thiết.

Lakjihal giải trừ ảo thuật che chắn trên người hiện ra chân thân.

UYỄNH!...

Một luồng khí áp như tận thế phủ xuống đè vào cả thánh địa, không khí cô đọng và nặng nề lên hàng nghìn lần, bầu trời kéo đầy mây đen hàng vạn dặm. Lakjihal hơi thú vị nhìn đến Tô Tư Vũ:

-Ngươi nghĩ sao nếu ta cho ngươi tự sát để tránh một cái chết đau đớn, hơi loài kiến hôi.

Tô Tư Vũ cắn môi ngọc đến bật máu để chịu đựng khí áp khủng bố từ thiếu niên trước mắt, nàng có thể cảm nhận được thánh địa đang mỗi lúc một lún xuống.

Tuyệt vọng, si nhục, cay đắng, vô lực... đó là tất cả cảm nhận lúc này của Tô Tư Vũ.

Lakjihal bình thản nói:

-Ta bỗng cảm giác chơi một chút với lũ kiến cũng là một ý tưởng không tồi, thử nghiệm cảm giác chà đạp bọn chúng dưới chân không biết sẽ như thế nào nhỉ?.

Nói rồi trong ánh mắt kinh hoàng của Tô Tư Vũ, Lakjihal đưa ngón tay thon dài nhấn về phía khán đài.

Phụt...

Hàng triệu đệ tử tạp vụ, ngoại môn, nội môn, chân truyền,... cho đến cao tầng của thánh địa, tất cả không một tia chống cự hóa thành máu thịt tung bay khắp nơi, cả địa điểm thi đấu chỉ một chớp mắt đã trở thành địa ngục, huyết khí tanh tươi xông lên gay cả mũi.

Lakjihal bình thản nâng Tô Tư Vũ đã ngốc ở nơi đó lên, cho nàng ngồi vào một cái ghế và đến sau lưng dúi sát lại thì thào vào tai nàng:

-Tuyệt không nào?.

Nhìn Tô Tư Vũ vẫn chưa có phản ứng, Lakjihal đưa tay từ hư không kéo ra toàn bộ các đại năng cổ xưa của thánh địa và ném xuống đất như ném chó, cậu mỉm cười âm áp:

-Thêm chút kích thích nhé, cứ một hơi thở ta lại cho một tên nổ tung...

Tô Tư Vũ điên cuồng ôm đầu, tuyệt vọng gào thét:

-Ngươi giết ta đi, van xin người giết ta đi,... tên ác ma, tên ác quỷ,... ta xuống địa ngục cũng sẽ nguyên rủa ngươi... AAAAAA!....

Lakjihal nhìn vị Thánh Nữ này đã phát điên hoàn toàn thì đứng thẳng lên và đậm mặt cắt lời:

-Đây xem như một bài học nhỏ cho ngươi, Thánh Nữ đáng kính.

Nói rồi Lakjihal dùng Luân Hồi Lord Area để đảo ngược thời gian khiến tất cả quay về thời điểm trước khi tên thanh niên chuẩn bị mở miệng mắng “con

hoang’.

Quả nhiên.

Bóp...

Một cái tát vang lên trước khi tên thanh niên kịp mở lời, nhưng người đánh lại chính là tỷ tỷ của hắn – Hồng Vân Thánh Nữ Tô Tư Vũ.

Chỉ thấy gương mặt nàng hiện tại tràn đầy vẻ kinh hoàng khi nhìn tên đệ tử ngoại môn bị thua cuộc kia, ánh mắt mang theo kính sợ cùng với trăm cảm xúc phức tạp đan xen.

Tô Tư Vũ vừa muốn cất lời thì chỉ thấy tên đệ tử ngoại môn hơi xoay lưng lại đưa một ngón tay lên che lại miệng rồi suy nhẹ một tiếng, qua khe hở của mái tóc nàng có thể chứng kiến ánh mắt khủng khiếp như muốn xuyên thấu và nát tan linh hồn nàng của thiếu niên đối diện.

Tô Tư Vũ đã xác định tất cả việc vừa rồi là chân thật, nàng ngơ ngác mang theo đệ đệ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Cuộc sống bình thản trôi qua. Trở về Goddiment.

Lakjihal ngồi nhâm nhi ly trà, trước mặt cậu là một bóng dáng tuyệt mỹ toàn thân hồng bào. Lakjihal đặt ly trà xuống và bình thản lên tiếng:

-Tìm ta việc gì?.

Tô Tư Vũ hít sâu một hơi sau đó hỏi:

-Những việc ngày hôm đó là như thế nào?.

Lakjihal lặng lẽ ngắm những cánh hoa rơi lá tả bên ngoài động phủ, cậu nhẹ nhàng nói:

-Ta đảo ngược thời gian lại thời điểm trước khi đệ đệ Thánh Nữ phát ngôn sai lầm, xem như cho người một cơ hội để tự sửa chữa.

Tô Tư Vũ kinh hoàng, đảo ngược thời gian, này đã không còn thuộc phạm trù con người có thể tưởng tượng, nàng thậm chí còn nhìn thấy được tiên nhân trong truyền thuyết nhưng cũng không có được một góc khả năng như thiếu niên trước mắt. Nói đối?, nàng không cho rằng thiếu niên đối diện có lý do gì để nói dối nàng.

-Vì sao người lại ở trong thánh địa nhỏ bé này?.

-Ta đang có một số việc cần làm ở thế giới này nhân tiện muốn thử nghiệm cuộc sống bình thường, rèn luyện tâm linh và thư giãn tâm trí. Về đi đừng làm phiền ta, sau khi rời đi ta sẽ cho thánh địa các người một món quà xem như đáp lễ vì đã cung cấp nơi cư ngụ.

Tô Tư Vũ hơi bồi hồi, nàng càng trò chuyện càng muốn hiểu thêm về tồn tại thần bí trước mắt, sự tò mò thiêu đốt trong lòng. Lakjihal xua tay:

-Ta phải tiếp tục công việc, về đi Thánh Nữ, hay xem như chưa bao giờ biết về ta cũng đừng tiết lộ điều gì nếu không muốn bị xóa trí nhớ.

Tô Tư Vũ bỗng nhiên thấy trời đất quay cuồng, khi hồi phục lại thì bản thân nàng đã đứng dưới tán cây hoa đào bên ngoài động phủ, dáng người thon dài của thiếu niên dần chìm vào sâu trong bóng tối của động phủ.

Tòa động phủ bình thường như lúc này lại trở nên hùng vĩ, thần bí, cao không thể chạm trong mắt Tô Tư Vũ.

...

Cây hoa đào trước của động phủ đã trải qua hơn năm mươi lần nở hoa. Nó hiện tại đã có dáng dấp của một cổ thụ.

Thiếu niên nằm lười biếng trên chạc cây vững chắc uống trà, mái tóc đen dài khẽ lượn lờ trong gió, khuất dưới mái tóc là một đôi mắt sáng ngời phản chiếu toàn bộ thánh địa Âm Nguyệt.

-Cô lại đến rồi Thánh Nữ, đã là lần thứ năm mươi cô đến nơi này rồi nhĩ. Cảm ơn vì hộp hỏa sương trà Thi Sơn cô mang đến lần trước, rất đậm đà, ta đã có được một cảm nhận dư vị tuyệt vời.

Tô Tư Vũ ánh mắt dịu dàng nhìn thiếu niên lười biếng trên cây anh đào, nàng cất một giọng điệu ôn nhu đến khó tin:

-Cảm ơn Hạ sư đệ vì tiên khí Thiên Hạ Dung Nguyệt mà người tặng, nó đã cứu mạng ta rất nhiều lần ở Thông Tiên Lộ.

Tiếp đó nàng lấy từ chiếc nhẫn chứa đồ một hộp ngọc và mỉm cười nhẹ giọng:

-Ta lần này mang về từ Nhược Thủy mẫu hà một hộp Ân Vụ Nhật trà, không biết sư đệ có muốn cùng ta thưởng thức.

Lakjihal thả người từ trên chạc cây và nhẹ nhàng xuất hiện trước mắt nàng.

Cậu lấy ra một bộ bàn ghế màu trắng thanh nhã nhã kiêu dáng vô cùng khác biệt với phong cách của các vật dụng trên Tinh Vũ đại lục, sau đó Lakjihal bình thân chăm chú pha trà, từng động tác ưu mỹ như một môn nghệ thuật.

Tô Tư Vũ say mê ngắm nhìn hình ảnh thiếu niên pha trà dưới tán anh đào.

Nơi đây như một nơi để nàng tĩnh tâm sau những đầu đá trong thánh địa, chém giết cướp đoạt ở khắp nơi, mạo hiểm sinh tử ở các bí cảnh. Lakjihal nhấp nhẹ và nói:

-Vị đắng và vị ngọt cực nhẹ như ẩn như hiện, tuyệt trà. Hình ảnh hiện tại làm ta nhớ đến rất nhiều năm về trước, từng có một thiếu nữ pha trà cho ta, nàng tên Lâm Tĩnh Huyền, đó là một võ thể giới,...

Tô Tư Vũ ngồi lắng nghe câu chuyện của Lakjihal chăm chú, những câu chuyện của Lakjihal rất hấp dẫn nàng, nó mở ra trước mắt nàng một thế vô cùng rộng lớn khiến nàng rất hướng về, quan trọng hơn hết là Tư Vũ muốn hiểu được thiếu niên trước mặt nhiều hơn.

Một lúc sau, Tư Vũ nghe câu chuyện và trầm mặc, nàng không kìm lòng hỏi mặc dù chính bản thân của nàng cũng biết được câu trả lời:

-Nếu ngày sư đệ rời đi thì cũng sẽ đối xử với ta như Lâm Tĩnh Huyền sao?.

Lakjihal gạt đầu:

-Bởi vì cuộc sống của chúng ta không cùng chung một con đường.

Tư Vũ ánh mắt âm trầm, Lakjihal khẽ nâng chung trà và tiếp lời:

-Nếu một ngày Thánh Nữ đủ khả năng cất bước vào tinh không, trở thành một tên ít nhất là vương giả trẻ tuổi, chính xác là trước nghìn tuổi trở thành tồn tại vượt trên cả tiên cảnh – thánh nhân cảnh, khi đó chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Tư Vũ lắc đầu cười khổ, tiên cảnh khó khăn như thế nào nàng cũng biết, nói đến là thánh nhân cảnh, quá xa vời, một nghìn năm, một nghìn năm nàng có thể trở thành Đại Thừa cảnh đã xem như tuyệt thế nhân kiệt. Lakjihal mỉm cười:

-Ta luôn để lại cho những người ta xem là bạn một con đường, một nghìn năm thành tựu Thánh Nhân cảnh Thánh Nữ cảm thấy không thể nhưng ta có đặt cho người một con đường để có thể đạt đến cảnh giới đó.

Tư Vũ cười đắng chát, thì ra cũng chỉ là bạn thôi sao?. Lakjihal đặt chung trà xuống và mỉm cười nói:

-Hôm nay ta cũng muốn nói lời từ biệt với Thánh Nữ, đã làm phiền hơn năm mươi năm.

Tư Vũ ánh mắt trầm xuống có điểm không nở nhưng cuối cùng nàng vẫn mỉm cười:

-Vậy hẹn ngày gặp lại.

Lakjihal gạt đầu:

-Hẹn ngày gặp lại.

Cả không gian bỗng vụn vỡ biến ảo, đến khi hình ảnh phục hồi thì trước mắt Tư Vũ chỉ còn lại một động phủ vắng lạnh cùng gốc anh đào, dáng người thiếu niên và tất cả liên quan đều biến mất.

...

Trong một sơn cốc phong cảnh hữu tình, Lakjihal nhìn Tear và Eve đang nghịch nước thì thấy trong lòng có một mảnh bình yên lạ kì, cậu tiến đến rồi nói:

-Ta sắp rời đi, hai người vẫn còn muốn dừng chân tại thế giới này chứ?.

Tearju ngần ngừ vốc một làn nước trong vát của hồ nước xanh biếc, thế giới này rất đẹp, rất yên bình, cuộc sống này khiến nàng mê luyến không nổi, nhưng nghĩ đến cùng thiếu niên tách ra thì cảm giác kì dị trong tim khiến Tear cảm thấy khó chịu.

-Tear muốn rời đi cùng Lakjihal.

...

Thế giới trung tâm tinh không – Goddiment.

Lakjihal trở về vùng đất này sau hàng trăm năm phiêu bạt, thế nhưng cậu vẫn có cảm giác không thể nhìn thấu thế giới này.

Lần này Goddiment trong mắt Lakjihal càng trở nên thần bí, càng to lớn vĩ ngạn, càng thêm nhiều chủng tộc mà trước khi rời nơi đây cậu vẫn chưa chứng kiến.

-Ta vẫn còn rất nhỏ bé khi đối diện với “Người”.

Không ai hiểu được người trong câu nói của Lakjihal là ám chỉ thế giới này hay là người đã sáng tạo ra thế giới này.

Ánh mắt Lakjihal mang theo nỗi bi ai, bi ai của kẻ dù đã vùng vẫy hàng trăm năm, dù đã có được tư bản đối diện với các tồn tại vĩ đại, kẻ đã vượt trên tỷ tỷ thiên tài, thiên kiều trở thành một đời bá chủ đáng sợ của tinh không, nhưng vẫn vô lực, vẫn nằm dưới sự điều khiển của “Vận Mệnh”, vẫn là con cò của “Thần”.

-Đây là điều mà các người đã cảm nhận được sao, những kẻ truy tìm vận mệnh.

Tear cùng Eve có thể cảm nhận được khí tức tang thương của thiếu niên trước mắt, họ không hiểu một tồn tại như thiếu niên còn điều gì có thể bi ai, Tear nắm lấy bàn tay của thiếu niên và dùng ánh mắt của mình để biểu đạt cảm xúc muốn an ủi thiếu niên.

Lakjihal cười nhợt nhạt rồi nói:

-Ta đưa hai người an trí ở thế giới này.

...

Từ cuốn sách hiển hóa từ Trí Tuệ thần linh – Gariel, Lakjihal biết Goddiment chính là thước đo không gian, thời gian, quyền năng, nguyên tố,... nguyên gốc nhất của tinh không.

Thời gian cậu rời đi và chu du các thế giới đã hàng trăm năm nhưng tại Goddiment chỉ chưa đến một năm. Một năm khiến Goddiment gần như chẳng có gì thay đổi.

Lakjihal mang theo Tear cùng Eve sắp xếp cho hai người một công tác tại phòng nghiên cứu của công ty Bạch Vân ở nước Hạ. Tiếp đó cậu đi thăm Misaka, Erza và Livia.

Cuối cùng Lakjihal trở về quê hương của mình.

...

Kinh thành Pendora tráng lệ giàu có là trung tâm của cả vương quốc. Hiện giờ cả vương quốc đã tràn ngập hàng trăm chủng tộc khác sống hòa vào với loài người.

Trong đó năm tộc sống chung với con người nhiều nhất là Tinh Linh, Thiên Thần, Ác Quỷ, Nhân Ngư và Địa Yêu. Long tộc vẫn giữ thái độ cao cao tại thượng xem thường nhân loại.

Trên khu phố buôn bán sầm uất gần cổng phía nam, nơi những thương đoàn vận chuyển hàng hóa qua lại tấp nập, nơi các tộc giao lưu, mua bán và trao đổi với nhau, nơi các quán bar, công hội tụ tập đông người.

Một thiếu niên toàn thân áo bào đen với gương mặt bị mũ trùm che khuất đang dùng đôi mắt trong suốt tinh tế cảm nhận sự phồn hoa của vùng đất.

Lakjihal một lần nữa trở về vùng đất này và phải thay đổi khái niệm của mình về vùng đất cậu vốn cho rằng thâm thúy, hoang vắng so với vô số thế giới khác.

Cậu có thể cảm giác loáng thoáng được sự ẩn hiện của không dưới một trăm tên Sáng Thế giả đang sinh sống tại vương quốc với đủ các thân phận từ quý tộc đến ăn mày. Đây chỉ là đối với vương quốc, chưa kể phía ngoài vương quốc còn có hoàng quốc, đế quốc, thiên quốc, thánh quốc, thần quốc,... Số lượng tồn tại vĩ đại có thể nói là nhiều như cầu ngoài đường...

Lakjihal dám chắc nếu bản thân khi đạt được đến Bất Diệt giả và lần nữa trở về Goddiment thì cậu sẽ lần nữa chứng kiến một mặt khác.

Cảm ứng được sự dò xét của Lakjihal, một số cái nhìn từ hư không cũng dồn dập đổ về kinh thành Pendora, thậm chí ba sáu tên Sáng Thế giả đã đi đến bên ngoài con hẻm cậu đang đứng và tìm tòi.

...

Long tộc. Đào thiên không Salamon.

Trong một hang động ẩm thấp và dơ bẩn của tộc rồng nước, nơi đây quanh năm chìm không thêm ị, các con rồng khác đối với kẻ trong hang động cũng

khinh thường, thậm chí một số thủy long còn cảm thấy sỉ nhục vì có một đồng loại như tên đó.

Hắn tên Argarou. Một con thủy long già khom, nghèo nàn, bẩn thỉu, và luôn say xin.

Trong hang, Argarou lười biếng nằm trên ổ chó của mình, một con rồng lại nằm ổ chó, nghe rất nghịch thế nhưng hình ảnh lại diễn tả sinh động sự buồn cười đó.

Con rồng cũng không để ý lũ ruồi đang vo ve chung quanh mình, ánh mắt nó khẽ mở, một tia sáng như chiếu rọi triệu vì sao xuyên thấu từ khe mắt con rồng già.

-Tên nhóc đó đã trở về rồi, ta nhớ được lần trước tên đó còn quấy tung mọi thứ trên đảo, ừm... ngưỡng Sáng Thế giả, quyền năng rất thuần túy, linh hồn cô đọng tuyệt đối, năng lượng tinh thuần chí cực... rất tốt,...thế nhưng vẫn còn một quãng đường dài phải đi.

Như thế đang trò chuyện với một tồn tại hư vô nào đó, con rồng chờ đợi rất lâu, sau đó tiếp tục:

-Lũ các người giải quyết cho tốt trước khi thăng nhóc trở thành Diệt Thế giả, với tiềm năng đó thì nó có thể trực tiếp xóa sổ Tối Cường giả nếu đạt đến Diệt Thế giả,... nếu nó biết...

...

-Mà thôi, chỉ mong các người thực hiện hiệp ước của mình, đừng để long tộc liên lụy vào,... Nếu không ta sẽ bắt buộc phải ra tay, lúc đó đừng thì đừng hối hận...

...

Các tồn tại vĩ đại ở khắp nơi trên vương quốc trên hư không trao đổi ý niệm với nhau.

Lakjihal cũng cảm nhận được sự biến động nhỏ đến từ các dòng chảy, ánh mắt cậu híp lại, xem ra lần về thăm quê nhà lần này không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Thần Lộ mở ra, Phượng Hoàng tái sinh.

Lakjihal thu liễm khí thế và hô hấp đến cực hạn, cậu bình tĩnh đi ra khỏi con hẻm như một người bình thường. Lakjihal có thể nhận thấy sự dò xét mỗi lúc một nhiều, không chỉ đến từ các tồn tại trong vương quốc mà còn ở rất nhiều nơi trên Goddiment. Cậu nhanh chóng đi vào một công hội gần đó và đăng kí nhiệm vụ rời khỏi thành.

Điều gì đã hấp dẫn nhiều cái nhìn không thân thiện đến vậy?. Lakjihal từ lâu đã có suy đoán nhưng vẫn còn chờ chứng thực. Cách kinh thành Pandora năm trăm dặm, Lakjihal tách khỏi thương đội, cậu bỏ lại ngựa và lững lờ cất bước.

Trong một khu rừng thông tuyệt đẹp, thời tiết đang chuyển thu, cả khu rừng nguội một màu hồ phách mỹ lệ. Lakjihal nhìn hai thanh niên và hai cô gái đối diện, cậu bình thần cười:

-Trong tình không thì những cường giả như các người hiếm hoi vô cùng, ta sinh hoạt tại Goddiment gần trăm năm lại không biết Sáng Thế giả rẻ tiền như thế này, tùy ý đi cũng có thể gặp bốn người.

Thanh niên mặc trang phục thợ săn hiền lành đáp:

-Đây là một vùng đất rất tốt để nghỉ dưỡng, chúng ta tranh đấu trong tình không nhiều nguyên ki rồi, đã rất mệt mỏi.

Lakjihal lạnh nhạt nói toạt ra:

-Không phải vì bí mật vận mệnh của “các thế hệ kẻ truy tìm sứ mệnh”?.

Bốn người đối diện trầm mặc, Lakjihal giọng nói mỗi lúc một lạnh lẽo thấu xương:

-Bi kịch cuộc đời của chúng ta hẳn cũng do các người tạo ra đúng chứ?. Tất cả cho ta biết ĐÚNG HAY SAI!!!!.....

Từ hư không và trong rừng cây bước ra hàng nghìn bóng người, tất cả đều là đủ mọi thành phần phổ thông của xã hội, đến từ đủ các chủng tộc nhưng một điểm chung là quyền năng kinh khủng ẩn hiện trong mắt họ đều thuộc về cấp độ Sáng Thế Giả trở về sau.

-Ha ha ha... Các người không dám,... lủ nhu nhược,... tránh đường đi,... Ta cũng không thù hận các người nên đừng lo lắng.

Rất nhiều người kinh ngạc khi nghe thiếu niên trước mắt nói thế.

Họ chăm chú quan sát ánh mắt của thiếu niên. Chỉ có bình tĩnh, lý trí, vô cảm,... lạnh nhạt đến tận cùng. Lakjihal đậm mặc cất lời:

-Không phải các ngươi đã xóa đi cảm xúc của ta khi còn tại tộc thiên sứ sao?, không phải các ngươi là người dẫn dắt ta đi đến con đường vô cảm và lý trí tuyệt đối hay sao?. Rất tiếc phải nói rằng ta đã tự bước ra một con đường mới cho bản thân, ồ,... nổi giận à?,... thế nhưng đám nhu nhược các ngươi vẫn không dám động đến ta,...

Lakjihal bình thần tách ra đoàn người chung quanh và đi ra khỏi khu rừng:

-Các ngươi có biết vì sao các đời kẻ truy tìm sứ mệnh trước lại trở thành những tồn tại mà các ngươi không thể nào với tới được chăng?. Bởi vì họ không sợ, họ chấp nhận sứ mệnh và khiêu chiến vận mạng của chính mình, thế nên họ thành công đạp trên đầu các ngươi, còn các ngươi chỉ có thể âm thầm bố trí, âm thầm điều khiển, âm thầm theo dõi bàn cờ, đến cuối vẫn là âm thầm trong âm thầm,

Lakjihal quét mắt tất cả cường giả nơi đây sau đó dùng ánh mắt đáng thương nói:

-Các ngươi nghĩ hai từ “cường giả” và “âm thầm” có liên quan đến nhau sao. Đáng buồn,... đáng buồn,....

...

Lakjihal rời đi nhưng cậu biết mọi việc chưa kết thúc, những kẻ đó không dám ra tay thế nhưng thế hệ cùng tuổi với Lakjihal có thể ra tay, Lakjihal tự tin cậu không sợ sệt bất kì đối thủ cùng thế hệ nào, thế nhưng nếu một trăm tên, một nghìn tên thậm chí nhiều hơn thì sẽ như thế nào?.

Bên cạnh một hồ nước trong vắt.

Đối diện Lakjihal là một thanh niên tóc xám vận trang phục hiện đại với quần jean giày boots áo thun ngắn, hấn mang theo một đôi tai nghe, ánh mắt cuồng ngạo. Thanh niên lấy que kẹo từ trong miệng ra và đánh giá Lakjihal một lúc:

-Mày tên Lakjihal đúng chứ?. Thầy cho gọi tao đến để giết một người, không nghĩ lại trẻ tuổi như thế, khí thế cũng ổn,...

Lakjihal lạnh nhạt rút Radefal:

-Giết...

Thanh niên cũng lấy từ không gian một cây gậy bóng chày và gõ xuống đất cười đầy hưng phấn:

-Hy vọng mày có thể khiến tao giết thời gian được lâu một chút.

Cả hai tung người vào nhau và vung lên vũ khí trong tay.

OANH!...

Một mảng núi non bị đánh thành hoang tàn, khói bụi mịt mờ, thế nhưng kì lạ là chỉ trong vài hơi thở tất cả đã khôi phục hình dáng ban đầu như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thanh niên xoay gậy bóng chày trong tay và nhảy lui về phía sau, hấn hơi thần thờ cảm thán:

-Thật là một thế giới kì diệu, lực thời không thật mãnh liệt, lại tự nhủ nhận thức cấp độ chiến đấu và triển khai quá trình tái tạo cùng đảo lộn thời gian không gian. Ta có thể hiểu được vì sao thầy lại ở thế giới này hàng tỉ năm rồi.

Vụt...

KENG...

Thanh niên vung gậy đón lấy nhát kiếm của Lakjihal và lắc đầu:

-Mày rất mạnh, thế nhưng sẽ chết nếu chỉ có bấy nhiêu thực lực.

ẦM!....

Xung chấn từ lực va chạm giữa hai người khiến tầng mây trên cao bị chém nát. Bỗng dưng Lakjihal xoay người hai vòng nhảy ngược ra và đâm cực nhanh vào hư không sau lưng.

Róc rách,... tí tách,...

Trong hư không chảy ra một dòng màu đỏ thẫm, một sát thủ áo lam rơi ra từ trống rỗng và nằm trên đất không còn khí tức sự sống, trên trán hấn vẫn nhỏ ra dòng máu.

Thanh niên kinh hoàng nhìn thiếu niên hắc y trước mắt, một kiếm vừa rồi nhanh đến cực hạn, mơ hồ đã tiếp cận quang tốc. Quá nhanh, quá khủng khiếp,

... hắn vừa có ý rút lui thì Lakjihal lạnh nhạt mở lời:

-Nói nhiều như thế để rồi chỉ có ý trốn chạy thôi sao?. Người nói người chạy nhanh hay kiếm của ta sẽ cắt ra yết hầu người nhanh hơn. . .

Viu!....

Một mũi tên ánh sáng tím từ hàng nghìn dặm bắn xuyên tầng tầng không gian, dùng tốc độ sấm sét không một tiếng động bay đến sau gáy Lakjihal. Cậu bình thần đưa tay chụp lấy về sau nắm lấy mũi tên.

OÀNH...

Cả vùng đất sau lưng Lakjihal bị lật tung bởi dư năng của mũi tên, thanh niên cũng nhân cơ hội mà rút lui thật nhanh trong làn tro bụi.

Ánh sáng khê lóe lên trong màn tro bụi ngập trời.

Bùng...

Một cỗ khí lưu từ bước di chuyển thần tốc của Lakjihal khiến tro bụi bị thổi tan.

Trong tay trái Lakjihal đang nắm cổ một thiếu nữ mang cung tên ánh sáng, thanh Radefal trong tay phải đã xuyên thủng cổ tên thanh niên mang gậy bóng chày và treo hắn trên không trung.

Lakjihal vung kiếm ném tên thanh niên đã hấp hối đến trước sau đó mở ra khí áp khổng lồ của bản thân thổi tan thân xác lẫn linh hồn của hắn thành hư vô, Lakjihal nắm cổ thiếu nữ đưa đến trước nhưng không giết ngay lập tức mà chỉ từ từ siết chặt. Thiếu nữ ánh mắt dần tuyệt vọng, ánh mắt cũng dần trống rỗng.

Ngay lúc này một thanh trọng kiếm quét như điện về Lakjihal với góc độ tuyệt hảo.

Lakjihal nhún chân và xoát một tiếng hiện ra sau lưng tên vung trọng kiếm. Cậu vung Radefal xé đôi tên mới đến như một trái dưa hấu. Thiếu nữ gào thét thống khổ:

-KHÔNG.... ANH OI!!!....

Lakjihal nhún mảy ném thiếu nữ xuống đất sau đó đưa chân giẫm nát đầu nàng. Cậu tung người ra hàng nghìn mét và vung kiếm đỡ lấy hàng trăm phát súng từ đủ mọi hướng.

Rào... Rào...

Vùng đất bị một loạt mưa đạn năng lượng màu xanh bao phủ chìm ngập, tất cả đều bị cày xới thê thảm.

Lakjihal bình tĩnh đón đỡ trận mưa đạn bằng bước di chuyển hoàn mỹ, ngay khi trận mưa đạn vừa chấm dứt thì Lakjihal xoay kiếm chém mạnh về bầu trời.

Một đạo kiếm lưu không bỏ màu đen cắn nuốt, tàn phá, xé nát mọi thứ trên đường đi và âm ầm ầm đọng vào chấm đen cực nhỏ trên xa xa hư không đưa nó quy về cát bụi.

Lakjihal khê phui một ít bụi trên quần áo và liếc nhìn chiến trường đang nhanh chóng khôi phục.

-Hoàng giả trẻ tuổi?. Nhảm nhí, còn chưa đủ Ngọc Văn và những ông hoàng của các tập đoàn xia răng, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu.

Lakjihal cắt kiếm vào không gian vương tạo và đi hướng biển.

...

Đáy biển hai mươi dặm độ sâu. Nhân Ngư tộc đệ nhất hải cung.

Lakjihal đứng lặng trước cuốn sách cổ mực nát đặt trên bệ đá ngay giữa điện thờ, cậu cần chứng minh suy nghĩ của mình về việc các đời người truy tìm sứ mệnh còn sống hay đã chết. Mieris đã dẫn dắt Lakjihal đi theo các dòng chảy đến được nơi này.

Cuốn sách có mười nghìn trang, mỗi trăm trang chưa đựng tự thân ghi chép của mỗi đời người truy tìm sứ mệnh, riêng trăm trang cuối cùng hoàn toàn trống. Lakjihal cười nhạt, đó là phần của cậu rồi.

Rất lâu.

Lakjihal thờ ra một hơi khép lại cuốn sách với.

Vậy là tất cả họ đều còn sống. Họ cũng đã tìm hiểu được một phần về Sứ Mệnh. Lakjihal phức tạp liếc nhìn đại dương sâu thẳm vô bờ. Một lúc sau Lakjihal chỉ có thể lắc đầu cảm thán:

-Tất cả chỉ là sự lố bịch, sự buồn chán của “thần”, sự đau khổ hàng tỷ nguyên thời gian của 99 con người, sự xếp đặt của một tồn tại còn cao hơn cả thần... liệu ta có thể phá vỡ ràng buộc này được chăng, không thể thấy được bất kì điều gì, chỉ có thể đi từng bước,... vận mệnh kì diệu, hôm nay sẽ là ngày ta tái sinh cất bước trên “thần lộ”.

Lakjihal mỉm cười bước ra điện thờ, vây chung quanh là hàng chục nghìn thanh niên, thiếu nữ với đủ các trang phục kì dị đến từ khắp nơi tình không, tất cả họ đều chăm chú quan sát Lakjihal, cậu mỉm cười nhẹ nhàng:

-Hơn mười nghìn vị Hoàng giả trẻ đến đưa tiễn, thật long trọng làm cho ta cảm động muốn khóc.

Tất cả những người đứng nơi đây liên kết quyền năng tạo thành lồng năng lượng khổng lồ bao trùm lấy phương viên hàng trăm nghìn dặm hải vực. Lakjihal không khinh thường mà biến thân Vua Chiến Tranh.

UYỄNH....

Khí thế khủng khiếp thổi lên khiến tất cả hoàng giả trẻ mặt mũi khiếp sợ và run rẩy quy gối như đang triều bái sự ra đời của đế giả trẻ tuổi duy nhất tình không.

Lakjihal vùng thanh Radefal lên cao rồi trầm thấp, lạnh lẽo cất tiếng như thần linh:

-Trái ta CHẾT...

Cả đáy biển rung lên bần bật, dòng nước chịu tải năng lượng trở nên nặng nề và đè xuống áp lực khủng khiếp, âm thanh ong ong của năng lượng bị ma sát dữ dội khiến tất cả hoàng giả trẻ đầu óc long lên muốn nổ tung.

Họ cùng nhau liên kết lưới năng lượng tụ lại dòng chảy tạo thành một điểm sáng mang năng lượng hủy diệt cực đại.

Vận mệnh của bản thân đang trở nên mỗi lúc một rõ ràng đối với Lakjihal, cậu đã biết con đường mình nên đi như thế nào. Lakjihal bình thân mở ra cùng lúc hai Lord Area Luân Hồi và Thủ Hộ, điều mà trước đây cậu vẫn không dám thực hiện.

Hướng đối diện, tất cả hoàng giả trẻ cũng đã mở ra Lord Area của bản thân vào tập hợp toàn bộ lại với nhau chuyển hóa thành quyền năng tích tụ vào điểm sáng năng lượng.

Điểm sáng chói lòa bay thẳng đến trước trán Vua Chiến Tranh xuyên qua tầng tầng không gian khóa chặt lấy cậu, Lakjihal không trốn tránh mà bình thân để điểm sáng tiếp cận trán Vua Chiến Tranh, tiếp đó cậu đưa tay hợp nhất hai Lord Area của mình là Luân Hồi và Thủ Hộ thành một.

Mặt biển bị thổi bùng lên cao cả, vương quốc bị nghiền nát dưới sức ép của vụ nổ khủng khiếp, hàng trăm vương quốc, hoàng quốc, đế quốc chung quanh cũng bị thổi bay dưới dòng năng lượng cuồng bạo khổng lồ, lực thời gian, không gian trải rộng và tự vận chuyển không phục tất cả nhưng dòng chảy năng lượng cuồng bạo tiếp tục nghiền vỡ tất cả.

Vỡ nát, phục hồi,... sau hàng chục lần tuần hoàn thì tất cả lại quy về yên tĩnh như chưa có gì xảy ra.

...

Dưới đáy đại dương, Lakjihal nhìn tất cả hoàng giả trẻ đã bị xóa sổ dưới dư chấn của vụ nổ và cười nhợt nhạt:

-Các ngươi đã làm rất tốt, ta từ hôm nay sẽ cất bước trên “thần lộ” nhờ sự hiến tế của các ngươi,...

Thân thể Vua Chiến Tranh dần vỡ ra và hóa thành quang điểm, hai Lord Area cũng tan dần thành từng dòng chảy quyền năng, cơ thể và linh hồn Lakjihal cho đến không gian vương tọa, thánh kiếm Radefal, cuốn sách Gariel,... tất cả đều hóa thành từng quang điểm kể cả các mảnh vỡ Thần tính,... tất cả vỡ vụn thành quang điểm.

Sau đó tất cả điểm sáng tụ về với nhau thành hình một quả trứng ánh sáng màu trắng xen kẽ đen, trên vỏ trứng lưu chuyển mười kí tự cổ đại, thần bí với mười màu sắc khác nhau.

Quả trứng ánh sáng tỏa ra hào quang thánh khiết dịu nhẹ và hư không biến mất trong lòng đại dương trước khi có hàng trăm nghìn sự dò xét của các tồn tại vĩ đại tiến đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Thân thể như mê.

Cậu bé từ khi lên bốn tuổi đã bắt đầu nghi hoặc vì sao bản thân không thể bay được như các anh em khác, nhìn các anh em bay lượn khắp bầu trời vui vẻ đùa giỡn, vui vẻ tìm kiếm thức ăn, vui vẻ trong tự do của bầu trời ban tặng... cậu bé rất ước ao, rất khát vọng, rất tủi thân,... cậu bé không thể bay vì cậu không có đôi cánh.

Cậu bé đã bắt đầu nhận thức được mình rất khác các anh chị em trong tổ, cậu không có đôi cánh mà thay vào đó là một đôi chân với năm ngón, cậu không có đôi chân đầy vuốt để nắm bắt con mồi mà thay vào đó là một đôi chân với những ngón nhỏ có năm ngón, thân thể cậu không có nhiều lông vũ mà chỉ trắng nõn trần trụi đầy xấu xí.

Cậu bé không có được đôi mắt sắc bén như các anh chị em mà chỉ có một đôi con ngươi to tròn trong vắt trông thật xấu xí, cậu không có được chiếc mỏ sắc bén mà chỉ là một đôi môi hồng hào, nhỏ gọn và xấu xí. Cậu cảm thấy bản thân rất xấu xí giữa các anh chị em trong tổ, cậu bé luôn tự ti về điều đó.

Thế nhưng mẹ lại rất thương yêu cậu, người luôn mớm thức ăn cho cậu nhiều nhất, luôn che chở cho cậu vào các đêm lạnh giá, đôi cánh của người rất mềm mại, rất ấm áp, ánh mắt của người thật dịu dàng. Cậu bé rất yêu mẹ mình.

Năm nay cậu đã mười tuổi, đã nhận thức được rất nhiều điều, cậu bé đã có thể tự săn mồi nhưng không như các anh chị em khác mà cậu có thể săn mồi ngay trên mặt đất, cậu có tốc độ của loài ung, sự nhanh nhẹn và khéo léo của loài báo và một sức mạnh khủng khiếp có thể quật ngã cả voi rừng, dù cậu chỉ mới mười tuổi.

Mẹ là người đã chỉ dạy cậu cách săn mồi, cậu bé đã từ một đứa trẻ hay tủi thân trong tổ đại bàng nay đã là một trong những bá chủ đáng sợ của cả khu rừng rộng lớn. Cậu cũng đã hiểu được bản thân không phải là con ruột của mẹ, mẹ lại nói cậu sinh ra từ trong một quả trứng khác biệt, một quả trứng đen trắng rục rỏ, không như anh em khác, cậu ăn luôn cả vỏ trứng lúc ra đời.

...

Cậu bé mười tuổi ngồi trên xác một con hổ đã bị đánh đập tàn nhẫn đến chết, tên này là một kẻ ngoại lai tiến vào rừng cách đây hai tuần, nó tàn sát và ăn thịt khá nhiều động vật khác, hang xóm của cậu là một đôi hươu đang trong thời kì yêu đương, hươu cái cách đây hai ngày bị xé xác gần bờ suối, hươu đực cũng vì thế mà buồn khổ tự đâm đầu vào vách đá mà chết.

Cậu bé sau khi chôn cất cho đôi hươu thì đi tìm con hổ và đánh một trận thảm liệt với nó. Giết được con hổ nhưng cậu bé lại không cảm giác được một chút vui vẻ nào, chỉ có sự đau thương vì sinh mạng mất đi. Cậu bé hiểu được đây là thần tuệ đang khai ngộ nhân sinh đối với bản thân.

Cách đây năm năm thì trong bản thân cậu thức tỉnh một luồng thông tin, cậu bé biết được thân thể của mình là thần thể, trong có thần hồn, thần tuệ, thần tính, sức mạnh của bản thân là thần lực,... mặc dù không hiểu lắm đây là những thứ gì nhưng cậu bé biết mình rất mạnh, có thể khiến cậu là bá chủ của khu rừng này thì những thứ này rất lợi hại.

Cậu bé bỗng nhiên đưa mắt nhìn về bên ngoài, những con gió nói với cậu rằng có những vị khách không mời lại đến.

Thần tuệ khiến cậu có thể nghe và hiểu được ngôn ngữ tự nhiên của từng con gió, giọt nước, cây cối.

Cậu bé như một con báo phóng người đi trên thảm cỏ, băng qua những bụi gai, vượt trên những thân đại thụ khổng lồ hướng đến bên ngoài khu rừng.

...

Vương Trùng Dương sau khi luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn cũng đã nhận ra bản thân không còn nhiều thời gian, hắn muốn du sơn ngoạn thủy một thời gian rồi trở về ẩn cư Chung Nam sơn.

Trùng Dương chân nhân đi đến vùng rừng núi này và phát hiện cảnh vật thật sự rất xinh đẹp, non xanh nước biếc, cây cối bừng sức sống, động vật hiền lành, ôn thuận không mãnh thú.

Trùng Dương chân nhân nổi lên tâm tình muốn thưởng ngoạn cảnh vật thế là cất bước vào sâu bên trong. Vạn vật nơi đây tựa chốn tiên cảnh.

Bỗng nhiên Vương Trùng Dương cảm giác được một ánh mắt cảnh giác đang quan sát mình cách đó hơn mười thước, hắn ngẩng đầu nhìn lại và thấy một đứa bé toàn thân bọc lá cây đang dùng tư thế của loài báo nấp trên thân cây không xa nhìn chằm chằm lấy mình.

Vương Trùng Dương giật mình nhìn kỹ đứa bé, tràn đầy linh khí, răng trắng môi hồng tóc đen dài, nếu không nhìn kỹ còn lầm tưởng là một bé gái.

Hắn cố nở một nụ cười từ ái nhưng đáp lại hắn chỉ là sự cảnh giác của đứa bé, hắn bỗng nổi lên tâm tình vui vẻ. Trùng Dương chân nhân cảm giác mình như đang đối diện một con thú hoang, hắn hơi suy nghĩ một chút rồi lục lọi từ trong bọc thứ gì đó để đỡ đứa bé đến gần.

Kiểm, quần áo, ngân lượng... chẳng có gì để dụ trẻ con...

Bỗng Trùng Dương chân nhân nhìn về cuốn võ lâm chí bảo Cửu Âm Chân Kinh, hắn lấy cuốn sách cuộn lại rồi từ từ ngồi xổm xuống đưa cuốn sách đến trước như nhủ nói:

-Đến đây nào cậu bé, ta không làm hại cậu đâu,... đến đây ta cho con một vật lạ,...

Nếu phải diễn tả gương mặt lúc này của võ lâm đệ nhất cao thủ thì chỉ có thể dùng từ hèn mọn và bỉ ổi.

Cậu bé không cảm nhận được ác ý từ sinh vật lạ trước mắt nên chậm rãi di chuyển như loài mèo rừng và đáp xuống trước nhưng ánh mắt vẫn đầy cảnh giác. Trùng Dương chân nhân nhìn bước di chuyển của thằng bé và ánh mắt sáng ngời.

Không sai, rất nhẹ nhàng, vững chắc, tuy giống thú vật nhưng có một cảm giác rất hòa hợp, có tiềm năng học võ rất tốt. Hắn nổi lên tâm muốn thu đồ. Vương Trùng Dương càng ra sức dụ dỗ cậu bé trước mắt.

Cậu bé đến gần và đưa tay khêu khêu mấy thứ trước mắt, ánh mắt từ cảnh giác cũng chuyển thành hiếu kỳ. Khi cậu khêu đến cuốn sách và nghịch nó, một trang sách bị mở ra, những ký tự đập đến trước mặt cậu bé.

AGH....

Cậu bé bỗng đứng ôm đầu gằm thét thống khổ khiến Trùng Dương chân nhân kinh hãi, hắn vội vàng đến gần ôm lấy cậu bé và truyền vào nội lực tinh thuần đồng thời kiểm tra kinh mạch cậu bé.

Ồ!...

Kinh mạch trời sinh thông suốt và rộng lớn như biển cả.

Là Tiên Thiên Hợp Đạo Thể.

Lần này nhất được bảo bối lớn. Ánh mắt Vương Trùng Dương sáng ngời đầy sự vui mừng, đến tuổi này của hắn thì mới hiểu được việc tìm một đồ đệ tốt để truyền công khó khăn đến mức nào.

Vương Trùng Dương lo lắng nhìn đứa bé đang gằm thét thống khổ, hắn một thân y thuật cũng có tiếng trên giang hồ nhưng hoàn toàn không thể tìm được nguyên nhân.

Trùng Dương chân nhân chỉ có thể yên lặng truyền vào nội lực cho đứa bé và xoa huyết Thái Dương nhằm giúp nó giảm đi cơn đau.

Suy nghĩ đủ mọi biện pháp nhưng cuối cùng Trùng Dương chỉ có thể nghĩ đến việc tìm Hoàng Dược Sư.

Nghĩ rồi Trùng Dương chân nhân bế đứa bé vận khinh công lướt đi khỏi khu rừng.

Toàn bộ thú vật trong rừng như cảm giác được điều gì nên đồng thời khụy xuống sau đó ngẩng đầu kêu to thương cảm để đưa tiễn vị thần đã bảo hộ chúng trong gần mười năm.

...

Đầu rất đau, đau như muốn nứt ra, rất nhiều tri thức chảy vào đầu cậu bé, có những thứ gọi là ma thuật, tiên thuật, công nghệ, khoa học, kỹ năng chiến đấu, đấu khí, nguyên tố cổ đại, ngôn ngữ thần năng, vật lý vũ trụ... rất nhiều, rất nhiều nhồi vào đầu khiến cậu bé cảm giác đầu mình muốn nổ tung vì trướng lên.

Cậu nhận được chúng nhưng tất cả rất lộn xộn không có thứ tự, cậu có thể hiểu được chúng nhưng không vận dụng được bất kì thứ gì bởi chúng không được sắp xếp thành hệ thống mà đồ đống như núi kho báu lộn xộn.

Cậu bé cảm giác thân thể không còn chịu sự điều khiển bản thân, cứ thế trôi nổi giữa biển kiến thức mênh mông vô bờ, bỗng nhiên cậu thấy được một sinh vật đứng trên đại dương kiến thức, thân thể cậu chính đang trôi về hướng đó.

Thật xinh đẹp, hoàn mỹ sinh vật, thật quen thuộc sinh vật, cậu bé có thể cảm nhận được sinh vật và mình có một mối quan hệ rất chặt chẽ. Sinh vật lặng lẽ nhìn cậu bé và cất tiếng như để giải đáp tiếng lòng của cậu:

-Ta chính là người trước khi dục hóa tái sinh, ta là trí nhớ trước đây của ngươi, đại dương kiến thức này cũng vốn dĩ thuộc về ngươi, đợi đến lúc cần thiết thì chúng sẽ tự động truyền đạt đến ngươi, còn muốn mở ra kí ức thì khi ngươi đạt đến cấp độ của ta hẳn gặp lại. Tạm biệt ta...

Cậu bé thấy sinh vật kia nói rồi đưa tay truyền bản thân cậu ra khỏi đại dương và trở về với tâm trí. Cậu bé mệt mỏi ngủ đi.

...

Khi mở mắt ra, xuất hiện đối diện là hai gương mặt lạ lẫm đang chăm chú quan sát cậu bé. Như bản năng, cậu bé nhảy lui vào góc giường và thủ thế như một con hổ đang thủ thế săn mồi.

Grừ....

Hoàng Dược Sư nhìn thằng nhóc đang nhe răng trầm thấp gằm gừ trước mắt thì hơi kinh ngạc, hắn liếc qua Vương Trùng Dương.

Cách đây một tuần trăng, Trùng Dương chân nhân đem theo thằng bé với vẻ mặt lo lắng đến Đào Hoa Đảo nhờ hắn chữa trị chứng đau đầu của thằng bé, hắn đã tìm mọi cách nhưng cũng bó tay toàn tập.

Trong quá trình chẩn đoán hần tự nhiên nhìn ra thằng bé là Tiên Thiên Hợp Đạo thể chỉ được ghi chép trong sách cổ, gần như mọi người đều cho rằng đây là truyền thuyết.

Hoàng Dược Sư chấn động mãnh liệt, hần quả thật rất hâm mộ, ghen tị Vương Trùng Dương vì có thể tìm được một truyền nhân tốt như vậy.

Hôm nay đang chẩn đoán thì thằng bé thức dậy và có hành động như dã thú khiến hần ngẩn người.

Trùng Dương chân nhân hơi cười gương phát tay ý bảo không có việc gì sau đó tiếp tục trò đùa cậu bé. Hoàng Dược Sư há mồm tròn mắt khi thấy võ lâm chí bảo Cửu Âm Chân Kinh lại bị dùng để đùa trẻ.

Hần hận không thể táng một quyền vào mặt tên vô lâm đệ nhất cao thủ này, gương mặt của Trùng Dương chân nhân lúc này muốn bao nhiêu hèn mọn là có bấy nhiêu.

Cậu bé nhận thấy sinh vật quen thuộc đã chơi với cậu trong rừng thì ánh mắt hơi dịu lại, cậu bò đến gần và hơi dùng đầu cạ vào tay Trùng Dương, cậu đưa tay khiêu khiêu tay hần với gương mặt đầy nghi hoặc. Vương Trùng Dương ánh mắt hiền từ đưa tay xoa đầu cậu bé:

-Ta mang con ra thế giới bên ngoài, con có muốn đến sống với ta không, ta sẽ không ép buộc con, nếu không muốn ta sẽ mang con về lại khu rừng.

Cậu bé ánh mắt liếc đủ vật kì lạ mà cậu chưa bao giờ thấy trước đây, hơi chần chờ một chốc rồi cậu quay đến cạnh Vương Trùng Dương cạ đầu vào tay hần, tiếp đó cậu nhảy ra cửa và hướng về một hướng cất cao giọng kêu lên:

Kyuuuu!....

Tiếng kêu thê lương của đứa con chào từ biệt cha mẹ, khiến chim chóc trên Đào Hoa Đảo bay lên và đồng thanh cất tiếng như muốn chia sẻ nỗi buồn với cậu bé.

Hoàng Dược Sư kinh dị nhìn cảnh này và thán:

-Mỗi một động tác, mỗi một cử chỉ đều mang theo ảnh hưởng đến thiên nhiên chung quanh, tựa như đạo vận của một tông sư võ học, đáng tiếc là thằng bé không tự nhận thức được, nếu nó nhận thức được thì điều này cũng sẽ chẳng xảy ra, nếu được dạy dỗ tốt thì hai mươi năm nữa giang hồ lại xuất hiện một tông sư cao thủ.

Trùng Dương chân nhân mỉm cười từ ái nhìn cậu bé.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Chung Nam Sơn - Toàn Chân giáo và Cổ Mộ phái.

Toàn Chân giáo.

Vương Trùng Dương mang theo cậu bé, hôm nay đã được ông đặt tên là Vương Lạc Hạ trở về Chung Nam Sơn sau hai tháng du sơn ngoạn thủy.

Trùng Dương chân nhân thả bước trên sơn đạo, bên cạnh hần là bóng dáng nhỏ bé hết nhìn đồng lại ngắm tây vô cùng nghịch ngợm, hiếu kì. Vương Trùng Dương không trách mắng mà từ ái thả bước chậm lại chờ đợi.

Lạc Hạ đi đến một khóm hoa và đưa mắt quan sát con bướm đang chập chồn đập cánh, cậu khẽ đưa tay chọc con bướm khiến nó tức giận bay lên và đậu vào mũi ngọc đáng yêu của mình.

Ất xì...

Vương Trùng Dương cười to bước đến và lấy ra một chiếc khăn lau mũi cho cậu.

Lạc Hạ ngây thơ, vui vẻ mang cho Trùng Dương chân nhân như đang chăm sóc đứa con trai của mình vậy.

Chỉ trong hai tháng nhưng võ công Trùng Dương chân nhân đạt bước tiến đến độ cao mới, tâm cảnh hần trở nên rộng mở, hòa hợp với tự nhiên khi quan sát Lạc Hạ sinh hoạt.

Trong chính điện Toàn Chân giáo, Vương Trùng Dương cho gọi tất cả các đệ tử đến và nói:

-Đây là tiểu sư đệ của các ngươi, Vương Lạc Hạ, hần vẫn chưa được học nói và học viết nên ngôn ngữ không tốt, các ngươi nhớ quan tâm đến sư đệ. Tiểu sư thúc đâu?.

Mã Ngọc bước đến cung kính:

-Bá Thông sư thúc đang... đang... đang bắt chuồn chuồn dưới chân núi.

Rầm...

Vương Trùng Dương vỗ bàn trà tức giận:

-Hỗn trướng, mặt mũi Toàn Chân giáo mất hết.

Đúng lúc này Lạc Hạ đang đùa giỡn lẫn lộn trên mặt đất cùng con chó vàng. Vương Trùng Dương vội vàng đến bên ẩm Lạc Hạ lên và phúi bụi trên người cậu mỉm cười nói:

-Con thích gì thì cứ nói với mấy người đằng kia nhé, đừng câu nệ chuyện gì.

Chúng đệ tử lập tức thờ không nổi, người có cần phải thiên vị trắng trợn như thế không sư phụ, người không sợ Bá Thông sư thúc tui thân sao?.

Lạc Hạ lúc này cũng chú ý đến mấy người Mã Ngọc. Cậu nghe lời Trùng Dương chân nhân nói nên nhảy đến trước bảy người sau đó đưa mũi hơi ngửi, ngửi xong cậu dùng đầu cạ vào tay của mỗi người và dùng tay khiêu khiêu mặt mỗi người.

Khâu Sử Cơ nóng tính, muốn lên tiếng nhưng Trùng Dương chân nhân lại đưa tay dè xuống:

-Tiểu sư đệ được đại bàng nuôi sống đến mười tuổi thì ta đem nó về đây, nó không hiểu cách biểu đạt bằng ngôn ngữ nhưng có thể hiểu được lời nói và chỉ có thể biểu đạt cảm xúc bằng hành động. Hẳn làm thế là ý muốn thân cận với các người.

Mọi người nghe được thân phận thâm thúy của Lạc Hạ thì trong lòng chua xót, ánh mắt cũng dịu đi, mọi người đưa tay từ ái vuốt ve đầu tiểu sư đệ, Lạc Hạ như một con mèo nhỏ hí hóp mất hứng thụ.

Ngay lúc này một đạo nhân đạo bào lệch lạc hí ha hí hửng mang theo bao chuồn chuồn chạy vào chính điện. Vừa trông thấy Vương Trùng Dương thì hấn hú lên:

-Sư huynh về rồi, tiếp một chiêu Bài Diệp Chương ta vừa sáng tạo được.

Nói rồi hấn vung chương công về hướng Trùng Dương chân nhân, một sinh hai, hai sinh bốn diễn hóa liên tục đa đoan khó lường.

Bồng...

Chương ảnh tiêu tán, Chu Bá Thông bị quạt bay ngược đập vào một cột nhà lẩn lốc chặt vật. Vương Trùng Dương chấp tay sau lưng thông thả nhìn sư đệ ăn thiệt thòi mỉm cười.

Chỉ thấy Lạc Hạ chần trước Trùng Dương chân nhân, tứ chi thủ hình mảnh hồ đang nhẹ nhàng gặm gừ giận dữ.

Chúng đệ tử thất kinh, Bá Thông tiểu sư thúc võ công số hai Toàn Chân giáo, muốn đánh lén người không dễ, lại đánh lén thành công, hơn nữa quạt tiểu sư thúc bay ngược về sau, vị tiểu sư đệ này không đơn giản.

Chu Bá Thông lẫn lộn quay cuồng đứng dậy, hấn có cảm giác vừa bị một con voi đụng phải, Bá Thông choáng váng nhìn kẻ đã tấn công mình. Một đứa bé xinh đẹp tầm mười tuổi, nó đang thủ thế kì lạ và nhìn mình với ánh mắt tức giận của một con thú hoang. Bá Thông bị ánh mắt đó nhìn đến sợ hãi.

-Không chơi, sư huynh chơi xấu... không chơi với sư huynh...

Nói rồi quẳng luôn túi chuồn chuồn và vận khinh công chuồn thẳng.

Toàn Chân thất tử sững sờ chưa hồi phục trước chuyện lạ, Vương Trùng Dương mỉm cười:

-Tiểu sư đệ các người trời sinh thần lực, có sức mạnh quật ngã cả voi lớn, thứ hấn sử dụng cũng không gọi là võ thuật, gọi là bản năng chiến đấu thì đúng hơn, nó được học hỏi từ các loài thú vật, các người cùng đừng khinh thường, nếu hấn phát triển nó thì thứ này có thể tự thành một trường phái riêng.

Toàn Chân thất tử hút khí lạnh, tự thành trường phái, những từ này rất chấn động, đây là từ đề diễn tả về tông sư cao thủ, hiện nay giang hồ cũng chỉ có năm người.

...

Vương Trùng Dương bắt đầu dạy Lạc Hạ học nói và viết chữ mỗi ngày một canh giờ, cậu tỏ ra rất thiếu kiên nhẫn trước việc này thế nhưng Vương Trùng Dương lại dùng chiến thuật dụ dỗ bằng kẹo, chiêu này tỏ ra rất hiệu quả.

Dạy học cho Lạc Hạ là một sự khiêu chiến thần kinh cực hạn đối với Trùng Dương chân nhân, không phải cậu ngu dốt mà ngược lại. Chỉ cần chỉ một lần cậu lập tức có thể tiếp thu và thực hiện không sai sót.

Điều này làm Trùng Dương chân nhân cảm thấy mặc cảm trí tuệ mỗi khi đối diện với tên đồ đệ, hẳn từng đoán có hay không việc trong vài năm nữa thì tên nhóc này dạy ngược lại cho mình.

Lạc Hạ biết chữ là một nỗi buồn đối với các sư huynh sư tỷ, tiểu sư đệ vẫn hay đùa giỡn với họ, lừa gạt kẻo và đồ chơi từ chỗ họ đã biến mất, thế nhưng nỗi buồn của Toàn Chân thất tử nhân mười khi Lạc Hạ biết chữ.

Dã tính và việc phát hiện trò chơi mới khiến các bức tường phòng của Toàn Chân thất tử bị vẽ đầy những thứ quái dị.

Sáng sớm, Khâu Sư Cơ mang kiếm gỗ rượt đuổi một bóng dáng nhỏ nhắn mặc đạo bào xộc xệch, sát khí trung thiên, chiêu thức tinh diệu phong kín mọi đường. Khâu Sư Cơ gào thét vang vọng cả sân tập võ:

-Con thỏ nhỏ chết bầm, đứng lại cho lão tử, lão tử không đánh nát cái mõng trắng của ngươi không được phải không. Lại dám vẽ bậy lên bức tranh thủy mặc quý giá của lão tử,... Đừng để lão tử tóm được con thỏ nhỏ chết bầm mi.

Cốp...

Khâu Sư Cơ ôm trán lảo lộn vì đau đớn, Vương Trùng Dương sầm mặt quát:

-Sáng sớm đã rượt đánh đồng môn huynh đệ, lại còn gào thét lão tử, ngươi để người sư phụ ta noi đâu, về diện bích ba ngày...

Khâu Sư Cơ trừng mắt phản hận:

-Nhưng tiểu sư đệ hấn...

-Sáu ngày.

-Nhưng thưa sư phụ...

-Mười hai ngày.

Khâu Sư Cơ im lặng chịu mệnh. Trùng Dương chân nhân trừng mắt quay sang Lạc Hạ đang cầm bút vung vẩy trốn sau lưng mình, Khâu Sư Cơ ánh mắt đầy mong đợi chờ đợi Lạc Hạ bị trừng phạt.

Trùng Dương chân nhân đưa tay lên cao đánh xuống nhưng nhìn đến ánh mắt long lanh đáng yêu của tiểu đồ đệ, ... đến khi hạ xuống lại biến thành xoa đầu:

-Con không được chọc phá các sư huynh, sư tỷ nghe không?.

-Biết, sư phụ...

-Ừm...

Khâu Sư Cơ cầm roi xuống đất, Mã Ngọc bước đến vỗ vai hấn nhưng nụ cười khoái trá không cần nói cũng biết, tên này cũng đang vui vẻ vì hấn cùng chung cảnh ngộ.

Ngay lúc này một đạo nhân gương mặt ngây thơ, đạo bào xộc xệch, hấn sử dụng khinh công tuyệt vời đáp xuống mái một đình viện gần đó, ánh mắt hấn hấp háy nhìn Lạc Hạ rồi đưa tay ra hiệu. Lạc Hạ nhún người nhảy lên bên cạnh đạo nhân và cả hai tung tăng biến mất ở hậu sơn.

Trùng Dương chân nhân không ngăn cản, hấn không thể nói, người có thể làm bạn với Lạc Hạ chỉ có Chu Bá Thông, cả hai có tính cách không linh hết nhau.

Hấn hơi lo lắng nhìn phương hướng hai tên quậy kia rồi đi, là Cổ Mộ phái, hy vọng người phụ nữ kia nể mặt hấn nếu hai tên này có lỡ chân xâm nhập Cổ Mộ.

...

Chu Bá Thông mang theo Lạc Hạ đi xuyên qua cánh đồng hoa và tiến đến trước một cửa động cực lớn, hấn lớn tiếng kêu gọi:

-Lão yêu bà ra đây, ta đến khiêu chiến đây, hôm nay ta mang theo huynh đệ của mình để làm kẻ chứng kiến.

Kẻ chứng kiến hiện tại đang đuổi chuồn chuồn trong cánh đồng hoa.

-Tên đạo sĩ thú nhà ngươi lập tức rời đi nơi này, nơi này không tiếp đón nam tử, Trùng Dương hấn là nói với ngươi.

Một giọng nói lạnh băng vang lên từ trong động.

Một thiếu nữ toàn thân hồng y bước ra, trong tay thiếu nữ mang theo một cô bé xinh xắn như búp bê sứ tinh xảo. Chu Bá Thông cười ha ha:

-Triều Anh lão yêu bà, sư huynh ta ngại người ta không sợ, thích thì lăn đến đại chiến ba trăm chiêu với ta, huynh đệ ta sẽ... ???, tiểu huynh đệ,... đâu, ... rồi,... Xong, xong,... sư huynh sẽ nường ta mất...

Bỗng nhiên Lâm Triều Anh thấy một đứa bé đang đứng trước mình và đưa mũi ngửi ngửi về hướng mình và tiểu đồ.

Là hành vi vô lễ nhưng khi chứng kiến ánh mắt trong suốt của cậu bé thì nàng không nổi lên được tâm tư, hành động của cậu bé tự nhiên như đó đã là hành động bình thường, trong sáng không một tia tà niệm

Lạc Hạ nghi hoặc nhìn thiếu nữ hồng bào và cô bé một chốc. Khí tức của thiếu nữ khá giống sư phụ, khí tức của một vị cao thủ, còn cô bé thì khí tức khá tương đương bản thân cậu.

-Mạnh hơn,... Sư phụ.

Lạc Hạ chỉ vào thiếu nữ hồng bào và nói với Chu Bá Thông trong ánh mắt nghi hoặc của thiếu nữ hồng bào. Bá Thông và Lạc Hạ như có cảm ứng tâm linh nên lập tức hiểu ý, hấn trợn mắt:

-Triều Anh lão yêu bà lại mạnh hơn sư huynh?... Đáng chết, Bá Thông hôm nay không chơi nữa,... Hãy đợi đấy...

Nói dứt lời Chu Bá Thông dùng khinh công thoát ần thoát hiện biến mất trong cánh rừng hoa.

Lâm Triều Anh khá kinh dị nhìn cậu bé trước mắt, làm sao nó biết được điều này. Với tính tự đại của mình thì Vương Trùng Dương không thể nào nói ra, nàng ngồi xuống và tận lực dùng ánh mắt mà nàng cho là ôn nhu, nhẹ nhàng nói:

-Làm sao con biết điều đó.

Grừ....

Đáp lại Lâm Triều Anh chỉ là động tác nhảy về sau đứng trên đất bằng bốn chân và cất tiếng gừ đầy đe dọa của cậu bé.

Lâm Triều Anh sạm mặt, nàng đưa tay cuốn thẳng bé lại.

Vụt...

Lạc Hạ như một con báo thoát một cái dĩa nhảy tránh ra sau đó búng người như âm ảnh phóng đến vùng một tít cực nhanh.

Lâm Triều Anh nhẹ nhàng vùng chường đón đỡ, vì không cảm nhận được nội lực trong đòn đánh của cậu bé nên nàng cũng không vận nội công mà chỉ đơn thuần hóa giải đòn tấn công của cậu bé.

Tiếp đó nàng biết mình đã sai lầm, một lực đạo tựa như cú tông của mười con voi ầm ầm đụng vào khiến Lâm Triều Anh văng ngược về sau. Nàng kinh hãi dùng khinh công nhẹ nhàng đáp xuống và kinh dị quan sát cậu bé.

-Trùng Dương lão đạo tìm đâu được một tên thế này, trời sinh thần lực thật khủng khiếp, này đã không cần đến nội công, thật thuần khiết và bá đạo lực lượng.

Lạc Hạ thấy không làm gì được Lâm Triều Anh nên nhảy lùi về sau thủ thế, ánh mắt như hồ rình mồi chờ đợi phát động thế công.

Ngay lúc này cô bé vẫn đi theo Lâm Triều Anh cười hi hi ha ha tiến đến gần Lạc Hạ, Lâm Triều Anh kinh hồn hết lên:

-Mạc Sầu không nên.

Nhưng đã không kịp, bàn tay của Mạc Sầu đã chạm đến đầu Lạc Hạ trong ánh mắt tuyệt vọng của Lâm Triều Anh, nàng nhắm mắt lại không đành lòng nhìn thẳng.

Thế nhưng không có gì phát sinh.

Lâm Triều Anh mở mắt và cảm nàng thiếu chút rơi xuống đất.

Lạc Hạ di chuyển vòn quanh nhẹ nhàng quanh Mạc Sầu và đưa mũi đến ngửi, Mạc Sầu vui vẻ cười đưa tay vuốt đầu Lạc Hạ khiến cậu híp mắt hưởng thụ, cậu dụi đầu vào tay Mạc Sầu khiến nàng khúc khích cười như một đứa bé có một món đồ chơi mới, hai người không để ý đến Lâm Triều Anh mà đùa giỡn lẫn lộn.

Lâm Triều Anh đầu to như cái đầu, truyền nhân của Cổ Mộ phái lại lẫn lộn đùa giỡn trên mặt đất với đệ tử của Vương Trùng Dương, mặt mũi nàng xem như ném hết. Thế nhưng nhìn cảnh hai đứa bé vui vẻ chơi với nhau nàng không tức giận nổi, đến lúc này nàng đã hiểu sơ tình huống của tên nhóc đáng ghét này.

Hẳn là một đứa bé bị thú vật nuôi lớn, trường hợp này không phải nàng chưa thấy, Vương Trùng Dương nhặt về thu làm đồ đệ nàng cũng không cảm thấy khó hiểu, một đứa bé có thần lực khủng khiếp và tiềm năng võ học lớn đến thế này thì nàng cũng động lòng muốn thu đồ.

-Thôi xem như ngoại lệ. Này nhóc con, đến gọi sư mẫu nghe, sư mẫu cho con kẹo ngon nhá.

Lâm Triều Anh lắc lư một que kẹo vốn để cho Mạc Sầu trước mắt Lạc Hạ.

Grừ....

Lâm Triều Anh ừ rừ đi vào trong động.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Hạ sơn.

Hai năm trôi qua.

Vương Trùng Dương tu tập Tiên Thiên Công chí cực thuần dương thần công, vốn kinh mạch đã có dấu hiệu trưởng võ, trong lần Hoa Sơn luận kiếm hắn đã cảm giác được mình không còn nhiều thời gian, thế nhưng không hiểu vì sao hắn vẫn không chết, đã gần hai năm rồi hắn vẫn sò sò trên thế giới.

Võ công tăng tiến tuy bình thản mà vững chắc không có dấu hiệu tụt lui, Vương Trùng Dương suy luận rằng Tiên Thiên Công chí dương sinh âm, chí cương sinh nhu, không luyện đến đại thành thì sẽ xuất hiện những triệu chứng tẻ đoán như trước kia.

Đang dùng trà sớm thì hắn nghe được tiếng la hét giận dữ và rượt đuổi trong sân, Trùng Dương chân nhân lắc đầu cười hiền từ, là thằng nhóc con kia lại dờ dờ quậy phá.

Chuyện này diễn ra tựa như một thói quen sinh hoạt trên Chung Nam sơn suốt hơn hai năm, Lạc Hạ tựa như một chiếc cầu nối gần Toàn Chân giáo và Cổ Mộ phái, tiếng rượt đuổi kéo dài đến sau hậu sơn.

...

Trên thân cây phong to lớn giữa cánh đồng hoa bồ công anh, Lạc Hạ ngồi vắt vẻo ngẩng đầu nhìn những áng mây trên bầu trời.

Cậu đã không còn là thằng nhóc đầy dã tính như ngày nào mới đến Chung Nam sơn, cậu đã hiểu biết rất nhiều trong suốt hai năm được học tập, thế nhưng đôi mắt trong suốt không nhiễm tục khí của Lạc Hạ vẫn không hề thay đổi, đôi mắt tựa như một hồ nước xanh biếc sâu thẳm phản chiếu thế gian vạn vật.

Lạc Hạ trong thời gian này được Trùng Dương chân nhân đồng thời giáo Tiên Thiên công làm căn cơ, Cửu Âm Chân Kinh làm tham cứu, nội công cũng đã đạt đến nhị lưu cao thủ, khoảng cách đến nhất lưu cao thủ chỉ một bước nhỏ.

Tuy thế sư phụ vẫn luôn dặn dò Lạc Hạ không nên quá chú trọng vào nội công, bản thân cậu có thần lực trời sinh vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn lớn mạnh dần theo tuổi tác.

Lạc Hạ cũng không học võ công trong môn phái mà Trùng Dương chân nhân chỉ cho cậu đi vào sâu trong khu rừng sau lưng Chung Nam sơn quan sát các loài động vật và thể ngộ võ học tự nhiên.

Lạc Hạ tự nhiên không phụ sự kì vọng của Trùng Dương chân nhân, cách đây một năm cậu tự mình sáng tạo Thập Thủ đồ phổ, được Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh hết lời khen ngợi.

Lạc Hạ không dừng ở đó mà vẫn thường đắm mình vào giữa thiên nhiên và tiếp tục sáng tạo các thiên sau để nâng cao Thập Thủ đồ phổ.

Một đàn bướm sặc sỡ dập dờn bay qua cây phong và lượn lờ giữa cánh đồng hoa.

Lạc Hạ ánh mắt phiêu hốt theo từng động tác đập cánh của mỗi con bướm.

Trong đầu Lạc Hạ thần tuệ chiếu rọi ánh sáng nhu hòa, cậu thả người xuống cánh đồng hoa, khinh công của Lạc Hạ tựa như cánh én dập dờn, đôi tay cậu múa một bài chương pháp kỳ lạ. Mỗi chương, lại mỗi chương lại diễn hóa như một cánh bướm dập dờn khó nắm lấy.

Cánh đồng hoa bồ công anh thấp thoáng một dáng người nhỏ nhắn tung bay phiêu dật, từng đàn hồ điệp lúc thật lúc hư bay lượn tuyệt đẹp giữa cánh đồng.

Lạc Hạ thân hình dừng lại và đáp xuống cây phong, bên cạnh cậu lúc này đã xuất hiện một thiếu nữ hồng bào. Lạc Hạ cười chấp tay cung kính:

-Đồ nhi gặp sư mẫu.

Lâm Triều Anh gật đầu sau đó nói:

-Con lại sáng tạo một đường chuông pháp mới, ta cũng vừa xem, là chí nhu chí âm, gần như chỉ dành cho nữ tử. Thế nhưng con có tu tập Cửu Âm Chân Kinh nên điều này có thể chấp nhận.

Lạc Hạ suy nghĩ một chốc rồi nói:

-Con sử dụng thần lực là chính nên việc chuông pháp âm nhu cũng không ảnh hưởng, kì thật con đã đạt đến cảnh giới cử trọng nhược khinh, một chuông đánh ra chứa lực đạo hơn vạn cân, nhìn phiêu dật nhẹ nhàng nhưng đối chuông trọng như sơn.

Lâm Triều Anh hiếm thấy mỉm cười:

-Con tuy chỉ nội lực thuộc nhị lưu cảnh giới thế nhưng đã có kiến giải võ học của riêng mình. Thập Thủ đồ phổ có tiềm năng diễn sinh rất lớn khả năng trở thành võ lâm chí bảo một trong con phải luyện tâm nhiều hơn nữa thì sẽ có hy vọng văn cảnh tông sư.

-Tạ sư mẫu chỉ điểm

Lạc Hạ ánh mắt hấp háy một chốc và thì thầm:

-Mạc Sầu tỷ đang làm gì nhỉ, hôm nay đã hẹn ta vào sâu trong rừng bắt lộc con.

Lâm Triều Anh là bậc nào nội lực, năng biết tên nhóc này đang cố ý nên đưa tay gõ vào trán quý tính linh và cười mắng:

-Đừng giờ khôn vật, Mạc Sầu sáng nay dậy muộn nên ta phạt nó diện bích luyện kiếm không được ra ngoài một tuần trắng.

Nhìn Lạc Hạ khuôn mặt phất khởi thì Lâm Triều Anh bỗng nổi lên một chủ ý, năng đưa miệng kề tai tên nhóc và nói:

-Mạc Sầu dễ thương không?.

Lạc Hạ hơi gãi đầu một chốc, dễ thương là sao, cậu quanh năm suốt tháng chỉ sống với một đám đạo sĩ, văn tự được dạy cũng chỉ có tứ thư ngũ kinh, không thì lại là kiếm quyền chuông, hết rồi đến nội công tâm pháp, Lạc Hạ chưa bao giờ nghe đến môn học văn mang tên “dễ thương học”.

Nghe có vẻ vui vui, Lạc Hạ ngây ngô gật đầu mà không để ý đến nụ cười như hồ ly trộm được gà của Lâm Triều Anh. Năng tiếp tục nói:

-Có muốn ngày nào cũng được gặp Mạc Sầu và chơi chung với Mạc Sầu không?.

Lạc Hạ càng nghe hai mắt càng sáng ngời, dù sao chỉ là đứa bé mười hai tuổi, hơn nữa mới chỉ nhận thức thế giới được hơn hai năm làm sao đâu lại lão yêu bà Lâm Triều Anh, cậu gật đầu liên tục.

Sau đó bỗng nhớ tới lời sư phụ căn dặn cậu hơi chần chờ lắc đầu. Lâm Triều Anh nghiêng răng thăm mắng lão gian già Vương Trùng Dương, năng tiếp tục dụ dỗ:

-Đến trong Cổ Mộ còn có rất nhiều mật ong thật ngọt, có Mạc Sầu chơi chung, có sư mẫu nấu ăn thật ngon, mấy ông lão, đạo sĩ bên kia sao bì được, ngoan,... theo sư mẫu nào,...

Lạc Hạ hoàn toàn bị ăn ngon và chơi vui bắt cóc tâm trí, cậu hồn nhiên bị Lâm Triều Anh dắt đi.

-Hừ hừ,... để ta đồ nhi xuống, hôm nay chúng ta lại chiến một trận ra trò xem thử Tam Thiên Điện Lăng chuông của ta lợi hại hay Nguyệt Vũ Vạn Hồng Trần chỉ của lão thái bà người lợi hại.

Một thanh niên đạo sĩ anh tuấn khí thế hào hùng chấn nhiếp nhân tâm xuất hiện chắn trước Lâm Triều Anh với sắc mặt khó coi, cái lão yêu bà này đã không dưới trăm lần định đào đi tiểu đồ nhi yêu quý của hắn, tiếc rằng mặc dù võ công có tăng tiến nhưng như cũ đầu bất phân thắng bại.

Chậc...

Lâm Triều Anh chậc lưỡi tức giận, năng phất tay áo tung bay lườm thanh niên đạo sĩ:

-Trùng Dương lão đạo, bốn cô nương chỉ muốn mạng đồ nhi người đến thăm thú Cổ Mộ, hà cớ gì làm khó khăn.

Hai người khí thế mỗi lúc một dâng cao, Lạc Hạ ngây ngẩn dùng ánh mắt trong veo nghi hoặc nhìn hai người sau đó cất tiếng kinh tâm:

-Sư phụ, sư mẫu sao lại muốn đánh nhau, trong sách nói phu thê phải tú tẩn ái không đúng sao?.

Lời trẻ con không đáng trách, đáng trách chính là những kẻ khiến trẻ con phải thốt nên lời đáng trách.

Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh đều là cao thủ đứng đỉnh võ lâm nhưng cũng bị cậu nói ngây ngô của Lạc Hạ đánh cho đạo tâm không vững, cả hai bối rối xoay người đi.

Lạc Hạ nhìn hai người im lặng và bối rối hồi lâu thì bỗng cảm giác phát chán, cậu lững lờ dùng Phi Yến vũ bộ tung người thoát ần thoát hiện chấp chôn biến mất để hai người có không gian riêng.

...

Bốn mùa luân chuyển trên Chung Nam Sơn, đã ba năm nữa lại đi qua đỉnh Chung Nam Sơn.

Lạc Hạ mười lăm tuổi.

Cậu đã trở thành thiếu niên anh tuấn tuyệt luân, mái tóc đen tuyền dài mượt thả tung đến eo, đạo quan nâng cao trên đỉnh đầu gắn một trâm ngọc ngấn, ánh mắt phượng trong suốt như hồ thu, mày kiếm lãnh liệt nghiêm nghị, mũi ngọc thẳng tắp, răng trắng môi hồng, đạo bào trắng tinh tung bay trong làn gió sớm. Thiếu niên tựa tiên nhân giữa chốn phàm trần.

Ngày hôm nay Vương Trùng Dương cho phép Lạc Hạ hạ sơn lịch luyện. Tất cả những gì có thể chỉ dạy hắn đã chỉ dạy, giờ chỉ có sự tự trải nghiệm của chính bản thân tiểu đồ.

...

Lạc Hạ sau khi hạ sơn thì không vào thôn trấn mua ngựa mà chỉ thả chậm cước bộ, không phải cậu không cưỡi được ngựa mà vì nhiều lý do.

Thứ nhất là cậu luôn xem vạn vật vi bằng hữu, cưỡi một con thú vật chính là một sỉ nhục đối với bằng hữu, thứ hai là Lạc Hạ cảm thấy không có gì vội vàng, cậu muốn ngắm nhìn vạn vật thiên nhiên trên đường đi.

Rời khỏi địa phận Chung Nam Sơn, Lạc Hạ nhìn được một dáng áo hồng uyển chuyển, mũi ngọc hơi động Lạc Hạ đã biết người đến là ai. Cậu vận khinh công và nhẹ nhàng đáp xuống đến bên người nàng:

-Mạc Sầu tỷ, Tiểu Hạ hôm nay xuống núi chắc phải rất lâu mới về được, không đi chơi với Mạc Sầu tỷ được, Tiểu Hạ rất buồn.

Mạc Sầu lớn hơn Lạc Hạ một tuổi, thiếu nữ mười sáu đã có được khuynh quốc dung nhan, một thân hồng bào khiến nàng như hồng vân tiên tử.

Mạc Sầu ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên anh tuấn trước mắt, vẻ ngây thơ của thiếu niên vẫn không hề thay đổi, đây là điều làm nàng yêu thích bên cạnh thiếu niên, lần này rời đi không biết đến khi nào mới gặp lại.

-Tiểu Hạ Từ nhớ giữ gìn thân thể, làm bất kỳ việc gì cũng phải cẩn thận, giang hồ rất nguy hiểm còn người vẫn ngây ngô như ngày nào, phải cẩn trọng nghe không Tiểu Hạ Từ, phải trở về gặp tỷ nghe không, không được quên tỷ nghe không Tiểu Hạ Từ.

Mạc Sầu vừa dặn dò vừa khóc, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của thiếu niên.

Lạc Hạ nghiêng đầu nhìn Mạc Sầu tỷ, đây là lần đầu tiên cậu chứng kiến trạng thái cảm xúc này trong năm năm qua, Lạc Hạ ngây ngô đưa ngón tay quét giọt nước rơi ra từ mắt nàng và đưa vào miệng. Rất ngọt ngào, rất đáng và mặn mà. Cậu rất ưa thích vị này.

Mạc Sầu hiển nhiên cũng đã quen với tính cách này của Lạc Hạ nên chỉ cố gắng mỉm cười và lau đi nước mắt, hơi nhìn một chút xung quanh, Mạc Sầu khẽ miệng gần tai Lạc Hạ và thì thầm:

-Nhớ là không được thân cận bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài ta nghe không Tiểu Hạ Từ.

Lạc Hạ đầu đầy dấu hỏi:

-Vì sao?.

Mạc Sầu thiếu kiên nhẫn:

-Cứ nhớ lời ta dặn dò là được hỏi nhiều thế làm gì, nhanh đi đi...

Đợi đến khi bóng dáng Lạc Hạ khuất thì một bóng dáng thiếu nữ toàn thân hồng bào khác hiện thân bên cạnh Mạc Sầu và bĩu môi:

-Như người tiểu nha đầu này cứ như thế thì đừng hòng nghĩ chiếm được nó, nếu khi này người bạo dạn hơn chẳng hạn như hôn vào môi nó một cái thì còn tạm được.

Mạc Sầu đại tu, cả mặt đỏ bừng gất:

-Sự phụ người nói cái chuyện gì xấu hổ quá.

Lâm Triều Anh hận không thể tại chỗ dạy dỗ, nàng nắm tai Mạc Sầu xách lên:

-Giang hồ yêu nữ, hồ ly tinh trăm nghìn, người nghĩ đứa ngây ngô như nó có thể vì mấy lời dẫn nít ranh của người mà tránh đi được tầng tầng lớp lớp cám dỗ đó sao?. Ta từ một năm trước đã giáo người nhanh chóng “giao nấu thành cơm” với nó sau đó ta sẽ mang mặt già đến Toàn Chân giáo cầu hôn với Trùng Dương lão đạo, thế nhưng người,... Aizzz.... Đến năm tháng nào mới có đồ tôn mà bế.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Kết bạn cùng Giác Viễn.

Theo như những gì Vương Trùng Dương kể thì trên giang hồ nổi tiếng nhất chính là Lục Đại môn phái, Lạc Hạ dự định sẽ đến Đào Hoa Đảo để thỉnh giáo võ học.

Hôm nay cậu dừng chân bên một dòng sông, cậu ngồi xếp bằng trên bờ và quan sát đàn cá đang lội ngược dòng nước.

Lạc Hạ có thể nghe dòng nước kể về hành trình gian nan của đàn cá, chúng cứ mỗi năm sẽ bơi ngược về thượng nguồn để đẻ trứng, sau khi hoàn thành sứ mệnh tất cả chúng sẽ chết đi, trở thành chất dinh dưỡng trong dòng nước để nuôi dưỡng thế hệ sau.

Lạc Hạ nhắm mắt, tâm trí cậu tràn ngập hình ảnh đàn cá lội ngược dòng, rất lâu sau, khi Lạc Hạ hạ mở mắt đã là bình minh hôm sau, ánh rạng đông chiếu rọi khắp mặt sông tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh tuyệt đẹp.

Lạc Hạ tung mình vào dòng nước, hai chân Lạc Hạ bước đi thẳng tắp xông phá dòng nước không một tia cản trở, mỗi một bước mỗi một cước như kim ngư rẽ sóng, mạnh mẽ, nhanh nhẹn và linh hoạt xảo diệu.

Cả thân thể Lạc Hạ trầm trong dòng nước đi ngược về thượng nguồn, càng đi thì quyền pháp, cước pháp, thân pháp của Lạc Hạ càng có thần.

Dựa vào thần thể mạnh mẽ mà Lạc Hạ không hề cảm giác khó khăn khi hô hấp dưới nước.

Lạc Hạ thậm chí đã quên luôn mục tiêu của chuyến hành trình là phải đến Đào Hoa Đảo, cậu chỉ mãi say mê với lộ công pháp mới. Khi Lạc Hạ trôi lên mặt sông thì chung quanh đã là một hoàn cảnh khác biệt.

Phổ xá sầm uất, những dòng người qua lại tấp nập hai bên bờ sông.

Một chiếc lầu thuyền đang tiến đến gần, Lạc Hạ hạ tung mình khỏi mặt nước như phi yến và nhẹ nhàng đáp xuống lan can con thuyền. Trong thuyền truyền đến tiếng đàn du dương trầm bổng. Thế nhưng Lạc Hạ không thích tiếng đàn này, âm thanh quá nhiều tục khí, không tinh khiết.

Lạc Hạ ngồi đông đưa chân trên lan can lầu thuyền để phơi nắng, ngay lúc này một thư đồng đi ngang qua và phát hiện, hần tiến đến vỗ vai Lạc Hạ:

-Ngươi là ai, lên đây làm gì, sao cả người lại ướt nhẹp thế kia.

Lạc Hạ không xoay lại mà chỉ nói:

-Ta đang phơi nắng, ở dưới nước luyện công lâu quá nên vừa đói vừa lạnh.

Thư sinh nghe đến từ luyện công thì hai mắt hơi hấp háy tỏa sáng:

-Ngươi biết võ thuật?. Ngươi là người trong giang hồ sao?.

Lạc Hạ xoay lại lắc đầu:

-Ta lần đầu bước chân vào giang hồ.

Thư sinh nhìn thấy Lạc Hạ thì ánh mắt toát lên vẻ kinh sắc, thật tuấn mỹ công tử, thậm chí đã không thua kém chủ nhân. Lạc Hạ nhú mày, mũi ngọc khẽ hít sau đó thì thào quái dị:

-Là nam phục sao lại có hương vị giống sư mẫu và Mạc Sâu tỷ thế nhỉ.

Ngay lúc này bên trong lầu thuyền vang lên giọng nói trong trẻo:

-Kiếm Khuyết, là ai đến sao không mời vào.

Thư đồng cung kính đáp lại:

-Là một vị công tử dưới sông luyện công, tình cờ đến thuyền của chúng ta.

Thanh âm bên trong ngừng một lúc sau đó ngưng thành tuyến truyền đến:

-Mời vào.

Thanh âm sắc bén và ngưng tụ bay thẳng đến trước trán Lạc Hạ như một thanh kiếm sắc bén, Lạc Hạ ánh mắt trong suốt đưa tay điểm đến trước.

ĐỒNG!....

Một âm thanh rung động khó chịu vang lên khiến không khí ngoài lan can khẽ rung động. Người bên trong lầu thuyền ồ lên kinh dị sau đó không có động thái khác.

Lạc Hạ được dẫn vào trong lầu thuyền, đối diện cậu là một dáng người mờ nhạt ngồi sau ba lớp màn che. Hắn cho người mang rượu và thức ăn lên để tiếp đãi Lạc Hạ. Bàn thân ngồi nơi đó và điềm nhiên đánh đàn.

Mặc dù bài nhạc hắn đánh có tính quỷ nhiễu tâm thần nhưng hắn kinh ngạc khi thấy Lạc Hạ vẫn ăn uống thông dong không một điểm trắc trở. Nhìn Lạc Hạ dùng xong thức ăn và thỏa mãn vỗ bụng, kẻ sau màn che cất tiếng:

-Không biết huynh đài quý danh?.

-Vương Lạc Hạ. Là đệ tử Toàn Chân giáo.

-Toàn Chân giáo là Bắc Đẩu võ học của võ lâm, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, không biết Hạ huynh sư thừa là vị nào?.

-Sư phụ pháp hiệu Trùng Dương chân nhân.

Kẻ kia hơi kinh ngạc, sau đó có điều suy nghĩ nên không đáp lời.

Một lúc sau hắn lại tiếp tục đánh đàn, tiếng đàn ẩn chứa nội lực dẫn dắt tâm cảnh. Lạc Hạ nhằm chán ngồi uống trà, điều khiển cậu còn ở lại chỉ là vì trí tò mò, cậu rất muốn biết điều về kẻ phía sau tấm màn. Việc này chỉ đơn giản như việc một đứa bé hiếu kì về vật nó không biết thôi.

Một lúc sau, Lạc Hạ mí mắt lơ mơ hẳn đi, một cơn buồn ngủ bất thường ập đến và cậu gục xuống bàn. Tiếng đàn cũng chậm chậm dừng lại, bóng người vén rèm bước ra.

Chỉ thấy đó là một thanh niên tuấn mỹ tà dị, trong tay còn ôm hộp đàn ngọc, toàn thân bạch y, phong độ phiêu nhiên tự tại. Chỉ là thần sắc lạnh lùng, lúc này hắn nhìn Lạc Hạ ngủ trên bàn và cười lạnh:

-Một tên gốc tử, hắn là lần đầu tiên bước vào giang hồ. Người đầu đem hắn vào trong, thật là đưa than đúng ngày tuyết rơi mà.

...

Lạc Hạ tỉnh dậy và vươn người cảm giác ngủ sâu thật ngon, cậu phát hiện toàn thân quần áo đã mất hết, hiện tại bản thân đang nằm trên giường lộn xộn cực điểm, quần áo nam nữ bị vứt lung tung, thậm chí còn có một vết máu đỏ thẫm chói mắt trên khăn trải giường trắng tinh.

Lạc Hạ nghi hoặc nhìn vết máu và cảm thấy khó hiểu vô cùng, cậu ngửi mùi sau đó đi ra sau tấm bình phong, một thiếu nữ tuyệt mỹ đang chải tóc, toàn thân nàng tản ra khí tức vũ mị khuynh thế, dung nhan tinh xảo tràn đầy vẻ thanh thực của một thiếu nữ đã trở thành một vị phu nhân, chỉ là gương mặt nàng lúc này tràn đầy sương lạnh như muốn đóng băng cả không gian chung quanh.

Nghe tiếng bước chân người đến, nàng đặt chiếc lược trong tay xuống bàn trang điểm và xoay lại bình thản nhìn thiếu niên:

-Ngươi đã tỉnh?. Ngươi đi đi, đừng bao giờ để ta thấy lại ngươi, nếu không ta chắc chắn sẽ giết chết ngươi.

Lạc Hạ không đáp lời mà chỉ quan sát nàng, sau đó mũi ngọc khẽ ngửi lấy không khí chung quanh, cậu nghe được những cơn gió nhẹ thoảng kể về câu chuyện lúc tối, những chiếc lá cũng rì rào tiếp lời. Lạc Hạ nghi hoặc hỏi cô gái:

-Ngươi tại sao lại phải nằm cạnh ta cả đêm, vì sao lại giả tạo vết máu trên giường?.

Cô gái sắc mặt biến đổi mạnh mẽ, nàng đứng bật dậy ánh mắt kinh hãi nhìn thiếu niên:

-Chẳng lẽ đêm qua ngươi không bị thuốc mê ngủ say.

Lạc Hạ đầu đầy chấm hỏi:

-Cuối cùng là việc gì đang xảy ra.

Cô gái ánh mắt hấp háy tri tuệ, tên trước mắt chẳng lẽ không biết việc đó có ý nghĩa gì sao, vậy thì quá tốt, nàng lập tức trở lại gương mặt lãnh băng:

-Ngươi vào đêm qua đã lấy đi trình tiết của ta.

Lạc Hạ hỏi một câu khiến cô gái không kém đường phun máu tại chỗ:

-Trình tiết là thứ gì?. Có nhớ sách nói trình tiết là thứ quý giá nhất của nữ nhân, thật tò mò không biết đó là gì vậy nhỉ, người nói ta lấy trình tiết của người, sao ta chẳng thấy gì trên người mình cả?.

Lạc Hạ vừa nói vừa như một cái hiểu kì bảo bảo lục lợi trên mình, cô gái đối diện mắt suýt trợn ngược bất tỉnh, tên thiếu niên trước mắt nàng độ ngây thơ đã đột phá chân trời có thể xưng đệ nhất thiên hạ rồi.

Cổ nén lại ý cười trên mặt, nàng lạnh lùng lên tiếng:

-Người cút đi, từ nay hai ta không quan hệ gì với nhau cả, hãy xem tất cả như một giấc mộng.

Lạc Hạ gật đầu:

-Được rồi, ta đi đây, ta cũng không thích nơi này, mùi rất khó ngửi, chỉ toàn mùi vị của sự giả tạo.

Lạc Hạ nói rồi mang quần áo chỉnh tề và cất bước biến mất ngoài cửa sổ để lại cô gái đang ngẩn người vì câu nói trước khi đi của cậu.

Nàng đưa mắt nhìn khung cảnh trong căn phòng, giả tạo. Nàng nhìn chính mình, vẫn chỉ một màu giả tạo. Nàng nhìn nơi Lạc Hạ rời đi và thì thào:

-Nếu như ta có thể như người thì tốt biết bao, tốt biết bao...

...

Lạc Hạ không quan tâm lắm đến chuyện xảy ra, thần tuệ mạch bảo với Lạc Hạ rằng có một âm mưu rất lớn đang bao phủ lấy tất cả và cậu đã trở thành trung tâm cơn bão.

Thế nhưng bản tính không linh của Lạc Hạ lại khiến cậu hoàn toàn không suy nghĩ nhiều về những điều đó, cậu chỉ làm những việc bản tâm cho là đúng.

Lạc Hạ biết mình theo dòng sông đã đến được Thái Hồ, vì Thiếu Thất sơn gần đây nên Lạc Hạ chuyển hướng đi về núi Thiếu Thất, nơi tọa lạc một trong hai thánh địa võ lâm - Thiếu Lâm Tự.

Sau mười ngày đi đường, Lạc Hạ đã đứng dưới chân núi Thiếu Thất.

Cậu nhìn những sơn đạo ẩn hiện trong mây mù, tiếng chuông chùa làm tâm linh tĩnh lặng ngân nga, cả vùng đất mờ ảo tựa một phật quốc thần bí, kì ảo.

Dạo bước trên sơn đạo thăm thẳm, Lạc Hạ vừa đi vừa ngắm nhìn vạn vật thiên nhiên nơi này, cậu lắng nghe lời nói nhẹ của từng cơn gió, tiếng hát rì rào của từng nhánh cây ngọn cỏ và tiếng thì thầm của muôn thú.

-Quả thật là một chốn tuyệt vời. Đại sư có cảm thấy thế không

-Tiểu tăng cũng cho là như thế, đã sinh hoạt tại Thiếu Thất hơn mười năm, nhìn đến nhìn lui chỉ bấy nhiêu cảnh vật nhưng vẫn cảm giác không chán, vĩnh viễn không muốn xa rời nơi này.

-Giác Viễn đại sư có một trái tim thật chân thành với nơi này.

Vị hòa thượng trẻ tuổi kinh ngạc nhìn thiếu niên:

-Vì sao thí chủ biết được phật hiệu của tiểu tăng, nếu ta nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Lạc Hạ mỉm cười âm áp:

-Vạn vật chung quanh thì thầm với ta rất nhiều về một vị tiểu tăng có tình cảm rất chân thành với vùng đất này.

Giác Viễn ồ lên trầm trồ đầy hứng thú về khả năng của Lạc Hạ sau đó hai người kết bạn trò chuyện và trao đổi võ học với nhau trên sơn đạo trở về Thiếu Lâm Tự.

...

Lạc Hạ cầu kiến phương trượng và được người cho phép tham cứu võ học cùng kinh điển tại Tàng Kinh Các.

Tiếp đó ba tháng cậu hòa nhập vào cuộc sống nơi đây rất nhanh và được sự yêu quý của các tiểu tăng thậm chí một số vị thủ tọa bởi tính cách không linh và ngây thơ, chất phác đến thuần khiết nhập đạo.

Lạc Hạ và Giác Viễn trở thành một đôi bạn võ học, cả hai người say xưa trong thế giới thể ngộ võ học mênh mông bao la.

Lạc Hạ cảm giác được Giác Viễn là người cùng lứa tuổi lợi hại nhất mà cậu từng gặp.

Giác Viễn không giấu diếm mà lấy cho Lạc Hạ xem Cửu Dương Thần Công cùng Dịch Cân Kinh để cùng quan sát, Lạc Hạ cũng thoải mái đem ra Cửu Âm Chân Kinh cùng Tiên Thiên Công một cách vô tư, hai tên ngốc ngây ngô không để ý đến bí mật môn phái mà lấy ra bốn môn võ lâm chí bảo để cùng

nhau học tập.

...

Thời gian trôi qua, bốn mùa lại nhanh chóng đến rồi đi trên Thiếu Thất Sơn.

Trên một mỏm đá cao ngất vượt lên trên sương mù buổi sớm. Hai thiếu niên cất tiếng cười hào sảng, tà áo tung bay chiều đôi chiều trên mỏm núi nhô ra như hai vị tiên nhân bay lượn.

Nội lực hùng hậu của hai người thổi tan những cụm sương sớm bên dưới.

Lạc Hạ dùng Huyền Diệp chưởng đối với Bàn Nhược chưởng của Giác Viễn, cậu không động chạm đến thần lực mà chỉ dùng nội lực thuần khiết.

Cả hai người tung người nhẹ nhàng rơi về sau sau đó mỉm cười.

-Hạ huynh Huyền Diệp chưởng lại thêm phần phiêu hốt khó nắm. Chiều này tiểu tăng kém nửa phần.

Lạc Hạ lắc đầu không cho là đúng, Bàn Nhược chưởng của Giác Viễn trầm trọng như núi hoàn toàn hóa giải Huyền Diệp chưởng của cậu, chỉ là nó thiên tính phòng thủ, hơn nữa đã phần võ công của Giác Viễn chỉ có phòng thủ.

Hai người sóng vai ngồi trên mỏm đá ngắm nhìn khung cảnh buổi sớm của vùng đất bên dưới Thiếu Thất Sơn đang nhuộm dần màu bình minh rực rỡ. Cả hai nhắm mắt thể ngộ rất lâu.

Bỗng dưng hai người đồng thời tung người đứng dậy và vùng quỳen đối nhau, chỉ duy nhất một chiều sau đó cả hai lại lui về sau và đứng yên nơi đó nhắm mắt tĩnh tâm.

Hai người cứ thế liên tục lặp lại, chiều thức mỗi người càng lúc càng định hình. Bỗng dưng Lạc Hạ mỉm cười:

-Thái Dương Thiên Khởi đệ tam thập tam thức.

Một chỉ điểm ra như mặt trời dâng lên khỏi chân trời khiến vạn vật thoát khỏi bóng đen.

Giác Viễn cũng mỉm cười:

-Nhật Quang Chiếu Tâm đệ tam thập tam thức.

Bàn tay giác Viễn tựa như đức Phật hiện từ thả ra ánh sáng độ chiếu chúng sinh giữa màn đêm.

Oanh. ...

Chưởng chỉ chạm nhau khiến kinh lực tung tóe khắp nơi. Hai người đồng thời lui về sau năm bước sau đó cất giọng cười to đầy vui vẻ vì sáng tạo được đường công pháp mới.

Giác Viễn và Lạc Hạ cùng sóng vai hạ sơn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Kinh biến, thương tâm vô lệ.

Lạc Hạ nghe được tin dữ truyền đến từ sư huynh Mã Ngọc.

Triều đình phái ra hai mươi vạn đại quân bao vây Chung Nam sơn yêu cầu giao ra Lạc Hạ nguyên nhân không rõ. Trong thư Mã Ngọc truyền đạt ý của Trùng Dương chân nhân rằng Lạc Hạ quyết không được trở về.

Lạc Hạ nhìn bức thư một lúc sau đó cậu đưa bức thư lên dùng nội lực hơi nóng và nhìn lại. Một đoạn thư tín khác hiện lên, là của riêng Mã Ngọc.

Trong thư viết Vương Trùng Dương bị triều đình đệ nhất cao thủ đại nội là Quỷ Hoa lão tổ đánh lén trọng thương, hiện tại sinh mạng đang hấp hối, đại quân triều đình cũng yêu cầu trong vòng một tuần trăng phải giao ra Lạc Hạ nếu không châm lửa đốt núi, tàn sát gà chó không tha.

Lạc Hạ bóp nát lá thư sau đó không nói lời từ biệt vội vàng triển khai khinh công ngày đêm không nghỉ chạy như bay về núi Chung Nam

...

Trong chính điện, Vương Trùng Dương sắc mặt tái nhợt khí lực yếu ớt như thể bất kì lúc nào cũng thể cười hạc về trời.

Bên cạnh hắn, Lâm Triều Anh sắc mặt đau thương liên tục truyền vào nội lực, sắc mặt nàng cũng đã rất kém sắc vì nhiều ngày liên tục truyền nội công cho Vương Trùng Dương.

Trùng Dương chân nhân vỗ nhẹ bàn tay của Triều Anh một cách ôn nhu và nói với chúng đệ tử bên dưới:

-Có tra được vì sao triều đình lại muốn tiểu sư đệ?.

Khâu Sử Cơ sắc mặt khó coi vô cùng:

-Bọn hắn cố gắng dấu nhẹm đi chuyện này nhưng một vị hộ bộ thượng thư từng được ta cứu có tiết lộ,... là...là...là...

Trùng Dương chân nhân cảm thấy không ổn truy gấp:

-Chuyện gì nói thẳng.

Khâu Sử Cơ nghiêng răng cúi đầu:

-Họ nói có chứng cứ về việc tiểu sư đệ dâm loạn và cướp đi trinh tiết của Thái Tử phi tương lai. Tội đáng tru cửu tộc nhưng nể tình Toàn Chân giáo lập công chống quân Nguyên nên chỉ yêu cầu giao ra tiểu sư đệ và phong bế sơn môn.

Vương Trùng Dương tức giận vỗ bàn một cái, khí huyết công tâm khiến thương thế thêm nặng, hắn thò ra một ngụm máu lớn:

-Ta đã ngờ, ta đã biết sư đệ các ngươi quá trong sáng, hắn không hiểu được giang hồ hiểm ác, thế nhưng lại không ngờ bị triều đình hãm hại, tiếc thay cho lòng trung của ta với triều đình... ha ha ha...

Chúng đệ tử bên dưới nghe sư phụ cười bi thương thì cũng dồn dập tỉnh ngộ, đây là một chiếc bẫy lớn nhằm vào Toàn Chân giáo từ trước. Tiểu sư đệ chỉ là bị liên lụy vào, với bản tính của tiểu sư đệ thì không thể nào làm ra cái tội lỗi tày trời như thế.

Ngay lúc này, một đệ tử đời thứ ba chạy vào điện và quỳ xuống:

-Quân triều đình thông báo hôm nay đã là thời hạn cuối cùng, nếu vẫn không giao ra tiểu sư đệ thì họ sẽ nổi lửa thiêu núi và bắt đầu cho đại quân tiến hành tàn sát.

Vương Trùng Dương từ ghế thái sư đứng lên, hắn ánh mắt như điện nhìn về xa và cất tiếng nghiêm nghị:

-Cho tất cả đệ tử trốn vào Cổ Mộ, chỉ cần tiểu sư đệ còn sống thì Toàn Chân giáo còn ngày quật khởi.

Nói rồi Vương Trùng Dương quay về Lâm Triều Anh và dùng ánh mắt chân tình nói:

-Ta phụ ngươi cả một đời, Anh nhi, đến cuối cùng vẫn không cho ngươi được một cuộc sống ngươi mong muốn. Ta, Vương Trùng Dương cả đời kiệt ngạo bất tuân hôm nay quỳ gối mong ngươi tha thứ và cầu ngươi cho các đệ tử được trốn vào Cổ Mộ.

Lâm Triều Anh nước mắt rơi như mưa, nâng lắc đầu ôn nhu mỉm cười:

-Ngươi không phụ ta điều gì cả Dương tử, ngươi không cần cầu xin điều gì cả, ta đều đáp ứng ngươi, chỉ mong cho ta được ở bên ngươi đến giây phút cuối cùng, chết không chia lìa.

Trong khi chính điện đang chìm trong không khí ưu thương, thế lương thì bỗng nhiên bên dưới truyền đến tiếng hoan hô thật lớn, tiếp đó một đệ tử đời thứ ba chạy vào và quỳ xuống nước mắt mắt tung bay:

-Bầm sư tổ, tiểu sư thúc đã trở về và hiện đang tàn phá nội doanh đại quân của triều đình dữ dội khiến chúng hoảng loạn.

Vương Trùng Dương trừng to mắt thật lớn và đấm ngực:

-Ngốc đồ nhi,... ngốc đồ nhi,... vì sao không nghe lời vi sư... tạo nghiệt a trời cao.

Mã Ngọc gương mặt tái nhợt tràn ngập thống khổ và hối hận tự trách.

...

Cả đạo bào của Lạc Hạ đã nhiễm đỏ máu tươi của quân lính, thế nhưng đôi mắt cậu vẫn trong veo như hồ thu.

Thân ảnh thiếu niên như phi yến, phi điệp chập chòn bay lượn giữa vạn quân, mỗi chưởng mỗi quyền mỗi chỉ tung ra là một nhân mạng ngã xuống, thân thể như hoàng kim bất diệt đao thương không thể gây hại.

Mái tóc Lạc Hạ cuồng loạn tung bay lên cao, mặt đất phạm vi mười trượng quanh thân Lạc Hạ nứt toác và lật tung mỗi khi cậu tung chiêu. Thần lực mệnh mông như biển khiến Lạc Hạ chiến đấu không biết mệt mỏi, càng đánh càng mạnh.

Lạc Hạ tựa một sát thần khủng bố, đi đến đâu là người ngã ngựa đổ đến đó. Chiêu thức trùng điệp vô số thế không thể cản.

Thuận tay chop lấy một cây trường thương của một binh sĩ bị cậu đánh chết, Lạc Hạ vung thương quét bay làn công kích và xoay người đập đến hàng chục tấm chắn phía trước khiến binh sĩ bị thổi tung lên.

Mười vạn quân đội đã hỗn loạn không thể tả.

Ngay lúc này một bóng người áo choàng trắng phóng đến tung chưởng cực nhanh vào lưng Lạc Hạ, thanh thể hùng vĩ, nội lực âm lãnh dồi dào cực điểm. Thế nhưng một chưởng đánh lên lưng Lạc Hạ lại tựa như đá ném vào biển.

Lạc Hạ thuận tay ném cây thương trong tay như sấm sét xuyên thủng và mang tên vạn phu trường bay khỏi lưng ngựa hơn trăm bước rồi đóng đinh trên mặt đất. Cậu trở tay hóa chưởng thành trào quét về kẻ đánh lên.

Kẻ đánh lên tựa như nhìn thấy viên cổ hung thú khổng lồ vuron trào đập nát mình, hấn vận toàn nội lực lên chống đỡ thế nhưng.

Ầm!....

Như một ngọn núi đụng vào khiến hấn bay ngược ra sau và phun một vòi máu tươi trên không trung, kẻ đánh lên dùng khinh công bỏ chạy thật nhanh không dám quay đầu lại.

Lạc Hạ cũng không thèm truy đuổi mà quay lại tiếp tục chống đối quân đội triều đình.

Thống soái đại quân cảm giác được hoảng sợ, hấn trước nay rất khinh thường giang hồ nhân sĩ như hiện tại mới biết được sự đáng sợ thật sự của võ lâm cao thủ. Chẳng trách triều đình trăm phương nghìn kế muốn quét sạch lũ người này.

Bỗng dưng một ánh nhìn như dã thú tập trung khóa chặt hấn. Thống soái rùng mình mạnh mẽ vì cách đó không xa là tên sát thần đang cầm trong tay hai cây giáo và chăm chú nhìn hấn.

Vụt... Vụt...

Hai thanh giáo như điện giật nhá lên rồi cắm vào hai bên đầu viên thống soái khiến mồ hôi lạnh ướt đầm cả nội khóa hấn. Tên sát thần chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hấn, máu tươi nhuộm đỏ cả người hấn, mái tóc dài cuồng vũ như thần ma.

-Thu lại tất cả người của ngươi, nếu không chết.

Viên thống soái run rẩy gật đầu trước ánh mắt như thượng cổ hung thú của Lạc Hạ. Hấn hạ lệnh lui quân.

Trước son môn cũng đã hiện ra một nhóm người.

Lạc Hạ nhận ra đó là sư phụ, sư mẫu cùng các sư huynh đệ. Cậu chạy nhanh đến. Cậu cảm nhận khí tức của sư phụ đã rất yếu ớt.

Chợt cậu dừng bước, Lạc Hạ nhìn toàn thân đầy máu, sau lưng cậu là một núi xác chết, máu chảy róc rách thành dòng suối. Lạc Hạ hơi lui về sau, cậu sợ hãi hình dáng lúc này của mình.

Vương Trùng Dương yếu ớt cất tiếng:

-Đừng sợ, lại đây con ngoan,...

Lạc Hạ bỗng chốc như trở lại hình ảnh cách đây hơn sáu năm, khi đó người cũng dùng giọng nói ấm áp này để mang cậu đến thế giới bên ngoài rộng lớn, hôm nay người cũng lại dùng giọng nói đó kéo cậu khỏi hắc ám máu tanh.

Cậu ngần ngại cất bước về phía sư phụ, Trùng Dương chân nhân từ ái vuốt ve đầu tiểu đồ đệ, hấn không ngại bộ dáng khủng khiếp lúc này của tiểu đồ, trong mắt hấn thì Lạc Hạ vĩnh viễn đáng yêu, trong sáng như cái thời khắc cách đây sáu năm.

-Con... phải... sống... th... thật... hạnh phúc.

Nói rồi Vương Trùng Dương nhắm mắt xuôi tay đầy mãn nguyện.

Lạc Hạ há to miệng ngưng tiếng hét nghẹn tại trong tim, cậu không thể gào thét thành lời cảm xúc đau thấu tâm can lúc này, ánh mắt cậu trống rỗng khi nhìn sư phụ bình yên nhắm mắt.

Một bàn tay ấm áp xoa đầu Lạc Hạ, Lâm Triều Anh ánh mắt dịu dàng:

-Con là hy vọng, là sự gửi gắm cả đời của sư phụ và cũng là của sư mẫu biết không tiểu Hạ tử, con không nên buồn, con còn rất nhiều người bên cạnh và chia sẻ, họ là bạn con, là huynh đệ tỷ muội là người yêu,... con không được gục ngã con phải bảo vệ họ hiểu không Hạ tử. Thay ta chăm sóc Mạc

Sầu... ta phải bồi tiếp sự phụ con.

Bàn tay Lâm Triều Anh cũng dần buông thõng, Lạc Hạ chói với giữ lại bàn tay ấm áp trên đầu, thế nhưng chút ấm áp ấy nhanh chóng tan biến.

Lạc Hạ quỳ gối nơi đó thê lương, lặng im bầu trời cũng nổi mây đen và trời bắt đầu đổ mưa như san sẻ nỗi đau trong lòng cậu.

Lạc Hạ nhìn cả môn phái âm thầm trước sự ra đi của chuông giáo, cậu ngẩng mặt lên trời hồi lâu im lặng.

Thiếu niên đứng lên, nước mưa xóa sạch máu tươi trên thân thể cậu thế nhưng chẳng thể cuốn trôi đi sự thương tâm khắc vào tâm can thiếu niên. Lạc Hạ xoay người đối diện với đại quân triều đình và lạnh nhạt lên tiếng:

-Về nói với lão hoàng đế nếu dám để đại quân đặt chân lên Chung Nam Sơn nữa bước, ta sẽ để kinh thành hóa địa ngục.

-Ta không đồng ý.

Một thiếu nữ hoàng bào tuyệt mỹ ngồi trong kiệu nạm vàng bước ra từ sau đại quân.

Lạc Hạ liếc nhìn hoàng bào thiếu nữ hồi lâu, cậu kết nối tất cả sự việc, và dưới thần tuệ thông thiên, chẳng khó để cậu nhận ra được mọi chuyện.

-Ngươi là kẻ đã gián tiếp hại chết sự phụ và sự mẫu.

Hoàng bào thiếu nữ ánh mắt hơi né tránh cái nhìn trong suốt như soi rọi nội tâm nàng, cảm giác tội lỗi như thủy triều dâng trào khiến nàng không dám đối diện với thiếu niên. Lạc Hạ lạnh giọng nói:

-Ngươi dám trái, ta dám giết.

-Ngươi dám giết ta dám ra lệnh thiêu sơn.

Lạc Hạ trầm mặc một lúc, cậu không bảo hộ Chung Nam Sơn được một đời, thiếu niên thở ra:

-Ngươi muốn thế nào?.

-Ngươi theo chúng ta trở về kinh thành và vào sống trong thiên lao, ta sẽ đảm bảo Chung Nam Sơn hương khói thịnh vượng.

Toàn thể đệ tử Toàn Chân giáo đồng thời quỳ xuống trước Lạc Hạ:

-Có thể chết không thể hàng, tiểu sư thúc mong hãy rời đi đợi ngày báo thù cho Toàn Chân.

Lạc Hạ âm áp nhìn chúng đệ tử và các sư huynh đệ sớm ngày ở chung, cậu nhẹ giọng:

-Các ngươi là nơi kí gửi tình cảm cuối cùng của ta, các ngươi chết ta làm thế nào.

Nói rồi thiếu niên ánh mắt lãnh liệt nhìn đại quân và hoàng bào thiếu nữ:

-Theo các ngươi vào thiên lao thì đã sao, các ngươi giết không chết được ta.

Mặc dù là đối địch nhưng vạn đại quân không thể không kính phục hào khí và nghĩa tình của thiếu niên như thần trước mắt. Họ đồng loạt nghiêng người hành lễ đầy tôn trọng đối với vị thiếu niên huyết bào.

Hoàng bào thiếu nữ lấy ra một thanh kiếm vô vàng nạm ngọc sáng chói và cất tiếng:

-Ta, Nguyệt Vi quận chúa được hoàng thượng ngự phong toàn quyền quyết định. Tội nhân Vương Lạc Hạ bị triều đình bắt giữ thành công, thế nhưng hoàng thượng khoan hồng độ lượng, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, nay quyết định vĩnh giam thiên lao đối với Vương Lạc Hạ.

Khâu Sừ Cơ trừng lớn ánh mắt, sát khí cừ hận nổ tung trong mắt hắn, hắn nhận ra cái danh hiệu này, kẻ này chính là tương lai Thái tử phi, là kẻ gián tiếp gây ra mọi chuyện.

Lạc Hạ trầm mặc một lúc và nói:

-Cho ta thời gian bảy ngày, sau đó ta sẽ đi theo các ngươi.

Thiếu niên cất bước mang theo toàn thể người của Toàn Chân giáo rời Chung Nam Sơn để lại cho tất cả những kẻ ở lại một bóng lưng hùng vĩ tựa thần linh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Hộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

